

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

DUPLICATE
SOLD.

Edw T 1245, 385, 848

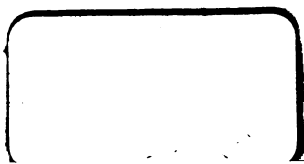

3 2044 102 850 484

**HARVARD COLLEGE
LIBRARY**

**GIFT OF THE
GRADUATE SCHOOL
OF EDUCATION**

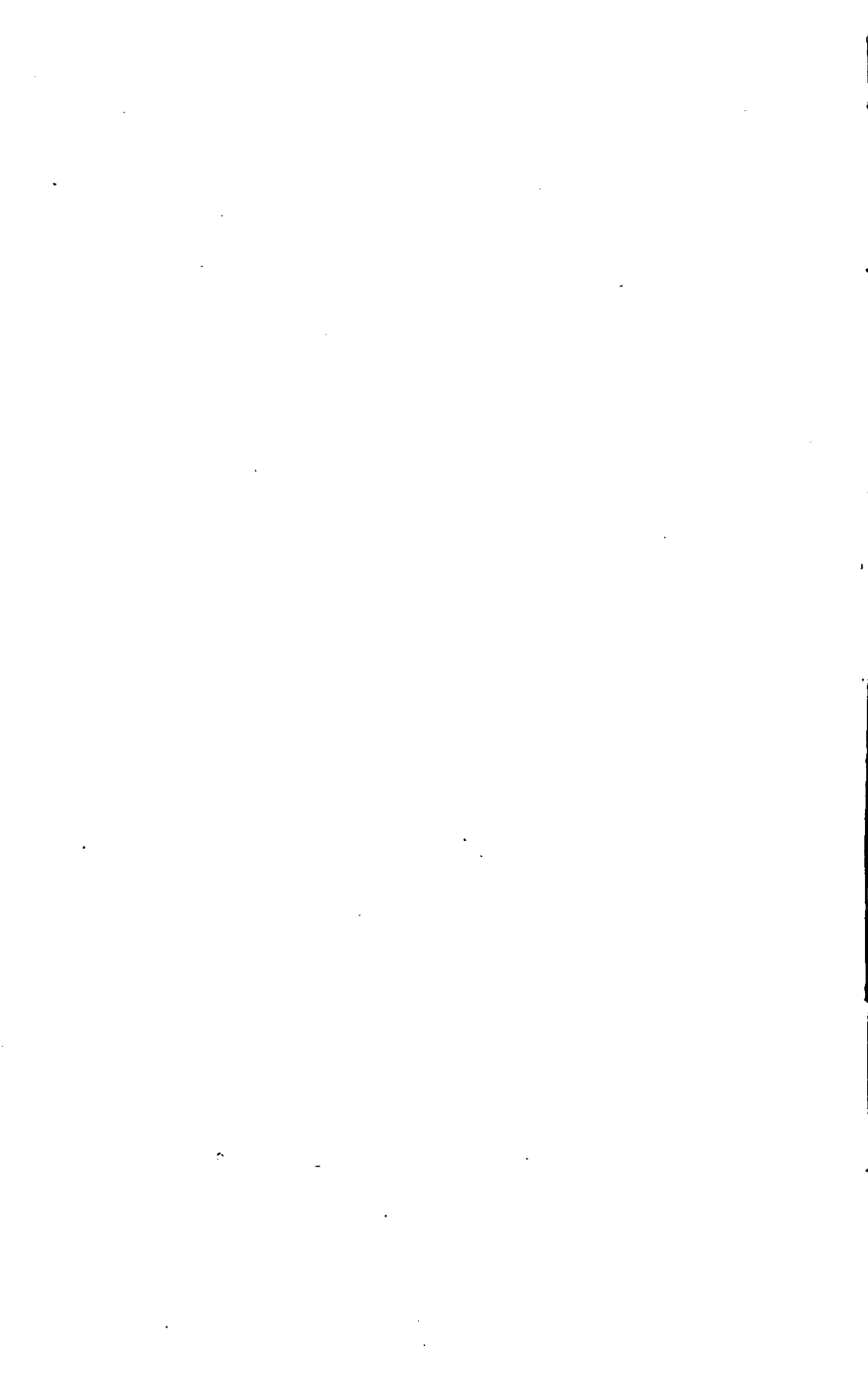
in

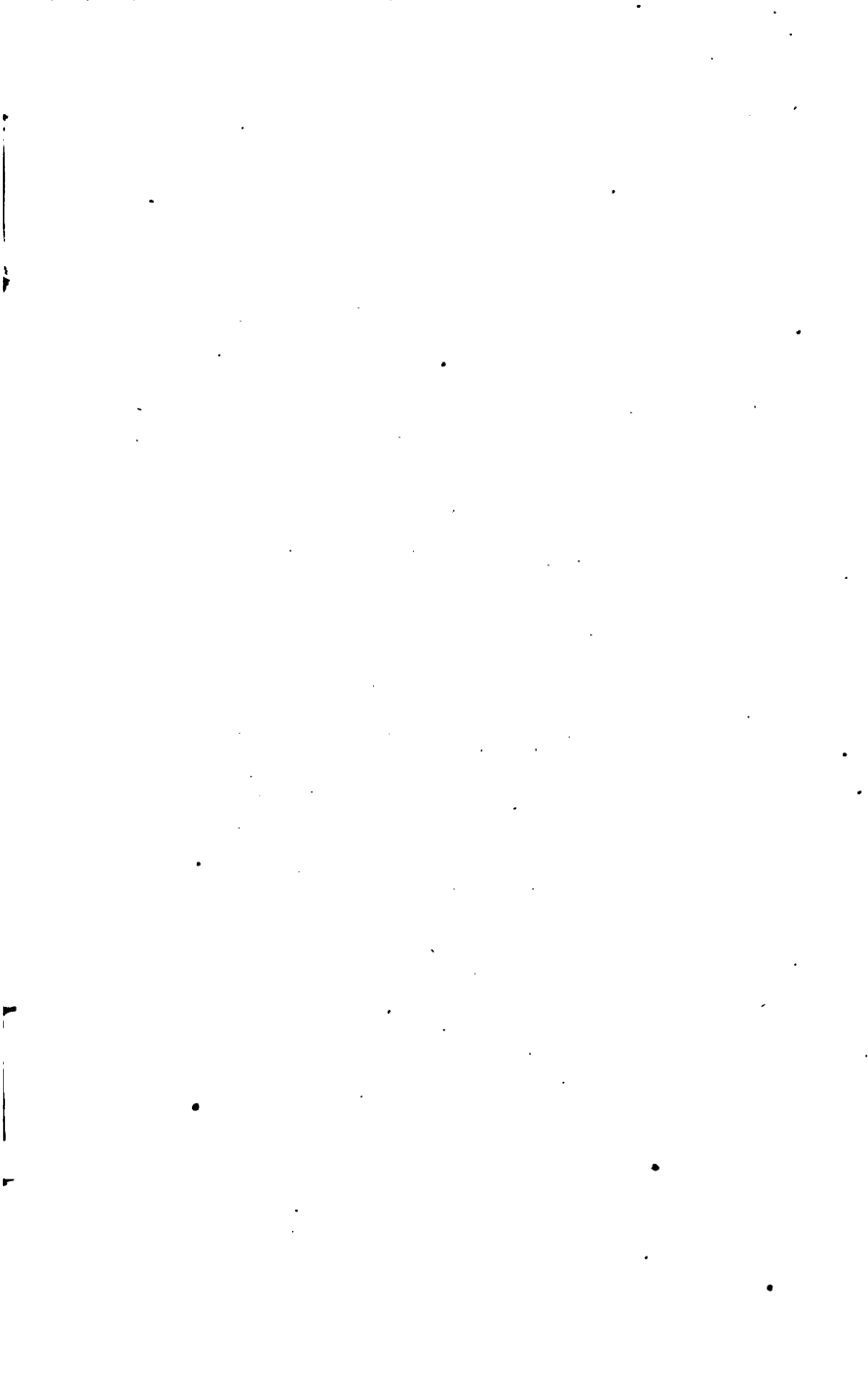
Tom

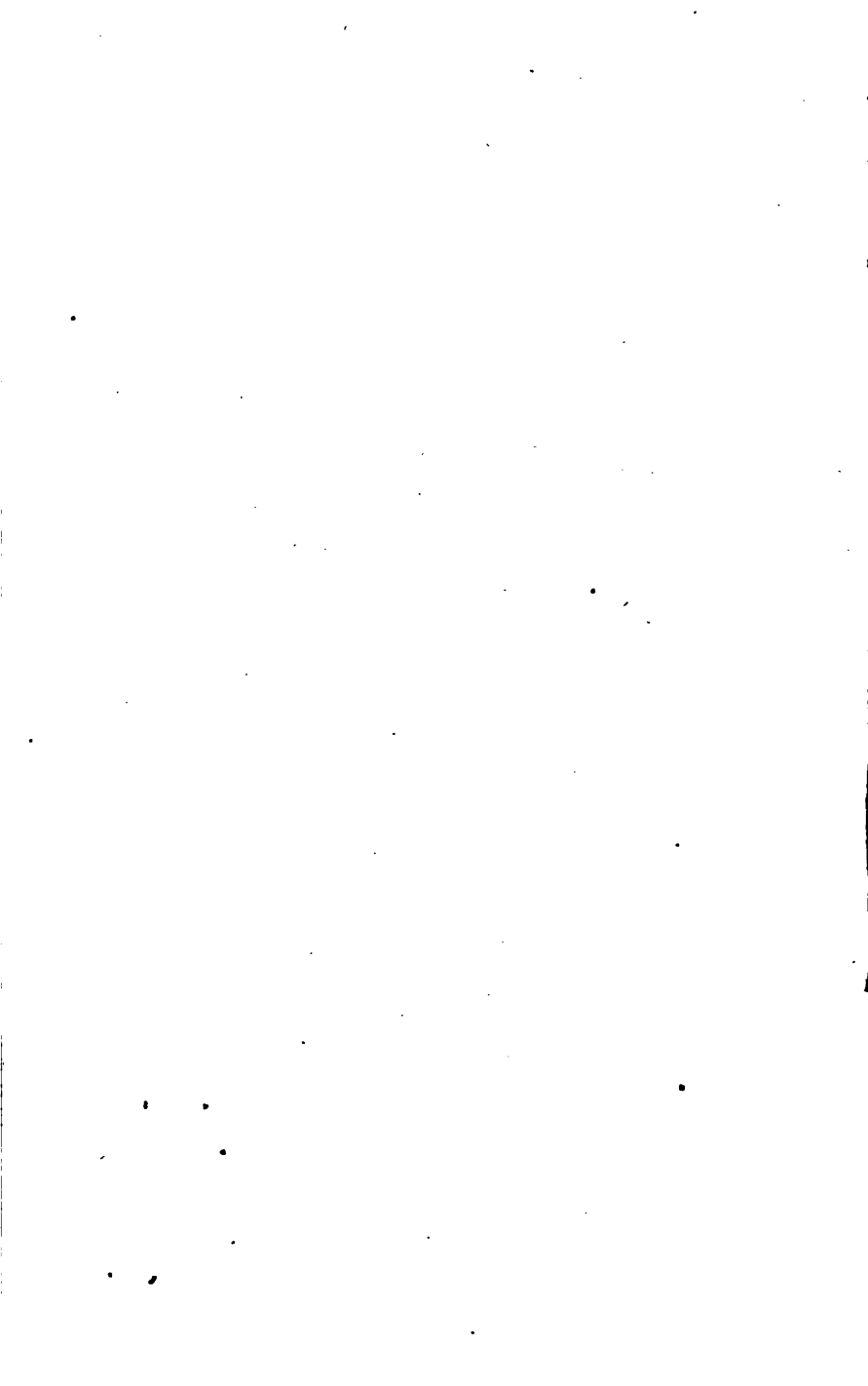
Chase

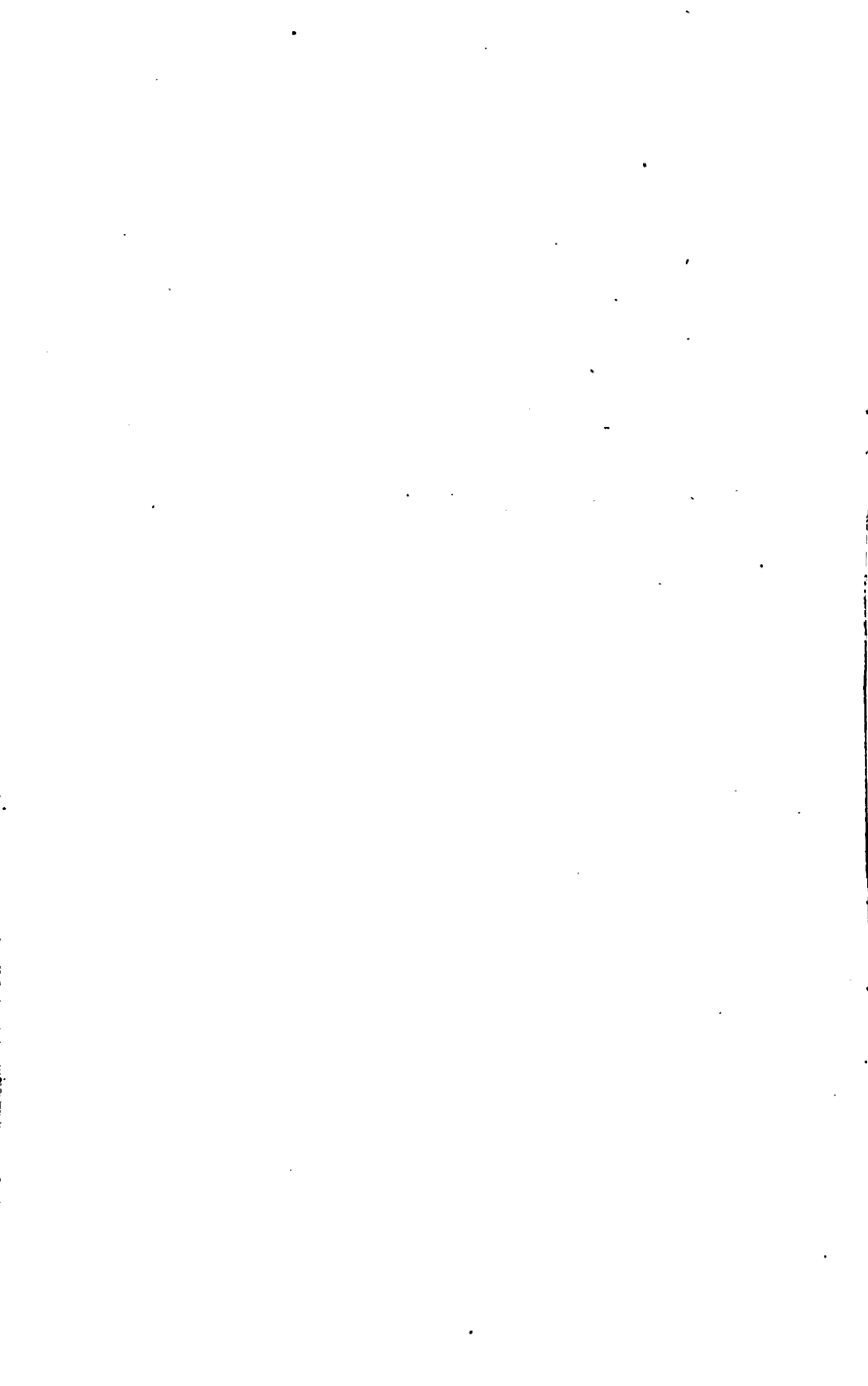
Thy. You = return

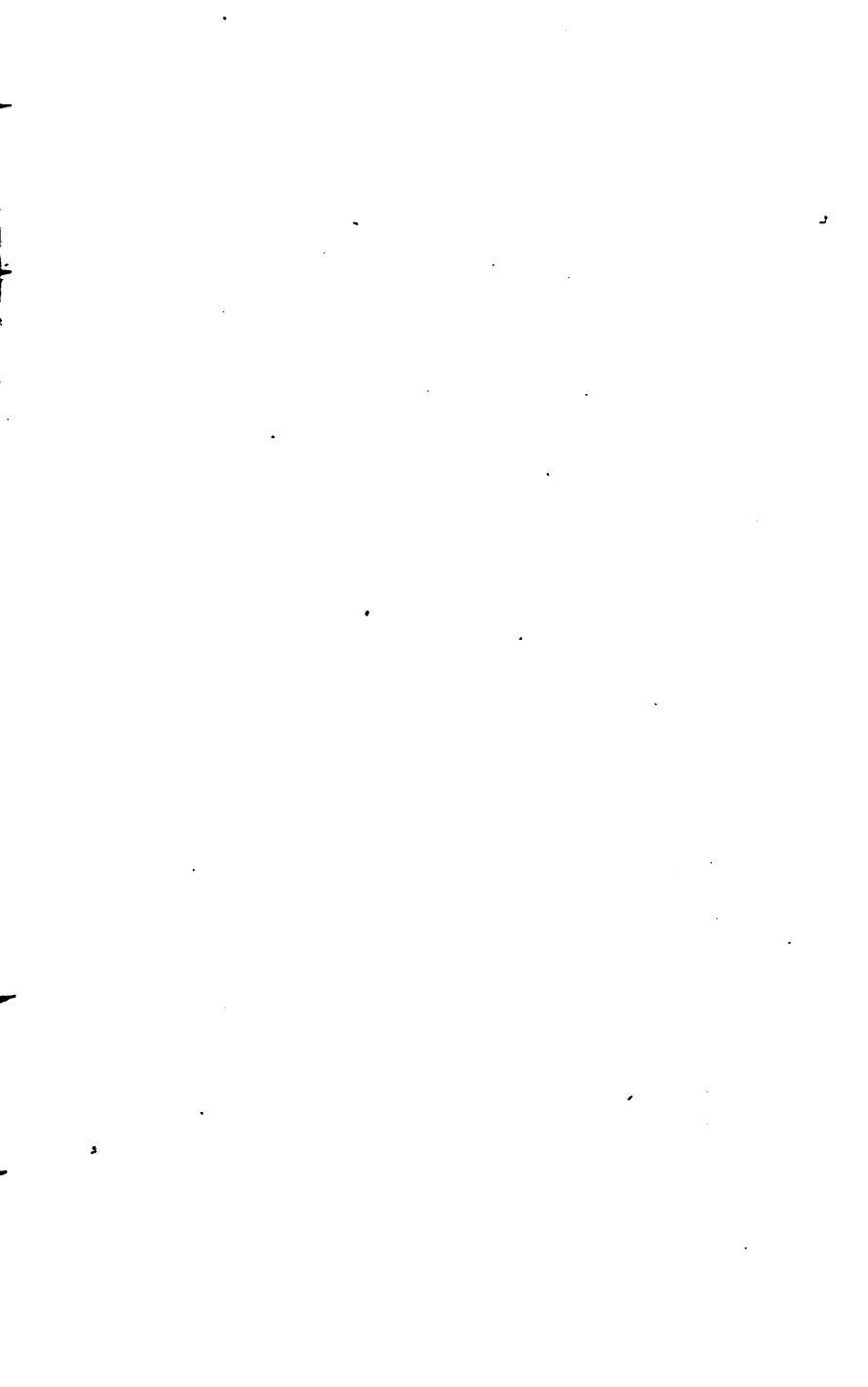

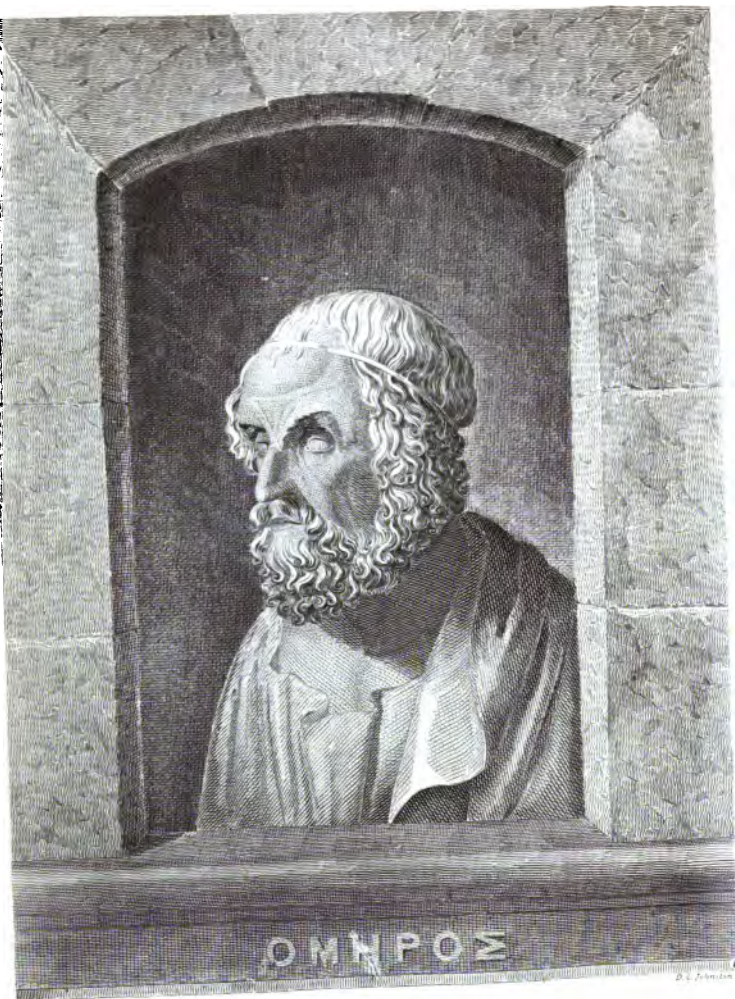

THE
ILIAD OF HOMER.

ΟΜΗΡΟΣ

D. G. Johnson

THE LIFE OF GEORGE WASHINGTON

BY GEORGE LEECH

WITH ILLUSTRATIONS

BY G. C. FELTON

THE LIFE OF GEORGE WASHINGTON

NEW AND REVISED EDITION

BOSTON:
JAMES M. SMITH & COMPANY,

1874

ὍΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΣ.

THE

ILIAD OF HOMER,

FROM THE TEXT OF WOLF.

WITH ENGLISH NOTES.

By C. C. FELTON,

ELLIOT PROFESSOR OF GREEK IN HARVARD UNIVERSITY.

NEW AND REVISED EDITION.

BOSTON:
JAMES MUNROE AND COMPANY.
1848.

Edw. T. 1245-385-848

HARVARD COLLEGE LIBRARY
GIFT OF THE
GRADUATE SCHOOL OF EDUCATION

Mar. 31, 1924

Entered according to Act of Congress, in the year 1846, by
JAMES MUNROE AND COMPANY,
in the Clerk's Office of the District Court of the District of Massachusetts.

CAMBRIDGE.
STEREOTYPED AND PRINTED BY
METCALF AND COMPANY,
PRINTERS TO THE UNIVERSITY.

P R E F A C E .

In the present edition of the *Iliad*, the text has been carefully revised. A much larger body of annotations than was contained in the former editions has been subjoined to this, and a small portion only of the old notes has been incorporated with the new. It would have been a pleasing task to furnish a minute and critical commentary upon the whole *Iliad*; but such a commentary would have enlarged the work greatly beyond the plan which had been determined on. It was thought better to explain in detail a portion only of the *Iliad*, — a portion which would probably embrace nearly all the peculiarities of the Homeric language, — and to prepare notes of a more general character for the rest. The student will, therefore, find the remarks upon the first book much more numerous and particular than those upon the remainder of the poem. On the other hand, such passages as the shield of Achilles, in the eighteenth book, are illustrated with a fulness of discussion which their general interest, as pictures of antique life, seemed to warrant.

In the Preliminary Remarks to the notes, an attempt has been made to sketch the leading features of Hellenic life in the Heroic and Homeric ages, and to trace the growth of Epic poetry from its primeval sources to the full tide of song in the *Iliad* and *Odyssey*. Several views there set forth are to be regarded as probable approximations only to a true picture of ages and states of society, the poetical remains of which are the only documents of their history.

At the close of the Preliminary Remarks, an extract of some length is given from the chapter in Mr. Grote's *History of Greece* on the Homeric poetry. This work, of which two volumes only have been published, displays great learning, and rare powers of historical combination and critical analysis. I have cited the passage alluded to, not because I am prepared to adopt the conclusion it em-

bodies respecting the construction of the Iliad, but because that conclusion has been drawn by the independent studies of a well trained English mind ; and as it was published while the notes were passing through the press, and as several years will probably elapse before the completion of the history, it was thought desirable to lay at once a critical judgment of such high authority before the American student.

In the preparation of this edition, a great variety of works have been freely used. Illustrations or quotations taken from them are marked by the initials of their authors. The principal books consulted are Heyne's *Homeri Ilias*, Bothe's *Homeri Carmina*, *Homeri Ilias* von G. C. Crusius, *Grammatisch-Kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer* von C. F. Stadelmann, Köppen's *Anmerkungen zu Homers Ilias*, Montbel's *Observations sur l'Iliade d'Homère*, Spitzner's *Homeri Ilias*, Wolf's *Vorlesungen über Homers Ilias* (edited by Usteri), and Wolf's *Vorlesungen über die Alterthumswissenschaft*. Other subsidiary writers have also been consulted, and information drawn from them combined, as far as was practicable, within the limits of the editor's plan. Mr. Hope's valuable and elegant volumes on the *Costumes of the Ancients*, and Mr. St. John's learned work on the *Manners and Customs of Ancient Greece*, the rich fruit of a lifetime passed in study and travel, should be particularly mentioned. The excellent *Lexicon of the Poems of Homer and the Homeridæ*, ably translated by Professor Smith, supplies, to a great extent, the place of a verbal commentary on Homer, and ought to be in the hands of every student of the poet.

The Illustrations of Mr. Flaxman are not so generally known in this country as they ought to be. No modern sculptor, according to the opinions of the best judges, has imbibed more thoroughly the spirit of grace and beauty which belongs preëminently to ancient art. His mind may be said to have been cast in a Grecian mould ; he had the same intuitive perception of the beautiful, the same love of simplicity, the same power which belonged to that intellectual people of embodying, in perfect forms, the ideal creations of genius. He spent seven years in studying the remains of antiquity at Rome ; and no man was ever more fitted by nature and education to revive and reproduce the elegant simplicity of the works of the ancients. His Illustrations of Homer, designed originally for bas-reliefs, were welcomed, on their appearance, by the applause of all

Europe. They have been repeatedly published in England, France, Germany, and Italy, and have taken, by universal consent, a place among the happiest modern representations of the spirit of the antique. They hold the same rank in art that Goethe's *Iphigenie* holds in literature. The republication of these Illustrations, it is believed, will be an acceptable service to the readers of Homer, executed as they are in the purest Grecian style. Mr. Flaxman illustrated the Poems of Hesiod and the Tragedies of Æschylus in the same classical and spirited manner. As a general remark, it may be observed, that the art and literature of the ancients explain each other to a degree unknown in modern times. There was a peculiar connection between them; they were different developments of the same ideas of the beautiful. The sculptor, the poet, the architect, each shedding light upon the others, wrought under the animating impulse of the most delightful country and climate, with a common sensibility to the beauty of proportion, and a similar abstinence from excess in means and effects, — a temperance which lies at the foundation of good taste. Homer's compositions were the source from which the artists of Greece drew their ideal forms of gods and goddesses and heroes. The whole compass of ancient poetry was, in fact, reshaped in the marble of the Grecian sculptors, and delineated anew on the canvass of the painters. The noble figures on the Parthenon, chiselled under the eye, if not by the hand, of Phidias, the broken remains of which are even now the best teachers of the highest style in the art, sprang into being from the same kind of inspiration as that which spoke in the rhapsodies of Homer, and the Tragedies of Æschylus and Sophocles. This is the bond which holds together Grecian art, song, and philosophy, in immortal unity and beauty. It appears necessary, therefore, to look beyond the words and forms of ancient literature, if we would understand it in a liberal way; and to see how the same spirit which breathes from the poet's page was embodied in the works of the artist. To represent the principle of this union to the young readers of Homer, the truly Grecian Illustrations of Flaxman have been inserted in their proper places. The engravings are executed by Mr. Andrews, a gentleman of well known taste and talent in that branch of art.

The questions of the existence of Homer, the original unity of the *Iliad*, the mode of its composition, and the occasions on which it was delivered, are touched upon in the Preliminary Remarks. I

will merely say here, that I can see no reason to doubt the personal existence of Homer, or his authorship of the *Iliad*. There are, with few exceptions, a harmony of parts, and a consistency among the different situations of the same character, which mark the whole as substantially the production of one mind; but of a mind as comprehensive as the forms of nature, the aspects of life, and the powers, propensities, and passions of man, — of a genius as varied, versatile, and dramatic as Shakspeare's. Then, too, it may be remarked, that some of the chief personages in the *Iliad* are not completely exhibited, unless the situations in which they are placed in different parts of the poem be taken into consideration. Achilles, for example, in the first book, displays the ungovernable impetuosity of his temper, and justifies the character given of him by Horace: —

“*Impiger, iracundus, inexorabilis, acer.*”

But in the interview with the ambassadors sent by Agamemnon to his tent, he shows himself courteous, hospitable, and eloquent. After the death of Patroclus, the higher qualities of his character, his strong affections, his heroic virtues, are magnificently developed, yet with a large and consistent admixture of his old ferocity.

This, however, does not preclude the supposition that the incidents and characters in the war of Troy had been often handled by singers before Homer. Indeed, his whole manner of dealing with them seems to show that he took up the legendary types of the several heroes, and infused fresh life into them, without essentially changing their outlines; as a modern poet would use the traditional character of the *Cid*, or *Hagen*, or *Parcival*, or *Arthur*, without venturing to displace the legendary figures by creations of his own. Shakspeare did so in several of his tragedies. The sculptors and painters of Greece practised upon the same principle. The traditional form, expression, and attributes of each mythological person were followed by the artists of later times, however much their genius and skill may have enabled them to excel their predecessors in the execution of the details.

Nor do I see much reason for supposing that Homer composed the *Iliad* as one regularly planned and developed work. The probabilities tend the other way. There is no great room for doubt, that the story or stories of the *Iliad* rest on a historical basis; many

of the details, however, are to be regarded as the fictions of the poet.

The facts or legends on which the poem may be said to be historically founded admit of being concisely stated. The immediate cause of the Trojan war was the abduction of the beautiful Helen from Sparta, by Alexander, or Paris, son of Priam, the king of Troy. The early people of Western Asia and of Greece appear to have sprung from the same origin, and probably spoke the same language. Their manners, customs, and mythology, according to Homer and Herodotus, were nearly alike. Before the Trojan war, piratical expeditions from Greece to Asia, and from Asia to Greece, were the common enterprises of the daring spirits of the age, who carried off men, women, children, and cattle. It became a favorite enterprise for adventurers to seize upon beautiful women of high rank, the abduction of whom was a matter of pride and triumph to the successful marauder. Herodotus, in his First Book, mentions several instances. In consequence of this state of things, Tyndareus, king of Sparta, required of the chieftains who sought his daughter in marriage to bind themselves beforehand that they would unite to restore her, should she be stolen in this manner from the husband she might choose. She was married to Menelaus. Shortly after this event, Paris, who appears to have been a kind of piratical dandy, visited Sparta, and was hospitably entertained by Menelaus, whom he had the insolence to rob of his beautiful wife, and a large amount of treasure. The chieftains of the different states were now called upon to fulfil their promise, and a large armament was assembled at Aulis, under the command of the two brothers, Agamemnon and Menelaus. The numbers furnished by the respective chiefs are given in the catalogue or muster-roll of the army.

The Grecian forces, brought together in this manner, and entertaining these expectations, sailed for the Troad. The war was prosecuted with various success, on the plain of Troy, for nine years; during which many neighbouring cities were plundered, and their inhabitants killed or sold. In the tenth year, the city was taken and laid in ruins. But the action of the Iliad embraces only a few days of the last year. Their number is variously estimated from forty to fifty-three. The epic narrative begins with the quarrel of Achilles and Agamemnon, and ends with the burial of Hector; consequently, before the capture of Troy. Such is a sketch of the

ground-plan on which the divine genius of Homer raised a superstructure so magnificent.

The state of society and character of the age must be kept in mind by the reader of Homer. Though raised considerably above barbarism, the marks of primitive simplicity were still discernible. Communities were governed by hereditary chieftains, whose powers were not defined with much precision, but depended in a great measure on the personal qualities of the individual. These chieftains were in general distinguished by strength and prowess, and were expected to lead their subjects in expeditions for plunder and in battle. Their genealogies traced their origin back into the mythical times, when the gods walked the earth and allied themselves with mortals. A divine ancestry, more or less remote, was the prerogative and the glory of the leading heroic families of the Hellenic race. They are variously styled in Homer, *kings, chiefs, leaders, and shepherds of the people*. Associated with them was a *Bouλή*, or council of state, whose advice was sought in political affairs, and sometimes even an assembly of the people was convoked to deliberate on questions of general concern. In the great enterprise against Troy the champions were doubtless animated not so much by the desire of avenging the insulted honor of Menelaus, as by the hope of returning laden with the rich spoils of Asia; for the kingdom of Priam, according to several intimations in the *Iliad*, was at this period in a highly prosperous condition, and the customs of war sanctioned the merciless sacking of cities and the selling of captives into slavery.

The Homeric poetry is essentially popular, and deeply grounded in the universal nature of man. It speaks to the common passions of the human heart, and, like the drama of Shakspeare, which in vitality of character it most resembles, profoundly engages the interest and sympathy of readers or hearers, apart from all that is local in coloring and temporary in form. Homer's rhapsodies were the most popular poetry, when they were rhythmically chanted by the minstrels in the festive halls or under the open sky at the *Panegyries*, or recited by public authority at the splendid Panathenaic assemblies in the violet-crowned city of Athena; and now, amidst the altered relations of the world, they share with the plays of the great Englishman in a popularity coextensive with civilization, and not approached by any other works of uninspired man. Every cul-

tivated language has translations of them, executed with various degrees of fidelity. Chapman, Hobbes, Ogilby, Pope, Cowper, Macpherson, Sotheby, and our countryman, Mr. Munford, have labored, in different modes and with different fortunes, to render them into English. From recent indications, it seems probable that a translation into English hexameters will soon be added to the English Homeric library. The Germans have long possessed, in the hexameter translation by Voss, an admirable representative of the Greek. A writer in Blackwood's Magazine has published two books of the Iliad, the first and the twenty-fourth, which, in their rhythmical movement, give a vivid idea of the measure, as well as the spirit, of the original. Mr. Shadwell has also made a successful attempt in the same Homeric style. A complete translation of the Iliad and Odyssey, in free and flowing English hexameters, would be the highest triumph of the translator's art.

But, popular as the Homeric poetry is even now, in order to appreciate it fully we must study ourselves into the Homeric age. The Grecian epic was a species of story-telling, abundant as the modern novel, for the entertainment of assemblies of men, on festive occasions, in princely halls, at Amphictyonic gatherings, or at religious solemnities. It was delivered in a species of musical recitative, with a slight accompaniment of the phorminx, like the minstrelsy of the Minnesingers and Troubadours who sang to the cithern in the baronial castles of the Middle Ages.

The peculiar genius of the Homeric language is worthy of special attention. There is a certain point in the progress of every people, when their speech is most fitted for poetical composition. It is when they have risen above the state of barbarism to a condition of some refinement, yet uncorrupted by luxury, and before the intellectual powers have been given much to political or philosophical speculation. Then the rudeness of language is softened down, but the words are still used in their primitive meanings. They are like coins, lately from the mint, with the impressions unworn by long and various use in the manifold business of life. The numerous secondary meanings which the ever-increasing intricacy of the social relations, and the new views and abstract ideas of science, impart to words, sometimes to the concealment of their original signification, have not yet confused or effaced the images they at first presented. Such was the character of our own noble language in the

time of Elizabeth. The words of Shakspeare and Massinger have a truth to nature, a clearness and graphic power, a directness, force, and freshness, which few subsequent writers have been able to rival. Such was the condition of the Greek language in the age of Homer. Formed under the genial influences of a serene and beautiful heaven, amidst the most varied and lovely scenery in nature, and by a people of a peculiarly delicate organization, of the keenest susceptibility to the beauty of sound as well as form, and of the most creative imagination, combined with a childlike impulsiveness and simplicity, the language had attained a descriptive force, a copiousness, and harmony, which made it a fit instrument to express the poet's immortal conceptions. Its resources were inexhaustible. For every mood of mind, every affection of the heart, every aspect of nature, it furnished clear, appropriate, and graphic expressions. Its words and sentences are pictures, in such living forms do they bring the thing described before the reader's eye. Frederick Jacobs says, fancifully, yet truly, that the language of Ionia "resembles the smooth mirror of a broad and silent lake, from whose depth a serene sky, with its soft and sunny vault, and the varied nature along its sunny shores, are reflected in transfigured beauty." It was vivid, melodious, and rich; strikingly objective or concrete in its general character; a charm to the ear, and an unspeakable delight to the imagination, of a simple, hearty, but refined and beauty-loving people. It was copious and infinitely flexible in phrase, free and graceful in movement, unconstrained in structure, and obedient to the airy impulses of feeling, rather than to the formal principles of grammar. It expressed the thoughts and passions of robust manhood with the artless and unconscious truth, and sometimes almost the prattle, of the child.* Its freedom from constraint, its voluble minuteness of delineation, its rapid changes of construction, its breaks, pauses, significant and sudden transitions, its flexible irregularities, exhibit the intellectual play of national youth, while the boldness and splendor of invention it displays, and the majestic sweep of imagination which adorns it, bear the impress of genius in the full strength of its maturity.

* The analogies between the language of Homer and that of children and uncultivated people are ingeniously traced by Nast, a German scholar, in a treatise entitled *Über Homers Sprache aus dem Gesichtspunct ihrer Analogie mit der Allgemeinen Kinder- und Volkssprache*.

Tones and gestures of the living singer also formed a part of the poet's expressive power, and these must be reproduced by the imagination of the modern reader. The dramatic scene, as conceived by Homer and enacted by the rhapsodist, must be made to pass before the eye of the mind, revived and restored, with its Ionian accompaniments, by the force of fancy, aided by the resources of learning. "Almost five centuries had passed," said the great scholar cited above, "before the poems of Homer were imprisoned in written characters; and even then, mindful of their original destination, they flowed more sweetly from the tongue to the ear." *

The movement of the Homeric hexameter is singularly adapted, by its dactylic and spondaic rhythms, and the variety of its cæsural pauses, to the free and excursive character of the epic. It seems to have been taught to the early Hellenic singer by the Muse herself, or to have flowed from some natural fountain, some vocal Castaly of song. It retains its native freedom under the restraints of the written character, and the discipline of conjectural criticism. I do not believe in the necessity of filling out its quantities to the reader's eye, by making the text bristle with uncouth digammas, as Payne Knight has done in his attempt to exhibit Homer, as it were, *in puris naturalibus*, and Mr. Brandreth, to a less objectionable extent, in his otherwise elegant edition. The musical recitation of the rhapsodist enabled him to satisfy the demands of the ear in a much more simple and natural way. Under the management of the Ionic minstrel, time, within certain limits, was a *variable quantity*. The *ἀκίφαλοι, μίλουροι, δολιχόουροι*, — the *headless, tailless, long-tailed*, and other anomalous verses with polysyllabic names, are the inventions of technical metricians.

Thus the author of the Iliad enjoyed very great advantages for the poetical handling of his subject; and his genius was on a level with his situation. We should not expect, in the work of an early poet, the various humors and characters which grow out of modern society; but we shall find in Homer a wonderful power in the delineation of such characters as belong to the Heroic age. The various personages of the Iliad come bodily before us; we see them act, we hear them speak; but we neither see nor hear the mighty conjuror who has summoned them around us. Every hero bears himself throughout consistently with the poet's leading idea of the char-

* *Classical Studies*, by Sears, Edwards, and Felton, p. 276.

acter. There is no confusion, no contradiction, no indistinctness in the scenic representations. The voyage, the council, the battle-field, the storm, are all described with equal power, truth, and knowledge. The hospitable entertainment, the eloquent debate, the ardor of friendship, the love of country, and the happiness of domestic life, are depicted with a warmth of coloring which shows the familiarity and fondness of one who has known them all. The pictures he has drawn with such unrivalled simplicity, life, and beauty, are the combinations and reproductions of scenes with which his own eye was familiar, to which his own heart was bound, from which his own imagination gathered its materials. The speeches of the ambassadors in the tent of Achilles, the lament of Agamemnon over his wounded brother, the interview between Hector and Andromache, the visit of Priam to the Grecian camp, the short but animating harangue of Achilles, urging the Greeks to immediate battle after the reconciliation, with numberless others, display the original and transcendent genius of the poet.

I have briefly referred to the peculiarities of the country and the state of society in which the Iliad was produced. I will remark, in addition, that books of travels in Greece and Asia Minor afford the most valuable illustrations both for the Iliad and Odyssey, and particularly in throwing light upon descriptions of natural scenery. This kind of illustration, though too much neglected by commentators on the ancient classics, has given, so far as it has been employed, a fresh interest to the study of antiquity. Mr. Wood's *Essay on the Original Genius of Homer* is a fine example of what may be done in this way. Mure's *Journal*, Wordsworth's *Pictorial Greece*, and his *Athens and Attica*, are among the best of the recent English works of this kind. A man of classical taste, who should make a careful survey of Greece, and study her present language, superstitions, customs, traditions, and antiquities, with this single object of illustrating the ancient classics, might render the most important aid to the critical labors of the closet. Such a man was Karl Ottfried Müller. The highest expectations of the scholars of the whole world were excited by his visit to the renowned soil of Hellas; but his death on the scene of his enthusiastic researches disappointed these hopes, and filled the lovers of learning with sorrow. To such a scholar, every hill in Greece is venerable with historic associations and imaginative superstitions. True, indeed, as

Jacobs says, "the ancient rivers, some yet called by their former names, steal mournfully through a desolated land; the gods that once dwelt on their banks and in their grottos have vanished; and the wondrous strains which told the history of every fountain, hill, and woodland to the listening ear of a free and susceptible people have died away." Yet the banks of every river still possess a magical attraction for the man of letters by the charms of legendary lore, by the triumphs of genius, by the teachings of philosophy, or by the deeds of historic renown. The clear stream of Grecian poetry has reflected, in images that never will fade, every feature of the lovely country through which it flowed during the classic ages. It has echoed the sounds, and painted the sights, of that home of artists, poets, orators, and philosophers, that fair land of heroes and gods.

CAMBRIDGE, *October*, 1846.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Α.

Rogatur ab initio Musa, ut cantum præcipiat de cladibus ad Ilium, Achillis iram consequutis (1-7). Venit in concionem Achivorum Chryses, sacerdos Apollinis, filiam suam redempturus, bello nuper captam, et honoris causâ datam Agamemnoni (8-21). Illo cum ignominiâ repulso, funestam luem Apollo per exercitum spargit (22-52). Habet concionem Achilles ob placandum deum, in quâ Calchas vates calamitate eos levatum iri reducendâ Chryseide censet, auctore imprimis Achille (53-129). Ita irritatus Agamemno atrocia jurgia nectit cum Achille; et Chryseæ quidem filiam reddere non recusat, sed illi, quod præmium virtutis retulerat, Briseidem eripit, quamvis obnitente Nestore (130-311 et 318-347). Hac incensus injuriâ statuit acer juvenis se cum Myrmidonibus a belli societate sejungere: quod propositum a matre ejus Thetide confirmatur, quæ et supplicanti ultionem promittit (348-427). Interea publice lustratur exercitus, et sacra fiunt Apollini (312-317): tum Chryseis domum reducitur unâ cum hostiis piacularibus, quibus mactatis scelus expiatur (428-487). Thetidi jam Olympum adeunti Jupiter occulte annuit, victores in præliis fore Trojanos, donec Achilli ab Achivis satisfactum fuerit (488-533). Junonem, infestam Trojanis, pungunt hæc clandestina consilia; inde rixatur cum Jove super cœnam (534-567). Eâ re contristatur omnis consensus deorum, quos tandem ad hilaritatem reducit Vulcanus (568-611).

Α ο ι μ ό ς . Μ ἦ ν ι ς .

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
 Πολλὰ δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
 Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν
 5 Οἰωνοῖσι τε πᾶσι — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή —
 Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἀναξ' ἀνδρῶν, καὶ Διὸς Ἀχιλλεύς.
 Τίς τ' ἄρ' σφωε θεῶν ἑρῶδι ξυνίηκε μάχεσθαι;
 Αἰητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς,
 10 Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὤρσει κακὴν, ὀλέγοντο δὲ λαοί,
 Οὐνεκα τὸν Χρῦσσην ἠτίμησ' ἀρητιῆρα

- Ἀτρείδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοῦς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 - Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 15 Χρυσῶν ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἔλισσέτο πάντας Ἀχαιοῦς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμητορὸς λαῶν.
 Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἐνκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἔμιν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 20 Παῖδα δ' ἔμοι λύσαι τε φίλην, τὰ τ' ἄποινα δέχεσθαι,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 25 Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Μῆ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κεικῶ,
 Ἴη νῦν δηθύνοντ', ἣ ὕστερον αὐτίς ἴοντα!
 Μῆ νύ τοι οὐ χραίσμη σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 Τῆν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
 30 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 Ἰσὸν ἐποιχομένην, καὶ ἔμον λέχος ἀντιόωσαν.
 Ἄλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὣς κε νῆαι!
 Ὡς ἔφατ'· ἴδδειςεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέθετο μῦθῳ.
 Βῆ δ' ἀκῶν παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 35 Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἤρᾳθ' ὁ γεραίος
 Ἀπόλλωνι ἴνακτι, τῶν ἠῦκομος τέκεσσι Λητώ.
 Κλυθὶ μὲν Ἀργυρότοξ', ὃς Χρυσῆν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθήην, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ! εἵποτέ τοι χαριέντ' ἐπὶ νηὸν ἔρψα, *εὐεφ' ἰστέλ*
 40 Ἴη εἰ δὴ ποτὲ τοι κατὰ πύονα μηρὶ' ἔκηα
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνον ἐέλωρ.
 Τίσειον Λαῖναοὶ ἐμὺ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων, χρώμενος κῆρ,
 45 Τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρέφῃα τε φαρέτρην.
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἴαστοί ἐπ' ὤμων χωρομένοιο,
 Αὐτοῦ κινήθέντος· ὁ δ' ἦε νυκτὶ βοικῶς.
 Ἔξετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν.
 Λεινῆ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 50 Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπάχετο καὶ κύνας ἀργούσ'
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπευκὲς ἐφίελε,
 Βαῖλλ'· αἰεὶ δὲ πυρὰν νεκρῶν καίοντο θάμεια.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὦχετο κῆλα θεοῖο.
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλίσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

- 66 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἴρη·
 Κηδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ἴα θνησκοτίας ὄρατο.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερον, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
- 69 Ἄφ' ἀπονόστησθαι, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
 Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρείομεν, ἣ ἱερῆα,
 Ἥ καὶ ὄνειροπόλον — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἔστιν —
 Ὃς κ' εἴποι, ὅ,τι τῶσρον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
- 68 Εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἰδ' ἑκατόμβης·
 Αἴ κέν πως ἀργῶν κνήσσης αἰγῶν τε τελείων
 Βούλεται ἀντιάσθαι, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι.
 Ἥτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστοριίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
- 70 Ὃς ἤδη τὰ τ' ἔόντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἔόντα,
 Καὶ νῆυσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἥλιον εἰσω,
 Ἦν δὲ μαντοσύνην, τὴν οἱ πάρος Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, κέλευαί με, Διὶ φίλλε, μυθήσασθαι
- 71 Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβλέταο ἄνακτος.
 Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὁμοσον,
 Ἴ μὲν μοι πρόφρων ἔπειτα καὶ χερσὶν ἀρήξῃν.
 Ἴ γὰρ οἴομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
- 69 Κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χιρῆϊ·
 Εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτήμαρ καταπέψη,
 Ἄλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ,
 Ἐν στήθεσσι τοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σωῖσεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
- 68 Θαρσῆσας μάλα, εἰπέ θεοπρόπιον ἦ,τι οἶσθα!
 Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὥτε σὺ, Κάλχας,
 Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
 Σοὶ κοίλης πηρᾶ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
- 69 Συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπης,
 Ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἠῦδα μάντις ἀμύμων·
 Οὔτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης,
 Ἄλλ' ἔνεκ ἀρητήρος, ὃν ἠέλιμσ' Ἀγαμέμνων,
 Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
- 68 Τοῦνεκ ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἠδ' εἰ δώσει·
 Οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφέξει,

- Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὸς φίλῳ δόμεναι ἱλικώπιδα κούρην
 Ἀπριάτην, ἀνάποιον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 100 Ἐς Χρῦσῆν· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν.
 Ἴητοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Ἴηρος Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀχρῦμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαινας
 Πηλεπλάτῃ, ὅσσε δὲ οἱ πρὸς λαμπετόωντι εἶκτην·
 106 Κάλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὀυσόμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πάποτε μοι τὸ κρήγῃδ' εἶπες!
 Αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντιεύεσθαι·
 Ἐσθλὸν δ' οὔτε τί ποι εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπίων ἀγορεύεις,
 110 Ὡς δὴ τοῦδ' ἔρεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεια τέγεις,
 Οὐνεκ' ἐγὼ κούρης Χρῦσηίδος ἀγλα' ἄποινα
 Οὐκ ἔθελον δεῖξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτήν
 Οἴκοι ἔχειν, καὶ γάρ ῥη Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 Κουριδίτης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χειρῶν,
 116 Οὐ δέμας, οὐδὲ φνὴν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πόλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 Βούλομ' ἐγὼ λιὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ὑπολίσθαι.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσασθαι, ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ λυδὲ ἔοικεν.
 120 Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρείδη κίδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 Πῶς γὰρ τοι δάσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 Οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήγῃα κείμενα πολλὰ·
 125 Ἀλλὰ τὰ μὲν πόλιων ἐξ ἐπριάθομεν, τὰ δέδασται,
 Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶν πρός· ἀνιὰρ Ἀχαιοὶ
 Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἔων, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 Κλέπτε νόῳ! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδὲ με πείσεις.
 Ἴη ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτῶς
 Ἴησθαι δυνόμενον, κέλευι δὲ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 135 Ἄλλ' εἰ μὲν δάσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 Ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—
 Εἰ δέ κε μὴ δώσωιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
 Ἴη τὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
 Ἄξω ἔλωιν· ὃ δέ κεν κεχολώσεται, ὄν κεν ἔκωμαι.
 140 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς.

- Νῦν δ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διαν,
 Ἐς δ' ἐρίτας ἐπιτηδῆς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἑκατόμβην
 Θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον
 Βῆσομεν· εἰς δὲ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
 145 Ἥ Ἀίας, ἡ Ἴδομενεύς, ἡ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἴε σὺ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 Ὅφρ' ἦμιν Ἐκάεργον ἰλάσσειαι ἱερὰ ρέζας.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, ἀναιδεῖην ἐπιειμένη, κερδαλέοφρον!
 150 Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπισιν πείθεται Ἀχαιῶν,
 — Ἡ ὄδον ἰλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;
 Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ ἤλυθον αἰχμητῶων
 Δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὐτι μοι αἰτιοὶ εἰσιν.
 Οὐ γὰρ πάποτ' ἐμᾶς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
 155 Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλοισι, βωτιανείρῃ,
 Καρπὸν ἐδήλῃσαντι· ἐπεὶ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 Οὐρεῖά τε σκιοέοντα, θάλασσα τε ἠχῆεσσα·
 Ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδῆς, ἅμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαιρῆς,
 Τιμὴν ἀφνήμενοι Μινελῶν, σοὶ τε, κυνώπια!
 160 Πρὸς Τρώων — τῶν οὐτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγιζῆς·
 Καὶ δὴ μοι γέρας εὐχὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλείς,
 ὦ ἐπι πόλλ' ἐμίγησα, δόσαν δὲ μοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπύρωσ' εὐναιόμενον πολλέεθρον·
 165 Ἀλλὰ τὸ μὲν πλείον πολυτάκτος πολέμοιο
 Χεῖρες ἡμῖ διέπουσα· αἰτῶρ ἦν ποτε δασμὸς ἰκηται,
 Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 Ἔρχαμ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμῶων.
 Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', ἐπεὶ πολὺ φέρτερον ἔστιν
 170 Οἴκαδ' ἔμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι· οὐδέ σ' οἶω
 Ἐνθάδ' ἄτιμος εἶναι, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἀναξ' ἀγδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται! οὐδέ σ' ἔγωγα
 Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμῆιο μένειν· παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
 175 Οἳ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεῦς.
 Ἐχθιστος δὲ μοὶ ἔσσι Διοτρεφίων βασιλῆων·
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φιλῆ, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Εἰ μάλα καρτερός ἔσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγιζῶ,
 Οἷδ' ὄθρομαι κοτέοντος· ἀπειλήσῃ δὲ τοι ὧδα·
 Ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νῆϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν

- Πέμψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρηρον,
 185 Αὐτὸς ἰὼν κλισίηδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὐ εἰδῆς,
 Ὅσοοι φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγῆ δὲ καὶ ἄλλος
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην.
 Ὡς φάτο· Πηλεϊωνὶ δ' ἄχος γένοιτ', ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Στήθεσσι λασίροισι διάνδιχα μερμήριζεν,
 190 Ἢ ὅγε φάσγανον ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Τούς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναριζοί,
 Ἢ ἐ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐλκετο δ' ἐκ κολεσσοῦ μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 195 Οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἴση,
 Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 Στῆ δ' ὕπιδεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα,
 Οἷω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὄρατο.
 Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγρω
 200 Παλλίδ' Ἀθηναίην· δεινῶ δὲ οἱ ὕσσε φάανθεν.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίτι' αὐτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 Ἢ ἵνα ὕβριν ἰδῆ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὄτω·
 205 Ἢς ὑπεροπλήϊσι τάχ' ἂν ποτε θυμόν ὀλέσσω.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἰθθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πλῆθαι,
 Οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἴση,
 Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 210 Ἄλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἔλκειο χειρὶ·
 Ἄλλ' ἦτοι ἔπεισιν μὲν ὀνειδίσουν, ὡς ἔσεται περ.
 Ὡδε γὰρ ἔξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Καὶ ποτὲ τοι τρεῖς τόσσα παρέσεται ἀγλαὰ δῶρα
 Ἰθρῖο· εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.
 215 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύνς Ἀχιλλεὺς·
 Χρῆ μὲν σφωίτερόν γε, θεῖα, ἔπος εἰρυσσασθαι,
 Καὶ μάλα περ θυμῷ πηχολομένον· ὡς γὰρ ἄμεινον.
 Ὅς κε θεοῖς ἐπιπέθῃται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.
 Ἢ, καὶ ἐπ' ἀργυρῆ κούρη σχέθε χεῖρα βαρεῖαν·
 220 Ἄψ δ' ἐς κούλεόν ὡσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθῃσεν
 Μύθῳ Ἀθηναίης· ἧ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
 Δάμναι' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
 Πηλεΐδης δ' ἑαυτὶς ἀταρτηροῖς ἐπέεσσι
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο·
 225 Οἶνο θυρῆς, κυρὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο·
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἄμα λαῶ θοιρηχθήηται,

- Οὔτε λόγονδ' ἴεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κήρ εἰδέεται εἶναι.
 Ἢ πολὺ λωῖόν ἐστι, κατὰ στρατόν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 230 Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶπῃ.
 Δημαβόρος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανόσιν ἀνάσσεις·
 Ἢ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 Ναὶ μὰ τὸδε σκήπτρον, τὸ μὲν οὐποτε φύλλα καὶ ὄσπρως
 235 Φύσει, ἐπειδὴ πρώτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λείλοιπεν,
 Οὐδ' ἀναθλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεπεν
 Φύλλα τε καὶ φλοῖόν· νῦν αὐτὲ μιν νίεσ' Ἀχαιῶν
 Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασκόλοι, οὔτε θέμιστας
 Πρὸς Διὸς εἰρναται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσεται ὄρκος·
 240 Ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἕξεται νίεσ' Ἀχαιῶν
 Σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτε δυηῆσθαι ἀχνύμενός περ
 Χραιομεῖν, εὐτ' ἄν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι
 Θηήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀνύξεις,
 Χαόμενος, ὅτ' ἀριστὸν Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
 245 Ὡς φηῖτο Πηλεΐδης· ποτὶ δέ σκήπτρον βάλει γαίῃ,
 Χρυσείοις ἤλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνε. τοῖσι δὲ Νέστορ
 Ἰδυπέτης ἀνόρουσε, λιγύς Πυλίων ἀγορητής,
 250 Τοῦ καὶ ἀπὸ γλοίσσης μέλιτος γλυκίων φέεν ἀυδὴ—
 Τῷ δ' ἤδη δυὸ μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 Ἐφθιάθ', οἳ οἳ προσέθεν ἅμα τράφεν ἰδ' ἐγένοντο
 Ἐν Πύλῳ ἠγαθή, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσειν—
 Ὅσπιν ἔφρονοιὸν ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι! ἢ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 255 Ἢ κεν γηθῆσαι Πριάμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 Ἄλκοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
 Εἰ σφῶϊν τὰδε πάντα πυθόιατο μαρναμένοισιν, 355 De
 Οἳ περὶ μὲν βουλήν Δαναῶν, περὶ δ' ἔστ' ἐμάχεσθαι.
 Ἄλλα πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστίον ἐμείο.
 260 Ἰδὴ γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοισιν, ἤσπερ ὑμῖν,
 Ἀνδράσιν ὁμίλῃσα, καὶ οὐποτε μ' οἶγ' ἀθέριζον.
 Οὐ γάρ ποτ' οἷον ἴδον ἀνέρας, οὐδέ ἴδωμι,
 Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινεία τ', Ἐξυδιόν τε καὶ ἀντίθεον Ἠολύφημον.
 265 [Θησίεα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.]
 Κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
 Φηρῶν ὄρεσχεῖοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.
 Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,

- 270 Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἄν οὔτις
 Τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσὶν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 Καὶ μὲν μεν βουλέων ξύνοιον, πείθοντό τε μύθῳ.
 Ἄλλὰ πείθεσθε καὶ ὕμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
- 275 Μῆτε σὺ τόγδ' ἄγαθός περ ἔων, ἀπραιρεο κούρην,
 Ἄλλ' ἔα, ὡς οἳ πρῶτα δούσαν γέρας νῆες Ἀχαιῶν·
 Μῆτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔθειλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σκηπτούχος βασιλεὺς, ὅτε Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
- 280 Εἶ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γέινατο μήτηρ,
 Ἄλλ' ὄγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσι ἀνάσσει.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Λίσσομ', Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
- 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ὄδ' ἀνήρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 Πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι δῶ.
- 290 Εἶ δέ μιν αἰχμητῆρ ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 Τούνεκά οἱ προθέουσιν ὄνειδα μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμειβετο διὸς Ἀχιλλεύς·
 Ἥ γὰρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίβην,
 Εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέλομαι, ὅ, τι κεν εἴπῃς.
- 295 Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 Σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι δῶ.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρ-ω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
 Οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθαι γε δόντες·
- 300 Τῶν δ' ἄλλων, ἅ μοι ἔστι θοῆ παρὰ νῆϊ μελαινῇ,
 Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμέϊο.
 Εἰ δ' ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οὔδε·
 Λίσσά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρῖ.
 Ὡς τῷγ' ἀντιβλοῖσι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν,
- 305 Ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορῆν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας εἵσας
 Ἥϊε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοῆν ἤλαθε προέφρουσεν,
 Ἔς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἴκοσιν, ἔς δ' ἑκατόμβην
- 310 Βῆσε θῆω· ἀνά δέ Χρυσήϊδα καλὴν πάροχον
 Εἶσεν ἄγων· ἐν δ' ἄρχος ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα·

- Λαούς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματα ἔβαλλον·
 315 Ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τελέεσσας ἑκατόμβας
 Ταύρων ἤδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλως ἀτρυγέτιοι·
 Κρίσση δ' οὐρανὸν ἴκεν, ἑλισσομένη περὶ κμητῶ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 Ἀῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ.
 320 Ἄλλ' ὄγε Τυλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὄρητῳ θεράποντα·
 Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·
 Χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηίδα καλλιπάρηον·
 Εἰ δέ κε μὴ δώσιεν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 325 Ἐλθῶν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ὕγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν.
 Τῷ δ' αἴκουτε βύτην παρὰ θῖν' ἄλως ἀτρυγέτιοι,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἱκίσθη.
 Τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νῆϊ μελαίρῃ
 330 Ἦμενον· οὐδ' ἄρα τῶγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
 Τῷ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλῆα,
 Στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οἷδ' ἔριοντο.
 Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 335 Ἄσπον ἔτ' οὐτι μοι ἔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
 Ὁ σφῶϊ προΐει Βρισηίδος εἵνεκα κοίφης.
 Ἄλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρη,
 Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροί ἐστων
 Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 340 Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηγέος, εἶποτε δ' αὐτὰ
 Χρεῖω ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναι
 Τυῖς ἄλλοις. ἢ γὰρ ὄγ' ὀλοῆσι φρεσὶ θῦει·
 Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
 Ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σοοὶ μαχέοιντο Ἀχαιοί.
 345 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ φίλῳ ἐπέπειθεθ' ἑταίρῳ·
 Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηίδα καλλιπάρηον,
 Δῶκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὐτίς ἔτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 Ἦ δ' αἴκουσ' ἅμα τοῖσι γυνῆ κίεν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο νόσφι λιασθεῖς,
 350 θῖν' ἔφ' ἄλως πολιῆς, ὄρώων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήματο, χεῖρας ὄρεγγύς·
 Μητρὸς, ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μιν ὑν' ἑαδίον περ ἐόντα,
 Τιμὴν πέφ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι,
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
 355 Ἦ γὰρ μ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

- Ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
 Ἥμῆν ἐν βένθευσιν ἄλως παρὰ πατρὶ γέροντι,
 Καρπαλλίμως δ' ἀνέδου πολιῆς ἄλως, ἥϊτ' ὀμιχλῆ·
 360 Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξαΐδα, μὴ κεῦθε νόω· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
 Τὴν δὲ βαρυστενάχων προεῖπε πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 365 Ἰσθὰ τῆ τοι ταῦτ' εἰδυῖν πάντ' ἀγορεύω;
 Ῥχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερῆν πόλιν Ἠτιώων,
 Τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
 Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον.
 370 Χρύσης δ' αὐθ' ἱερεὺς ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος,
 Ἥλθε θεῶας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμματ' ἔχων ἐν χειρὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 Χρυσέῃ ἀνά σκήπτρῳ, καὶ ἔλιπτετο πάντας Ἀχαιοῦς,
 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμητότε λαῶν.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 Ἄλλα κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 380 Χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Εὐζαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἳ δὲ νυ λαοὶ
 Θνηῆσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο
 Πάντη ἀνά στρατὸν εὐρὴν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
 385 Εὐ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἐκάτοιο·
 Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἰλάσκεσθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἴψα δ' ἀναστάς,
 Ἠπέιλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θεῶν ἑλίκοιπες Ἀχαιοὶ
 390 Ἐς Χρῦσῃν πέμπουσιν, ἀγνοοῖ δὲ δῶρα ἄνακτι·
 Τὴν δὲ νέον κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 Κούρην Βρισηῆος, τὴν μοι δόσων νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἄλλα σύ, εἰ δύνασαι γε, περιλάχεο παιδὸς ἔης·
 Ἐλθοῦσ' Οὐλυμπόνδε, Δία λίσαι, εἴποτε δῆ τι.
 395 Ἦ ἐπει ὠνησας κραδίην Διός, ἧὲ καὶ ἔργω.
 Πολλάκι γάρ σεο πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 Εὐχόμενης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι
 Οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικία λαιγὸν ἀμῦναι,

- 400 Ὅπότε μιν ξυδοῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἀλλὰ σὺ τόγγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσασα δεσμῶν,
 Ἦχ' ἐκατόγχειρον καλίσσας ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὅν Βριαίρων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ τε πάντες
 Αἰγαίων — ὁ γὰρ αὐτε βίη οὐ πατρὸς ἀμείνων —
 405 Ὅς ῥα παρὰ Κρονίῳνι καθέζετο, κύνει γαίῳν.
 Τὸν καὶ ὑπέδδειςαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 Αἶ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρῳάεσσιν ἀρῆσαι,
 Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 410 Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρῳνται βασιλῆος,
 Γυνῶ δὲ καὶ Αἰτρείδης εὐθυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἀριστον Ἀχαιῶν οὐδέν ἔτισεν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ὡ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νυ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα!
 415 Ἀλλ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
 Ἦσθαι· ἐπεὶ νῦ τοι αἴσα μίνυθ' ἀπερ, οὔτι μάλα δὴν·
 Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων
 Ἐπλο· τῷ σε κακῇ αἰσῇ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 Τοῦτο δὲ τοι ἐρύουσαι ἔπος Αἶψ' ἑρπικερανόω,
 420 Εἶμ' αὐτῇ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάνυφον αἶ κε πίθεται.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Μῆνι Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 Χθίζος ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
 425 Δωδεκάτη δὲ τοι αὐτὶς ἐλεύσεται Οὐλύμπόνδε.
 Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ,
 Καὶ μιν γουνάσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι οἴω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβησάτο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 Χωόμενον κατὰ θυμόν, ἐϋζόνοιον γυναικός,
 430 Τῆν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπ' ἔρῳν. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἔς Χρῦσῃν ἵκανε, ἄγων ἱερῆν, ἐκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 Ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νῆϊ μελαίνῃ,
 Ἰσὶόν δ' ἰστοδόκῃ πέλασαν, προσιτόνοισιν ὑφίστες,
 435 Καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρουσαν ἐρεμῶϊς.
 Ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 440 Τῆν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Πιπρὶ φῖλῳ ἐν χειρὶ τίθει, καὶ μιν προσεειπεν·

- Ὡς Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἰλασόμεσθα ἀνάκτα,
 446 Ὃς νῦν Ἀργείοισι πάλυθινα κῆδε ἔφηκεν.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δ' ἰδέξατο χαίρων
 Παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὄκα θεῶ κλειτὴν ἑκατόμβην
 ἔξείης ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 Χερσίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
 450 Τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών
 Κλυθί μιν, Ἀργυροτόξ', ὃς Χρῦσῃ ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθίην, Τενέδιοί τε ἴφι ἀνάσσειο!
 Ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἔψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 455 Ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηρον ἐἴλωδωρ·
 Ἦδη νῦν Δαναοῖσιν αἰεκία λοίγον ἄμνον.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 Αὐέρουσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,
 460 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Νόιτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθήτησαν.
 Καί τ' ἐπὶ σχίζης ὕ γέρων, ἐπὶ δ' αἰθροπα οἶνον
 Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπάβωλα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆψ' ἐκάη, καὶ σπλάγγν' ἐπάσσαντο,
 465 Μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόρου, τεύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 470 Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστίψαντο ποτοιο·
 Νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δὲ πανημέριοι μολπή θεὸν ἰλάσκοντο,
 Καλὸν αἰδοντες καιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Μέλποντες Ἐκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπει ἀκούων.
 475 Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδιν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
 Ἀῆ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
 Τοῖσιν δ' ἔμμενον οὐρον ἴει ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 480 Οἱ δ' ἰστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτυσσαν·
 Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κύμα
 Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἵαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἦ δ' ἔθεν κατὰ κύμα, διαπρῆσσοσα κέλευθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,

- 485 Νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
 Τροῦ ἐπὶ φαρμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·
 Αὐτὰ δ' ἐσκήδναντο κατὰ κλισίας τε νῆας τε. —
 Αὐτὰρ ὁ μῆνι, νηυσὶ παρήμηνος αἰκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλῆος νῆος, πόδας ἑκὼς Ἀχιλλεύς·
- 490 Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκειτο κυδιάνειραν,
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ, #14100
 Αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε Πτολεμόν τε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο θυωδεκάτη γένητ' ἡώς,
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπῳ ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες
- 495 Πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἤρχε. Θέτις δ' οὐ λήθει ἔφατμίῳν
 Παιδὸς ἐοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
 Ἥρῃ δ' ἀρέβη μέγαν οὐρανὸν Ὀλύμπῳν τε·
 Εὐρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἤμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
- 500 Καὶ ῥα πάροισ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
 Σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερωῶτος ἰλοῦσα,
 Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·
 Ζεῦ πάτερ, εἶποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
 Ἴεπει, ἣ ἔργα, τότε μοι κρήνην ἔειδωρ·
- 505 Ἴημάσθ μοι νῖόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων
 ἔπλετ', ἀτὰρ μιν νῦν γε ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἰτίησεν· ἔλων γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἄλλὰ σὺ περ μὲν τίσον, Ὀλύμπιε, μητίετα Ζεῦ·
 Τύφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
- 510 Τῖόν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ εἰ τιμῇ.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς,
 Ἄλλ' ὀκίῳν δὴν ἤστο· Θέτις δ', ὡς ἤψατο γούνων,
 Ὡς ἔχει ἔμπεφυυῖα, καὶ εἴρετο δεῦτερον αὐτίς·
 Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
- 515 Ἥ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἐπιείας· ὄφρ' εὐ εἶδαι,
 Ὅσσον ἔγωγε μετὰ πάνσιν ἀτιμοτάτῃ θεὸς εἶμι.
 Τῆν δέ μ' ἐγ' ὀχθήσας προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθροδοπῆσαι ἐφήσεις
 Ἥρη, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδαίους ἐπίεσσι.
 520 Ἥ δὲ καὶ αὐτῶς μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ναικίῃ, καὶ τέ με φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγναι.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτίς ἀπόστιχε, μὴ σε νοση
 Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω.
 Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποιθῆς·
- 525 Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 Τέκμων· οὐ γὰρ ἐμὸν καλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
 Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

- Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρ' οὐσι νεῦσε Κρονίων·
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαίται ἐπεφύωσαντο ἀνακτος
 580 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλίλιξεν Ὀλυμπον.
 Τῷ γ' ὡς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἦ μὲν ἔπειτα
 εἰς ἄλλα ἄλλο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἰὸν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνίσταν
 Ἐξ ἰδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις εἶλη
 585 Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθά καθέζετ' ἐπὶ θρόνον· οὐδέ μιν Ἥρη
 ἠγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Αὐτίκα κερτομοῖοσι Δία Κρονίωνα προσήυδα·
 590 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς;
 Αἰεὶ τοι φίλον ἔστιν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἔοντα,
 Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί ποί μοι
 Πρόφρων τέλῃκας εἰπεῖν ἔπος ὁ, τι νοήσης.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 595 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμούς ἐπιέλλω μύθους
 εἰδῆσαι· χαλεποὶ τοι ἔσονται ἀλόχῃ περ' εὐσῆ.
 Ἄλλ' ὄν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὐτις ἔπειτα
 οὐτε θεῶν πρότερος τόν γ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
 600 Μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρο, μῆδὲ μετἄλλα.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 Ἄλλὰ μάλ' εὐκῆλος τὰ φράζεαι, ἄσ' ἐθέλῃσθα.
 605 Νῦν δ' αἰνώς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ σε παρεῖπῃ
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Ἠερίη γὰρ σολγε παρέξεται, καὶ λάβε γούνων·
 Τῆ σ' οἶω κατανεύσαι ἐτήτημον, ὡς Ἀχιλλῆα
 Τιμήσης, ὀλέσης δὲ πολίης ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 610 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οἶσαι, οὐδέ σε λήθω·
 Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτε δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ·
 Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσαι· τὸ δέ τοι καὶ ὀίγιον ἔσται.
 Εἰ δ' οὔτω τοῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
 615 Ἄλλ' ἀκίονσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπέθειο μῦθῳ·
 Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 ἄσσοι ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἅπαντους χεῖρας ἐφείω.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Καὶ ᾗ ἀκίονσα καθήστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 620 Ὡχθήσαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωνες.

- Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
 Μητρὶ φίλῃ ἐπήρα φέρων, λευκωλένῃ Ἥρῃ·
 Ἥ δὴ λόγιμα ἔργα ταῦδ' ἔσσειται, οὐδ' ἔτι ἀνεκτά,
 Εἰ δὴ σφῶ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ᾧδε,
 575 Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
 Ἐσθλῆς ἔσσειται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χρεῖονα νικᾷ.
 Μητρὶ δ' ἐγὼ παρικαήμε, καὶ αὐτὴ περ νοσοῦσα,
 Πατρὶ φίλῃ ἐπήρα φέρειν Διί, ὄφρα μὴ αὐτὴ
 Νευκίῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
 580 Ἐἵπερ γὰρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς·
 Ἐξ ἐδέων στυφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέριατός ἐστιν.
 Ἄλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
 Ἀντίκ' ἐπειθ' ἴλαος Ὀλύμπιος ἔσσειται ἡμῖν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
 585 Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·
 Τέτλαθι, μήτηρ ἐμῆ, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
 Μῆ σε, φίλῃν περ ἔουσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδοίμαι
 Θειομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
 Χραισμεῖν· ἀργολέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
 590 Ἴδῃ γὰρ με καὶ ἄλλοι ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
 Ρίψε, ποδὸς τεταγῶν, ἀπὸ βηλοῦ θεοπεσίοιο.
 Πᾶν δ' ἡμᾶρ φερόμεν, ἅμα δ' ἡέλιω καταδύντι
 Κάππεσον ἐν Ἀθήμῃ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήεν·
 Ἐνθά με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πευόρτα.
 595 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
 Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδίξαστο χερσὶ κύπελλον.
 Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 Ὡνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
 Ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν,
 600 Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης,
 Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἦν ἔχ' Ἀπόλλων,
 Μουσαῶν θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπι καλῇ.
 605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἡέλιοιο,
 Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 Ἦχι ἐκάστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἥφαιστος, ποιήσεν ἰδνίησι πραπίδεσσιν.
 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 610 Ἐνθά πάρος κοιμᾷθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι·
 Ἐνθά καθεύθ' ἀναβάς· παρὰ δὲ, χρυσοθήρονος Ἥρῃ

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Β.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quæ eum ad committendum prælium spe victoriæ incitet (1-40). Sub lucem Agamemnonem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41-100). Placuerat ei, ad tentandam populi fidem, cui diffidebat, consilium repetendæ patriæ simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare cœpit (101-154.) Seditionem de compacto et Minervæ monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155-210). Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem cæterorum (211-277). Sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad spem Ilii cito expugnandi; Agamemno autem indicit prælium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278-393). Jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactatâ majore hostiâ, epulantur; cæteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quæque natio ducibus instructa in aciem prodeunt (394-484). Hoc loco inseritur accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum sequuti erant (485-785). Item Trojani, comperto quid minentur Achivi, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, quorum omnium brevior recensensus adjicitur (786-877).

" Ο νειρος. Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

- " Ἄλλοι μὲν ὅα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἱπποκορυσταὶ
 ἔϋδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νηδύμος ὕπνος."
 Ἄλλ' ὄγε μερμηρίζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλλῆα
 Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 5 " Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
 Πέμπαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον Ὀνειρον."
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Βᾶσα ἴθι, οὐλὲ Ὀνειρε, θεοῦς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν."

- Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο,
 10 Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευόμεν, ὡς ἐπιτέλλω.
 Θωρήξαι ἔκελευε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίη· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 15 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κηδε' ἐφήπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν
 Καρπαλίμως δ' ἔκανε θεοῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' εἶχανεν
 Εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβροσίως κέχυθ' ὕπνος.
 20 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῶν υἱὲ ἰοικῶς,
 Νέστορι, τὸν ἦα μάλιστα γερόντων τῶν Ἀγαμέμνων·
 Τῷ μιν εἰσαίμενος προσφώνει θεῖος ὄνειρος·
 Εὐδεις, Ἀγρέος υἱέ δαΐφρονος, ἰπποδάμοιο·
 Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδεῖν βουληφόρον ἄνδρα,
 25 Ὡ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ζύνες ἄκκι· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς σευ, ἀνευθεν ἑὼν, μέγα κηδεταὶ ἦδ' ἐλαιίρει.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίη· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κηδε' ἐφήπται
 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδέ σε λήθη
 Αἰρείτω, εὐτ' ἂν σε μελλέων ὕπνος ἀνήη.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνά θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 Φῆ γὰρ ὄγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι ρείνω,
 Νῆπιος· οὐδὲ τὰ ἦδη, ἃ ἦα Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
 Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλον ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
 40 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὕσμινας.
 Ἐγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θεῖη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὄμφη.
 Ἔζετο δ' ὀρθωθεὶς· μαλακὸν δ' ἔνδυσε χιτῶνα,
 Καλὸν νηγάζειον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
 Πουσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυροῦλον.
 Εἶλετο δὲ σκῆπτρον πατροῦιον, ἀφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἦως μὲν ἦα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπόν,
 Ζητὴ φῶς ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς.

Οἱ μὲν ἐκέρυσσαν, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.

Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἴξε γερόντων,

Νεστορῆ παρὰ νηῦ Πυλωγενέος βασιλῆος·

85 Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἤρτυνετο βουλήν·

Κλύτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος

Ἀμφροσίην δια νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δίω

Εἰδός τε, μέγεθός τε, φυὴν τ' ἄγχιστα εἴκει.

80 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ με πρὸς μῦθον εἶπεν·

Εὐδεις, Ἀτρεὺς νιὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο·

Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδειν βουλήφορον ἄνδρα,

Ἰσλαοὶ τ' ἐπιτετράφεται, καὶ τόσσα μέρηλεν.

Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,

Ὅς σευ, ἀνευθεν εἶν, μέγα κήδετα ἦδ' ἔλαιρει.

85 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς

Πανσυδίη· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγνιαν

Τρωῶν· οὐ γὰρ εἶ ἄμφις Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

Ἀθάνατοι φεμάζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἄπαντας

Ἥη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται

70 Ἐκ Διὸς· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν. — Ὡς δ' ὁ μὲν εἰπὼν

Ἰσχεῖ ἄποπτόμενος, ἐμέ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν.

Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νίης Ἀχαιῶν.

Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπαισι πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστίν,

Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κεύευσω·

75 Τρεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

Ἴπτοι ἔγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνίστη

Νέστωρ, ὃς ἴα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμαθόεντος·

Ὁ σφιν εὐφροσύην ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἰσ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,

80 Εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεν,

Ψεῦδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·

Νῦν δ' ἴδεν, ὃς μὲγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.

Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νίης Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤχε νεέσθαι.

85 Οἱ δ' ἐπακέυθησαν, πείθοντό τε ποιμῆνι λαῶν,

Σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπισσεύοντο δὲ λαοί.

Ἴπυτε ἔθνεα εἰσι μελίσσῶν ἀδινάων,

Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων·

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν·

90 Αἰ μὲν τ' ἔνθα ἄλις πεποτήται, αἰ δὲ τε ἔνθα·

Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νέων ἄπο καὶ κλισιάων

Ἡϊόνος προπάφοιθε βυθίης ἐστιχόμεντο

Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήει,

Ὅτρύνου' ἱέναι, Δ. ὡς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.

- 90 Τετρίχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ υφραε
 Κήρυκες βυόωντες ἐρήτνον, εἶποι' αὐτῆς
 Σχολία, ἀκούσαιαν δὲ Διοτρεφίων βασιλῆσαν.
 Σπουδῆ δ' ἔζετο λαός, ἐρήτνυθαι δὲ καθ' ἴδρας,
- 100 Παιυσάμενος κλεγγυῆς· ἀνά δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἴφαιστος κάμει τεύχων.
 Ἴφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·
 Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῃ Ἀργειφόντῃ·
 Ἐρμείας δὲ ἀνάξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
- 105 Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πίλοψ δῶκ' Ἀτρεΐ, ποιμῆνι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρον Θυέστη·
 Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορηῆαι,
 Πολλῆσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 Τῷ ὄγ' ἔρυσσάμετος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηνύδα·
- 110 ὦ φίλοι, ἤρωες Λατῶοι, θεράποντες Ἄρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·
 Σχέτιλος, ὅς πρην μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακῆν ὑπᾶτην βουλευσατο, καὶ με κελεύει
- 115 Δυσκλῆα Ἄργος ἐκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 Ἴδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Αἰσχρὸν γάρ τόνδε γ' ἐστὶ καὶ ἑσσομένοισι πυθέσθαι,
- 120 Μῦψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λιὸν Ἀχαιῶν
 Ἄρηητον πύλῃμον πολεμίζειν, ἧδὲ μάχεσθαι
 Ἄνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὔποι τι πέφανται.
 Εἴπωρ γάρ κ' ἐθέλομεν Ἀχαιοὶ τε Τρωῆς τε,
 Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθῆμεναι ἄμφω,
- 125 Τρωῶας μὲν λῆξασθαι, ἐφέστιοι ἄσσοι ἔασιν,
 Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρωῶν δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεῦν·
 Πολλὰ κεν δεκάδες· δευοῖατο οἰνοχόοιο.
 Τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν
- 130 Τρωῶν, οἳ κείνουσι κατὰ πτόλιν· ἄλλ' ἐπίκουρος
 Πολλῶν ἐκ πολίων ἐγγέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
 Οἳ με μέγα πλάθουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
 Ἴλιον ἐκπέρσαι εὐνοῖόμενον πτολιέθρον.
 Ἐννέα δὴ βεβῶασι Διὸς μεγάλου ἐναυτοί,
- 135 Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
 Αἰ δὲ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νῆπια τέκνα
 Ἐῖατ' ἐνὶ μεγάροισι ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον

- Αὐτως ἀκράαντον, οὐ εἶνεκα δεῦρ' ἰκόμεθα.
 Ἄλλ' ἀγείθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 140 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν,
 Πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 Κινήθη δ' ἀγορῆ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
 Ὠρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζεφύρος βαθὺν λήϊον ἑλθῶν,
 Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἤμῃε ἄσταχέουσιν·
 Ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορῆ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ
 150 Νῆας ἐπ' ἔσσεοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κοινή
 Ἰσταὶ ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
 Ἄπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἑλκόμεν εἰς ἄλα διαν,
 Οὐρούς τ' ἐξεκύθαιρον· αὐτῇ δ' οὐρατὸν ἴκεν,
 Οἴκαδε ἱεμένων· ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν.
 155 Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόυτος ἐτίχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἴηη πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Ὡ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Οὔτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀργεῖοι φεύζονται ἐπ' εὐρέι νῶτα θαλάσσης;
 160 Καὶ δέ κεν εὐχολῆν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἶνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ὀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Σοῖς ἄγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 Μηδὲ εἰ νῆας ἄλαδ' ἑλκόμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθης θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Βῆ δέ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶξασα·
 [Καρπαλλίμως δ' ἴκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 Εὔρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Δεῖ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 Ἔστασσι· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσελμοῖο μελαίνης
 Ἄπτει, ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἴκανε.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαιρτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὔτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 175 Φεύξεσθ', ἐν νῆεσι πολυκλήισι πέσοντες;
 Καὶ δέ κεν εὐχολῆν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἶνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἔρωε·
 180 Σοῖς ἄγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,

- Μηδὲ ἔτι νῆας αἰεὶδ' ἰκνέμεν ἀμφιπέλασσας.
 Ὡς φάθ' ὁ δὲ ξυνέηκε θεῶς ἅπα φωνησάσσης.
 Βῆ δὲ θείειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλει· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 Κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει.
 185 Αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθόν,
 Δέξαιτό οἱ σκήπτρον πατρώϊον, ἀφθιτον αἰεὶ.
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ὅτινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξαχον ἄνδρα κιχέη,
 Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·
 190 Δαιμόνι, οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὧς, δειδύσεσθαι·
 Ἄλλ' αὐτὸς τε κἀθήσο, καὶ ἄλλους ἴδους λαοῦ.
 Οὐ γάρ ποε σάφα οἶσθ', οἷός τοι ἄνδρα.
 Νῦν μὲν πειράται, τάχα δ' ἴπεται νίης Ἀχαιῶν.
 Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.
 195 Μῆτι χολωσάμενος φέξῃ κακὸν νίης Ἀχαιῶν.
 Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·
 Τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστί, φιλεῖ δὲ ἑ μητίετα Ζεύς.
 Ὅν δ' αὖ δήμευ τ' ἄνδρα ἴδοι, βοῶντά τ' ἐφύρου,
 Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκε τε μύθῳ·
 200 Δαιμόνι, ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
 Οἱ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄτακτος,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
 Οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
 Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ· εἷς κοίρανος ἔστω,
 205 Εἷς βασιλεύς, ὃν ἴδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 [Σκήπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἴνα σφίαι βασιλεύῃ.]
 Ὡς ὄγε κοιρανέων διέπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορεύοντο
 Αὐτὶς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων,
 Ἥχῃ, ὡς ἄνε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 210 Διγυλιῶ μεγάλῳ βρέμεται, συμπαρῆγει δὲ τε πόντος.
 Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔροντο, ἐρητύθεν δὲ καθ' ἴδρας.
 Θεραΐτης δ' ἔτι μῦθος ἀμετροπέης ἐκολώσα,
 Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἦδη,
 Μᾶψ, ἀτὰρ σὺ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύειν,
 215 Ἄλλ' ὅ,τι οἱ εἴσατο γελοῖον Ἀργείοισιν
 Ἐμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἄλιον ἦλθεν·
 Φολκὸς ἦν, χυλὸς δ' ἕτερον πόδα· τῷ δὲ οἱ ὤμω
 Κυρτώ, ἐπὶ στήθος συνοχωκότα· αὐτὰρ ὑπερθε
 Φοξὸς ἦν κεφαλῆν, πεδῆν δ' ἐπενήθοσε λάχνη.
 220 Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσσῆϊ·
 Τῷ γὰρ νεκείεσκε· τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι διῶ
 Ὄξια νεκληγοῖς λέγ' ὀνειδέα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοί
 Ἐκπύγλως κοτίοντο, νεμίσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.

- Ἀντάρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νεῖκε μύθῳ·
 228 Ἄτρεϊδῃ, τίς δ' αὖτις ἐπιμέμφεται, ἠδὲ χαρίζεται;
 Πλείαιά τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
 Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαιρετοί, ἄς τοι Ἀχαιοὶ
 Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτις ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.
 Ἥ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεται, ὃν κέ τις οἴσει
 230 Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἴλιου, υἱὸς ἄποινα,
 Ὅν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 Ἡὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃτι,
 Ἦντι αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχει; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 Ἀρχὸν ἔοντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν υἱας Ἀχαιῶν.
 232 Ὡ πέποντες, κακ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτι Ἀχαιοί!
 Οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἔωμεν
 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδῃται,
 Ἥ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἠὲ καὶ οὐκί·
 Ὅς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἔο μὲγ' ἀμείνονα φάτα,
 240 Ἠτίμησεν· ἔλων γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων·
 Ἥ γὰρ ἂν, Ἄτρεϊδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 Ὡς φάτο νεικίῳν Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θεροῖτης· τῷ δ' ὠκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 242 Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνέπαπε μύθῳ·
 Θεροῖτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἔων ἀγορητῆς,
 Ἴσχεο, μηδ' ἔθειλ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριώτερον βροτῶν ἄλλον
 ἔμμεναι, ὅσσοι αἴμ' Ἄτρεϊδῆς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 250 Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορευοίς,
 Καὶ σφιν ὀνειδέα τε προφέρεις, νόστον τε φυλάσσοις.
 Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Ἥ ἐγὼ ἠὲ χακῶς νοστήσομεν υἱές Ἀχαιῶν.
 [Τῷ, νῦν Ἄτρεϊδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 252 Ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
 Ἠρώες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορευοίς.]
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κηγήσομαι, ὡς νῦν περ ὦδε,
 Μηκέτι ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὠμοισιν ἐπέηθ',
 260 Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατῆρ' κεκλημένος εἶην,
 Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβῶν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω,
 Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
 Ἄνδρῶν δὲ κλειότα θοάς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
 Πεπληγῶς ἀγορῆθεν αἰκίεσσι πληγῆσιν.
 262 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὄμω
 Πλήξεν· ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπευε δάκρυ.

- Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρέϊνον ἔξυπανέστη
 Σκήπτρον ὑπο χρυσεῖον· ὁ δ' ἄρ' ἔξετο, τάρβησέν τε·
 Ἀλγίπας δ' ἀρχαῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δακρυ.
 270 Οἱ δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν·
 Ἦδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ πόποι! ἦ δὴ μυρὶ' Ὀδυσσεὺς ἐσθλά ἔοργεν,
 Βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
 Νῦν δὲ τόδε μίγ' ἀριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
 275 Ὃς τὸν λωβητήρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων·
 Οὐ θῆν' μιν πάλιν αὐτίς ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
 Νικεῖειν βασιλῆας ὀνειδείους ἐπέεσσιν.
 Ἦς φάσαν ἠ' πληθύν· ἀνὰ δὲ πτολλπορθὸς Ὀδυσσεὺς
 Ἔστη, σκήπτρον ἔχων — παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 280 Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνάγει,
 Ἦς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι νῆες Ἀχαιῶν
 Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίλατο βουλήν —
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 Ἄτρεϊδῆ, νῦν δὴ σε, ἀναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 285 Πᾶσι ἑλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
 Οὐδέ τοι ἐκτελείουσιν ὑπόσχεσιν, ἦν περ ὑπέστην,
 Ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεὸς ἱπποβότοιο,
 Ἦλον ἐκπέρασαν· εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
 Ἦστε γάρ ἠ' παῖδες νεαρὸί, χῆραὶ τε γυναῖκες,
 290 Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.
 Ἦ μὴν καὶ πόνοσ ἐστὶν ἀνηθέντα νέεσθαι.
 Καὶ γάρ τις θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
 — Ἀσχαλάα σὺν γῆ πολυζύγω, ὄνπερ ἄελλαι
 Χειμέρμι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
 295 Ἦμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός
 Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμειζῆσμι Ἀχαιοὺς
 Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Δισχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεὸν τε νέεσθαι.
 Τλήτε, φίλοι, καὶ μέναιτ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 300 Ἦ ἔτεόν Κάλχας μαντεύεται, ἧὲ καὶ οὐκί.
 Εὐ γάρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν· ἐστὲ δὲ πάντες
 Μάρτυροί, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι,
 Χθίζα τε καὶ πρῶϊξ', ὅτ' ἐς Αὐλῖδα νῆες Ἀχαιῶν
 Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμω καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 305 Ἦμεῖς δ' ἅμωι περὶ κρήνην ἱερὸν κατὰ βωμόν
 Ἐρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,
 Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὄθεν ἔβεν ἀγλαὸν ὕδωρ·
 Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός,
 Σμερδαλέος, τόν θ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φώωσδε,

- 310 Βωμοῦ ὑπαίξας, πρὸς ἅα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 Ἐκθα δ' ἕσαν στρουθοῖο νεοσοί, νήπια τέκνα,
 Ὄσῳ ἐπ' ἀκροτάτῃ, πετάλοις ὑποπετηῶτες,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.
 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἔλεινα καθήσθαι τετριγῶτας·
- 315 Μήτηρ δ' ἀμφοποτάτο ὄδυρομένη φίλα τέκνα·
 Τὴν δ' ἐλελιξάμετος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχῦϊαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 Λῆαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
- 320 Ἡμεῖς δ' ἵσταότες θαναμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.
 Ὡς οὖν δεῖνὰ πέλωρα θεῶν εἰσηλθ' ἱκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἐπιτα θεοπροπίων ἀγόρευεν·
 Τίτι ἄνεφ' ἐγένεσθε, καρηχομόωντες Ἀχαιοί;
 Ἡμῖν μὲν τοῦδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς,
 325 Ὀψιμον, ὀπιτέλειστον, οὐ κλέος οὔποτ' ὀλέϊται.
 Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 Ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτι πτολεμίζομεν ἀνθε,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν ἐνρουάγυϊαν.
- 330 Κείνος τὰς ἀγόρευε· τα δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγε, μέμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστῳ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κονάβησαν, ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
- 335 Μῦθον ἐπαινῆσαντες Ὀδυσσεὺς θελεῖο.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ὡ πόποι! ἣ δὴ παισὶν εἰκότεες ἀγοράασθε
 Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμῆϊα ἔργα.
 Πῆ δὴ συνθεσῆαι τε καὶ ὄρκια βῆσεται ἡμῖν;
 340 Ἐν περὶ δὴ βουλαὶ τε γενολατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν,
 Σπονδαὶ τ' ἀκρηται καὶ διεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 Αὐτῶς γάρ φ' ἐπίεσσ' ἐριδιαινομεν, οὐδέ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἴοντες.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἴθ' ὦ, πρὸν, ἔχων ἀστεμφεία βουλήν,
 345 Ἀρχεῦ Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερῆς ὁσμῆνας·
 Τοῦσθε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφι βουλεύσω — ἄνυσσι δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν —
 Πρὶν Ἀργασδ' ἵναί, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 Γνώμεναι εἶτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἧδὲ καὶ οὐκί.
 350 Φημί γάρ οὖν καταεύσαι ὑπερμενεία Κρονίωνα
 Ἥματι κί, ὅτε νηυσὶν ἐκ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρωέσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,

- Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 Τῷ μή τις πρὶν ἐπειέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 356 Πρὶν τίνα πῦρ Τρώων ἄλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
 Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρηματὰ τε στοναχὰς τε.
 Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 Ἀπίεσθω ἧς νῆος εὐσσεύμοιο μελαίνης,
 Ὄφρα προσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 360 Ἄλλα, ἀναξ, αὐτός τ' εὐ μήθεο, πείθειο τ' ἄλλῳ.
 Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσειται ὃ, τι κεν εἶπω.
 Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγαμέμνων,
 Ὡς φρήτηρ φρήτηρφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις.
 Εἰ δέ κεν ὡς ἔρξης, καὶ τοὶ πείθονται Ἀχαιοί,
 366 Γνώσῃ ἐπειθ', ὅς θ' ἠγεμόνων κακός, ἧς τέ νυ λαῶν,
 Ἥδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔησι· κατὰ σφείας γὰρ μαχίονται.
 Γνώσεται δ', εἰ καὶ θεοπέσι πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 Ἡ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 370 Ἡ μὲν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἴας Ἀχαιῶν.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶν,
 Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
 Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἄλοῦσά τε, πέρθομένη τε.
 376 Ἄλλα μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Ὅς με μετ' ἀπρηκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχισάμεθ' εἵνεκα κούρης
 Ἀντιβλοῖς ἐπέευσιν, ἐγὼ δ' ἤρχον χαλεπαίνων·
 Εἰ δέ ποί' ἔς γε μίαν βουλευσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσειται, οὐδ' ἠβαιοῖον.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
 Εὐ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 Εὐ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν,
 Εὐ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδῶν, πολέμοιο μεδέσθω·
 386 Ὡς κε πανημέριοι στυγεράῳ κρινόμεθ' Ἄρηϊ.
 Οὐ γὰρ πανσῶλή γε μετέσσειται, οὐδ' ἠβαιοῖον,
 Εἰ μὴ νῦξ ἐλθούσα διακρινεῖ μένος ἀνδρῶν.
 Ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσιν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμῆται·
 390 Ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, εὐξοον ἄρμα τιταίνων.
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μίχης ἐθέλοισθα νοήσω
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 Ἄρχιον ἔσσειται φυγείην κίνας ἠδ' οἰωνούς.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἔαχον, ὡς ὅτε κύμα
 396 Ἀκτῇ ἔφ' ἰψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθῶν,

- Προβλήτη σκοπέλω· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει,
 Παντοίων ἀνέμων, οἳ ἂν ἐνθ' ἢ ἔνθα γέωνται.
 Ἀνστάντες δ' ὄρειοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
 408 Ἄλλος δ' ἄλλω ἔρριξε θεῶν αἰειγενεταίων,
 Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ὁ βούν ἱέρευσεν ἀνάξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωι·
 Κίχλησκεν δὲ γέροντας ἀριστήσας Παναχαϊῶν,
 406 Νέστορα μὲν πρώτιστα καὶ Ἴδομενῆα ἄνακτα,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἀίαντε δῶυ καὶ Τυδέος υἱόν,
 Ἔκτον δ' αὐτ' Ὀδυσῆα, Δίῃ μῆτιν ἀτάλαντον.
 Ἀυτόματος δὲ οἱ ἤλθε βοῆν ἀγυθὸς Μενέλαος·
 Ἰθεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.
 410 Βούν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο·
 Τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ζεῦ κύνδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναιῶν,
 Μῆ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθεῖν,
 Πρὶν με κατὰ πρηγῆς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
 416 Αἰθάλοεν, πρηῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρεστρα,
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
 Χαλκῶ φωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Πρηγῆες ἐν κονίῃσιν ὀδαῖ λαζοῖατο γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων·
 420 Ἄλλ' ὕγε δέκτο μὲν ἰμά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 Αὐέρουσαν μὲν πρώτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθέτησαν.
 426 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζουσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·
 Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπίραντες, ὑπείρουχον Ἥφαίστοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 Μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 430 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνον, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδέυετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ὡς ἄρα μύθων ἤρχε Γεφρήμιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύνδιστε, ἀνάξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 436 Μῆκετι νῦν δῆθ' αὐθι λεγόμεθα, μῆδ' ἔτι δηρὸν
 Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει.
 Ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 Λυόν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·

- Ἡμεῖς δ' ἄθροοι ὦδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 440 Ἰομεν, ὄφρα κε θῦσσον ἐγείρομεν ἐξὺν Ἄρῃα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 445 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφεὲς βασιλῆς
 Θῦνον κρίνοντες· μετὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Αἰγιδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε·
 Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσειο ἠερέθονται,
 Πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἕκαστος.
 450 Σὶν τῇ παιφιάσσοισα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ὀτρύνουσα ἱέναι· ἐν δὲ σθένος ὤρσεν ἑκάστῳ
 Καρδίη, ἄλληκτον πολεμιζεῖν ἰδὲ μύχεσθαι.
 Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένει', ἠὲ τέεσθαι
 Ἐν νησὶ γλαφυρήσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 455 Ἴϋτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιπλέγει ἄσπετον ὕλην
 Οὐρέος ἐν κορυφῆς, ἕκαθεν δὲ τε φαίνεται αὐγῇ·
 Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
 Αἰγλή παμφανώσσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴκεν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεινῶν ἔθνεα πολλὰ,
 460 Χηρῶν ἢ γεράων ἢ κύκνων δουλιχοδείραν,
 Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
 Ἐνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερυγέσσι,
 Κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, σμαραγῆ δὲ τε λειμῶν·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 465 Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
 Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 Ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 Μυρῖοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὦρη.
 Ἴϋτε μυριάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,
 470 Αἶτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν,
 Ὡρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 Τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρῥῆῆσαι μεμαῶτες.
 Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 475 Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομοὶ μιγέωσιν·
 Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἰσμήνηνδ' ἱέναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὀρματα καὶ κεφαλὴν ἕκελος Διὶ τερπικεραῦνῳ,
 Ἄρει δὲ ζώϊην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
 480 Ἴϋτε βούς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
 Ταύρος· ὃ γὰρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν·

- Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ,
 Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἕξοχον ἡρώεσσιν.
 Ἐσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
- 485 Τρεῖς γὰρ θεαὶ ἔατε, πάρεστέ τε, ἴστα τε πάντα,
 Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
 Οὔτινες ἠγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
 Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω·
 Οὐδ' εἰ μοι δέκα μὲν γλώσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴεν.
- 490 Φωνὴ δ' ἄρ' ῥήκτος, χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐνείη·
 Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 Φυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἤλθον.
 Ἄρχου; αὐτῶν ἐρέω, νῆϊς τε προπάσας.
 Βοιωτῶν μὲν Ἰηνηέως καὶ Ἀήτιος ἦρχον,
- 495 Ἀρκεσίλαός τε Προδουήνωρ τε Κλονίος τε·
 Οἱ θ' Ἐτρήν ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
 Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
 Θέυπιαν, Γραϊάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,
 Οἱ τ' ἄμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας,
- 500 Οἱ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἠδ' Ἴλιν καὶ Πετειῶνα,
 Ἰκαλέην, Μεδεῶνά τ', ἐυκτίμενον πτολίεθρον,
 Κώπας, Εὐτρησίην τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην,
 Οἱ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλλάρτον,
 Οἱ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἱ Γύλασι' ἐνέμοντο,
- 505 Οἱ θ' Ἐποθήβας εἶχον, ἐυκτίμενον πτολίεθρον,
 Ὀρχηστὸν θ' ἱερέν, Ποσιδίῃον ἀγλαὸν ἄλσος,
 Οἱ τε πολυστάφυλον Ἄρρην ἔχον, οἱ τε Μίδειαν,
 Νίσαν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατώωσαν·
 Τῶν μὲν πενήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἑκάστη
- 510 Κούροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.
 Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον.
 Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, νέες Ἄρρος,
 Οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δόμον Ἄκτορος Ἀζείδαο,
 Παρθένος αἰδοίη, ὑπερωίων εἰσαναβάσα,
- 515 Ἄρῃ κρατερῶν· ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη·
 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώοντο.
 Αὐτὰρ Φωκῆων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 Τέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
 Οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
- 520 Κρισίαν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπήη,
 Οἱ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Τάμπολιν ἀμφενέμοντο,
 Οἱ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔναιον,
 Οἱ τε Αἰλαίαν ἔχον, πηγῆς ἐπι Κηφισοῖο·
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔπορτο.

- 526 Οἱ μὲν Φωκῶν στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἐμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσονται.
 Λοκρῶν δ' ἠγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἄλλα πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθάωρξ,
 530 Ἐγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 Οἱ Κύνον τ' ἐνέμοντ', Ὀπέοντά τε Καλλιάρων τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 Τύρρην τε Θρόνιον τε, Βοαργίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο
 535 Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
 Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μέντε πνεύοντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἰστιαίαν,
 Κήμινθόν τ' ἔφαλον, Αἴου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 Οἳ τε Κάρυστον ἔχον, ἧδ' οἳ Σιῦρα ναιετάσκον·
 540 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευ' Ἐλεφῆτωρ, ὅζος Ἄρηος,
 Χαλκωιδοντιάδης, μεγαθύμων ἀγχὸς Ἀβάντων.
 Τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅπιθεν κομώοντες,
 Αἰχμηταί, μεμῶτες ὄρεκτῆσιν μελλήσιν
 Θωρηκῆας ῥῆξιν δῆτιον ἀμφὶ στήθεσιν·
 545 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, ἔυκτιμενον πτολίεθρον
 Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ ζεῖδωρος Ἄρουρα —
 Καδ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἐπὶ ἐνὶ πύλοις νηῶν·
 550 Ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀργείοις ἰλάονται
 Κούροι Ἀθηναίων, περικτελομένων ἐνιαυτῶν·
 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.
 Τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένητ' ἀνήρ,
 Κοσμηῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —
 555 Νίστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν —
 Τῷ δ' ἅμα πενήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
 [Στήσε δ' ἄγων, ἴν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες.]
 Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 560 Ἐρμιόνην, Ἀσίην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἔχουσας,
 Τροιζῆν', Ἰλιόνας τε καὶ ἀμπελέεντ' Ἐπίδουρον,
 Οἳ τ' ἔχον Αἰγίαν, Μάσητά τε, κούροι Ἀχαιῶν·
 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Καὶ Σθένελος, Καπυηῆος ἀγκλειτοῦ φίλος υἱός·
 565 Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύκλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστεῖος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
 Συμπάντων δ' ἠγεῖτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·

- Τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδώκοντα μάλιστα νῆες ἔποστο.
 Οἱ δὲ Μυκήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 570 Ἀφρείον τε Κόρινθον, εὐκτιμένους τε Κλεωνάς,
 Ὀρειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρήν τ' ἑρατεινῆν,
 Καὶ Σικυῶν, ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασιλεύεν,
 Οἱ θ' Ἐπειρήσιον τε καὶ αἰπεινὴν Γονόισσαν,
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἧδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
 575 Αἰγιάλον τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἄμφ' Ἑλλήνην εὐρείαν·
 Τῶν ἑκατὸν νηῶν ἤρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἄτρεΐδης· ἅμα τῶγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ ἔποντο· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νῆροπα χαλκόν,
 Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἠρώεσσι,
 580 Οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.
 Οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
 Φαῖριν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
 Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀνγείας ἑρατεινάς,
 Οἱ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἔλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
 585 Οἱ τε Λάαν εἶχον, ἧδ' Οὔτυλον ἀμφενέμοντο·
 Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἤρχε, βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ἐξήκοντα νηῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 Ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἦσι προθυμίησι πεποιθώς,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἔετο θυμῷ
 590 Τίσασθαι Ἑλένης ὀρηγμάτων τε στοναχίς τε.
 Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀθήνην ἑρατεινῆν,
 Καὶ Θρῦον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτον Αἶπυ,
 Καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔνιαιον,
 Καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δωῖριον — ἔνθα τε Μοῦσαι
 595 Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν αἰοιδῆς,
 Οἰχαλίθην ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλίης·
 Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησόμενος, εἴπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι αἰδοῖεν, κοῦραι Λιὸς αἰγιόχοιο·
 Αἰ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, ἀντάρ αἰοιδῆν
 600 Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιδαριστῶν —
 Τῶν αὖθ' ἠγεμνέυε Ιερήνιος ἰππότης Νέστωρ·
 Τῷ δ' ἐνεθήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐσιχθόντο.
 Οἱ δ' εἶχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἔν' ἀνέρες ἀγχιμαχῆται,
 605 Οἱ Φενεὸν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Πίλην τε Σιφρατίην τε καὶ ἠρεμόεσσαν Ἐλύσπην,
 Καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἑρατεινῆν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρφάσιην ἐνέμοντο·
 Τῶν ἰρχ' Ἀγκυῖοιο πᾶις, κρείων Ἀγαπήνοφ,
 610 Ἐξήκοντα νηῶν· πολέες δ' ἐν νηῖ ἐκάστη

- Ἄρκάδες ἄνδρες ἔβαιον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 Αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγκυμένωον
 Νῆας εὖσσείλους, περὰν ἐπὶ οἶνοπα πότον,
 Ἀτρείδης· ἐπεὶ οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλη.
 615 Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἴλιδα διὰν ἔβαιον,
 Ὅσσον ἐφ' Ἰρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχατώσσα,
 Πέτρη τ' Ὀλλενή καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔεργει·
 Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστη
 Νῆες ἔποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειαί.
 620 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλλπιος ἠγησάσθην,
 Γίης, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 Τῶν δ' Ἀμαρυγκειδῆς ἦρχε κρατερός Διωρῆς·
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύζεινος Θεοειδῆς,
 Τίος Ἀγασθένης Ἀγγηιάδαο ἀνακτος.
 625 Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱεράων
 Νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἥλιδος ἄντα·
 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευ Μίγης, αἰάλαντος Ἀρηῆ,
 Φυλειδῆς, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἵπποτα Φυλεὺς,
 Ὅς ποτε Δουλιχίονδ' ἀπενιάσατο, πατρὶ χολωθεὶς·
 630 Τῷ δ' ἅμα τέσσαράκοντα μέλαιαι νῆες ἔποντο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
 Οἱ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νῆριτον εἰνοσίφυλλον,
 Καὶ Κροκύλει· ἐέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
 Καὶ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἱ Σάμον ἀμφενέμοντο,
 635 Οἱ τ' ἠπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι· ἐέμοντο·
 Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν αἰάλαντος·
 Τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δωδέκα μιλοπάροχοι.
 Αἰτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Οἱ Πλευρῶν· ἐέμοντο καὶ Ὀλλεον ἠδὲ Πυλῆην,
 640 Χαλκίδα τ' ἀγχάλων, Καλυδωνά τε πετρήεσσιν —
 Οὐ γὰρ εἶ Οἰνήος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 Οὐδ' ἄρ' ἐτ' αὐτὸς ἔην, θάναε δὲ ξανθὸς Μελιάγρος —
 Τῷ δ' ἐπὶ πάντι ἐτέταλτο ἀνασσίμεν Αἰτωλοῖσιν·
 Τῷ δ' ἅμα τέσσαράκοντα μέλαιαι νῆες ἔποντο.
 645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Οἱ Κνωσόν τ' εἶχον, Γόρτυρά τε τειχιόεσσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόοντα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥίτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
 Ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἱκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
 650 Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Μηριόνης τ' αἰάλαντος Ἐνυαλίη ἀνδρειφόντη·
 Τοῖσι δ' αὖ ἐγδαίοντα μέλαιαι νῆες ἔποντο.
 Τληπόλεμος δ' Ἰφρακλειδῆς, ἧς τε μέγας τε,

- Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγει Ῥοδίων ἀγερώχων·
 865 Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τριχὰ κοσμηθέντες,
 Αἰνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ἄργινόεντα Κάμειρον.
 Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 "Ὀν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλήειη·
 Τὴν ἄγει" ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος,
 880 Πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφίων αἰζηῶν.
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπύκτῳ,
 Αὐτίκα πατὴρ ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
 "Ἦδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος.
 Αἶψα δὲ νῆας ἐπηξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
 885 Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλήσαν γὰρ οἱ ἄλλοι
 Τίεες υἱῶν τε βίης Ἡρακλήειης.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον ἴξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
 Τριχθῦ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, ἧδ' ἐφίληθεν
 Ἐκ Διός, ὄσπε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνύσσει.
 870 [Καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]
 Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἴσας,
 Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιο τ' ἄνακτος,
 Νιρεὺς, ὅς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀνύμονα Ἠηλείωνα·
 875 Ἄλλ' ἀλαπιδρὸς ἦν, παῦρος δὲ οἱ εἴπετο λαός.
 Οἱ δ' ἄρα Νιουρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κύσον τε,
 Καὶ Ἄων, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
 Τῶν αὖ Φεῖδιππὸς τε καὶ Ἀντιφὸς ἠγησάσθην,
 Θεσσαλοῦ υἱὲ δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος·
 880 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ ρέες ἐστιχῶντο.
 Νῦν αὖ τοῖς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔβαιον,
 Οἱ τ' Ἄλον, οἱ τ' Ἀλόπην, οἱ τε Τρηχῖν ἐνέμοντο,
 Οἱ τ' εἶχον Φθίην ἧδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·
 885 Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἄρχος Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' οἴγ' οὐ πολέμοιο δυσχεῖος ἐμνῶοντο·
 Οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στήχας ἠγήσαιο.
 Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Κούρης χρώμενος Βρισηΐδος ἠυκόμοιο,
 890 Τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξέλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τεῖχεα Θύβης·
 Καὶ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώμενος,
 Τίεας Ἐὐνηοῖο Σεληπιῶδοιο ἄνακτος·
 Τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
 895 Οἱ δ' εἶχον Φυλακτὴν καὶ Πύραρον ἀνθεμόεντα,
 Δήμητρος τέμενος, Ἰτανί τε, μητέρι μῆλων,

- Ἀγγιῶλον τ' Ἀντρώων ἠδὲ Πιελίων λεχεποίην·
 Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Ζωὸς ἔων· τότε δ' ἤδη ἔχεν κατα γαῖα μέλαινα.
 700 Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδροφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλείπετο,
 Καὶ δῆμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Διόρδανος ἀνὴρ,
 Νηὸς ἀποθρόσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ σφραγὸς κόσμησε Πηδάρκης, ὄζος Ἄρης,
- 705 Ἰφίκλου νιὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
 Αὐτοκασιγνήτος μεγαθύμου Πρωτεσίλαου,
 Ὀπλοτερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 Ἥρωϊς Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδὲ τι λαοὶ
 Δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθειον δὲ μιν ἐσθλὸν ἔοντα·
- 710 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Φεραῶς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηΐδα λίμνην,
 Βοιβῆν καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν·
 Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτωιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δια γυναικῶν,
- 715 Ἀλκηστις, Πηλῖαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
 Οἱ δ' ἄρα Μηθῶνιν καὶ Θανμακίην ἐνέμοντο,
 Καὶ Μελλέβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τροχέϊαν·
 Τῶν δὲ Φιλοκίτης ἦρχεν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Ἐπτὰ νεῶν· ἐρεῖται δ' ἐν ἐκαστῇ πενήτηκοντα
- 720 Ἐμβέβασαν, τόξων εὐ εἰδοῖτες ἴφι μάχεσθαι.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείτῳ κρατέρ' ἄλγεα πάσχαεν,
 Αἴημνῳ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 Ἐνθ' ὄγῃ κείτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
- 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκίτηται ἀνακτος.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ Μίδων κόσμησεν, Οἰλῆος νόθος νιός,
 Τὸν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Οἰλῆϊ πτολιπόρθῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκην καὶ Ἰθώμην κλωμακώεσσας,
- 730 Οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλίης·
 Τῶν αὐθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 Ἰητῆρ' ἀγαθῶ, Πηδαλεῖριος ἠδὲ Μαχάων·
 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νεές ἐστιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἱ τε κρήνην Τπέρειαν,
- 735 Οἱ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιο τε λευκὰ κάρηνα·
 Τῶν ἦρχ' Εὐρύκυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς νιός·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαυρίκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρθην, Ἠλιώην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκῆν·

- 740 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυπόιετος,
 Τῖος Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 Τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 Ἥματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνηήντας,
 Ταῦς δ' ἐκ Πηλίου ὠσε, καὶ Αἰθίτικεσι πέλασεν —
- 745 Οὐκ οἶος, ἅμα τῶγε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος,
 Τῖος ὑπερθύμοιο Κορώνου Κυνειίδαο·
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἰκοσι νῆας·
 Τῷ δ' Ἐνιήνης ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περραιβοί,
- 750 Οἱ περὶ Λωδῶνῃν δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
 Οἱ τ' ἄμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
 Ὅς ῥ' ἐς Πηνεῖον προῖτι καλλιόροον ὕδωρ·
 Οὐδ' ὄγε Πηνεῖῳ συμμιγεται ἀργυροδίνῃ,
 Ἀλλὰ τέ μιν καθ' ὑπερθεν ἐπιθόβει, ἣῦτ' ἔλαιον·
- 755 Ὅρκου γάρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατος ἔστιν ἀπορρώξ.
 Μαγνήτων δ' ἦρχε Πυρόθοος, Τενθρηδόνοιο υἱός,
 Οἱ περὶ Πηνεῖον καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
 Ναῖεσκον· τῶν μὲν Πυρόθοος θοός ἠγεμόνευεν·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
- 760 Οὔτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δυναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
 Τῆς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἀμιστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 Αὐτῶν, ἠδ' ἵππων, οἱ ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.
 Ἴπποι μὲν μέγ' ἀρισταὶ ἔσαν Φηρητιάδαο,
 Τὰς Εὐμηλος ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὦς,
- 765 Ὅτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἔϊσας·
 Τὰς ἐν Πηρεῖῃ θρέψ' ἀργυροτόξος Ἀπόλλων,
 Ἀμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορέουσας.
 Ἄνδρῶν αὖ μέγ' ἀριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὅφρ' Ἀχιλεὺς μῆνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέριατος ἔην,
- 770 Ἴπποι θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσι κορωνίσσι πομπούροισιν
 Κεῖτ', ἀπομνήσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ἡγμῖνι θαλάσσης
 Δίσκεισιν τέροντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
- 775 Τόξοισιν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἰσιν ἕκαστος,
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
 Ἔστασαν· ἄρματα δ' εὐπεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
 Ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
 Φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατιῶν, οὐδ' ἐμίχοντο.
- 780 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν, ὥσει τε πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο·
 Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διὶ ὥς τερπικεραίνῃ
 Χωομένῃ, ὅτε τ' ἄμφι Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσῃ

- Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 785 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησσαν πεδίοιο.
 Τῶσιν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδῆνεμος ὠκεία Ἴρις
 Πᾶρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἄγγελῃ Ἀλεγεινῇ.
 Οἱ δ' ἀγορᾶς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήσιν,
 Πάντες ὀμηγερέες, ἡμὲν νεοὶ ἠδὲ γέροντες.
 790 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Εἴσατο δὲ φθογγὴν νῆϊ Πριάμοιο Πολίτῃ,
 Ὅς Τρώων σκοπὸς ἔξε, ποδωκείησι πεποθῶς,
 Τύμβω ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήτῳ γέροντος,
 Δέγμενος ὀππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
 795 Τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Ὡ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοὶ εἰσιν,
 Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλλίστος ὄρωφεν.
 Ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰςῆλυθον ἀνδρῶν,
 Ἄλλ' οὐπω τοιόνδε τουσόνδε τε λαὸν ὄπωπα·
 800 Αἶην γὰρ φύλλοισιν ἰοικότες ἢ ψαμύθοισιν,
 Ἐρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστν.
 Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι ὠδὲ γε ῥέξαι·
 Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστν μέγα Πριάμον ἐπίκουροι,
 Ἄλλῃ δ' ἄλλων γλώσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·
 805 Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσι περ ἄρχει,
 Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κομμησάμενος πολιήτας.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοήσεν,
 Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορῆν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσευοντο.
 Πᾶσαι δ' ὠῖγγυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσαντο λαός,
 810 Πεζοὶ θ' ἰππῆές τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὄρωρει.
 Ἔστι δὲ τις προπάροιδε πόλιος αἰπειὰ κολώνη,
 Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
 Ἀθάνατοι δὲ τε σῆμι πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
 815 Ἐνθα τότε Τρωῖές τε διεκρίθην ἠδ' ἐπίκουροι.
 Τρωσὶ μὲν ἠγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Πριάμιδης· ἅμα τῶγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ θωρήσσαντο, μεμαότιες ἐγχείησιν.
 Δαρδανίων αὐτ' ἤρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαο,
 820 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δι' Ἀφροδίτῃ,
 Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεᾶ βροτῶ ἐννηθεῖσα·
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῶγε δῶα Ἀντήνορος νῆε,
 Ἀρχελοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὐ εἰδότε πύσης.
 Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νεύοντες Ἴδης,
 825 Ἀφρευοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσῆποιο,

- Τρῶες· τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάϊος ἀγλαὸς υἱός,
 Πάνδαρος, ἧ καὶ τόσον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
 Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ
 Καὶ Πιτυΐαν ἔχον καὶ Τηρεΐης ὄρος αἰπύ·
 820 Τῶν ἦρχ' Ἀθηστός τε καὶ Ἀμφίος λινοθύρηξ,
 Τεῖ δὴν Μέρποσ, Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
 Ἰῖθεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὖς παῖδας ἔιασεν
 Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῶ δέ οἱ οὐτι
 Πειδέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλατος θανάτοιο.
 825 Οἱ δ' ἄρα Περκωτήν καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο,
 Καὶ Σησιῶν καὶ Ἀβυδῶν ἔχον καὶ διὰν Ἀρίσβην·
 Τῶν αὐθ' Ἐτρακίδης ἦρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ἄσιος Ἐτρακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 Αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 830 Ἰππόθοος δ' ἄγε φύλα Πελασγῶν ἐγγεσιμώρων,
 Τῶν οἱ Ἀπίρσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
 Τῶν ἦρχ' Ἰππόθοός τε Πύλαιός τ', ὄζος Ἄρηος,
 Τεῖ δὴν Λήθοιο Πελασγοῦ Τεταμιίδαο.
 Αὐτὰρ Θρηήκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρως,
 835 Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάβθοος ἐντός ἐίργει.
 Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμηταίων,
 Τίος Τροϊζήνοιο Διοτρεφῆος Κεάδαο.
 Αὐτὰρ Πυρραλχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
 Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἄξιου εὐρυρέοντος,
 840 Ἄξιου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνεται αἶαν.
 Παφλαγόνων δ' ἠγείτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆθ,
 Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
 Οἱ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
 Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δάμακ' ἔναισι
 845 Κρῶμνάν τ' Αἰγυιῶν τε καὶ ὑψηλοῦς Ἐρουθίνους.
 Αὐτὰρ Ἀλιζίων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
 Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνοστής·
 Ἄλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαινα,
 850 Ἄλλ' ἰθάμη ὑπὸ χειρὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεραίϊζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκανίος θεοειδής,
 Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὕσμῖνι μάχεσθαι.
 Μῆροισιν αὖ Μείσθλης τε καὶ Ἀντιφῶς ἠγησάσθην,
 855 Τεῖ Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Αἰμνῆ,
 Οἱ καὶ Μῆνος ἦγον ὑπὸ Τρωάῃ γεγαῶτας.
 Νάστις αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων,
 Οἱ Μίλιτον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,

Μαιάνδρου τε βοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστις ἠγησάσθη,
 Νάστις Ἀμφίμαχος τε, Νομίονος ἀγλαὴ τέκνα,
 Ὅς καὶ χρυσοῦν ἔχων πόλεμόνδ' ἔειπ', ἦ ὅτε κούρη·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 Ἄλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 Ἐν ποταμῷ, χρυσοῦν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδῶν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Σάνθου ἄπο δινήεντος.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Γ.

Primo concursu prœlii Paris seu Alexander fortissimum quemque Achivorum ad pugnam provocat; sed, ut Menelaum consepexit de curru desilientem, abjecto animo refugit (1-37). Paulo post idem, Hectoris voce correptus, offert se certamini singulari cum Menelao de summâ belli ineundo; quâ conditione acceptâ, postulat Menelaus, ut sponsio interponatur, præsentè Priamo sancienda (38-110). Igitur arma depouunt exercitus; sacrificia ab utrâque parte parantur: interim Helena ex turri Priamo et senioribus Trojanis demonstrat duces Achivorum in campo subjacente (111-244). Vocatus supervenit Priamus, comite Antenore; sædusque ictum antiquo ritu hisce legibus, ut, uter alterum vicisset, Helenam ejusque opes haberet, Trojani autem inferiores Achivis gravem multam penderent (245-301). Post Priami discesum arma capiunt Menelaus et Paris, et in spatium certamini dimensum procedunt: at superatum Paridem clam surripit Venus, et incolumem in ipsius cubiculum asportat (302-382). In eundem locum adducit illa Helenam, quæ primum reluctans novo marito ignaviam exprobrat, mox tamen eum in gratiam recipit (383-448). Ita præmiis deæ fruentem adversarium frustra quærit Menelaus, dum Agamemno publice repetit pactum pretium victoriæ (449-461).

Ὅροι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου νομαχία.

*Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
 Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὡς·
 Ἦντε περ κλαγγῇ γεράων πῖλοι οὐρανόθι πρό,
 Αἰτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
 Κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων,
 Ἄνδράσι Πηνυγαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
 Ἥϊραι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μίνεα πνείοντες Ἀχαιοί,
 Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.*

- 10 Ἐὐτὶ ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
 Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δὲ τε νυκτὸς ἀμείνω,
 Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἴησιν·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κοινισαλὸς ὤρνυτ' ἀελλῆς
 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὠκα διέπρησσαν πεδίοιο.
- 15 Οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τρωσὶν μὲν προμάχισεν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς,
 Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
 Καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δούρε δῦω κεκορυθμένα χαλκῷ
 Πάλλων, Ἀργείων προκαλλέετο πάντας ἀριστοὺς,
- 20 Ἀντίβιον μαχίσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὄμιλον, μακρὰ βιβῶντα,
 Ὡς ἐλὼν ἔχρη, μεγάλην ἐπὶ σσιματι κῦρσας,
 Εὐρῶν ἢ ἔλαγον κερσῶν ἢ ἄγριον αἶγα,
- 25 Πεινῶν· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
 Σεύονται ταχέεις τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζηοί·
 Ὡς ἔχρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον Θεοειδέα
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γάρ τίσασθαι ἀλείτην·
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τευχεῖσιν ἄλτο χαμᾶζε.
- 30 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς,
 Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἔχρητο Κῆρ' ἀλειίνων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε δρᾶκοιντα ἰδὼν παλίνροσος ἀπίστη
 Οὔρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τῆ τρομός ἔλλαβε γυῖα,
- 35 Ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὠχρὸς τὲ μιν εἶλε παρειᾶς·
 Ὡς αὐτίς καθ' ὄμιλον ἔδω Τρώων ἀγερωίων,
 Δείσας Αἰφείος υἱὸν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς.
 Τὸν δ' ἔκτιωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἀριστε, γυναιμανές, ἠπεροπεντά!
- 40 Αἶθ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
 Καὶ κε τὸ βουλομένην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
 Ἥ οὕτω λῶβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 Ἥ που καγχαλόωσι καρηκομῶντες Ἀχαιοί,
 Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, σὺνεκα καλὸν
- 45 Εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδὲ τις ἀλήθ·
 Ἥ τοιφῶδε ἑὼν, ἐν πόντοπόροισι νείεσσι
 Πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίφρας ἀγείρας,
 Μιχθεῖς ἀλλοδαποῖσι, γυναικ' εὐειδέ' ἀνήγεε
 Ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν —
- 50 Ματρὶ τε σὺ μέγα πῆμα, πύλῃ τε παντὶ τε δήμῳ,
 Διςμενέσιν μὲν χάσμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ;
 Οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;

- Γνοίης χ', οἶον φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 Οὐκ ἂν τοι χραίσμη κίθαρις, τὰ τε δῶρ Ἀφροδίτης,
 60 "Ἡ τε κόρη, τό, τε εἶδος, οἷ ἐν κοινήσι μιγείης.
 Ἄλλα μάλα Τρῶες δευδήμονες· ἢ τε κεν ἦδη
 Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 "Ἐκτορ· ἐπεὶ με καὶ αἴσαν ἐπέλεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν·
 65 Αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὣς ἐστίν ἀτειρής,
 "Ὅστ' εἰσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη
 Νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
 "Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσι ἀτάρβητος νόος ἐστίν.
 Μῆ μοι δῶρ ἔρατὰ πρόφραε χρυσῆς Ἀφροδίτης·
 68 Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 "Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.
 Νῦν αὐτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
 Ἄλλους μὲν κἀθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
 70 Συμβάλλειτ' ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 "Ὅπότερος δὲ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἰλῶν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγείσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναλοῖτε Τροίην ἐριβόλακα· τοὶ δὲ νεῖσθων
 75 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
 "Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
 Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρῳῶν ἀνέργε φάλαγγας,
 Μέσσω δουρὸς ἰλῶν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 80 Ἰοισίν τε τιτυσκόμενοι λαῖεσσι τ' ἔβαλλον.
 Αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 "Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνεῶ τ' ἐγένοντο
 85 Ἔσσωμένως· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ ἑκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 90 Αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
 Οἴους ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 "Ὅπότερος δὲ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἰλῶν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγείσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμῶμεν.
 95 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοήην ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
 θυμὸν ἐμὸν· φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 Εἶνεκ' ἐμῆς ἐριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἐνεκ' ἀρχῆς.
 Ἡμέων δ' ὅπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 Τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἕτερον δὲ μέλαιναν,
 Γῆ τε καὶ Ἥελίῳ· Δίῃ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
 105 Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὄρκια τάμνη
 αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
 Μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσηται.
 Αἰεὶ δ' ὄπποτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡρέθονται·
 Οἷς δ' ὁ γέρον μετέησιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσω
 110 Λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστι μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῳεῖς τε,
 Ἐλπόμενοι παύσεσθαι οἴζυροῦ πολέμοιο.
 Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ στήχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 Τευχέα τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
 115 Πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
 Ἐκτὼρ δὲ προτὶ ἄστυ δύο κήρυκας ἐπέμπευ,
 Καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμον τε καλέσσαι.
 Αὐτὰρ ὁ Τυλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 Νῆμας ἐπι γλαφυρὰς ἱέναι, ἡδ' ἄρν' ἐκέλευεν
 120 Οἰσέμειαι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δῖῳ·—
 Ἴρις δ' αὐθ' Ἐλένη λευκωλένω ἄγγελος ἦλθεν,
 Εἰδομένη γαλόω, Ἀντηνορίδιο δαμαρτι,
 Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἐλικῶν,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
 125 Τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρω· ἡ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινεν,
 Διπλακὰ πορφυρέην· πολέας δ' ἐπέπασσεν ἀέθλους
 Τρῳῶν θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Οὓς ἔθεν εἶνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμῶων.
 Ἀγχού δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 130 Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι
 Τρῳῶν θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα·
 Ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαϊόμενοι πολέμοιο,
 Οἱ δὴ νῦν ἕσται σιγῇ— πόλεμος δὲ πέπανται—
 135 Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγγείησι μαχήσονται περὶ σείο·
 Τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

- Ὡς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἕμερον ἔμβαλε θυμῷ
 140 Ἄνδρός τε προτέρωιο καὶ ἄστεος ἰδὲ τοκήων.
 Αὐτίκα δ' ἄργεννήσι καλυψαμένη ὀδόνῃσιν,
 Ἰρμαί' ἐκ θυλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Οὐκ οἴη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο,
 Αἶθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
 145 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 — Οἱ δ' ἀμφὶ Πριάμον καὶ Πάνθοον ἰδὲ θυμοίτην,
 Λάμπρον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάσν' αὖτ', ὄζον Ἄρηος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 Εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλαισιν·
 150 Γῆραϊ δὴ πολέμοιο πεπανμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
 Ἔσθλοι, τετίγασσιν ἐοικότες, οἷτε καθ' ὕλην
 Δενδρέω ἐφεζομένοι ὅπα λειριέσσασιν ἱεῖσιν·
 Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰοῦσαν,
 155 Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπειτα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 Αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα ἵοικεν.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς, τοιῆ περ ἑοῦσ', ἐν νηυσὶ νέεσθω,
 160 Μηδ' ἡμῖν τεκέεσσ' αὖτ' ὀπίσω πῆμα λιποῖτο.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· Πριάμος δ' Ἑλένην ἐκαλέεσατο φωνῇ·
 Δεῦρο πάροιθ' ἔλθουσα, φίλον τέκος, ἕξεν ἐμεῖο,
 Ὅφρα ἰδῆ πρότεμόν τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε —
 Οὔτι μοι αἰτίη ἔσσι, θεοὶ νῦ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 165 Οἱ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρον Ἀχαιῶν —
 Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἔξορομήνης,
 Ὅστις ὄδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧὺς τε μέγας τε.
 Ἴητοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
 Καλὸν δ' οὔτω ἐγὼν οὔπω ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 170 Οὐδ' οὔτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἵοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δια γυναικῶν·
 Αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι, φίλε ἔκυρέ, δεινός τε·
 Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὅπποτε δεῦρο
 Ξεῖ σφ' ἐπόμεν, θάλαμον γυναικῶν τε λιποῦσα,
 175 Παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινήν.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. —
 Τοῦτο δέ τοι ἔρως, ὃ μ' ἀνείρει ἠδὲ μεταλλάξ·
 Οὐτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀμφοτέρων, βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·
 180 Δαῖρ' αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποι' ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσσατο, φωνησέν τε·

- ὦ μάκαρ Ἀτρείδῃ, μοιρηγενές, δαβιδόδαιμον,
 Ἡ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμηματο κούροι Ἀχαιῶν.
 Ἴδῃ καὶ Φρυγίην εἰζηλυθὸν ἀμπελοέσσαν,
 186 Ἔνθα ἴδον πλείτους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπαίλους,
 Λαους Ὀτρῆος καὶ Μύθδονος ἀντιθέιο,
 Οἱ ῥά τοί ἔστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγαρλοῖο·
 Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπικουρος ἔων μετὺ τοῖσιν ἐλέχθην
 Ἥματι τῷ, ὅτε ἵηλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
 190 Ἄλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλέκωπες Ἀχαιοί.
 Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίός·
 Εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὄδ' ἐστίν·
 Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
 Εὐρύτερος δ' ὠμοῖσιν ἰδὲ στέροισιν ἰδίσθαι.
 196 Τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτὸς δὲ, κτίλος ὡς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν·
 Ἀρνεῖω μιν ἔγωγε εἴσω πηγεσιμᾶλλον,
 Ὅσ' οἶων μέγα πῶν διέρχεται ἀργεννάων. *while*
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 200 Οὗτος δ' αὖ Λιερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
 Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.
 Τὴν δ' αὐτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 — ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτές ξείπες.
 206 Ἥδη γὰρ καὶ δευρό ποτ' ἤλυθες Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
 Τούς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 Ἀμφοτέρων δὲ φνὴν ἐδίην καὶ μῆδεα πυκνά.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθες,
 210 Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπέφραχεν εὐρέας ὤμους,
 Ἀμφὸς δ' ἐξομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πῦσιν ὕφαινον,
 Ἥτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγείως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
 215 Οὐδ' ἀφαρματοειπής, ἣ καὶ γένει ὑστερος ἦεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐζειεν Ὀδυσσεύς,
 Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
 Σχῆπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηγνὲς ἐνώμα,
 Ἄλλ' αὐτεμφές ἔχεσκεν, αἰδρεῖ φωλὶ τοικώς·
 220 Φαίης κε ζῆκοτόν τε τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτῶς·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὅ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἔει,
 Καὶ ἔπειτα νηφάδεσσιν τοικότα χειμερῆσιν,
 Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆ' γ' ἐρίσσετε βροτὸς ἄλλος·
 Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

- 225 Τοτρίτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίος·
 Τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
 Ἐξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρέας ἄμους ;
 Τὸν δ' ἔλεγε ταῦν πεπλος ἀμείβετο, δια γυναικῶν·
 — Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πειλώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
- 230 Ἴδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὤς,
 Ἔστηκ' ἄμφι δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.
 Πολλάκι μιν ξείνισεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἴκοιτο.
 Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὄρω ἔλλικωπας Ἀχαιούς,
- 235 Οὐς κεν εὖ γνοίην, καὶ τοῦνομι μυθησαίμην·
 Δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορι λαῶν,
 Καστορά θ' ἱππῶδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεια,
 Αὐτοκκισιγνήτω, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
 Ἥ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς ;
- 240 Ἥ δὲ ἄρο μὲν ἔποντο νέεσσι ἔνι ποντοπόροισιν,
 Νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμενοι ἀνδρῶν,
 Αἴσχα δειδιότες καὶ ὄνειδα πόλλ', ἃ μοι ἔστιν ;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἦδη κατέχεν φουλίβοος αἴα
 Ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. —
- 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 Ἄργε δῦω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 Ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαιρινὸν
 Κήρυξ Ἰδαῖος ἦδ' ἐ χρύσεια κύπελλα·
 Ἰτρυνεν δὲ γέροντα παρισιάμενος ἐπίεσιν·
- 250 Ὅρσο, Λαομεδοντιάδῃ ! καλίοισιν ἄριστοι
 Τρωῶν θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἐς πεδῖον καταβῆναι, ἔν' ὄρκια πιστά τάμητε·
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλιος
 Μακρῆς ἐγγέησι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
- 255 Τῷ δέ κε νικῆσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότιθα καὶ ὄρκια πιστά ταμόντες,
 Ναίοιμιν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· εἰγῆσεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἰταίροις,
- 260 Ἴππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο.
 Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἦν ἰα τείνεν ὀπίσσω·
 Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βῆσατο δίφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίοιο ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὅ' ἴκοντο μετὰ Τρωῆας καὶ Ἀχαιούς,
- 265 Ἰξ' ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πλουβότειραν,
 Ἰξ' μίσσον Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
 Ἰτρυντο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

- Ἄν δ' Ὀδυσσεύς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
 Ὀρκια πιστὰ θεῶν συναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 270 Μίσγον, ἀτὰρ βασιλευσὶν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν·
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρσσι μάχαιραν,
 Ἥ οἱ παρ' ἕλπεος μίγα κουλῆον αἰὲν ἄωρτο,
 Ἀργῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας· ἀτὰρ ἔπειτα
 Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
 275 Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχῶν·
 Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεὺν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἥλιός θ' ὅς πάντι ἐφορᾷς, καὶ παντὶ ἑπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπίνερθε καμόντας
 Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπιλοκρον ὁμόσση,
 280 ἄλλοι μάρτυροί ἐστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστὰ·
 Εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐγέτω καὶ κτήματα πάντα,
 Ἥμεῖς δ' ἐν νῆεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 Εἰ δὲ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 285 Τρώας ἐπέιθ' Ἑλένην καὶ κτήματα παντὶ ἀποδοῦναι,
 Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν' εἴοικεν,
 Ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τίνοι οὐκ ἐθίλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσσόντος,
 290 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχῆσομαι εἵνεκα ποινῆς,
 Αὐτὴ μὲνων, εἰως κὲ τέλος πολέμοιο κηλεύω.
 Ἥ, καὶ ἀπὸ στομάχου ἀργῶν τάμνε νηλεῖ χαλκῷ·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 295 Ἐκχεον, ἦδ' εὐχοντο θεοῖς αἰετιγενέτησιν·
 Ὡς εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 Ὀππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημίγειαν,
 300 Ὡς σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὄδε οἶνος,
 Αὐτῶν, καὶ τεκῶν, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμῆεν.
 Ὡς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκροαίαινε Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Λαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ ἑὺκνήμιδες Ἀχαιοί·
 305 Ἥτοι ἐγὼν εἴμι προτὶ Ἴλιον ἠγεμόεσσαν
 Ἄψ, ἐπεὶ οὐπὼ τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρασθαι
 Μαργάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηίφίλω Μενελάω·
 Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὀπποτέρῳ θανάτιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
 310 Ἥ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρας θέτο ἰσόθεος φῶς·

- Ἄν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἦντα τείνεν ὀπίσσω·
 Πᾶρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀφορῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
 Ἐκτὼρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
 215 Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 Κλήρους ἐν κυνήη χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες,
 Ὀππότερος δ' ἄ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνίσχον·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε·
 220 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθιεν μεδίων, κῦδιστε, μέγιστε!
 Ὀππότερος τῆδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
 Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἄιδος εἶσω,
 Ἥμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφαν· πάλιν δὲ μέγας κορυθαίολος ἔκτωρ,
 225 Ἄφ' ὀρώων· Πάριος δὲ Θωῆς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἴζοντο κατὰ στιχας, ἤχι ἐκίστηρ
 Ἴπποι ἀφροίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὠμοῖσιν ἐδύσατο τεύχεα καλά
 Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠὲ κόμοιο.
 230 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφύροισ ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν
 Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάοτος ἠρμόσσε δ' αὐτῷ.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὠμοῖσιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 235 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνήην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Εἵλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήφει.
 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε ἴδυνεν.
 240 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 Ἐς μέσον Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρῳάας θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ὅ' ἔγγυς στήτην διαμετρητῶ ἐνὶ χώρῳ,
 245 Σείοντ' ἔγχεϊας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
 Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθην,
 Οὐδ' ἔρῆξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὠρνυτο χαλκῷ
 250 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρὶ·
 Ζεῦ ἄγα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
 Ὅφρα τις ἐρήψῃσι καὶ ὀπιγόνων ἀνδρῶπων,

- Ζεινοδόκον κακὰ φέζει, ὃ κεν φιλότῃτα παρὰσχη-
 285 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βύλα Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοῦ ἔϊσθη.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινή· ὕβριμόν ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἠρηγέϊστέ.
 Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λατάρην διάμησε χιτῶνα
 290 Ἐγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Πλήξεν ἀνασχομένους κόρυθος φύλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ.
 Τριχθά τε καὶ τετραχθά διατροφέν ἔκπυσε χειρός.
 Ἀτρείδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 295 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σείο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
 Ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 Νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἔαγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 Πίχθη παλαμῆφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλον μιν.
 Ἦ, καὶ ἐπαίξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
 300 Ἐλκε δ' ἐπιστρέφας μετ' ἐγκνήμιδας Ἀχαιοῖς·
 Ἄγχε δέ μιν πολυκέστος ἱμάς ἀσπίδην ὑπὸ δειρῆν,
 305 Ὅς οἱ ὑπ' ἀνδρῶν ὄχευς τέτατο τρυφαλείης.
 Καὶ νῦ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κνύδος,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νύγησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 310 Ἦ οἱ ἤρξεν ἱμάτια βοῶς ἱφι κταμένοιο·
 Κεῖνή δὲ τρυφάλεια ἄμ' ἔσπετο χειρὶ παχείη.
 Τῆν μὲν ἐπειθ' ἦρας μετ' ἐγκνήμιδας Ἀχαιοῖς
 Ρίψ' ἐπιδινήσας, κάμισαν δ' ἐρήρηες ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ὃ ἄψ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίων
 320 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήραξ' Ἀφροδίτη
 Ρεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἤερι πολλῇ,
 Καδ' δ' εἰς ἐν θαλάμῳ εὐωδεῖ, κηῶεντι.
 Αὐτὴ δ' αὐθ' Ἑλένην καλέουσα ἴε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν.
 325 Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβούσα·
 Γρηῖ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,
 Εἰροκόμοι, ἧ οἱ Λακεδαιμόνι ναιεταῶσιν
 Ἦσκειν εἰρία καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
 Τῇ μιν εἰσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 330 Δεῦρ' ἴθ' Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
 Κεῖνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινώτοισι λέχεσσιν,
 Κάλλεε τε στήθεσιν καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
 Ἄνδρὶ μαχησάμενον τόγγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 Ἐρχεσθ', ἧε χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
 335 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δῶκεν·
 Καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεῆς περικαλλέα δειρῆν,

- Στήθεά θ' ἰμερόντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεται ἠπερόπέυειν ;
 400 Ἢ πῆ με προτέρω πολλῶν εὐναιομενάων
 Ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἔρατινῆς,
 Εἴ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων ;
 Οὐνεκα δὲ νῦν διὸν Ἀλέξανδρον Μενέλαος
 Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμέ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
 405 Τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρήστης ;
 Ἴσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
 Μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμποκ,
 Ἄλλ' αἰεὶ περὶ κείνον ὄϊζε, καὶ ἐφύλασσε,
 Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην.
 410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἰμι — νεμεσητὸν δέ κεν εἶη —
 Κείνου πορσυνέουσα λέχος· Τρῶαί δέ μ' ὀπίσω
 Πᾶσαι μωμησονται· ἔχω δ' ἄχε' ἀκριτα θυμῷ. *γινῆς* *καταμαγῆς*
 Τὴν δὲ γολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 Μῆ μ' ἔρεθε, σχετλίη! μὴ χωσαμένη σε μεθεῖώ,
 415 Τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἐκπαγλ' ἐφίλησα,
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητισομαι ἔχθεα λυγρὰ,
 Τρώων καὶ Λαυαῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὕληαι.
 Ὡς ἔφατ'· ἐδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 Βῆ δὲ κατασχομένη ἐατῷ ἀργήτι φαεινῷ,
 420 Σγῆ· πάσας δὲ Τρωῆας λάθειν· ἦρχε δὲ δαίμων.
 Αἰ δ' οἱ Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἴκοντο,
 Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 Ἢ δ' εἰς ὑφορόφορον θάλαμον κίε δια γυναικῶν.
 Τῇ δ' ἄρα δίφρῳ ἐλκυσα φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 425 Ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·
 Ἔνθα κάθειξ' Ἑλένη, κόρη Διὸς αἰγιοχοιο,
 Ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ·
 Ἦλυθες ἐκ πολέμου — ὡς ὠφέλες αὐτόθ' ὀλίσθαι,
 Ἄνδρῖ δαμείς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
 430 Ἢ μὲν δὴ πρὶν γ' εὐχε' Ἀρηίφιλου Μενελάου
 Σῆ τε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχει φέρτερος εἶναι·
 Ἄλλ' ἴθι νῦν προκάλεσαι Ἀρηίφιλον Μενέλαον,
 Ἐξαυτίς μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλά σ' ἔγωγε
 Παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
 435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίξειν ἠδὲ μάχεσθαι
 Ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμῆις.
 Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Μῆ με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσαι θυμὸν ἔπιπτε!
 Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·

- 440 Κείνον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φιλότῃ τραπεύομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ πάποτε μ' ὠδε ἔρωσ φρένας ἀμφεκέλυψεν·
 Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἑρατεινῆς
 Ἐπλεον ἄρπάζεις ἐν ποντοπόροισι νέεσσι,
- 445 Νῆσφ δ' ἐν Κρανίῃ ἐμύλην φιλότῃ καὶ εὐνῇ·
 Ὡς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἴμερος αἰρεῖ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἐν τῷ τοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.
 Αἰρείδης δ' ἀν' ὄμιλον ἐφοῖτα, θηρὶ ἰοικώς,
- 450 Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 Ἄλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τοῖτ' Ἀρηϊφίλω Μενελάω.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκευθάνον, εἴ τις ἴδοιτο·
 Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
- 455 Τῶισι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι τῆδ' ἐπίκουροι·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 Ἔμεις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 Ἐκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποινέμεν, ἣντιν' ἔοικεν,
 460 Ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Αἰρείδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Quum ex fœdere Helena Achivis reddenda, infestæque acies dirimendæ essent, superato Paride; Juno in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Ilii excidium (1-49). Minerva, ipsa quoque Trojanis inimica, Junonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandaro Lycio, ut jactâ in Menelaum sagittâ pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat (50-104): at non letali vulnere percussus Menelaum arcessitus medicus curat Machao (105-219). Interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomenei, Ajacum, Nestoris, qui jam in procinctu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens (220-421). Quo facto, prælium instauratur, in quo Trojanis Mars et Apollo, Achivis præter alia numina Minerva animos addit; cædesque fiunt mutus (422-544).

Ὅρκίων σύγχυσις. Ἄγαμέ-
μνονος ἐπιπέλωσις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
 χρυσεῶν ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφίσι ποτνια Ἥβη
 Νέκταρ ἐφωροῦσι· τοὶ δὲ χρυσεῖος δεπάεσσιν
 λειδέχαι ἄλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 5 Αὐτίκ' ἐπειράτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥρην
 Κερτομοῖσις ἐπέεσσι, παραβλήθην ἀγορεύων·
 Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεῶων,
 Ἥρην τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλακκομενηῖς Ἀθήνη.
 Ἄλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 10 Τίρπεσθον· τῷ δ' αὐτὲ φιλομμηίδης Ἀφροδίτη
 Αἰεὶ παρμὲμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κήρας ἀμύνει·
 Καὶ νῦν ἐξεσάσεν οἰόμενον θανέεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηΐφίλου Μενελάου·
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

- 15 Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν
 ὄρσομεν, ἣ φιλότῃτα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 Εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 Ἴητοι μὲν οἰκίειτο πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
 αὖτις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
- 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυζαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳέεσσι μεδέσθην.
 Ἴητοι Ἀθηναίη ἀκείων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσήυδα·
- 25 Αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἡδ' ἀτέλεστον,
 Ἰδρῶ θ', ὃν ἰδρῶσα μόγη! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 Λυὸν ἀγειροῦση, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
 Ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαιτέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, τί νύ σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 ἴσσυα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχες μενεαίνεις
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐνκτίμενον πολέεθρον;
 Εἰ δὲ σὺγ' εἰσελθούσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ,
- 35 Ὡμὸν βεβρωῖθις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας,
 ἄλλους τε Τρῳᾶς, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 Ὅπποτε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάσιν,
 Μῆτι διατρέβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' εἴσαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν αἰκοντί γε θυμῷ.
 Αἰ γὰρ ὑπ' ἡέλιω τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 Ναιετάουσι πόλῃες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Τύων μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἴλιος ἰφῆ,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἐδένετο δαιτὸς ἔτισης,
 Λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λαχόμεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Ἴητοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλῃες,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη·
 Τας διαπέρσαι, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 Τῶν οὔτοι ἐγὼ πρόσθ' ἴσταμαι, οὐδέ μεγαλῶ-
- 55 Εἶπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
 Οὐκ ἀνώ φθονέουσ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
 Ἄλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.

- Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἔμοι ἔνθεν, ὄθεν σοί·
Καί με πρῆβυτίτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
60 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παρακοίτις
Κέκλημαι· οὐδὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείζομεν ἀλλήλοισιν,
Σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἔμοι· ἐπὶ δ' ἔφονται θεοὶ ἄλλοι
Ἀθανάτοι. σὺ δὲ θάσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι,
65 Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν,
Πειρᾶν δ', ὡς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἄρῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
70 Αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Πειρᾶν δ', ὡς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἄρῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε πάρος μεμαῦϊαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξισα.
75 Οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
Ἢ ναύτησι τέρας, ἢ ἐστρατῶ εὐρέϊ λαῶν,
Δαμπρον· τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρης ἴενται
Τῷ εἰκυῖ' ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
Καὶ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
80 Τρῶάς θ' ἵπποδάμους καὶ ἑκνήμιδος Ἀχαιοὺς.
Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ἢ ῥ' αὐτὶς πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή
Ἔσσειται, ἢ φιλότῃ μετ' ἀμφοτέροισι τίθῃσιν
Ζεὺς, ὅς τε ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
85 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
Ἢ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὄμιλον,
Λαοδόκῳ Ἀττηνορίδῃ, κρατερῶ ἀιχημητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενῃ, εἴ που ἐφεύροι.
Ἐὖτε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
90 Ἔστασάν· ἀμφὶ δὲ μιν κρατεράτ' στίχες ἀπιστιάων
Λαῶν, οἳ οἳ ἔποντο ἀπ' Αἰσθήποιο φάων.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἢ φά νύ μοι τι πίθοιο, Λυκάονος νιὲ δαΐφρονος;
Τλαίης κεν Μενελάω ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν·
95 Πᾶσι δὲ κε Τρῶεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλεῖ.
Τοῦ κεν δὴ πᾶμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
Αἶ κεν ἰδῇ Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἀτρείος υἱόν
Σῶ βελεῖ δμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
100 Ἄλλ' ἄγ'· οἷστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·

- Εὐχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 Ἀρῶν πρωτογόνων φέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστν Ζελεῖης.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πείθειν.
- 108 Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὖξοον, ἰξάλου αἰγός
 Ἀγρίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
 Πέτρης ἐκβυῖνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῆσιν,
 Βεβλήκει πρὸς στήθος· ὃ δ' ὑπτιος ἔμπεισε πέτρῃ·
 Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει·
- 110 Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραιοζόος ἤραρε τέκτων,
 Πᾶν δ' εὐ λειήνας, χρυσεὴν ἐπέθηκε κορώνην.
 Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκε ταυνοσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 Ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 Μῆ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν,
- 118 Πρὶν βλησθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρεΐδης υἱόν.
 Αὐτὰρ ὃ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
 Ἀβλήτια, πτερόεντια, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 Αἴψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμη πικρὸν οἰστόν,
 Εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ
- 120 Ἀρῶν πρωτογόνων φέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστν Ζελεῖης.
 Ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βόεια·
 Νευρὴν μὲν μαζῶν πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερές μίγα τόξον ἔτεινεν,
- 128 Λίγξε βίος, νευρῇ δὲ μέγ' ἔαχεν, ἄλτο δ' οἰστός
 Ὀξυβελῆς, καθ' ὄμιλον ἐπιπέσθαι μενεαΐων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 Ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἄγελιη,
 Ἢ τοι πρόσθε σταῖσα, βέλος ἔχευενκὲς ἄμυνεν.
- 130 Ἢ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ
 Παιδὸς ἔεργει μνίαν, ὃθ' ἠδεῖ λέξεται ὑπνω.
 Αὐτὴ δ' αὐτ' ἔθνεν, ὅθι ζωστήρος ὄχηες
 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ·
 Ἐν δ' ἔπεισε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἰστός·
- 138 Διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδύλου ἠρήρειστο,
 Μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρμα χροός, ἔρκος ἀκόντων.
 Ἢ οἱ πλεῖστον ἔρυστο, διαπρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς.
 Ἀκροτάτον δ' ἄρ' οἰστός ἐπέγραψε χροά φωτός·
- 140 Αὐτίκα δ' ἔρῳεν αἶμα κελαινεφῆς ἐξ ὠτειλῆς.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνῆ φοίνικι μίτηρ
 Μηδὼνς ἢε Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
 Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο

- Ἴππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κείται ἕγαλμα,
 145 Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρι τε κῦδος·
 Τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μιάνθη αἵματι μηροῖ
 Εὐφυεῖς, κνήμαί τ' ἤδ' σφυρὰ κάλ' ὑπέπερθεν.
 Πύγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ὡς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
 150 Πύγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηίφιλος Μενέλιος.
 Ὡς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἰόντας,
 Ἀπορόρον οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπευτενάχοντο δ' ἑταῖροι·
 155 Φίλε καυλῆγητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνος,
 Οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν ποῖς ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἶμα τε ἀρῶν,
 Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν!
 160 Εἵπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεισεν,
 Ἐκ τε καὶ ὀψὲ τέλει· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 Σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι, γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱερῆ,
 165 Καὶ Ἡριάμος καὶ λαὸς ἑμμελίῳ Ἡριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι νείων,
 Αὐτὸς ἐπισυείσιν ἐφεμῆν αἰγίδα πᾶσιν,
 Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἄλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 Αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότιο·
 Καὶ κεν ἐλάχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 Καὶ δὲ κεν εὐχολῆν Ἡριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίπομεν
 Ἀργεῖην Ἐλένην· σέο δ' ὄστέα πύσει ἄφουρα,
 175 Κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κέ τις ὧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνοροῦντων,
 Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 Αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 Ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 Σὺν κεινήσιν νηυσὶ, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 Ὡς ποτὲ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρέϊα χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Θάρσει, μηδὲ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 Οὐκ ἐν καιρίῳ ὄξυ πάγῃ βέλος, ἀλλὰ παροῖθεν
 Εἰρύσατο ζῶστίηρ τε παναίολος, ἧδ' ὑπέπερθεν

- Ζωῖμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ἢ Μενέλαος·
 190 Ἴλκος δ' ἰητῆρ ἐπιμάσσειται, ἣ δ' ἐπιθήσει
 Φάρμακ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
 Ἡ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
 Ταλθύβι', ὅτι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
 Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ νιόν, ἀμύμονος ἰητῆρος,
 195 Ὄφρα ἰδῆ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὄν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κίρυξ ἀπίθῃσεν ἀκούσας·
 Βῆ δ' ἵεναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 200 Παπταίων ἦρωα Μαχίονα· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἔσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰι στίχες ἀσπιστάων
 Λαῶν, οἳ οἳ ἔποντο Τρῆκης ἔξ ἵπποβοτόιο.
 Ἀγχού δ' ἰωυτίμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὄρσ', Ἀσκληπιάδη! καλεῖ κρείων Ἀγαμέμνων,
 205 Ὄφρα ἰδῆ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὄν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
 Βῆν δ' ἵεναι καθ' ὄμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 210 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
 Βλήμερος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι,
 Κυκλόσ', ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος Φαῖς —
 Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηφότης ἔλκεν οἰστόν·
 Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγχι ὀξέες ὄγκοι.
 215 Λῦσε δὲ οἳ ζωστήρα παναέλοιν, ἣ δ' ὑπένερθεν
 Ζωῖμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Αὐτὰρ ἔπει ἰδὼν Ἴλκος, ὃθ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστίος,
 Αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἦπια φάρμακα εἰδώς
 Πάυσσε, τὰ οἳ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
 220 Ὄφρα τοὶ ἀμφεπέποντο βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώϊον στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
 Οἳ δ' αὐτίς κατὰ τευχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάριης.
 Ἐνθ' οὐκ ἂν βολίζοντα ἰδοῖς Ἀγαμέμνονα δῖον,
 Οὐδὲ καταπτύσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 225 Ἀλλὰ μύλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
 Ἴππους μὲν γὰρ ἔαυσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ·
 Καὶ τοὺς μὲν θροάπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
 Εὐρυμέδων, νῖος Ἰπτολεμαίου Πειραΐδαο·
 Τῷ μάλαι πάλλ' ἐπέτιλλε παρισχήμεν, ὅπποτε κέν μιν

- 230 Γυῖα λάβη κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·
 Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἔων ἐπεπωλείτο στήχας ἀνδρῶν·
 Καί ῥ' οὐς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Λαυαῶν ταχυπαύλων,
 Τὸνς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσιν·
 Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς!
- 235 Οἱ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσει ἄρωγός·
 Ἄλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο,
 Τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροῖα γυῖες ἴδονται·
 Ἡμεῖς αὐτὶ ἄλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 Ἄζομεν ἐν νήεσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.
- 240 Οὕστινας αὐ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 Τὸνς μάλα νεικέεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσιν·
 Ἀργεῖοι ἰδόμενοι, ἔλεγχεῖς, οὐ νυ σέβασθε;
 Τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἦντα νεβροῖ;
 Αἰτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θιούσαι,
- 245 Ἔσταισ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
 Ὡς ὑμῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ἢ μέετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
 Εἵρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ὅφρα ἴδητ', αἶ κ' ὑμῖν ὑπέροσχη χεῖρα Κρονίων;
- 250 Ὡς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλείτο στήχας ἀνδρῶν·
 Ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἰδομενεῖα δαΐφρονα θωρήσασοντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συτὶ εἰκελὸς ἀλκῆν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὠτρυνε φάλαγγας.
- 255 Τὸνς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα δ' Ἰδομενεῖα προσηύδα μελιχλοῖσιν·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Λαυαῶν ταχυπαύλων,
 Ἡμῖν ἐνὶ πτολίεθμῳ, ἦδ' ἄλλοιῳ ἐπὶ ἔργῳ,
 Ἦδ' ἐν δαίθ' ὅτε πέρ τε γερούσιον αἰθροπα οἶνον
- 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 Εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαιτρών πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δίπας αἰεὶ
 Ἔστηχ', οἷσπερ ἐμοί, πίειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.
 Ἄλλ' ὄρασεν πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχεται εἶναι!
- 265 Τὸν δ' αὐτὶ Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἠΐδα·
 Ἀτρεΐδη, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος
 Ἔσσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 Ἄλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
 Ὅφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι ἔχευα
- 270 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὐ θάνατος καὶ κῆδε' ὀπίσσω
 Ἔσσειτ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παροίχεται γηθόσυνος κῆρ.

- ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ὑπὸ οὐλαμὸν ἀνδρῶν
 Τὴν δὲ κορυσσίεσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
 270 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπὸλος ἀνήρ,
 Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
 Τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἰόντι, μελάντερον, ἤντα πύσσα,
 Φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγχι δὲ τε λαίλαπα πολλήν·
 Ἐΐγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·
 280 Τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφῶν αἰζῆων
 Δῆϊον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
 Κυάναει, σάκεσιν τε καὶ ἔγχρει πεφρικυῖαι.
 Καὶ τοὺς μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφειας φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
 285 Αἰσάντ', Ἀργείων ἡγήτορες χαλκοχιταίων,
 Σφῶϊ μὲν — οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν — οὔτι κελύω·
 Αὐτοὶ γὰρ μάλα λαόν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
 Αἴ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶν,
 Τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
 290 Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε.
 Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
 Ἐνθ' ὄγα Νέστορ' ἔειπε, λυγρὸν Πυλίων ἀγορητήν,
 Οὓς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
 295 Ἀμφὶ μίγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Αἰμονά τε κρείοντα, Βιαντά τε, ποιμένα λαῶν.
 Ἴππῆσας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 Πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἑσθλοὺς,
 Ἐρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσω,
 300 Ὅφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.
 Ἴππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
 Σφοδρὸς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·
 Μηδέ τις, ἵπποσύνῃ τε καὶ ἠγορήφει πεποιθώς,
 Οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμῆτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
 305 Μηθ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσονται.
 Ὅς δὲ κ' ἀνήρ ἀπὸ ἄν' ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἴκηται,
 Ἐγχεὶ ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 Ὡδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
 Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
 310 Ὡς ὁ γέρον ὤτρυνε, πάλαι πολέμων εὐ' εἰδώς.
 Καὶ ἰὸν μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ γέρον, εἴθ', ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισίω,
 Ὡς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δὲ τοι ἔμπεδος εἴη·
 315 Ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελόν τις

- Ἄνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετείναι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἄτρείδη, μῆλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοισι καὶ αὐτὸς
 Ὡς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατάκταν.
 1290 Ἄλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν·
 εἰ τότε κούρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἰκάνει.
 Ἄλλὰ καὶ ὡς ἱππεύσι μετίσσομαι, ἦδ' ἐκελεύσω
 Βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 Αἰχμῆς δ' αἰχμῆσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο
 1295 Ὀπλότεροι γεγῆασι, πεποῖθασιν τε βίηφι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀτρείδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ.
 Εὐρὸν υἱὸν Πειτώ, Μενεσθῆα πλήξιππον,
 Ἔσταοί· ἀμφὶ δ' Ἀθηναίους, μῆστωρες αὐτῆς·
 Αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 1300 Πᾶρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδρᾶν
 Ἔστασαν· οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
 Ἄλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρῶων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
 Ἔστασαν, ὅπποτε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπέλθῃν
 1305 Τρῶων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσεν ἀναξάνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα·
 Ὡ νῆε Πειτώ, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 Καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένη, κερδαλεόφρον!
 1310 Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
 Σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρώτοισιν ἔοντας
 Ἔσταμεν, ἦδ' ἐμάχης καυστειφῆς ἀντιβολήσαι.
 Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζισθον ἐμεῖο,
 Ὅπποτ' ἐδαῖτα γέρονσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
 1315 Ἐνθα φιλ', ὀπταλῆα κρέα ἔδμεναι, ἦδ' ἐκύπελλα
 Οἶνον πινόμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον·
 Νῦν δὲ φιλῶς χ' ὀρόοιτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 Τρῆϊων προπάροιθε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῷ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 1320 Ἄτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν; — ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρῶσιν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομαν ὄζυν Ἄρηα,
 Ὀψεται, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγύντα
 1325 Τρῶων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις.
 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὡς γνοῖ χωομένοιο· πάλιν δ' ὄγε λαίετο μῦθον·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

- Οὔτε σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω.
 360 Οἶδα γὰρ, ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Ἴπια δῆνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἄτ' ἐγὼ περ.
 Ἄλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀμεσσομέθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 Εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θείεν.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λῆπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους
 365 Εὖρος δὲ Τυδείος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
 Ἔστασ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν
 Πὰρ δὲ οἱ ἰσθήκει Σθένελος, Καπανηῖος υἱός.
 Καὶ τὸν μὲν νείκεσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 370 ὦ μοι, Τυδείος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 Τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
 Οὐ μὲν Τυδεΐ γ' ὠδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 Ἄλλὰ πολὺ πρό φίλων ἐτάρων δῆτοισι μάχεσθαι·
 Ὡς φάσαν, οἳ μιν ἴδοντο πονεῖμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
 375 Ἦντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενεῖσθαι.
 Ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκίνας
 Ξεῖνος ἄμ' ἀντιθέω Πολυνεϊκεῖ, λαὸν ἀγέλωρ,
 Οἳ ἴα τὸτ' ἐστρατώωνθ' ἱερὰ πρὸς τεῖχεα Θήβης·
 Καί ῥα μᾶλα λίσσοντο δόμεν κλειτοῦς ἐπικούρου.
 380 Οἳ δ' ἔθειλον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον·
 Ἄλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραΐσια σήματα φαίνων.
 Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ἄχορτ', ἠδὲ πρό ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἄσωπὸν δ' ἴκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην·
 Ἐνθ' αὐτ' ἀγγέλην ἐπὶ Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί.
 385 Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κηχῆσατο Καδμείωνας
 Δαιτυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκλήεις.
 Ἐνθ' οὐδὲ, ξεῖνός περ ἔων, ἱππηλάτα Τυδεὺς
 Τύρβει, μῦνος ἔων πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
 Ἄλλ' ἄγ' ἀεθλεύειν προκαλλέετο, πάντα δ' ἐνέικα
 390 Ῥηϊδίως· τοίη οἳ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη.
 Οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
 Ἄψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
 Κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἠγήτορες ἦσαν,
 Μαιῶν Αἰμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
 395 Τίος τ' Αὐτοφόνιοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεΐκα πότμον ἐφῆκεν·
 Πάντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἷον ἴει οἰκόνδε νέεσθαι·
 Μαιῶν ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Τίος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱόν
 400 Ἰλίκατο εἰς χέρηα μάχη, ἀγορῆ δὲ τ' ἀμείνω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,

- Αἰδουσθεὶς βασιλῆος ἐνὶ πῆν αἰδοίω.
 Τὸν δ' υἱὸς Καπαῆος ἀμείψατο κυθαλλμοιο·
 Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψεύδῃ, ἐπιστάμενος σαφὰ εἰπῶν.
 406 Ἡμεῖς τοι πατέρων μὲγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
 Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἰλομεν ἐπταπύλοιο,
 Παιυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἄρσιον,
 Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζητὸς ἀρωγῇ·
 Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
 410 Τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπέθεο μῦθον.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ὅτρυνοντι μάχεσθαι εὐκνημίδας Ἀχαιοὺς.
 416 Τοῦτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Τρῳᾶς δηλώσωσιν, ἔλωσι τε Ἴλιον ἱρήν·
 Τοῦτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δρωθέντων.
 Ἄλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα Θουρίδος ἀλκῆς.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλο χαμάζε·
 420 Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἄνακτος
 Ὅρνυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δῖος εἶλεν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυνηχεῖ κῦμα θαλάσσης
 Ὅρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·
 Πᾶντῳ μὲν ταπρῶτι κορυύσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 426 Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
 Κυρτὸν ἔον κορυφούται, ἀποπτύει δ' ἄλος ἄχνην·
 Ὡς τότε ἐπασσύτεραι Λαπαῶν κίνυτο φάλαγγες
 Νωλεμέως πολέμονδε, κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
 Ἠγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν — οὐδὲ κε φαίης
 430 Τόσσον λαὸν ἐπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῆν —
 Σιγῇ δευδιότες σημάτορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμίνοι ἐστιχόωντο.
 Τρῳᾶς δ', ὥστ' οἷες πολυπάμονος ἀνδρός ἐν αὐλῇ
 Μυρίαὶ ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
 436 Ἀζηχῆς μεμακῦναι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν·
 Ὡς Τρῳῶν ἀλαλῆτος ἀνὰ στρατὸν εὐρὴν ὀρώρει.
 Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἔκ γῆρως,
 Ἀλλὰ γλώσσ' ἐμέμικτο· πολὺκλήτοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 Ἦρασε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 440 Δειμὸς τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμακῦναι,
 Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε·
 Ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορυύσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐρανῷ ἐστήριξε κίρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βάλνει.
 Ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἐμβυλε μέσσοι,

- 445 Ἐρχομένη καθ' ὄμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ φ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 Σύν φ' ἔβαλον φινούς, σύν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Καλπεθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὄρουμαγδός ὄρωραι.
 450 Ἐνθα δ' αἴμ' οἰμοιγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· φέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὡς δ' ὅτε χεῖμαφθοὶ ποταμοί, κατ' ὄρεσφι φέοντες,
 Ἐς μισγαγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδαρ,
 Κρονων ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔρτοσθε χαράδρης·
 455 Τῶν δέ τε τηλόσθε δοῦπον ἐν οὐρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 Ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.
 Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρωῶν ἔλεν ἀνδρα κορυστήν,
 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 Τὸν φ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 460 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' αἴμ' ὄστειον εἴσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
 Ἥριπε δ', ὡς ὅτε κύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Τὸν δὲ πεισόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 Ἐλκε δ' ὑπ' ἐκ βελίων, λελιμημένος, ὄφρα τάχιστα
 Τύχρα συλήσει· μίνυνθα δὲ οἱ γένεθ' ὄρη.
 Νεκρὸν γάρ φ' ἐρύοντα ἰδὼν· μινυθμοσ Ἀγήνωρ,
 Πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἔξεφαύνθη,
 Οὐτήσε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λύσε δὲ γυῖα.
 470 Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 Ἀργαλίον Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ, λυκοὶ ὡς,
 Ἀλλήλοισ ἐπόρουσαν, ἀνήρ δ' ἀνδρ' ἔδνοπαλίξεν.
 Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἥϊθρον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἰθῆθεν κατιούσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
 Γίνατ', ἐπεί φα τοκεῦσιν αἴμ' ἔσπετο μῆλα ιδείσθαι
 Τῶννεκά μιν κάλειον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοισ ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰῶν
 Ἐπέθ', ὑπ' Ἀλάντος μεγαθύμου δουρὶ δαμῆντι.
 480 Πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στήθος, παρὰ μάζον
 Δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκειον ἔγχεος
 Ἰλῆθεν· ὃ δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πῖσεν, αἰγιειρος ὢς,
 Ἢ φά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο πεφύκει,
 Λεῖη, ἀτὰρ τί οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύουσιν·
 485 Τῆγ· μὲν θ' ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ κῆθωνι σιδήρεφ
 Ἐξέταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρω·
 Ἢ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·

- Τῦτον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοίσιον ἐξενάρειεν
 Αἴας Διογενῆς· τοῦ ρ' Ἀντιφος αἰολοθήρηξ,
 490 Ἠριάμδης, καθ' ὄμιλον ἀκόντισεν ὕξει δουρὶ.
 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεύς ἐσθλὸν ἱταῖρον
 Βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 Ἠριπε δ' ἄμφ' αὐτῶ, νεκρὸς δὲ οἱ ἔκπασε χειρὸς.
 Τῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 495 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῶ,
 Στῆ δὲ μάλ' ἔγγυς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῶ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτινας· ὑπὸ δὲ Τρῶες πεκάδοτο,
 Ἄνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βίλος ἦεν,
 Ἄλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
 500 Ὅς οἱ Ἀβυδύθην ἤλθε, παρ' ἵππων ἄκριαίων.
 Τὸν ῥ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάροιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 Κόρσην· ἣ δ' ἐτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
 Αἰχμὴ χαλκίῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Λουπήσεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ.
 505 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μὲγ' ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
 Ἰθύσαν δὲ πολὺ πρότερον. — Νεμέσασε δ' Ἀπόλλων,
 Περσάμου ἐκ κατιδῶν, Τρῶεσσι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 Ὅρνυσθ' ἵππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάριμς
 510 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφι λῆθος χροῖς, οὐδὲ σιδήρος,
 Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
 Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠῦκόμοιο,
 Μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πῖσσει.
 Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεὸς· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 Ὡρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
 Ἐρχομένη καθ' ὄμιλον, ὄθι μεδιέντας ἴδοιτο.
 Ἐνθ' Ἀμαρυγκίδην Διῶρεα Μοῖρ' ἐπίδησεν.
 Χερμαδίω γὰρ βλήτα παρὰ σφυρὸν ὀκρῖοῦντι,
 Κνήμην δεξιερῆν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
 Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὄστέα λῆας ἀναιδῆς
 Ἄχρῖς ἀπηλόησεν· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κοίτησιν
 Καππεύεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας,
 Θυμὸν ἀποπνείων· ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ῥ' ἔβαλιν περ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χυτο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν·
 Τὸν δὲ Θῶας Αἰτωλὸς ἐπισσόμενον βάλε δουρὶ
 Στέρφον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
 Ἀχχίμολον δὲ οἱ ἤλθε Θῶας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 Ἐσπᾶσιντο στέρφοιο· ἐρύσασατο δὲ ξίφος ὀξύ,

Τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μίσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν,
 Τευχέα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίλυτθαν γὰρ ἑταῖροι,
 Θρηϊκῆς ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 Οἱ ἱ, μίγαν περ ἑόντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἄγανόν,
 536 Ἦσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
 Ὡς τῶγ' ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
 Ἦτοι ὁ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν χυλκοχιταίωνων,
 Ἠγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθά κεν οὐκέτι ἔργον ἀνήρ ὀνόσαιο μετελθεῖν,
 540 Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὄξει χαλκῷ
 Δινεῖοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἱ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Χειρὸς ἰλοῦς, αὐτὰρ βιλέων ἀπερυκοὶ ἔρωήν.
 Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῃ
 Πρηνῆες ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ε.

Stragem Trojanorum continuant Achivi; ante omnes insignis Diomedes, Minervæ Martem ab acie seducentis, præsidio ferocissimus (1-94). Sed ipse a Pandaro vulneratus, etiam vehementius sævit in hostes (95-166): Pandarum, antea peditem, nunc ex Æneæ curru pugnantem, interficit (167-296); Æneam, amici corpus tegentem, saxo sauciat (297-310): Veneri, filium ex pugna efferenti, plagam in manu infligit (311-351). Venus, ab Iride educta, curru Martis revehitur ad Olympum, ubi eam mater Dione sinu fovet, alii dii leniter irrident (352-431). Æneam, a Venere destitutum, Diomedis furori eripit Apollo, et in arce Trojanâ recreandum curat, simul Martem in aciem revocat (432-460). Mars ad rem fortiter gerendam hortatur Trojanos, quibus statim Æneas integer subvenit (461-518). Nec segnius pugnant Achivi, cædunturque ex utrisque multi, in his Tlepolemus ab Sarpedone; tandem pelluntur paullatim Achivi (519-710). His ita laborantibus ex Olympo opitulatum veniunt Juno et Minerva (711-777), ac voce Junonis denuo incenditur turba, Minervæ autem monitu et ductu Diomedes ipsum Martem vulnerat (778-863), qui ex campo repente ad Olympum redit, ibique sanatur, sequentibus etiam deabus (864-909).

Διομήδους ἀριστεία.

- ² Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη
 Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
 Ἄργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
 Δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀνάματον πῦρ,
⁵ Ἄστίρ ὄπωρινῶ ἑναλλγκιον, ὅστε μάλιστα
 Λαμπρόν παμφαίνησι, λελουμένος Ωκεανοῖο.
 Τυῖόν οἱ πῦρ δαΐεν ὑπὸ κρατός τε καὶ ὤμων.
⁸ Ὡρσε δὲ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
 Ἦν δὲ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
¹⁰ Ἴρηνς Ἥφαίστοιο· δύω δὲ οἱ υἱεὶς ἦσθην,
 Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδοτε πύσης.
 Τῷ αἰ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὄρηθητήν.
 Τῷ μὲν ἀφ' ἵπποϊν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνωτο πεζός.

- Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεύς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδείδew δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερόν ἦλυθ' ἀκωκῆ
 Ἐγχος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Τυδείδης· του δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὡς δ' ἀπ' ἵππων.
 20 Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπῶν περικαλλία δίφρον,
 Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο·
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 Ἄλλ' Ἡφαιστος ἔρυστο, σάσσει δὲ νυκτὶ καλύψας,
 Ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρον ἀκαχήμενος εἶη.
 25 Ἴππους δ' ἐξέλασας μεγαθύμου Τυδείος υἱός,
 Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἶδον νῆε Δάρητος,
 Τὸν μὲν αλευάμενον, τὸν δὲ κτώμενον παρ' ὄχεσφιν,
 Πῦσιν ὄρνιθ' θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 30 Χειρὸς ἰλοῖσ', ἐπέεσσι προσεχίδα θούρον Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιοί, μαιφάνα τευχισπιλῆτα!
 Οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν εἰσσιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 Μάγνασθ', ὅποτέροισι πατήρ Ζεὺς κύδος ὀρέξη,
 Νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεσθα μῆνιν·
 35 Ὡς εἰπούσαι, μάχης ἐξήγαγε θούρον Ἄρηα·
 Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόντι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 Ἰγυμόνων· πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἄρχον Ἀλκίωνα, Ὀδίων μίγαν, ἔκβαλε δίφρου.
 40 Πρῶτῳ γὰρ στρεφθίντι μεταφρένη ἐν δόρῳ πῆξεν,
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τευχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἴδομενεὺς δ' ἄρα Φαίητον ἐνήρατο, Μήρονος υἱόν,
 Βῶρον, ὃς ἐκ Τάρης ἐριβύλακος εἰληλούθει.
 45 Τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ
 Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχίῳ, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενῆος ἐσύλεον θεράποντες.
 Τῶν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριαν, αἶμονα θῆρης,
 50 Ἀτρείδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
 Ἐσθλὸν θρηνητῆρα· δίδωξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτῇ
 Βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὐρεσὶν ὕλη.
 Ἄλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχάρσα,
 Οὐδὲ ἐκηβολία, ἦσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·
 55 Ἄλλά μιν Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Πρῶσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετῴφροντο οὕτως δουρὶ

- Ἦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 Ἦριπε δὲ πρηγῆς, ἀράβησε δὲ τευχᾶ ἐπ' αὐτῶ.
 Μηριόνης δὲ Φερεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,
 60 Ἀρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
 Τεύχειν· ἔδοξα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη
 Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆρατο νῆας εἴσας
 Ἀρχεκάκους, αἳ πάσι κακὸν Τρῶεσσι γέγοντο,
 Οἳ τ' αὐτῶ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θείσφατα ἦδη.
 65 Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διωκων,
 Βεβλήκει γλουτὸν κἀτα δεξιόν· ἥ δὲ διαπρὸ
 Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκῆ.
 Γυνῆ δ' ἔριπ' οἰμῶξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν.
 Πηδαίον δ' ἄρ' ἐπέφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱόν,
 70 Ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δια Θεαυῶ,
 Ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾗ.
 Τὸν μὲν Ἀνκλειδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἔλθῶν,
 Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἴκλον ὀξεί δουρὶ.
 Ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.
 75 Ἦριπε δ' ἐν κοίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.
 Εὐρύπυλος δ' Εὐναιμονίδης Τυφίνορα διον,
 Τῖον ὑπερθύμου Δολοπίλονος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου
 Ἀρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δημῶ.
 Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐναιμονος ἀγλαὸς υἱός,
 80 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὤμων,
 Φασγάνῳ αἰῆσας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.
 Αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσει· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Ὡς οἱ μὲν πορεύοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 85 Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέρουσι μετεῖη,
 Ἢε μετὰ Τρῶεσσι οὐμίλοι, ἦ μετ' Ἀχαιοῖς.
 Οὔνε γὰρ ἄμ πεδίον, ποταμῶ πληθοντι ἰοικῶς
 Χεῖμαρῶ, ὅστ' ὠκα φέων ἐκέδασσε γεφύρας·
 Τὸν δ' οὔτ' ἄρ' τε γιφνραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν,
 90 Οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωαῶν ἐριθηλέων,
 Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, οἳ ἐπιβροῖση Διὸς ὄμβρος·
 Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήρηκε καλὰ αἰζηῶν·
 Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πνικινὰ κλονέοντο φύλαγγες
 Τρῶων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἑόντες.
 95 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
 Θύνοντ' ἄμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φύλαγγας,
 Αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐταίαιετο καμπύλα τόξα,
 Καὶ βυῖλ' ἐπαῖσσοντα, τυχῶν κἀτα δεξιὸν ὤμων,
 Θωρήκας γυῖalon· δ.α δ' ἔπτατο πικρὸς οἰστύς,

- 209 Ἄντικρόν δὲ διέσχε, καλάσσετε δ' αἵματι θύοιρ' ἤ.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ὅρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντρος ἵππων!
 Βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδὲ ἔφημι
 Δῆθ' ἀνυχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτιόν με
- 210 Ὄρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορρύνεμον Λυκίηθεν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν,
 Ἄλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἔστη, καὶ Σθένελλον προσέφη, Καπαρηϊόν υἱόν·
 Ὅρσο, πέπον Καπαρηϊάδη! καταβήσσο διφφου,
- 211 Ὅφρα μοι ἐξ ὅμοιο ἐρυσσῆς πικρὸν οἶστόν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Πᾶρ δὲ στάς βέλος ὠκὺ διαμπερές ἐξέρυσ' ὤμου·
 Αἷμα δ' ἀνηκότιζε διὰ στρεπταῖο χιτῶνος.
 Δῆ τότε ἔπειτ' ἠφᾶτο βουὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
- 215 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄτρυτῶνη,
 Εἵποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστις
 Δῆϊφ' ἐν πολέμῳ, νῦν αὐτ' ἐμέ φίλαι, Ἀθήνη·
 Δός δέ τε μ' ἀνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρημ' ἔγχεος ἐλθεῖν,
 Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπέυχεται, οὐδὲ μὲ φησιν
- 220 Δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡλλίοιο.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἑλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Θαρσοῖν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρῶεσσι μάχεσθαι·
- 225 Ἐν γὰρ τοι στήθεσσι μένος πατρῴϊον ἦκα
 Ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακίσπαλος ἵπποτα Τυδεύς·
 Ἀχλὺν δ' αὐ τοι ἅπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἧ πρὶν ἐπῆεν,
 Ὅφρ' εὐ γινώσκῃς ἡμῖν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 Τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
- 230 Μῆτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἰ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήγγ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἶποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδείδης δ' ἔξαυτις ἰὼν προμαχοῖσιν ἐμίχθη·
- 235 Καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρῶεσσι μάχεσθαι,
 Δῆ τότε μιν τρίς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῶ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσσι
 Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ·
 Τοῦ μὲν τε σθένος ὤρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνα,
- 240 Ἀλλὰ κατὰ σταθμούς δύνεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται·
 Αἰ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθύης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·

- Ὡς μεμῶς Τρῳάεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.
 Ἐνθ' ἔλεν Ἀστύνυον καὶ Ἐπίρονα, πιμμένα λαῶν·
- 145 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ,
 Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμων
 Πληξ' ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμων ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ κώτου.
 Τοὺς μὲν ἕασ', ὁ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πολύιδον,
 Τείας Ἐνρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·
- 150 Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρον ἐκρίνατ' ὄνειρους,
 Ἄλλὰ σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενήριξεν.
 Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θωωνά τε, Φαίηπος υἱε,
 Ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείρετο γῆραϊ λυγρῶ,
 Τῶν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
- 155 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐνάριζε, φίλον δ' ἐξαινυτο θυμὸν
 Ἄμφοτέρω, πατέρι δὲ γούον καὶ κῆδεα λυγρὰ
 Δεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 Δέξαιτο· χηρωσται δὲ διὰ κτῆσιν दाτέοντο.
 Ἐνθ' υἱας Πριάμοιο δύνω λάβε Δαρδανίδαο,
- 160 Εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
 Ἴσς δὲ λέων ἐν βουσὶ Θουῶν ἐξ' αὐχένα ἄξῃ
 Πόρτιος ἠὲ βοός, ξύλοχον ἀτά βοσκομενέων·
 Ἴσς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ' ἵππων Τυδείος υἱός·
 Βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
- 165 Ἴππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
 Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάξοντα στίχας ἀνδρῶν·
 Βῆ δ' ἴμεν ἂν τε μάχην καὶ ἀνά κλόνον ἐγχειάων,
 Πιάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 Ἐύθε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
- 170 Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἤδα·
 Πιάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἴστοί,
 Καὶ κλέος; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ,
 Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέεγ' εὐχεται εἶναι ἀμεινῶν.
 Ἄλλ' ἄγε, τῶδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλως, Δίῃ χεῖρας ἀνασχῶν,
- 175 Ὅστις ὄδε κρατεῖ, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρῳάεσσι· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ εὐθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 Εἰ μὴ τις θεὸς ἔστι, κοίτασάμενος Τρῳάεσσι,
 Ἴρων μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπι μῆρις.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
- 180 Αἰνεία, Τρῳάων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Τυδείδῃ μιν ἔγωγς δαίφρωνι πάντα εἴσω,
 Ἀσπίδι γιγνώσκων, ἀυλώπιδι τε τροφαλεῖῃ,
 Ἴππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἔστιν.
 Εἰ δ' ὄγ' ἀνήρ, ὃν φημι, δαίφρων Τυδείος υἱός,
 185 Οἶχ' ἄγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι

- Ἔστηκ' ἀθανάτων, ναφέλη εἰλυμένος ἕμους,
 Ὅς τούτου βέλος ὠκὺ κίχτημον ἔτραπεν ἄλλη.
 Ἦδη γάρ οἱ ἐφήκα βέλος, καὶ μιν βάλλον ὦμον
 Λεξιῶν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλιο·
 190 Καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἰδωιῆϊ προΐαψεν,
 Ἐμψης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεὸς νύ τίς ἐστι κοτήεις.
 Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
 Ἄλλα που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 Καλαί, πρωτοπαγείς, νεοτειχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 Πέπτανται· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι
 Ἔστᾱσι, κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὄλυρας.
 Ἡ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 Ἐρχομένη ἐπέτελλε δομοῖς ἐνι ποιητοῖσιν·
 Ἴπποισὶν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 200 Ἀρχεύνει Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 Ἴππων φειδόμενος, μὴ μοι δευοῖατο φορβῆς,
 Ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἴδμεναι ἄδδην.
 Ὡς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 205 Τύξοισιν πύωνος· τὰ δὲ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
 Ἦδη γάρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφήκα,
 Τυδείδῃ τε καὶ Ἀτρείδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέρωϊν
 Ἀτρεκὲς αἴμ' ἔσσευα βαλῶν· ἦγειρα δὲ μάλλον.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 210 Ἦματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἔρατεινῆν
 Ἰγυόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἐκτορι δῖῳ.
 Εἰ δὲ κε νοστήσω, καὶ ἐξοψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 Πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑπερφεῖς μέγα δῶμα,
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη ταμοὶ ἀλλότριος φῶς,
 215 Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῶ ἐν πυρὶ θείην,
 Χερσὶ διακλάσας· ἀνεμώλια γὰρ μοι ὀπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὐτ' Αἰνεΐας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἤϊδα·
 Μὴ δ' οὐτως ἀγόρευς· πάρος δ' οὐκ ἔσσειται ἄλλως,
 Πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 220 Ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
 Ἄλλ' ἄγ' ἐμῶν ὄχεων ἐπιβήσαιο, ὄφρα ἴθῃαι,
 Οἷοι Τρώοιο ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
 Τῷ καὶ ἰὼὶ πόλινδε σαώσιετον, εἴπερ ἂν αὐτὸ
 225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδει κῦδος ὀρέξῃ.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν μαστιγα καὶ ἦντα σιγαλόοντα
 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
 Ἦὲ σὺ τόνδε δέδεξο, μελῆσσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποισι.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάριος ἀγλαὸς υἱός·
 230 Αἰνεῖα, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἠνία καὶ τῶ ἵππῳ·
 Μύλλον ὑφ' ἠνιόχῳ εἰσθότι καμπύλον ἄρμα
 Οἴσετον, εἶπερ ἂν αὐτε φεβώμεθα Τυδείος υἱόν.
 Μὴ τῷ μὲν δέισαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον
 Ἐκφερέμεν πολέμοιο, τῶν φθόγγον ποθέοντε·
 235 Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδείος υἱός,
 Αὐτῷ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσῃ μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ σὺγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τῶ ἵππῳ,
 Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπίοντα δεδέξομαι ὄξει δουρῖ.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 Ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Τοὺς δὲ ἴδε Σθένελος, Καπανηΐος ἀγλαὸς υἱός,
 Αἶψα δὲ Τυδείδῃ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδείδῃ Διομήδης, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Ἄνδρ' ὄρωσ κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 245 Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάριος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνεῖας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο
 Εὐχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δὲ οἴ ἐστ' Ἀφροδίτη.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδέ μοι οὐτως
 250 Θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλίσησῃ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Μῆτι φόβοιδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισόμεν οἶω.
 Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀκισκάζοντι μάχεσθαι,
 Οὐδέ καταπτώσσειν· εἴ μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 255 Ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινόμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς
 Ἄντιον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἐγὼ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀποίσετον ὠκείας ἵπποι
 Ἀμφω ἄφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 Αἰ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 Ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τούτους μὲν ὠκείας ἵππους
 Αὐτοῦ ἐρυκακείην, ἐξ ἄντυγος ἠνία τείνας·
 Αἰνεῖαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
 Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδος Ἀχαιοῦς.
 265 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τροίη περ εὐρύοπα Ζεὺς
 Δοῖχ', υἱὸς ποιήν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι
 Ἴππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠελίον τε.
 Τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 Λάθρη Λιομέδοντος ὑποσῶν θήλεας ἵππους·
 270 Τῶν οἱ ἔξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
 Τοὺς μὲν τίσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃν,

- Τῷ δὲ δὴ Δινεία δῶκεν, μήστρωρα φόβοιο·
 Εἰ τοῦτω καὶ λάβοιμεν, ἀροίμεθα καὶ κλέος ἐσθλόν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 275 Τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκίας ἵππους.
 Τὸν πρότερος, προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Κρατερόθυμη, θαύφρον, ἀγαυοῦ Τυδείος υἱέ,
 Ἦ μάλα σ' οὐ βίλος ὠκὺ δαμάσασατο, πικρὸς οἰστός·
 Νῦν αὖτ' ἐγγεῖρη πειρήσομαι, αἶ καὶ τύχωμι.
 280 Ἦ ἕα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βύλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
 Αἰχμῆ χαλκίῃ πταμένη θώρηκι πελάσθη.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Βιβλήναι κενεῶνα διαμπερές, οὐδὲ σ' οἶω
 285 Διὸν εἶ ἀναχῆσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' ἔγχος ἔδωκας.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Ἦμβροτες, οὐδ' ἔτυχε· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἶω
 Πρὶν γ' ἀποκαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 290 Ὡς φάμενος προΐηκε· βίλος δ' ἴδυνεν Ἀθήνη
 Ῥίνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοῦς, δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
 Τῷ δ' ἀπὸ μὲν γλώσσαν πρυμνήν τάμει χαλκὸς ἀτειρήης,
 Αἰχμῆ δ' ἐξεσύθη παρὰ ρεῖατον ἀνθρεῶνα.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχείων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 295 Αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρεσαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Δινείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακροῦ,
 Δεῖσας μήπως οἱ ἐρυσσαίαιτο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λείων ὡς ἀλκι πεποιθώς·
 300 Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,
 Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,
 Σμερδαλέα ἰάχων· ὃ δὲ χειρῶν ἀλκιεῖν χεῖρὶ
 Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροισεν,
 Οἶοι νῦν βροτοὶ εἶν· ὃ δὲ μιν ἕϊα πάλλει καὶ οἶος.
 305 Τῷ βύλεν Δινείας κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρός
 Ἰσχίῳ ἐνστροφεται· κοτύλην δὲ τὴν μιν καλέουσι·
 Θλάσσει δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἀμφω ῥῆξε τένοντε·
 Ὡσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρας
 Ἔσθη γνῦξ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσασα χεῖρὶ παχείῃ
 310 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ γνῦξ ἐκάλυπεν.
 Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Δινείας,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νοήσε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀχιλλεῖ τεκέ βουκολέοντι·
 Ἀμφὶ δὲ ὄν φίλον υἱὸν ἐχέυατο πῆχαι λευκῷ·

- 315 Πρὸςθε δὲ οἱ πέπλοιο φαινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
 Ἔρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων
 Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἡ μὲν εὖν φίλον υἱὸν ὑπεξέφευγεν πολέμοιο·
 Οὐδ' υἱὸς Καπανήος ἔλῃθετο συνθεσιαῶν
- 320 Τῶν, ἃς ἐπέτελλε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ἄλλ' ὄγε τοὺς μὲν ἑὸς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
 Νόσφι ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἠρία τένυς·
 Αἰνείαο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
 Ἐξέλασε Τρωῶν μετ' εὐνήμιδος Ἀχαιοῦς·
- 325 Δῶκε δὲ Δῆπυλῳ, ἐτάρω φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
 Τῆεν ὀμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἴδῃ,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἔλαυνέμεν. αὐτὰρ ὄγ' ἤρωε
 Ὡν ἵππων ἐπιβίς, ἔλαβ' ἠρία σιγαλόεντα,
 Αἴψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
- 330 Ἰμμεμαῶς· ὃ δὲ Κύπριν ἐπαίχeto νηλεὶ χαλκῷ,
 Γιγνώσκων ὅτ' ἀναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεῶων
 Τῶν, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
 Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πολίπορθος Ἐνυώ.
 Ἄλλ' ὅτε δῆ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάξων,
- 335 Ἐνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδεΐος υἱός,
 Ἀκρην οὔτασε χεῖρα μεταλόμενος ὄξει δουρὶ
 Ἀβλήχερην· εἶθα γ' δὲ δόρου χροὸς ἀντετόρησεν,
 Ἀμβροσίῳ διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
 Ἰουμνόν ὑπερ' θένερος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεοῖο,
- 340 Ἰχώρ, οἷός περ τε βέει μακάρεσσι θεοῖσιν·
 Οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθροπα οἶνον.
 [Τοῦνεκ' ἀναιμόνες εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλίοιται.]
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν υἱόν·
 Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἔρυσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
- 345 Κρανέη νεφέλη, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων
 Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄνυσε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἶπε, Διὸς θυγάτηρ, πολέμον καὶ δηϊοτήτος·
 Ἦ οὐχ ἄλις, ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;
- 350 Εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἢ τέ σ' ὄω
 Ῥιγῆσιν πόλεμόν γε, καὶ εἶ χ' ἐτέρωθι πύθῃαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἢ δ' ἄλνους' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.
 Τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἔλουσα ποδῆνεμος ἔξαγ' ὄμιλον,
 Ἀχθομένην δύνῃσι· μελαινετο δὲ χροῖα καλόν.
- 355 Ἐυρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θούρον Ἄρηα
 Ἥμενον· ἤερι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχὲ ἵππω.
 Ἡ δὲ γυνὴ ξριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,

- Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεν ἵππους·
 Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, θός τέ μοι ἵππους,
 266 Ὅφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκωμαι, ἐν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Ἀλην ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ,
 Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.
 Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχμένη φίλον ἵτορ.
 268 Πάρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαιγε, καὶ ἤγία λάξετο χερσίν·
 Μάστιξεν δ' ἑλίαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοιτε πετιέσθην.
 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπρον·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις,
 Λύσσα' ἐξ ὀχείων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.
 270 Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διῶνῆς δι' Ἀφροδίτῃ,
 Μητρὸς εἴης· ἧ δ' ἀγκὰς ἐλάξετο θυγατέρα ἦν,
 Χεῖρὶ τέ μιν κατέριξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανίωνων
 Μαυιδίως, ὡς εἶ τι κακὸν ῥέξουσαν ἐρωπῆ;
 272 Τὴν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα φιλομυειδῆς Ἀφροδίτῃ·
 Οὐτά με Τυδέος υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
 Οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἷον ὑπεξέφερον πολέμοιο,
 Αἰνεῖαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
 Οὐ γὰρ ἐτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
 280 Ἄλλ' ἤδη Ἀναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
 Τὴν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα Διῶνῃ, δια θεάων·
 Τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
 Πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
 282 Τλή μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ἰλιος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
 Παιῖδες Ἀλωῆρος, ἤσαν κρατεροὶ ἐνὶ δεσμῶ·
 Χαλκίῳ δ' ἐν κεράμῳ δίδετο τριςκαίδεκα μῆνας.
 Καὶ νῦ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,
 Εἰ μὴ μητρυνή, περικαλλῆς Ἥφριβροια,
 290 Ἐρμεία ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα,
 Ἦδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμός ἐδάμνα.
 Τλή δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρώωνος
 Δεξιτερόν κατα μαζὸν οἴστω τριγλωχίνι
 Βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
 292 Τλή δ' Αἰδῆς ἐν τοῖσι πελώριος ὦκν' οἴστω,
 Ἐπὶ μιν ὠυτός ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιοχοῖο,
 Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλῶν, ὀδύνησιν ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ὃ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Κῆρ ὀχείων, ὀδύνησι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἴστος
 400 Ὡμῶι ἐνὶ στιβαρῶι ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν·

- Τῷ δ' ἐπὶ Παιῶν ὀδυνήφата φάρμακα πάσσων,
 Ἡκίσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
 Σχέτιλος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθειτ' αἴσυλα βέζων,
 Ὅς τόσοισιν ἐκῆδε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 405 Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδεὸς υἱός,
 Ὅτι μάλ' οὐ δηναίος, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 Οὐδὲ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππαζουσιν,
 Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 410 Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
 Φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχεται·
 Μῆ δὴν Διγιάλεια, περίφρων Ἀθησίνη,
 Ἐς ὕπνου γούωσα φίλους οἰκῆας ἔγειρη,
 Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἀριστον Ἀχαιῶν,
 415 Ἴφθίμη ἄλοχος Διομήδης ἵπποδάμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργυν·
 Ἄλθ' ἐτο χεῖρ, ὀδύναί δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
 Αἰ δ' αὐτ' εἰσορώσασαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Κερτομοῖος ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον.
 420 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἴπω;
 Ἥ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνείσα
 Τρωσὶν ἄμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἐκπαγλ' ἐφίλησεν,
 Τῶν τινα καφρέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων,
 425 Πρὸς χρυσῆν περόνη καταμύσ' ατο χεῖρα ἀραϊήν.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσέην Ἀφροδίτην·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμῆϊα ἔργα·
 Ἄλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 430 Ταῦτα δ' Ἀρηῖ θεῶν καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνεία δ' ἐπόρουσε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Ἰγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπέριχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἴετο δ' αἰεὶ
 435 Αἰνεῖαν κτείνειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσαι.
 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Τρὶς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φαιεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 440 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 Ἴσ' ἔθειλε φρονεῖν· ἐπεὶ οὔποτε φύλον ὁμοῖον
 Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἔρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,

- Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 448 Αἰνεῖαν δ' ἀπάτερθεν ὀμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτίετο.
 Ἦτοι τὸν Διῶ τε καὶ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
 Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκίοντό τε κύδαινόν τε.
 Αὐτὰρ ὁ εἰδῶλον τευξ' ἀργυρότοτος Ἀπόλλων,
 450 Αὐτῷ τ' Αἰνεῖα ἔκελον καὶ τεύχεσι τοῖον.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλω Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 Δῆλον ἀλλήλων ἀμφὶ στηθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύκλους λαυσήϊά τε πτερόεντα.
 Δῆ τότε θοῦρον Ἄρηα προσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 455 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογιέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα!
 Οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθάν,
 Τυδείδην, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
 Κύπριδα μὲν πρώτα σχεδὸν οὐτάσει χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπίσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 460 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρη.
 Τρωῆας δὲ στήχας οὐλος Ἄρης ἄτρυνε μετελθάν,
 Εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῶ ἡγήτορι Θρηκῶν·
 Τίσι δὲ Πριάμοιο Διοτροφέεσσι κέλευεν.
 Ὡ νίεῖς Πριάμοιο, Διοτροφέος βασιλῆος,
 465 Ἐς τί ἐτι κτείνεσθαι εἰσέετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
 Ἦ εἰσοκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιητῆσι μάχωνται;
 Κεῖται ἄνθρω, ὄντ' ἴσον ἐτίομεν Ἐκτορι δῖῳ,
 Αἰνεῖας, νῖος μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον.
 470 Ὡς εἰπὼν ἄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδῶν μάλα νείκεσεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἐκτορ, πῆ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες,
 Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἠδ' ἐπικουρῶν
 Οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.
 475 Τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,
 Ἄλλα καταπτώσσοσσι, κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα.
 Ἠμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπικουροὶ ἔναιμεν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπικουρος ἔων, μάλα τηλόθεν ἦκω.
 Τηλοῦ γὰρ Λυκίη, Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι.
 480 Ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νῆπιον νιόν,
 Καὶ δὲ κτήματα πολλὰ, τάτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπίδευής.
 Ἄλλὰ καὶ ὡς Λυκίους ὄτρυνω, καὶ μέμον' αὐτὸς,
 Ἄνδρῳ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 Οἶόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν.
 485 Τύνη δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελύεῖς
 Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὄρεσσι.

- Μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνον ἀλόντε πανάγρου,
 Ἄνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
 Οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμῆν.
 490 Σοὶ δὲ χρῆ τὰδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμῆρ,
 Ἄρχους λισσομένῳ τηλεκλήτων ἐπικούρων,
 Νωλεμῶς ἐχέμεν, κρατερῆν δ' ἀποδέσθαι ἐνιπῆν.
 Ὡς φάτο Σαρπηθῶν· δάκε δὲ φρένας Ἔκτορ μῦθος.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄχλων σὺν τεύχεσιν ἄλλο χαμάζε·
 495 Πάλλων δ' ὄξεια δοῦρος, κατὰ στρατὸν ὤχετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἐλείχθησαν, κατ' ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν πολλέες, οὐδ' ἐφόβηθ' αν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱεράς καὶ αἰωάας,
 500 Ἄνδρῶν λικμῶντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
 Κρίνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 Αἰ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὡς τότε Ἀχαιοὶ
 Λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κοινισάλη, ὃν φη δι' αὐτῶν
 Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 505 Ἀψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἠνιοχῆς·
 Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 Θούρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχη, Τρῶεσσιν ἀρήγων,
 Πάντος ἐποχόμενος· τοῦ δ' ἐκραιλαίνειν ἐφ' ἑτμῆας
 Φοῖβον Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνοίγει
 510 Τρῶσιν θυμὸν ἐγείρει, ἐπεὶ ἴδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
 Οἰχομένην· ἣ γὰρ φη πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγῶν.
 Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίονος ἐξ αὐτοιο
 Ἴηκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βίαε ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 515 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀφ' ἑμῆα προσιόντα,
 Καὶ μένος ἰσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτε.
 Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
 Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμοιτον μεμανῦα.
 Τοὺς δ' Αἴαντε δῖω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
 520 Ὀτρυννον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Οὔτε βίας Τρῶων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς·
 Ἄλλ' ἔμενον, νεφέλησιν ἑοικότες, ἅς τε Κρονίων
 Νηημῆης ἔσθησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι
 Ἀτρείδας, ὄφρ' εὐδῆσι μένος Βορέαιο καὶ ἄλλων
 525 Ζαχρηῶν ἀνέμων, οὔτε νέφεα σκίοεντα
 Πνοιῆσιν λιγυρῆσι διασκιδνῶσιν ἀέντες·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφόβοντο,
 Ἀτρείδης δ' ἀν' ὄμιλον ἐφοῖτα, πολλὰ κελεύων·
 Ὡ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,

- 530 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὕμνινας.
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες υἱοί, ἧὶ πέφικται
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἄλκη.
 Ἢ, καὶ ἀκάντισε δουρὶ θοῶς· βύλε δὲ πρόμον ἄνδρου,
 Αἰνεῖω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
- 535 Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Ἡριάμοιο τέκασιν
 Τῖον, ἐπεὶ θοός ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
 Τὸν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βύλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 Νειαιρῆ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
- 540 Δουπήσεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἔνθ' αὐτὸν Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους
 Τεῖ Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
 Τῶν ῥα πατήρ μὲν ἔβαιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρῆ,
 Ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
- 545 Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ φέει Πυλίων διὰ γαίης.
 Ὅς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρῶσιν ἄνακτα·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον·
 Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὐ εἰδότε πάσης.
- 550 Τῷ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαιναῶν ἐπὶ νηῶν
 Πιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 Τιμῆν Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνων καὶ Μενελάω,
 Ἀρνημένω τῷ δ' αὐθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 Οἶω τῶγε λόντε δῦο ὕριος κορυφήσιν
- 555 Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφῃσιν ὕλης·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄρπαζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,
 Σταθμούς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτῶ
 Ἀνδρῶν ἐν παλάμησι κατέκταθεν ὄξει χαλκῷ·
 Τῶ τῷ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείαιο δαμέντε
- 560 Καππεσίτην, ἐλάτῃσιν ἑοικότες ὑψηλῆσιν.
 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενελάος·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθόπι χαλκῷ,
 Στεῖον ἔγγειν· τοῦ δ' ὠτρυνεν μῖνος Ἄρης,
 Τὰ φρονίων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαιο δαμείη.
- 565 Τὸν δ' ἴδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διέ ποιμῆνι λαῶν,
 Μῆτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.
 Τῷ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
 Ἀντίον ἀλλήλων ἔχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
- 570 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμῆνι λαῶν.
 Αἰνείας δ' οὐ μείνε, θοός περ ἔων πολεμιστής,
 Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

- Οἱ δ' ἐπεὶ σὺν νεκροῖς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιοῖν,
 Τῷ μὲν ἄρα δειλῶ βαβέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων·
 575 Αὐτῷ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.
 Ἐνθα Ἡυλαίμενεα ἔλετην ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
 Ἄρχον Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης θουρικλειτὸς Μενέλκωσ
 Ἔσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κλιθίδα τυχήσας.
 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύθωνα βιάτ', ἠνίοχον θεράποντα,
 Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην — ὁ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἑπταίους,
 Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χερσῶν
 Ἥνια λευκὰ ἔλεφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσσην·
 585 Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργείος ἔκπεσε δίφρου
 Κῦμβαχος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους·
 Δηθὺ μάλ' ἐστήκει — τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης —
 Ὅφρ' ἵππῳ πλήξαντε χαμαὶ βύβλον ἐν κονίῃσιν.
 Τοὺς δ' ἴμασ' Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιοῖν.
 590 Τοὺς δ' ἔκτωρ ἐνόησε κατὰ στήσας, ἄρτο δ' ἐπ' αὐτοῦς
 Κεκληγῶς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες
 Καρτεραί· ἤρχε δ' ἄρα σπιν Ἄρης καὶ πέντε Ἐνωί·
 Ἴη μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτήτος·
 Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώϊμα·
 595 Φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' ἔκτορος, ἄλλοτ' ὀπισθεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν οἴγησε βοτῆν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ὡς δ' οἱ ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 Στήῃ ἐπ' ὠκυρόφῳ πυταμῶ ἄλαδε προφέοντι,
 Ἀφρῶ μορμύροντα ἰδῶν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
 600 Ὡς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῶ·
 Ὡ φίλοι, οἷον δὴ θανμάζομεν ἔκτορα διον
 Διχητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν!
 Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θυῶν, ὅς λοιγὸν ἀμύνει·
 Καὶ νῦν οἱ πάρα κείνος Ἄρης, βροτῶ ἄνδρῳ ἰοικέως.
 605 Ἀλλὰ πρὸς Τρώας τετραμμένοι πῖεν ὀπίσσω
 Εἴκατε, μηδὲ θεοῖς μενικιτέμεν ἴφι μάχεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Τρώες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 Ἐνθ' ἔκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
 Εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἴοντε, Μενέσθην Ἀγχιλιόν τε.
 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἔλεησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βίβλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν, ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῶ
 Ναῖε πολυκτῆμων, πολυκλήϊος· ἀλλὰ ἔ Μοῖρα
 Ἦγ' ἐπικονορήσοντα μετὰ Πριάμῳν τε καὶ νίας.
 615 Τὸν ῥα κατὰ ζῴστηρα βίβλεν Τελαμώνιος Αἴας,

- Νηϊαίῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος·
 Λούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαιδιμος Δίας,
 Τεύχεα συλήσων· Τρώες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχουσιν
 Ὅξεια, πνευμανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 620 Αὐτὰρ ὁ λαῖξ προσβιάς, ἐκ νεκροῦ χάλκειον ἔγχος
 Ἐσπάσαι· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα θυήσατο τεύχεα κακὰ
 Ὀμοίων ἀφελέσθαι· ἐπείγτο γὰρ βελέεσσιν.
 Δίσει δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγαροίχων,
 Οἳ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 626 Οἳ ἔ, μέγαν περ ἰόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγανόν,
 Ἦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμύχθη.
 Ὡς οἳ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἦν τε μέγαν τε,
 Ἦρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηθόνι Μοῖρα κραταιή·
 630 Οἳ δ' ὅτε δὴ ἀχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τίος θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σαρπηθὸν, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 Πτώσσειν ἐνθάδ' ἰόντι, μάχης ἀδαήμονι φωτί;
 636 Ψευδόμενοι δὲ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 εἶναι· ἐπεὶ κολλὸν κείνων ἐπιδευέαι ἀνδρῶν,
 Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' οἷόν τινά φασι βίην Ἡρακλήϊην
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμένονα, θυμολέοντα!
 640 Ὃς ποτε δεῦρ' ἔλθων ἐνεχ' ἵππων Λαιομέδοντος,
 Ἐξ οἴης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Ἦλιον ἔξωλαπαξε πύλιν, χήρωσε δ' ἀγνίας.
 Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀλομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι,
 646 Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλ' ἀκαρτερός ἐσσι,
 Ἄλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἄϊδαο περήσειν.
 Τὸν δ' αὖ Σαρπηθὼν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἤδα·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἦλιον ἰρήν,
 Ἄνερὸς ἀφραδίῃσιν ἀγανοῦ Λαιομέδοντος,
 650 Ὃς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῇ ἠνίκαπε μῦθῳ,
 Οὐδ' ἀπέδαξ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
 Σοὶ δ' ἔγω ἐνθάδε φημὶ φρόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἐξ ἐμείθεν τεύχεσθαι, ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
 Εὐχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόωψ.
 656 Ὡς φάτο Σαρπηθὼν· ὁ δ' ἀνίσχετο μέλιπον ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῆ δούρατα μακρὰ
 Ἐκ χειρῶν ἦϊζεν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
 Σαρπηθῶν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἔλθ' ἄλεγρινή·

- Τὸν δὲ κατ' ὄφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μῆρόν ἀριστερόν ἔγχεϊ μακρῷ
 Βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέυστο μαιμώωσα,
 Ὅστις ἔγχριμφθεῖσα, πατήρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διοὶ ἑταῖροι
 Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρόν
 665 Ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὐτις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
 Μηροῦ ἐξερῦσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη,
 Σπενδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν ἔκνημιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
 670 Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδυποιο διώκοι,
 Ἢ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
 675 Ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὄξει χαλκῷ·
 Τῷ ἴα κατὰ πληθύν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ὄγε Κόϊμανον εἶλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Ἀλεξανδρόν θ' Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανιν τε·
 Καὶ νύ κ' ἔτι πλείονας Λυκίων κτάνε διος Ὀδυσσεύς,
 680 Εἰ μὴ ἄρ' ὄζυ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
 Δεῖμα φέρον Λαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
 Σαρπηθῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
 Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Λαναοῖσιν ἑάσης
 685 Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
 Ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 Νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν·
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 690 Ἀλλὰ παρήϊξεν, ληληθμένος, ὄφρα τάχιστα
 Ὡσαι Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διοὶ ἑταῖροι
 Εἶσαν ὑπ' αἰγιοχόιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῷ·
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὥσε θυράζε
 695 Ἴφθιμος Πελέων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
 Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὄφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 Αὐτίς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιῆ Βορέαιο
 Ζῶγρει ἐπιπνέουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηῖ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 700 Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μelaiνάων ἐπὶ νηῶν,
 Οὔτε ποτ' αἰτεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω

- Χάζονθ' ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἔξενάριζεν
 Ἐκπορ τε, Πριάμοιο πάϊς, καὶ χάλκεος Ἄρης,
 706 Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήζιππον Ὀρέστην,
 Τηῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
 Οἰνοπίδην θ' Ἐλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην,
 Ὃς ῥ' ἐν Τλῆ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
 Δίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δέ οἱ ἄλλοι
 710 Ναιῶν Βοιωτοί, μάλα πίονα δήμον ἔχοντες.
 Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕμνῳ,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ πόποι! αἰγιοχόιο Διὸς τέκος, Ἀτρυϊώνῃ,
 715 Ἢ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέυτημεν Μενελάω,
 Γίον ἐκπέρασάντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 Εἰ οὕτω μαινέσθαι ἐύσομεν οὐλον Ἄρηα.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 720 Ἢ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο·
 Ἠβῆ δ' ἄμφ' ὀχέεσσι θοῶς βύλε καμπύλα κύκλα,
 Χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρεῖα ἄξιον ἀμφίς.
 Τῶν ἦτοι χρυσεῆ ἔνυς ἀφθίτος, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 725 Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρρητότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 Πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν·
 Δίφρος δὲ χρυσεόοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμῶσιν
 Ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περιδρομοὶ ἀντηγές εἰσιν.
 Τοῦ δ' ἔξ ἀργύρεος ὄνυμόσ πελεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
 730 Δῆσε χρυσεῖον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαθνα
 Κάλ' ἔβαλε, χρύσει'· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 Ἴππους οἰκνύποδας, μεμαυτ' ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κοῦρη Διὸς αἰγιοχόιο,
 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρός ἐπ' οὐδεῖ,
 735 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμει χερσίν·
 Ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τευχέσιν ἐς πόλεμον θωρήσασετο διακρούοντα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλειτ' αἰγίδα θυσσαρόεσσα,
 Δεινήν, ἣν πέρι μὲν πάντη φόβος ἔστεφάνωνται·
 740 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρούεσσα Ἰωκή·
 Ἐν δὲ τε Γοργεῖη κέφαλή, δεινοῖο πελώρου,
 Δεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιοχόιο.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον,
 Χρυσεῖην, ἑκατὸν πολίων περυλέεσσ' ἀραρυῖαν.

- 745 Ἔς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 Βριθῦν, μέγα, στιβαρόν, τῷ δῖμνησι σίχας ἀνδρῶν
 Ἠρώων, τοῖσιντε κατέσσειται ὄβριμοπάτρη.
 Ἴηρ δὲ μάλιστα θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 Ἀυτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ἵρραι,
- 750 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός Οὐλύμπός τε,
 Ἥμιν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἧδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ φά δι' αὐτιάων κεντρηκεῖας ἔχον ἵππους·
 Ἐύρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἤμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτη κορυφῇ πολυδειριῆδος Οὐλύμποιο.
- 755 Ἐνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἴηρ,
 Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην εἰείρετο καὶ προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
 Ὀσσαίτιόν τε καὶ οἶον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 Μάψ, αἰὴρ οὐ κατὰ κόσμον; ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἐκηλος
- 760 Τέρονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὅς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἦ φά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρηα
 Ἀνγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίδωμαι;
 Τῆν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 765 Ἄργει μὲν οἱ ἐπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην,
 Ἥ ἐ μάλιστα εἴωθε κακῆς ὀδύνησι πελάζειν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἴηρ·
 Μάστιξεν δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετίεσθην
 Μεσσηγύς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
- 770 Ὅσων δ' ἠεροειδὲς ἀνήρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἦμενος ἐν σκοπιῇ, λένσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Τόσων ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχεῖς ἵπποι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἴξον, ποταμοὶ τε ρέοντε,
 Ἴηι φῶας Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
- 775 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἴηρ,
 Ἀύσασ' ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἠέρα πουλύν ἔχευεν·
 Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
 Αἰ δὲ βράτην, τρήρῳσι πελειάσιν ἔθμαθ' ὁμοῖαι,
 Ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμανῦῖαι.
- 780 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 Εἰλόμενοι, λείουσι ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Ἥ σσὶ κάπροιςιν, τῶντε σθένος οὐκ ἄλαπαδνόν·
 Ἐνθα σῆσ' ἦσε θεὰ λευκώλενος Ἴηρ,
 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφῶνῳ,
 Ὅς τόσον ἀνδρῆσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·
 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοῖ!

- Ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Λαρδανιαίων
 790 Οἴχνησκον· κείνου γὰρ ἐδεΐδισαν ὄβριμον ἔγχος·
 Νῦν δὲ ἐκάς πόλιος κολῆς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 Ὡς εἰποῦς ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστον.
 Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὖρε δὲ τόγγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 795 Ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῶ.
 Ἴδρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατίος τελαμῶνος
 Ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 Ἄν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὺς αἴμ' ἀπομόρῳγν.
 Ἴππειον δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤφατο, φώνησέν τε·
 800 Ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα ἰοικότα γείνατο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς.
 Καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασκον,
 Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 Ἄγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 Δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὄν καρτερόν, ὡς τοπάρους περ,
 Κούρους Καδμείων προκαλλίξοτο, πάντα δ' ἐνέκα.
 [Ρηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάφθοδος ἦα.]
 Σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὰὶ παρά θ' ἵσταμαι, ἦδὲ φυλάσσω,
 810 Καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῶεσσι μαχεσθαι.
 Ἀλλὰ σευ ἦ κάματος πολυαῖξ γυῖα δέδυκεν,
 Ἢ νῦν σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐδ' οὐγ' ἔπειτα
 Τυδείος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 815 Πιγνώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
 Τῷ τοι προφρονέως ἐφείω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 Ἄλλ' ἔτι σῶν μὲμνημαι ἐφετμῶν, ἃς ἐπέτειλας.
 Οὔ μ' εἶας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρῦ μάχεσθαι
 820 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῆσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὄξεϊ χαλκῷ.
 Τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἦδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 Πιγνώσκω γὰρ Ἄρην μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
 825 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδείδῃ Διομήδης, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Μῆτε σὺγ' Ἄρην τόγα δεΐδιθι, μῆτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάφθοδος εἰμι.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐπ' Ἄρῃ πρότω ἔχε μῶνυχας ἵππους·
 830 Τύψον δὲ σχεδίην, μῆδ' ἄξιτο θούρον Ἄρην

- Τούτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσαλλον
 Ὃς πρόην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ σιεῦσι ἄγορεύων
 Τρωσὶ μάχησασθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν ·
 Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλεῖ, τῶν δὲ λίλασται.
- 835 Ὡς φασμένη, Σθένειλον μὲν ἄφ' ἵππων ὡσεὶ χαμᾶζε,
 Χειρὶ πάλιν ἐρύσασ' ὃ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν.
 Ἴπ' δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα διόν
 Ἐμμεμαυῖα θεῖα· μέγα δ' ἔβραχε φηγινοσ ἄξων
 Βριθουσῦνῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν, ἄνδρα τ' ἄριστον.
- 840 Αἴζετο δὲ μάλιστα καὶ ἠγία Παλλὰς Ἀθήνη·
 Αὐτίκ' ἐπ' Ἀρῆι πρώτῃ ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἴπτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίλου ἀγλαὸν υἱόν·
 Τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριζε μισαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
- 845 Δῦν' Αἶδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς δὲ ἶδε βροτολογὸς Ἀρης Διομήδεα διόν,
 Ἴπτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
 Κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτελῶν ξείλυτο θυμὸν·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ φ' ἰδὺς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
- 850 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἠγία θ' ἵππων
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμῶν ἐλίσθαι·
 Καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεῖα γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο κείσσιον αἰχθῆναι.
- 855 Δεύτερος αὐθ' ὠρμάτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· ἐπέρισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Νεῖατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην·
 Τῇ ῥά μιν οὐτα τυχῶν, διὰ δὲ χροῶα καλὸν ἔδασεν·
 Ἐκ δὲ δόρυ σπᾶσεν αὐτίς. ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἀρης,
- 860 Ὅσσον τ' ἰγνεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἄνῆρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἀρης.
 Τούς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρωᾶς τε,
 Διόσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἀρης ἄτος πολέμοιο.
 Οἷη δ' ἐκ νεφῶν ἐρεβενῆ φαίνεται ἀήρ,
- 865 Καύματος ἔξ ἀνέμοιο δυσαιέος ὀρνυμένοιο·
 Τοῖος Τυδείδῃ Διομήδῃ χάλκεος Ἀρης
 Φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰῶν εἰς οὐρανὸν εὐρῆν.
 Καρπαλλίμως δ' ἔκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπεῶν·
 Πὰρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, θυμὸν ἀχέων,
- 870 Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταφύγιον ἔξ ὠτειλῆς,
 Καὶ φ' ὀλοφυρόμενος ἔπια πτερόεντα προσηγῆδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ ὄρων τάδε καρτερά ἔργα,
 Αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν

- Ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεςσι φέροντες.
 876 Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκεις ἄφρονα κόβηην,
 Οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμληεν.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν' Ὀλύμπῳ,
 Σοὶ τ' ἐπιπέθονται, καὶ δεδμημέσθα ἕκαστος·
 Ταύτην δ' οὐτ' ἐπεὶ προτιβάλλομαι, οὔτε τι ἔργω,
 880 Ἄλλ' ἀνιείς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγένεαισ' αἰδῆλον·
 Ἦ νῦν Τυδείος υἱόν, ὑπέφθυμον Διομήδεα,
 Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὕτωςαι χεῖρ' ἐπὶ καρπῶ·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπίσαστο, δαίμονι ἴσος·
 886 Ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέεις πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν
 Αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνήσιν νεκᾶδουσιν,
 Ἦ κε ζῶϊς ἀμεινῆνός ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Μῆτι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεξόμενος μιτύριζε·
 890 Ἰχθυιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Αἰεὶ γὰρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·
 Μητρός τοι μένος ἔστιν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
 Ἦρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 Τῷ σ' οἶω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίημι.
 896 Ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
 Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἔσσι, ἐμοὶ δέ σε γένεαιτο μήτηρ.
 Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ οὐδ' αἰδηλος,
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἤσθα ἐνέρτερος Οὐρανώωνων.
 Ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνοίγει ἰήσασθαι.
 900 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσεων
 Ἠκέσαι· οὐ μὲν γὰρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
 Ὡς δ' ἔτ' ὄπός γαλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
 Τυρὸν ἰόν· μάλα δ' ὤκα περισιρφέεται κυκώωντι·
 Ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θουῶρον Ἄρηα.
 906 Τὸν δ' Ἦβη λούσιν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσαν·
 Πὰρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθέζετο, κιδεῖ γαίω.
 Αἰ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μέγαλοιο νίστο,
 Ἦρη τ' Ἄργεῖη καὶ Ἀλαλκομενῆς Ἀθήνη,
 Πανύσασαι βροτολογὸν Ἄρην ἀνδροκτασιῶων.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Trojanorum acie in fugam inclinante, Helenus vates Hectorem hortatur, ut publicam obsecrationem Minervæ in arce habendam indicat (1 - 101). Ergo is, celeriter restituto prælio, perguit in urbem: in eo prælio Diomedes et Glaucus, dux Lyciorum, ad certamen progressi, priusquam manus consererent, paterna inter se hospitia recordati, factâ armorum permutatiōne, dextras jungunt (102 - 236). Hecuba et cæteræ matronæ, de Hectoris et procerum Trojanorum consilio, pep̄lum in ædem Minervæ inferunt, vota que pro salute patriæ nuncupant (237 - 311). Interim Hector domi desidentem Paridem objurgando in aciem reducit (312 - 368): uxorem Andromachen, in ædibus suis frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam unâ cum puero Astyanacte obviam habet, atque ultimum alloquitur (369 - 502). Mox fratrem in viâ armatus consequitur Paris (503 - 529).

Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

- Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
 Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο,
 Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 Μεσσηγῆς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο φάων.*
- 5 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων ἤξε φύλαγγα, φῶις δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν,
 Ἄνδρα βαλῶν, ὃς ἀριστος ἐνὶ Θρηῆκεσσι τέτυκτο,
 Κῆον Εὐσώρου, Ἀκάμαντι ἦν τε μέγαν τε.
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φύλον ἵπποδασείης,*
- 10 Ἐν δὲ μετώπῳ πήξε, πέρησε δ' ἄρ' οὔτεον εἴσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἄβυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης
 Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρισβῆ,
 Ἀφνειὸς βιότιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·*
- 15 Μάντιος γὰρ φιλέεσκεν, ὄδῳ ἔπι οἰκία ραίων.*

- Ἄλλ' οἳ οὔτις τῶνγε τότε ἤρκεισε λυγρὸν ὄλεθρον,
 Πρὸσθεν ὑπαντίαςας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπήνερα,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντι Καλήσιον, ὃς ῥα τόθ' ἵππων
 Ἔσκεν ὑφηγίος· τῷ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
- 20 Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφείλιον ἐξενάριξεν·
 Βῆ δέ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη
 Νηΐς Ἀβαρβαρή τέκ' ἀμύμονι Βουκολῶνι.
 Βουκολῶν δ' ἦν υἱὸς ἀγανοῦ Λιομείδοτος,
 Πρεσβύτατος γενεῆ, σκότιον δέ ἐ γείνατο μήτηρ·
- 25 Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότιτι καὶ εὐνῇ,
 Ἢ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμῶσθε γείνατο παῖδε·
 Καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαιδιμα γυῖα
 Μηκιστήϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τευχῆ ἐσύλα.
 Ἀστυάιοι δ' ἄρ' ἔπειθε μενεπτόλεμος Πολυπόλιτς·
- 30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκῳάσιον ἐξενάριξεν
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα διόν.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβλήρου ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
 Νεστοριδῆς· Ἴλατον δὲ ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ναῖε δέ, Σικτινῶεντος εὐφρέεταο παρ' ὄχθας,
- 35 Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλα Λήϊτος ἦρος
 Φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ζῶν ἔλ'· ἔλπω γάρ οἱ ἀνυζόμενα πεδίοιο,
 Ὅζω ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνω, ἀγκύλον ἄρμα
- 40 Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ἤμῳ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀνυζόμενοι φοβέοντο·
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκλίσαθ
 Πρηγῆς ἐν κονίμῳ ἐπὶ στόμα· παρ δέ οἱ εὐτη
 Αἰρείδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
- 45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβῶν ἔλλισσέτο γούνων· λ
 Ζῶγρει, Αἰρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
 Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
 Χαλκὸς τε χρυσοῦς τε, πολυκμητὸς τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατῆρ ἀπερείσι' ἄποινα,
- 50 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρισεν.
 Καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 Ἀντίος ἦλθε θῆων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα·
- 55 Ὡ πέπον, ᾧ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτῶς
 Ἀνδρῶν; ἢ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον
 Πρὸς Τρωῶν· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 Χεῖράς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ

- Κοῦρον ἔοντα φέροι, μῆδ' ὄς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
 80 Ἴλιον ἐξαπολοῖατ' ἀκήδιστοι καὶ ἄφαντοι.
 Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφείου φρένας ἥρωε,
 Αἴσιμα παρειπών. ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὠσατο χειρὶ
 Ἴρω' Ἀδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνείραπει· Ἀτρεΐδης δὲ
 85 Λαῖ ἐν στήθεσι βᾶς, ἐξέσπασε μέλλινον ἔγχος.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεραπονίτες Ἄρηος,
 Μῆτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετοπισθεὲν
 Μιμνέτω, ὡς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆις ἵκηται·
 70 Ἄλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
 Νεκρούς ἄμ πεδίον συλήσετε τεθνηώτας.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἐνθα κεν αὐτε Τρωῆες Ἀρηΐφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀνακλήησι δαμέντες,
 75 Εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἐκτορι εἶπε παραστάς
 Πριάμίδης Ἕκλεος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 Αἰνεΐα τε καὶ Ἐκτορ· ἐπεὶ πόνοσ' ὕμμι μάλιστα
 Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλεται, οὐνεκ' ἄριστοι
 Πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἔστε μάχεσθαι τε φρονέειν τε·
 80 Σιγῆ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρκάκετε πρό πυλάων,
 Πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χειρὶ γυναικῶν
 Φεύγυντας πρᾶσειν, δηϊοῖσι δὲ χάριμα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 Ἴμεις μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐθι μένοντες,
 85 Καὶ μάλα τειρόμενοι περ' ἀναγκαίη γὰρ ἐπέλγει·
 Ἐκτορ, αὐτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 Μητέρι σῆ καὶ ἐμῇ· ἧ δὲ ξυνάγουσα γεραῖός
 Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄρη,
 Οἴξασα κληΐδι θυρας ἱεροῖο δόμοιο,
 90 Πέπλον, ὅς οἱ δοκεῖ χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῆ,
 Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠΰκόμοιο·
 Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ,
 Ἦνις, ἠκέστας, ἱερουσίμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 95 Ἄστν τε καὶ Τρώων ἀλέχους καὶ νῆπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδείος υἱὸν ἀπόσχη Ἴλιον ἰρῆς,
 Ἄγριον αἰχμητῆν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 Ὅν δῆ ἐγὼ κάριστον Ἀχαιῶν φημι γενέσθαι.
 Οὐδ' Ἀχιλλῆα ποθ' ὠδέ γ' ἐδείδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 Ὅν περ φαυλὴ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
 Μαινεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

- Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίθασεν.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄχλων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε·
 Πάλλων δ' ὄξεια δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντη,
 105 Ὀγρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἐλέλιχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λήξαν δὲ φόνοιο·
 Φῶν δὲ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοντα καταλθέμεν· ὡς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 Ἀγέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἄλκῃς,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρονσιν.
 Εἴπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέροις ὑλόχοισιν,
 115 Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἀμφὶ δὲ μιν σφιστὰ τύπτε καὶ πύχεα δέρμα κελαινόν,
 Ἄντιξ, ἧ πυμάτη θύει ἀσπίδος ὀμφαλοέουσῃς. —
 Ἰλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδέος υἱός
 120 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μύχισθαι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταδνητῶν ἀνθρώπων;
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μίχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 Τοπρῖν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 Σῶ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἐγχος ἔμεινας.
 Δυστήνων δὲ τε παῖδες ἐμῷ μέρει ἀντιώσιν.
 Λὶ δὲ τίς ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 Οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανόισι μαχοίμην.
 130 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκόοργος,
 Δῆν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
 Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 Σεῦς κατ' ἠγάθειον Νηυσίον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Θύσθλα χημαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 135 Θεινόμεναι βουπλήγι· Διόνυσος δὲ φοβηθεὶς
 Δύσεθ' ἄλκι κατὰ κύμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλή.
 Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶοντες,
 Καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δῆν
 140 Ἴν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μύχισθαι.
 Ἰὲ δὲ τίς ἐσσι βροτῶν, οἷ ἄροῦρης καρπὸν ἔδουσιν,
 Ἄσσον ἔθ', ὡς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἔκηαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσηύδα φαιδιμος υἱός·

- 148 Τυδείδῃ μεγάθυμῃ, τῆ γενεῆν ἑρείειεις ;
 Οἷη περ φύλλων γενεῆ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
 Φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χεῖι, ἄλλυ δέ θ' ὕλη
 Τηλεθώουσα φύει· ἕαρος δ' ἐπιγίγνεται ὠρη·
 Ὡς ἀνδρῶν γενεῆ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
- 150 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα θαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἡμετέρην γενεῆν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο,
 Ἐνθα δὲ Στυμφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
 Στυμφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
- 155 Αὐτὰρ Ἰλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 Τῷ δὲ θεοὶ κύλλος τε καὶ ἠρορέην ἐριτεινὴν
 Ὡπασαν. αὐτὰρ οἱ Προῖτος καὶ ἐμήσατο θυμῷ·
 Ὃς ῥ' ἐκ δήμου ἔλισσεν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γὰρ οἱ ὑπὸ σκῆπτρῳ ἔδαμασσεν.
- 160 Τῷ δὲ γυνὴ Προῖτου ἐπέμειντο, δι' Ἀντιαί,
 Κρυπτιδίη, φιλότῃ μιγήμεναι· ἄλλὰ τὸν οὔτι
 Ἠεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 Ἢ δὲ φεουσιμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα·
 Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἡ κάκιστε Βελλεροφόντην,
- 165 Ὡς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἐθέλουση.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἀνικτα χόλος λίβεν, οἷον ἄκουσθ'
 Κτείνειν μὲν ῥ' ἀλείπειε, σεβίασατο γὰρ τόγε θυμῷ
 Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρην δ' ὄγε σήματα λυγρὰ,
 Ἰθάπας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθορὰ πολλὰ·
- 170 Δεῖξαι δ' ἠνώγειν ῥ' πενθηρῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἴξε, Ξάνθον τε φέοντα,
 Προσφρονέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης ευφρείης.
 Ἐννήμαρ ξείνισσε, καὶ ἔννια βουὸς ἰέφρυσεν·
- 175 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε μιν ἑρείειε, καὶ ἦτε σῆμα ιδέσθαι,
 Ὅτιι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προῖτοιο φέροιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 Πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακίτην ἐκέλευσεν
- 180 Προσφρέμεν — ἡ δ' ἄρ' ἦν θεῖον γένος, οὐδ' ἀνδραῖπων·
 Πρῶσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 Δεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰδομένοιο —
 Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Δειντέρον αὖ Σολύμοισι μαχῆσατο κυδαλλμοισιν·
- 185 Κυρτίστην δὲ τήγε μύχην φάτο δῦμεναι ἀνδρῶν.
 Τοτρίτον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀντιαιείρας.
 Τῷ δ' ἔρ' ἀντιχομένῳ πτυκτὸν δόλον ἄλλον ἴφαινεν·

- Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης πῶτας ἀρίστους,
 Εἶσε λόχον· τοῖ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
- 190 Πάντα· γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκα θεοῦ γόρον ἦν ἕοντα,
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἤμισυ πάσης·
 Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔζοχον ἄλλων,
- 195 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
 Ἥ δ' ἔτεκε τρία τέκνα θαΐφρονι Βελλεροφόντη,
 Ἴσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν —
 Λαοδαμείη μὲν παρελίξατο μητίετα Ζεὺς·
 Ἥ δ' ἔτεκε ἀντίθεον Σαρπηδόνα χιλοκοροσστήν —
- 200 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
 Ἦτοι ὁ κάπ πεδίον τὸ Ἀλφειὸν οἶος ἀλάτο,
 Ὅν θυμὸν κατέδωκε, πάτον ἀνθρώπων ἀλείων.
 Ἴσανδρον δὲ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
 Μαρνάμενον Σολύμοιοι κατέκτανε κυδαλλμοιοῖν·
- 205 Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσηῖος Ἄρτεμις ἔκτα.
 Ἴππόλοχος δὲ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημί γενέσθαι·
 Πέμπτε δὲ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυρέμεν, οἱ μὲγ' ἀριστοί
- 210 Ἐν τ' Ἐφύρη ἐγένεοτο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
 Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γῆθ' ἔθηκεν δὲ βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ἐγχοσ μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πούλυβοτειρῃ,
 Αὐτὰρ ὁ μελιχίοιοι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
- 215 Ἢ γὰρ νῦ μοι ξεῖνος πατρῴϊός ἐσσι παλαιός·
 Οἶνεὺς γάρ ποτε Δίος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 Ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἴκοσιν ἤματ' ἐρύζας·
 Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήηρα δίδου φοῖνικι φαεινόν,
- 220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον·
 Καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
 Τυδέα δ' οὐ μὲμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἕοντα
 Κάλλιφ', οἱ ἐν Θήβησιν ἀπόλετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἀργεῖ μίσσῳ
- 225 Εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
 Ἐγχα δ' ἀλλήλων αὐλοῖμεθα καὶ δι' ὀμίλου.
 Πολλοὶ μὲν γάρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικουροί,
 Κτείνειν, ὃν κε θεός γε πόρῃ, καὶ ποσὶ κικεῖω·
 Πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνῃαι·
- 230 Τέγεχα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείβομεν· ὄφρα καὶ οἶδα

grand pathos

- Γνώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώοι εὐχόμεθ' εἶναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἔππων ἀΐξαντε.
 Χείρας τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
 Ἐνθ' αὐτὲ Ἰλαῦκω Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 225 Ὃς πρὸς Ὑπεειδὴν Διομήδεα τεύχε' ἤμειβεν,
 Χρῦσα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβόλων. —
 Ἐκτωφ δ' ὡς Σχαιῶ; τὲ πύλας καὶ φηγὸν ἴκανεν,
 Ἀμφ' ἄρα μιν Τρωῶν ἄλοχοι θεῖον ἦδ' ἐθύγατρως,
 Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε ἕιας τε,
 240 Καὶ πόσιος· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνωγει
 Πάσις ἐξείης πολλῆσι δὲ κήδε' ἐφήπτο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἴκανεν,
 Ξεστῆς αἰθούσῃσι τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
 245 Ἰλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ παῖδες
 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
 Κουρῶν δ' ἐτίρωθεν ἐναντιοὶ ἐνδοθεν αὐλῆς
 Δώδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
 Ἰλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ γαμβροὶ
 250 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —
 Ἐνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἦλυθε μήτηρ,
 Αποδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρι, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τίπτε λιπῶν πέλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
 255 Ἢ μάλα δὴ τείρουσι θυζώννμοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ. σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνήκεν
 Ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχέιν.
 Ἀλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιθεῖα οἶνον ἐνείκω,
 Ὡς σπέυρης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 260 Ἠρώτων· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσῃαι, αἶ κε πῆσθα.
 Ἄνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀΐξει·
 Ὡς τύνη κέκμηκας, ἡμύνων σοῖσιν ἔτησιν.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωφ·
 Μῆ μοι οἶνον ἄειρε μελιφρονα, πότνια μήτηρ,
 265 Μῆ μ' ἀπογυνώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 Χερεὶ δ' ἀνίπτουσι Διὶ λείβειν αἴθροπα οἶνον
 Ἄζομαι· οὐδέ πη ἔστι, κελαινιφεῖ Κρονίωνι
 Αἵματι καὶ λυθρῷ πεπυλαγμένον εὐχετάσθαι.
 Ἀλλὰ συ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγείλεις
 270 Ἐρχεο σὴν θνέεσσιν, ἡλλίσσασα γεραίας·
 Πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἦδ' ἐμέγιστος
 Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῃ καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῆ,
 Τὸν θεὸς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠὔκομοιο,

- Καὶ οἱ ὑπόσχασθαι δυοκαίδεκα βουῆς ἐνὶ νηΐ,
 275 Ἦνις, ἡκέστας, ἱερευσομέν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδείος υἱὸν ἀπούχη Πίλου ἱφῆς,
 Ἄγριον αἰχμητήν, κρατερόν μῆσιτωρα φόβοιο.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγέλειης
 280 Ἔρχευ· ἐγὼ δὲ Πάριον μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω,
 Αἶ κ' ἐθάλησ' εἰπόντος ἀκουέμεν· ὡς κέ οἱ αὐθι
 Γαῖα χάνοι! μίγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε πλαιῖν.
 Εἰ κεινόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄιδος εἴω,
 285 Φαίην κε φρέν' ἀτέρπου οἰζύος ἐκλελαθέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολούσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 Κίκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραϊάς.
 Αὐτῆ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηφέντα,
 Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 290 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς
 Ἦγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον,
 Τὴν ὁδόν, ἣν Ἐλένην περ' ἀνήγαγεν εὐπατέριαν.
 Τῶν ἐν' ἀειραμένη Ἐκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
 Ὅς κάλλιστος ἔην ποικίλλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 295 Ἄστῆρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεάτος ἄλλων.
 Βῆ δ' ἱέναι, πολλαὶ δὲ μετεσεύοντο γεραϊαί.
 Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἴκανον Ἀθήνην ἐν πόλει ἄκρη,
 Τῆσι θύρας ὥϊξε Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 Κισσηῆς, ἀλόχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
 300 Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθνηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.
 Αἶ δ' ὀλολυγῆ πάσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.
 Ἢ δ' ἄρα πέπλον ἱλοῦσα Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠΰκόμοιο·
 Εὐχομένη δ' ἤρατο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 305 Πότιν' Ἀθηναίῃ, ἐρυσίπολι, δια Θεάων,
 Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
 Πηρηϊάδος πεσέειν Σκαιῶν προπάροιδε πυλάων·
 Ὅφρι τοι αὐτίκα τῶν δυοκαίδεκα βουῆς ἐνὶ νηΐ,
 Ἦνις, ἡκέστας, ἱερευσομέν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 310 Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 Ὡς ἔφατ' εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς αἰ μὲν ᾗ' εἶχοντο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 Ἐκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 Καλὰ, τί ᾗ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
 315 Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβόλακι τέκτονες ἄνδρες·
 Ὅς οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,

- Ἐγγύθει τε Πριάμοιο καὶ Ἔκτωρος, ἐν πόλει ἄκρη.
 Ἐνθ' Ἔκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἐγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχον· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης.
 Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 Ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τὸς' ἀφώοντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῶησι γυναιξίν·
 Ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 325 Τὸν δ' Ἔκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Λαιμόνι, οὐ μὲν κατὰ χόλον τότ' ἔνθεο θυμῷ.
 Λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος
 Μαργαμενοὶ· σέο δ' εἶνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμός τε
 Ἄστυ τόδ' ὀμφιδίδεθε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῃ,
 330 Εἴ τινα που μεθιέντα ἰδοὺς στρυγεροῦ πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δῆϊοιο θέρηται.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἔκτωρ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 Τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον·
 335 Οὔτοι ἐγὼ Τρωῶν τόσσον χόλον, οὐδὲ νείκεσαι,
 Ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχρῃ προτραπέσθαι.
 Νῦν δέ με παρειπούς' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 Ὄρημα εἰς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
 Λοῖπον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 340 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπιμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω·
 Ἥϊθ', ἐγὼ δὲ μέτεμι· κινήσεσθαι δέ σ' οἶω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτε προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηΐδα μειλιχίοισιν·
 Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὄκρουσέσσης,
 345 Ὡς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
 Οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα
 Εἰς ὄρος, ἧ εἰς κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 Ἐνθα με κύμα ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 Αὐτῶρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 350 Ἄνδρός' ἔπειτ' ὄφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις,
 Ὅς ἦδη νείμεσιν τε καὶ αἰσχεῖα πόλλ' ἀνθρώπων.
 Τοῦτω δ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 Ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπανρήσεσθαι οἶω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν εἰσέλθε, καὶ ἔξεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 355 Δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
 Εἶνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἵτης·
 Οἴσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόνον, ὡς καὶ ὀπίσσω
 Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοιδίμοι ἔσσομένοισιν.
 Τὴν δ' ἠμείβει ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·

- 360 Μῆ με κάθειξ', Ἑλένη, φιλιούσα περ' οὐδέ με πείσεις;
 Ἴδθ' ἰδθ' μοι θυμὸς ἐπέουσται, ὄφρ' ἐπιμύνω
 Τρῶεσσ', οἳ μὲν ἐμεῖο ποθὴν ἀπειότος ἔχουσιν·
 Ἀλλὰ σὺν ὄφρ' ἴδθ' τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 Ὡς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἔρντα.
- 365 Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐξέλευσσομαι, ὄφρα ἴδομαι
 Οἰκήτας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νηπιον υἱόν.
 Οὐ γὰρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἴσομαι αὐτίς,
 Ἢ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοῖ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
- 370 Αἶψα δ' ἐπειθ' ἴκατε δόμους εὐναιετιόοντις,
 Οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
 Ἀλλ' ἦγε ζῆν παιδί καὶ ἀμφιπέλω εὐπέλω
 Πύργῳ ἐφειστήκει γοόωσά τε μύρομένη τε.
 Ἔκτωρ δ' οἷς οὐκ ἔνδον ἀμίμονα τέτυεν ἄκοιτιν,
- 375 Ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῶησιν ἔειπεν·
 Ἰὲ δ', ἄγε μοι, δμῶαι, νημερτέα μυθήσασθε·
 Ἢ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
 Ἢ ἐπ' Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
- 380 Τρῶαι εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται;
 Τὸν δ' αὐτ' ὄτρηρή ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Ἔκτωρ, ἐπεὶ μάλ' ἀνώγας ἀληθεῖα μυθήσασθαι·
 Οὔτε περ ἰς γαλόων, οὔτε εἰνατέρων εὐπέλων,
 Οὔτ' ἰς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
- 385 Τρῶαι εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται·
 Ἀλλ' ἐπὶ πύργῳ ἔβη μίγαν Ἰλίου, οὐνεκ' ἄκουσεν
 Τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 Ἢ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 Μαιρομένη εἰκνυῖα φέροι δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
- 390 Ἢ ἴρα γυνὴ ταμῆν ὅ δ' ἀπίσσυτο δώματος Ἔκτωρ,
 Τῆν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, ἐκτιμένως κατ' ἀγυιάς.
 Εὐτε πύλας ἴκατε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
 Σκαιῆς — τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμέναι πεδίονδε —
 Ἐνδ' ἄλοχος πολυδώρος ἐναντιῇ ἦλθε θεόουσα.
- 395 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡπίωνος,
 Ἡπίων, ὃς ἔβαιεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση,
 Θήβῃ Τροπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσειν·
 Τροῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῇ.
 Ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντησ' ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
- 400 Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάσφρονα, νηπιον αὐτῶς,
 Ἐκφροδὴν ἀγαπητόν, ἀλίγκιον αὐτέρῳ καλῷ·
 Τὸν ὃ Ἔκτωρ καλέσσει Σκαμάνδριον, αὐτίρ οἱ ἄλλοι

- Ἄστυνάακτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
 Ἴητοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 Ἄνδρομαχῆ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο διακρυχέουσα,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦν χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμόκιε, φθίσει σε τὸ σὸν μῖνος· οὐδ' ἑλκίαιρες
 Παιῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη
 Σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανίουσιν Ἀχαιοί,
 410 Πάντες ἐφορηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη,
 Σεῦ ἀφάρτουση, χθόνα δῦμεναι· οὐ γὰρ εἶ' ἄλλη
 Ἔσται θαλπωρῆ, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπης,
 Ἄλλ' ἄχε' — οὐδέ μοι ἔστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἴητοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε Διὸς Ἀχιλλεύς,
 415 Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικίων εὐναιετιάωσαν,
 Θίβην ὑπὲρ πύλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἰητίωνα,
 Οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσασατο γὰρ τόγε θυμῷ·
 Ἄλλ' ἄρα μιν κατέκχε συν ἔντεσι δαιδυλέοισιν,
 Ἴδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέως ἐφύτευσσαν
 420 Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δέ μοι ἐπίτα κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 Οἱ μὲν πάντες ἰφὶ κλῖον ἤματι Ἄιδος εἴσω·
 Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Βουσὼν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς οἴεσιν.
 425 Μητέρα δ' ἣ βασιλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὕληέσση,
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἄψ ὄγε τὴν ἀπέλωσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
 Πατρός δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀριεμῖς ἰοχέαιρα.
 Ἐκτορ, ἀτὰρ σὺ μοι ἔσαι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 430 Ἴδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερός παρακοίτης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἑλκίαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 Μὴ παῖδ' ὄρφανικὸν θήης, χήρησιν τε γυναῖκα·
 Ἄσπὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεῶν, ἔνθα μάλιστα
 Ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τείχος.
 435 Τρὶς γὰρ τῆγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 Ἄμφ' Ἄπαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
 Ἴδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 Ἴη πού τις σφιν ἐνίσπε θεοπροπίων εὐ εἰδώς,
 Ἴη νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνοίγει.
 440 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἴη καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἄλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
 Αἶ κε, κακὸς ὢς, νόσφιν ἄλυσκάζω πολέμοιο·
 Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 445 Αἰεὶ, καὶ προΐτοισι μετὰ Τρῶεσσι μάχεσθαι,

- Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἦδ' ἐμόν αὐτοῦ.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 Ἔσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλόωῃ Γλιῶς ἱρή,
 Καὶ Πηλεΐμος καὶ λαὸς ἐὺμμελίω Πριάμοιο.
- 450 Ἄλλ' οὐ μοι Τρῳίων τόσσον μέλει ἄλλος ὀπίσσω,
 Οὔτ' αὐτῆς Ἐκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
 Οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι θυεμενέεσσιν,
 Ὅσσον σέϊ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
- 455 Λακρυνόεσσαν ἄγῃται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας·
 Καὶ κεν ἐν Ἀργεῖ ἰούσα, πρὸς ἄλλης ἰστόν ὑφαίνοις,
 Καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Ἰππερείης,
 Πόλλ' ἕκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικίσει ἀνάγκη·
 Καὶ ποτὲ τις εἴπῃσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
- 460 Ἐκτορος, ἦδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρῳίων ἰπποδάμων, ὅτε Γλιῶν ἀμφεμάχοιτο.
 Ὡς ποτὲ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὐ νεόν ἴσεται ἄλλος
 Χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δοῦλιον ἡμαρ.
 Ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
- 465 Πρὶν γ' εἴη σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἐλκηθμοῖο πυθίεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαιδιμος Ἐκτωρ.
 Ἄψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνιοιο τιθήνης
 Ἐκάλθη ἰάχων, πατρός φίλου ὕψιν ἀτυχθεῖς,
 Τυφθήσας χαλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἰππιοχαίτην,
- 470 Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαιδιμος Ἐκτωρ,
 Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλὲ τε χερσίν,
- 475 Εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
 Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 Παιδ' ἐμόν, οἷς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρῳέεσσι,
 Ὡδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου ἱφι ἀνάσσειν·
 Καὶ ποτὲ τις εἴπῃσι, πατρός δ' ὕγε πολλὸν ἀμείνων!
- 480 Ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φίροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
 Κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χερσὶν δὲ φρένα μήτηρ.
 Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσίν ἔθηκεν
 Παιδ' ἰόν· ἣ δ' ἄρα μιν κηῶδι δέξατο κόλπον,
 Λακρυνὸν γελάσασα. πόσις δ' ἐλήσσε νοήσας,
- 485 Χειρὶ τὲ μιν κατέριξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, μὴ μοι τὲ λην ἀκαχίζεο θυμῷ!
 Οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνήρ· Δίδι προΐαψαι·
 Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,

- Οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὶν ταπρῶτα γίνηται.
 490 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἰσιόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 Ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἀνδρῶσσι μελήσει,
 Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Πῆψ ἔγγεγάσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ
 495 Ἴππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βεβήκει
 Ἐντροπαλιζομένη, θυλερόν κατὰ δακρυ χέουσα.
 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιεταότας
 Ἐκτορος ἀνδροφόνου· κινήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
 Ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόνον πάσῃσιν ἐνώρσεν.
 500 Αἰ μὲν ἔτι ζῶν γόνον Ἐκτορα ᾤ ἐνὶ οἴκῳ·
 Οὐ γὰρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 Ἰεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ Πάρις δὴθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 Ἄλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεῖχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 505 Σείατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστν, ποῦδ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 Δεσμὸν ἀποφῆξας θείῃ πεδλοιο κροαίνων,
 Εἰωθῶς λύνεσθαι εὐφρέϊος ποταμοῖο,
 Κυδιῶν· ὕψῳ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαιταί·
 510 Ὡμοὶ αἴσσονται· ὁ δ' ἀγλαίηφι πεποιθώς,
 Ῥίμφα ἔ γούνα φέριε μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομόν ἵππων·
 Ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγᾶμον ἄκρης
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 Καρχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἴψα δ' ἔπειτα
 515 Ἐκτορα δῖον ἔτεμεν ἀδελφεόν, εὐτ' ἄρ' ἔμελλεν
 Στρέψεσθ' ἐκ χωρῆς, ὅθι ἦ ὀάριζε γυναικί.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοτιδῆς·
 Ἥθεῖ, ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσόμενον κατερύκω,
 Δηθύνων, οὐδ' ἠλθον ἐναισιμον, ὡς ἐκέλευε.
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Δαιμόνι, οὐκ ἂν τίς τοι ἀνήρ, ὅς ἐναισιμος εἴη,
 Ἔργον ἀτιμήσαιε μάχης, ἐπεὶ ἀλκιμὸς ἔσοι·
 Ἄλλὰ ἐκὼν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὰ δ' ἐμὸν κῆρ
 Ἀχνηταὶ ἐν θυμῷ. ὅθ' ὑπὲρ σίδεον αἴσχε' ἀκούω
 525 Πρὸς Τρῳάων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἴνεκα σείο.
 Ἄλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶν, ἐπουρανίοισι θεοῖσι αἰγιγενέτησιν
 Κρητήερα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 Ἐκ Τρῳῆς ἐλάσαντας ἐνκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Η.

Achivos, æquis adhuc seu prosperis armis certantes, urgent Hector et Paris, in prælium reversi (1-16) : quod ut tandem dirimatur, de Minervæ et Apollinis consilio, Helenique suasu, fortissimus quisque ab Hectore ad pugnam singularem provocatur (17-91). Menelaum, qui se alacrem ostendit, cæteris cunctantibus, deterret Agamemno (92-122) ; mox, a Nestore instigati, surgunt ad dimicandum novem heroës, ex quibus sortis eventus designat Ajacem Telamonium (123-205). Congrediuntur Hector et Ajax, acriterque depugnant, donec sub noctem, viribus pares, datis invicem muneribus, discedunt (206-312). In epulis publicis Nestor censet corpora cæsorum sepelienda et castra munienda : in Trojanorum concione Antenori, pacis et Helenæ cum opibus restituendæ auctori, respondet Paris, nihil se præter opes, sed eas propriis adjectis, redditurum (313-364). Illud responsum altero die Priamus ad Achivos perferri, atque, ut Trojanorum quoque corpora crementur, inducias iniri jubet (365-420). Post hæc sepulturam curant utriusque suorum, simul Achivi navalia sua muro fossæque cingunt ; quæ opera Neptunus inter deos non sine indignatione miratur (421-464). Cœnam nox sequitur minax tonitribus (465-482).

Ἔκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις.

- Ὡς εἰπὼν πηλείων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ὡς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
 5 Οὐρον, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξέυτης ἐλάτησιν
 Πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λείονται·
 Ὡς ἄρα τὰ Τρῳέεσσιν ἐελδομένοισιν φανήτην.
 Ἐνθ' ἐλέτην, ὁ μὲν υἱὸν Ἀρηΐθροιο ἀνακτος,
 Ἄρη· ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
 10 Γένεται Ἀρηΐθρος καὶ Φιλομείδουσα βοῶπις·
 Ἔκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλ' ἔγχρῃ ὄξυόεντι.

- Ἀχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 15 Δεξιὰδην, ἵππων ἐπιάλμενον οικειῶν,
 Ἴμμον· ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμῆδης πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
 Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 Βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴξασα
 20 Ἴμιον εἰς ἱερὴν. τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Ἀλλήλοισι δὲ τῶγε συναντήσθην παρὰ φηγῶ.
 Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμανῖα, Διὸς θυγάτηρ μεγάλοιο,
 25 Ἰλῆθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνήκεν;
 Ἢ ἴνα δὴ Λαηνοῖσι μάχης ἑτεραλκεία νίκην
 Δῶς; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἑλεαίρεις.
 Ἄλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 Νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα
 30 Σήμερον· ὕστερον αὐτὲ μαχήσονται, εἰσόκε τέκμων
 Ἰλίον εὐρωσιν· ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο θυμῶ
 Ἐμῖν ἀθανάτησι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἦδ' ἔστω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 Ἠλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς·
 Ἄλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν;
 Τὴν δ' αὐτὲ προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερόν μενος ἵπποδάμοιο,
 Ἦν τινά που Λαηῶν προκαλέσεται, οἴοθεν οἶος
 40 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνημίδες Ἀχαιοὶ
 Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δῖῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τῶν δ' Ἐλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σὺνθετο θυμῶ
 45 Βουλὴν, ἧ ῥα θεοῖσιν ἐφήγδανε μητιώσων·
 Στῆ δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νῆε Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ἢ ῥά νύ μοι τι πίθοιο; κασιγνήτος δὲ τοί εἰμι·
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 50 Αὐτὸς δὲ προκύλευσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Οὐ γὰρ πῶί τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπῆν.
 Ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰεγενεταῶν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὐτὸν ἔχρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,

- 56 Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέργε φάλαγγας,
 Μίσσον δουρὸς ἰλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Καὶ δ' Ἀγαμέμνων εἰσεν ἑυκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 Καὶ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοσος Ἀπόλλων
 Ἐξέσθην, ὄρησιν εἰοκότες αἰγυπιοῖσιν,
- 60 Φηγῶ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἄνδράσι τερόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 Ἀσπίσι καὶ κορυθῆσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυαί.
 Οἴη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπι φρίξ,
 Ὄρνυμένοιο νέον, μελάνει δὲ τὲ πόντο, ὑπ' αὐτῆς·
- 65 Τοιαῖα ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 Ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μιν, Τρῶες καὶ ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Ὄφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ὄρκιαι μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσεν,
- 70 Ἄλλὰ κακὰ φρονιῶν τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
 Εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
 ἼΙ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμῖετε ποτιοπόροισιν.
 Τμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 Τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνάγει,
- 75 Δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δῖῳ.
 Ὡδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλη ταναηκεῖ χαλκῷ,
 Τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Σῶμα δὲ οἰκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλι, ὄφρα πυρὸς με
- 80 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λιλάχῃσι θανάοντα.
 Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δαίη δὲ μοι εὐχος Ἀπόλλων,
 Τεύχεα συλήσας, οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱήην,
 Καὶ κρεμῶω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο·
 Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὐσσεῖλμους ἀποδώσω,
- 85 Ὄφρα ἔταρχύσωσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατιῇ Ἑλληςπόντῳ·
 Καὶ ποτὲ τις εἴησι καὶ ὀπιγόνων ἀνθρώπων,
 Νηὶ πολυκλήιδι πλείων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Ἄνδρὸς μὲν τότε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
- 90 Ὄν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ὡς ποτὲ τις ἔρξει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Αἶδασθεν μὲν ἀνῆσασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
 Ὄφρ' δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
- 95 Νείκει ὄνειδίζων, μέγα δὲ στεραχίζετο θυμῷ·
 Ὡ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῶδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 ἼΙ μὲν δὴ λῶβῃ τίδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,

- Εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδαρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 Ἥμενοι αὐθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεῖς αὐτῶς·
 Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὑπερθεὶν
 Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
 Ἐνθα κέ τοι Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 105 Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
 Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 Αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐφυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Δεξιτερῆς ἔλε χειρὸς, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἰνόμαζεν·
 Ἀφραίνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χεῖρ
 110 Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδομένος περ·
 Μηδ' ἔθει' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,
 Ἕκτορι Πριαμίδῃ, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γέ μάχῃ ἐνὶ κυδανειρῇ
 Ἐφύγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σιὸ πολλὸν ἀμείνων.
 115 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἴξεν, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
 Τούτῳ δέ πρόμοιον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἵπερ ἀδείης γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἴ κε φύγησιν
 Διήϊον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 120 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφεοῦ φρένας ἤρωε,
 Αἴσιμα παρεϊπὼν· ὃ δ' ἐπέθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 Γηθήσουνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 Ἥ κε μέγ' οἰμώξειε γέρον, ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 Ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἠδ' ἀγορητής,
 Ὅς ποτὲ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγῆθ' εὖ ἠνὶ οἴκῳ,
 Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεὴν τε τοκὸν τε.
 Τούτῳ νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσαι,
 130 Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἰείρας,
 Θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἄϊδος εἶσω.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶν,
 Ἡβῶνι, ὡς οἱ ἐπ' ὠκυρόφῳ Κελιάδοντι μάχοντο
 Ἀγρόμενοι Πύλοιό τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
 135 Φειᾶς παρ' τευχέσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Τοῖσι δ' Ἐρευθαλίω προμός ἴστατο, ἰσόθεος φάει,
 Τεύχε' ἔχων ὁμοίσιον Ἀρηϊθούοιο ἀνακτος,
 Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλησὶν κορυνήτην
 Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοὶ τε γυναικες,
 140 Οὐδέκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρὶ τε μακρῷ,

- Ἄλλὰ σιδηρεῖη κορύνη δῆγγυσαι φάλαγγας.
 Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλω, οὔτι κρατεῖ γε,
 Στεινωπῆ ἐν ὄσῳ, ὃθ' ἕρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον
 Χρᾶϊσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθᾶς
 145 Δουρὲ μέισον περὸν ἔσεν· ὁ δ' ὑπτιος οὐδε ἑρέισθη·
 Τευχέα τ' ἔξεναριξε, τὰ οἱ πόρε χάλκeos Ἄρης·
 Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπιπτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ἔπει Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 Δῶκε δ' Ἐρευθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
 150 Τοῦ ὄγε τεύχε' ἔχων, προκαλίζετο πάντας ἀρίστους.
 Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδίδισαν, οὐδέ τις ἔτιη·
 Ἄλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 Θάρασσι ᾧ· γενεῆ δὲ νεώτατος ἔσκειν ἀπάντων·
 Καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δὲ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 155 Τὸν δὴ μήμιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα,
 Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Εἴθ' ὥς ἠβῶοιμι, βίη δὲ μοι ἔμπεδος εἴη,
 Τῷ κε τάχ' ἀντήσεις μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τρέμων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριεῖτες Παναχαιῶν,
 160 Οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἔκτορος ἀντίον ἔλθειν.
 Ὡς νεϊκίσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνίσταν.
 Ἦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὄρτο κρατερός Διομήδης·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, Θούριον ἐπιειμένοι ἀλκῆν·
 165 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἄν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ διὸς Ὀδυσσεύς·
 Πάντες ἄρ' οἷγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
 170 Τοῖς δ' αὐτίς μετέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Κλήροι νῦν πεπάλασθαι διαμπερές, ὅς κε λάτρησιν·
 Οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει ἔυκνήριδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' αὐτὸς ὄν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ κε φύγησιν
 Δῆϊον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλήρον ἐσημῆναντο ἕκαστος,
 Ἐν δ' ἔβαλον κυνέη Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Αἰοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδῶν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν, ἦ Τυδέος υἱόν,
 180 Ἥ αὐτὸν βασιλεῖα πολυχρῦσοιο Μυκῆνης!
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἐκ δ' εἴθορε κλήρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἠθέλον αὐτοί,
 Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,

- Δεῖς' ἐνδίζια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 185 Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες, ἀπηγήναντο ἕκαστος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε, φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,
 Ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέη βάλε, φαίδιμος Αἴας,
 Ἥτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὃ δ' ἄρ' ἐμβαλεν, ἄγχι παραστάς·
 Ἰγῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
 190 Τὸν μὲν παρ' πόδ' ἔον χαμάδις βάλε, φώνησεν τε·
 Ὡ φίλοι, ἦτοι κλήρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 Θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἐκτορα δῖον.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἄν' ἐγὼ πολεμῆια τεύχεα δῶω,
 Τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳφι ἄνακτι,
 195 Σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται·
 Ἥε καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὐτίνα δείδιμεν ἔμπης.
 Οὐ γὰρ τίς με βίη γε ἐκὼν ἀέκοντα δίηται,
 Οὐδὲ μὲν ἰδρεῖη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 Ἐλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὔχοντο Διὶ κρονίῳφι ἄνακτι·
 Ὡδε δὲ τίς εἴπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδηθεν μεδέων, κῦδιστε, μέγιστε,
 Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαῶν εὐχος ἀρέσθαι·
 Εἰ δὲ καὶ Ἐκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
 205 Ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὅπασσον.
 Ὡς ἄρ' ἔφαν· Αἴας δὲ κορύσσετο νόροπι χαλκῷ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ ἔσασαο τεύχη,
 Σείατ' ἐπιθ', οἴός τε πελώριος ἔρχεται Ἀρης,
 Ὅστι' εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔτε Κρονίῳ
 210 Θυμοβόρου ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Αἴας ὤρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 Μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
 Ἦϊε μακρὰ βιβύς, κραδίῳσι δολιχόσκιον ἔγχος.
 Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μὲγ' ἐγίθεον εἰσορόωντες·
 215 Τρῳῆας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γαῖα ἕκαστον,
 Ἐκτορὶ τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·
 Ἄλλ' οὕτως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι
 Ἄφ' λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάριμ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἦντε πύργον,
 220 Χάλκεον, ἐπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμπε τεύχων,
 Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, ἄτλη ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
 Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἐπταβόειον,
 Τειρέων ζαιρεφίων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἦλασε χαλκόν.
 Τὸ πρόσθε στεφνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,
 225 Στῆ ἤα μάλ' Ἐκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσήδα·
 Ἐκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσαι οἴοθην οἶος,

- Οἳ καὶ Λατσαοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,
 Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα φηξήνορα, θυμολέοντα.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνοῖσι πορτοπόροισιν
 230 Κεῖτ' ἀπομηρίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοιοί, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
 Καὶ πολέες· ἄλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολίμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Αἴαν Διογενῆς, Τελαμώνιε, κοίφανε λαῶν,
 235 Μῆτι μευ, ἤντε παιδὸς ἀφαιρουῦ, πειρήτιζε,
 Ἴπὲ γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμῆια ἔργα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν εὐ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
 Οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νωμῆσαι βῶν
 Ἀχιλλῆην, τό μοι ἐστι ταλαύρινον πολεμῆζειν·
 240 Οἶδα δ' ἐπαῖξαι μόθον ἵππων ὠκείων·
 Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δῆϊα μέλπεσθαι Ἀρηϊ.
 Ἄλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βάλειν, τοιοῦτον ἔοντα,
 Λάτρη οπιπτεύσας, ἄλλ' ἀμφοδόν, αἶ κε τύχωμι. ἵ
 Ἢ ἦα, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖε δολιχόσκιον ἔγχος,
 245 Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 Ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὕγθοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
 Ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ρινῶ σχέτο. δεύτερος αὖτε
 Αἴας Διογενῆς προῖε δολιχόσκιον ἔγχος,
 250 Καὶ βάλε Πριαμίδας κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη.
 Λιὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυθαυδαίου ἠρήρειστο·
 Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 Ἔγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
 255 Τῷ δ' ἐσπασσάμενῳ δολιχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
 Σύν ἃ' ἔπεσον, λείουσιν εἰκότες ὠμοφάγοισιν,
 Ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
 Οὐδ' ἐρήξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῆ.
 260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἣ δὲ διαπρὸ
 Ἦλυθεν ἔγγειη, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα
 Τμηθῆν δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκῆκιν αἶμα.
 Ἄλλ' οὐδ' ῥεσ ἀπέλυγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἶλετο χειρὶ παχείῃ,
 265 Κεῖμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν αἰέρας,
 Ἢκ' ἐπιδινήσας, ἐπέφρισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·

- 270 Εἶσω δ' ἄσπιδ' ἔαζε, βαλὼν μύλοιδεῖ πέτρῳ·
 Βλάψε δὲ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὑπτιος ἐξετανύσθη,
 Ἄσπιδ' ἐνιχοιμφθεῖς· τὸν δ' αἴψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
 Καὶ νῦ κε δὴ ξιφείσσω· αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
- 275 Ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ταλθύβιός τε καὶ Ἴδυϊος, πεπνυμένω ἄμφω.
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· εἶπέ τε μῦθον
 Κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μηδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
- 280 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἴδαϊ', Ἐκτορι ταῦτα κειλύετε μυθήσασθαι·
- 285 Αὐτὸς γὰρ χάριμν προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἤπερ ἂν οὔτος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
- 290 Νῦν μὲν πινυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην·
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 Ὡς σὺ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῦς,
- 295 Σούς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἐταίρους, οἳ τοι ἔασιν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστρ' ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἔλκεσιπέπλους,
 Αἶτε μοι εἰχόμεναι θεῖον δύσσοιται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ' ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δῶομεν ἄμφω,
- 300 Ὅφρα τις ὦδ' εἴπησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ἢ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 Ἢδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυροήλον,
 Σὺν κολεῶν τε φέρον καὶ εὐτμήτω τελαμῶνι·
- 305 Αἴας δὲ ζῶστηρα δίδου φοῖνικι φαεινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 Ἦν', ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐγάρησαν,
 Ὡς εἶδον ζῶν καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
- 310 Καὶ ῥ' ἤγον προτὶ ἄστρ' ἀελπτέοντις σόον εἶναι.
 Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρητότα νίκη.

- Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
 Τοῖσι δὲ βούν ἱέρευσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 316 Ἄρκενα, πενταίτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίων.
 Τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 Μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πύραν τ' ὀβελόισιν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παυσάντο πόρου, τετύκοιτό τε δαῖτα,
 320 Δαίρνυτ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἴσας·
 Νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιον
 Ἦρωσ Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσις καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ἰ τοῖς ὁ γέρον κάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρατο μῆτιν,
 326 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ὑρίστη φαίνετο βουλή·
 "Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πολλοὶ γὰρ τεθνάσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐφρόον ἀμφὶ Σκάμανδρον
 330 Ἐσκέδασ' ὄξυς Ἀρης, ψυχαὶ δ' Αἰδόςδε κατῆλθον.
 Τῷ σε χρῆ πόλεμον μὲν ἄμ' ἦοι παῦσαι Ἀχαιῶν,
 Αὐτοὶ δ' ἀφρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς
 Βουοὶ καὶ ἡμιόνοισιν· αἰτὰρ κατακήμεν αὐτούς
 Τυτῆσσι ἀποπρὸ νεῶν, ὡς κ' ὄστέα παισὶν ἕκαστος
 336 Οἰκῶν ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·
 Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρῆν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 Ἀκριταν ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δεῖμομεν ὄκα
 Πυργούς ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἀραρυίας,
 340 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἰππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 Ἥχ' ἵπποις καὶ λαὸν ἱρκακοὶ ἀμφὶς ἐοῦσα,
 Μήποτ' ἐπιβροῖα πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
 346 Τρώων αὖτ' ἀγορῆ γένητ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρη,
 Δεινῆ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Κέλνυτέ μιν, Τρῶες καὶ Δαρδανοὶ ἠδ' ἐπικουροί,
 "Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 350 Δεῦτ' ἄγει Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἄμ' αὐτῇ
 Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρακα πιστὰ
 Ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἦμιν.
 [Ἐλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ὄξομεν ὠδε.]
 Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 356 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠΰκόμοιο·

- Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτιήνορ, σὺ μὲν οὐκίτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἴσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἔτεον δὴ τοῦτον ἀπο σπουδῆς ἀγορεύεις,
 360 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρῳάεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 Ἀντικρῦ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 Κτήματα δ', ὅσα ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
 Πάντ' ἐθέλω δάμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.
 365 Ἦτοι οὐγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Δαρδανίδης Πρίαμος, θεοφῖν μῆστορ ἀτάλαντος·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτέ μιν, Τρῳῆες καὶ Δάρδανοι ἦδ' ἐπίκουροι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 370 Νῦν μὲν Δόρπον ἔλευθε κατὰ πτόλιν, ὡς τοπάρους περ,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 375 Καὶ δὲ τὸδ' εἰπέμεται πυκνὸν ἔπος, αἳ κ' ἐθέλωσιν
 Παύσασθαι πολέμοιο δυσχεῖος, εἰσόκε νεκροῦς
 Κήρομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἑτέροισί γε νίκην.
 Ως ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μύλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθογοντο.
 380 [Δόρπον ἔπειθ' εἶλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τοὺς δ' εὐρ' εἰν ἀγορῇ Δαναούς, θεράποντας Ἄρης,
 Νῆϊ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἠψύτα κήρυξ·
 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἄριστῆες Παναχαιῶν,
 Ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῳῆες ἀγανοί,
 Εἰπέιν, αἳ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἠδὺ γένοιτο.
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 Κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλεξάνδρος κολλῆς ἐνὶ νηυσὶν
 390 Ἠγάγετο Τροίηνδ' — ὡς πρὶν ὤφειλ' ἀπολέσθαι! —
 Πάντ' ἐθέλει δάμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλλίμοιο
 Οὐ φησιν δώσειν· ἢ μὴν Τρῳῆες γε κέλονται.
 Καὶ δὲ τὸδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἳ κ' ἐθέλητε
 395 Παύσασθαι πολέμοιο δυσχεῖος, εἰσόκε νεκροῦς
 Κήρομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἑτέροισί γε νίκην.
 Ως ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- ᾽ὄψι-δέ δὴ μετίεπε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης ·
 400 Μῆτι ἄρ' τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 Μῆθ' Ἐλένην γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν,
 Ὡς ἤδη Τρῶεσσιν ὀλίθρου πείρατ' ἐφήπται.
 Ὡς ἔφαθ' ὅι δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἴες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 405 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων ·
 Ἰδαί, ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 Ὡς τοι ὑποκρίνονται ἔμοι δ' ἐπιανθάει οὕτως ·
 Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακήμεν οὔτι μεγαίρω ·
 Οὐ γάρ τις φειδῶ νεκρῶν κατατεθνητώων
 410 ἰίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μελισσέμεν ὄκα.
 Ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐμύγδουπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πάσι θεοῖσιν ·
 Ἀφορβὸν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ ἴλιον ἱρήν.
 Οἱ δ' ἔειπ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωτες,
 415 Πάντες ὀμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππότ' ἂν ἔλθοι
 Ἰδαῖος ὃ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὄκα,
 Ἀμφοτέρον, κένυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην ·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὐσσελμων ἀπὸ νηῶν
 420 ἴτρυνον, κένυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἄρουρας,
 Ἐξ ἀκαλαφύεϊταιο βαθυρόφρου Ὀκρεανοῖο
 Οὐρανὸν εἰς νηϊῶν ὅι δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν.
 Ἔνθα διαγνώωναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον ·
 425 Ἄλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματοτόετα,
 Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαζύων ἐπάειραν.
 Οὐδ' εἶα κλαίειν Πηλεΐδης μέγας ὅι δὲ σιωπῇ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ ἴλιον ἱρήν.
 430 Ὡς δ' αὐτῶς ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ' πῶ ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρευτο λαὸς Ἀχαιῶν ·
 435 Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποιεον ἑξαγαγόντες,
 Ἄκριτον ἐκ πεδίου ὀπι δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίηον εὐ ἀραρυίας,
 Ὅσφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἶη ·
 440 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῶ τάφρον ὄρυσαν,
 Εὐρεΐαν, μεγάλην ἔν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

- Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. —
 Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῆ,
 Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 445 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίγῳων·
 Ζεῦ πάτερ, ἢ ῥά τις ἐστί βροτῶν ἐπ' ἀπειρόνα γαῖαν,
 Ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μητὴν ἐνίψει ;
 Οὐχ ὄραάς, ὅτι δ' αὐτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Τείχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
 Τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἤώς·
 Τοῦ δ' ἐπιλήθονται, ὅ,τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἴφρ Λαομέδοντι πόλισσαμεν ἀθλήσαντε.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 455 Ὡ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες !
 Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δέωσει νόημα,
 Ὅς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χεῖράς τε μένος τε·
 Σὺν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἤώς.
 Ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὐτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Τείχος ἀναρῶρήσας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πῦν καταχεῦαι,
 Αὐτίς δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 Ὡς κέν τοι μέγα τείχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 Δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
 Βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 Νῆες δ' ἐκ Αἰήμοιο παρέστιασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 Πολλὰ, τίς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνήος,
 Τὸν ὃ' ἔτεχ' Ἐπιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
 470 Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μεγέλαρ,
 Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 Ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθῶνι σιδήρῳ,
 Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῆσι βόεσσιν,
 475 Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλαϊαν.
 Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Διύνυντο, Τρωῆες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι.
 Παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς,
 Σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει·
 480 Οἶνον δ' ἐκ δεπῶν χαμάδις χέον, οὐδὲ τις ἔτλη
 Πρὶν πιεῖν, πρὶν λῆψαι ὑπερμενεῖ Κρονίῳνι.
 Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὑπρου δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Θ .

Deos ad concilium vocatos vetat Jupiter nentri populo in acie adesse, curruque vehitur ad Idam (1-52). Inde prospicit mane dubiâ victoriâ pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensitatis, dejectisque fulminibus, exitia Achivis portendit (53-77). Iis, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Juno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Jovem ostentum significat (78-250). Jam Achivi, aliquandiu superiores, novo impetu repellunt Trojanos, quorum multos sagittis configit Teucer, vicissim ab Hectore vulneratus (251-334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Juno et Minerva auxilii ferendî causâ Trojasm proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irin rejicit (335-437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incessit, Achivis etiam majores clades in crastinum diem minatur (438-484). Finitâ ob noctem dimicatione, habitâque concione, Trojani victores in ipso prælii loco excubias obsidionis instituunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem præcludant, crebros per urbem campumque ignes accendunt (485-565).

Κ ό λ ο σ μ ά χ η .

- ¹ *Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·*
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραννος
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοι.
Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
- ⁶ *Κέλνυτέ μιν, πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θείαιαι,*
Ῥοφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς τύγε, μήτε τις ἄρσην
Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
ἄινειτ', ὄφρα τάχιστα τελετήσω τάδε ἔργα.
- ¹⁰ *Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωτα νοήσω*
Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Λαναοῖσιν,
Πηληγίει οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε.

- Ἦ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἡρόοντα,
 Τῆλε μάλ', ἤχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βίεθρον·
- 18 Ἐνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 Τόσσον ἔνερθ' Ἄιδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 Γνώσει' ἐπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 Εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἰδέτε πάντες·
 Σειρὴν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
- 20 Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θείαιναι
 Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδλιονδᾶ
 Ζῆν', ὑπατον μῆστωρ', οὐδ' εἰ μᾶλα πολλὰ κάμοιτε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσαι,
 Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι, αὐτῇ τε θαλάσῃ·
- 25 Σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 Τύσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μᾶλα γὰρ κρατερώς ἀγόρευσεν.
- 30 Ὁψέ δέ δὴ μετέειπε θεῶν γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἐπιεκτόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Διναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
- 35 Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεζόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τέοιο.
 Τῆν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
- 40 Πρόφρονι μυθίομοι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ὡκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθειρῆσιν κομῶντε·
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γένοιτο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσαιο δίφρου.
- 45 Μάστιξεν δ' ἑλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπύδακτι, μητέρα θηρῶν,
 Γύργαρον, ἐνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
- 50 Λύσας ἐξ ὄχλειν, κατὰ δ' ἠέρα πολὺν ἔχευεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδει γαίων,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
- 55 Τρῶες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλιζόντο,

- Παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὡς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
 Χραιοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.
 Πᾶσαι δ' αἰγῶντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσοντο λαός,
 Πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὄρωρει.
 60 Οἳ δ' ὅτε δὴ ψ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 Σύν φ' ἔβαλον φειούς, σύν δ' ἔγχεα καὶ μῆν' ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλοῖσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὄρωρει.
 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολή πῆλεν ἀνδρῶν,
 65 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὀφρα μὲν ἦως ἦν, καὶ αἶξετο ἱερὸν ἡμαρ,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίθειε τάλαντα·
 70 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταηλεγέος θανάτοιο,
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιταίων·
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἴσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν.
 [Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ἐξέσθη, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄεθθεν.]
 75 Αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
 Ἦκε σείλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἳ δὲ ἰδόντες
 Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δῖος εἶλεν.
 Ἐνθ' οὐτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνεν, οὐτ' Ἀγαμέμνων,
 Οὔτε δὴ Λίαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος·
 80 Νέστορ δ' ὅλος ἔμιμνε Γερήνιος, οὐρός Ἀχαιῶν,
 Οὔτι ἐκῶν, ἀλλ' ἵππος εἰτείρειο· τὸν βάλεν ἰὼ
 Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠύκόμοιο,
 Ἄκρην κὰκ κορυφῆν, ὅθι τε πρῶται τριχες ἵππων
 Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καιρίων ἔστιν.
 85 Ἀλγίστις δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δὴ·
 Σύν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 Ὀφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνεν
 Φασγάνῳ αἴσων, τόφρ' ἔκτερος ὠκέες ἵπποι
 Ἰπθον ἄν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες,
 90 Ἐκτορα· καὶ νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πῆ φευγεις, μετὰ τῶτα βαλὼν, κακὸς ὡς ἐν ὀμίῳ;
 95 Μήτις τοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξῃ·
 Ἀλλὰ μὲν ὄφρα γέροντος ἀπώισμεν ἄγχιον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολὺτλας Δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- Τυδείδης δ' , αὐτὸς περ ἑὼν, προμάχοιοι ἐμίχθη·
 100 Στῆ δὲ πρόσθ' ἔππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἡ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
 Σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δὲ σε γῆρας ὀπάξει·
 Ἡπειτανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδίης δὲ τοι ἔπποι.
 105 Ἄλλ' ἄγ', ἐμῶν ὄχέων ἐπιβήσῃ, ὄφρα ἴδῃαι,
 Οἴοι Τρωῖοι ἔπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διακείμεν ἠδὲ φέβασθαι,
 Οὐς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, οὐς ἴστωρε φόβοιο.
 Τούτω μὲν θεράποντε κομίτων· τῷδε δὲ τῷι
 110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰδύνομεν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 Εἴσεται, ἣ καὶ ἐμὸν δόρον μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γεργήμιος ἵπποτα Νέστωρ.
 Νεστορέϊς μὲν ἔπειθ' ἔππους θεράποντε κομίτην
 Ἴφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνῃω.
 115 Τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χερσεσσι λύβ' ἠρία σιγαλόεντα,
 Μυσιτίξεν δ' ἔππους· τάχα δ' Ἐκτορος ἄγχι γέροντο.
 Τούδ' ἰδὺς μεμαοῖτος ἀκόντισε Τυδεὸς υἱός·
 Καὶ τοῦ μὲν ὄ' ἀφάρμαρτεν· ὁ δ' ἠρίοχον θεράποντα,
 120 Τὸν ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἠλιοπῆα,
 Ἴππων ἠρί' ἔχοντα, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
 ἤριπε δ' ἐξ ὄχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἔπποι
 Ὠκυπόδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνιόχοιο·
 125 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶκσε, καὶ ἀγνύμενός περ ἑταῖρου,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἠρίοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἴπῳ διενέσθην σημάτορος· αἴψα γὰρ εὗρεν
 Ἰφτιδίην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ἴα τόθ' ἔππων
 Ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δὲ οἱ ἠρία χερσίν.
 130 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέροντο·
 Καὶ νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἧῦτε ἄρνες,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Βρογτίσις δ' ἄρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργήτα κεραυνόν,
 Καδὲ πρόσθ' ἔππων Διομήδεος ἤκε χαμᾶζε·
 135 Δεινὴ δὲ φλόξ ὤρωτο θεῖοιο καιομένοιο·
 Τῷ δ' ἔπῳ δέισαυτε καταπτήτην ὑπ' ὕχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἠρία σιγαλόεντα·
 Ἀΐας δ' ὄγ' ἐν θνητῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδείδη, ἄγε δ' αὐτε, φόβοι δ' ἔχε μώνυχας ἔππους!
 140 Ἢ οὐ γ' γυνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οἴχ' ἔπετ' ἀλκή;
 Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κύδος ὀπάξει,

- Σήμερον· ὕστερον αὐτὰ καὶ ἡμῖν, αἶψ' ἐθίλησιν,
 Δώσει· ἀνὴρ δὲ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 Οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος· ἐπειὴ πολὺ φέριτερός ἐστιν.
- 145 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Διομηδης·
 Ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἀλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰάνει·
 Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρῳέεσσ' ἀγορεύων·
 Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβούμενος ἔκετο νῆας.
- 150 Ὡς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν!
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γεργήμιος ἵπποτα Νέστωρ·
 Ὡ μοι, Τυδεὸς υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπες!
 Εἶπερ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
 Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῳῆες καὶ Δαρδανίῳνες,
- 155 Καὶ Τρῳαίων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστῶων,
 Τύων ἐν κονήσι βάλες θυλερούς παρακοίτας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 Αὐτὶς ἄν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῳῆές τε καὶ Ἐκτωρ
 Ἰλχῆ φεσπεσίῃ βέλεα στοιόεντα χέοντο.
- 160 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τυδείδη, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
 Ἐδρη τε κρέασιν τ' ἠδὲ πλείους δεπιάσσειν·
 Νῦν δὲ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
 Ἐρῶε, κακῆ γλήνη! ἐπεὶ οὐκ, εἴξαντος ἐμεῖο,
- 165 Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσασαι, οὐδὲ γυναικας
 Ἄξεις ἐν νήεσσι· πύρος τοι δαίμονα δώσει.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριζεν,
 Ἴππους τε στρέφει, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Τρὶς μὲν μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
- 170 Τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' ἰδίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
 Σῆμα τιθεὶς Τρῳέεσσι, μάχης ἑτεραλκεία νίκην.
 Ἐκτωρ δὲ Τρῳέεσσι ἐκέκλετο, μακρὸν ἄυσας·
 Τρῳῆες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Ἀνίφρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
- 175 Γιγνώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 Νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἄταρ Δαναοῖσι γε πῆμα·
 Νῆπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τεῖχεα μηχανῶντο,
 Ἀβλήχερ, οὐδενόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἄμῶν ἐρύξει·
 Ἴπποι δὲ φέα τάφρον ὑπερθορέονται ἐρηκτῆν.
- 180 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσι γένωμαί,
 Μνημοσύνη τι· ἔπειτα πυρὸς διήοιο γενέσθω,
 Ὡς πυρὶ νῆας ἐτίπρησω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
 [Ἀργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζόμενους ὑπὸ καπνοῦ.]
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φοῖνιγσέν τε·

- 185 *Ξάνθε τε καὶ σὺ, Πόδαργε, καὶ Αἰθων, Λάμπη τε Διῖ,
 Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποινετον, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἰμὴν παρ προτέρουσι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
 [Οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,]*
- 190 *Ἡ ἐμοὶ ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι.
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπευδetoν, αἶ κε λάβομεν
 Ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,
 Πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν·
 Αὐτὰρ ἀπ' ὠμοῖν Διομήδεος ἵπποδάμοιο*
- 195 *Δαιδύλεον θώρηκα, τὸν Ἰφαιστος κάμα τεύχων.
 Εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐέλπομαιν κεν Ἀχαιοὺς
 Αὐτορυχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκείων·
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέησε δὲ πότνια Ἥρη,
 Σείσατο δ' ἐνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·*
- 200 *Καὶ ἕα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ἠΐδα·
 Ὡ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμὸς·
 Οἱ δὲ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγᾶς δῶρ' ἀνάγουσιν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα· σὺ δὲ σφισι βούλεο νίκην.*
- 205 *Εἵπωρ γάρ κ' ἐθέλοισιν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί,
 Τρωᾶς ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν·
 Αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν ἴδη.
 Τὴν δὲ μέγ' οχθήσας προσέφη κρείων ἔννοσίχθων
 Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!*
- 210 *Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι
 Ἥμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν,
 Πλῆθ' ἐν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων*
- 215 *Ἐλλομένων· εἴλει δὲ θοῶν ἀτάλαντος Ἀρηῖ
 Ἐκτωρ Ἠριμιίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
 Καὶ νύ κ' ἐνέπρτσεν πυρὶ κηλέῳ νῆας εἴσας,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 Αὐτῷ ποιπνήσαντι, θοῶς ὀτρύνει Ἀχαιοὺς.*
- 220 *Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Πορφύρετον μέγα φάρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεύος μεγακήτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
 Ἢ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε·
 [Ἢ μὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
 225 Ἢ δ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοὶ ῥ' ἔσχιτα νῆας εἴσας
 Ἐΐφρυσαν, ἠρορῆ πύσνοι καὶ κάρτει χειρῶν·]
 Ἦύσεν δὲ διακρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·*

- Αἰδώς, Ἄργεῖοι, κῆκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί!
 Πῆ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φόμεν εἶναι ἄριστοι,
 230 Ἄς, ὀπότε ἐν Δήμῳ, κενεαυχέες ἡγοράσασθε,
 Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βωῶν ὀρθοκραϊράων,
 Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφείας οἴνοιο,
 Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
 Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιό εἰμιν.
 235 [Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὸ κηλίῳ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἢ ἤα τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 Τῆδ' ἄτη ἥσασας, καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;
 Οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμόν
 Νῆϊ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔρῳ.
 240 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι βωῶν δημόν καὶ μηρὶ ἔκησα,
 Ἴεμενος Τροίην εὐτίχεον ἔξαλαπάσαι.
 Ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνηον ἐέλδωρ·
 Αὐτοὺς δὴ περ ἕασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύσαι,
 Μηδ' οὕτω Τρῳάισιν ἔα δύμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 Νεῦσε δὲ οἱ λαὸν σύον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἤκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Νεβρόν ἔχοντ' ὀνίχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
 Πάρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν,
 250 Ἔνθα πανομφαλῶ Ζηνὶ ῥέξεσκον Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
 Μῦλλον ἐπὶ Τρῳέεσσι θόρον, μῆσαντο δὲ χάρμη.
 Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 Εὐξάτο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκείας ἵππους,
 255 Τάφρου τ' ἐξελίσσαι, καὶ ἐναντίβιον μάχεσασθαι·
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστῆρ,
 Φραδμονίδην, Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 260 Πρῆπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες, Θούριν ἐπιεμμένοι ἀλκῆν·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 265 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἰάντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
 Ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφευγεν σάκος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωε
 Παπτήνας, ἐπὶ ἄρ' τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 270 Βεβλήκειν, ὃ μὲν αὐθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν,

- Αὐτὰρ ὁ αὐτίς ἰὼν, παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
 Εἰς Αἶανθ'· ὁ δὲ μιν σάκει κρύπτασκε φαιινῷ.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων;
 Ὅρσιλον μὲν πρῶτα, καὶ Ὅρμενον ἦδ' Ὀφελέστην,
 276 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
 Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
 [Πάντας ἐπασσύτερους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]
 Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Τόξου ἀπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
 280 Στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τεῦκρε, φίλη κεφαλῆ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φῶως Δαναοῖσι γένηαι,
 Πατρί τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἕοντα,
 Καὶ σε, νόθον περ ἕοντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
 285 Τὸν, καὶ τηλόθ' ἕοντα, ἔυκλείης ἐπίβησον.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Αἶ κέν μοι δῶη Ζεὺς τ' αἰγίλοχος καὶ Ἀθήνη,
 Πίου ἔξαλαπάξαι ἔυκτίμενον πτολίεθρον,
 Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρηνεσβῆιον ἐν χειρὶ θήσω,
 290 Ἢ τρίποδ', ἧὲ δῶα ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 Ἢ ἑ γυναιχ', ἧ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
 Ἀτρείδῃ κίδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 Ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
 295 Πάυομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προῖτ' Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς,
 Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
 Ὅκτω δὴ προέηκε τανυγλώχινας οἰστός,
 Πάντες δ' ἐν χροῦ πῆχθεν Ἀρηϊθῶων αἰζηῶν·
 Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κῦνα λυσσητήρα.
 300 Ἢ ῥα, καὶ ἄλλον οἰστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
 Ἐκτορος ἀντικρῦ, βαλέειν δὲ ἔϊετο θυμός.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
 Ἔδον ἐν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ·
 Τὸν ῥ' ἐξ Αἰσῶμυθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
 305 Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκῦα θεῆσιν.
 Μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἧτ' ἐνὶ κήπῳ,
 Καρπῷ βριθομένη νοτίησί τε εἰαρινῆσιν·
 Ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἰστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
 310 Ἐκτορος ἀντικρῦ, βαλέειν δὲ ἔϊετο θυμός.
 Ἄλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμμιρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·
 Ἄλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
 Ἰέμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·

- ἤριπτα δ' ἐξ ὀρέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 315 Ἰκύνποδες· τοῦ δ' ἀνθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰὼν ἄχος πύκασε φρένας ἠνιόχοιο·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶπασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἔγγυς ἰόντα,
 Ἴππων ἠρί' ἔλεϊν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθασεν ἀκούσας.
 320 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 Σμερδαλία ἰάχων· ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ·
 Βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δὲ ἔθυμὸς ἀνώγει.
 Ἥιοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξέλιτο πικρὸν οἰστόν,
 Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῆν· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ
 325 Ἀνερύοντα, παρ' ὤμων, ὄθι κληῖς ἀποέρχεται
 Αὐχένα τε στήθός τε, μάλιστα δὲ καιριόν ἐστιν,
 Τῆ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι·
 Ῥῆξε δὲ οἱ νευρῆν· νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ·
 Στῆ δὲ γνῦξ ἐριπῶν, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
 330 Αἴης δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
 Ἀλλὰ θῆων περιβῆ, καὶ οἱ σάκος ἀμφικάλυψε.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῖω ἐρήφεις ἑταῖροι,
 Μημιστεύς, ἔχιόιο πᾶϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 Νῆας ἐπι γλαφυρῆς φερέτην βαρεία στενάχοντα.
 335 Ἄψ δ' αὐτίς Τρῶεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσεν·
 Οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὤσαν Ἀχαιοὺς·
 Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμειῶνων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύνων σὺνὸς ἀγροῦ ἠὲ λέοντος
 Ἀπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
 340 Ἰσχία τε γλουτούς τε, ἐλισσόμετόν τε δοκεῖν·
 Ὡς Ἔκτωρ ὠπαξε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταν· οἱ δ' ἐφέβοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δύμεν Τρῶων ὑπὸ χερσίν·
 345 Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Ἔκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφει καλλιτρίχας ἵππους,
 Γηργούς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολογίου Ἄρης.
 350 Τούς δὲ ἰδοῦσ' ἔλεησε θεῖα λευκώλενος Ἥρη,
 Αἴψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νοῖ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ,
 Οἷ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
 355 Ἄνδρός ἐνὸς ῥιπῆ· ὃ δὲ μαινεται οὐκίτ' ἀνεκτῶϊς
 Ἔκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κατὰ πολλὰ ἔοργεν.

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεῶ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πυτρίδι γαίῃ·
 360 Ἀλλὰ πατὴρ οὐμός φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν,
 Σχέλιος, πῖν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς·
 Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
 Τειρόμενον σώσακον ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων·
 Ἦτοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 365 Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλον.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τῆδε ἦδε ἐνὶ φρεσὶ πευκαλλμησιν,
 Ἐντέ μιν εἰς Αἴδαο πυλάσται προὔπεμψεν,
 Ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύρα στυγεροῦ Αἴδαο·
 Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,
 Ἦ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χεῖρὶ γενείου,
 Διυσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πολίπορθον.
 Ἔσται μάν, οἳ ἂν αὐτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἶπη·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν τῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
 375 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδύσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 Εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 Ἰηθήσει προφανεία ἀνὰ πολέμοιο γαφύρας.
 Ἦ τις καὶ Τρώων κορφεῖ κύνας ἠδ' οἰωνούς
 380 Δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Ἦ μὲν ἐποιομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἦρη, πρῆσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλιο Κρόνοιο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 385 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑαρόν πατρός ἐπ' οὔδει,
 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμει χερσίν·
 Ἦ δὲ χιτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσασετο δακρυόεντα.
 Ἔς δ' ὄχεα φλόγα ποσὶ βήσαστο· λάξετο δ' ἔγχος
 390 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 Ἠρώων, τοῖσιν τε κοτίσεται ὄβριμοπάτηρ.
 Ἦρη δὲ μᾶστιγι θοῶς ἐπεμαίει ἄρ' ἵππους·
 Αὐτομάται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλύμπός τε,
 395 Ἦ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεΐναι.
 Τῇ ῥε δι' αὐτιάων κεντρονηκείας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χῶσατ' ἄρ' αἰνώς·
 Ἴριν δ' ὄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκη ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄνητην

- 400 Ἐρχετο θ' οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πόλεμόνδε.
 Ὡδε γὰρ ἔξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Ἴνιωσω μὲν σφωῖν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους·
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βυλίω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξει·
 Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς
- 405 Ἐλκε' ἀπαλθῆσαι θον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 Ὀφρ' εἰδῆ Ἰλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ὦ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσιζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 Αἰεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐνικλῶν, ὅ,τι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ' ὄφρο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελοῦσα·
- 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλύμπου.
 Πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπύχου Οὐλύμποιο
 Ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον·
 Ἥη μέματον; τί σφωῖν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἤτορ;
 Οὐκ ἔμα Κρονίδης ἐπαμυνόμεν Ἀργείοισιν.
- 415 Ὡδε γὰρ ἠπειλήσε Κρόνου παῖς, εἰ τέλει περ·
 Ἴνιωσειν μὲν σφωῖν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βυλίειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξει·
 Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς
 Ἐλκε' ἀπαλθῆσαι θον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
- 420 Ὀφρ' εἰδῆς, Ἰλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σφ' πατρὶ μάχηαι.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσιζεταί, οὐδὲ χολοῦται·
 Αἰεὶ γὰρ οὐ ἔωθεν ἐνικλῶν, ὅ,τι νοήσῃ·
 Ἀλλὰ σὺγ', αἰνοτάτη, κύν ἀδδείς, εἰ ἔτεόν γε
 Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος αἰεταί.
- 425 Ἥ μὲν ἄρ' ὡς εἰπούσ' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 Νῶϊ ἔω Διὸς ἄντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
- 430 Ὅς κε τύχη· κείνος δὲ, τὰ ἄ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικάζετω, ὡς ἐπιεικές.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῆσιν δ' Ὡραι μὲν λύσαν καλλιτέριχας ἵππους·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπρῳ·
- 435 Ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπιον παμφανόωντα.
 Αὐταὶ δὲ χρυσεῖσιν ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον
 Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιμημένοι ἤτορ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν εὐτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλυμπόνδε δῖσκε, θεῶν δ' ἔξικετο θάκους.
- 440 Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λύσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄρματα δ' ἄμ βρομοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσας.
 Αὐτὸς δὲ χρυσεῖον ἐπὶ θρόνον εὐρύσπα Ζεὺς

- Ἔξετο τῶ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος.
 Αἰ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 448 Ἥσθην, οὐδὲ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἔριοντο·
 Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Τίφθ' οὕτω τετήσθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 Ὀλλύσαι Τρώας, τοῖσιν κότον αἰνόν ἔθευθε.
 450 Πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
 Οὐκ ἄν με τρέψειεν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ.
 Σφῶϊν δὲ πρὶν περ ἱρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
 Πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέμερα ἔργα.
 Ὡδε γὰρ ἔξερέω, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 Οὐκ ἄν ἐφ' ὑμετέρων ὄχεϊον, πληγέντε κεραυνῶ,
 Ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἰ δ' ἐπέμυσαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τροίεσσι μεδέσθην.
 Ἥτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδὲ τι εἶπεν,
 460 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἀγρίας ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθεος χόλον, ἀλλὰ προσήυδα·
 Αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 465 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλωται.
 [Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεζόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποδησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλωται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 470 Ἥους δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενεία Κρονίωνα
 Ὀψεαι, αἶ κ' ἐθέλησθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητῶν.
 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
 Πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 475 [Ἥματι τῷ, ὅτ' ἄν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται,
 Στείνοι ἐν αἰνοτάτῃ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
 Ὡς γὰρ θεόσφαιτόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγιζῶ
 Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νεῖατα πείραθ' ἔκηαι
 Γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπειτός τε Κρόνος τε
 480 Ἥμενοι, οὔτ' αὐγῆς Ἐπερίονος Ἥελιοιο
 Τέουποντ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαθύς δέ τε Τήρταρος ἀμφὶς·
 Οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίχθαι ἀλωμένῃ, οὐ σευ ἔγωγε
 Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 485 Ἐν δ' ἔπεισ' Ὠκεατῆ λαμπρὸν φάος ἡέλιιο,

- Ἐλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
 Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδω φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
 Ἀσπασίη, τριλλίστος, ἐπήλυθε νύξ ἱερβεννή.
 Τρωῶν αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαιδιμος Ἐκτωρ,
 490 Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῶ ἐπι διηγήντι,
 Ἐν καθαρῶ, ὅθι δὴ νεκῶν διεφαίνετο χῶρος.
 Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
 Τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἀγορεύει Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἐγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 495 Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θιέε πάρκης·
 Τῷ ὄγ' ἱρυσιάμενος ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ Δάρδανοι ἴδ' ἐπίκουροι,
 Νῦν ἐφάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἄφ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 500 Ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
 Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ φηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· αὐτὰρ καλλιτριχας ἵππους.
 Λύσασθ' ὑπέξ ὀχέων, παρὰ δὲ σφισι βύλλετ' ἰδωδῆν·
 505 Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα
 Καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζσαθε,
 Σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·
 Ὡς κεν παννύχιοι μίσηφ' ἠοῦς ἠριγενείης
 Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἴκη·
 510 Μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Φεύγειν ὀρμήσονται ἐπ' εὐρέα γῶτα θαλάσσης
 Μὴ μὰν ἄσπουδι γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι·
 Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βίλος καὶ οἰκοθι πύσση,
 Βλήμενος ἦ ἰῶ, ἦ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
 515 Νηὸς ἐπιθρῶσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολυδάκρυον Ἄρηα.
 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διὶ φίλοι ἀγγελλότων,
 Παιδάς πρωθήβας, πολιορκοτάφους τε γέροντας
 Λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
 520 Θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἑκάστη
 Πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
 Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
 Ὡδ' ἔστω, Τρώες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
 Μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω·
 525 Τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 Εὐχόμαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν,
 Ἐξελίαν ἐνθ' ἔνδε κύνας Κηρσεσιφορήτορας.
 [Οὐς Κῆρες φορέουσι μελαιναῶν ἐπὶ νεῶν]

- Ἄλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτι φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς·
 530 Πρωὶ δ' ἔπηγοιοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 Εἰσομαι, εἰ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερός Διομηδῆς
 Πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 Χαλκῶ δηώσας, ἕναρα βροτόεντα φέρομαι.
 535 Αὔριον ἦν ἀρετὴν διακίεεται, εἰ κ' ἐμὸν ἔγχος
 Μείνη ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἷον,
 Κίεεται οὐτηθεῖς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι,
 Ἥελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὡς
 Ἐὴν ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα,
 540 Τιοίμην δ' ὡς τίει Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέροι Ἀργείοισιν.
 Ὡς Ἐκτωρ ἀγόρευ' ἐπὶ δὲ Τρῶες κελεύθησαν.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρωόντας,
 Ἀῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
 545 Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα
 Καρπαλίμοις· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 Σιτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [Ἐρδον δ' ἀθανάτοισι τελεήσας ἑκατόμβας.
 Κνίσσῃ δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
 550 Ἥδεϊαν· Τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
 Οὐδ' ἔθελον· μάλα γὰρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἰρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐὺμμελίῳ Πριάμοιο.]
 Οἱ δὲ, μέγα φρονιόντες, ἐπὶ πτολεμοιο γεφύρῃ
 Ἐἴατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
 555 Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαινήν ἀμφὶ σελήνην
 Φαίνειτ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ·
 [Ἐκ τ' ἔφρανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωγες ἄκροι,
 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερφάγη ἄσπετος αἰθήρ.]
 Πάντα δὲ τ' εἶδεται ἄστρα· γέγηθε δὲ τε φρένα ποιμῆν·
 560 Τόσσα μεσηγῶν νεῶν ἦδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
 Τρώων καιομένων, πυρὰ φαίετο Ἰλιάδι πρό.
 Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρ δὲ ἐκάστη
 Ἐἴατο πεντήκοντα, σέλα πυρὸς αἰθομένουο.
 Ἴπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
 565 Ἐσταότες παρ' ὄχευφιν, εὐθρόνον Ἠῶ μίμονον.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ι.

Apud Achivos, et præterito discrimine percussos, et instante conferritos, clam ab Agamemnone proceres convocantur, quibus rex consilium fugæ et properandæ per noctem navigationis indicit (1 - 28). A turpi incepto dehortantur eum Diomedes ac Nestor (29 - 78). Excubiæ locantur pro munimentis castrorum, in Agamemnonis tentorio cœna paratur proceribus, post cœnam sollicitè agitur de Achille placando et ad exercitum reduciendo (79 - 113). Ipse Agamemno illi, si iracundiam suam publicæ necessitati remiserit, et intactam Briseïdem et eximia dona promittit (114 - 161). His cum conditionibus mittuntur viri a Nestore delecti, Phœnix, quem Achilli pater rectorem juventæ addiderat, Ajax major, Ulysses, duo caduceatores (162 - 184). Legatos amice excipit Achilles, sed eorum, quamvis accuratas, graves, blandas orationes et omnia Agamemnonis promissa adspernatur; præterea Phœnicem apud se retinet, cum eoque in patriam propediem se rediturum minatur (185 - 668). Ita postquam irritam legationem renunciârunt Ajax et Ulysses, graviter afflictos principes confirmat Diomedes, et ad pertinaciam pugnandi hortatur (669 - 713).

Πρῆσβεΐα πρὸς Ἀχιλλεΐα. Λιταΐ.

- Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλανὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
 Πένθει δ' ὑλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
 Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
 Ὁ βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε Θρηήκηθεν ἤητον,
 Ἐλθόντ' ἔξαιπίνης· ἄμυδις δὲ τε κῦμα κελαινὸν
 Κορθεύεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φυκος ἔχευαν·
 Ὡς ἰδαΐετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἀτρείδης δ', ἄχει μέγιστον βεβολημένος ἦτορ,
 10 Φοῖτα κηρύκεσσι λιγυφθόγοισι κελαινῶν,
 Κλήθην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν αἰδορα ἕκαστον,
 Μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι ποιεῖτο.

- Ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιχότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 Ἰστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 15 Ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χεῖι ὕδαρ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μείδοντες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·
 Σχέτιλις, ὅς πρὶν μὲν μοι υπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 20 Ἴλιον ἐκπέσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευάσατο, καὶ με κελεύει
 Δυσκλῆα Ἄργος ἐκίσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 25 Ἴδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην κίρῆσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 30 Δὴν δ' ἄνευ ἦσαν τετιχότες νῆες Ἀχαιῶν·
 Ὅψι δὲ δὴ μειέεπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ὑφραδέοντι,
 Ἴθι θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μήτι χολωθῆς.
 Ἀκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσαις ἐν Δαναοῖσιν,
 35 Φῶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀγάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 Ἴσασ' Ἀργείων ἡμῖν νέει ἠδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διωδῖχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 Σκήπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 Ἀκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 Δαιμόνι, οὗτοι που μάλα ἔλπει νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀπτολέμους ἵ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις·
 Εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπίσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 Ἐρχεο· πᾶρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
 Ἔστυς, αἶ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλαί.
 45 Ἄλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόοντες Ἀχαιοί,
 Εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμων
 Ἰλίου εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῶν εὐλήλουθμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίυχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσόμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώρειεν ἱππῶτα Νέστορ·
 Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλεν ἄριστος·
 55 Οὐτίς τοι τὸν μῦθον ὀρούσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,

- Οὐδὲ πάλιν ἔρις· ἀτὰρ οὐ τέλος ἔτιο μύθων.
 Ἢ μὴν καὶ νέος ἔσσι, ἐμὸς δὲ καὶ παῖς εἰς
 Ὀπλότατος γενεῆφιν· υἱὰρ παπυρμύνα βαΐεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 60 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σέο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
 Ἐξείπω, καὶ πάντα διΐξομαι· οὐδὲ κί τις μοι
 Μῦθον ἀτιμῆσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκείνος,
 Ὃς πολέμου ἔφαιτο ἐπιδημίον, ὀκροέντος.
 65 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν κειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρυπα τ' ἐφοπλισόμεθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 Λεῖψύθων παρὰ τέρρον θρηκτῆν τείχεος ἔκτος.
 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
 70 Διὶν δαῖτα γέρουσιν· εὐκί τοι, οὔτοι ἀεικίς.
 Ἠλαῖά τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 Πμάτιαι Θρηκῆθῃν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
 Ἠᾶσά τοι εἴθ' ὑποδεξίη· πολίεσσι δ' ἀνάσσεις.
 Πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεις, ὃς κεν ἀρίστην
 75 Βουλὴν βονλεύῃη· μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς
 Ἐσθλῆς καὶ πυκνῆς, ὅτι δήϊοι ἐγγύθι νηῶν
 Καλοῦσιν πυρὰ πολλὰ· τίς ἂν ταῖδε γηθῆσειεν;
 Νῦξ δ' ἦδ' ἠὲ διαφράσειε στρατὸν ἠὲ σάουσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρ' ἐ τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντε.
 80 Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἔσσεύοντο,
 Ἀμφὶ τε Νεστοριδῆν Θρυσσημῆδα, ποιμένα λαῶν,
 Ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰυλμενον, νίας Ἀρης,
 Ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρημά τε Δηίπυρόν τε,
 Ἠδ' ἀμφὶ Κρείοντος· υἱὸν, Λυκομήδεα δῖον
 85 Ἐπὶ ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ
 Κούροι ἄρα στείχον, δολίχ' ἔγχρα χερσὶν ἔχοντες·
 Καδὲ δὲ μέσον τέρρον καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες·
 Ἐνθα δὲ πῦρ κήνυτο, τίθεντο δὲ δόρυπον ἕκαστος.
 Ἀτρεΐδης δὲ γέγοντις ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
 90 Ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικία δαῖτα.
 Οἳ δ' ἐπ' ὄνειμα ἔτοιμα προκειμένα χεῖρας ἔαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδιτύος ἔξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ὃ γέρον πᾶμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 Νείστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 95 Ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
 Λαῶν ἐσοὶ ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν

- Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θήμιστας, ἵνα σφίσι βουλευῆσθε.
 100 Τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακούσαι,
 Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλω, ὅτ' ἦν τινα θυμὸς ἀνώγει,
 Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σίεο δ' ἔξεται, ὅ,τι κεν ἀρχῆ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
 105 Οἷον ἐγὼ νοέω, ἤμιν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
 Ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενές, Βοιωτῆϊδα κούρην
 Χωρόμενον Ἀχιλλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπουρας·
 Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγωγα
 Πόλλ' ἀπεμθεόμην· σὺ δὲ σφ' μεγαλήτορι θυμῷ
 110 Εἶξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
 Πιτίμησας· ἔλων γὰρ ἔχεις γέρας· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Φραζώμεσθ', ὡς κεν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν
 Δωροισίν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μειλχιόισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 115 Ὡ γέρον, οὔτε ψεῦδος ἐμῆς ἄτας κατέλεξας.
 Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
 Λαῶν ἐστὶν ἀνήρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
 Ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δύμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἡσάμην, φροῦδι λευγαλέησι πιθήσας,
 120 Ἄψ ἐθέλω ἄρεσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 Ῥαῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτῆ δῶρ' ὀνομήνω·
 Ἐπὶ ἀπύρουσ τριπόδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 Αἰθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δωδεκα δ' ἔππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 125 Οὐ κεν ἀλγίος εἴη ἀνήρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἔπποι.
 Δώσω δ' ἐπὶ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λεσβὸν εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 130 Ἐξελόμεν, αἷ κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπηύρωσ,
 Κούρην Βοιωτῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμοῦμαι,
 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θήμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
 135 Ταῦτι μὲν ἀντίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δὲ κεν αὖτις
 Ἄστν μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω' ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἁλὶς χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησάσθω,
 Εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα λῆϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωαῖίδας δὲ γυναῖκας εἴκοσιν αὐτὸς ἐλίσθω,
 140 Αἷ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δὲ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθαρ ἡρούρης,

- Γαμβρός κέν μοι ζοί· τίσω δέ μιν ἴσον Ὅριστη,
 Ὃς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ μοι εἰσι θύγατρος ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήματορ,
 145 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τῶων ἦν κ' ἐθέλησι, φίλην ἀνάειδρον ἀγείθω
 Πρὸς οἶκον Πηληϊός· ἐγὼ δ' ἐπὶ μέλια δώσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσα οὐπω τις κῆ ἐπίδωκε θυγατρῆ.
 Ἐπτά δέ οἱ δῶσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 150 Καρθαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν,
 Φηράς τε Ζαθάας ἠδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 Καλὴν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμμιλόεσσαν.
 Πᾶσαι δ' ἐγγύς ἁλό· νεάται Πύλον ἤμαθόντες·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυρρήγεις, πολυβοῦται,
 155 Οἳ κέ ἐ δωτίνῃσι, θεῶν ὡς, τιμήσουσιν,
 Καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θεέμιστας.
 Ταυτὰ κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Δμηθῆτω! Αἶδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος·
 Τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θείων ἔχθιστος ἀπάντων·
 160 Καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσων βασιλεύετός εἰμι,
 Ἴδ' ὅσων γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἄτρεϊδῆ κύντιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 Δώρα μὲν οὐκ εἶ' ὄροστιά διδοῖς Ἀχιλλῆϊ ἀνακτι·
 165 Ἄλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 Ἐλθῶσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος.
 Εἰ δ' ἄγε, τοὺς ἄν ἐγὼν ἐπιόφομαι· οἳ δὲ πιθίσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἠγησάσθω·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ Δίος Ὀδυσσεύς·
 170 Κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπίεσθων.
 Φέριε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαι τε κέλευθε,
 Ὅφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἷ κ' ἐλεήσῃ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαθότα μῦθον ἔειπεν.
 Αὐτίκα κῆρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 175 Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ', ὅσων ἤθελε θυμός,
 Ὡρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Τῷσι δὲ πόλλ' ἐπέελλε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 180 Δενδύλλων ἐς ἑκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 Πειρᾶν, ὡς πεπείθοιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τῷ δὲ βίτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
 Ῥηϊδῖος πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Λιακίδαο.

- 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἐκίσθη
 Τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγυῆ,
 Καλῆ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 Τὴν ἄρει' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἰηλιῶνος ὀλίσσας·
 Τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶεθε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
- 190 Πάτροκλος δὲ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῆ,
 Λέγμενος Αἰακίδῃν, ὅποτε λήξειεν αἰείδων.
 Τῷ δὲ βᾶτην προτέρω, ἤγειτο δὲ διος Ὀδυσσεύς·
 Στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπῶν ἔδος, ἔνθα θάσασσεν.
- 195 Ὡς δ' αὐτῷ, Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτος, ἀνέστη.
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρετον· ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον! ἢ τι μάλα χρεῶ·
 Οἷ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε διος Ἀχιλλεύς,
- 200 Εἶπεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
 Αἴψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγυὺς ἔοντα·
 Μελίχονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου υἱέ, καθίστα·
 Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἐντυνον ἐκάτω.
 Οἱ γὰρ φίλτατοί ἄνδρες ἐμῶ ὑπέασι μελάθρῳ.
- 205 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέθειθ' ἑταῖρῳ.
 Αὐτὰρ ὄγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς ἀγῆ,
 Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' οἶος καὶ πόνος αἰγός,
 Ἐν δὲ σπὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἄλοισι.
 Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διος Ἀχιλλεύς·
- 210 Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν·
 Πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
 Ἀνθρακιῆν στορέσας, ὀβελούς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
 Πάσσε δ' ἄλὸς θεῖοιο, κρατυτιῶν ἐπαείρας.
- 215 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν,
 Πάτροκλος μὲν σῆτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· αὐτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἴξεν Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 Τόλχου τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
- 220 Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι· νόησε δὲ διος Ὀδυσσεύς·
 Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δειδέκετ' Ἀχιλῆα·
- 225 Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἥμῃν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Ἥδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μεροεικία πολλὰ

- Δαίνουθ'· ἄλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μίμηλον·*
Ἄλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,
 230 *Διτίδμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι*
Νῆας εὐσσεύλους, εἰ μὴ σύγε δύσειαι ἄλκην.
Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλὴν ἔθιοντο
Τρώες ὑπέφθυμοι, τηλεκλήτοί τ' ἐπίκουροι,
Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 *Σχῆσειθ', ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαινήσιν πεσείσθαι.*
Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
Ἀστράπτει· Ἐκτῶρ δὲ μέγα σθένει βλεμειῶνων
Μαίνεται ἐκπάγλως, πύσσνος Διῖ, οὐδὲ τι τίει
Ἄνερας, οὐδὲ θεοὺς· κρατερῇ δὲ ἐλύσσα δίδυκον.
 240 *Ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἴω δῖαν·*
Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κορυμβά,
Αὐτὰς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Διῶσειν παρὰ τῆσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
Ταῦτ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς
 245 *Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἰσιμον εἴη*
Φθίεσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἄργεος ἵπποβότοιο.
Ἄλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὀψέ περ, νίας Ἀχαιῶν
Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ἱρρυμαγδοῦ.
Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσειται· οὐδέ τι μῆχος
 250 *Ριχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν*
Φράξεν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἤμαρ.
Ὡ πέπον, ἢ μὲν σοίγε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
Ἥματι τῶ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
Τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
 255 *Διώσουσ', αἶ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν*
Ἰσχεῖν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνῃ γὰρ ἀμείνων·
Ληγόμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
Τίωσ' Ἀργείων ἡμῖν νέοι ἠδὲ γέροντες.
Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθσαι· ἄλλ' ἔτι καὶ ῥῶν
 260 *Παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνον*
Ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
Εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἀκουσοσ', ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω,
Ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνον·
Ἐπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 *Αἶθωνας δὲ λίβητας ἑξήκοσι, δῶδεκα δ' ἵππους*
Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροστο.
Οὐ κεν ἀλήγιος εἴη ἀνήρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
Οὐδὲ κεν ἀκτῆμων ἐφριτίμοιο χρυσοῖο,
Ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροστο.
 270 *Δώσει δ' ἐπὶ γυναικάς, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,*

- Λεσβίδας, ὡς, ὅτε Λέσβον ἐνπιτιμένην ἔλες αὐτός,
 Ἐξέλεθ', αἶ τότε κάλλιε ἐρίκων φύλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσειται, ἣν τότ' ἀπήνερα
 Κούρην Βριαῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμαίται,
 275 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θίμης ἐστίν, ἀνάξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.
 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρίσσειται· εἰ δέ κεν αὐτὸ
 Ἄστρ' ἄστυ Πριάμοιο θεοὶ δώσω· ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 280 Εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωιάδας δὲ γυναικῶν ἐλείκοσιν αὐτὸς ἔλσεθαι,
 Λί κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδ' ἄρα ἀρούρης,
 Γαμβρός κεν οἱ ἔοις· τίσει δὲ σε ἴσον Ὀρέστη,
 285 Ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλλῆ ἔνι κολλῆ.
 Τρεῖς δὲ οἱ τίσι θύγατρ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω,
 Χρυσόθεμις καὶ Λυοδίχη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τύων ἦν κ' ἐθέλῃσθα, φίλην ἀνάεδρον ἄγεσθαι
 Πρὸς οἶκον Πηληϊός· ὃ δ' αὐτ' ἐπὶ μέλεια δώσει
 290 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις εἴη ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπτά δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολιεθρα,
 Καρδμυῖλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν,
 Φηράς τε Ζαθίας ἠδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 Καλὴν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελοόεσσαν.
 295 Πᾶσαι δ' ἔγγυς ἄλός, νεάται Πύλου ἡμαθ' ἄετος·
 Ἐν δ' ἀνδρες ναίουσι πολυόρητες, πολυβοῦται,
 Οἱ κέ σε δοτήρησι, θεὸν ὡς, τιμήσουσιν,
 Καὶ τοι ὑπὸ σιγήπτρῳ λιπαράς τελίουσι θίμιστας.
 Ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 300 Εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
 Αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς
 Τειρομένους ἔλαιρε κατὰ στρατὸν, οἱ σε, θεὸν ὡς,
 Τίσοις· ἢ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 Νῦν γάρ χ' Ἐκτοφ' ἔλοε, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 305 Λύσσαν ἔχον ὄλοήν· ἐπεὶ οὐτινά φησιν ὁμοῖον
 Οἱ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε τῆς ἔνεικαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διογενὲς Δαρτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Χρῆ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγείως ἀποικεῖν,
 310 Ἥπερ δὴ φρονίᾳ τε, καὶ ὡς τιτελεσμένον ἔσται·
 Ὡς μὴ μοι τρῦζῆτε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἄϊδαο πύλησιν,
 Ὅς χ' ἔτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ εἶπῃ.

- Ἀντάρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα ·
 315 Οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἴω,
 Οὐτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χίρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δῆϊοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζει·
 Ἐν δὲ ἰὴ τιμῇ ἡμὲν κακός, ἠδὲ καὶ ἐσθλός·
 320 Κάτθαν' ὁμῶς ὅ,τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ,τε πολλὰ ἐσοργίς.
 Οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφίρῃσιν
 Μάστακ, ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
 325 Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἴαυον,
 Ἥματα δ' αἰμακτόεντα διέπρησσον πολεμίων,
 Ἄνδράσι μαρνάμενος θάρων ἔνεκα σφετεργῶν.
 Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθραῖπων,
 Πτεζὸς δ' ἐνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 330 Τύων ἐκ πασῶν κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά
 Ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσικον
 Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῆσιν,
 Δειξάμενος, διὰ παῖρα δασύσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 Ἄλλα δ' ἀφιστήσσει δίδου γέρας καὶ βασιλεύσιν·
 335 Τοῖσι μὲν ἔμπειδι κείτιι, ἐμεὺ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 Εἴλειτ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
 Τερπέσθω· τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρῶεσσιν
 Ἀργείους; τί δὲ λυὰν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἠΰκόμοιο;
 340 Ἡ μούκοι φιλέουσ' ἄλοχους μερόπων ἀνθραῖπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 Τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κίθεται· Ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
 Ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ' εὐῶσαν.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καί μ' ἀπάτησεν,
 345 Μὴ μὲν πειράτω, εὐ εἰδότες· οὐδέ με πείσει.
 Ἄλλ', Ὀδυσσεῦ, σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεύσιν
 Φραξέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 Ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 Καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλυσε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 350 Εὐφραϊαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς δύναται σθένος Ἐκτορος ἀνδροφόνιοιο
 Ἴσχειν· ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολεμίζον,
 Οὐκ ἐθέλεισκε μάχην ἀπὸ τείχους ὀρνύμεν Ἐκτωρ,
 Ἄλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴαυεν·
 355 Ἐνθα ποί' ὅλον ἔμιμνε, μόγις δὲ μὲν ἔκφυγεν ὀρμῆν.
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἐκτορι δίφω,

- Ἀῦριον ἰρὰ Διὸς φέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 Νηήσας εὐ νῆας, ἐπὶν ἄλαθε προειρύσω,
 Ὀφειν, ἣν ἐθέλῃσθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
 260 Ἴρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 Νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρροσόμεναι μεμαῶτας·
 Εἰ δέ κεν εὐπλοῖην δῶῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἴηματί κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρθων·
 265 Ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,
 Ἴδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολίων τε σίδηρον
 Ἄξομαι, ἄσπ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
 Αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω,
 270 Ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζονται Ἀχαιοί,
 Εἴ τιρὺ που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἔξαπατήσῃν,
 Αἰὲν ἀναιδείην ἐπλειμέρος! — οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 Τετλαίη, κύνεός πεφ' ἔων, εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
 Οὐδέ τί οἱ βουλαῖς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον.
 275 Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔ' αὐτὶς
 Ἐξαπάφοιτ' ἐπίεσσιν· ἄλις δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκηλος
 Ἐφύετ'· ἐκ γὰρ εὐφρένας εἴλετο μητιέτα Ζεὺς.
 Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ·
 Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
 280 Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κέεται·
 Αἶθ' ἑκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 Ἄνιρες ἔξοιχεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 285 Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 Οὐδέ κεν ὡς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,
 Πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
 Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
 Οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτη κάλλος ἐρῆζοι,
 290 Ἔργα δ' Ἀθηναίη γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι,
 Οὐδέ μιν ὡς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλίσσθω,
 Ὅστις οἶ τ' ἐπίοικε, καὶ ὅς βασιλευτέρος ἐστιν.
 Ἦν γὰρ δὴ με σώσει θεοὶ καὶ οἰκαδ' ἴκωμαι,
 Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσεται αὐτός.
 295 Πολλὰ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Κούραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται·
 Τῶν ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 Ἐνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπίεσντο θυμὸς ἀγήνωρ,
 Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκῦϊαν ἄκοιτιν,

- 400 Κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρον ἐκτίσαστο Πηλεΐς.
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτίσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 Τυπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νίας Ἀχαιῶν·
 Οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔεργει,
- 405 Φοῖβον Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνὶ πετροθήσῃ.
 Αἰῆστοι μὲν γὰρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
 Κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
 Ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λείσθη,
 Οὐθ' ἔλετη, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
- 410 Μήτηρ γὰρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 Διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 Εἰ μὲν κ' αὐθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχουμαι,
 Ὀλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἀφθιτον ἔσται·
 Εἰ δὲ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
- 415 Ὀλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δῆρὸν δέ μοι αἰὼν
 ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὤκα τέλος θανάτοιο κιχέη.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Οἴκαδ' ἀποπλείην· ἐπεὶ οὐκέτι δηέτε τέκμωρ
 Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
- 420 Χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων·
 Ὀφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 Ἢ κέ σφιν νῆας τε σὴν καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
- 425 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆς· ἐπεὶ οἳ σφισιν ἦδε γ' εἰοίμη,
 Ἢν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὐθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
 Ὀφρα μοι ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτε μιν ἄξω.
- 430 Ὡς ἔφραθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Δακρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 Εἰ μὲν δὴ νόστιον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
- 435 Βάλλεται, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θεοῖσιν
 Πῦρ ἐθέλεις αἰθήλων, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ
 Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὐθι λιποίμην
 Οἶος; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρον ἱππηλάτα Πηλεΐς
 Ἢματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
- 440 Νῆπιον, σὺπῶ εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο,
 Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
 Τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,

- Μύθων τε φητῆρ' ἔμναι, προητῆρά τε ἔργων.
 Ως ἂν ἔπειτ' ἀπο σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοισι
 445 Δείπασθ', οὐδ' εἰ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 Γῆρας ἀποξύσας, θήσιν νέον ἠβώοντα,
 Οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.
 "Ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο."
 450 Τῆν αὐτὸς φιλέσκειν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 Μητέρ' ἔμην· ἣ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούρων,
 Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.
 Τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατῆρ δ' ἐμὸς ἀντίκ' οἴσθαι,
 Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκίκετ' Ἐριννύς,
 455 Μῆποτε γούνασιν οἷσιν ἐφίσσεσθαι φίλον νῆον,
 Ἐξ ἐμῆθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτίλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἔπαινή Περσεφόνηα.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὄσσει χαλκῷ.
 Ἀλλὰ τις ἀθανάτων παύσειν χόλον, ὅς ἔ' ἐνὶ θυμῷ
 460 Δῆμου θῆκε φάτιν καὶ ὄνειδεα πόλλ' ἀνδρωπέων.
 "Ὅς μὴ παιροφόρος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 Ἐνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύει' ἐν φρεσὶ θυμός,
 Πατρὸς χρομένοιο, κατὰ μέγαρον στρωφᾶσθαι.
 Ἢ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἔοντες
 465 Αὐτοῦ λισσόμενοι κατερῆτυον ἐν μεγάροισιν.
 Πολλὰ δὲ ἔφακ' ἠψα μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 Ἐσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες αἰοιφῇ
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο.
 Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
 470 Εἰνάνυχες δὲ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἱαυον.
 Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθουσῇ εὐερκείας αὐλῆς,
 Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νῦξ ἐρεβεννῆ,
 475 Καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θυράς πυκνίως ἀραρυίας
 Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθρον ἐρκίον αὐλῆς
 Ῥεῖα, λαθῶν φύλακὰς τ' ἀνδρας δμωίας τε γυναῖκας.
 Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχώροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μῆλων,
 480 Ἐς Πηλῆα ἀναχθ'· ὃ δὲ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
 Καὶ με φίλισ', ὡς εἶτε πατῆρ ὄν παῖδα φιλήσῃ
 Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
 Καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δὲ μοι ὄπασσε λαόν·
 Ναῖον δ' ἔσχατιν Φθίης, Δολόπεσιν ἀνάσσω.
 485 Καὶ σε τρσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,

- Ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθίλεισκες ἄμ' ἄλλω
 Οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτε δῆ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσασας,
 Ὅφου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχῶν·
- 490 Πολλὰ μοι κατέδυσσας ἐπὶ στηθεσσι χιτῶνα
 Οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
 Ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 Τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 Ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 495 Ποιεῦμην, ἵνα μοὶ ποτ' ἀεικέα λοίγον ἀμύνης.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Νηλεὺς ἥτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 Τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βλῆ τε.
 Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,
 500 Λοιβῆ τε κλύση τε, παρατρωπῶσ' ἀνθρωποὶ
 Λισσόμενοι, ὅτε κεν τις ὑπερβῆῃ καὶ ἄμάρτη.
 Καὶ γὰρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κούραι μεγάλοιο,
 Χωλαὶ τε ῥυσαὶ τε, παραβλώπες τ' ὄφθαλμῶ·
 Αἰ ῥύ τε καὶ μετόπισθ' Ἀτῆς ἀλέγονσι κιούσαι.
- 505 Ἴδ' Ἀτῆ σθεναρῆ τε καὶ ἀρτίπος· οὐνεκα πάσας
 Πολλὸν ὑπεκπροθίει, φθάσει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 Βλαπίτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακίονται ὀπίσω.
 Ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσπον ἰούσας,
 Τὸν δὲ μέγ' ὠνήσαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐδαήμενιο·
- 510 Ὅς δέ κ' ἀνήνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποιέπη,
 Λισσοῦνται δ' ἄρα ταλγε Δία Κρονίωνα κιούσαι,
 Τῷ Ἀτῆν ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι
 Τιμὴν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
- 515 Ἐὶ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζου
 Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆριν ἀποθρήψαντα κελοίμην
 Ἀργείοισιν ἀμννέμεναι, χατέουσι περ ἔμπης·
 Νῦν δ' ἄμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοί, τὰ δ' ὀπισθεν ὑπέστη,
- 520 Ἄνδρας δὲ λισσιεσθαι ἐπιπροέηκεν ἄριστους,
 Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἵτε σοὶ αὐτῷ
 Φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξης,
 Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 Οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
- 525 Ἱφρώων, ὅτε κεν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 Λωρητοὶ τε πέλονται, παρὰρῥήτοί τ' ἐπέεσιν.
 Μέμνημαι τότε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νεόν γε,
 Ὡς ἦ· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.

- Κουρήτις τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαϊ
 530 Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραρνήης·
 Κουρήτες δέ, διαπραθείειν μεμαῶτες Ἄρηϊ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὤρσεν,
 Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γοντῶ ἀλώης·
 535 Οἶνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 Οἷη δ' οὐκ ἔρφεξε Διὸς κούρη μεγάλοιο,
 Ἥ λάθεται, ἧ οὐκ ἐνόησεν· αἰάσατο δὲ μέγα θυμῶ.
 Ἥ δὲ χολωσαμένη, διὸν γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπι χλούνην σὺν ἄγχιον, ἀργιάδοστα,
 540 Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνήος ἀλώην·
 Πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα χαμαὶ βύλε δένδρεα μακρά,
 Αὐτήσιν ὄλξῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεισι μήλων.
 Τὸν δ' υἱὸς Οἰνήος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 Πολλέων ἐκ πολλῶν θηρήτορας ἀνδρας ἀγείρας
 545 Καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
 Τύσσοσ ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἄλεγεινῆς.
 Ἥ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτήν,
 Ἀμφὶ σὺος κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχρήντι,
 Κουρήτων τε μεσηγῷ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 550 Ὅφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηίφιλος πολέμιζεν,
 Τύφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 Τείχεος ἔκτοσθεν μίμνεν, πολέες περ ἰόντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδν χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
 Οἰδιάνει ἐν στήθεσσι νόον τύκα περ φρονεόντων·
 555 Ἥτοι ὃ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χυόμενος κῆρ,
 Κεῖτο παρὰ μνηστῆ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 Κούρη Μαρκήσουσς καλλισφύρου Ἐϋηνίης,
 Ἰδεῶ θ' ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
 Ἦν τότε — καὶ ῥα ἀνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
 560 Φοῖβον Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 Τῆν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 Μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 Κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων —
 565 Τῆ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων,
 Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἧ ῥα θεοῖσιν
 Πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο·
 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφύρβην χερσὶν ἄλοια,
 Κικλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,
 570 Πρόχην καθ' ἐξομένην, δεύοντο δὲ δακρυσι κόλλοι,
 Ἥιδι δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐρινύς

- Ἐκλυεν ἔξ Ἑρέβουσφι, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 Τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὄρωρει,
 Πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λαογοντο γέροντες
 575 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἰερῆας ἀρίστους,
 Ἐξελθεῖν καὶ ἀμύναι, ὑποσχομενοὶ μέγα δῶρον.
 Ὀπόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἑρανήης,
 Ἐνθα μιν ἦρωγον τίμενος περικαλλῆς ἐλίσθαι,
 Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἦμισυ, οἶνοπέδιοιο,
 580 ἦμισυ δέ, ψιλὴν ἄροσιν πεδλοιο ταμέσθαι.
 Πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρον ἱππηλάτα Οἰνεύς,
 Οὐδοῦ ἐπεμβεβιαῶς ὑψηρεφείος θαλάμοιο,
 Σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος νίειν·
 Πολλὰ δὲ τόγγε καυίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 585 Ἐλλίσουσθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίετο· πολλὰ δ' εἰταῖροι,
 Οἳ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐπειθον,
 Πῖρον γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 Βαῖνον Κουρῆτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστν.
 590 Καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὐζῶνος παράκοιτις
 Λίσσετ' ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 Κῆδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστν ἄλωη·
 Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζῶνους τε γυναικάς.
 595 Τοῦ δ' ὠρίετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 Βῆ δ' ἰέναι, χροῖ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυεν κακὸν ἡμαρ,
 Εἰξας ᾗ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἦμυε καὶ οὕτως
 600 Ἄλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα γόει φρεσὶ, μηδὲ σε δαίμων
 Ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη,
 Νηυσὶν καιομένωνσιν ἀμυνόμεν· ἀλλ' ἐπὶ δῶροις
 Ἐρχεο· ἴσον γὰρ σε θεῶν τίσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δέ κ' ἄτερ δῶρων πόλεμον φθισήνορα δύνης,
 605 Οὐδέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι, πόλεμόν περ ἀλαλακῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, αἶτα γεραιῆ, Διοτρεφές, οὔτε με ταύτης
 Χρῆν τιμῆς· φρονέω δὲ τιμησθαι Διὸς αἴψη,
 Ἢ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰςὸκ' αὐτμῆ
 610 Ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρειω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Μῆ μοι σύγγχε θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχευών,
 Ἀτρεΐδῃ ἦρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Τὸν φιλίειν, ἵνα μὴ μοι ἀπέχθῃται φίλοντι·

- 615 Καλόν τοι σὺν ἔμοι τὸν κῆφειν, ὅς κ' ἐμὲ κῆφῃ.
 Ἴσον ἔμοι βασιλευε, καὶ ἤμιον μείρεο τιμῆς.
 Οὗτοι δ' ἀγγελίουςι, σὴ δ' αὐτόθι λέξο μίμων
 Ἐνὴ ἐνὶ μαλακῇ· ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 Φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.
- 620 Ἢ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὄφρ' οὖσι νεῦσα σιωπῆ,
 Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λίχος, ὄφρα τάχιστα
 Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 Ἀτίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
- 625 Ἴσμεν· οὐ γάρ μοι δοκεῖ μῦθοιο τελευτῆ
 Τῆδ' ἄρ' ὄφ' κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
 Χρῆ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἰόντα,
 Οἷ που νῦν ἔσται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἄγχιον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·
- 630 Σχέτιλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῃτος ἑταίρων,
 Τῆς, ἥ μιν παρὰ νηυσὶν ἐπίομεν ἔξοχον ἄλλων·
 Νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
 Ποιήν ἢ οὐ παίδος ἐδίξατο τεθνηῶτος·
 Καὶ ὅ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·
- 635 Τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
 Ποιήν δεξαμένον. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 Θυμόν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κόουρης
 Οἴης. νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρήχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
 Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῆσι· σὺ δ' ἴλαον ἐνθεο θυμόν,
- 640 Αἰδέσσαι δὲ μέλαθρον· ὑποκόροιοι δὲ τοὶ εἶμεν
 Πληθύνος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δὲ τοι ἔξοχον ἄλλων
 Κηδίστοι τ' ἔμεναι καὶ φίλιτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
- 645 Πάντα τί μοι κατὰ θυμόν εἰσὼ μυθήσασθαι·
 Ἄλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλω, ὅπποτ' ἐκείνων
 Μνήσομαι, ὡς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
 Ἀτρεΐδης, ὡςεί τιν' ἀτιμητον μετανάστην.
 Ἄλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
- 650 Οὐ γάρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἵματόεντος,
 Πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 Κτεῖνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμῦξαι πυρὶ νῆας.
 Ἄμφι δὲ τοι τῆ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
- 655 Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μύχης σχήσεσθαι οἴω.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

- Πάτροκλος δ' ἐπάροισιν ἰδὲ δμῶϊσι κέλευσεν,
 Φοίβκι στορέσσαι πυκνὸν λίχος ὅτι τάχιστα.
 660 Αἶ δ' ἐπιειθόμεναι στόρεσαν λίχος, ὡς ἐκέλευσεν,
 Κῶεά τε φῆγός τε, λινόιο τε λεπτὸν ἄωτον.
 Ἐνθ' ὁ γέρον κατέλεκτο, καὶ Ἴω διαν ἔμιμνεν.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λαοβόθην ἦγαν,
 665 Φόρβατος θυγατήρ, Διομήδη καλλιπάρης.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· πῦρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφρις εὐζωνος, τὴν οἱ πόρε διος Ἀχιλλεύς,
 Σκύρον ἑλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυθὸς πτολίεθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαιο γίνοντο,
 670 Τοὺς μὲν ἄρα χρυσεῖοι κυπέλλοις νίεσ' Ἀχαιῶν
 Δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἐκ τ' ἐρέοντο·
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεύ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
 Ἢ ῥ' ἐθέλει νήεσσι ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 675 Ἢ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Πιμπλανεταί μένεος· σὲ δ' ἀναντεταί ἠδὲ σά δῶρα.
 680 Αὐτὸν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγει,
 Ὅπως κεν νῆάς τε σῆης καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Αὐτὸς δ' ἠπέλιησεν, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν
 Νῆας εὐσσελμούς ἅλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιέλισσας.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,
 685 Οἴκαδ' ἀποπλεῖν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετε τέκμων
 Ἴλιου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἐθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 Χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 Ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἰῶς καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένοι ἄμφω.
 690 Φοῖνιξ δ' αὐθ' ὁ γερῶν κατέλεξατο· ὡς γὰρ ἀνώγει,
 Ὅφρα οἱ ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 [Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερώς ἀγόρευσεν.]
 695 Δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες νίεσ' Ἀχαιῶν·
 Ὅψα δὲ δὴ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 Μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
 700 Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγεροῖησιν ἐνέκας.

- Ἄλλ' ἤτοι κείνον μὲν λάσσωμεν, ἢ κεν ἴρσιν,
 Ἥ κε μὲνῃ· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρωσῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 706 Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῆ καλὴ ῥοδοδύκτυλος Ἴσως,
 Καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἔχεμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 Ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
 710 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
 Ἐνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Κ.

Agamemno insomnis cum fratre Menelao lectis evocant Nestorem et alios principum, cum iisque excubias ad fossam obeunt (1 - 193). Consilio ibi, ut in trepidis rebus, habito, mittunt speculatores in castra Trojana, Diomedem atque Ulysem (194 - 271). His aliquantum progressis praepes avis prosperum augurium affert (272 - 298). Eodem tempore Achivorum consilia exploratum prodierat Trojanus quidam, Dolo, Hectoris promissis incitatus, quem, ad navalia quum maxime tendentem, illi comprehendunt (299 - 381). Hic quum vitam sibi deprecatus, omnem situm castrorum, et, ubi Rhesus, rex Thracum, tenderet, indicavit, proditor a Diomede occiditur (382 - 464). Jam pergunt ad cubilia Rhesi, quem modo subvenisse cum insignibus equis audierant; et ipsum quidem cum duodecim sociis obruncat Diomedes, equos avertit Ulysses (465 - 503). Heroës, a Minerva moniti, ne spe plura praedandi diutius morentur, dum Apollo Thraces et Trojanos excitat, salvi ad suos revertuntur (504 - 579).

Δ ο λ ώ ν ε ι α .

- ² Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
 ἔϋδον παννύχιοι, μαλακῶ δειδημένοι ὑπνῷ·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἴππος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
⁵ Ὡς δ' οἷ ἄν ἀστράπη πόσις Ἥρης ἠΰκόμοιο,
 Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἢ δὲ χάλαζαν,
 Ἥ νιφετόν, ὅτε πῆρ τε χιῶν ἐπάλλυνεν ἀρούρας,
 Ἴπὲ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
 Ὡς πυκνὴ ἐν στήθεσσι ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
¹⁰ Νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δὲ οἱ φρένες ἐντός.
 Ἴηκοι οἷ ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρόησιεν,
 Θανάσζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρὸ,
 Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὄμαδόν τ' ἀνθρώπων.
 Αὐτὰρ οἷ ἐς νῆός τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,

- 16 Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἔλκετο χαίτας
 Ἐφ' ὅθ' ἰόντι Δίῃ· μέγα δ' ἔστνε κυδάλιμον κῆρ.
 Ἴδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
 Νέστορ' ἐπι πρῶτον Νηληϊὸν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 Εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
- 20 Ἦτις ἀλεξίκεκος πᾶσιν Δαῖταῖσι γένοιτο.
 Ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 Πουσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἔεσσατο δέρμα λείοντος,
 Αἰθωνος, μέγαλοιο, ποδηρεκῆς· εἴλετο δ' ἔγχος.
- 25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 Ἐπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίκανε, μῆτι πάθειεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὲ ἔθεν εἵνεκα πουλὺν ἔφ' ὕγρην
 Ἴκλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον Θρασύν ὄρμαινοντες.
 Παρδυλῆ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺν κάλυψεν
- 30 Ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῆφιν ἀείρας
 Θῆκατο χαλκεῖην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 Βῆ δ' ἴμεν ἀνοτήσων ὄν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δημῷ.
 Τὸν δ' εὐρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔρτεα καλά,
- 35 Νῆϊ πάρα πρῶμῃ· τῷ δ' ἀσπᾶσιος γένηε' ἔλθῶν.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἦθ' εἶε, κορύσσειαι; ἢ τιν' ἔταίρων
 Ὀτρυνεὶς Τρῶεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
- 40 Ἄνδρας δυσμενεῖας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθῶν
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις Θρασύκαρδιος ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Χρῆν βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διωτρεφεῖς ὦ Μενέλαε,
 Κερδαλέης, ἣτις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σωΐση
- 45 Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
 Ἐκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
 Οὐ γὰρ πῶ ἰδόμεν, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
 Ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέγμυρ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι,
 Ὅσα Ἐκτωρ ἔφθεξε, Δίῃ φίλος, νίας Ἀχαιῶν,
- 50 Αὐτως, οὔτε θεῶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 Ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 Δηθὰ τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσαι' Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
 Ῥίμφα θείων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα διον
- 55 Εἶμι, καὶ ὄτρυνέω ἀνστήμεναι· αἶ κ' ἐθέλησιν
 Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἦδ' ἐπιτεῖλαι.
 Κείνῳ γάρ κε μάλιστα πιθόλοιο· τοιοῦτον γὰρ υἱὸς

- Σημαίνει φυλάκωσι, καὶ Ἰδομένης ὀπάων,
 Μηριόνης· τόισιν γὰρ ἐπιτραπομέν γε μάλιστα.
 60 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῖν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Πῶς γάρ μοι μῦθος ἐπιτέλλεται ἠδὲ κελύεις;
 Αὐτὶ μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσέκεν ἔλθης,
 Ἢὲ θεῶ μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπιτέλλω;
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 65 Αὐτὶ μένεω, μήπως ἀβροτάζωμεν ἀλλήλοισιν
 Ἐρχομένοι· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κίλευθοι.
 Φθέγγεο δ', ἥ κεν ἔησθα, καὶ ἐργήγορθαι ἄνωχθι,
 Πατρῶθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
 Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίεω θυμῷ.
 70 Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμιν
 Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἔει κακότητα βαροῖαν.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὐ ἐπιτέλλας.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' εἶναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 Τὸν δ' εὖρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ,
 75 Εὐνῆ ἐνὶ μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποιμὴν ἔκειτο,
 Ἄσπις καὶ δύο δοῦρε, φαεινὴ τε τροφάλεσα.
 Πὰρ δὲ ζωστήρ καίτε παναίολος, ψεῖ' ὁ γεραίος
 Ζώνωνθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα φωρησσοίτο,
 Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρπε γῆραϊ λυγρῷ.
 80 Ὀρθώσθεις δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλῆν ἐπαίερας,
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερείνετο μῦθῳ·
 Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατόν ἔρχεται ὀδος
 Νύκτα δι' ὄρφναιην, ὅτε θ' εὐδοσοὶ βροτοὶ ἄλλοι;
 [Ἢὲ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἑταίρων;]
 85 Φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτει δέ σε χρεῖα;
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Γνώσεται Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
 90 Ζεὺς ἐνέηκε νόνοισι διαμπερεῖς, εἰσὸν αὐτιμῆ
 Ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὄρωρη.
 Πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
 Ἰᾶνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆρα Ἀχαιῶν.
 Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδὲ μοι ἦτορ
 Ἐμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίη δέ μοι ἔσω
 95 Στηθέων ἐκθρόσκει, τρομίει δ' ὑπὸ φαίδιμα γούνα.
 Ἄλλ' εἴ τι θραῖνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σὺ γ' ὕπνος ἰκάνει·
 Λεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβέλομεν, ὄφρα ἴδωμεν,
 Μὴ τοὶ μὲν κωμάτω ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνω
 Κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωσινται.
 100 Δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἴεται· οὐδὲ τι ἴδμεν,

- Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοιρήσῃσι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἄτρείδη κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Οὐ θῆν' ἔκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
 106 Ἐκτελεί, ὅσα πού νυν εἴλεπται· ἀλλὰ μιν οἴω
 Κηδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 Ἐκ χόλου ἀργαλίοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 Σοὶ δὲ μάλ' ἔφωμ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὐτὸν καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 Ἥμιν Τυδείδην δουρικλυτὸν ἠδ' Ὀδυσῆα,
 110 Ἥδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 Ἄλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλίσσειεν,
 Ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενεῆα ἀνακτα·
 Τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἑκαστίτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
 Ἄλλὰ φίλον περ ἑόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
 116 Ναικέσω — εἴπερ μοι νεμεσήσῃαι — οὐδ' ἐπικεύσω,
 Ὡς εὐδει, σοὶ δ' οἴω ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 Νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστήας πονέεσθαι
 Λισσόμενος· χρεῖώ γὰρ ἰκάνεται οὐκέν' ἀνεκτός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 Ὡ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσασθαι ἄνωγα·
 Πολλάκι γὰρ μεθίει τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
 Οὐτ' ὄκνω εἶκον, οὐτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
 Ἄλλ' ἐμὲ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδύμενος ὄρηψν.
 Νῦν δ' ἐμίο πρότερος μάλ' ἐπέγρευτο, καὶ μοι ἐπίστη·
 126 Τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὓς σὺ μεταλλάξ.
 Ἄλλ' ἴομεν· κείρους δὲ κίχησόμεθα πρὸ πυλάων
 Ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γὰρ σφιν ἐπίφραδον ἠγερέεσθαι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Οὕτως οὕτως οἱ νεμεσήσῃται οὐδ' ἀπιθήσει
 130 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγη.
 Ὡς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 Ποσσί δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν πεφορήσατο φοινικέεσσαν,
 Διπλῆν, ἐκταδίην, οὐλήν δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 136 Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμάνον ὄξει χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Πρωτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὲ μῆτιν ἀτάλαντον,
 Ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Φθρυγῆμένος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰσθή,
 140 Ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφραγὸς πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶο ἀλᾶσθε
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ,τι δὴ χρεῖώ τόσον ἔκει;
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

- Διογενὶς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,*
 145 *Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.*
Ἄλλ' ἔπεν, ἕφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπίοικεν
Βουλὰς βουλευεῖν, ἢ φευγίμεν, ἢ ἐμάχεσθαι.
Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίῃνδε κίων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ποικίλον ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 150 *Βῆν δ' ἐπὶ Τυδείδῃν Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον*
Ἐκτός ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἄμφι δ' ἑταῖροι
Εὐδὸν· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
Ὀρθ' ἐπὶ σαυρωτήρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
Αἶμα, ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 155 *Εὐδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ἕινόν βοός ἀγραύλοιο·*
Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
Τὸν παρστιάς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
Αἰὲς ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην·
Ἐγρεο, Τυδείδης υἱέ! τί πάννηχον ὕπνον ἀντιεῖς;
 160 *Οὐκ αἶεις, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμάῳ πεδίοιο*
Εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλγὸς δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σχέτιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὐποτέ λήγεις.
 65 *Οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι νῆες Ἀχαιῶν,*
Οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγελειαν βασιλῆων,
Πάντῃ ἐποικόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.
Τὸν δ' αὐτὴ προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
Ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 170 *Εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ*
Καὶ πολέες, τῶν κιν τὶς ἐποικόμενος καλέσειεν·
Ἄλλὰ μάλα μεγάλη χρεῖά βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς,
Ἡ μάλα λυγρὸς ὕλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ ἐβιώναί.
 175 *Ἄλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἱὸν*
Ἀσπασσον — σὺ γὰρ ἔσσι νεώτερος — εἴ μ' ἑλαιαίρις.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἕσσατο δέρμα λίσστος,
Ἀἶθωνος, μεγάλιοιο, ποθηκεῖς· εἴλετο δ' ἔγχος.
Βῆ δ' ἰάναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἦρωσ.
 180 *Οἳ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσι ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,*
Οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἰγῆτορας εὐρον·
Ἄλλ' ἐργηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἴματο πάντες.
Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καθ' ὕλην
 185 *Ἐρχεται δι' ὕρεσφι· πολὺς δ' ὀρμηγδὸς ἐπ' αὐτῷ*
Ἀνδρῶν ἢ δὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·

- Ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὀλώλει,
 Νύκτα φυλάσσομένοισι κακὴν· πεδίονδε γὰρ αἰεὶ
 Τετράφαθ', ὀππότε' ἐπὶ Τρώων αἴουαν ἰόνταν.
 190 Τοὺς δ' ὁ γέρον γήθησεν ἰδῶν, θάρσυνε τε μύθῳ·
 [Καί σφειας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τι ν' ὕπνος
 Αἰρεῖτω, μὴ χάριμα γενώμεθα δυσμενεῖσιν.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήτατο βουλῆν.
 Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 Ἰτίσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλιον συμμητιάσασθαι.
 Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὄρυκτῆν, ἰδριώοντο
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χώρος
 200 Πιπτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἐκτωρ,
 Ὀλλύς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυψεν.
 Ἐνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφανσκον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἐφ' αὐτοῦ
 205 Θυμῷ τολμηῆντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμοις
 Ἐλθεῖν; εἴ τινά που δηῖων ἔλοι ἰσχατόωντα,
 Ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
 Ἄσσο τε μητιώσσι μετὰ σφίσι· ἢ μεμαῖαισι
 Ἀυθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἧς πόλιονδε
 210 Ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.
 Ταυτία κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
 Ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἶη
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσειται ἐσθλή.
 Ὅσσοι γὰρ νηῆσιν ἐπικρατεύουσιν ἀριστοί,
 215 Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δώσουσι μέλαιναν,
 Θῆλυν, ὑπόφῳνον· τῇ μὲν κτήρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 Αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 220 Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν ἐγγυὸς ἰόντων,
 Τρώων· Ἄλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 Μᾶλλον θαλπωρῆ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
 Σὺν τε δὴ ἔρχομένω, καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν,
 225 Ὅππως κέρδος ἔη· μούνος δ' εἶπερ τε νοήσῃ,
 Ἀλλά τί οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δὲ τε μήτις.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθειλον Διομήδει πολλοὶ ἔνεσθαι·
 Ἥθελέτην Αἴαντε δῦω, θεράποντες Ἄρηος,
 Ἥθειλε Μηριόνης, μάλα δ' ἤθειλε Νέστορος υἱὸς·

- 230 Ἴφθελε δ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Ἴφθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναϊ ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδείδῃ Διομήδῃ, ἐμῶ κεχαρισμένε θυμῷ,
- 235 Τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσασαι, ὄν κ' ἐθέλησθα,
 Φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάασαι γε πολλοί.
 Μῆδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρεῶ
 Καλλέλπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσειαι, αἰδοῖ εἰκῶν,
 Ἐς γενεὴν ὀρόων, μῆδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
- 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοῆν ἄγαθὸς Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κτελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαθομένη,
 Οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
- 245 Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παιλλὰς Ἀθήνη;
 Τούτου γ' ἔσπαμένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
 Ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδῃ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει·
- 250 Εἰδοῖσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορευείς.
 Ἄλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νῦν ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἤως·
 Ἄυτρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχηκεν δὲ πλείων νῦξ,
 Τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λείλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
- 255 Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 Φάσγατον ἄμφηκες — τὸ δ' ἔον παρὰ νηὶ λείλειπτο —
 Καὶ σάκος· ἄμφι δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
 Τυρρεῖην, ἄφalon τε καὶ ἄλλοφον, ἦτε καταῖτυξ
 Κέκληται, ὄνεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζῶν.
- 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
 Καὶ ξίφος· ἄμφι δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
 Ῥινού ποιητήν· πολέσι δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν
 Ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 Ἀγγιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
- 265 Ἐν καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
 Τὴν ῥά ποί' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
 Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν ὄμορον ἀντιτορήσας·
 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·
- 270 Αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδί φορῆναι·
 Δὴ τοῖ' Ὀδυσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
 Τῷ δ' ἐπεὶ ἔν ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,

- Βάν ῥ' ἴεναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους
 Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἑρωδιὸν ἑγγύς ὁδοῖο
 275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Νύκτα δι' ὄρφνηϊν, ἀλλὰ κλάζαντος ἄκουσαν.
 Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἡῤῥατο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθὶ μὲν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 280 Κινύμενος· νῦν αὐτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ πύλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
 Ρῖξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μλήσει.
 Δεύτερος αὐτ' ἡῤῥατο βοῶν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυταίη·
 285 Σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐδω
 Ἐς Θῆβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.
 Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῶ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 Αὐτὰρ ὃ μείλιχον μῦθον φέρε Καμμοίσι
 Κεῖσ'· ἀτὰρ ἄψ ἀπιὼν μάλα μέμερα μήσατο ἔργα,
 290 Σὺν σοί, δια θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρίστης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βούν ἦριν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἦγαγεν ἀνήρ·
 Τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περικείμενας.
 295 Ὡς ἔφραν ἐνχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Πυλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἡρήσαντο Διὸς κούρη μεγάληο,
 Βάν ῥ' ἴμεν, ὡς τε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ἄμ φόνον, ἄν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήτορας εἶσ' Ἐκτωρ
 300 Εὐδεῖν, ἀλλ' ἄμυθις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 Ὅσοι ἔσαν Τρῳάων ἡγήτορες ἰδὲ μίδοντες·
 Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλήν·
 Τίς κέν κεν τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελείσειν
 Δαίρω ἔπι μεγάλα· μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.
 305 Δάσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριανύχενας ἵππους,
 Οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι Θοῆς ἐπὶ τηρσίην Ἀχαιῶν,
 Ὅστις κε τλαίη, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιο,
 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 Ἢ ἐφυλάσσονται νῆες Θοαί, ὡς τοπάρους περ,
 310 Ἢ ἦδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλευούσι μετὰ σφίσι, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Νύκτα φυλασσεῖμεναι, καμάρω ἀδθηκότες αἰνῶ.
 Ὡς ἔφραθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Ἦν δὲ τις ἐν Τρώεσσι Δολῶν, Εὐμήδειος υἱός,
 315 Κήρυκος θελοῖο, πολύχρυσος, πολὺχαλκος·

- "Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδάρκης·
 Αὐτὰρ ὁ μῶνος ἔην μετὰ πῖντε κασιγνήτησιν.
 "Ὅς ῥα τότε Τρῳάσιν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·
 Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 320 Νῆων ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸ σκηπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὄμοσον,
 Ἥ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 Δωσέμεν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος ἀποκός ἔασομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
 325 Τύφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἰκωμαι
 Νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
 Βουλὰς βουλευέειν, ἢ φευγέμεν, ἢ ἐμάχεσθαι.
 "Ὡς φάθ' ὁ δ' ἐν χερσὶ σκηπτρον λάβει, καὶ οἱ ὄμο
 ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐργυδουπος πόσις Ἥρης,
 330 Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνήρ ἐποχῆσεται ἄλλος
 Τρῳάων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐευσθαι.
 "Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθηνεν.
 Αὐτίκα δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐβύλλετο καμπύλα τὰσα·
 Ἔσαστο δ' ἔκτοσθεν ἦνὸν πολιοῖο λυκοιο,
 335 Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκορτα·
 Βῆ δ' ἵεναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ, οὐδ' ἄρ' ἔμειλλεν
 Ἐλθῶν ἐν νηῶν ἄψ Ἑκτορι μῦθον ἀποΐσειν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον,
 Βῆ ῥ' ἂν ὄδον μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
 340 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Οὗτός τοι, Διομήδης, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ,
 Οὐκ οἶδ', ἢ νήεσσιν ἐπίσημος ἤμετέρησιν,
 Ἥ τινα συλήσωσιν νακύνων κατατεθνηῶτων.
 Ἄλλ' ἐώμην μιν πρώτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
 345 Τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐκαΐξαντες ἔλοιμεν
 Καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παρὰφθαίησι πόδεσσιν,
 Αἰεὶ μιν πατὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ προτιειλεῖν,
 Ἐγχεῖ ἐπαΐσσωσιν, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.
 "Ὡς ἄρα φωνήσαντες, παρῆξ ὁδοῦ ἐν νεκρῆσσι
 350 Κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὤκα παρῆξιμεν ἀφραδίρην.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὄυσον τ' ἐπίορκα πέλοντας
 Ἥμιόνων — αἱ γὰρ τε βοῶν προφρεσάτεραι εἰσιν,
 Ἐλκέμεναι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄποτρον —
 Τῶ μὲν ἐπεδραμένην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δουπον ἀκούσας.
 355 Ἐλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέφοντις ἑταίρους
 Ἐκ Τρῳάων ἵεναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεσαν δουρηρεκές, ἢ καὶ ἔλασσον.
 Γῶν ῥ' ἀνδρῶν δηΐους, λαιψηρῶν δὲ γούνατ' ἐνώμα

- Φευγόμεναι· τοὶ δ' αἴψα διοίκαιν ὠρμήθησαν.
 260 Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοτε δῦω κύβε, εἶδοτε θήρης,
 Ἴη κριάδ' ἠὲ λαγῶν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
 Χῶρον ἂν ἕληενθ', ὃ δέ τε προσθήσει μεμηκώς·
 Ὡς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.
 265 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλὰ μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν,
 Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
 Τυδείδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχαιτώνων
 Φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερός Διομήδης·
 270 Ἢέ μὲν, ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι· οὐδέ σέ φημι
 Δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἢ ῥά, καὶ ἔγχος ἀφήκεν, ἐκὼν δ' ἠμάρτανε φωτός.
 Δεξιτερόν δ' ὑπὲρ ὤμον εὖξον δουρὸς ἀκωκῆ
 Ἐν γαίῃ ἐπίγῃ· ὃ δ' ἄρ' ἔστη, ταρβησίην τε,
 275 Βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων
 Χλωρὸς ὑπαὶ δειούς. τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
 Χειρῶν δ' ἀπάσθην· ὃ δὲ θακρύσας ἔπος ἠΐδα·
 Ζωγρεῖτ', ἀντάρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
 Χαλκὸς τε χρυσὸς τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·
 280 Τῶν κ' ὕμνιν χαρίσασατο πατήρ ἀπερείσι' ἀποινα,
 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοι' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, μηδὲ τί τοι θύνατος καταθύμιος ἔστω·
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 285 Πῆ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται οἶος
 Νύκτα δι' ὄρφραϊήν, ὅτε θ' εὖθουσι βροτοὶ ἄλλοι·
 Ἢ τίνα συλήσῃων νεκρῶν κατατεθνηῶτων·
 Ἢ σ' ἔκτωρ προίηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἠ' σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνήκεν·
 290 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Λόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
 Πολλῆσιν μ' ἄτρησι παρέκ νόον ἤγαγεν ἔκτωρ,
 Ὅς μοι Πηλεΐωνος ἀγανοῦ μώνυχας ἵππους
 Δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Ἢνώγει δέ μ' ἰόντα θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 295 Ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἔλθόμεν, ἔκ τε πυθίσθαι,
 Ἢὲ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρος περ,
 Ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέφῃσι δαμίντες,
 Φύξιν βουλευοῖτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 Νύκτα φυλασσεμέναι, καμάτῳ ἀδδηκτές αἰνῶ.
 300 Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἢ ῥά νύ τοι μεγάλων δούρων ἐπεμαίετο θυμὸς,

- Ἴππων Διακίδαο δαΐφροτος· οἱ δ' ἄλγεεινὸν
 Ἄνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἢ δ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 405 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξων·
 Πού νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἐκτορα, ποιμένα λαῶν ;
 Πού δέ οἱ ἔντεα κείται Ἀρήϊα, πού δέ οἱ ἵπποι ;
 Πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρωῶν φυλακαὶ τε καὶ ἔναι ;
 [Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσι· ἢ μεμῶσιν
 410 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ ἐ πόλινδ
 Ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμύσαντό γ' Ἀχαιοὺς ;]
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶν,
 415 Βουλὰς βουλεύει θεῖον παρὰ σήματι Ἴλον,
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἄς εἶραμι, ἤρας,
 Οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσσοι μὲν Τρωῶν πυρὸς ἑσχάροι, οἷσιν ἀνάγκη,
 Οἱ δ' ἐργηγόρθασι, φυλασσέμεναι τε τέλονται
 420 Ἀλλήλοισι, ἀτὰρ αὐτὲ πολύκλητοι ἐπίκουροι
 Εὐδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 Οὐ γὰρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἶται, οὐδὲ γυναῖκες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμητις Ὀδυσσεύς·
 Πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἵπποδαμοῖσιν
 425 Εὐδουσι, ἢ ἀπάνευθε ; δειπέ μοι, ὄφρα δαίω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Πρὸς μὲν ἄλδς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι,
 Καὶ Αἰεγες καὶ Καύκωνες, δίολ τε Πελασγοί·
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι,
 Καὶ Φρυγες ἵπποδαμοὶ καὶ Μήονες ἵπποκορυσταί.
 Ἄλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα ;
 Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρωῶν καταδῦναι ὄμιλον,
 Θρηῖκες οἷδ' ἀπίνευθε νεήλιδες, ἑσχατοὶ ἄλλων·
 435 Ἐν δέ σφιν Ἐῤῥῆσος βασιλεὺς, παῖς Ἥιονῆος.
 Τῶν δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἠδὲ μεγίστους·
 Λευκότεροι χιόνος, θεῖειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
 Ἄρμα δέ οἱ χρυσῶν τε καὶ ἀργύρου εὐ ἤσκηται·
 Τεῦχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 440 Ἴλνθ' ἔχων· τὰ μὲν οὐτὶ καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 Ἄνδρεςσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ἄκνυπόροισιν,
 Ἢ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῶ,
 Ὅφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῆτον ἐμῆιο,

- 445 Ἦ φα κατ' αἴσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἧὲ καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Μῆ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβύλλεο θυμῷ,
 Ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς αἰμάς.
 Εἰ μὲν γὰρ κί σε νῦν ἀπολύσομεν, ἧὲ μεθῶμεν,
 450 Ἦ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἦε διοπτεύσων, ἧ ἐναντίβιον πολεμῆζων·
 Εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλίσεης,
 Οὐκίτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργεῖοισιν.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενεῖου χεῖρὶ παχεῖη
 455 Ἀφάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αἰχίνα μέσον ἔλασσαν,
 Φασγάνῳ αἴξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τίοντα·
 Φθγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδίην κυνέην κεφαλῆφιν ἔλοντο,
 Καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 Καὶ τάγ' Ἀθηναίη λῆϊτιδι Διὸς Ὀδυσσεύς
 Τφός' ἀνέσχεθε χεῖρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σέ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 Πάντων ἀθανάτων ἐπιβασόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτίς
 Πέμπων ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνύς.
 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑφός' αἰέρας
 Θῆκεν ἀνά μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 Συμμέρφας δόνακας, μυρικής τ' ἐριθηλείας ὄζους·
 Μῆ λάθοι αὐτίς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 Τῷ δὲ βράτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·
 470 Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἴξον ἰόντες.
 Οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δὲ σφιν
 Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὐ κατὰ κόσμον,
 Τριστοιχί· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκείες ἵπποι
 475 Ἐξ ἐπιδιαφριάδος πυμάτης ἱμάσι δέδεντο.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·
 Οὐτός τοι, Διομήδης, ἀνὴρ, οὗτοι δὲ τοι ἵπποι,
 Οὓς νῶϊν πίφραυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφρομεν ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδὲ τί σε χρῆ
 480 Ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·
 Ἦε σὺγ' ἀνδρας ἐναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰεκής,
 Ἄορι θεινομένων· ἐρῦθαινέτο δ' αἵματι γαῖα.
 485 Ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημῦντοισιν ἐπέλθων,
 Αἴγειον ἧ οἴεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούση·
 Ὡς μὲν Θρηήικας ἀνδρας ἐπῄχετο Τυδείος υἱός.

- Ὅφρα δ' αὖτε ἐπεφρον· ἀτὰρ πολὺμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
 490 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβῶν ποδὸς ἐξερῦσασκεν,
 Τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
 Ρεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομοεοίαιτο θυμῷ,
 Νεκροῖς ἀμβάλνοντες· ἀήθεσσον γὰρ εἶ' αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχῆσατο Τυδέος υἱός,
 495 Τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμόν ἀπηύρα,
 Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπίεστη.
 [Τὴν νύκτι, Οἰνείδαο παῖς, δια μῆτιν Ἀθήνης.]
 Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
 Σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὄμιλου,
 500 Τόξῳ ἐπιπλήσων· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν
 Ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλίσθαι·
 Ροίζησεν δ' ἄρα, πιφανύσκων Διομήδεϊ δίῳ.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι·
 Ἦ ὄγε δίφρον ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 505 Ῥυμοῦ ἐξερῦοι, ἧ ἐκφέροι ὑψὸς αἰέρας·
 Ἦ εἶι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμόν ἔλοιτο.
 Ἔως ὁ ταυθ' ὠρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 Ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
 Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,
 510 Νῆας ἐπι γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθης·
 Μῆ πού τις καὶ Τρωῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὅπα φωνησάσης·
 Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο· κόπτε δ' Ὀδυσσεύς
 Τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 515 Οὐδ' ἀλασκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ὡς ἰδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν·
 Τῇ κοτείων, Τρωῶν κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,
 Ἦρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
 Ῥήμου ἀνεψιὸν ἐσθλόν. ὁ δ' ἐξ ὑπνου ἀνορούσας,
 520 Ὡς ἰδε χῶρον ἐρήμον, ὅθ' ἔστασαν ἀκίες ἵπποι,
 Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέησι φονήσιν,
 Ἦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμησεν ἐταῖρον.
 Τρωῶν δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὠρτο κυδοιμός,
 Θυνόντων ἄμυδις· θηῦντο δὲ μέμερα ἔργα,
 525 Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κολλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σκοπὸν Ἐκτορος ἔκταν,
 Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυνξε, Διὶ φίλος, οἰκίας ἵππους·
 Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔναρα βροτόεντα
 Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
 530 Μύστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

- [Νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
 Νίστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἔρῳ; κέλεται δέ με θυμός·
 535 Ἴππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
 Αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
 ὦδ' ἀφαρ ἐκ Τρώων ἔλασαιατο μώνυχας ἵππους.
 Ἄλλ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὄρμαγδοῦ.
 540 Οὐπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 Καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαράντες
 Δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεισι τε μελιχίοισιν.
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερθήνιος ἱππότης Νίστωρ·
 Εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύναι' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 545 Ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβητον· καταδύντες ὁμιλον
 Τρώων, ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
 Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἑοικότες ἡέλλιοι.
 Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσομαι, οὐδέ τί φημι
 Μιμᾶσθαι παρὰ νηυσὶ, γέρον περ ἔων πολεμιστῆς·
 550 Ἄλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἶδον, οὐδ' ἐνόησα.
 Ἄλλὰ τιν' ἔμμ' ὄτω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 555 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ρεῖα θεὸς γ' ἐθίλων καὶ ἀμείνονας ἤεπερ οἶδε,
 Ἴππους δωρήσασθαι, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Ἴπποι δ' οἶδε, γεραιά, νεήλυδες, οὓς ἔρεεινεις,
 Θρηῆκιοι· τὸν δὲ σφιν ἀνακτὶ ἀγαθὸς Διομήδης
 560 ἔκτανε, παρ' δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
 Τὸν τριςκαίδεκατον σκοπὸν εἶλομεν ἐγγύθι νηῶν·
 Τὸν ἦα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 Ἐκτῶρ τε προσέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
 565 Καρχαλῶν· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαιρόντες Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὅτε Τυδείδew κλισίην εὐτυχτον ἴκοντο,
 Ἴππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμάσιν
 Φάτῃ ἐφ' ἱππέῃ, ὄθι περ Διομήδεος ἵπποι
 Ἔστασαν ὠκύποδες, μελιθεῖα πυρὸν ἔδοντες.
 570 Νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
 Ἦηκ' Ὀδυσσεύς, ὄφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίαι· Ἀθήνη.
 Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,
 Ἐρβύντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.

Ἄντ' αὖρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 178 Νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
 Ἔς δ' ἄσαμίνθους βάντες εὐξίστας λοίσαντο.
 Τὸ δὲ λοεσσαμένω, καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ,
 Δείπνω ἐφι' ἀνέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἄθρηνη
 Πλείου ἀφυσσάμενοι λιῖβον μελιηδέα οἶνον.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Α.

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit, simul Hector et alii principes Trojanorum (1-66). Insolitâ virtute Agamemnonis, quæ et incognitam turbam inflamat, Trojani commoventur, magnâ clade acceptâ (67-162). Hector ipse, ad urbis usque mœnia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius prælio egreditur (163-233). Quo facto, Hector ad pugnam redit, et novum ardorem injicit suis (234-309). Ac inclinatam restituunt Diomedes, Ulysses, Ajax: sed Diomedes a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur (310-400); it Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Trojanis cumventus, ope Menelai et Ajacis dimicationi eripitur (4488); mox Paridis sagittis vulnerantur Machao et Euryp (489-596). Machaonem, Nestoris curru prætervehent conspicatus Achilles, Patroclum mittit præsentia cognitus (597-617). Is ubi Machaonem agnovit, a Nestore miserrimè fortunam prælii edocetur rogaturque. ut vel Achillem auxilium Achivis ferendum imploret, vel ipse, Achilles ar indutus, hostes terreat (618-803). In reditu Patroclus I rypylum ex vulnere ægrum offendit, eique in tentorium del medetur (804-848).

Ἄγαμέμνωνος ἀριστεία.

- Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
 Ὠρνυθ', ἐν ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
 Ζεὺς δ' Ἑριδα προΐαλλε θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀργαλίην, πολέμοιο τέρας μετὰ χειρῶν ἔχουσαν.
 8 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεύῃ μεγακῆτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
 Ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε,
 Ἥμιν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
 Ἥδ' ἐπ' Ἀχιλλεύῃ· τοὶ ῥ' ἔσχατα νῆας εἴσασθε
 Εἴρουσαν, ἠγορή πύοννοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
 10 Ἐνθα σταῖς ἠΰσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε
 Ὀρῆθι, Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαι' ἐκάστω
 Καρδίη, ἄλληκτον πολέμῳ ἠδὲ μάχεσθαι.

- [Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἥε νίεσθαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.]
- 15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
 Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νόστροπα χαλκόν.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλᾶς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
- 20 Τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήτιον εἶναι.
 Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ
 Ἐς Τροίην νήεσιν ἀναπλευσέσθαι ἔμελλον·
 Τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαρίζομενος βασιλῆϊ.
 Τυῦ δ' ἦτοι δέκα οἴμοι ἔσαν μέλανος κύναιο,
- 25 Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέριοι·
 Κύναιοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ θειρήν
 Τρεῖς ἐκάτερθ', ἕρυσσιν ἐοικότες, ὅσπερ Κρονίων
 Ἐν γέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 Ἀμφὶ δ' ἄψ ὤμοισιν βύλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι
- 30 Χρυσέοισι πάμφαινον· ὑτάρ περὶ κούλετον ἦεν
 Ἀργύρεον, χρυσαέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηγός.
 Ἄν δ' ἔλειτ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θούριν,
 Καλῆν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 Ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέριοι
- 35 Λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κύναιοι.
 Τῆ δ' ἐπὶ μὲν Γυργῶ βλοσυρῶπις ἔστεφάνωτο,
 Δεινὸν δρεκομένη· περὶ δὲ Δεῖμος τε Φόβος τε.
 Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμών ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κύναιος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν
- 40 Τρεῖς ἀμφιστρεφῆες, ἐνὸς ἀνχένος ἐκπεφυῆται.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔκρυεν.
 Εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρες δύο, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 Ὄξεια· τῆλε δὲ χαλκὸς ἄπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
- 45 Λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκῆνης.
 Ἠνιοχῶ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 Ἴππους εὐ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐτ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
- 50 Ρῶιοντ'· ἄσβεστος δὲ βοή γένοιτ' ἠῶδι προῶ.
 Φθάει δὲ μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 Ἴππῆες δ' ὀλίγον μετεκλιθόν· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ἰσσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑπόθευ ἦκεν εἴρσας
 Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὔνεκ' ἔμελλεν
- 55 Πολλὺς ἰφθίμους κεφαλᾶς Ἄϊδι προΐαψεν.

- Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμάσιν πεδίοιο,
 Ἐκτορά τ' ἀμφὶ μίγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Δινειαν θ', ὃς Τρῶσι, θεὸς ὣς, τίετο δῆμα,
 Τρεῖς τ' Ἀντιγορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγχιόρα διον,
 60 Ἰφιδεόν τ' Ἀκάμανι, ἐπιείκαλον ἀθανάτοισιν.
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' ἕστην.
 Οἶος δ' ἐκ νεφείων ἀναφαίνεται οὐλίος ἀστῆρ,
 Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυν νέφεα σκίοεντα·
 Ὡς Ἐκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 65 Ἄλλοτε δ' ἐν πυράτοισι, κελύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῆ
 Δάμφ', ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δ', ὥς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 Ὅγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 Πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
 70 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δῆσυν, οὐδ' ἔτεροι μνάοντ' ὀλοοῖο φόβοιο·
 Ἴσας δ' ἑσμήνη κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὣς,
 Θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα·
 Οἴη γὰρ ἴα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
 75 Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι
 Σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθεΐατο, ἤχι ἐκάστω
 Δάμματα καλὰ τίτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
 Πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 Οὐνεκ' ἄρα Τρῳέεσιν ἐβούλετο κῦθος ὀρέξαι.
 80 Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγισε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κῦδεϊ γαίω,
 Εἰσορόων Τρῳῶν τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
 Ὅσρα μὲν ἠῶις ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 85 Τόσρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός·
 Ἴππος δὲ δρυτόμος περ ἀνήρ ὠπλίσατο δεῖπνον
 Οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσατο χεῖρας
 Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τὲ μιν ἔκτετο θυμόν,
 Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἕμερος αἰρεῖ·
 90 Τῆμος σφῆ ἀρετῆ Δαναοὶ δῆξαντο φάλαγγας,
 Κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ σίχας· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον Οἰλήα πληξίππον.
 Ἴτοι ὄγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη·
 95 Τὸν δ' ἰδὺς μεμῶατα μετώπιον ὄξεϊ δουρὶ
 Νυξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρῳ οἱ σέθεε χαλκοβάρεια,
 Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἤλθε καὶ ἰστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 Ἐνδον ἕπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμῶατα.

- Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὐθι ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 Σιγήθεισι παμφαίροντας, ἐπεὶ περιδύσε χιτῶνας·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἰσὺν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
 Τίε δὺω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας· ὁ μὲν νόθος ἠνιοχευεν,
 Ἄντιφος αὐτὸν παρῆβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς
 105 Ἰδῆς ἐν κρημοῖσι διδῆ μόσχοισι λύγοισιν,
 Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
 Δῆ τότε γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ σιτήθος βάλε δουρὶ·
 Ἄντιφον αὐτὸν παρά οὐς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἔππων.
 110 Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν ἐσύλα τεύχεα καλά,
 Πυγνώσκων· καὶ γάρ σφε πύρος παρὰ νηυσὶ θοῆσιν
 εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἰδῆς ἄγαγεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νῆπια τέκνα
 Ῥηϊδίως συνέαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 115 Ἐλθῶν εἰς εὐνήν, ἀπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπήυρα·
 Ἢ δ' εἶπερ τε τύχησι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 Χραισμῆν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει·
 Κραπαλίμως δ' ἦξε δια δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην,
 Σπύδονσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρός ὑφ' ὀρηγῆς·
 120 Ὡς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοτο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον μενεχάρμην,
 Τίεας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
 Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο διδευγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 Οὐκ εἶσαχ' Ἐλέτην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ·
 Τυῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
 εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκείας ἵππους·
 Ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φνυγον ἠέλι σιγαλόεντα,
 Τῶ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντιον ὠρτο, λέων ὣς,
 130 Ἀτρείδης· τῶ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γοναζέσθη·
 Ζῶγρει, Ἀτρείος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
 Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο ὄμοιοις κειμήλια κέεται,
 Χυλκός τε χρυσός τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χερσίαιτο πατὴρ ὑπερείσι ἄποινα,
 135 Εἰ νῶϊ ζωὸς πεπύθοι ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς τῶγε κλαίοντε προσανδήτην βασιλῆα
 Μελιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν
 Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἔστων,
 Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
 140 Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ,
 Αὐθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἔς Ἀχαιοῦς·

- Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς αἰκία τίετε λῶβην.
 Ἢ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἄφ' ἵππων ὡς χαμᾶζε,
 Δουρὶ βολῶν πρὸς σιῆθος· ὁ δ' ὑπτιος οὔδει ἐρείσθη.
 145 Ἴππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξετάριξεν,
 Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήσας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας·
 Ὀλμῶν δ' ὡς ἔσσευε κυλίεσθαι δι' ὀμίλου.
 Τοὺς μὲν ἔαυ'· ὁ δ', ἄθι πλείοται κλονέοντο φάλαγγες,
 Τῇ δ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἑκπῆμιδες Ἀχαιοί.
 150 Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεον φείγοντας ἀνάγκη,
 Ἴππεῖς δ' ἱππῆας — ὑπὸ δέ σφισιν ὠρο κοινή
 Ἐκ πεδίου, τὴν ὠρσαν ἐρλγδονποι πόδες ἵππων —
 Χαλκῶ θηϊόωντες· ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων.
 155 Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδήλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέση ὕλη·
 Πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
 Προφύζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πρὸς ὀρηγῆ·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνωνι πίπτε κερηνα
 Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐρσιάχενες ἵπποι
 160 Κεῖν ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολίεμοιο γεφύρας,
 Ἠνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖατο, γυπέσασιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλοχοῖσιν.
 Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κοῆνης,
 Ἐκ τ' αἰδροκταυῆς, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ·
 165 Ἀτρεΐδης δ' ἔπετο, σφεδαρὸν Λαναοῖσι κελεύων.
 Οἱ δέ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Λαρδανίδαο,
 Μέσσον κάπ πεδίον, παρ' ἐριγεῖον ἔσσεύοντο,
 Ἴεμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγῶς ἔπετ' αἰεὶ
 Ἀτρεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
 Ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
 Οἱ δ' ἔτι κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βῆες ὡς,
 Ἄστε λίων ἐφόβηται, μολῶν ἐν ἰυκτὸς ἀμολγῶ,
 Πάσας· τῇ δέ τ' ἰῆ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὀλεθρος·
 175 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
 Ὡς τοῖς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστανον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
 Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὑπτιοὶ ἔκπεσον ἵππων
 180 Ἀτρεΐδew ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺ τε τείχος
 ἔσεσθαι, τότε δὴ ἔα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἴδῃ ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσεως,
 Οὐρανόθεν καταβῆς· ἔχει δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.

- 185 Ἴριον δ' ἄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελίουσαν·
Βάσκι' ἴθι, Ἴρι ταχεία, τὸν Ἐκτόρι μῦθον ἴσισπε.
 Ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθῃ
- 190 Μάρνασθαι δῆτοισι κατὰ κρατερὴν ὑμίλην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπείς ἦ βλήμενος ἰῶ,
Εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσίλους ἀφίκηται,
Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 195 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπέθησε ποδήνημος ὠκία Ἴρις.
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Ἴλιον ἰρήν·
Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
Ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
Ἀγχού δ' ἴσταμένη προσέφη πόδας ὠκία Ἴρις·
- 200 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τίειν τάδε μυθήσασθαι.
 Ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ὑπόσικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθῃ
- 205 Μάρνασθαι δῆτοισι κατὰ κρατερὴν ὑμίλην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπείς ἦ βλήμενος ἰῶ,
Εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξω,
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσίλους ἀφίκηται,
Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 210 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἰπούσ' ἀπέβη πόδας ὠκία Ἴρις.
Ἐκτορ δ' ἐξ ὀρέων σὺν τευχέσιν αἴτο χαμῦζε,
Πάλλων δ' ὄξεια δοῦρα κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντη,
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔστην Ἀχαιῶν.
- 215 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
Ἀρτίωνθῃ δὲ μάχῃ, στῆν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'· ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
- 220 Ἢ αὐτῶν Τρῶων, ἢ κλειτῶν ἐπικούρων.
Ἰφιδάμας Ἀντιφορίδης, ἧς τε μέγας τε,
Ὅς τράφη ἐν Θρῆκῃ εἰριβαίλακι, μητέρι μῆλων·
Κισσῆς τόνγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθῶν ἑόντα,
Μητροπαίτωρ, ὃς τίκτε Θεανῶ κλλιπάρηρον.
- 225 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἑρικυθῆος ἵκετο μέτρον.
Αὐτοῦ μιν κατέφραξε, δίδου δ' ὄγῃ θυγατέρα ἦν·
Γήμας δ' ἐκ θαλάμῳ μετὰ κλῆος ἵκετ' Ἀχαιῶν,

- Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἷ οἱ ἔποντο·
 Τὺς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκοίτῃ λίπε νῆας εἴσας,
 230 Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἔων εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 Ὅς ῥά τοι ἄτρειδew Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας, δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἐνερθεν,
 235 Νύξ' ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖή χειρὶ πιθήσας·
 Οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναόλον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἀργύρω ἀντομένη, μόλιβος ὡς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.
 Καὶ τότε χειρὶ λαβῶν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἴλκ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς, ὡςτε λῖς' ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 240 Σπάσαστο· τὸν δ' ἄορι πληξ' ἀνέχνα, λυσε δὲ γυῖα.
 Ἦς ὁ μὲν αὐθι πεσὼν κοιμήσαστο χάλκεον ὕπνον,
 Οἰκτρός, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 Κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς ἔδωκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
 245 Αἶγας ὄμοῦ καὶ οἷς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
 Βῆ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κῶων, ἀριδείκτεος ἀνδρῶν,
 Πρῆσβυγενῆς Ἀντιγοριδῆς, κρατερόν ῥά ἐπένθου
 250 Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτιο πεσόντος.
 Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ, λαθὼν Ἀγαμέμνονα διον·
 Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἐνερθεν,
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
 Ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 255 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
 Ἄλλ' ἐπόρουσε Κῶωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφῆς ἔγχος.
 Ἴτιοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασιγνήτην καὶ ὄπατρον
 ἔλκε ποδὸς μεμαῶς, καὶ αὐτεὶ πάντας ἀρίστους·
 Τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοείσεως
 260 Οὔτῃσε ξυστῶ χαλκῆρεϊ, λυσε δὲ γυῖα·
 Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 Ἐνθ' Ἀντήνορος νῆες, ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ
 Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δομον Ἄιδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στήλας ἀνδρῶν,
 265 Ἐγχεῖ τ' ἄορι τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν,
 Ὅφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμόν ἀνήροθεν ἐξ ὠτειλῆς·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα,
 Ὄξεται δ' ἰδύναι δύνον μέγος Ἀτρείδαο.
 Ἦς δ' οἱ ἄν' ὠδίνουσαν ἔχη βέλος ὀξὺ γυναικα,
 270 Δριμύ, τό τε προῖεϊσι μογροστόκοι Εἰλεῖθυναί,

- Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὄδυνας ἔχουσαι ·
 Ὡς δὲ ξείν' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 Ἐς δὲ φρον δ' ἀφόρουσε, καὶ ἠριόχῳ ἐπέτελλεν,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνίμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ·
 275 Ἴϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνίως·
 ὦ φίλοι, Ἀγείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Τρεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε πορτοπόροισιν
 Φίλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 ἔϊασε Τρῶεσσι πανημέριον πολεμίζειν.
 280 Ὡς ἔφαθ'· ἠριόχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῷ δ' οὐκ ἄκοιτε πεισέσθην·
 Ἄφρον δὲ στήθεα, θάλνοντο δὲ νέφθε κοίη,
 Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κίοντα,
 285 Τρῶσιν τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδαροι ἀγχιμαχῆται,
 Ἄνιρες ἔστε, φίλοι, μῆσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
 Οἴξει' ἀνὴρ ἄριστος, ἐμοὶ δὲ μεγ' εὐχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης, ἀλλ' ἰδὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
 290 Ἰφθίμων Δαναῶν, ἴν' ὑπέρτερον εὐχος ἄρησθε.
 Ὡς εἰπὼν ἄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητῆρ' κύνας ἀργιόδοντας
 Σείη ἐπ' ἀγροτέφῳ σὺν κηπίῳ ἤε λέοντι·
 Ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σείη Τρῳάας μεγαθύμους
 295 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολοῖζ' ἴσος Ἀρηί.
 Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
 Ἐν δ' ἔπλεσ' ὑσμίνῃ, ὑπὲρ αἶ ἴσος ἀέλλη,
 Ἴκε καθαλλομένη ἰοειδέα πότον ὄφινει.
 Ἐνθα τίνα πρώτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 300 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
 Ἀσαῖον μὲν πρώτα καὶ Αὐτόροον καὶ Ὀπίτην,
 Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλιον ἠδ' Ἀγέλαον,
 Αἰσυμνόν τ' Ἰφράν τε καὶ Ἰππινόροον μενεχαρμῆν.
 Τοὺς ἄρ' ὄγ' ἠγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 Πληθύν' ὡς ὀπότε νέφεα Ζεφύρος στρυφελίῃ
 Ἀργεῖστας Νότοιο, βαθεῖη λαλλακι τύπτων·
 Πολλὰν δὲ τρώφι κύμα κυλλίδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
 Σπιδνεται ἰξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτιο ἰωῆς·
 Ὡς ἄρα πυκνὰ κρηάσθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο,
 Καὶ νῦ κεν ἐν νηεσσι πῖσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 Ἐὶ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλει' Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδῃ, τί παθόντι λελάσμεθα Θούριδος ἀλκῆς·

- Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πίπον, παρ' ἐμ' ἴτασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 315 ἔσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἴπτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μὲννυθα
 Ἡμῶν ἔσεται ἦθος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥπερ ἡμῖν.
 320 Ἢ, καὶ θυμβραῖον μὲν ἄφ' ἵππων ὡσεὶ χαμάζε,
 Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀντίθεον θεράποντα, Μολλίονα, τοῖο ἀνακτος.
 Τοὺς μὲν ἔπει· εἶασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπασσαν·
 Τῷ δ' ἄν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω
 325 Ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσητον·
 Ὡς ὄλεκον Τρώας παλινορμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἔκτορα διον.
 Ἐνθ' ἔλέτην δῖφρον τε καὶ ἀνέρε, δῆμου ἀρίστου,
 Τε δύν Μίροπος Περκωσίου, ὅς περὶ πάντων
 330 Ἥδεε μαρτουύνας οὐδέ οὖς παῖδας ἔασκεν
 Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτι
 Παιθίσθη· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδῶν, κλυτὰ τεύχε' ἀπήνυρα·
 335 Ἰππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Πειλοχον ἐξανάριξεν.
 Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 Ἐξ ἴδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Ἴπτοι Τυδείος υἱὸς Ἀγαστιφρον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἦρωα κατ' ἰσχίον· οὐ γὰρ οἱ ἵπποι
 340 Ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δέ μίγα θυμῷ.
 Τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ἄλεσε θυμόν.
 Ἔκτωρ δ' ὄξυ νόησε κατὰ στήχας, ὠρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δέ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.
 345 Τὸν δέ ἰδὼν ῥίγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἶόντα·
 Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἔκτωρ·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στείωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 350 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῆσφιν,
 Ἀσρην κακὴν κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκοφί χαλκός,
 Οὐδ' ἔκετο χροῖα καλόν· ἐρήκακε γὰρ τροφαίεια,
 Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἔκτωρ δ' ὠκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὄμιλον·
 355 Στῆ δέ γυνὴ ἔριπῶν, καὶ ἐρείσατο χεῖρὶ παχείῃ,
 Γαίης· ἀμφὶ δέ οὖσες κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν

- Ὅφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν,
 Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
 Τύφρ' Ἐκτώρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἐς δίφρον ὀρούσας
 360 Ἐξίλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἄλευατο Κῆρα μέλαιναν.
 Δουρὶ δ' ἐπαΐσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύν· ἢ τέ τοι ἄγχι
 Ἰλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἴ μὲλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 365 Ἢ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὑστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάφρουθός ἐστιν.
 Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὄν κε κίχρῳ.
 Ἢ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠΰκόμοιο,
 370 Τυδείδῃ ἐπι τόξῳ τιταίνετο, ποιμένι λαῶν,
 Στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἰλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 Ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 Αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι πανάλολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
 375 Καὶ κόρυθα βριαρῆν· ὁ δὲ τόξου πήχυν ἀνέλκεν,
 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ταρσὸν δεξιτεροῦ ποδός· διὰ δ' ἄμπερὲς ἰὸς
 Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἠδὺν γελάσσας,
 Ἐκ λόχου ἀμπήθησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤεδα·
 380 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι,
 Νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλεύσθαι.
 Οὕτω κεν καὶ Τρωῆς ἀνέπνευσαν κακότητος,
 Οἶτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 385 Τοξότα, λωβητήρ, κέρρα ἀγλαῆ, παρθενοπίπα,
 Εἴ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 Οὐκ ἂν τοι χραΐσμησαι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
 Νῦν δέ μ' ἐπιγρύψας ταρσὸν ποδός, εὐχεται αὔτως.
 Οὐκ ἄλέγω, ὡσεὶ με γυνῆ βύλοι ἢ παῖς ἄφρων·
 390 Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
 Ἢ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 Ὅξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκῆριον αἷμα τίθησιν·
 Τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρομφοὶ εἰσι παρειαί,
 Παιῖδες δ' ὀφφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖων ἐρεύθων
 395 Πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλῆξ ἠὲ γυναικίης.
 Ἰς φίλιό· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Ἰστη προσητ'· ὁ δ' ὀπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
 Ἰεκ ποδός ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροός ἦλθ' ἀλεγεινή.
 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνιόχῳ ἐπέτελλεν,

- 400 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνόμεν· ἤχθητο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεύς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβομαι,
- 405 Πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ φίλων, αἶ κεν ἁλώω
 Μούτος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλο; διελέξατο θυμός;
 Οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
 Ὅς δέ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεῖω
- 410 Ἐστάμεναι κρατερώς, ἦτ' ἔβλητ', ἦτ' ἔβαλ' ἄλλων.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων σιγῆς ἤλυθον ἀπιστάων·
 Ἐλοῦν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
- 415 Σύνωνται, ὃ δέ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξιλόχοιο,
 Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπῆσι γένουσιν·
 Ἀμφὶ δέ τ' αἴσονται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 Ἰγγεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἰόντα·
 Ὡς ἔα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
- 420 Τρῶες. ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Διήτοπίτην
 Οὔτασεν ὤμον ὑπερθεὺς ἐπάλμιτος ὄξει δουρὶ.
 Αὐτὰρ ἔπειτα Θῶονι καὶ Ἔντομον ἐξινάριξεν·
 Χερσιδίμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἴξιντα.
 Δουρὶ κατὰ πρόπτησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοείσεως
- 425 Νύξεν· ὃ δ' ἐν κοιλίῃσι πεισὼν, ἦλε γαῖαν ἀγοστοῖ.
 Τούς μὲν ἔασ', ὃ δ' ἄρ' Ἴππασίδην Χάρωπ' οὔτασε δουρὶ,
 Αὐτοκασίγνητον εὐηγεῖος Σῶκοιο.
 Τῷ δ' ἐπαλεξίσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φῶς·
 Σιῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰεῖν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
- 430 Ὡ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων αἶτ' ἠδὲ πόροιο,
 Σήμερον ἦ δοιοῖσιν ἐπεύξειαι Ἴππασίδησιν,
 Τριῶδ' ἄνδρες κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 Ἢ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπέεις ἀπὸ θυμὸν ὀλέσεως.
 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔειπεν·
- 435 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαινήης ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαυδύλου ἠρήρηιστο·
 Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μισθ' ἡμεῖνοι ἔγκασσι φωτός.
 Γινῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλους κατὰ καιρίον ἤλθεν·
- 440 Ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δειλ', ἦ μάλιν δὴ σε κίχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ἴθοι μὲν ῥ' ἐμ' ἔπιπυσας ἐπὶ Τρωέεσσι μάχεσθαι·

- Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημί φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἥματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 Εὐχος ἐμοὶ δώσεις, ψυχὴν δ' Ἄιδι κλυτοπόλῳ.
 Ἢ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβεβήκει
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δορῷ πῆξεν
 Ἰλμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύζατο δῖος Ὀδυσσεύς·
 450 Ὡ Σῶχ', Ἰππάσου νῆϊ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο,
 Φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 Ἄ δεκτ', οὐ μὲν σολυγ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἴωνοι
 Ἰμμησται ἐρούουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦσά με δίοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ἔξω τεχροὺς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέουσας·
 Αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπλῶ ἀνεχάζετο, αὐτὸς δ' ἑταίρους·
 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλῇ χάδε φωτός,
 Τρὶς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν, ἐγγυὺς ἔοντα·
 465 Αἴαν Διογενές, Τηλαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
 Τῷ ἱκέλη, ὥσει ἔ βιάτο μόνον ἔοντα
 Τρῶες ἀπομηζήσαντες ἐνὶ κριτερῇ ὑσμίνῃ.
 Ἄλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξίμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 Δεῖδω, μήτι πάθῃσιν ἐνὶ Τρῳάεσσι μονωθεῖς,
 Ἐσθλὸς ἑών, μεγάλη δὲ ποθῆ Δαναοῖσι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶϊς·
 Ἔνθρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τρῶες ἔπονθ', ὥσει τε διαφοῖνοι θῶες ὄρεσφιν
 475 Ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνήρ
 Ἰῶ ἀπὰ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσι
 Φεύγων, ὄφρ' αἶμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγυς δαμάσσειται ἀπὺς οἰστός,
 Ἰμμοφάγοι μιν θῶες ἐν αὔρῃσι δαρδάπτουσιν
 480 Ἐν νέμῃ σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων
 Σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 Ὡς ἦα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὄγ' ἤρως
 Ἄσσων ᾧ ἔγχει ἀμύνετο ἰηλεὺς ἡμαρ.
 485 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἤλθε, φέρων σακος, ἧύτε πύργον,

- Στῆ δὲ παρῆς· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 Ἴπποι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὄμιλον,
 Χειρὸς ἔχεν, εἰως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἴας δὲ Τρῳέεσσι ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκαλον
 490 Πριαμίδην, γόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα·
 Οὔτα δ' Ἀυσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.
 Ὡς δ' ὅποτε πλήθων ποταμὸς πεδίοι τε κάτεισιν
 Χειμάρφους κατ' ὄρεσφιν, ὅπαζόμενος Διὸς ὄμβροφ,
 Πολλὰς δὲ δρυὸς ἀζαλείας, πολλὰς δὲ τε πένυκας
 495 Ἐσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει·
 Ὡς ἔφεπε κλονέων πεδίοι τότε φειδιμος Αἴας,
 Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. οὐδέ πω Ἔκτωρ
 Πενύτη, ἐπεὶ ἦα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάργατο πάσης
 Ὀχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρον· τῇ ἦα μάλιστα
 500 Ἀνδρῶν πίπτει κάρηνα, βοῆ δ' ἀσβεστος ὄρωρει,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἴδομενεῖα.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὀμίλει, μέγμεγα φέζων
 Ἐγγεῖ θ' ἵππουσύνῃ τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
 Οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δίοι Ἀχαιοί,
 505 Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠἴκομοιο,
 Παῦσεν ἀριστευόντα Μαχάνα ποιμένα λυῶν,
 Ἰφ' τριγλῶχινι βαλὼν κατὰ δεξιῶν ὤμων.
 Τῷ ἦα περιδδειςαν μένεα πνειλοντες Ἀχαιοί,
 Μῆπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
 510 Αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνει Νέστορα διον·
 ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ἄργει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσσο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαινέτω· εἰς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἰητρός γάρ ἀνῆρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.
 515 [Ἴους τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἤπια φάρμακα πίσσειν.]
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήθησε Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ.
 Αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσσο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 520 Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γάρ φιλὸν ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
 Ἐκτορι παρβεβαῖως, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν,
 Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσχηρός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμῆξ', ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἴας δὲ κλονεῖ Τελαμώνιος· εὐ δὲ μιν ἔγων·
 Εὐρὺν γὰρ ἀμφ' ὀμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

- Ἰππῆες πεζοὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 630 Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοῖ δ' ἀυβεστος ὄρωρεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσους ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς αἶοντες,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρωῶας καὶ Ἀχαιοῦς,
 Στείβοντες, νίκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄζων
 635 Νέφθεν ἄπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγες αἰὲς περὶ δίεφρον,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἵππειων ὀπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
 Αἰετ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἔτο δύναι ὄμιλον
 Ἀνδρόμεον, ῥῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ἰκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάριτο δουρός.
 640 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο σίχας Ἀνδρῶν
 Ἐγγεῖ τ' ἄορι τε, μεγάλοισί τε χειραδίοισιν·
 Αἶαντος δ' ἀλείνει μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾷθ', ὅτ' ἀμείνοι φωτὶ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἰανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν·
 645 Στῆ δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἐπιτυβόειον·
 Τρέσσει δὲ παπτήνας ἐφ' ὄμιλου, θηρὶ εἰοικώς,
 Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλγὸν γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 Ὡς δ' αἰθῶνα λείοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 Ἔσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται,
 650 Οὔτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλίσθαι,
 Πάννυχοι ἐγρήγυοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 Ἰθύνει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοιτες
 Ἀντίοι αἰσσοῦσι θρασειᾶων ἀπὸ χειρῶν,
 Καίόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 655 Ἡῶθεν δ' ἀπονόσφιρ ἔβη τετιηότι θυμῷ.
 Ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρωῶν τετιημένος ἦτορ
 ἔει, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
 Νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἔαγῃ,
 660 Κεῖρει τ' εἰσελθὼν βαθὺν λήιον· οἱ δὲ τε παιῖδες
 Τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βῆθ' δὲ τε νηπιή αὐτῶν·
 Σπουδῆ τ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 Ὡς τότε ἔπειτ' Αἰαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρωῆς ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 665 Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο Θούριδος ἀλαῆς,
 Αὐτί, ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρωῶν ἵπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φευγενί·
 Πάντας δὲ προέεργε θεοῦς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν·
 670 Αὐτὸς δὲ Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
 Ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειᾶων ἀπὸ χειρῶν,

- Ἄλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλα πάγην, ὄρμενα πρόσσω·
 Πολλά δὲ καὶ μεσηγυῖ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιομένα χροὸς ἄσαι.
- 576 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 Εὐρύπυλος, πυκνοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι·
 Στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ ἀκόντιος δουρὶ φαίνεται,
 Καὶ βάλε Φανσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρακίθων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
- 580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλω, καὶ μιν βάλε μηρὸν ὀπίσσω
 Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
- 585 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 Ἦύσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Στῆτ' ἐλιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδὲ ἔφημι
- 590 Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσχητός· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 ἴστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
 Πηλοῖοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
- 595 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἔκετο ἔθνος ἐταίρων.
 Ὡς οἱ μὲν μάργναντο δέμας πυρὸς αἰθρομένοιο.
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληΐαι ἵπποιο
 Ἰδρωῖσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρχης διος Ἀχιλλεύς·
- 600 Ἐστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νῆϊ,
 Εἰσορόων πόνον αἰπὺν, ἰωκὰ τε δακρυόεσσαν.
 Αἶψα δ' ἐταῖρον τὸν Πατροκλῆα προσέειπεν,
 Φθρυγξάμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας,
 Ἐκμολεν ἴσος Ἄρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πῖλεν ἀρχή.
- 605 Τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χροῶ ἐμῆο;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Δίε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 Νῦν οἷω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσασθαι Ἀχαιοὺς
- 610 Λισσομένους· χροῖω γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειθ,
 Ὅντινα τοῦτον ἀγεὶ βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 Ἦτοι μὲν τίγ' ὀπίσθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,
 Τῷ Ἀσκληπιιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἶδον ὄμματα φωτός·

- 615 Ἴπποι γάρ με παρήϊζαν, πρόσσω μεμανῦια.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεθεῖθ' ἑταίρω·
 Βῆ δὲ θέειν παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδew ἀφίκοντο,
 Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
- 620 Ἴππους δ' Εὐρυνμέδων θεράπων λύς τοῖο γέροντος
 Ἐξ ὀρέων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτῶνων,
 Στάτε ποτὶ πνοιήν παρὰ θῖν' ἄλος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθισον.
 Τοῖσι δὲ τεύχε κυκείω εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη,
- 625 Τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
 Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
 Ἐξέλον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
 Ἢ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τραπέζαν
 Καλήν, κυανόπεζαν, εὐῖσον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
- 630 Χάλκειον κἀνεον· ἐπὶ δὲ κρόμμυον, ποτῶ ὄφον,
 Ἥδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτῆν·
 Πάρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραίός,
 Χρυσείος ἥλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ
 Ἐῖσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
- 635 Χρύσειαι νεμέθοντο· δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
 Ἄλλος μὲν μογιῶν ἀποκινήσασκε τραπέζης,
 Πλεῖον ἑόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
 Ἐν τῷ φά σφι κύκησε γυνῆ, εἰκνία θεῆσιν,
 Οἶνω Πραμνεΐῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν
- 640 Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἀλφίτα λευκὰ πάλυνεν·
 Πινόμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὤπλισσε κυκείῳ.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν
 Μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
 Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσούθεος φῶς.
- 645 Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραίός ἀπὸ θρόνον ὤρτο φαινοῦ,
 Ἐς δ' ἄγε χειρός ἐλών, κατὰ δ' ἰδριάσθαι ἄνωγεν.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίετο, εἶπέ τε μῦθον·
 Οὐχ ἴδος ἐστί, γεραῖέ Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
 Αἰδῖος, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθίσθαι,
- 650 Ὅτινα τοῦτο ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Γιγνώσκω· ὄροφ δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἰμ' Ἀχιλῆϊ.
 Εὐ δὲ σὺ οἶσθα, γεραῖέ Διοτρεφές, οἷος ἐκείνος
 Δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιώσῃτο.
- 655 Τὸν δ' ἠμίβει' ἔπειτα Γεργίμιος ἱππότη Νέστωρ·
 Τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νίας Ἀχαιῶν,
 Ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήμαται· οὐδέ τι οἶδεν

- Πένθεος ὅσων ἄραε κατὰ στρατόν. εἰ γὰρ ἄριστοι
 Ἐν νηυσὶν κίαται βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε.
- 660 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερός Διομήδης·
 Οὐταῖται δ' Ὀδυσσεὺς δουρακλυτὸς ἦδ' Ἀγαμέμνων·
 [Βίβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μῆρὸν οἰσιῶν·]
 Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 Ἰῶ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
- 665 Ἔσθλός ἐών, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλείπει.
 Ἡ μίνοι, εἰς ὅκα δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων αἰκίητι, πυρὸς δηΐοιο θέρωνται,
 Αὐτοὶ τε κτεινόμεθ' ἐπισηεῶν· — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 Ἔσθ', οἷα πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
- 670 Εἶθ' ὡς ἠβώοιμι, βλή δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 Ὡς ὅποι' Ἰλίοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 Ἔσθλὸν Ἐπιροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάσασκεν,
 Ῥῦσι' ἐλευνόμενος. ὃ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
- 675 Ἐβλήτ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 Κάδ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περὶ τρεσσαν ἀγροοῖσται.
 Ἀγίδα δ' ἐκ πεδίου συναλάσσαμεν ἧλιθα πολλήν,
 Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πάρα οἰῶν,
 Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατὴ' αἰγῶν.
- 680 Ἴππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα,
 Πάσας θηλείας, πολλῆσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
 Καὶ τὰ μὲν ἠλάσσαμευθα Πύλον Νηληϊῶν ἔσω
 Ἐννύχιον προτὶ ἄστν· γεγῆθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
 Οὐνεκὶ μοι τύχε πολλὰ νέφ' πόλεμόνδε κίοντι.
- 685 Κήρυκες δ' ἐλλυαῖνον ἄμ' ἠοῖ φαινομένηφιν,
 Τους ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὄφειλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη·
 Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 Δαίτρευσον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον,
 Ὡς ἡμεῖς πυνθοί, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἤμεν. —
- 690 Ἐλθῶν γὰρ ὃ ἐκάκωσε βλή Ἡρακλῆϊ
 Τῶν προτέρων ἐτίων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσοι ἄριστοι.
 Δαΐδεκα γὰρ Νηληῶς ἀμύμονος νῆες ἤμεν·
 Τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο, —
 Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χιλκοχέτωνες,
- 695 Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. —
 Ἐκ δ' ὃ γέφω ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶν μέγ' οἰῶν
 ἔλλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
 Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὄφειλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη,
 Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχ' σφιν,
 700 Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον

- Θέσσεσθαι· τοὺς δ' ἀνδρῶν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀργείας
 Κάσχεθε· τὸν δ' ἑλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 Τῶν ὁ γέρον ἐπέων κεχολωμένος ἦδ' ἐργῶν,
 Ἐξέλει ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
 705 [Δαιτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κιοῖ ἕτης.]
 Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἄστυ
 Ἐρδομεν ἱερά θεοῖς· οἳ δὲ τρίτω ἡματι πάντες
 Ἥλθον ὁμῶς αὐτοῖ τε πολεῖς καὶ μῶνυχες ἵπποι,
 Πανσυδίη· μετὰ δὲ σφι Μόλλονε θωρήσασοντο,
 710 Παῖδ' εἶ' ἔοντ', οὐπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
 Ἔστι δὲ τις Θρούεσσα πόλις, αἰκίαια κολώνη,
 Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, ρεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
 Τῆν ἀμφιστρατόωντο, διαφθαίλαι μεμαῶτες.
 Ἄλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
 715 Ἄγγελος ἦλθε θείουσι ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Ἐννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κᾶτα λαὸν ἄγειρεν,
 Ἄλλὰ μάλ' ἴσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 Εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρουσεν δὲ μοι ἵππους·
 Οὐ γὰρ πῶ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμῆϊα ἔργα.
 720 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἱκπεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 Καὶ πεζὸς περ ἑῶν· ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 Ἔστι δὲ τις ποταμὸς Μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων,
 Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν Ἡῶ διαν
 Ἴππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέφθεον ἔθνεα πεζῶν.
 725 Ἐνθεν πανσυδίη σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Ἐνδιοὶ ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥέον Ἀλφειοῖο.
 Ἐνθα Διὶ φέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερά καλά,
 Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῶν ἀγλαίην,
 730 Δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελείσσι·
 Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντροισιν ὅσιν ἕκαστος,
 Ἀμφὶ ῥοᾶς ποταμοῖο. αὐτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 Ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθίειν μεμαῶτες·
 Ἀλλὰ σφι προπάρουθε φάνη μίγα ἔργον Ἄρης.
 735 Εὐτε γὰρ ἡἴλιος φαίδων ὑπερέσχεθε γαλήης,
 Συμφερόμεθα μάχη, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 Πρῶτος ἔγων ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μῶνυχας ἵππους
 Μοῦλιον αἰχμητῆν· γαμβρὸς δ' ἦν Ἀργεῖοιο,
 740 Πρᾶστυάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
 Ἢ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρίφει εὐρεῖα χθῶν.
 Τὸν μὲν ἔγω προσιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρὶ·
 Ἴριπε δ' ἐν κονίῃσιν ἔγω δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,

- Στῆν ἄα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 745 Ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἶδον ἄνδρα πειόντα,
 Ἴηγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 Πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἄμφις ἕκαστον
 Φωῖτες οὐδ' ἔλον οὐδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ θαμνέντες.
 750 Καὶ νῦ κεν Ἀκτορίωνε Μολλίονε παῖδ' ἀλαπαξαι,
 Εἰ μὴ σφωε πατήρ εὐρυκρείων Ἴνοσίχθων
 Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἤριε πολλῇ.
 Ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἔγγυάλιξεν.
 Τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 755 Κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 Ὅφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βῆσαμεν ἵππους.
 Πίτρης τ' Ὀλυνίης, καὶ Ἀλειοῦ ἐνθα κολώνη
 Κέκληται· ὅθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 Ἄφ' ἀπὸ Βουπρασιοῖο Πύλονδ' ἔχον ὠκείας ἵππους,
 Πιάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἶποι ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Οἷος ἦς ἀρετῆς ἀπονησεται· ἧ τέ μιν οἶω
 Πυλὸν μετὰ κλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
 765 Ὡ πέπον, ἧ μὲν σοίγε Μενόϊτιος ὦδ' ἐπέτελλεν
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ Δίος Ὀδυσσεύς,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἰκόμεσθα δόμους εὐναιεταόοντας,
 770 Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πονλυβότειραν.
 Ἔνθα δ' ἐπειθ' ἦρωα Μενόϊτιον εὐρομεν ἔνδον,
 Ἰδὲ σέ, πῦρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεῖς
 Πίονα μηρὶ ἕκαιε βοῶς Διὶ τερπικεραῦνῳ
 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 775 Σπένδων αἶθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοισι ἱεροῖσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοῶς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Στήμεν ἐν προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
 Ἔς δ' ἄγε χεῖρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἰδριάσασθαι ἄνωγεν,
 Ξεινία τ' εὐ παρέθηκεν, ἅ, τε ξεινοῖς θέμις ἐστίν.
 780 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάφημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτήτος,
 Ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὕμῳ ἄμ' ἔπεισθαι·
 Σφῶ δ' ἐμάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἄμφω πᾶλλ' ἐπέταλλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρονι ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ,
 Διὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 Σοὶ δ' αὐθ' ὦδ' ἐπέταλλε Μενόϊτιος, Ἄκτορος υἱός·
 Τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς,

- Προσβύτερος δὲ σύ ἐσει· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 Ἄλλ' ἐθ' οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἧδ' ὑποθέσθαι,
 Καὶ οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ.
 790 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρον, σὺ δὲ λήθεται. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Ταῦτ' εἶποις Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι, αἶ κε πίθεται.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὄρναις,
 Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παρὰίφασίς ἴστιν ἱταίρου.
 Εἰ δὲ τίνα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
 795 Καὶ τίνα οἱ παρ Ζητὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἀλλὰ σὲ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπίσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φῶς Δαναοῖσι γένηαι·
 Καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 Αἶ κέ σε τῷ ἵπποντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρωῆς, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρηῖοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' ἀναπνευσις πολέμοιο.
 Ρεῖα δὲ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 Ὡσαισθε προτὶ ἅστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρειεν·
 805 Βῆ δὲ θέεν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλλῆα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεύς θεῖοιο
 Ἴξε θεῶν Πατρόκλος, ἵνα σφ' ἀγορῆ τε θέμις τε
 Ἦην, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχαιτο βωμοί·
 Ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐναιμονίδης, κατὰ μηρὸν οἴστω,
 Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ἔξεν ἰδρῶς
 Ὡμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλίοιο
 Αἶμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
 Ὡς ἄρ' ἐμίλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
 Ἄσκειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρως·
 820 Ἦ ῥ' ἔτι που σχῆσουσι πελώριον Ἔκτορ' Ἀχαιοί,
 Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
 Τὸν δ' αὐτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ἤυδα·
 Οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσίοονται.
 825 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 Χερσὶν ὑπο Τρωέων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σῴωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 Μηροῦ δ' ἔκταμ' οἴστών, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν

- 830 Νίξ ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἦπια φάρμακα πάσσει,
 Ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 Ὅν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 Ἴητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
 Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄϊομαι ἔλκος ἔχοντα,
- 835 Χρηίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄρηα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Πῶς τ' ἄρ' εἶοι τὰδε ἔργα; τί φέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως;
 Ἐρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
- 840 Ὅν Νέστορ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὐρος Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς περ σείο μεθήσω τειρομένοιο.
 Ἢ, καὶ ὑπὸ στέροιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 Ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 Ἐνθα μιν ἔκτανύσας, ἐκ μηροῦ τήμνε μαχαίρῃ
- 845 Ὅξυν βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
 Νίξ ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ φέζαν βάλε πικρῆν,
 Χερσὶ διατρύψας, ὀδυνήφατον, ἧ οἱ ἀπάσας
 Ἐσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσεται, παύσατο δ' αἷμα.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Μ.

Achivi, intra murum compulsi (invisum diis opus, ab iisque statim post ipsam urbem deletum), Trojanos jam navibus imminentes vident, jam fossam transgressuros (1-59). Rei difficultate primum attoniti, mox, Polydamantis monitu, de curribus descendunt, et in quinque catervas divisi incurrunt (60-107). Asius, unam portarum ex curru aggredi ausus, a duobus Lapithis cum magnâ clade suorum rejicitur (108-194). Infausti augurii interpretatio, a Polydamante facta, Hectorem non deterret a persequendis hostibus (195-250). Hi, etsi procelloso vento impediti, munimenta sua acriter defendunt, imprimis duo Ajaces (251-289). Aliâ parte Sarpedon et Glaucus irruunt, quibus se opponit Menestheus, ab eoque accessiti, Ajax major et Teucer (290-377). Sarpedonis socius, Epicles, ab Ajace, Glaucus a Teucro sauciatur; tandem a Sarpedone pinna muri revellitur (378-399). Lycios, murum perrupturos, etiam nunc fortiter arcent Achivi; Hector autem portam ingesto saxo discutit, suisque viam ad naves aperit (400-471).

Τειχομαχία.

- ⁹ Ως ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
 Ἰᾶϊ Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὀμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
 Τάφρος εἶτι στήσειν Λυααῖν καὶ τείχος ὑπερθεῖν
⁸ Εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 Ἰλάσαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας,
 Ὀφρα σφιν νῆας τε θαῶς καὶ λήϊδα πολλήν
 Ἐντός ἔχον θύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
 Ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἐμπεδον ἦεν.
¹⁰ Ὀφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆνι Ἀχιλλεύς,
 Καὶ Πριάμοιο ἀνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
 Τόφρα δὲ καὶ μέγα τείχος Ἀχαιῶν ἐμπεδον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνατον ὄσοι ἄριστοι,

- Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμην, οἱ δ' ἔλιποντο,
 15 Πέρθετο δὲ Ἡριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν γῆσὶ φάλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
 Ἀθ' ἰὸτε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 Τείχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 Ὅσοι ἀπ' Ὀδύσειον ἄλαδ' ἀπὸ πύργου,
 20 Ῥῆσός θ' Ἐπιπόρους τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
 Ἰγρήνικός τε καὶ Αἰσηπος, Δῖός τε Σκάμανδρος,
 Καὶ Σιρόεις, ὅθι πολλὰ βούργρια καὶ τρυφάλαιαι
 Κάμπησον ἐν κοιλίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
 Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων
 25 Ἐννήμαρ δ' ἐς τείχος ἔει ῥόον· ἦε δ' ἄρα Ζεὺς
 Συναχίς, ὄφρα κε θάουσον ἀλίπλοα τεῖχεα θείη.
 Αὐτὸς δ' Ἐννούγιατος, ἔχων χεῖρεςσι τρῖαιναν,
 Ἥγειτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμεῖλια κύμασι πέμπεν
 Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί.
 30 Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάφθον Ἑλλήσποντον,
 Αὐτίς δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθουσι κάλυψεν,
 Τείχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτραψε νέεσθαι
 Καρ ῥόον, ἥπερ πρόσθεν ἱεν καλλιρῥόον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἐμμελλον ὀπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδιή
 Τείχος εὐδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 Βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ, Διὸς μάλιστα δαμέντες,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐέλμενοι ἰσχανόοντο,
 Ἐκτορα δειδιότες, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 40 Αὐτὰρ ὄγ', ὡς τοπρόσθεν, ἐμάρματο ἴσος ἀέλλη.
 Ὡς δ' οἷ' ἂν ἐν τε κύνεουσι καὶ ἀνδράσι θηρευτήσιν
 Κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, σθένει βλεμεαίων·
 Ὡς δὲ τε πυργηδόκ σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 Ἄντιο ἴστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειαῖς
 45 Αἰχμάς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ
 Ταρβεῖ, οὐδέ φοβεῖται· ἀγρορῆ δέ μιν ἔκτα·
 Ταρφέα τε στρέφεται, στήλας ἀνδρῶν πειρητίζων·
 Ὅπη τ' ἰθύση, τῆτ' εἰκουσι στήλας ἀνδρῶν·
 Ὡς Ἐκτωρ ἂν ὄμιλον ἰὼν εἰλlasseθ', ἐταίρους
 50 Τάφρον ἐποτρύνων διαβαιέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 Τόλων ὠκύνποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρω
 Χεῖλε ἰφροσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίστατο τάφρος
 Εὐρεῖ, οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 Ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πάσαν
 55 Ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
 Ὀξείην ἠρήρει, τοὺς ἔστασαν νῆες Ἀχαιῶν,

- Πυκρούς καὶ μεγάλους, δῆτων ἀνδρῶν ἀλεωφῆν.
 Ἐνθ' οὐ κεν φέα ἵππος εὐτροχον ἄρμα τιταίνων
 Ἐσβαίη, περὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελίουσιν.
- 60 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἔκτορα εἶπε παραστῆς·
 Ἔκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἄγοι ἦδ' ἐπικούρων,
 Ἀφραδίῳ διατάφρον ἐλαύνομεν ὠκείας ἵππους·
 Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλήη περῶαν· σκόλοπε, γὰρ ἐν αὐτῇ
 Ὅξεις ἐστῆσαν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τείχος Ἀχαιῶν·
- 65 Ἐνθ' οὐπῶς ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι οἶω.
 Ἴππευσί· στείρος γάρ, ὅθι τρώεσθαι οἶω.
 Εἰ μὲν γάρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγῃν,
 Ἡ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθίλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
- 70 Νωνύμους ἀπολίσθαι ἅπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς·
 Εἰ δὲ χ' ὀπιστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
 Ἐκ νῆων, καὶ σάφφω ἐπιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
 Οὐκέτι ἔπειτ' οἶω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 Ἀφρόφρον προτὶ ἄστυ, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
- 75 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἔγων εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ἴππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 Αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἔκτορι πάντες ἐκώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Οὐ μινῶμεν, εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρουτ' ἐφήπτα.
- 80 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἔκτορι μῦθος ἀπήμων·
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο·
 Ἄλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἶδον Ἔκτορα δίω.
 Ἠνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,
- 85 Ἴππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Οἱ δὲ δικακώαντες, σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἠγεμόνευσιν ἔποντο.
 Οἱ μὲν ἅμ' Ἔκτορ ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 Οἱ πλείυται καὶ ἀρισταὶ ἔσαν, μέμασσαν δὲ μάλιστα
- 90 Τείχος φηξάμενοι κολλῆς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
 Καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ' δ' ἄρ' ὄχεσσαν
 Ἄλλον, Κεβριόναο χειρίονα, κάλλιπεν Ἔκτωρ.
 Τῶν δ' ἑτέρων Πύρις ἤρχε, καὶ Ἀλιάθοος καὶ Ἀρήνορ·
 Τῶν δὲ τρίτων Ἐλενος καὶ Δηήφοβος Θεομίδης,
- 95 Τεῖ δὲ δυὸ Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἤρωε,
 Ἄσιος Τρῆακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φίρον ἵπποι
 Αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σιλλήεντος.
 Τῶν δὲ τετάρτων ἤρχεν εὖς παῖς Ἀρχίλαος,
 Αἰνείας· ἅμα τῶντε δύω Ἀντήνορος υἱέ,

- 100 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκίμας τε, μύχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Σαρπηθῶν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειῶν ἐπικούρων,
 Πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
 Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 Τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
 105 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσι,
 Βάν ῥ' ἰθύς Λαναῶν λειπημένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο·
 Σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσείεσθαι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτριο λίθοντο·
 110 Ἄλλ' οὐχ Ἐρτακίδης ἔθειλ' Ἄσιος, ὄραμος ἀνδρῶν,
 Αὔθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἠνίοχον θεράποντα·
 Ἄλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νηῆσιν θοῆσιν,
 Νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
 115 Ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠμερόεσσιν·
 Πρῶσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν·
 Ἐγχεῖ Ἰδομενῆος ἀγανοῦ Λευκαλίδαιο.
 Εἶσαντο γάρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῆπερ Ἀχαιοί·
 Ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
 Εὐρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
 Ἄλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἑταίρων
 Ἐκ πολέμου φεύοντα σάώσειαν μετὰ νῆας.
 Τῇ ῥ' ἰθύς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο,
 125 Ὅσα κεκλήγοντες ἔφαντο γάρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 Σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσείεσθαι,
 Νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 Τίς ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχητῶν·
 Τὸν μὲν, Πειριθόου νῖα, κρατερόν Πολυποίτην,
 130 Τὸν δέ, Λεοντήα, βροτολογίῃ ἴσον Ἀρηϊ·
 Τῷ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
 Ἔστασαν, ὡς ὅτε τε δρῦες οὖρεσιν ὑψικάρῃνοι,
 Αἶτ' ἀνεμον μίμνουσι καὶ ὑέτον ἤματα πάντα,
 Πλῆσιν μεγάλῃσι διηνεκίεσσ' ἄραρυῖαι·
 135 Ὡς ἄρα τῷ χεῖρεσσι πεποιθότες ἦδὲ βίησιν,
 Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφίβοντο
 Οἱ δ' ἰθύς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔας
 Τυφός ἀνασχομένοι, ἕκισιν μεγάλα ἀλαλητῶ,
 Ἄσιον ἀμφὶ ἀνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρίστην,
 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θωῶνά τε Οἰνόμαόν τε.
 Οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐνῆμιδας Ἀχαιοὺς
 Ἔρνον, ἔνδον ἑόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·

- Ἀντάρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρώας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 145 Ἐκ δὲ τῷ αἴσαντα, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
 Ἄγροτέροισι σύσσειν ἰοικότε, τῷτ' ἐν ὄρεσσι
 Ἄνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 Δοχμῷ τ' αἴσσουντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
 Πηνυμένην ἐκτάμνοντες, ὕπαι δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 150 Ἴγγεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔληται·
 Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,
 Ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 Λαοῖσιν καθ' ὑπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν εἰδυμένων ἀπὸ πύργων
 155 Βάλλον, ἀμυνομένοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
 Νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
 Ἄστ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκιοέοντα δονήσας,
 Ταρφειᾶς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα θέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν,
 160 Ἠδὲ καὶ ἐκ Τρῳάων· κόρυθες δ' ἄμφ' αὐὸν αὐτέων,
 Βαλλόμεναι μυλάκεσαι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 Δὴ ῥα τότ' ὤμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιος Ἰτρακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἠύδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδῆς ἐτέτυθο
 165 Πάχχῃ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἤρωας Ἀχαιοῦς
 Σχησεῖν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀπίτους.
 Οἱ δ' ὥς τε σφῆκες μέσων αἰόλοι ἢ μέλισσαι
 Οἰκία ποιήσονται ὀδῶ ἐπι πειπιλοείσῃ,
 Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 Ἄνδρας θρηητήρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 Ὡς οἷγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἔοντε,
 Χάσσεσθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἄλῳναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἐκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 Ἀργαλέον δὲ με ταῦτα, θεὸν ὡς, πάντ' ἀγορεύουσι.
 Πάντη γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῆς πύρ
 Λαίῳν· Ἀγγεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 Νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχέλατο θυμὸν
 180 Πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάφθοι ἦσαν.
 Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊότητα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερός Πολυπότῆς,
 Δουρὶ βάλεν Λάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήν·
 Οὐδ' ἄρα χαλκίῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 Λίχμῃ χαλκίῃ φήξ' ἔστέον· ἐγκέφαλος δὲ

- Ἐνδον ἄπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμώσθη·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξαναριξεν.
 Τῖον δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὄζος Ἄρης,
 Ἴππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 Αὐτίς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος Ξίφος ὄβυ,
 Ἀντιγάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὄμλου,
 Πλήξ' αὐτοσχέδιον· ὃ δ' ἄρ' ὑπτιος οὐδε ἔφρουσθη·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἄπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτορι κοῦροι ἔκοντο,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 Τεῖχος τε ῥήξιν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 Οἱ ῥ' ἔτι μερμηρίζον, ἐφρασταότες παρὰ τήφρω.
 200 Ὀρnis γάρ σφιν ἐπῆλθε, περρησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
 Φοινῆεντι δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐπω λήθετο χάρμης.
 Κόψε γάρ αὐτον ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δεξιῆν,
 205 Ἴδωθεις ὀπίσω· ὃ δ' ἀπὸ ἔθεν ἤκε χυμᾶζε,
 Ἀγλήσας ὀδύγησι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὀμίλῳ·
 Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Τρώες δ' ἐρήγισαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 210 Δῆ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ· αἰὲ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορήσιν,
 Ἐσθλὰ φραζομένοι· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ εἰοικεν,
 Δῆμον ἔοντα παρῆξ ἀγορευέμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὺν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
 215 Νῦν δ' αὐτ' ἐξερέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Μῆ ἴομεν Δαναοῖσι μαχνησόμενοι περὶ νῆων.
 Ὡδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἶομαι, εἰ ἔτιόν γε
 Τρωσὶν ὄδ' ὄρnis ἐπῆλθε, περρησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
 220 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν ἄφαρ δ' ἀφῆκε, πάρος φίλα οἰκ' ἰκίσθασι,
 Οὐδ' ἐτέλεσε φέρων δόμεναι τεκέουσιν ἰοῖσιν.
 Ὡς ἡμεῖς, εἶπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
 225 Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἔλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
 Πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 Χαλκῶ δρωσούσι, ἀμνυόμενοι περὶ νῆων.
 Ὡδὲ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ

- Είδειή τεράων, καὶ οἱ πειθολατο λαοί.
 230 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἴσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπο σπουδῆς ἀγορεύεις,
 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 235 Ὅς κέλεαι Ζητὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθίσθαι
 Βουλέων, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερόγυασι κελεύεις
 Πείθεσθαι τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 Εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἴω τ' Ἥελίον τε,
 240 Εἴτ' ἐπ' ἄριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
 Ἡμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλήν,
 Ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 Τύπτε σὺ δειδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτήτα,
 245 Εἶπερ γὰρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινώμεθα πάντες
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
 Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχημῶν.
 Εἰ δὲ σὺ δηϊοτήτος ἀφέξει, ἤε τιν' ἄλλον
 Παρφύμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 250 Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπέις ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυτος
 Ὄρσεν ἀπ' Ἰθαίων ὄρειαν ἀνέμοιο θύελλαν,
 Ἴδ' ἰθύς νηῶν κοινήν φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 255 Θέλεβ' ἄρον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζον.
 Τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
 Ῥήγνυσθαι μέγα τείχος Ἀχαιῶν πειροήτιζον.
 Κρόσσας μὲν πύργων ἔρον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 Στήλας τε προβλήτας ἐμόχλειον, ἄς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 260 Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 Τὺς οἶγ' αὐέρον, ἔλποντο δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 Ῥήξειν. οὐδὲ νῦ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 Ἄλλ' οἶγε θηνοῖσι βοῶν φρούζαντες ἐπάλξεις,
 Βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηΐους ὑπὸ τείχος ἰόντας.
 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
 Πάντοσα φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλον μελιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
 Νείκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
 270 Ὅς τε χειροῖτερος· ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοιοὶ
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·

- Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε πον γιγνώσκετε. μήεις ὄπισσω
 Τετράφθα προτὶ νῆας, ὀμοκλητήρος ἀκούσας·
 Ἄλλα πρόσω ἔσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλευθε,
 275 Αἶ κε Ζεὺς δώσῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
 Νεῖκος ἀπωσαμένους, δῆϊους προτὶ ἄστυ δίκασθαι.
 Ὡς τῶγε προβοῶντε μύχην ὠτρυνον Ἀχαιῶν.
 Τῶν δ', ὥστε ριπάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ
 Ἥματι χειμερῶ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
 280 Νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφανσκομένος τὰ ἄ κῆλα·
 Κοιμήσας δ' ἀνίμους χεῖε ἔμπροθεν, ὄφρα καλύψῃ
 Ἐψηλῶν ὄρεων κορυφὰς καὶ πρόωνας ἄκρους,
 Καὶ πεδία λωτεινὰ καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
 Καὶ τ' ἔφ' ἁλὸς πολίης κέχυται λιμίσι τὰ καὶ ἄκταις,
 285 Κῦμα δέ μιν προσπλῖζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
 Εἰλύεται καθύπερθ' , ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·
 Ὡς τῶν ἀμφοτέρωσθε λῆθαι πωτῶντο θαμειαί,
 Αἰ μὲν ἄρ' ἐς Τρώας, αἰ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
 Βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.
 290 Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαιδιμος ἔκτωρ
 Τεῖχος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα,
 Εἰ μὴ ἄρ' υἷὸν ἰὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
 Ἦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονθ' ὡς βουσὶν ἔλιξιν.
 Αὐτίκα δ' ἄσπιδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἴσην,
 295 Καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
 Ἰλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψι θαμειάς,
 Χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκίσιν περὶ κύκλον·
 Τῆν ἄρ' ὄγα πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
 Βῆ δ' ἔμεν, ὥστε λῶν ὀρασίτροφος, ὅστ' ἐπιθευῆς
 300 Δηρόν ἐη κρειῶν, κέλεται δὲ ἑ θυμὸς ἀγήτωρ,
 Μήλων κειρήσοντα, καὶ ἐς πυκνὸν δόμον ἐλθεῖν·
 Εἶπερ γὰρ χ' εὐρησι παρ' αὐτόφει βώτορας ἄνδρας
 Σὺν κισὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 Οὐ ῥά τ' ἀπειρήτος μέμονε σταθμοῖο δίκασθαι,
 305 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἠ ἠρπαξε μετάλμενος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
 Ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 Ὡς ῥα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν,
 Τεῖχος ἐπαΐξει, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπαΐξεις.
 Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἰκπολόχοιο·
 310 Ἰλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
 Ἐδρη τε κρέασιν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάσσειν,
 Ἐν Ἀυκίῃ, πάντες δὲ, θεοὺς ὡς, εἰσορώσιν·
 Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 Καλὸν φυτιλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο·

- 315 Τῷ γυν' χρη' Λυκίοισι μέγα πρόωτοισιν ἴοντα
 Ἐσταίμεν, ἡδὲ μάχης καύστειρης ἀντιβολήσασι·
 Ὄφρα τις ᾧδ' εἶπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
 Οὐ μὰν ἀκλήϊς Λυκίην κἀτά κοιρανέουσιν
 Ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔθουσι τε πλοῖα μῆλα,
 320 Οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιθδία· ἀλλ' ἄρα καὶ ἴς
 Ἐαθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μέγα πρόωτοισι μάχονται.
 Ὡ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλιμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε
 Ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμεν,
 325 Οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 Νῦν δ' — ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφροσῶσιν θανάτωιο
 Μυρταί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτόν, οὐδ' ὑπαλύξαι —
 Ἴομεν, ἡὲ τῶ εὖχος ὄρεξομεν, ἡὲ τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπειτραπέη, οὐδ' ἀπίθῃσεν
 330 Τῷ δ' ἰθύς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τούς δὲ ἰδὼν φίγησ' υἱὸς Πεττωῖο Μενεσθεύς·
 Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
 Πάπτηνεν δ' ἀνά πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
 Ἠγεμόνων, ὅστις οἰ ἄρῃν ἐτάροισιν ἀμύναι·
 335 Ἐς δ' ἐνόησ' Αἰάντα δῦω, πολέμου ἀπορήτω,
 Ἐσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθην ἴοντα,
 Ἐγγύθεν· ἀλλ' οὐπωσ οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·
 Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 Βαλλομένων σακίων τε καὶ ἵπποκόμων τροφαλειῶν
 340 Καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπάχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτίας
 Ἰσταίμενοι πειρώοντο βίη φήξαντες ἐξελθεῖν.
 Αἶψα δ' ἐπ' Αἰάντα προῖει κήρυκα Θωῶτην·
 Ἐρχετο, διε Θωῶτα, θείων Αἰάντα κάλεσσον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἀριστον ἀπάντων
 345 Εἶη, ἐπεὶ τάχα τῆδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοί, οἱ τοπάρος περ
 Ζαχρηῆς τελέθουσι κατὰ κρατερᾶς ὑσμίνης.
 Εἰ δὲ σφιν καὶ κείθι πόνος καὶ νείκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ ὅλος ἔτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 Καὶ υἱὸς Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθῃσεν ἀκούσας·
 Βῆ δὲ θείων παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντῃσι κίων, εἰθαρ δὲ προσήυδα·
 Αἶαντι, Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 355 Ἠρώγει Πεττωῖο Διοτρεφείος φίλος υἱὸς
 Κεῖσ' ἴμεν, ὄφρα πόροιο μίνυνθ' ἀ περ ἀντιάσθων·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἀριστον ἀπάντων

- Εἶη, ἐπεὶ τάχα κείθι τετεύχεται αἰπὺς ὄλαθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τοπαῖρος περ
 360 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δέ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεύκρος ἄμ' ἐσπίσθω, τόξων εὖ εἰδὼς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσι μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 Αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὐθι, σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης,
 Ἐσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἴφι μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἰμι, καὶ ἀντίωι πολέμοιο·
 Αἴψα δ' ἐλευσομαι αὐτίς, ἐπήν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεύκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
 Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
 Εὐτε Μενεσθέης μεγαθύμου πύργον ἴκοιτο,
 Τείχεος ἐντός ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἴκοιτο.
 375 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βυθίνον, ἐρμυῆ λαίλαπι ἴσοι,
 Ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μεδοντες·
 Σὺν δ' ἐβάλλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὠρτο δ' αὐτή.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπηδόντος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μεγαθύμον,
 380 Μαρμύρων ὀκρῖοέντι βυλῶν, ὃ ἦα τείχεος ἐντός
 Κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπερτατος· οὐδὲ κέ μιν δία
 Χεῖρεσσ' ἀμφοτέρης ἔχοι ἀνήρ, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δ' ἄρ' ὑπόθεν ἔμβυλ' αἰέρας·
 Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστί' ἄραξεν
 385 Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἐοικῶς
 Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστιά θυμός·
 Τεύκρος δὲ Γλαύκον, κρατερόν παῖδ' Ἴππολόχοιο,
 Ἴψ' ἐπευσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 Ἴψ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
 390 Ἄψ δ' ἀπο τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μήτις Ἀχαιῶν
 Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῶτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπίοντος,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 Ἀλλ' ὄγε Θεστορίδην Ἀλκμῖονα δουρὶ τυχῆσας
 395 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πῖσε δουρὶ
 Πιρηνίης, ἀμφὶ δὲ οἱ βρούχε τείχεα ποικίλα χυλκῶ.
 Σαρπηδῶν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἰλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν,
 Ἔλχ', ἠ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεν
 Τείχεος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεύκρος ὀμμερτίσανθ'· ὃ μὲν ἰψ'

- Βεβλήκει τελαμώνα παρὶ στήθεσσι φαεινὸν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
 Παιδὸς ἰού, μὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνησι θαμνίῃ·
 Αἴας δ' ἄσπίδα νύξεν ἐπάλαμος· ἧ δὲ διακρὸ
 405 Ἦλυθεν ἔγχει, στροφάλεξο δέ μιν μεμαῶτα.
 Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 Χάζει, ἐπεὶ οἱ θυμὸς εἴλεπετο κῦθος ἀρέσθαι.
 Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἠλιζήμενος Ἀγκίοισιν·
 ὦ Ἀγκίοι, τί τ' ἄρ' ὦδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
 410 Ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμω περ ἑόντι,
 Μούνω φηξαμένω θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόντων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὀμοκλήτην,
 Μῦλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἰκαρτύναντο φάλαγγας
 Τείχεος ἔντωσθεν, μίγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθίμοι Ἀγκίοι Λαυαῶν ἐδύναντο
 Τείχος φηξαμένοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Λαυαὸὶ Ἀγκίους ἐδύναντο
 420 Τείχεος ἄψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν.
 Ἄλλ' ὡστ' ἀμφ' οὔρουσι θύ' ἀνίρεθ' ἀθηρίασθον,
 Μέτρον ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνω ἐν αρουρήνῃ,
 Ὡς ὀλίγω ἐνὶ χώρῃ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
 Ὡς ἄρα τοὺς διεύργον ἐπάλιος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 425 Δίηουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύνκλους, λαισιγῖά τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροά νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἦμὲν ὀτιῶ στροφθέντι μετὰφρασα γυμνωθείῃ
 Μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερές ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλιος αἵματι φωτῶν
 Ἐψύμαδα ἄμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνήτις ἀληθῆς,
 Ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰριον, ἀμφὶς ἀνέλειπε
 435 Ἰσάζουσα, ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρῃται·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦθος ὑπέρτερον ἔκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν.
 Ἦῦεν δὲ διαπρύσιον, Τρῳέεσσι γεγωνῶς·
 440 Ὅρνυσθ', ἰππόδαμοι Τρῳεῖς! ῥήγνυσθε δὲ τείχος
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῖς πῦρ!
 Ὡς φάτι' ἐποτρύνω· οἱ δ' οὔσαι πάντες ἄκουον,
 Ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ὁλλέες· οἱ μὲν ἔπειτα

- Κροσσάων ἐπίβαινον, ἀλαχμίνα δούρατ' ἔχοντες.
 445 Ἐκτῶρ δ' ἀρπάξας λάαν φέρον, ὅς ῥα πυλίων
 Ἔστηκει πρόσθε, πρηνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δὺ' ἀνέρι δῆμου ἀρίστῳ
 Ῥηϊδίῳς ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔθεος ὀχλίσειαν,
 Οἶοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὁ δέ μιν ρεία πάλλε καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἐλαφρόν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ρεία φέροι πόκον ἄρσενος οἴος,
 Χεῖρι λαβῶν ἰτέρη, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπέγει·
 Ὡς Ἐκτῶρ ἰθὺς σανίδων φέρε λάαν αἰέρας,
 Αἶ ῥα πύλας εἵρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
 455 Λικκίλδας, ὑψηλὸς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
 Εἶχον ἐπημοιβοί, μία δέ κληῖς ἐπαρήρει.
 Στῆ δέ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρυσάμενος βάλε μίσσας,
 Εὐ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.
 Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέυς δέ λίθος εἴσω
 460 Βριθουσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 Ἐσχεθέτην, σανίδες δέ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 Αἴος ὑπὸ φηπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἐκτῶρ,
 Νυκτὶ θοῆ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δέ χαλκῷ
 Σμερδαλέῳ, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὶ δέ χερσὶν
 465 Δούρ' ἔχεν. οὐκ ἂν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 Νόσφι θεῶν, οἳ ἔσαλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
 Κέκλετο δέ Τρῳέεσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὄμιλον,
 Τείχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
 Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δέ κατ' αὐτὰς
 470 Ποιητὰς ἐσίχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 Νῆας ἀνά γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλλαστος ἐτύχθη.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ν.

Trojani passim superato muro cædunt Achivos, quum Neptunus, miseratione commotus, clam Jove, tuendis navibus auxiliator accedit (1 - 42): qui primum duos Ajaces, tum cæteros principes, humanâ specie indutus, ad obsistendi pertinaciam cohortatur (43 - 124). Igitur Ajaces et alii Hectorem in mediâ acie ab excidio navium arcent (125 - 205); mox Idomeneus, a Neptuno in arma instigatus, assumpto Merione, ad sinistram afflictis succurrit (206 - 329). Exinde atrox prælium conseritur, in quò Trojanis Jupiter, Achivis Neptunus favet, inter Achivos Idomenei imprimis virtus spectatur (330 - 362). Is Othryoneum, Asium, Alcathoum interficit; idemque cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Æneam, Deiphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat (363 - 672). Etiam Hectorem, medio, quem dudum tenuit, loco sic urgent Ajaces et aliæ cætervæ, ut gradum jam referant Trojani: sed Polydamantis consilio firmatus Hector repente collectos in hostem ducit (673 - 808.) Novam pugnam ciet Ajax, et ingenti utrimque clamore certatur (809 - 837).

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίην.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε καὶ Ἴκτορα νηυσὶ πύλασεν,
 τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἴζην
 Νωλεμῖως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσοι φαεινῶ,
 Νόσφιεν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
 6 Μυσῶν τ' ἀγγεμάχων καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν,
 Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνδρῶπων.
 Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσοι φαεινῶ·
 Οὐ γὰρ οὐχ' ἀθανάτων τιν' εἶλπετο ὄν κατὰ θυμῶν
 Ἐλθούτ' ἢ Τροίεσσι ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
 10 Οὐδ' ἀλασκόπιην εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
 Τροῦ ἐπ' ἀκροιάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
 Θρηϊκῆς· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἔχει ἰὼν, ἑλείρει δ' Ἀχαιοὺς,
 Τρωσῶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερώς ἐνεμίσησα.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσεται παιπαλοέεντος,
 Κραιπνὰ ποσὶ προβιβιάς· τρέμε δ' οὐρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρεῖς μὲν ὄρεζατ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτατον ἴκετο τέκμων,
 Αἰγὰς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης,
 Χρυσέα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἀφθιτα αἰεὶ.
 Ἐνθ' ἑλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ἰκκυπέτα, χρυσεῖαν ἐθείρηαν κομόωντα.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῦ· γένητο δ' ἰμάσθλων
 Χρυσείην, εὐνυκτον, ἰοῦ δ' ἐπεβήσεται δέφρον·
 Βῆ δ' ἑλάν ἐπὶ κύματι· ἀτάλλε δὲ κῆτε ὑπ' αὐτοῦ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγροίησεν ἄνακτα·
 Ἰηθοσύη δὲ θάλασσα δῖίστατο· τοὶ δ' ἐπέεοντο
- 30 Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄζων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἔσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρὺ βαθύτης βένθεσι λίμνης,
 Μεσσηγύς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρον παιπαλοέισσης·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 25 Λύσας ἐξ ὄχεσιν, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 Ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδασ ἔβαλε χρυσεῖας,
 Ἀρήηκταυς, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν
 Νοστήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ὦχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρωῆς δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἦε θυέλλη,
- 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἄβρομοι, αὐτᾶχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Αἰρήσειν, κτενεῖν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐνοσίγαιος,
 Ἀργείους ὤτρυνε, βαθύτης ἐξ ἁλὸς ἑλθὼν,
- 45 Εἰσαμένος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρεά φωνήν·
 Αἴαντε πρώτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἴαντα, σφῶ μὲν τε σαώσεται λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀλκῆς μνησασμένῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεῖδία χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρωῶν, οἱ μέγα ταῖχος ὑπερκατέβησαν ὄμιλον·
 Ἐξουσιαν γὰρ ὑπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδισα, μητι πάθωμεν,
 Ἢ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἰκελὸς ἠγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὔχει ἐρισθενεὶος παῖς εἶναι.
- 55 Σφωῖν δ' ὠδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσσειεν,
 Αὐτῷ θ' ἰστώμεναι κρατερώς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
 Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἔρωσιμιτ' ἀπὸ νηῶν

- Ἐκκυπόρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
 Ἢ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
- 80 Ἀμφοτέρω κεκοπὸς πλήσεν μέγας κρατεροῖο·
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 Αὐτὸς δ', ὡστ' ἔρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
 Ὅς φά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκειος ἀφθεῖς,
 Ὅρμηθῃ πεδίῳ διώκειν ὄρνισον ἄλλο·
- 85 Ὡς ἀπο τῶν ἤϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Τούτῳ δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
 Αἴαν· ἐπαί τις γῶϊ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 Μάντεϊ εἰδόμενος κίλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι—
- 90 Οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής·
 Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κημάων
 Ῥεῖ' ἔγνω ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ—
 Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Μᾶλλον ἐφορμάται πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι,
- 95 Μαιμῶσιν δ' ἔραρθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεῖν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Οὕτω γῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄπτοι
 Μαιμῶσιν καὶ μοι μέγας ὦρορ· νέρθε δὲ ποσὶν
 Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοιεῖω δὲ καὶ ὀλος
- 100 Ἐκτορι Πριάμιδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.
 Ὡς οἱ μὴν τοιαῦτι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Χύρμη γηθόσσυνοι, τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
 Τύφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοῦς,
 Οἱ παρὰ νηυσὶ θεῶσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
- 105 Τῶν δ' ἅμα τ' ἀργαλῆα καμάτω φίλα γυῖα λέλυντο,
 Καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, δερκομένοισιν
 Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ.
 Τῆς οἴγ' εἰσφόροντες, ὑπ' ὀφρῦσι δάκρυα λείβον·
 Οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' Ἐνοσίχθων
- 110 Ῥεῖα μετειασμένους κρατεράς ὠτρυνε φάλαγγας.
 Τύκρον ἐπι πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κτελέων,
 Πηνελόειν δ' ἠρώα, Θόαντιά τε Δηϊπυφόν τε,
 Μαχρόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
 Τοὺς ὄγ' ἐποιτύνων, ἔπια πιτφόροντα προσήδα·
- 115 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κούροι ρεῖοι! ὕμιν ἔγωγε
 Μαρναμένοισι πέποιθι σωσέμεναι γέας ἀμᾶς·
 Εἰ δ' ὕμεις πολέμοιο μεθήσετε λευγαλείοι,
 Νῦν δὴ εἶδεται ἡμᾶρ, ὑπὸ Τρῳάεσσι δαμῆναι.
 Ὡ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι,
- 120 Διγόν, ὃ οὔποι' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἐφροσκον,

- Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἵεναι νείας! οἱ τοπάρους περ
 Φυζακινήσ ἑλάφοισιν ἑοίκεσαν, αἶτε καθ' ὕλην
 Θῶωρ, πορθαλλῶν τε λυκῶν τ' ἤια πέλονται,
 Αὐτίως ἡλάσκουσαι, ἀνάλικιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρησι·
 100 Ὡς Τρῶες τοπρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν.
 Νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
 Ἴγυμόνος κακότητι, μεθημοσύνησὶ τε λαῶν,
 Οἱ κείνω ἐρίσαντες ἀμνύμεν οὐκ ἐθέλουσιν
 110 Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἄν' αὐτάς.
 Ἄλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτίττυμον αἰτιός ἐστιν
 Ἴηως Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 Ἥμεις γ' οὐπὼς ἔστι μεδιέμεναι πολέμοιο.
 115 Ἄλλ' ἀκεώμεθα δᾶσσον· ἀπεσταὶ τοι φρόνες ἐσθλῶν.
 Ἔμεις δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετι θούριδος ἀλκῆς,
 Πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἄν ἐγωγε
 Ἄνδρὶ μαχησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθίει,
 Δυγρός ἔων· ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.
 120 Ὡ πέποινες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μείζον
 Τῆδε μεθημοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θεῖσθε ἕκαστός
 Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νέικος ὄρωρεν.
 Ἐκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοῆν ἀγαθὸς πολεμῆξαι
 Καρτερός, ἐφῆξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα.
 125 Ὡς ἦα κελυτιῶων Γυιήοχος ὤρσιν Ἀχαιοῖς.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἰάντας δοιοῦς ἵσαντο φάλαγγες
 Καρτεραὶ, ἄς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθεῖν,
 Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
 Κρινθέριτες Τρῶάς τε καὶ Ἐκτορι δῖον ἔμιμον,
 130 Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει· προθελύμνω·
 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἐφειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νεόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφραστάων ἀλλήλοισιν·
 Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειῶων ἀπὸ χειρῶν
 135 Σείομεν· οἱ δ' ἰδὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Ἀντικρὺ μεμαῶς, ὀλοοῖτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,
 Ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάφθοος ὦση,
 Ῥήξας ἀσπέτω ὄμβρω ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 140 Ἔφι δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δὲ θ' ὑπ' αὐτοῦ
 Ἐλῆ· ὁ δ' ἀσφαλέως θεῖε ἔμπροθεν, ἕως ἵκηται
 Ἰσώπεδον, τότε δ' οὔτε κυλινδεται, ἰσσύμενός περ·
 Ὡς Ἐκτωρ εἰως μὲν ἀπέλλει, μέχρι θαλάσσης

- ῥέα διαλευσέσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 145 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγγιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἔγχευμφθεῖς· οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ἕφθειν τε καὶ ἔγχευσιν ἀμφιγύοισιν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμλχθῆ.
 Ἥμυεν δὲ διαπρύσιον, Τρῶεσσι γειγωνῶς·
 150 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμυχηταί,
 Παρμένετ'· οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σπήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηθὼν σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἴω, χασσοῦνται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτέον με
 Ὡρσε θεῶν ὤφριστος, ἐμὶγδουπος πόσις Ἥρῃς.
 155 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Διήφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριάμιδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,
 Κούφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 160 Καὶ βάλειν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,
 Ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἐάγῃ δολιχὸν δόρυ· Διήφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρεῖην σχεῖθ' ἀπὸ τοῦ, δεῖσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο διαίφρονος· αὐτὰρ ὄγ' ἔρως
 165 Ἄψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χεῖρατο δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνείαξεν.
 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ὃ οἱ κλισίῃφι λείλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοῆ δ' ἄσβεστος ὄρῳρει·
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμῶνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἰμβριον αἰχμητῆν, πολυτίπου Μέντορος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πηθαιον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδισικιάστην·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Λυαῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλιπσαι,
 175 Ἄψ εἰς Ἴμιον ἦλθε, μειέπρεπε δὲ Τρῶεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεῖ μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μάλῃ ὤς,
 Ἦε ὄριος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 Ὡς πέσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βρούχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρηθήθη, μεμιαῖς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρηθηέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλευάτο χαλκίον ἔγχος
 185 Τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱὸν Ἀκτορῶνος,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στῆθος βάλει δουρὶ.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτωρ δ' ἠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυίαν
 Κρητος ἀφαρπάξει μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Δίας δ' ὀρηθήεντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
 Ἐκτωρος· ἀλλ' οὐπὲ χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδάλειῳ κεκάλυφθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὐκ,
 Ἦσε δὲ μιν σθένει μεγάλῳ· ὃ δὲ χάσσειτ' ὀπίσσω·
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείλυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, Διὸς τε Μενεσθένος,
 Ἄρχοι Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἴμβριον αὐτ' Αἰάντε, μεμῶστε θούριδος ἀλκῆς.
 Ἦστε δὲ αἶγα λίοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδότων
 Ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 200 Τρωῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλήσιν ἔχοντε·
 Ἦσε ῥα τὸν ὑψὺ ἔχοντε δῶν Αἰάντε κορυστὰ,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 Κόψεν Οὐλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 Ἦσε δὲ μιν σφαιροδὸν ἐλιξάμενος δὲ ὀμίλου,
 205 Ἐκτορι δὲ προπύροιδε ποδῶν πῆσεν ἐν κοιλίῃσιν.
 Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Πουσιδῶν ἐχολώθη,
 Τίωνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὄξει χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 Ἦίεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 215 Ἀντιάαν· τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνουσίθων,
 Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὸς Θόαντι,
 Ὅς πάσῃ Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπαλαῖ
 220 Οἴχονται, τὰς Τρωσῶν ἀπελλέον υἱὲς Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤῥα·
 Ἦ Θόαν, οὐτίς ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσον ἔγωγες
 Πηγνώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 Οὔτε τινα δέος ἔχει ἀκήριον, οὔτε τι δῆκω
 225 Εἶκω, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὔτω
 Μῆλλε δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι,
 Νωνύμους ἀπολείδαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἄλλα, Θόαν· καὶ γὰρ τοπάφος μενιδῆϊος ἦσθα,
 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδθαι·

- 230 Τῷ νῦν μὴτ' ἀπόληγε, κίλευέ τε φωτὶ ἰκαστήρ.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνούχθων·
 Ἰδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνήρ ἐτι νοστήσειεν.
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὐθι κυνῶν μέληθρα γίνοιτο,
 ὅστις ἐπ' ἡματι τῷδε ἰκὼν μεθίησι μάχεσθαι.
- 235 Ἄλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρῆ
 Σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔοντα.
 Συμφορετὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεοθα μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἅμ πόνον ἀνδρῶν·
- 240 Ἰδομενεὺς δ' οἷε δὴ κλισίην εὐτυχτιον ἴκανεν,
 Δύσσοτο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γένοιτο δὲ δοῦρα·
 Βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῆ ἑναλλάγκιος, ἦντε Κρονίων
 Χειρὶ λαβὼν εἰνάξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
- 245 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἄλμπυ περὶ σιγήθεσσι θέοντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἔς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγὺς ἐτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χαλκίον ἦει
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου νίε, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἑταίρων,
- 250 Τίπτ' ἤλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτήτα·
 Ἴέ τι βέβληται, βέλεος δὲ σε τείρει ἀκωχῆ;
 Ἴέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
 Ἰσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαιόμαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
- 255 [Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἐρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεΐξμεν, ὁ πρὶν ἔχρισκον,
 Ἀσπίδα Διηφόβοιο βυλῶν ὑπερηγορέοντος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα.
- 260 Δούρατα δ', αἶ κ' ἐθέλῃσθα, καὶ ἔν, καὶ εἰκοσι δήεις,
 Ἐσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ οἶω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὺς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλύεσσαι,
- 265 Καὶ κόρυθες καὶ θωρήκες λαμπρὸν γανύωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Καὶ τοι ἐμοὶ παρὰ τε κλισίῃ καὶ νῆϊ μελαινῇ
 Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστιν ἐλεσθαι.
 Οὐδέ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
- 270 Ἀλλὰ μετὰ πρῶτοισι μάχην ἵνα κυδιάνειραν
 Ἴσταμαι, ὅπποτε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

Λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεται αὐτὸν οἶω.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤα·

275 Οἶδ' ἀρετὴν οἴος ἔσσι· τί σε χρῆ ταῦτα λέγεσθαι;

Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι

Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διαίδεται ἀνδρῶν,

Ἐνθ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὃς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαίνθη —

Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χροῖς ἄλλυδις ἄλλη·

280 Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύει ἐν φρεσὶ θυμός,

Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵκει·

Ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη μεγάλη στήρνοισι πατάσσει,

Κῆρας οἰομένω, πατάγο; δὲ τε γίγνεται ὀδόντων·

Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὐτ' ἄρ' τρέπεται χροῖς, οὔτε τι λίην

285 Τυφθεῖ, ἐπειδὴν πρῶτον ἐσιζήται λόχον ἀνδρῶν,

Ἀράται δὲ τάχιστα μυχήμεναι ἐν θατ' ἄλγῳ —

Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.

Εἴπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἢ τυπείης,

Οὐκ ἂν ἐν ἀνχέν' ὄπισθε πέσοι βίλος, οὐδ' ἐνὶ σώτῳ,

290 Ἀλλὰ κεν ἢ στήρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν,

Πρόσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.

Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπέτιοι ἄες,

Ἐσταότες, μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσῆσῃ·

Ἀλλὰ σύγε κλισίηρθε κίων ἔλευ ὄβριμον ἔγχος.

295 Ὡς φάτο· Μηριόνης δὲ, θοῶ ἀτάλατος Ἄρηϊ,

Καρπαλίμωσ κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,

Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολίμοιο μεμηλώς.

Οἴος δὲ βροτολογιῶς Ἄρης πόλεμόνδε μέτισιν,

Τῷ δὲ Φόβος, φίλος νίος, ἅμα κρύτερος καὶ ἀταρβής,

300 Ἔσπετο, ὅσι' ἐφόβησε ταλάφρονα περ' πολεμιστῆν·

Τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσασσασθον,

Ἰὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῷγε

Ἐκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·

Τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγροὶ ἀνδρῶν,

305 Ἦσαν ἐς πόλεμον, κεκορηθμένοι αἰθήσῃ χαλκῷ.

Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Δεωκαλίδη, πῆ τ' ὄρ' μέμονας καταδύναι ὄμιλον;

Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσοις,

Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθι ἔλπομαι οὕτω

310 Δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιοῖς.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤα·

Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσοισιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,

Αἰαντὲς τε δύοι, Τεύκρος θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν

Τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·

315 Οἱ μιν ἄδηρ' ἐλώσῃ, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,

- Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 Αἰπὺ δ' αἰεσσεται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Νῆας ἐνιπρήσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 320 Ἐμβύλοιο αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῆσιν.
 Ἄνδρ' ἰδὲ κ' οὐκ εἴσεις μέγας Τελαμώνιος Δίας,
 Ὃς θρητός τ' εἶη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτῆν,
 Χαλκῶ τε θηκτός μεγάλοισι τε χερμαθίοισιν.
 Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηδῆγορι χωρήσειεν,
 325 Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπῶς ἐστὶν ἔρξσειν.
 Νῶϊν δ' ὦδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα ταχίστα
 Εἴδομεν, ἧς τῷ εὖχος ὀρέξομεν, ἧς τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶν ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 330 Ἡρῶ ἴμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἧ μιν ἀνώγει.
 Οἱ δ' ὡς ἴδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἶκελον ἀλκῆν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλίοισιν,
 Κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνησι νέεσσι.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ λυγῶν ἀνέμων σπέερχωσιν ἄελλαι
 335 Ἡμαι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἀμυδὸς κόνις μεγάλην ἰωτάσιν οὐλέλην·
 Ὡς ἄρα τῶν ὁμός' ἤλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλους καθ' ὄμιλον ἐναιρέμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Ἐφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησιν
 340 Μακρῆς, ἃς εἶχον ταμειχόρας· ὅσσε δ' ἄμερδεν
 Αὐγῇ χαλκείῃ κορυθῶν ἀπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νιοσμῆκτων, σακείων τε φαινεῶν,
 Ἐρχομένων ἀμυδὸς· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἶη,
 Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀπάχοιτο.
 345 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύο Κρόνου υἱε κραταῖω
 Ἀνδράσιν ἥρωεσσι τετεύχεται ὄλυγα λυγρὰ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρῶεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο νίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 350 ἠθέλε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιῶν Πιόθι πρό,
 Ἀλλὰ θέτιν κύδαινε καὶ υἷα καρτερόθυμον.
 Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μεταλθῶν,
 Λάτρη ὑπέξαναθὺς πολίης ἁλός· ἤχθετο γὰρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, Αἰὲ δὲ κρατερώς ἐνεμίσσα.
 Ἡ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἔα πάτερη,
 355 Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἦδη.
 Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλείπειν,
 Λάτρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἰοικώς.
 Τῷ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο

- Πείραφ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 260 Ἀρήκτιόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθα, μασαιπόλιός περ ἰών, Δαναοῖσι κελύεσσι
 Ἴδομενεύς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 Πίφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καθησόδεν ἔνδον ἰόντα,
 Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέως εἰληλούθει.
 265 Ἥτιε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἐκ Τροίης ἀέκοντις ἀπώσεμιν νίαις Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρον Πριάμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 Δωσόμεναι· ὁ δὲ μάραθ', ἔποσσεσθεσι πιθήσας.
 270 Ἴδομενεύς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαινοῦ,
 Καὶ βάλεν ὑψὶ βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν·
 Δούλησεν δὲ πωῶν· ὁ δ' ἐπέυξατο, φώνησέν τε·
 Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνέζομ' ἀπάντων,
 275 Εἰ ἐτεόν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
 Λαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἀργεος ἐξυγαρόντες, ὀπυῖάμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
 280 Ἄλλου ἐκπέρας εὐναιόμενον πολλέθρον.
 Ἄλλ' ἔπεν, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποτιπόροισιν·
 Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐδθῶνται κακοὶ εἶμεν.
 Ὡς εἰλὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερῆν ὑσμίνην
 Ἦρωσ Ἴδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 285 Πέξος πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνεύοντε κατ' ὤμων
 Αἰὲν ἔχ' ἠνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔστο θυμῷ
 Ἴδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 Λαιμόν ὑπ' ἀνθρεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῆς,
 290 Ἦε πίτυς βλωθρῆ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νεῖον εἶναι·
 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κείτο ταυνοσθεις,
 Βεβρυχῶς, κόνιος δεδραγμῖνος αἱματοέσεως.
 Ἐκ δὲ οἱ ἠνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 295 Οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δηῖων ὑπὸ χεῖρας ἀλύτας,
 Ἄψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμηξ
 Δουρὶ μέσον περόνησε τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
 300 Ἴππου δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νίστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνημίδας Ἀχαιοὺς.

- Διήφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενεὺς,
 Ἄσιου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἀντὰ ἰδὼν ἠλευατο χάλκεον ἔγχος,
 408 Ἰδομενεὺς· κρύφθη γὰρ ὑπ' αὐσιπιδὶ πάντοσ' εἴσῃ,
 Τὴν ἄρ' ὄγε φηνοῖσι βοῶν καὶ νείροσι χαλκῷ
 Διωτὴν φορέεσκε, δῦω κανόνευσ' ἀραρυῖαν·
 Τῇ ὕλο πᾶς ἑάλῃ, τὸ δ' ὑπέριπτατο χάλκεον ἔγχος·
 Καρφαλίον δὲ οἱ ἀσπίς ἐπιθρεζαντος ἄυσεν
 410 Ἐγχος· οὐδ' αἰλίον φη βαρεῖθς χειρὸς ἀσῆκεν,
 Ἄλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Τυήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Ἰππαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσσεν·
 Διήφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπιεύζατο, μακρὸν ἄσασ·
 Οὐ μὲν αὖτ' αἰτιος κείτ' Ἄσιος· ἀλλὰ ἔφημι
 418 Εἰς Ἄιδός περ ἰόντι πυλάρτιω κρατεροῖο,
 Γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὅπασα πομπόν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γίνεται εὐξάμενοιο,
 Ἀκτιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμόν ὄρρινεν·
 Ἄλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἐοῦ ἀμίλησεν ἑταῖρου,
 420 Ἀλλὰ θεῶν περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῦω ἐρήφης ἑταῖροι,
 Μημιστεύς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλάστειρ,
 Νῆας ἐπι γλαφυρὰς φερέτην βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἴστο δ' αἰεὶ
 428 Ἡέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
 Ἡ αὐτὸς δουπήσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' Αἰσυήταο Διοτρεφείος φίλον υἱόν,
 Ἥρωσ' Ἀλκιάθοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαιο·
 Πρεσβυτάτην δ' ὄπνιε θυγατρῶν, Ἰπποδαμειαν,
 430 Τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μητὴρ
 Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλιεὴν ἐκέκαστο
 Κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 Γῆμεν ἀνὴρ ἠριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐφείῃ —
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἰδάμασσαν,
 438 Θέλξας ὅσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαιδιμα γυῖα.
 (ὕτε γὰρ ἐξοπίω φυγεῖν δύνατ', οὐτ' ἀλέασθαι·
 Ἄλλ', ὥστε στήλην ἠ δένδρον ὑψιπέτηλον,
 Ἀτρέμας ἰσταότα, στήθος μέσον οὐτασε δουρὶ
 Ἥρωσ' Ἰδομενεὺς, ὄψῃεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 440 Χάλκεον, ὃς οἱ προσθεν ἀπὸ χροός ἤρακε ὄλεθρον·
 Δὴ τότε γ' αὖθ' ἄυσεν, ἐρρικόμενος περὶ δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεισῶν, δόρυ δ' ἐν κροδίῃ ἐπεπήγει,
 Ἢ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ ἀυρίαχον πελέμιζεν
 Ἐγχος· εἶθ' αὖ δ' ἐπειτ' ἀγίει μένος ἄβρομος Ἄρης·

- 445 Ἴδομενεὺς δ' ἔκπαυλον ἐπενέξατο, μακρὸν αὔσας·
 Διήφοβ', ἣ ἄρα δὴ τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι,
 Τρεῖς ἐνὸς ἀντι πεφασθαι; ἐπεὶ σὺ περ εὐχαι αὐτῶς·
 Δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴσταυ ἔμειο,
 Ὅφρα ἴδῃ, οἷος Ζητὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
- 450 Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτη ἐπίουρον·
 Μίνως δ' αὐτὸ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίειτε, πολέσσ' ἀνδρῶσσιιν ἀνακτε
 Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
 Σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
- 455 Ὡς φάτο· Διήφοβος δὲ διάνδιχα μερμηρίξεν,
 Ἢ τινά που Τρώων ἐταρίσσιιτο μεγαθύμων,
 Ἄψ ἀναχωρήσας, ἣ πειρήσσιιτο καὶ οἷος.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοκῶσσιιτο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Αἰνεΐαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὀμίλων
- 460 Ἔσταός'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίω,
 Οὐνεκ' αἴψ' ἐσθλὸν εἶντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσσεν.
 Ἄχχου δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, γυν σε μάλα χρῆ
 Γυμβρῶ ἀμυνέμεναι, εἰπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
- 465 Ἄλλ' ἔπεν, Ἀλκαθῶ ἑπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
 Γυμβρός ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν εἶντα·
 Τὸν δὲ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔξενάριξεν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν·
 Βῆ δὲ μετ' Ἴδομενῆα, μέγα πολέμοισι μεμηλώς.
- 470 Ἄλλ' οὐκ Ἴδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
 Ἄλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις σὺς οὐρεσιν ἀλκὴ πεποιθώς,
 Ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 Χάωρ ἐν οἰοπόλῳ, φρεῖσσι δὲ τε κῶτον ὑπερθεν·
 Ὅφθαλμῶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
- 475 Θῆγει, ἀλέξασθαι μεμαώς κύνας ἠδὲ καὶ ἀνδρας·
 Ὡς μένεν Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει,
 Αἰνεΐαν ἐπιόντα βοηθῶον· αὐε δ' ἐταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἐσοφῶν, Ἀφαρηΐά τε Διήπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
- 480 Τούς ὃγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Δευτε, φίλοι, καὶ μ' οἴω ἀμύνετε! δεΐδια δ' αἰνεῶς
 Αἰνεΐαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 Ὅς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἐνι φῶτας ἐναίρειν·
 Καὶ δ' ἔχει ἠβῆς ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
- 485 Εἰ γὰρ ὀμηλικὴ γε γενοίμεθα τῶδ' ἐπὶ θυμῷ,
 Λιψά κεν ἠὲ φέροίτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην.
 Ὡς ἔρηθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,

- Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὄμοιοι κλίναντες.
 Αἰνεΐος δ' ἐτίρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Δηϊφοβὸν τε Πάριν τ' ἑσορῶν καὶ Ἀγήνορα Διον,
 Οἱ οἱ ἄμ' ἠγεμόνες Τρωῶν ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Λαοὶ ἔπονθ', ὡσεὶ τε μετὰ κίλον ἔσπετο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρίνα ποιμήν·
 Ὡς Αἰνεΐα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθε,
 495 Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῶ.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀλκαθῶφ' αὐτοσχεδὸν ὤρηθήθησαν
 Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὄμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρηῖοι ἔεχον ἄλλων,
 500 Αἰνεΐας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηῖ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροά τηλεῖ χαλκῶ.
 Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Αἰχμῇ δ' Αἰνεΐαιο κραδαιομένη κατὰ γαίης
 505 ὤχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στυβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεύς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 Ρῆξ δὲ Θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 Ἦφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Ἰδομενεύς δ' ἐκ μὲν νέκυσ δολιχόσκοιον ἔγχος
 510 Ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
 Ὡμοῖν ἀφελίσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσιν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρηθέντι,
 Οὐτ' ἄρ' ἐπαΐζαι μεθ' ἑὸν βέλος, οὐτ' ἄλλασθαι.
 Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νελεῆς ἦμαρ,
 515 Τρεῖσσαι δ' οἰκέτι ῥίμψα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τού δὲ βάρην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Δηϊφοβὸς· δῆ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεῖ·
 Ἄλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
 Τὸν Ἐνυαλίοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 520 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
 Τίος ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ἠσμήνῃ·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπω ὑπὸ χροσέοισι νέφεσσι
 Ἦστο, Διὸς βουλήσιν ἐελμένος, ἐνθα περ ἄλλοι
 525 Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀσκαλίφωφ' αὐτοσχεδὸν ὤρηθήθησαν·
 Δηϊφοβὸς μὲν ὑπ' Ἀσκαλίφου πήληκα φαεινῇν·
 Ἦρπασε Μηριόνης δὲ, θοῶν ἀτάλαντος Ἀρηῖ,
 Δουρὶ βραχίονα τύψιν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 Αὐλώπις τρυφάλεια χιμαῖ βόμβησε πρηνύσα.

- Μηριόνης δ' ἔξαντις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὤς,
 Ἐξίρυσε πριμοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης,
 Αὐτοκασιγνήτος, περὶ μέσσω χεῖρε τιήνας,
 538 Ἐξήγεν πολέμοιο δυσηγέος, ὄφρ' ἔκεθ' ἔππους
 Ὀπίως, σὶ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικιλ' ἔχοντες·
 Οἱ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στεγάζοντα,
 Τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νευτάτου ἔρφεε χεῖρός.
- 540 Οἱ δ' ἄλλοι μάφραντο, βσῆ δ' αὔβειτος ὀρώρει.
 Ἐνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
 Λαιμόν τψφ', ἐπὶ οἱ τετραμμένον, ὄξ' ἔδουρ'.
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἄσπις ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
- 545 Ἀντίλοχος δὲ Θύωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
 Οὔτως ἐπαΐζας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
 Ἴτε ἀνά πάντα θέουσα διαμπερές, αὐχέν' ἰκάνει·
 Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὑπίος ἐν κορήσιον
 Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσας.
- 550 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 Παπταίνων· Τρωῆς δὲ περιστάδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' εἰδύναντο
 Εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χρῶα νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀντιλόχου· πέρι γὰρ ῥα Ποσειδάων ἐνούλιθων
- 555 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄστυ θείων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 Στροφῶται· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 Ἴη τευ ἀκοντίσσαι, ἦε σχεδὸν ὄρηθηθῆναι.
- 560 Ἄλλ' οὐ λήθ' Ἀδίμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὄμιλον,
 Ἀσιάσθην, ὃς οἱ οὐτα μέσον σάκος ὄξ' ἔι χαλκῷ,
 Ἐγγύθεν ὄρηθηθεις· ἀμενήρωσεν δὲ οἱ αἰχμῆν
 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότιοιο μεγήρας.
 Καὶ τὸ μὲν ἀντιῶ μῆιν, ὥστε σκῶλος πυρὶκανοτος,
- 565 Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείνων·
 Μηριόνης δ' ἀπίοντα μετασπόμενος βύλας δουρὶ
 Λιδοίων τε μεσηγὺν καὶ ὄμφαλου, ἔνθα μάλιστα
 Γίγνεται Ἄρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσιν·
- 570 Ἐνθα οἱ ἔγχος ἔπτξεν· ὁ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ
 Ἴηταιρ', ὡς ὅτε βούς, τόντ' οὔρεισι βουκόλοι ἄνδρες
 Ἰλλῆσιν οὐκ ἐθέλοντα βῆν' ἠθήσαντες ἄγοισιν·
 Ὡς ὁ τυπεὶς ἦσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήρ,

- Ὅφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσαι ἔγγυθεν ἄδων
 875 Ἥρωις Μηριονῆς· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 Διήπυρον δ' ἔλενος ξιφεὶ σχεδὸν ἤλασε κόρην
 Θρηϊκίην, μεγάλην, ἀπὸ δὲ τρυφαίλαιαν ἄραξεν·
 Ἡ μὲν ἀποπλαγχθῆῖσα χαμαὶ πίσει· καὶ τις Ἀχαιῶν
 Μαργαμένων μετὰ ποσὶ ἀνιδρομάνην ἐκόμισσεν·
 880 Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐραβεννῆ νύξ ἐκάλυπεν.
 Ἄτρεϊδην δ' ἄχος εἶλε, βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Βῆ δ' ἐπαπειλήσας· ἔλενος ἦρωϊ ἄνακτι,
 Ὄξυ δόρυ παραδῶν· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλαεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ὀφραστῆται, ὃ μὲν ἔχρει ὀξυθεῖ
 885 ἔει ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νεύρηφι οἴσται·
 Πριαιμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθεος βάλεν ἰῶ
 Θωρήκος γυῖalon, ἀπὸ δ' ἔπιτο πικρὸς οἴστος·
 Ὡς δ' ἔκ' ἀπὸ πλατῖος πτυφῶν μεγάλην καὶ ἀλώην
 Θρωάσασιν κύαμοι μελανόχροες, ἣ ἐρίβινθοι,
 890 Ἰνοιῆ ὑπο λυγρῇ καὶ λεκητῆρος ἐραῆ·
 Ὡς ἀπὸ Θωρήκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Πολλὸν ἀποπλαγχθῆῖς, ἐκὼς ἔπιτο πικρὸς οἴστος·
 Ἄτρεϊδης δ' ἴρα χῆρα, βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Τὴν βύλας, ἣ ῥ' ἔχε τόξον εὖζοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 895 Ἀντικρὺ δακ χερὸς ἐθήλατο χυλκεον ἔγχος·
 Ἄφ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχύετο, Κῆρ' ἀλείων,
 Χεῖρα παρακρημάσας· τὸ δ' ἐφέλετο μέιλινον ἔγχος·
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χερὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγήνωρ,
 Αὐτὴν δὲ ῥυνέδησεν ἐνατρόφῳ οἴος αἰώτῳ,
 900 Σφενδόρῳ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 Ἥϊε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακῆ θανάτοιο τέλοςδε,
 Σοί, Μενελαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 Οἱ δ' ὄσε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴοντες,
 905 Ἄτρεϊδης μὲν ἄμαρτα, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σαπὸς Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσει·
 Ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατακλάσθη δ' ἐνὶ κωλύῳ
 Ἔγχος· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ εἰλέπετο νίκην.
 910 Ἄτρεϊδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Ἄλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὃ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἰλετο καλῆν
 Ἀξίην εὐχαλκον, ἐλαῖνῳ ἄμφι πελέκῳ,
 Μακρῷ, εὐξέετῳ· ἄμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 Ἥτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης
 915 Ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὃ δὲ προσιόντα, μέταπον,
 ῥινὸς ὑπερ κυμῆτης· λάκτε δ' ὄσατα, τὸ δὲ οἱ ὄσσε

- Πῦρ ποσὶν αἱματόεστα χαμαὶ πείσον ἐν κονήρῃν ·
 Ἰδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα ·
 620 Λεῖψετε θῆν οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπόλων,
 Τρῶες ὑπερφιάλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς !
 Ἄλλης μὲν λῶβης τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπίδουεῖς,
 Ἦν ἐμὲ λῶβησασθε, κακαὶ κύνες · οὐδὲ τι θυμῷ
 Ζηρὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
 625 Ζεινίου · ὅστε ποτ' ἔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν.
 Οἷ μιν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 Μαιψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῆ·
 Νῦν αὖτ' ἐν γῆσιν μεναίνετε ποντοπόροισιν
 Πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἤρωας Ἀχαιοὺς ·
 630 Ἀλλὰ ποθὶ στήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος.
 Ζεὺ πάτερ, ἣ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Ἄνδρῶν ἠδὲ θεῶν · σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
 Οἶον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεται ὕβριστῆσιν,
 Τρῶσιν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
 635 Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο !
 Πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότῃτος,
 Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὄρχηθ' μοῖο,
 Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
 Ἦ πολέμοιο · Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
 640 Ὡς εἰπών, τὰ μὲν ἔντε ἀπὸ χροὺς αἱματόεστα
 Συλῆσας, ἐτάφοισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐξάυτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Ἐνθα οἱ νῖος ἐπάλλτο Πυλαιμένος βασιλῆος,
 Ἀρπαλίῳν, ὃ ἦα πατρὶ φίλῳ ἔπειτο πτολεμῖζον
 645 Ἐς Τροίην · οὐδ' αὐτὶς ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν ·
 Ὅς ἦα τότε Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὐτίασε δουρὶ
 Ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι ·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείων,
 Πάντοσε παπταίνων, μήτις χροῶα χαλκῷ ἐπαύρη.
 650 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκῆρε' οἰστόν ·
 Καὶ ᾗ ἔβαλε γλουτὸν κἀτα δεξιόν · αὐτὰρ οἰστός
 Ἀντικρὺν κἀτὰ κυστίη ὑπ' οἰστίον ἐξέπερσεν.
 Ἐξόμενος δὲ κατ' αὐθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκόιλῃς, ἐπὶ γαίῃ
 655 Κεῖτο ταθίς · ἐκ δ' αἶμα μέλαν ἤϊε, δεῦρ δὲ γαῖαν.
 Τὸν μὲν Πικφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμπεπέοντο
 Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἰρήν,
 Ἀχρῆμεοι· μετὰ δὲ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων ·
 Πιοιῆ δ' οὐτίς παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.

- 660 Τῷ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη
 Ξείνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνευσιν·
 Τῷ ὄγε χυόμενος προΐει χαλκῆρος' οἰστόν.
 Ἦν δέ τις Εὐχύνωρ, Πολυίδου μάντιος υἱός,
 Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
 665 Ὃς ῥ' εὐ εἰδώς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν.
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πολυίδος,
 Νούσω ὑπ' ἀργαλήν φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 Ἦ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρωέεσσι δαμῆναι·
 Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλήν θωὴν ἀλείειν Ἀχαιῶν,
 670 Νούσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐάτος· ὦκα δὲ θυμὸς
 Ἦχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθόμενοι·
 Ἐκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη,
 675 Ὅτι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 Ἐπλετο· τοῖος γάρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 Ἦτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 Ἄλλ' ἔχεν, ἧ ταπρῶτα πύλας καὶ τείχος ἐσάλτο,
 680 Ῥηξάμενος Λαναῶν πυκινὰς στήλας ἀσπιστῶν·
 Ἐνθ' ἔσαν Αἰαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 Θιν' ἔφ' ἄλός πολιῆς εἰρμιμέναι· αὐτὰρ ὑπερθεν
 Τείχος ἐδέδμητο χθαρμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
 Ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχη αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί,
 Σπουδῆ ἐπιύσσοντα νέων ἔχον· οὐδ' ἰδύναντο
 Ἦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἐκτορα δῖον·
 Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 690 Ἦρχ' υἱὸς Πετειῶ, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φειδίας τε Στιχίος τε Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 Πρὸ Φθίων δὲ Μίδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θελοιο
 695 Ἔσκε, Μεδων, Αἰαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναϊεν
 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητροῖης Ἐριώπιδος, ἧν ἔχ' Οἰλεύς·
 Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο παῖς τοῦ Φυλακίδαο·
 Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 700 Ναῦφιν ἄμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Αἴϊς δ' οὐκέτι πάμπαν, Οἰλῆος ταχὺς υἱός,
 Ἦστατ' ἀπ' Αἰαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·

- Ἄλλ' ὣστ' ἐν κειῶ βίος εἶνεπε πηκτὸν ἄροτρον,
 Ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφεν
 706 Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηλίας ἰδρῶς·
 Τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὐζῶον ἀμφὶς εἴργει,
 Ἰεμένω κατὰ ὠκλα· τεμαῖ δέ τε τέλαον ἀρούρης·
 Ὡς τῷ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστισαν ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ εὐθλοὶ
 710 Λαοὶ ἔπονθ' ἔπαροι, οἳ σὶ σάκος ἐξεδέχοντο,
 Ὀππότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρῶς γούραθ' ἴκοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοαρὸι ἔποντο·
 Οὐ γὰρ σφε σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκῆρας ἱπποδαμείας,
 716 Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας ἐγκύκλους καὶ μέλινα δοῦρα·
 Ἄλλ' ἄρα τῶσσι καὶ ἐνστρόφῳ οἶος ἀνῶν
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 Ταρφέα βάλλοντες, Τρῶων ῥήγνυντο φάλαγγας.
 Ἀή ῥα τόθ' οἳ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δουδαλείουσιν,
 720 Μάρναντο Τρῶων τε καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ·
 Οἳ δ' ὀπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάριμης
 Τρῶες μιμησκόνο· συνακλόσειον γὰρ θεῖστοι.
 Ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιαῶν
 Τρῶες ἐχώρησαν προῦ Ἴλιον ἠνεμέεσαν,
 726 Εἰ μὴ Πουλυδάμης θρασὺν Ἐκτορα εἴκε παραστῆς
 Ἐκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραφέητοισι πιθέσθαι.
 Οὐνεκά τοι πῆρι δῶκε θεὸς πολεμῆμα ἔργα,
 Τοῦνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιϊόμεναι ἄλλων·
 Ἄλλ' οὐπῶς ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἐλίσθαι.
 730 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆμα ἔργα·
 [Ἄλλω δ' ὀρχηστύν, ἐτέρω κίθαρην καὶ αὐοδὴν·]
 Ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νέον εὐφύοπα Ζεὺς
 Ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐκπυρρίσκοντ' ἀνθρώποι·
 Καὶ τε πολέας ἐσάσσει, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 736 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὣς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Πάντῃ γὰρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδθεν·
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τείχος ἔβησαν,
 Οἳ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τέχθεσιν, οἳ δὲ μάχονται
 Παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 Ἐνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαιμεθα βουλήν,
 Ἥ κεν ἐνὶ νῆεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
 Αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἧ κεν ἔπειτα
 Πὰρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες, ἧ γὰρ ἔγωγε
 746 Δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ

- Χρῆος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ αἶτος πολέμοιο
 Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σήησεσθαι οἶω.
 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπήμων,
 [Αὐτίκα δ' ἐξ ὄχλων σὺν τευχέσιν ἄλλο χαμᾶζε,]
- 760 Καὶ μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηυδα·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακα πάντας ἀρίστους·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κῆϋ' εἶμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
 Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἔπῃν εὐ τοῖς ἐπιτείλω.
 Ἥ ῥα, καὶ ὠρηθήθη, ὄρεϊ νιφόντι ἰοικαῖς,
- 765 Κεκλήγως, διὰ δὲ Τρωῶν πέτετ' ἠδ' ἐπικουρῶν.
 Οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
 Πάντες ἐπασαεύοντ', ἐπεὶ Ἐκτορος ἔκλον αὐδήν.
 Αὐτὰρ ὁ Δηΐφοβὸν τε, βίην θ' Ἐλένοιο ἄνακτος,
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Τρτάκου υἱόν,
- 770 Φοῖτα ἀνὰ προμάχοις διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 Τοὺς δ' εὖρ οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
 Ἄλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
 Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοι τε.
- 775 Τὸν δὲ τάχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης,
 Διον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠῦκομοιο,
 Θαρσύνανθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
 Ἄγχου δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά!
 770 Ποῦ τοι Δηΐφοβὸς τε, βίη θ' Ἐλένοιο ἄνακτος,
 Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἠδ' Ἄσιος, Τρτάκου υἱός;
 Ποῦ δὲ τοι Ὀθρυογεύς; νῦν ὤλετο πάσα κατ' ἄκρης
 Ἰλιος αἰπεινὴ· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
- 775 Ἐκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀνάιτιον αἰτιάσθαι·
 Ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
 Μίλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάγκιδα γεινάτο μήτηρ.
 Ἐξ οὗ γάρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἠγείρας ἐταίρων,
 Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἔόντες ὀμιλίωμεν Δαναοῖσιν
- 780 Νωλεμῆως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλάξ.
 Οἶω Δηΐφοβὸς τε βίη θ' Ἐλένοιο ἄνακτος
 Οἴχεσθον, μακρῆσι τετυμμένω ἐγχείησιν
 Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
 Νῦν δ' ἄρχ', ὄππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
- 785 Ἥμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι
 Ἀκτῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.
 Πᾶρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἰσσύμενον, πολεμίζειν.
 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφείου φρένας ἦρας.

- Βάν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
 790 Ἀμφὶ τε Κεφριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Φάλην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφῆτην,
 Πάλμυν τ' Ἀσκανίων τε, Μόρυν θ', υἷ' Ἴπποτίωνος·
 Οἳ ῥ' ἐξ Ἀσκατίας ἐριβόλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
 Ἴοι τῆ προτιέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχισθαι.
 795 Οἳ δ' ἴσαν, ἀργαλείων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἄλλη,
 Ἢ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πέσονθε,
 Θεοπεσίω δ' ὁμάδῃ αἰὲ μίσηται, ἐν δὲ τε πολλὰ
 Κύματα παφλαῖζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
 800 Ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 Χαλκῶ μαρμαίροντες ἄμ' ἠγεμόνευσιν ἔποντο.
 Ἐκτωρ δ' ἠγεῖτο, βροτολογίῃ ἴσος Ἀρηῆ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἔισση,
 Ῥυνοῖσιν πυκινῆν· πολλὸς δ' ἐπιελάτο χαλκός·
 805 Ἀμφὶ δὲ οἳ κροτάφοισι φαιινῇ σείτετο πῆληξ.
 Πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προπαδίξων,
 Εἴ πως οἳ εἰζέειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 Ἄλλ' οὐ σύγχευ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴης δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβᾶσθων·
 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δεῖδίσσαι αὐτῶς
 Ἀργείλους; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμενός εἰμεν,
 Ἀλλὰ Διὸς μάλιστα κακῆ ἰδάμμεν Ἀχαιοί.
 Ἢ θῆν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 Νῆας· ἄφαρ δὲ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 Ἢ κε πολὺ φθαίη εὐναιομένη πόλις ὑμῆ
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε, περθεμένη τε.
 Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὅπποτε φεύγων
 Ἀρήση Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 Θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας Ἴππους,
 820 Οἳ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίωιο.
 Ὡς ἄρα αἳ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 Θάρσυνος οἰωνῷ· ὃ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Αἴαν ἄμαρτοεπές, βονγαῖε, ποῖον ἔειπες!
 825 Εἴ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
 Εἶην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με ποτνια Ἴση,
 Τιόιμην δ', ὡς τίει' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἔμμερῃ ἦδε κακὸν φέρετ' Ἀργείοισιν
 Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφῆσαι, αἶ κε ταλάσσης
 830 Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χροῖα λειριόοντα
 Δάψει· αὐτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἦδ' οἰωνούς

Δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο

Ἢχῆ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν.

625 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο

Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρῳάων ἐπιόντας ἀρίστους.

Ἢχῆ δ' ἀμφοτέρων ἔπει' αἰθέρα καὶ Διὸς ἀγῆας.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Σ.

Clamoribus pugnae exterritus Nestor egreditur tabernaculo suo, in quo adhuc Machaonem recreabat, ut, quo res loco sit, exploret (1-26). Obviam ei veniunt ex vulneribus aegri, Agamemno, Ulysses, et Diomedes, eadem de causa progressi; quorum primus, de belli exitu pridem anxius, nunc, vallum prorutum videns, rursus fugam meditatur (27-81). Hoc consilium improbat Ulysses, Diomedes autem persuadet omnibus, ut in praelium redeant suosque praesentia certe atque hortatu adjuvent; simul euntem Agamemnonem solatur, et exercitum confirmat Neptunus (82-152). Interea Juno, ut Achivorum laborem sublevet, ornat paratque se ad Jovem in Idâ uxoris illecebris deleniendum; quam ob rem a Venere cestum mutuatur, et ex Lemno accessit Somnum, qui deum in soporem committat (153-351). Huic tempori insidiatus, Somno auctore, Neptunus, fortunam Achivorum promptius auxiliando restituit (352-401). Hector, ab Ajace ictu lapidis percussus, deficit animo, atque a sociis suis asportatur curaturque (402-439). Jam renovatis animis pugnantes Achivi Trojanos a navibus avertunt, Ajace imprimis minore fugatos persequente (440-522).

Διὸς ἀπάτη.

- Νίστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης,
 Ἄλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Φράξο, διε Μαχᾶσον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
 Μειζῶν δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζήων.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,
 εἰσόκε θερμὰ λοιστρά ἐϋπλόκαμος Ἐκαμήδη
 θερμήνη, καὶ λούση ἄπο βρότον αἱματόεντα·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἔλθῶν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.
 Ὡς εἰπὼν σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἑοῖο,
 10 Κεῖμενον ἐν κλισίῃ, θρησυμήδεος ἵπποδάμοιο,
 Χαλκῷ παμφαῖνον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.*

- ἔβλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀπαρμένον ὄξει χαλκῷ·
 Στῆ δ' ἔκτος κλισίης, τοῖμα δ' εἰσθεὶς ἔργα αἰεκέας,
 Τούς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλοπέσσας ὀπισθῶν,
 15 Τρῶας ὑπερφύσους· ἐφέριπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε πορφύρη πέλωρος μέγα κύματι κοφῶ,
 Ὅσσόμενον λιγίων ἀνέμων λαμπηρὰ πέλευθα
 Αὐτως, οὐδ' ἄρα τε πρακυλλίδεται οὐδετέρωστε,
 Πρὶν τίνα παρσιμένον καταβήμεναι ἐν Διὸς οὐρόν·
 20 Ὡς ὁ γέρον εἰρημαίη, δευζόμενος κατὰ θυμόν
 Διχθαδῆ, ἥ μεθ' ὄμιλον ἴοι Λακωνῶν ταχυπόλων,
 Ἡέ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, πομένα λαῶν.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονιόντι θεάσασατο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην, οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
 25 Μαρναμένοι· λάηε δὲ σφι περὶ χρεῖ χαλκός ἀτιμῆς,
 Νυσομένων ξίφρεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυνοῖσιν.
 Νέστορι δὲ ζυμβλήντο Διοτρεφίης βασιλῆς,
 Πᾶρ νηῶν ἀνιάντες, ὅσσι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 30 Πολλὸν γάρ φ' ἀπάνευθε μάχης εἰρόνατο νῆες
 Θῖν' ἔφ' ἑλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρῶτας πεδίονθα
 ἔβρυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἴων, ἔδυνήσατο πάσας
 Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείλαντο δὲ λαοί·
 35 Τῷ ἥα προκράσας ἔβρυσαν, καὶ πλήσαν ἀπάσης
 Ἡϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνειργαῖον ἄραι.
 Τῷ φ' οἶγ' ὀφειλοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 Ἐγχεί ἐρειδόμενοι, κίσν ἀθροοί· ἄγνυτε δὲ σφιν
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι· ὁ δὲ ζυμβλήτο γεραίος,
 40 Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμόν ἐνὶ στήθεσσι· Ἀχαιῶν
 Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ὡ Νέστωρ Νηληϊᾶδῃ, μέγα κῦθος Ἀχαιῶν,
 Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέση ἔπος ὄβριμος Ἐκτωρ,
 45 Ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρῳάεσσ' ἀγορευῶν,
 Μὴ πρὶν πᾶρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
 Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 Κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ὡ πόποι, ἦ ἥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί
 50 Ἐν θυμῷ βύλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.
 Τὸν δ' ἠμίλιβετ' ἔπειτα Γεργήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἴη δὲ ταυτὰ γ' εἰοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆταιο.

- 85 Τείχος μὲν γὰρ δὴ καταρήριπεν, ὃ ἐπέπιθμεν,
 Ἀθήηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσσεσθαι·
 Οἱ δ' ἐπὶ νησοὶ θοῆσι μάχην ἀλίσστον ἔχουσιν
 Νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 Ὀπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
- 86 Ὡς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἔκει.
 Ἴμεῖς δὲ φραζώμεσθ', ὅπως ἔσται ταῦτε ἔργα,
 Ἐἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 Δύμεναι· οὐ γὰρ πῶς βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 87 Νίστορ, ἐπιιδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι μαχονται,
 Τείχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 Ἥ ἔπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοὶ, ἔλποτο δὲ θυμῷ
 Ἀθήηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσσεσθαι·
 Οὕτω που Διὶ μᾶλλον ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
- 70 Νωνύμους ἀπολίσσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ', Ἀχαιοῦς.
 Ἰδέα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 Κυδάνει, ἡμίτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
- 75 Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
 Ἐλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διαν·
 Τῆρι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθη
 Νῦξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῆ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρώες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσσάμεθα ρῆας ἀπάσας.
- 80 Οὐ γὰρ τις νέμεσις φνυγείν κακόν, οὐδ' ἀνά νύκτα.
 Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγη κακόν, ἢε ἀλώη.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόθρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγκν ἔρκος ὀδόντων!
 Οὐλόμεν, αἶθ' ὄφελλες ἀεικαλίου στρατοῦ ἄλλου
- 85 Σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσεμέν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυκεύειν
 Ἀργαλείους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
 Καλλείψειν, ἧς εἶνεκ' οἰζύσομεν κακὰ πολλά·
- 90 Σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
 Μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
 Ὅστις ἐπίστατο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 Σκηπτοῦχος τ' εἶη, καὶ οἱ πειθοῖατο λαοὶ
 Τρῆσοιδ', ὕσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
- 95 [Νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·]
 Ὅς κέλευαι, πολέμοιο συνεστατός καὶ αὐτῆς,
 Νῆας εὐσσεῖλους ἄλαδ' ἐλκόμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον

- Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γίνηται, ἐπικρατέουσὶ περ ἔμπης,
 Ἴμῶν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιφέετη. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 Σχίσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλαδ' ἔλκομενάων,
 Ἄλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάριτος.
 Ἐνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῆ
 105 Ἀργαλίῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν αἰκοντας ἄνωγα
 Νῆας εὐσσεέλμους ἄλαδ' ἔλκμεν νίας Ἀχαιῶν.
 Νῦν δ' εἶη, ὅς τῆςδὲ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 Ἦ νέος, ἦ ἢ παλαιός· ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἶη.
 Τοιοὶ δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 Ἐγγὺς ἀνήρ — οὐ δηθὰ ματεύσομεν — αἶ κ' ἐθέλητε
 Πείθεσθαι· καὶ μῆτι κότῳ ἀγάσθηθε ἕκαστος,
 Οὐνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 Πατρός δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι.
 [Τυδείης, ὃν Θῆβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ὡκειον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἄγριος ἦδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς,
 Πατρός ἐμοῖο πατὴρ· ἀρετῆ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μείνει· πατὴρ δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νάσθη,
 120 Πλαγχθεῖς· ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγχευ θυγατρῶν, ταῖε δὲ δῶμα
 Ἀφνειὸν βιότοιο, ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἄμφω,
 Πολλὰ δὲ οἱ πρόβατα ἔσκα· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 Ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλει ἀκούμεν, ὥς ἔτεόν περ.
 Τῷ οὐκ ἂν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάγκιδα φάντες,
 Μῦθον ἀτιμήσατε πεφασμένον, ὃν κ' εὐ εἶπω.
 Δεῦτ' ἴομεν πολεμόνδε, καὶ οὐτάμενοι περ, ἀνάγκη
 Ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτήτος,
 130 Ἐκ βελίων, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκει ἔλκος ἄρηται·
 Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἱ τοπέρος περ
 Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφροσῖα, οὐδὲ μαχόνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπέθοντο·
 Βᾶν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 135 Οὐδ' ἀλασκοπιτῆν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἰοικίς·
 Δεξιτερῆν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντι προσηύδα·
 Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὄλοον κῆρ
 140 Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύσαν Ἀχαιῶν

- Δερκομένω· ἐπεὶ οὐδ' οἱ ἐπιφρένες, οὐδ' ἤθραιαι.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ὡς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐσιφλώσειεν!
 Σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάχαρες κοτίουσιν·
 Ἄλλ' ἔτι πῶς Τρώων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 145 Εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψεται αὐτὸς
 Φεύγοντας προτὶ ἄστρ' ἰσθμῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς αἰσῶν μὲν ἄσπερ, ἐπισυμμενος πεδίω.
 Ὅσσοι δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἄνιρες ἐν πολέμῳ, ἔριθ' αὖτις ἔναγοντες Ἄρης·
 150 Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐνοσίχθων
 Ἦκεν Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστην
 Καρδίην, ἑλληκτον πολυμίζην ἠδὲ μάχασθαι.
 Ἦρη δ' εἰσεῖθε χρυσόθρονος σφραγμαῖσιν
 Στάσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ φέλου· αὐτίκα δ' ἔγνω
 155 Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
 Αὐτοκασίγνητον καὶ δαίρα, χαῖρε δὲ θυμῶ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδης
 Ἦμενον εἰσεῖθε· στυγερὸς δὲ οἱ ἔπλετο θυμῶ.
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
 160 Ὅπως ἔξ' ἀκάρφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὐ ἐντύνασαν ἔαυτήν,
 Ἐῖ πως ἱμερόναιτο παραδραθῆειν φιλέτῃ
 Ἥχροϊ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
 165 Κεύη ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πενκαλίμησιν.
 Βῆ δ' ἔμην ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἠφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν
 Κληῖδι κρηπίτῃ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνώγειν.
 Ἔνθ' ἦρ' εἰσελθούσα, θύρας ἐπέδηκε φαινιάς.
 170 Ἀμβροσίη μὲν πρῶτον ἀπὸ χροῦς ἱμερόντος
 Λύμασπα πάντα κάθηρ' ἀλείφατο δὲ λίπ' ἔλαιῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἔδωκε, τὸ βῆ οἱ τεθνωμένον ἦεν·
 Τοῦ καὶ κινυμένου Διὸς κατὰ χαλκοβατῆς δῶ,
 Ἐμπης ἐς γαίαν τε καὶ οὐρανὸν ἵκει αὐτμή.
 175 Τῷ ῥ' ἦγε χροῦς καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 Πεξασμένη, χροῦς πλοκάμους ἐπλεξε φαινοῦς,
 Καλῶς, ἀμβροσίους, ἐκ κρέατος ἀθανάταιο.
 Ἀμφὶ δ' ἔρ' ἀμβροσίον ἕανον ἔσαθ', ὅν οἱ Ἀθήνη
 Ἔξυσ' ἀσκήσασα, εἶθ' αὖθ' ἐνὶ δαιδαλα πολλά·
 180 Χρυσείης δ' ἔνετῆσι κατὰ στήθος περονῶτο.
 Ζώσατο δὲ ζῶνῃ, ἕκαστὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
 Ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἔτερήτοισι λοβοῖσιν,
 Τρίγλῃνα, μορφέντι· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

- Κρηδέμενος δ' ἐφύπερθε καλύψατο δια θεῶων,
 185 Καλῶ, νηγατέω· λευκὸν δ' ἦν, ἥλιος ὡς·
 Πουσι δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πίδαλα.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ θήκατο κόσμον,
 Βῆ ῥ' ἕμιν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτη,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἢ γὰρ νύ μοι τι κίθιοι, φίλον τέκος, ὅττι κεν εἴπω,
 Ἢ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῶ,
 Οὐνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρῶεσσιν ἀρήγαις;
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς-θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη, πρέσβα θεῶ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνιοι,
 195 Αὐδα ὅ,τι φρονεῖς· τελίαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμμι τελίαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἴστιν.
 Τὴν δὲ δολοφρονίουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Διὸς νῦν μοι φιλότῃτα καὶ ἕμερον, ὅτε σὺ πάντας
 Δαμνᾶ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
 200 Εἴμι γὰρ ὀφιομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ωκεανὸν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἳ μ' ἐν σφοῖσι δομοῖσιν εὐ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
 Διζήμενοι Ραίης, ὅτα τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 Γαίης νύρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 205 Τούς εἰμι ὀφιομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 Ἰδὴ γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῶ.
 Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραπιπιθούσα φίλον κῆρ,
 Εἰς εὐνὴν ἀνέσοιμι ὀρωθῆναι φιλότῃτη,
 210 Αἰεὶ κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
 Τὴν δ' αὐτὴ προσέειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τῶν ἔπος ἀρνήσασθαι·
 Ζητὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰούεις.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
 215 Ποικίλον· ἐνθα δὲ οἱ θελκτήρια πάντα τίτυκτο·
 Ἐνθ' ἔρι μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἕμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
 Πύρρφοις, ἧτ' ἔκλειπε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 Τὸν ῥί οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνομάεζεν·
 Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τῶ ἑγκάτθ' ετο κόλπῃ,
 220 Ποικίλον, ὃ ἐνὶ πύργῳ τετεύχεται· οὐδὲ σέ φημι
 Ἀρηκτόν γε γέσθαι, ὅ,τι φρεσὶ σῆσι μενοινῆς.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βροῦπις πότνια Ἥρη,
 Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑὼ ἑγκάτθ' ετο κόλπῃ.
 Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 225 Ἥρη δ' αἴεσσα λίπεν φίον Οὐλύμποιο,
 Πιερίην δ' ἐπιβίωσα καὶ Πημαθίην ἐρατεινίην,

- Σύναι' ἐφ' ἱπποπόλων Ὀρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 Ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπητε ποδοῖν·
 Ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,
 230 Ἀήμον δ' εἰσαφίκατε, πόλιν θείοιο Θραύτος.
 Ἐνθ' ἴππῳ ζυμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτιο,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνομάζεν·
 ἴππῳ, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων·
 Ἡ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
 235 Πείθει· ἐγὼ δέ κέ τοι ἴδω χάριν ἤματα πάντα.
 Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαεινῶ,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλίξομαι ἐν φιλότῃτι.
 Δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
 Χρῦσον· Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυῖας
 240 Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνῳ ποσὶν ἦσει,
 Τῷ κεν ἐπιστολῆς λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάξων.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος ἴππος·
 Ἴηη, πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνιοιο,
 Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰεγεγετάων
 245 Ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ρέεθρα
 Ἰκκανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίουος ἄσσον ἰκοίμην,
 Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύῃ.
 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τετὴ ἐπίπυσσεν ἐφετμῇ,
 250 Ἦματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
 Ἐπλεον Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
 Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
 Νήδυμος ἀμφιγυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μῆσαο θυμῷ,
 Ὀρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
 255 Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' ἐνναιομένην ἀπένεικας,
 Νόσφι φίλων πάντων· ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαιεν,
 Ῥιπτάξων κατὰ δῶμα θεοῦ, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 Ζήτει· καὶ κέ μ' αἴστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
 Εἰ μὴ Νῦξ δμητήρια θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
 260 Τὴν ἰκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενος περ·
 Ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
 Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἀνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βωῶπις πότνια Ἴηη·
 ἴππῳ, τίη δέ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς;
 265 Ἡ φῆς, ὡς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρυποπα Ζη-
 Ν', ὡς Ἰρακλήος περιχῶσατο, παιδὸς ἰοῖο;
 Ἄλλ' ἴθ' ἔγωγε κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν.
 [Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεται ἤματα πάντα.]

- 270 Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ἴππος, ἀμειβόμενος δὲ προσηΐδα·
 Ἄγρει νῦν μοι ὁμοσον ἄατον Στυγὸς ὕδωρ·
 Χεῖρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλα χθόνα πολυβότειραν,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
 Μάρτυροι ὡς· οἱ ἐνεργθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἕοντες·
- 275 Ἡ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων,
 Παισιθεῖν, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ὡμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 τοὺς Ἴπποταφταρίους, οἳ Τιτήνες καλεῖονται.
- 280 Αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ ὁμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
 τῷ βήτην, Ἀήμον τε καὶ Ἴμβρου αὐτὸν λιποντε,
 Ἡέρα ἰσασαμένω, ῥίμφα πρήσσοιτε κέλευθον.
 Ἴδην δ' ἰκίεσθην πολυπίδακα, μητέρα θεῶν,
 Δεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἄλα· τῷ δ' ἐπὶ χέρσου
- 285 Βήτην· ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ἄλη.
 Ἐνθ' Ἴππος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι,
 εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἧ τότ' ἐν Ἴδη
 Μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἴκανε·
 Ἐνθ' ἦσι ὄδοισιν πεπυκασμένοις εἰλατίνοισιν,
- 290 Ὀρνίθι λυγρῇ ἐναλλγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσιν
 Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδι.
 Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσειτο Γάργαραν ἄκρον
 Ἴδης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ὡς δ' ἴδεν, ὡς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
- 295 Οἷον ὅτε πρῶτον περ ἐμισγέσθην φιλότηι,
 εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
 Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαϊ,
 Ἥρη, πῆ μεμανία κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνεις·
 Ἴπποι δ' οὐ παρῆσαι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαλῆς.
- 300 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηΐδα πάντια Ἥρη·
 Ἐρχομαι ὀφομένη πολυφόρβον πείρατα γαίης,
 Ὡκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον·
 τοὺς ἐμ' ὀφομένη, καὶ σφ' ἀκριτα νεῖκεα λύσω.
- 305 Ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ἴπποι δ' ἐν πρυμνωρίῃ πολυπίδακος Ἴδης
 Ἔστασ', οἳ μ' οἴουσιν ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ ὑγρῇν.
 Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνω,
- 310 Μῆπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ' κε σιωπῇ
 οἰχῶμαι πρὸς δῶμα βαθυρόφρου Ὡκεανοῖο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- Ἥρη, καὶσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὄρηθηθῆναι.
 Νωϊ δ', ἄγ' ἐν φιλότῃ τραπελομεν εὐνηθέντι.
 316 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὦδε θεῶς ἔρος, οὐδὲ γυναικῆς,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσαν.
 Οὐδ' ὅποτε ἤρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
 Ἥ τέκε Παιφίδου, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντον.
 Οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀφροισίωνης,
 320 Ἥ τέκε Περσηῖα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν.
 Οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 Ἥ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν.
 Οὐδ' ὅτε περ Σμεῖλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 Ἥ ὅ' Ἥρακλῆα κρατερόφρονα γαίνατο παῖδα.
 325 Ἥ δὲ Διώνυσον Σμεῖλη τέκε, χάριμα βροτοῖσιν.
 Οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.
 Οὐδ' ὅποτε Αἴητους ἔρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς.
 Ὡς σίε νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἕμερος αἰφεῖ.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήδα πότνια Ἥρη.
 330 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαίαι εὐνηθῆναι
 Ἰδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα.
 Πῶς κ' εἶοι, εἴ τις νωϊ θεῶν αἰεγιγενετῶν
 Εὐδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθῶν.
 335 Περφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεαίμην,
 Ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ὅ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἐπλετο θυμῷ,
 Ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκνὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπέηραεν.
 340 Ἐνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν εὐνή.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγεγάτα Ζεὺς.
 Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δειδίθι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 Ὅψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 Χρύσειον· οὐδ' ἂν νωϊ διαδράκοι Ἥλιός περ,
 345 Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορᾶσθαι.
 Ἥ ἦα, καὶ ἀγκῶς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παρὰκαπτιν.
 Τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν διαφύεν νεοθηλία ποίην,
 Λωτόν θ' ἔρασηντα ἰδὲ κρόκον ἦδ' ὑάκινθον,
 Πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἔεργεν.
 350 Τῷ ἐνὶ λεξιάσθῃ, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἕσαντο
 Καλῆν, χρυσαίην· στυλῖναί δ' ἀπέπιπτον ἔρασαι.
 Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμης εὐδὲ πατῆρ ἀνὰ Γαργάφῃ ἄκρῃ,
 Ἦπῳ καὶ φιλότῃ δαμεί, ἔχε δ' ἀγκῶς ἄκοιτιν.
 Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ἴταρος,
 355 Ἀγγελίην ἱρέων γαιηόχῃ Ἐννοιογαίῳ.

- Ἄγχοῦ δ' ἰωτάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυνε,
 Καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὖδε
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἔγωγ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἔκαλυφα·
 260 Ἥρῃ δ' ἐν φιλοτίητι παρήπαφεν εὐνηθήηαι.
 Ἵς εἰπὼν ὁ μὲν ὄχευ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·
 Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνήκεν ἀμνόμεναι Δαναοῖσιν.
 Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορῶν ἐκίλευσεν·
 Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὐτὲ μεθίεμεν Ἐκτορι νίκηη,
 265 Πριάμίδη, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρηται·
 Ἄλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὐχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
 Κείνου δ' οὔτε λήη ποθῆ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 Ἥμεις ὀτρυνώμεθ' ἀμνόμεν ἄλλήλοισιν.
 270 Ἄλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἔγων εἶπω, περὶθώμεθα πάντες.
 Ἀσπίδες ὄσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται,
 Ἐσοάμενοι, κεφαλὰς δὲ παυαίθησιν κορυθῆσσι
 Κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἔλόντες,
 Ἴομεν· αὐτὰρ ἔγων ἠγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημὶ
 275 Ἐκτορα Πριάμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [Ὅς δὲ κ' ἀνῆρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σῦκος ὄμω,
 Χεῖροσι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μελζονὶ δῦτω.]
 Ἵς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
 Τούς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοι περ,
 280 Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
 Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἀμειβον.
 Ἐυθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χεῖρη δὲ χεῖροσι δόσκεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ὅ' ἔσαντο περὶ χροῖ νῶροπα χαλκόν,
 Βᾶν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 285 Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
 Ἐΐκελον ἀστεροπῆ· τῆ δ' οὐ θείμεις ἐστὶ μιγῆηαι
 Ἐν δαῖ' λευγαλή, ἀλλὰ θεὸς ἰσχάνει ἄνδρας.
 Τρῶας δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμη φαιδιμος Ἐκτορ.
 Δῆ ῥα τότε· αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
 290 Κυανογαῖτα Ποσειδάων καὶ φαιδιμος Ἐκτορ,
 Ἥτοι ὁ μὲν Τρῶεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νῆας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 Οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βοᾶα ποτὶ χέρσον,
 295 Ποιτόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέῳ ἀλεγεινῆ·
 Οὔτε πυρὸς τόσσος γε πῆλει βρόμος αἰθουμένιοι,
 Οὔρεος ἐν βήυσσης, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην·
 Οὔτ' ἄνεμος τόσσος γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν

- Ἦπυει, ὄττι μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίων·
 400 Ὀυση δ' ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
 Δεινὸν αὐσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἰώντος δὲ πρώτος ἀκόντις παίδιμος Ἔκτωρ·
 Ἔγχει, ἐπεὶ τέραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Τῆ φη δύνε τελαμώνε περὶ στήθεσσι ταύσθη,
 405 Ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάον ἀργυροῦλου·
 Τῷ οἱ φνσάσθη τέρανα χροά. χόασατο δ' Ἔκτωρ,
 Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλειπών.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀκίοντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 410 Χερμαδίω, τὰ ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα τῆϊν,
 Πᾶρ πουὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰερας,
 Στήθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
 Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλῶν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 Ἦς δ' ὄθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξέρπηθ' ὄφως
 415 Πρόφριζος, δεινὴ δὲ θεοῖον γίγνεται ὄδμη
 Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κετ' ἰδῆται,
 Ἐγγὺς ἰών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλωιο κεραυνός·
 Ἦς ἔπεισ' Ἐκτορος ὠκα χαμαὶ μένος ἐν κονήσιν.
 Χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 420 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Οἱ δὲ μέγα ἰσχυόντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειᾶς
 Αἰχμᾶς· ἀλλ' οὐσις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 Οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περιβῆσαν ἄριστοι,
 425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ Διὸς Ἀγίτωρ,
 Σαρπηθῶν τ' ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 Τῶν δ' ἄλλων οὐτις εὐ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροισεν
 Ἀσπίδας ἐκυκλους σέθεν αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἑπαῖροι
 Χερσὶν αἰερατες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἔκεθ' ἔππους
 430 Ἦκείας, οἱ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πολέμοιο
 Ἔστασαν, ἠνιολόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἱ τόνγε προτὶ ἄστν φέρον βαρῆα στενάχοντα.
 Ἄλλ' ὄτε δὴ πόρον ἴξον εὐφρέεις ποταμοῖο,
 Ζῆνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 435 Ἐνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασον χθονί, καὶ δὲ οἱ ὕθωρ
 Χεῦαν· ὃ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινεφίς αἴμ' ἀπέμεσεν
 Αὐτις δ' ἐξοπίσω πλήτο χθονί, τῷ δὲ οἱ ὄσαι
 Νῦξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἐτι θυμὸν ἐδάμνα.
 440 Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἶδον Ἐκτορα νόσφι κίοντα,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μῆσαντο δὲ χύρμης.

- Ἐνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἶας
 Σύττιον οὔτασε δουρὶ μετάλματος ἄδυόντι,
 Ἴηοπίδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε γῆς ἀμύμων
 445 Ἴηοπι βουκολίοντι παρ' ὄχθας Σαττιόαντος·
 Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς, ἑγγύθεν ἐλθὼν,
 Οὔτα κατὰ λυκάφην· ὁ δ' ἀνατράπετ', ἀμφὶ δ' ἄφ' ἀδαφῶ.
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερῶν ἡμίλην,
 Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἑγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανθοΐδης· βάλλε δὲ Πρωθόνορον δεξιᾶν ὤμων,
 Τῶν Ἀρχιλύκω· δι' ὤμων δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλα γαίαν ἀγαστῶ.
 Πουλυδάμας δ' ἔκπαυλον ἐπέυδατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μαν αὐτ' οἷω μαγαθύμω Πανθοΐδαο
 455 Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηθῆσαι ἄκοντα,
 Ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ' καὶ μιν οἷω
 Αὐτῷ σκηπτόμενον κατιμεν δόμον Ἄιδος ἔκω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐζαμένιοι·
 Αἶαντι δὲ μάλιστα διαΐφρασι θυμὸν ὄριενε,
 460 Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πίσεν ἄγχι μάλιστα.
 Καρπαλίμωις δ' ἀπίοκτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 Δικριφία αἴψας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γὰρ ἦα θεοὶ βούλευσαν ὀλεθρον.
 465 Τὸν ᾧ ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ ἀνῆνας ἐν συνεοχαμῷ,
 Νείατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τέροντα·
 Τοῦ δὲ πολὺν πρότερον κεφαλῆ, στόμα τε, ῥιγίς τε
 Οὔδει πλήντ', ἤπερ κτῆμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Αἶας δ' αὐτ' ἐπέγονεν ἀμύμωνι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτές ἔτισπε·
 Ἢ ᾧ οὐχ αὐτὸς ἀνῆρ Πρωθόνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 Ἄξιος; ἢ μὲν μοι κυκὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 Ἀλλὰ κασιγνήτος Ἀντήνορος ἱπποδάμιο,
 Ἢ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἔθηκε.
 475 Ἢ ᾧ, εὐ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιωτίου οὔτασε δουρὶ,
 Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῖως· ὁ δ' ὑφέλκε ποδοῖν.
 Τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαυλον ἐπέυζιτο, μακρὸν αὔσας·
 Ἀργεῖοι ἰόμωφοι, ἀπειλάων ἀκόρητοι!
 480 Οὔθην οἰοισίν γε πόνοσ τ' ἔσεται καὶ οὐζὺς
 Ἥμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὠδε κατακτανέεσθε καὶ ἕμμεσ.
 Φάξεσθ', ὡς ἡμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὐδὲ
 Ἐγχεῖ ἐμῷ· ἵνα μῆτι κασιγνήταιό γε ποιῆ
 Δηρὸν ἄετιος ἔη· τοῖ καὶ κέ τις εἴχεται ἀνῆρ

- 485 Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.
 Ὡς ἔφατ' Ἀργείοισι δ' ἄχος γίγνεται εὐξαμένοιο.
 Πηνελόεω δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄριεν·
 Ἐρμιάδῃ δ' Ἀκάμαντος· ὃ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν·
 Πηνελίοιο ἀνακτος· ὃ δ' οὐτ' αἶσεν Ἴλιονῆα,
 490 Τὸν Φοῖβαντος πολυμήλου, τὸν ἴσα μάλιστα
 Ἐρμιάδας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτήσιν ὄπασσεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μόνον τέκεν Ἴλιονῆα·
 Τὸν τόδ' ὑπ' ὄφρ' οὐτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα.
 Ἐκ δ' ὡσεὶ γλήγην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
 495 Καὶ διὰ ἰνίου ἤλθεν· ὃ δ' ἔξετο, χεῖρε πετάσσας
 Ἄμφω. Πηνελόεω δὲ ἐρωσσάμενος ἕϊφος οὖν,
 Αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
 Αὐτῇ σὺν πῆληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 Πεν ἐν ὀφθαλμῶν· ὃ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχων,
 500 Πίφραδ' ἐτε Τρῳέεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἦνθα·
 Ἐπίμεναι μοι, Τρῳές, ἀγανοῦ Ἴλιονῆος
 Πατρὶ φίλω καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
 Οὐδὲ γὰρ ἢ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγνορίδαο
 Ἄνδρ' ἐφίλω ἐλθόντι γανύσεται, ὅππότε κεν δῆ
 505 Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κούροι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλαβε γυῖα·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
 510 Ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Αἴϊς ἴσα πρῶτος Τηλαμώνιος Τρῳέων οὐτα,
 Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάιλῃν δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενύριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρον τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφῆτην·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἰπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Οὐτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσεν
 Δηϊώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην αἰτελήν·
 Ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 520 Πλείστον δ' Αἴϊς εἶλεν, Οἴληος ταχὺς υἱός·
 Οὐ γύρ' οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσσὶν ἦεν,
 Ἄνδρῶν τρεῖς ἀντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρησεν.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ο .

Jupiter expectatus pelli videt Trojanos, Achivis opem ferente Neptuno (1-11). Itaque asperè increpitâ Junoni imperat, ut ex Olympo advocet Irim et Apollinem; his se ministris usurum ad Trojanas vires restituendas; simul omnem factorum seriem usque ad excidium urbis prædicat (12-77). Ex Junone, in deorum sedem reversâ, Mars audit de cæde filii sui, Ascalaphi, et statim ad ultionem exardescit; furorem ejus reprimit Minerva (78-142). Apollo et Iris deveniunt ad Jovem, cujus missu hæc Neptunum minaciter conterritum, quamvis reluctantem, cogit, ut bello desistat (143-219); Apollo sanatum Hectorem erigit, eoque in pugnam reducto, fortunam Trojanorum instaurat (220-280). Hector fortissimos Achivorum adortus, imbellibus ad naves degressis, partim trucidat, partim in fugam vertit, præeunte deo, qui commotâ ægide Achivis pavorem incutit. Trojanis autem, deleto muro, viam munit ad classem excindendam (281-389). Eâ re animadversâ, Patroclus ab Eurypylo redit ad Achillem, et eum extremo discrimini auxiliatorem exoret (390-404). Interim acerrime pro navibus propugnant Achivi, pluribus ab utrâque parte cadentibus (405-590): tandem illi, nec dispersi, recedunt intra ordines navium, a quibus Ajax Telamonius conto armatus ignem defendit, quo jam Hector navem Protesilai se exusturum minatur (591-746).

Π α λ ί ω ξ ι ς π α ρ ἄ τ ῶ ν ν ε ῶ ν .

*Ἀντάρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δήμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
 Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχθεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
 Χλωροὶ ὑπαὶ δείοις, πεφοβημένοι· ἔγχετο δὲ Ζεὺς
 Ἴθης ἐν κορυφῇσι παρὰ χυμσοθρόνου Ἥρης.
 Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Τούς μὲν ὀρινομένους, τούς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
 Ἄργείους· μετὰ δὲ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.*

- Ἐκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδαι κείμενον · ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 10 Εἶαθ' · ὁ δ' ἀργαλίῳ ἔχει ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
 Αἶμ' ἐμίω·ν · ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανροτατος βράϊ· Ἀχαιῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἔλεησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Δεῖνα δ' ὑπόδρα ἰδεῖν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν ·
 Ἡ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμμηχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
 15 Ἐκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
 Οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὐτὲ κακοῦρῶφίης ἀλεγεινῆς
 Πρώτῃ ἐπαύρηται, καὶ σε πληγῆσιν ἱμασσω.
 Ἢ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑπόθεν, ἐκ δὲ ποδοῶν
 Ἀκμονας ἦκα δύο, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἔηλα
 20 Χρῦσεον, ἄρῆηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλησιν
 Ἐκρέμω · ἡλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Δυσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὄν δὲ λάβοιμι,
 Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἴκηται
 Ἰῆν ὀλιγηπελείων · ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸν ἀνίει
 25 Ἀζηχῆς ὀδύνη Ἡρακλῆος θεῖοιο,
 Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνάμω πεπιθούσα θυέλλας,
 Πέμψας ἐπ' ἀτιρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας ·
 Τὸν μὲν ἔγων ἔνθεν δυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτίς
 30 Ἀργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα.
 Τῶν σ' αὐτίς μνήσω, ἴν' ἀπολλήξεῃσ' ἀπατάων ·
 Ὀφρα ἴδῃ, ἦν τοι χραίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 Ἢν ἐμίγης ἐλθούσα θεῶν ἀπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο · ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 35 Καὶ μιν φωνήσασ' ἔπια πτερόεντα προσῆυδα ·
 Ἴστω νῦν τόδε Γυῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν,
 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδαρ, ὅςτε μέγιστος
 Ὅρκος δεινότητός τε πέλει μακάρεςσι θεοῖσιν ·
 Σὴ θ' ἱερῇ κεφαλῇ καὶ νωίτερον λέχος αὐτῶν
 40 Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μᾶψ ὁμόσαιμι ·
 Μῆ· δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Πημαίνει Τρωάς τε καὶ Ἐκτορα, τοῖσι δ' ἀρῆγει ·
 Ἀλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνάγει,
 Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἔλεησεν Ἀχαιοὺς ·
 45 Αὐτὰρ τοι καὶ κείνω ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Τῇ ἔμεν, ἦ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύης.
 Ὡς φάτο · μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ μιν ἀμειβομένος ἔπια πτερόεντα προσῆυδα ·
 Εἰ μὲν δὴ σὺ γ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 50 Ἴσον ἔμοι φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
 Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,

Αἴψα μεταστρέψεις νόον, μετὰ σὸν καὶ ἑμὸν κῆρ.
 Ἄλλ' εἰ δὴ φ' ἔτιόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 Ἔρχεο νῦν μετὰ φύλα θεῶν, καὶ δεῦρο καλέσσον
 85 Ἴδόν τ' ἔλθόμενα καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον.
 Ὄφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 Πανσάμενον πολέμοιο, τὰ ἅ πρὸς δῶμαθ' ἰκίεσθαι.
 Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 90 Αὐτὶς δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
 Αἶ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Αὐτὶς ἀποστρέψῃσι, ἀνάκτιδα φύζαν ἐνόρσας.
 Φεύγοντες δ' ἐν νηοῖ πολυκλήϊσι πίσωσιν
 Πηλεΐδω Ἀχιλλῆος. ὃ δ' ἀνατήσει ὄν ἑταῖρον,
 95 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχρῃ φαίδιμος Ἐκτωρ
 Πίου προπάροιθε, πολέας ἔλσαντ' αἰζηοῦς
 τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' ὕϊόν ἑμὸν Σαρπηδόνα Διον.
 τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἐκτορα Δίος Ἀχιλλεύς.
 Ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλλώξιν παρὰ νηῶν
 100 Αἶεν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
 Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλίας,
 Ἰθρῖν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παυω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἔασω,
 Πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι εἰλδωρ.
 105 Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἑμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμῆο θεᾷ Θέτις ἦψατο γούναν,
 Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεᾷ λευκώλενος Ἥρη.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 110 Ὡς δ' οἱ ἄν αἶψῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν
 Ἰαῖαν ἔληλουθῶς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ.
 Ἐνθ' εἶπῃ· ἢ ἐνθα μένοι νῆροί τε πολλά.
 Ὡς κραίπνως μεμανία διεπτατο πότνια Ἥρη,
 Ἰκετὸ δ' αἰπὺν Ὀλυμπον· ὀμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
 115 Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δῶμα· οἱ δὲ ἰδόντες
 Πάντες ἀνῆϊζάν, καὶ δεικνύοντο δέπασσιν.
 Ἥ δ' ἄλλου· μὲν ἔανε, Θέμιστι δὲ καλλιπαροῦσῃ
 Δίκο δέπας· πρῶτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θεούσα.
 Καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 120 Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀντζομένη δὲ ἔοικας;
 Ἥ μάλα δὴ σ' ἐφρόθησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεᾷ λευκώλενος Ἥρη·
 Μῆ με, θεᾷ Θέμι, πάντα διείρο· οἶσθα καὶ αὐτῇ,
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφύλλος καὶ ἀπηνής.

- 96 Ἄλλὰ σὺ γ' ἄρα θεαῖσι δόμοις ἐνὶ θατὸς εἶσθης·
 Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
 Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα κειραύσεται· οὐδὲ τί φημι
 Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κειραυρήσασιν, οὔτε βροτοῖσιν,
 Οὔτε θεοῖς, εἴπωρ τις ἐτι νῦν δαίνωται εὐφρων.
- 100 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
 Ἔχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἧ δ' ἐγύλασσαν
 Χέλλειν, οὐδὲ μέτεπον ἐπ' ὄφρ' οἱ κλυτὰ τεύχεα
 Ἴάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μεταῖδα·
 Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονιόντες!
- 105 Ἢ ἐτι μιν μέμομαι καταπαύσιμην, ἄσπον ἰόντες,
 Ἢ ἐπι ἧὲ βίη· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίξει,
 Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 Τῷ ἔχεθ' ὅ,τι κεν ὕμμι κακὸν πέμπῃσιν ἐκάστω.
- 110 Ἴδθ' ἄρα νῦν ἔλπομ' Ἄρη' γε πῆμα τετύχθαι·
 Τὸς γάρ οἱ ὄλοαίε μάχη ἐνὶ φιλτατοῖς ἀνδρῶν,
 Δυσκάλωτος, τὸν φησὶν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερῶ πεπλήγεται μηρῶ
 Χερσὶ καταπρηγίσσ', ὄλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠῦδα·
- 115 Μῆ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Τίσασθαι φρονὸν υἱὸς, ἰόντ' ἐπὶ νηῆς Ἀχαιῶν·
 Εἴπωρ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραινωῖ
 Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κοινήσιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε ἐδύσσο παμφανόωντα.
 Ἐνθα κ' εἶ μελίων τε καὶ ἀργαλειώτερος ἄλλος
 Πᾶρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
 Ἔρωτο διὰκ προθύρον, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάσασεν.
- 125 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἶλετο καὶ σάκος ὤμων,
 Ἐγχος δ' ἔατ' ἑσσι στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἑλοῦσα
 Χαλκῶν· ἧ δ' ἐπέσσει καθάπτετο θυῖρον Ἄρηα·
 Μαινόμενε, φρένας ἧλέ, διέφθαραι; ἧ νύ τοι αὐτῶς
 Οὐαί! ἀκούμεν ἔστι, νόος δ' ἀπόλαλε καὶ αἰδώς.
- 130 Οὐκ αἶτις, ἄ,τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἢ δὴ νῦν πάρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν,
 Ἢ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
 Ἄψ ἔμεν Ὀλύμπιονδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
 Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φρετύσαι;
- 135 Αὐτίκα γάρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
 Λεῖπει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κλυτομήσων ἐς Ὀλυμπον·
 Μάρφει δ' ἐξίης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

- Τῷ σ' αὖ τῶν κίλομαι μεθέμιν χόλον νίος ἔηος.
 Ἴδῃ γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
 140 Ἢ πείσας, ἧ καὶ ἔπειτα πεφῆσται· ἀργαλίον δέ,
 Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.
 Ὡς εἰποῦσ' ἴδρυσε θρόνον ἐνὶ θοῦρον Ἄρηα.
 Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐπέος,
 Ἴριν θ', ἧτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·
 145 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπειτα πιερόεντα προσηύδα·
 Ζεὺς σφῶν εἰς Ἴδην κίλει· ἔλθέμεν ὅτι τάχιστα·
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὅπα ἴδῃσθε,
 Ἐρδεν ὅ,τι κα κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ἥ μιν ἄρ' ὡς εἰπούσα, πάλιν κίε πότνια Ἴρη·
 150 Ἐξετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῷ δ' αἴζαντε πετέσθην,
 Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
 Εὐρον δ' εὐνόοπα Κρονίδην ἀνὰ Γυργάρῳ ἄκρω
 Ἴμμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νεφος ἕστεφάναντο.
 Τῷ δὲ πάροιθ' ἔλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
 155 Στήτην· οὐδὲ σφῶιν ἰδῶν ἐχολώσατο θυμῷ,
 Ὅτι οἱ ὦκ' ἐπέεσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
 Ἴριν δὲ πρότερον ἔπειτα πιερόεντα προσηύδα·
 Βάσκι ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Πασειδάωνι ἄνακτι
 Πάντα τάδ' ἄγγεῖλαι, μηδὲ ψευδαγγεῖλος εἶναι.
 160 Πανυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἧ εἰς ἅλα διαν.
 Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογῆσαι,
 Φραξέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Μῆ μ' οὐδὲ κρατερός περ ἔων, ἐπιόντα ταλάσση
 165 Μῆναι· ἐπεὶ εὐ φημι βίη πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσον ἐμοὶ φασθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδῆνεμος ὠκεία Ἴρις·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄριον εἰς ἴλιον ἱρήν.
 170 Ὡς δ' ὅτ' ἄν ἐκ νεφέων πτήται νιφάς ἠὲ χάλαζα
 Ψυχρῇ ὑπὸ ριπῆς αἰθήρηγενεῖος Βορέασο·
 Ὡς κραιπνῶς μεμανῖα διέπτατο ὠκεία Ἴρις,
 Ἀγχού δ' Ἰσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινα τοι, Γαιήοχε κvanoχαῖτα,
 175 Ἰλθον δεῦρο φέρουσα· παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Πανυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἧ εἰς ἅλα διαν.
 Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐμπείσεται, ἀλλ' ἀλογῆσεις,
 Ἰππέλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σέ δ' ὑπεξυλίσσασθαι ἀνώγει

- Χείρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺ φέρετρος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄσεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσόν οἱ φάσθαι, τότε στυγίονοι καὶ ἄλλοι.
- Τὴν δὲ μὲν ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥέ, ἀγαθὸς περ ἔων, ὑπέροπλον εἶπεν,
 Εἴ μ' ὀμώτιμον ἔοντα βίη αἰκοντα καθέξει.
 Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὓς τέκετο Πρία,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἰδῆς, ἐνέροισιν ἀνάσσων.
 Τρηχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 190 ἦτοι ἔγων ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ,
 Παλλομένων, Αἰδῆς δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανόθεν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 Γαῖα δ' ἔτι ξυνή πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 Τῷ ῥα καὶ οὐτι Διὸς βέομαι φρεσίν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 195 Καὶ κρατερός περ ἔων, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
 Χερσὶ δὲ μήτι με παγχυ, κακὸν ὡς, δευδισσέσθω.
 Θυγατέρευσιν γάρ τε καὶ νιάσι βέλτερον εἶη
 Ἐκπάγλοις ἐπίεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
 Οἳ ἴθην ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.
- 200 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις·
 Οὐτῶ γάρ δῃ τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
 Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνεία τε κρατερόν τε;
 Ἥ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 Οἶσθ', ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἔπονται.
- 205 Τὴν δ' αὐτὴ προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπες·
 Ἐσθλὸν καὶ τὸ τίτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἶδῃ.
 Ἀλλὰ τὸδ' αἰγὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 Ὀππότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὀμῆ πεπρωμένον αἴσῃ
 210 Νυκτεῖν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπίεσσιν.
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω.
 [Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 Αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἥρης Ἐρμείω τε καὶ Ἡφαιστοῖο ἀνακτος,
 215 Ἄλου αἰπεινῆς πεφιδησεται, οὐδ' ἐθέλῃσει
 Ἐκπίρσαι, δοῦνα δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 Ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκτατος χόλος ἔσται.]
 Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιῶν Ἐννοσίγαιος·
 Ἄνε δὲ πόντον ἰών, πόθεσαν δ' ἦρωες Ἀχαιοί.
 220 Καὶ τότε Ἀπίλλωνι προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Ἔρχο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·
 Ἴδῃ μὲν γάρ τοι γαίης Ἐννοσίγαιος
 Οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν ἀλευόμενος χόλον αἰπὺν

- Ἡμίτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 225 Οἴκαρ ἐνίφρατοι εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἰόντες.
 Ἀλλὰ τὸδ' ἡμῖν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἦδ' ἐὼι αὐτῶ
 Ἐπλετο, ὅτι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξεν
 Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνδρωτὶ γ' ἐτελεύθη.
 Ἀλλὰ σὺν' ἐν χεῖρασι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 230 Τὴν μάλ' ἐπισείων, φοβέειν ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Σοὶ δ' αὐτῶ μελέτω, Ἐκατηβολε, φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Τόφρα γάρ σὺν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὕφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 Φευγόντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.
 Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φρασσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 235 Ὡς κε καὶ αὐτίς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων, ἱρήκε ἰοικῶς
 Ὡκῆϊ, φασσοφόνῳ, ὅστ' ἄκιστος πετεηνῶν·
 Ἐνρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα Διον,
 240 Ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐξαγείρετο θυμῶν,
 Ἀμφὶ ἔγγινώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρώς
 Πάυετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 Ἀχχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, νῆε Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 245 Ἴσ' ὀλιγηπέλιων; ἦ πού τί σε κῆδος ἰκάνει;
 Τὸν δ' ὀλιγοδραπέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τίς δὲ σὺ ἔσει, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρειαι ἄντην;
 Οὐκ αἴτις, ὃ με νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
 Οὐδ' ἐτάρους ὀλέκοντα, βοῆν αγαθὸς βύλεν Αἴας
 250 Χερμαδίῳ πρὸς στήθος, ἔπαισε δὲ θούριδος ἀλκῆς;
 Καὶ δὴ ἐγὼγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἴδαο
 Ἥματι τῶδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὐτὴ προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἀσσητήρα Κρονίων
 255 Ἐξ Ἰδης προέηκε παραστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὃς σε πάρος περ
 Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεύουσιν ἐπότρυνον πολέεσσι,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν ὠκίας ἵππους·
 260 Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κίων ἵπποισι κέλευθον
 Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκουτήσας ἐπὶ φάτρῃ,
 Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίωιο κροαίνῳ,
 265 Εἰώθως λούεσθαι εὐφρέϊος ποταμοῖο,
 Κυδιῶν· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χυταῖ

- Ἦμοις αἴσσονται ὃ δ' ἀγλαΐῃσι πεποιθώς,
 Ῥίμφα ἰ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομόν ἵππων·
 Ἦς Ἐκτωρ λαιψήρᾳ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 270 Ὀτρύνων ἵππητας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλινεν αὐδήν.
 Οἱ δ' ὡς τ' ἠ ἔλαφον κεραὸν ἠ ἄγριον αἶγα
 Ἔσσειοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖσσι·
 Τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 Εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κινήμεναι αἴσιμον ἦεν·
 275 Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λίς ἠγγένειος
 Εἰς ὄδον, αἴψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 Ἦς Δαναοὶ εἰως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοι τε ξίφασίν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγύοισιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδον Ἐκτορ' ἐποιχόμενον στήχας ἀνδρῶν,
 280 Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοιτι,
 Ἔσθλός δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δὲ ἰ παῦροι Ἀχαιῶν
 Νίκων, ὁππότε κούροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 285 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἦ πόποι, ἠ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὄρωμαι·
 Οἷον δ' αὐτ' ἐξαιτίς ἀνείστη, Κῆρας ἀλύξας,
 Ἐκτωρ! ἠ θῆν' μιν μάλα ἔπετο θυμός ἐκίστου
 Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 290 Ἀλλὰ τις αὐτὲ θεῶν ἐφφύσατο καὶ ἐσάωσε·
 Ἐκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ἦς καὶ νῦν ἔσσεσθαι οἶομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζητὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται, ὦδε μενοιῶν.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 295 Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
 Αὐτοὶ δ' ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 Στείλομεν, ὡς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 Θυμῷ δέσσεσθαι Δαναῶν καταδύναϊ ὄμιλον.
 300 Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
 Τευκρον, Μηριόνην τε, Μίγην τ', ἀτάλαντον Ἄρηϊ
 Τυμῖνῃ ἤρτυνον, ἀριστείας καλέσαντες,
 Ἐκτορι καὶ Τρῳέεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
 305 Ἢ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρῳές δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Μακρὰ βιβὰς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Εἰμίνος ὁμοῖον νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θούριν,
 Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἦν ἄρα χαλκεύς

- 310 Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
 Τὴν ἄρ' ὕγ' ἐν χεῖρεσιν ἔχων, ἤγησαστο λαῶν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' αὐτῇ
 Ὅζει ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρήφι δ' οἴστοι
 Θρῶσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειᾶων ἀπὸ χειρῶν,
- 315 Ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πηγυγὺς Ἀρηϊθῶν αἰζηῶν,
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴστατο, λιλαιόμενα χροῖος ἄσαι.
 Ὅφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βίλε ἤπτιτο, πίπτε δὲ λαός.
- 320 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυποῶλων
 Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσα μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμῶν
 Ἐν στήθεσσιν ἔθειλε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 Οἱ δ' ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἠ' πῶῦ μέγ' οἶων
 Θῆρα δύνω κλονέωσι, μελαινης νυκτὸς ἀμολγῶ,
- 325 Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
 Ὡς ἐφῶβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάκτιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 Ἴκε φόβον, Τρωαῖν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐνθα δ' ἀνῆρ ἔλεν ἄνδρα, κιδασθείσης ὑσμίνης.
 Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνεν,
- 330 Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἠγήτορα χαλκοχιτῶνων,
 Τὸν δέ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον
 Αἰνείας δὲ Μίδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν·
 Ἴπτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θεῖοιο
 Ἔσκε, Μίδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
- 335 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητριῆς Ἐριώπιδος, ἦν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 Ἴασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 Τίος δὲ Σφήλιοι καλέσκετο Βουκολίδαο.
 Μηκιστῇ δ' ἔλε Πουλυδάμας, ἔχλιον δὲ Πολίτης
- 340 Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε δῖος Ἀγήνωρ.
 Δηϊόχον δὲ Πάρις βύλε νεάτον ὤμισθεν
 Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔασσεν.
 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 Τάφρω καὶ σκολόπεσιν ἐνιπλήξαντες ὄρυκτῇ,
- 345 Ἐνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
 Ἐκτωρ δὲ Τρῳάεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἔαν δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
 Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδὲ νυ τόνγε
- 350 Ἰγνώτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάωσι θανόντα,
 Ἄλλα κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
 Ὡς εἰπὼν μᾶστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,

- Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στήχας· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἑρυσάρματος ἵππους,
 355 Ἠχῆ θεσπεσίη· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ῥεῖ ὄχθας καπίτοιο βαθείης κοσὺν ἑρείπων
 Ἐς μέσσοις κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κίλευθον
 Μακρὴν ἠδ' εὐρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐραῆ
 Ἰγγεται, ὀππότε ἄνηρ σθέγεος πειρωμένος ἦσεν.
 360 Τῇ δ' οἶγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 Διγίδ' ἔχων ἑρείτιμον· ἔρειπε δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψαμαθὸν παῖς ἄγχι Θαλάσσης,
 Ὅστι' ἐπεὶ σὺν ποίησῃ ἀθύρματα νηπιερσιν,
 Ἄψ αὐτῆς συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 365 Ὡς φησὶ σὺ, ἦϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οὐζὺν
 Σύνχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μέροντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χείρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχέτοωντο ἕκαστος·
 370 Νέστιωρ αὐτὲ μάλιστα Γεφρήνος, οὐθὸς Ἀχαιῶν,
 Εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρῳ
 Ἦ βροδὸς ἢ ὀϊός κατα πόνον μηρῖα καίων,
 Εὐχέτο ροστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
 375 Τῶν μνήσαι, καὶ ἔμνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἤμαρ·
 Μῆδ' οὕτω Τρώεσσι ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοῦς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Ἀράων αἰὼν Νηληϊάδαο γέροντος.
 Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 380 Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμας.
 Οἱ δ' ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὀππότε ἐπέιγῃ
 Ἴς ἀνέμου· ἢ γὰρ τε μάλιστα γε κύματ' ὀφέλλει·
 Ὡς Τρῶες μεγάλη ἰαχῆ κατὰ τείχος ἔβαινον,
 385 Ἴππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
 Ἐρχεσιν ἀμφιγυοῖς αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἄψ ἵππων,
 Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψὶ μελαιτῶων ἐπιβάντες,
 Μακροῖσι ξυστοῖσι, τὰ ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 Ναυμάχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
 390 Πάτροκλος δ' εἰὼς μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
 Τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 Ἰσότη τε, καὶ τὸν ἔτερε λόγους, ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῷ
 Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαιτῶων ὀδυνάων.
 395 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν

- Τρωάς, ἀτὰρ Δαναῶν γίνετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ᾠρωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῶ
 Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα·
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναιμι, χατέοντί περ ἔμπης,
 400 Ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μίγα νείκος ὄρωφιν·
 Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτεράττω· αὐτὰρ ἔγωγε
 Σπένυσσμαι εἰς Ἀχιλλῆα, ἐν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 Παριπῶν; ἀγαθὴ δὲ παρσίφασίς ἐστιν ἔταιφου.
 405 Τὸν μὲν ἄρ', ὡς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρωάς ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Παιροτόρους περ ἑόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·
 Οὔτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
 Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι ἤδε νέεσσιν.
 410 Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιδύνηι
 Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὃς ῥά τε πάσης
 Εὐ' εἰδῆ σοφίης, ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχῃν ἐμάχοντο νέεσσιν.
 415 Ἐκτῶρ δ' αὐτ' Αἴαντος εἴισατο κυδαλλίμοιο.
 Τῷ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Οὐθ' ὅ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 Οὐθ' ὅ τὸν ἄψ ὤσασθαι, ἐπεί ῥ' ἐπίλασσί γε δαίμων.
 Ἐνθ' ὤϊα Κλυτίοιο Καλήτορα φαιδίμος Αἴας,
 420 Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθεος βάλει δουρὶ.
 Δουπησεν δὲ πεσῶν, θαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
 Ἐκτῶρ δ' ὡς ἐτόσησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 425 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Μὴ δὴ πῶ χάξεσθε μάχης ἐν στείνοι τῷδε·
 Ἀλλ' ὤϊα Κλυτίοιο σωσάσατε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγωνί πεσόντα.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισας δουρὶ φασιγῆ.
 430 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν,
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὃς ῥα παρ' αὐτῷ
 Ναί', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι Ζαθείοισιν,
 Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆν ὑπὲρ οὐάτος ὀξείῃ χαλκῷ,
 Ἐσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὕπιος ἐν κονίῃσιν
 435 Νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πέσσε· λύντιο δὲ γυνία.
 Αἴας δ' ἐφύγησε, κασιγνήτην δὲ προσηύδα·
 Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἔταιφος,
 Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθιεν ἔνδον ἑόντα,

- Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἱτόμεν ἐν μεγάροισιν·
 440 Τὸν δ' ἔκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. πού γ' τοι ἰοὶ
 Ἰσχυμόροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἦς φάθ'· ὃ δὲ ξυνήκα· θεῶν δέ οἱ ἀγχι παρίστη,
 Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλλίντονον ἠδὲ φαρίτην
 Ἰσοδόκον· μάλα δ' ὤκα βέελα Τρῳέεσσιν ἐφέει.
 445 Καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήφορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγαθοῦ Πανθοΐδαο,
 Ἦνῃα χερσὶν ἔροντα· ὃ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
 Τῇ γὰρ ἔχ', ἢ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
 ἔκτορι καὶ Τρῳέεσσι χαρίζομενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱμένων περ.
 Αὐχένη γὰρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεισεν ἰός·
 Ἴριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι,
 Κεῖν ὄχεα κροτέοντες. ἀναξ δ' ἐνόησε τάχιστα,
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.
 455 Τούς μὲν ὄγ' Ἀστυνώφ, Προτιάστος υἱεῖ, δῶκεν·
 Πολλὰ δ' ἐπαύτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόοντα
 Ἴππους· αὐτὸς δ' αὐτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἴστον ἐφ' ἔκτορι χαλκοκορυστῇ
 Αἰνυτο, καὶ κεν ἔπασσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 Εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξέλετο θυμόν.
 Ἄλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσε
 ἔκτορ, αἰἶαρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὐχος ἀπήρηα,
 Ὅς οἱ εὐστρεφέα νευρῆν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρούοντι· παρεπλάγχθη δὲ οἱ ἄλλῃ
 465 ἰὸς χαλκοβυρῆς, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐξέβλησε, κασιγνήτον δὲ προςῆυδα·
 Ὡ πόποι, ἢ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 Δαίμων ἡμετέρης, ὅτε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 Νευρῆν δ' ἐξέβληξε νεοστροφον, ἣν ἐνέδησα
 470 Πρωϊόν, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἴστους.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰούς
 Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέγευε θεός, Δαναοῖσι μεγῆρας.
 Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμφ,
 475 Μάρνασ' τε Τρῳέεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 Μῆ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασάμενοι περ, ἔλοιεν
 Νῆας εὐσσείλους· ἀλλὰ μνησώμεθα χιρμῆς.
 Ἦς φάθ'· ὃ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ὤμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
 480 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν·
 [Ἴππουριν, δεῖνόν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.]

- Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμίον ὄξει χυλῶ·
 Βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὤκα θείων Αἴαντι παρίστη.
 Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρον βλαφθέντα βέλεμα,
 498 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐπέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι σγχιμαχῆται,
 Ἄνῆρες ἔστε, φίλοι, μῆσασθε δὲ Θουρίδος ἀλκῆς
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἶδον ὄφθαλμοῖσιν
 Ἄνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμα.
 499 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 Ἡμῖν ὁτίοισιν κῦδος ὑπέτρερον ἐγγυαλίξῃ,
 Ἴδ' ὅτινας μινύθη τε, καὶ οὐκ ἐθέλησιν ἀμύνειν·
 Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρίγει.
 Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλῆες! ὅς δέ κεν ὑμέων
 498 Βλήμενος, ἧε τυπεῖς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Τεθνάτω! οὐδ' οἱ αἰετὶς ἀμυνομένη περὶ πατρὸς
 Τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σὴ καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 500 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπέκλετο οἷς ἑταροῖσιν·
 Αἰδοῖς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολίσθαι,
 Ἡὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 Ἡ ἔλπεσθ', ἦν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 505 Ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἦν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
 Ἡ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
 Ἐκτορος, ὅς δὴ νῆας ἐνιπρήσαι μενεαίνει;
 Οὐ μὲν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μήτις ἀμείνων,
 510 Ἡ αὐτοσχεδὴ μίξαι χεῖράς τε μένος τε.
 Βέλτερον, ἢ ἀπολίσθαι ἕνα χρόνον, ἧε βιώσθαι,
 Ἡ δητὰ στρεύνεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Ὡδ' αὐτῶς παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 515 Ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον, Περιμύθεος υἱόν,
 Ἀρχὸν Φωκίων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 Ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' Ὀϊον Κυλλήνιον ἐξενάρηξεν,
 Φυλιεῖτω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
 520 Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὁ δ' ὑπαιθα λέασθῃ
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
 Ἰἶα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στήθεος μέσον οὔτησε δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἀπ' αἰμάτων τεύχε' ἐσύλα.

- 535 Τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
 Λαμπετιδῆς — ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδῶτα Θούριδος ἀλκῆς —
 Ὅς τότε Φυλιΐδιο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
 Ἐγγύθειν ὀρηθεῖς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε Θωίρης,
 540 Τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεῖς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 Ἐῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐφῆτης,
 Ἐς πόλεμον φορέειν, δῆϊων ἀνδρῶν ἀλεωρῆν·
 Ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῶς ἤρκεσ' ὄλεθρον
 545 Τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἰπποδασιῆς
 Κύμβαχον ἀκρότατον νυξ' ἔγχευ ὀξυόεντι,
 Ῥῆξ δ' ἀπ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 Κάππεσεν ἐν κονίησι, νέον φοίνικι φαινός.
 Ἔως ὃ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 Τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 Σιτῆ δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαθῶιν, βάλε δ' ὤμον ὀπισθεν·
 Αἰχμῆ δὲ στέφνονο διέσσυτο μαιμώωσα,
 Πρόσωο ἱεμένη· ὃ δ' ἄρα πρηγῆς ἐλιάυθη.
 Τῷ μὲν ἐπιστάσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 545 Συλήσειν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκταονίδην ἐνέριπτεν,
 Ἰφθίμον Μελάνιππον· ὃ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
 Βόσκι' ἐν Περκώτῃ, δῆϊων ἀπορούσφιν ἐόντων·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλιυσαι,
 550 Ἄψ εἰς Ἥλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρῳέεσσιν,
 Ναιῖς δὲ πᾶρ Πριάμῳ, ὃ δὲ μιν τίεν ἴσα τέχεσσιν·
 Τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἐνέριπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὐτῷ δῆ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεπιού κταμένοιο;
 555 Οὐχ ὄραας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν;
 Ἄλλ' ἔπευ! οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 Μάρνασθαι, πρὶν γ' ἠὲ κατατάμεν, ἠὲ κατ' ἀκρῆς
 Ἥλιον αἰπεινὴν ἐλείν, κτάσθαι τε πολίτας.
 Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν ἤρξ', ὃ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 560 Ἀργεῖους δ' ὠτρυνε μέγας Τηλαμώνιος Αἴας·
 ὦ φίλοι, ἀνδρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶν ἐνὶ θυμῷ,
 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας!
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σόοι, ἠὲ πέφανται·
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 565 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον,
 Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράζαντο δὲ νῆας
 Ἐρκεῖ χαλκίῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῳᾶς ἔγειρεν.

- Ἄντιλοχόν δ' ὤτρυνε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἄντιλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 570 Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μαχεσθαι·
 Εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βύλοισθα!
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἀπίσαστο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
 Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισα δουρὶ φαεινῷ,
 Ἄμφι δ' παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῳῆες κεκάδοντο,
 575 Ἄνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βίλος ἦκεν·
 Ἄλλ' ἱκταίονος υἱὸν ὑπὲρ θυμὸν Μελάνιππον,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἄντιλοχος δ' ἐπόρουσε, κῦων ὡς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
 580 Βλημένῳ αἴεη, τότε ἔξ εὐνήφι θορόντα
 Θηρητήρ' ἐτίχθησε βαλῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἄντιλοχος μενεχάρμη,
 Τίχθεια συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθην ἔκτορα διον,
 Ὅς ῥά οἱ αἰτίος ἦλθε θεῶν ἀνὺ δηϊοτήτα.
 585 Ἄντιλοχος δ' οὐ μείνε, θεός περ ἦεν πολεμιστής,
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι τοικίως,
 Ὅστε, κῦνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι,
 Φεῖγχι, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθῆμεναι ἀνδρῶν·
 Ὡς τρεῖς Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῳῆες τε καὶ ἔκτωρ
 590 Ἥχῃ θεασπεσίη βέλεα στονόεντα χέοντο·
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἔκετο ἔθνος ἑταίρων.
 Τρῳῆες δὲ, λειουσιν τοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Νηητῶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς·
 Ὅ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγξ δὲ θυμῶν
 595 Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίρντο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
 ἔκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαῖς πῦρ
 Ἐμβάλη ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἑξαισίον ἀρῆν
 Πᾶσαν ἐπικρήνιει· τὸ γὰρ μὲν μητίετα Ζεὺς,
 600 Νηὸς καιομένης σέλας σφθαλμοῖσιν ιδέσθαι.
 Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλλῶξιν παρὰ νηῶν
 Θησέμεναι Τρῳῶν, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
 Τὰ φρονέων, νηεσσιν ἐπι γλαφυρήσιν ἔγειρεν
 ἔκτορα Πριαμίδῃ, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 Μαίνετο δ' ὡς οἱ Ἄρης ἐγχείσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
 Οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάφρεσιν ὕλης·
 Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγγετο, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Λυμπισθῆν βλοσυρήσιν ὑπ' ὀφρῦσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοι.
 610 [ἔκτορος· αὐτὸς γὰρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ

- Ζεύς, ὃς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μόνον ἶόντα
 Τίμα καὶ κύναινε. μινυθ' αἰδώς γὰρ ἱμελλεν
 Ἔσσεσθ' ἤδη γὰρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἡμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι.]
 618 Καὶ φ' ἔθελεν φῆσαι στίχας ἀνδρῶν περικτίζων,
 Ἴδ' ἡ πλείστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἀριστά·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς δύνατο φῆσαι, μάλα περ μανθάνων. *διμνη*
 Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀφρηότες, ἧῦτε κείτην
 Ἥλιβατος, μεγάλη, πολιῆς ἄλός ἔγγυς ἐούσα
 620 Ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κίλευθα,
 Κύματά τε τροφόμεντα, τάτε προσφρεύεται αὐτήν·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῳάας μένον ἔμπεδον, αὐδ' ἐφέβοντο. *δλ*
 Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορ' ὄμιλῳ·
 Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κύμα θοῆ ἐν νῆϊ πέσῃσιν
 625 Αἰβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἧ δέ τε πᾶσα
 Ἀχθὴ ὑπεκφύθη, ἀνέμοιο δέ δεινὸς ἀήτης
 Ἰστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 Ὡς ἰθαίχτο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.
 630 Αὐτὰρ ὄγ', ὥστε λείων ὀλοώφρων βουσίην ἐπέλειθ' αἶν,
 Αἰ ψά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο νέμονται
 Μυρία· ἐν δέ τε τῆσι νομείς, οὐπω σάφα εἰδὼς
 Θηρὶ μαχήσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν·
 Ἦτοι ὁ μὲν πρῶτησι καὶ ὑστατῆσι βόεσιν
 635 Αἰὲν ὁμοστικαί, ὃ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας
 Βοῦν ἶδεν, αἰ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρυσαν· ὡς τότε Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἐκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 Πάντες· ὃ δ' ὄλον ἔπεφνε Μυκηναίων Περιφρήτην,
 Κοπῆος φίλον νιόν, ὃς Εὐρυσθέης ἀνακτος
 640 Ἀγγελίης οἰχνεσκε βίῃ Ἡρακλεΐῃ·
 Τῷ γένει' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος νιὸς ἀμείνων
 Παντοίας ἀρετᾶς, ἡμῖν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτίτνυτο·
 Ὅς ἦα τόθ' Ἐκτορι κύνδος ὑπέρτερον ἔγγυαίμεν.
 645 Στρέφθεις γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντρον κάλυτο,
 Τῆν αὐτὸς φορέεσκε ποδηγεῖ', ἔρκος ἀκόντων·
 Τῇ ὄγ' ἐνὶ βλαφθείς, πέσον ὑπτιος· ἀμφὶ δέ πῆλξ
 Σμερδαλέον κονίβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
 Ἐκτωρ δ' ὄξυ νόησε, θεῶν δέ οἱ ἄγχι παρῆστη,
 650 Στήθεϊ δ' ἐν δόρῳ πῆξε, φίλων δέ μιν ἔγγυς ἐταίρων
 Κτεῖν· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐταίρων,
 Χραιομῆν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἐκτορα διόν.
 Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἀκραῖα.

- Ἦγες, ὅσαι πρῶται εἰφόατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 655 Ἀργεῖοι δὲ νῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 τῶν πρῶτων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 Ἀθροῖο, οὐδ' ἐκέθασθεν ἀνὰ στρατὸν· ἴσχε γὰρ αἰδώς,
 καὶ δέος· ἀζήχες γὰρ ὁμόκλειον ἀλλήλοισιν.
 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὐρος Ἀχαιῶν,
 660 Ἀλσιεῖθ' ὑπὲρ τοπέων γουνοῦμενος ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θείσθ' ἐνὶ θυμῷ
 ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 Παιδῶν ἢ δ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἢ δὲ τοκῆων,
 Ἥμῃν ὅτιω ζώουσι, καὶ ᾧ κατεπτεθνήκασιν.
 665 Ἦν ὑπὲρ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνοῦμαι οὐ παριόντων,
 Ἐυτάμεναι κρατερός· μηδὲ τροπᾶσθε φόβοι δὲ!
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἕκαστου.
 Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύς ὤσεν Ἀθήνη
 Θεσπίσιον· μάλα δὲ σφι φῶος γενετ' ἀμφοτέρωθεν,
 670 Ἥμῃν πρὸς νῆων καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Ἔκτορα δὲ φράσσαντο βοῆν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
 Ἥμῃν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
 Ἴδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῶσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦνδανε θυμῷ
 675 Ἐστάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστιασαν νῆες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ὄγε νῆων ἔκρι' ἐπώχτετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 Νῶμα δὲ ἔυστόν μ' ἐγαυρῶμαχον ἐν παλάμῃσιν,
 Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπληχ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὐ εἰδώς,
 680 Ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πύρρας συναγείφεται ἵππους,
 Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστρ' ἵκηται,
 Λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολίεις τὲ ἐθήησαντο
 Ἀνέρας ἢ δὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἐμπεδὸν ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτοτται·
 685 Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἔκρια νῆων
 Φοῖτα, μακρὰ βιβιάς, φωνὴ δὲ οἱ οἰθιέρ' ἴκανε.
 Αἰεὶ δὲ σμερδὸν βοάων Λαοαῖοισι κέλευεν,
 Νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμννέμεν. οὐδὲ μὲν Ἔκτωρ
 Μῆμιν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῃ πύκα θωρηκτάων·
 690 Ἄλλ' ὡστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν
 Ἔθνος ἐφορμάται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 Χηρῶν ἢ γεράων ἢ κύκων δουλιχοδείρων·
 Ὡς Ἔκτωρ ἴθυσσε γέος κυανοπρόοιο,
 Ἄντιος αἴψων· τὸν δὲ Ζεὺς ὤσεν ὀπίσθεν
 695 Χειρὶ μάλα μεγάλη, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
 Αὐτίς δὲ θριμεία μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·

- Φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρείας ἀλλήλοισιν
 ἄρτεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἰσσυμένως ἐμάχοντο.
 Τοῖσι δὲ μαρναμένοιισιν ὄδ' ἦν τόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 700 Οὐκ ἔφασαν φεῖσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλίεσθαι
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἰκάστον,
 Νῆας ἐνιπρήσειω, κτανέειν θ' ἤρωας Ἀχαιούς.
 Οἳ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτωρ δὲ πρῦμνης νεὸς ἦπατο πομποπόροιο,
 705 Καλῆς, ἀκνύλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἐνεικεν
 Ἴς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 Τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρωῆές τε
 Δίηον ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγῃ
 Τόξων ἄϊκας ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 710 Ἄλλ' οἷγ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 Ὀξίσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίγησι μάχοντο,
 Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Πολλὰ δὲ φασγανα καλὰ, μελάνθετα, κωπήνετα,
 Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 715 Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 Ἐκτωρ δὲ πρῦμνησεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
 Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·
 Οἴστετε πῦρ, αἶμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν.
 Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἤμαρ ἔδωκεν,
 720 Νῆας ἑλεῖν, αἱ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
 Ἥμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
 Οἳ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρῦμνησι νέεσσιν,
 Αὐτόν τ' ἰσχανάσσκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ἦα τότε βλάπτε φρένας εὐρύσπα Ζεὺς
 725 Ἥμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀκώγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἐμίμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 Ἄλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, αἰόμενος θανέεσθαι,
 Θρηῆνν ἐφ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς εἴσης.
 730 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἰσθήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
 Τρωῆας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
 Αἰεὶ δὲ σμερδρὸν βοῶν, Δαναοῖσι κέλευεν·
 Ὡ φίλοι, ἤρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ἄνιρες ἔσθε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
 735 Ἢέ τινας φαμεν εἶναι ἀοσητῆρας ὀπίσσω,
 Ἢέ τι τειχος ἄρειον, ἔ κ' ἀνδράσι λοίγρον ἀμύναι;
 Οὐ μὲν τι σχεδόν ἐστι πόλις πλεγοῖς ἀραρυῖα,
 Ἢ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἐτερακλία δῆμον ἔχοντες·
 Ἄλλ' ἐν γὰρ Τρωῶν πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,

- 740 Πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἤμεθα πατρίδος αἴης.
 Τῷ ἐν χερσὶ φάος, οὐ μιλίχλῃ πολέμοιο.
 Ἢ, καὶ μαιμῶων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
 Ὅστις δὲ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέροίτο
 Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἔκτορος ὀφύνατος,
 745 Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, διδρυγμένος ἔγχεϊ μακρῷ.
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν ἀντισχεδὸν οὔτα.

Ι Δ Ι Δ Δ Θ Σ Η.

Patroclo deprecanti permittit Achilles, suis et armis et copiis ad pugnam exire, eâ lege, ut, Trojanos a navibus depulsi contentus, majori ne se periculo objiciat (1 - 100). Jam ipse debilitatus Ajax obstare non valuit, quin ignis inferretur navi (101 - 123). Quo viso, Achilles ultro amicum in arma vocat, ordines suorum instruit, alloquitur, libatione et precibus fuis dimittit (124 - 256). Repente conspectus Myrmidonum ductor consternatos hostes Achillis specie fallit, navem oppugnatione liberat, incendium restinguit (257 - 305); prælium primo committit, apud naves mox cæco pavore fugientes supra valium et usque ad campi aperta compellit (306 - 418); deinde congressus Sarpedonem, Jovis filium, perimit, ultore cædis relicto Glauco (419 - 507). Is cum Hectore et aliis Trojanorum gravi certamine Achivis, spolia detrahentibus, corpus Sarpedonis eripiunt: quod, jussu Jovis, lotum unctumque Apollo tuetur, ab amicis in Lyciam deportandum (508 - 683). Illo rerum successu ferox Patroclus Trojanos ad urbem persequitur, murumque ejus scandit, sed ab eodem deo detruditur (684 - 711); tamen Hectori rursus irruenti fortiter obsistit, aurigam ejus Cebrionem necat, spoliatum cadaver abstrahit (712 - 782); denique complures ex turbâ interficit, donec ipsum, vi Apollinis attonitum et armis exutum, Euphorbus sauciat, Hector prosternit, qui et Automedonti instat, Achillis currum prope ad naves agentis (783 - 867).

Π α τ ρ ό κ λ ε ι α .

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς εὐσσεύμοιο μάχοντο·
 Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῆϊ παρίστατο, ποιμῆνι λαῶν,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 Ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δυοφερὸν χεῖε ὕδωρ.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε διδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἤντε κόρη
 Νηπίη, ἣθ' ἄμα μητρὶ θεοῦσ' ἀνελίσθαι ἀνώγει,
 Εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,

- 10 Δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέλθαι·
 Τῇ ἔκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἵβεις.
 Ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφάνσκειαι, ἣ ἔμοι αὐτῶ ;
 Ἦέ τιν' ἀγγελίην Φθίλης ἐξ ἔκλυες οἶος ;
 Ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενόϊτιον, Ἄκτορος υἱόν,
- 15 Ζοεὶ δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
 Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρωσ' ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.
 Ἦέ σὺν Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
 Νηνοῖν ἐπι γλαφυρῆσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς ;
 Ἐξαυδά, μὴ κεῦθε νόσφι ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
- 20 Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφησ, Πατρόκλειε ἱππεῦ·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, Πηλεὺς υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιοῖν,
 Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβλήκεν Ἀχαιοῖς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 25 Βεβλήται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερός Διομήδης·
 Οὐκισται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός ἤδ' Ἀγαμέμνων·
 Βεβλήται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἴστω.
 Τοὺς μὲν τ' ἤϊτροι πολὺφάρμακοι ἀμφιπέρονται,
 Ἐλκε ἀκείόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλεῦ !
- 30 Μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
 Αἶναρετή ! τί σευ ἄλλος ὀπίσεται ὀψιγόνός περ,
 Αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν αἰετὰ λαιγὸν ἀμύνης ;
 Νηλεΐς ! οὐκ ἄρα σοίγε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
 Οὐδὲ θεΐτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
- 35 Πέτραι δ' ἠλίβατοι· ὅτι τοι νόσος ἐστὶν ἀπηγῆς·
 Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι θεοπροπίην ἀκεῖνεις,
 Καὶ τινά τοι παρ Ζητῆος ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
 Ἄλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
 Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φῶος Λαναοῖσι γένωμαι.
- 40 Δός δέ μοι ὁμοῖν τὰ σά τευχέα θωρηχθῆναι,
 Αἶ κ' ἐμέ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρῆιοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλλγὴ δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρεῖα δέ κ' ἀκμηῆτες κεκμηότιας ἄνδρας αὐτῇ
- 45 Ὡσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νῆπιος· ἣ γὰρ ἔμαλλεν
 Οἱ αὐτῶ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτεύσθαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ὡ μοι, Διογενὲς Πατρόκλειε, οἶον εἶπες !
- 50 Οὕτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα οἶδα,
 Οὕτε τί μοι παρ Ζητῆος ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
 Ἄλλὰ τὸδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,

- Ὅποτε δὴ τὸν ἑμοῖον ἀτὴρ ἐθέλησεν ἀμίρσαι,
 Καὶ γέρας ἄψ ἀφελίσθαι, ὅτε κράτει προβεβήη·
 65 Αἶνὸν ἄχος τό μοι ἔστω, ἐπαι πάθον ἄλγεια θυμῷ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρισας,
 Τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μεταναστήν.
 66 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔαομαι· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε
 Οὐ πρὶν μνηθμὸν καταπανοίμεν, ἀλλ' ὀπότε ἂν δῆ
 Νῆης ἔμας ἀφίκηται αὐτῆ τε πτόλεμος τε.
 Τύνη δ' ὠμοῖν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦδι,
 66 Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
 Εἰ δὴ κνάντεον Τρώων τέφος ἀμφιβέβηκεν
 Νηυσὶν ἐπικρατίως· οἳ δὲ φηγμῖνι θαλάσσης
 Κεκλίεται, χωρὸς ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 70 Θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λείσσειναι μέτωπον,
 Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 Πλησίειαν νεκύων, εἰ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 Οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδεος ἐν παλάμησιν
 76 Μαίνεται ἐγγεῖη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
 Οὐδέ πω Ἀτρείδew ὅπως ἔκλυον ἀυδήσαντος
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο,
 Τρωσὶ κελύοντος, περιάγνυται· οἳ δ' ἀλαλητῷ
 Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
 80 Ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 Ἔμπες ἐπικρατίως· μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
 Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλωνται.
 Πείθεο δ' ὡς τοι ἐγὼ μύθου τίλος ἐν φρεσὶ θεῶν·
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 86 Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἅτερ οἳ περικαλλέα κούρην
 Ἄψ ἀπονάσσωσιν, κοτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 Ἐκ νηῶν ἔλασας, ἴσται πάλιν· εἰ δὲ κεν αὐ τοι
 Δοῖη κῦδος ἀρέσθαι ἐργυδουπος πόσις Ἥρης,
 Μὴ σὺγ' ἀνευθεν ἐμεῖο λιλαιέσθαι πολεμίζειν
 90 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δὲ με θῆσεις.
 Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτήτι,
 Τρώας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 Μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰεγενετῶων
 Ἐμβήη· μάλα τοῖς γε φιλεῖ κταεργος Ἀπόλλων·
 96 Ἀλλὰ πύλιν τρωπύσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσιν

- Θήης, τοὺς δὲ ἱ' εἶν παθίον κατά θηριάσασθαι.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων!
 Μῆτε τις σὺν Τρώων θάνατον φύγει, ὅσσοι ἔσσιν,
 Μῆτε τις Ἀργείων, ῥῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον.
 100 Ὅφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρηδεμένα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμμενε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 Δάμνα μιν Ζηνός τε τόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
 Βύλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
 105 Πήληξ βυλλομένη καναχὴν ἔχε· βύλλετο δ' αἰεὶ
 Καπ φάλαρ εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὤμον ἔκαμνεν,
 Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύνατο
 Ἄμφ' αὐτῷ πελεμεῖσθαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλῆς ἔχετ' ἄσθματι· καὶ δὲ οἱ ἰδρῶς
 110 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἐρῆεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 Ἀμπνεύσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπισσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτωρ Αἴαντος δόρυ μέλινον, ἄγχι παραστάς,
 115 Πλήξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 Ἄνικρὸν δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 Πήλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰχμὴ χαλκείη χαμαῖδις βόμβησε πεισοῦσα.
 Γρῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ὀίγησάν τε,
 120 Ἔργα θεῶν, ἃ ἦα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρων
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 Νηϊΐ θοῆ· τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κίχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρῶμην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 125 Μῆρῳ πληξόμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσειο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε!
 Λεύσω δὴ παρῶ νηυσὶ πυρὸς θηϊοιο ἰωήν!
 Μῆ δὴ θῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φρυκτὰ πέλωνται.
 Δύσειο τεύχεα θάσσω, ἐγὼ δὲ κε λαὸν ἀγείρω.
 130 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ κορύσασεο νείροπι χαλκῷ.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφουροῖς ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
 Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
 135 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ἕλφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κνήην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καδύπερθεν ἔκρινεν.

- Είλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ καλὰ μῆφιν ἀρήρει.
 140 Ἐγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἶον ἀμύμονος Διακίδαο,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φιλῶ πορε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 145 Ἴππους δ' ἄυτομίδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίς μάλιστα· *εὐκὲς ἐμω*
 Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μείναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δέ καὶ ἄυτομίδων ὑπαγε ζυγὸν αἰέας ἵππους,
 Ξάνθον καὶ Βαλλίον, τὼ ἅμα προΐησι πετέσθην·
 150 Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ Ἀρπυια Ποδοάρη,
 Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
 Ἐν δέ παρηγορήσιν ἀμύμονα Πηδάσον ἴει,
 Τὸν ῥά ποτ' Ἰετίωνος ἔλῶν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὅς καὶ θνητὸς ἔων, ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάταισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποικόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὡς
 Ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 Οἷτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὖρεσι δρωσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δέ παρήϊον αἵματι φοινόν·
 160 Καὶ τ' ἀγελήδον ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Λύφοντες γλώσσησιν ἀραιῆσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἄκρον, ἐφρευόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
 Τοιοὶ Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἦδὲ μέδοντες
 165 Ἄμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Διακίδαο
 Ρῶοντ' ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
 Ὀτρίνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 Ἐς Τροίην ἠγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες, ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
 Πέντε δ' ἄρ' ἠγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
 Σημαίνειν· αὐτὸς δέ μέγα κρατέων ἦρασεν.
 Τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
 Φίος Σπερχειοῖο, Διίπετος ποταμοῖο·
 175 Ὀν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχειῶ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶ εὐνηθεῖσα,
 Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βῶρη, Περιήρεος υἱῆ,
 Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 Τῆς δ' ἑτέρης Εὐδώρος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 180 Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλῇ Πολυμήλῃ,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δέ κρατὺς Ἀργεϊφόντης

- Ἡράσασ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλοκάτου, κελαιεινῆς.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάς, παρελίξατο λάθρη
 186 Ἐρμείας ἀκάκητα· πόρην δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θελεῖν ταχὺν ἠδὲ μαχητὴν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε μογοστόκος, Εἰλείθυια
 Ἐξάγαγε πρὸ φώωςδε, καὶ Ἑλλου ἰδεν αὐγὰς,
 Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερόν μένος Ἀκτορίδαο
 190 Ἠγάγετο πρὸς δῶματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὐ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν,
 Ἀμφαγαπαζόμενος, ὡς εἶθ' ἐν υἱὸν ἰόντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 195 Ἐγχεῖ μάρνασθαι, μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
 Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαίρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἠγεμόνεσσιν Ἀχιλλεύς
 Στήσεν εὐ κρήνας κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν·
 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων λειλαθέσθω,
 Ἄς ἐπὶ νηυσὶ Θοῆσιν ἀπειλεῖτε Τρῶεσσιν,
 Πάνθ' ὑπὸ μηριθμόν, καὶ μ' ἠτιάσθε ἕκαστος·
 Σχέλιε, Πηλῆος υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 Νηλεΐς! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους·
 206 Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
 Αὐτίς· ἐπεὶ ῥά τοι ὦδε κακὸς χόλος ἔμπυε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάριε· νῦν δὲ πέφανται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐράσασθε.
 Ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῶεσσι μαχέσθω!
 210 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνῆρ ἀράρη πυκνοῖσι λίθοισιν
 Δώματος ὑψηλοῦ, βίας ἀνέμων ἀλείνων·
 Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
 216 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρον, ἀνέρα δ' ἀνῆρ·
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὧς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προσάροιθε δὴ ἀνέρε θωρήσσοιτο,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἔνα θυμὸν ἔχοντες,
 220 Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Βῆ ῥ' ἔμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πᾶμ' ἀνέωγεν
 Καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὐ πλῆσασα χιτῶνων,
 Χλαινάων τ' ἀεγμοσκεπέων, οὐλων τε ταπήτων.

- Ὅπότε δὴ τὸν ὄμοσον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμείρασι,
 Καὶ γέρας ἄψ ἀφελίσθαι, ὅ,τι κράτει προβεβήη·
- 65 Αἶνὸν ἄχος τό μοι ἔστω, ἐπεί πάθον ἄλγιστα θυμῷ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔβλεον υἱὸς Ἀχαιῶν,
 Δουρὶ δ' ἐμῷ πτεῖπτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρας,
 Τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλιτο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης, ὡςεί τιν' ἀτίμητον μεταναστήν.
- 66 Ἀλλὰ τα μὲν προτετύχθαι ἔασομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἀσπερχές πεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε
 Οὐ πρὶν μνηθμόν κατακαυσοίμεν, ἀλλ' ὅποτ' ἂν δῆ
 Νῆας ἑμᾶς ἀφίκηται αὐτῆ τε πτόλεμός τε.
 Τύνη δ' ὠμοσίην μὲν ἔμα κλυτὰ τεύχεα δύδι,
- 67 Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
 Εἰ δὴ κνάνεον Τρώων τίφος ἀμφιβέβηκεν
 Νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ φηγμῖνι θαλάσσης
 Κεκλιῶται, χωρῆς ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
- 70 Θάρανος. οὐ γὰρ ἑμῆς κόρυθος λυσσοῦμαι μέτωπον,
 Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 Πλήσειαν νεκύων, εἰ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἥλια εἶδει· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμαχόνται.
 Οὐ γὰρ Τυδείδῃσι Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
- 75 Μαίνεται ἔγχει, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
 Οὐδέ πω Ἀτρείδῃσιν ὅπως ἔκλυον ἀνδρόφόντοιο,
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόντοιο,
 Τρωσὶ κελύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
- 80 Ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 Ἐμπτεσ' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πρὸς αἰδομένοιο
 Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλονται.
 Πείθεο δ', ὡς τοι ἔγω μύθον τίλος ἐν φρεσὶ θεῶν·
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλῃν καὶ κῦδος ἄρῃαι
- 85 Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
 Ἄψ ἀπονάσσωσιν, κοτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἔσται πάλιν· εἰ δὲ κεν αὐτοὶ
 Δοῖη κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδοντος πόσις Ἥρης,
 Μὴ σὺν' ἀνευθεὶν ἐμεῖο λιλαιεσθαι πολεμίζειν
- 90 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δὲ με θήσεις.
 Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτήτι,
 Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 Μητίς ἄπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰεγετεῶσιν
 Ἐμβήτην· μάλα τοῖς γε φιλεῖ ἐκείργος Ἀπόλλων·
- 95 Ἀλλὰ πάλιν τρωπύσθαι, ἐπὶν φάος ἐν τήεσσιν

- Θῆης, τοὺς δὲ γ' εἶν παθίον κἀτα δηριάσθαι.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων!
 Μῆτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγει, ὅσσοι ἔσσω,
 Μῆτε τις Ἀργείων, ναῖν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον·
 100 Ὅφρ' οἳοι Τροίης ἱερὰ κρήδευνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτι ἔριμεν· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 Δάμνα μιν Ζηνός τε τόος, καὶ Τρῳᾶς ἄγαυοί,
 Βαλλόντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαιετὴν
 106 Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βύλλετο δ' αἰεὶ
 Κἀπ φάλαγ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὤμον ἔκαμην,
 Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰύλον· οὐδ' ἐδύνατο
 Ἀμφ' αὐτῷ πελεμῆσαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἄσθματι· κὰδ δὲ οἱ ἰδρῶς
 110 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἐρθεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 Ἀμπνεῦσαι· πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπισε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτῶρ Αἰάντος δόρυ μέλινον, ἄγχι παραστάς,
 115 Πήλξ' ἄορι μεγάλη, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 Ἀνικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμῳῖος Αἴας
 Πήλξ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βρόμβησε πεισοῦσα.
 Γνώ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀνύμονα, φίγησέν τε,
 120 Ἔργα θεῶν, ὃ ἦν πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρας
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῳέσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 Νηϊΐθῃ· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσβέστη κίχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρῦμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 125 Μῆρῳ πληξάμενος, Πατρόκλῃα προσέειπεν·
 Ὅρστω, Διογενὲς Πατρόκλειε, ἵπποκέλευθε!
 Δεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς θεϊοιο ἰωήν!
 Μῆ δὴ σῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
 Δύσσο τευχεα θάσσον, ἐγὼ δὲ κε λαὸν ἀγείρω.
 130 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ κορύσσεται νωροπι χαλκῷ.
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλάς, ἀργυρούοισιν ἐπισφυρούις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
 Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
 135 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὠμοῖσιν βάλετο ἕλφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κνήην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.

- ἔλλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ καλὰ μῆφιν ἀρήρει.
 140 Ἐγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Διακίδαο,
 Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιοῖ
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεΐς·
 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλω πορε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 145 Ἴππους δ' ἄυτομίδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίς μάλιστα· *εὐκέρως*
 Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μείναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δέ καὶ ἄυτομίδων ὑπαγε ζυγὸν ἀκέας ἵππους,
 Ξανθὸν καὶ Βαλίων, τῷ ἅμα προΐησι πετέσθην·
 150 Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ Ἀρπυία Ποδοάρῃ,
 Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
 Ἐν δέ παρηορήσιν ἀμύμονα Πηδάσον ἴει,
 Τὸν ῥά ποτ' Ἠελίωτος ἔλων πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὅς καὶ θνητὸς ἔων, ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάταισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποικόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὡς
 Ὀμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 Οἷτ' ἔλαφον κερατὸν μέγαν οὖρεσι δρώσαντες
 Δάπτουσι· πᾶσιν δέ παρήϊον αἵματι φοινόν·
 160 Καὶ τ' ἀγελθὸν ἴασι, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Δάψοντες γλώσσησιν ἀραιῆσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἄκρον, ἐρευνομενοὶ φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἀτρομὸς ἐστί, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
 Τοιοὶ Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 165 Ἄμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδάκεος Διακίδαο
 Ῥῶντ' ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
 Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπίδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 Ἐς Τροίην ἠγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
 Πέντε δ' ἄρ' ἠγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποιθεῖ,
 Σημαινῖν· αὐτὸς δέ μέγα κρατέων ἠκασσεν.
 Τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθύρηξ,
 Φῖος Σπερχειοῖο, Διῖπετέος ποταμοῖο·
 175 Ὀν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχειῶ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶ ἐννηθεῖσα,
 Αὐτὰρ ἐπὶ κλησὶν Βωρῷ, Περιήρες υἱῆ,
 Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 Τῆς δ' ἑτέρης Εὐδώρος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 180 Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δέ κρατὺς Ἀργεῖφόντης

- ἤρῳσας, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλοκάτου, κελαιδινήs.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάs, παρελίξατο λαθρη
- 195 Ἐρμείας ἀκάκητα· πόρην δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θείην ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγχε μογοστόκος Εἰλείθυια
 Ἐξαγάγε προφώωςδε, καὶ Ἑλλου ἰδεν αὐγὰs,
 Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερόν μένος Ἀκτορίδαο
- 200 Ἠγάγετο πρὸς δώματα, ἐπεὶ πόρῃ μυρία ἔδνα·
 Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὐ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν,
 Ἀμφαγαπαζόμενος, ὡς εἶ θ' ἐόν υἱὸν ἴοντα.
 Τῆs δὲ τρίτης Πεισανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃs πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
- 195 Ἐγγεῖ μάρνασθαι, μετὰ Πηλείωνs ἑταῖρον.
 Τῆs δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππῆλάτα Φοῖνιξ·
 Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸs ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεύs
 Στήσεν εὐ κρήνας κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν·
- 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
 Ἄs ἐπὶ νηυσὶ θοῶσιν ἀπειλεῖτε Τρῶεσσιν,
 Πάνθ' ὑπὸ μνηστῆμόν, καὶ μ' ἠτιάσασθε ἕκαστος·
 Σχέλιε, Πηλῆος υἱέ, χόλω ἄρα s' ἔτρεφε μήτηρ·
 Νηλεές! ὃs παρὰ νηυσὶν ἔχειs ἀέκοντας ἑταίρους·
- 205 Ἰκαδὲ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα πορτοπόροισιν
 Αὐτίς· ἐπεὶ θά τοι ὦδε κακὸs χόλος ἔμπευε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάξετε· νῦν δὲ πέφανται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐρίασθε.
 Ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῶεσσι μαχέσθω!
- 210 Ὡs εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Μᾶλλον δὲ στίχῃs ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡs δ' ὄτε τοῖχον ἀνῆρ ἀράρη πυκννοῖσι λίθοισιν
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείνων·
 Ὡs ἄραρον κόρυθῆs τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
- 215 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνῆρ·
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθῆs λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὡs πυκνοὶ ἐφέστασιν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάροίθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοιτο,
 Πάτροκλὸs τε καὶ Αὐτομέδων, ἔνα θυμὸν ἔχοντες,
- 220 Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύs
 Βῆ θ' ἔμεν ἐs κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πᾶμ' ἀνέωγεν
 Καλῆs, δαιδαλέηs, τὴν οἱ Θέτιs ἀργυρόπεζα
 Θῆκ' ἐπὶ νηὸs ἄγεσθαι, εὐ πλῆσασα χιτῶνων,
 Χλαινάων τ' ἀγεμοσκεπέων, οὐλων τε ταπήτων.

- 225 Ἔνθα δὲ οἱ δέπας ἔσχε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
 Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,
 Οὔτ' ἐγὼ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ.
 Τό φα τοῖ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεῖω
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νῆψ' ὕδατος καλῆσι ῥοῆσιν·
 230 Νῆψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀψύσσατο δ' αἶθοπα οἶνον·
 Εὐχεῖτ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυτον·
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
 Δωδῶνης μεθίων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σέλλοι
 235 Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
 Ἡ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξάμενοιο,
 Τημεσας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἠψίο λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἥδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τοδ' ἐπικρήνον εἰλδωρ·
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
 240 Ἄλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύσπα Ζεῦ.
 Θάρσυνον δὲ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
 Εἴσεται, ἧ φα καὶ οἶος ἐπίλυττατι πολεμίζειν
 Ἥμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
 245 Μαίνονθ', ὀππότε' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῦλον Ἄφροω.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναυφί μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
 Ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 Τεύχεσσι τε ζῆν πᾶσι καὶ ἄγχημαχοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 250 Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν·
 Νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμον τε μάχην τε
 Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Ἥτοι ὁ μὲν σπέισας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 Ἄψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ·
 255 Στῆ δὲ πάροιθ' ἔλθων κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
 Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
 Ἔστικον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφῆκεσσιν εἰοικότες ἐξέχοντο
 260 Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες,
 Αἰεὶ κερτομέοντες, ὄδῳ ἐπὶ οἴκῳ ἔχοντας,
 Νηπίαχοι· ζυγὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 Κουῆς δ' εἶπερ παρά τις τε κίων ἄνθρωπος ὀδίτης
 Τινῆσιν ἄεκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 265 Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἄμύνει οἴσι τέκεσσιν·
 Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
 Ἐκ νηῶν ἔχοντο· βοῆ δ' ἄσβεστος ὄροίρει.

- Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·
 Μυρμιδόνες, ἕταροι Πηληϊάδῳ Ἀχιλῆος,
 270 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δέ, Θούριδος ἀλκῆς·
 Ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μὲν ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχιμαχοὶ θεράποντες·
 Γινῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδέν ἔτισεν.
 275 Ὡς εἰπὼν ἄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἐν δ' ἔπεσον Τρῶεσσι ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλίον κονάβησαν, αὐσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δ' ὡς εἶδοντο Μενουτίου ἄλκιμον υἱόν,
 Αὐτὸν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 280 Πᾶσιν ὄρινθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 Ἐλλόμενοι παρὰ ναυφί ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Μηριθμὸν μὲν ἀπόρριψαι, φιλότητα δ' ἔλίσθαι·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅση φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 285 Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
 Νῆϊ πάρα πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
 Καὶ βάλε Πυρραΐχην, ὃς Παιόνας ἵπποκορυστᾶς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἄξιου εὐρυρέοντος·
 Τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 290 Κάππεσεν οἰμῶζας· ἕταροι δὲ μιν ἀμφεφόβηθεν
 Παιόνας· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
 Ἠγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Ἐκ νῆων δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ·
 Ἥμιδαῆς δ' ἄρα νῆυς λίπει· αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 295 Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλλαστος ἐτύχθη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 Κινήσῃ πυκνὴν νεφέλην σιτροπηγερέτα Ζεὺς,
 Ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρῶνες ἄκροι,
 300 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄφ' ὑπερφάγῃ ἄσπετος αἰθήρ·
 Ὡς Δαναοὶ, νῆων μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ,
 Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.
 Οὐ γάρ πω τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Προτροπάδην φοβέοντο μελαινώων ἀπὸ νῆων,
 305 Ἄλλ' ἔτ' ἄφ' ἀνδίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἐκθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὕσμινης,
 Ἠγεμόνον· πρῶτος δὲ Μενουτίου ἄλκιμος υἱός
 Ἠτίκ' ἄρα στροφθέντος Ἀρηϊλῦκου βάλε μηρὸν
 Ἐγγεῖ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 310 Ῥῆξεν δ' οὐτίεν ἔγχος· ὃ δὲ προνής ἐπὶ γαίῃ·

- Κάϊπες· ἑτάρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὔτε Θόαντα,
 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
 Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
 Ἐφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκύλος, ἔνθα πάχιστος
 318 Μυῖαν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχος αἰχμῇ
 Νεῦρα διασχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ', ὃ μὲν οὔτας Ἀτύνιον ἐξείδουρή,
 Ἀντίλοχος, λακάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
 Ἥριπε δὲ προκάρφιδε· Μάρης δ' αὐτοσχεδῶ δουρὶ
 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθτίς,
 Στάς πρόσθεν κέννος· τοῦ δ' ἀντίθιος Θρασυμήδης
 Ἐφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτον,
 Ἰμμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δασυρὸς ἀκικῆ
 Δρύψ' ἀπὸ μυῖων, ἀπὸ δ' ὠστίον ἄχρῃς ἄραξεν.
 322 Δούπησεν δὲ πεσῶν, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
 Ὡς τῶ μὲν δαιοῖσι κασιγνήτοισι δαμίντε,
 Βήτην εἰς Ἐρεβος, Σαρπηδόος εὐθλοὶ ἑταῖροι,
 Τίεις ἀκοντισταὶ Ἀμισσοδάφου· ὃς ἦα Χίμαιραν
 Θρέψεν ἀμυμακάτην, πόλισιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 324 Δίως δὲ Κλεοβουλον Οἰλιάδης ἐπορούσας
 Ζῶον ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὐθι
 Λῦσε μένος, πλήζας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 326 Πηλέως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
 Ἥμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 Τῶ δ' αὐτίς ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
 Ἴπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
 Φάσαγον ἐφθάισθη· ὃ δ' ὑπ' οὐπατος αὐχένα θείεν
 328 Δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυτο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κίχρῃς ποσὶ καρπαλλμοισιν,
 Νύξ', ἔππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυι ἄχλυσ.
 326 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ
 Νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόφν χάλκεον ἐξεπέρησεν
 Νέφθεν ὑπ' ἔγκεφαλοιο· κίασσε δ' ἄρ' ὄστεα λευκά·
 Ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω
 Δίματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνα στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
 328 Πρήσσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Οὗτοι ἄρ' ἠγεμόνες Λαυαῶν ἔλον ἄνδρα ἔκκιστος.
 Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 Σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰφρεύμενοι, αἷτ' ἐν ὄρεσιν

- Ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
 255 Αἶψα διαρπάξουσιν ἀνάλιδα θυμὸν ἐχούσας·
 Ὡς Λαῖνοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φέβοιο
 Δυσκελεύδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ Θούριδος ἀλκῆς.
 Αἶψα δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῆ
 Ἴστ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρῆϊη πολέμοιο,
 260 Ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
 Σκέπτει ὄιστων τε φοῖζον καὶ δούπων ἀκόντων.
 Ἥ μὲν δὴ γιγνώσκει μάχης ἑτεροαλκία πύλην·
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρήφρας ἑταίρους.
 Ὡς δ' οἱ ὑπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἶσω,
 265 Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνη·
 Ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέρασον πάλιν. Ἐκτορα δ' ἵπποι
 Ἐκφερον ἀκύνποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν
 Τρωϊκόν, οὓς ἕκοντας ὀρυκτῆ τάφρος ἔρκεεν.
 270 Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάματες ὠκείες ἵπποι
 Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ἄμω ἄλιπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπειτο, σφεδανὸν Λαῖνοῖσι κελύσων,
 Τρωσὶ κακῶ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῆ τε φόβῳ τε
 Πάσας πῆσαν ὁδοῦς, ἐπεὶ ἄρ τιμάγεν· ὕψι δ' ἄλλα
 275 Σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 Ἀφροδῖον προτὶ ἄστει νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ' ἢ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 Τῆ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄεσοι φάτες ἐπιπτον
 Πρηνέες ἐξ ὄψεων, δίφροι δ' ὑπέκυμβαλλάζον.
 280 Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκείες ἵπποι,
 [Ἀμβροτοὶ, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,]
 Πρόσωο ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἐκτορι κέκλετο θυμός·
 Ἴετο γὰρ βαλλεῖν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκείες ἵπποι.
 Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσι κελαινῆ βέβριθε χθῶν
 285 Ἡμαὶ ὄπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χεῖρ ὕδαρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρῶσσι κοτεσσάμενος χαλεπήηη,
 Οἱ βίη εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θεμιστας,
 Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσοι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοιτες·
 Τῶν δὲ τε πάντες μὲν ποταμοὶ κλήθουσι ῥέοντες,
 290 Πολλὰς δὲ κλιτῶς τότ' ἀποτιμήγουσι χαράδραι,
 Ἐς δ' ἄλα κορυφῆν μεγάλην στενάχουσι ῥέουσαι
 Ἐξ ὄρεων ἐπὶ κάρ'· μινύθει δὲ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 Ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλην στενάχοντο θέουσαι.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκρεσε φύλαγγας,
 295 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόλιος
 Εἶτα ἰεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μισηγῦ

- Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 Κτεῖνε μεταίουσων, πολέων δ' ἀπειλύντο ποιμήν.
 Ἐνθ' ἦτοι Πρόροον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
 Δουπήσεν δὲ πεισών. ὁ δὲ Θέστορα, Ἴηρος υἱόν,
 Δεύτερον ὀρηθθεῖς — ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 Ἴστο ἀλεῖς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἦνλα ἤχθησαν — ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστάς
 405 Γναθμόν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρεν ὀδόντων·
 Ἐλκε δὲ δουρὸς ἑλών ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φῶς,
 Πέτρῃ ἐπιπροβλήτη καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἦνοπι χαλκῷ·
 Ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 410 Καθ' δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δὲ μιν ἴλεε θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσούμενον βάλε πέτρῳ
 Μέσσην κακὰ κεφαλῆν· ἧ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεῖσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ γαίῃ
 Κάππεσεν· ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χυτο θυμοραϊστής.
 415 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην,
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχλόν τε Πύριν τε,
 Ἴφία τ' Εὐῖππόν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 Πιάντας ἐπασσύτερους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Σαρπηθῶν δ' ὡς οὖν ἰδ' ἀμιτροχίτωνας εἵταίρους
 420 Χέρῳ ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας,
 Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Ἀγκλοισιν·
 Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔσθε.
 Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
 Ὅστις ὄδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 425 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἑσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἦ φη, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἔκθορε δίφρου.
 Οἱ δ' ὡς τ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 430 Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. —
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ἔλεσε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἦρῃ δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ὡ μοι ἰγών, ὅτε μοι Σαρπηθόνα, φίλιτατον ἀνδρῶν,
 Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι!
 435 Διχθὰ δὲ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
 Ἦ μιν ζῶον ἔοντα μάχης ἄπο δακρυόεσσης
 Θείῳ ἀναρπάξας Ἀγκίης ἐν πτόνι δῆμῳ,
 Ἦ ἦδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ

- 440 Δινότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, *πιορῶ ... αὐτῶν ἵππων*
 Ἄφ' ἐθέλεις θανάτιο δυσηχέας ἐξαγαλῦσαι;
 Ἐρῶ· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 445 *γενεῶν* Αἴ κε ζῶν πέμπης Σαρπηδόνα ὄνδε δομονδε,
 Φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 Πέμπειν ὄν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστρῳ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 Τέες ἀθανάτων, τοῖσιν κόντον αἶνον ἐνήσεις.
- 450 Ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 Ἦτοι μὲν μιν ἕασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Χέρο ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόγγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 Πέμπειν μιν Θανάτον τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἔκρον,
- 455 Εἰσόκε δὴ Ἀνκίης εὐμείης δῆμον ἴκωνται·
 Ἐνθα ἑ ταρχύσουσι καυλῆγητοὶ τε ἔται τε
 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστί θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
- 460 Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἐμείλλεν
 Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.—
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἐνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
ἴταυ Ὃς ἔ' ἦνς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
- 465 Τὸν βάλε νειαιραν κατὰ γαστέρι, λύσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
 Δεύτερος ὀρμηθεῖς· ὁ δὲ Πήδασον οὐτάσεν ἵππον
 Ἐγχεῖ δεξιὸν ὤμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν αἰσθῶν.
 Κῦδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
- 470 Τῷ δὲ διαστήτην· κρῖκε δὲ ζυγόν, ἦνια δὲ σφιν.
 Σύγχυτι, ἔπειδ' ἔκειτο παρήορος ἐν κονίῃσι.
 Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὗρετο τέκμωρ·
 Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ' παχέος παρὰ μηροῦ,
 Αἴξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
- 475 Τῷ δ' ἰθὺνθήτην, ἐν δὲ ζυτῆρσι τάνυσθεν.
 Τῷ δ' αὖτις συνίτην' ἔριδος περὶ θυμοβόροιο.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερὸν ἦλυθ' ἀκωκῆ
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
- 480 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' αἰδινὸν κῆρ.
 Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἢ ἀχρῶϊς,

- Ἦέ πίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
- 488 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων· καὶ δίφρου κείτο ταυρωθείς,
 Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοίσεως·
 Ἴντε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθών,
 Αἰθωνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
 Ὀλετό τε στεναχῶν ὑπὸ γαμφηλήσι λέοντος·
- 490 Ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὼς ἀσπιστάων
 Κτεινόμενος μενείαινε, φίλον δ' ὀνόμηρην ἐταῖρον·
 Γλαῦκε πίπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρεὶ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμηναι καὶ Θαρσαλέον πολεμιστὴν!
 Νῦν τοι ἐλδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θεὸς ἔσσι!
- 498 Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 Πάντη ἐποικόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
 Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάργνα χαλκῶ.
 Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ἀνειδος
 Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
- 500 Τεύχεα συλήσασσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 Ὡς ἄρα μιν εἰπὼντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
 Ὀφθαλμοὺς θένάς θ'· ὁ δὲ λαὸς ἐν στήθεσι βαίνων,
 Ἐκ χροῶς ἔλακε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῶ ἐποντο·
- 508 Τοῦτο δ' ἄμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχος ἔξερυσ' αἰχμῆν·
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ ἀχέθον ἵππους φυσιοῶντας,
 Ἰεμίονος φοβέεσθαι, ἐπεὶ ἔλεπεν ἄρματ' ἀνάκτων.
 Γλαῦκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς αἰοντι·
 Ὁρίνθη δὲ οἱ, ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσάμυναι.
- 510 Χεῖρὶ δ' ἰλῶν ἐπέεζε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
 Ἐλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῶ
 Τείχεος ὑψηλαῖο, ἀρῆν ἐτάροισιν ἀμύνων.
 Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Κλύθι, ἄναξ, ὃς που Λυκίης ἐν πίοιι δῆμῳ
- 518 Εἰς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
 Ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμέ κῆδος ἰκάνει.
 Ἐλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε κρατερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
 Ὀξείης ὀδύνησιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἶμα
 Τερσῆναι δύναται· βαρῦθει δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
- 520 Ἐγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἐλθῶν δυσμενέεσσιν· ἀνὴρ δ' ὄριστος ὄλωλεν,
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ᾗ παιδί ἀμύνει.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε κρατερόν ἔλκος ἄκεσσαι,
 Κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κρατος, ὄφρ' ἐτάροισιν
- 528 Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃ πολεμίζειν,

- Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο
 Αἶμα μέλαν τέρσητε, μένος δέ οἱ ἐμβάλε θυμῷ.
 830 Ἰλαῦκος δ' ἔγνω ἡσιν ἐνὶ φρεσὶ, γηθησέν τε,
 "Ὅτι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
 Πρῶτα μὲν ἄτρυνεν Ἀρκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 Πάντη ἐποιοχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρώας κτε, μακρὰ βιβιάσθων,
 835 Πουλυδάμανι ἐπι Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·
 Βῆ δέ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἔκτορα χαλκοκορυστήν.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστιάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "Ἔκτορ, νῦν δὴ πάγχυ ληλασμένος εἰς ἐπιούρων,
 Οἷ σάθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 840 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
 Κεῖται Σαρπηδῶν, Ἀρκίων ἀγὸς ἀσπιστιῶν,
 "Ὅς Ἀρκίην εἶρυτο δίκησί τε καὶ σθένει ᾧ·
 Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμιασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.
 Ἀλλά, φίλοι, πάρσητε, νεμεσσήθητε δέ θυμῷ,
 845 Μὴ ἀπὸ τεύχε εἰλωται, ἀεικίσσῳσι δὲ νεκρὸν
 Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὄσσοι ὄλοντο,
 Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφρομεν ἐγχείρῳσι.
 "Ὡς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατακρήσθην λάβε πένθος
 ἄχετον, οὐκ ἐπίεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλλος
 850 ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἑὼν· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ
 Ἄσοι ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελήμενοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἔκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνος· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Ἵρως Μενoitιάδew Πατροκλήος λάσιον κῆρ·
 855 Αἶαντε πρώτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἶαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 Οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἦ καὶ ἀρείους.
 Κεῖται ἀνῆρ, ὃς πρώτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδῶν· ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισαίμεθ' ἔλοντες,
 860 Τεύχεά τ' ὅμοιῖν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἑταίρων
 Αὐτοῦ ἀμνηρομένων δαμασαιμέθῃ νηλεῖ χαλκῷ!
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
 Τρῶες καὶ Ἀρκιοὶ, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 865 Σύμβalon ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
 Δεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτι ὄλοῃν τάνυσε κρατερῇ ὕσμίνῃ,
 Ὅφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὄλοος πόνος εἴη.

- Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρωῆες ἑλικώπας Ἀχαιοῦς.
 570 Ἐλῆτο γὰρ οὐτι κακίστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Τῖος Ἀγακλῆος μεγαθύμου, Διὸς Ἐπιγεύς,
 Ὃς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἤνασσε
 Τοπρῖν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιών ἐξαναρίξας,
 Ἐς Πηλῆ ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 Οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῆϊ φηξήνορι πέμπον ἔπεσθαι
 Ἦλον εἰς εὐπῶλον, ἵνα Τρωῆσσι μάχοιτο.
 Τὸν φα τὸδ' ἀπτόμενον κέκκος βάλα φαίδιμος Ἐκτωρ
 Χερμαδίῳ κεφαλῆν· ἧ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη·
 Ἐν κόρυθι βρῖαφῆ· ὁ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ νεκρῷ
 580 Καππίεσεν, ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χυτο θυμοραϊστής.
 Πατρόκλη δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμῖνον ἑτάροιο.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἰρήμη τοικῶς·
 Ἰκκῆ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψῆφας τε·
 Ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκίλευθε,
 585 Ἔσσο καὶ Τρωῶν· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἑτάροιο.
 Καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενίλαον, Ἰθαιμῖνος φίλον υἱόν,
 Λύχνηα χερμαδίῳ, ἤηξεν δ' ἀπὸ τοιοῦ τίνοντας.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγυγιῆς ῥίπη ταυαοῖο τέτυκται,
 590 Ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφήει πειρωμένος, ἧ ἐν ἀέθλῳ,
 Ἦ καὶ ἐν πολέμῳ, θηῖων ὑπα θυμοραϊάτων·
 Τόσσον ἐχώρησαν Τρωῆς, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 Ἐτραπατ', ἔκταινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
 595 Χάλκωτος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία νεῶν,
 Ὀλβῳ τε πλοῦτεψ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος σιτήθος μέσσοι οὔτασε δουρῆ,
 Στρέφθεις ἐξαπῆγης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 Δούπησεν δὲ πεσῶν πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαθ' Ἀχαιοῦς,
 600 Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρωῆς κεχάρηντο·
 Στᾶν δ' ἄμφ' αὐτὸν ἰοτρες ἀλλείες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἀκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 Ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρωῶν ἔλειν ἀνδρα κορυστῆν,
 Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἰσεύς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θιὸς δ' ὥς τιετο δῆμῳ·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐάτος· ὦκα δὲ θυμὸς
 Ἦχετ' ἀπὸ μελίων, στιγερὸς δ' ἄρα μιν ἀκότος εἶλεν.
 Δίνειας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρην χάλκειον ἤκεν·
 Ἦλεπετο γὰρ τεύξασθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
 610 Ἄλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλέετο χάλκειον ἔγχος·
 Πρόσω γὰρ κατέκνυε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρην μακρὸν

- Οὔδεις ἐμισκίμωθῃ, ἐπὶ δ' οὐράχος πελεμήχθῃ
 Ἐγχεος ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μίνος ὕβριμος Ἄρης.
 [Λίχημ' δ' Αἰνείαιο κρηθαινομένην κατὰ γαίης
 615 ἤλθει, ἐπεί ῥ' ἄλιον στιβαφῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·
 Μηριόνη, τάχα κίε σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἔοντα,
 Ἐγχεος ἐμὸν κατέπαυσε διωμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἤδα·
 620 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἴφθιμὸν περ ἔοντα,
 Πάντων ἀνθρώπων θβέσσαι μένος, ὅς κε σεῦ ἄντα
 Ἐλθῃ ἀμνύμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τίττυσαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλομι τυχῶν μέσον ὄξει χαλκῷ,
 Αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἔων καὶ χερσὶ πεποιθώς.
 625 Εὐχος ἐμοὶ θοῆς, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλλω.
 Ἦς φάτο· τὸν δ' ἐνέγκιπτε Μενoitίου ἀλκιμος υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἔων, ἀγορεύεις·
 Ὡ πέπον, οὔτι Τρῳῆς ὀνειδείρις ἐπέεσσιν
 Νεκροῦ χωρήσουςι, πάρος τινὰ γαῖα καθάξει.
 630 Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος παλέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλή·
 Τῷ οὔτι χρῆ μῦθον θφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἦς εἰπὼν ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φάϊς.
 Τῶν δ', ὡς τε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρμαγδὸς ὄρωρεν
 Οὔρεος ἐν βήσσης· ἕκαθεν δέ τε γίγνεται ἄκοχῃ·
 635 Ἦς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυθεδεις,
 Χαλκοῦ τε θινού τε, βοῶν τ' εὐποιητῶων,
 Νυσσόμενων ἕφεσίν τε καὶ ἔχχασιν ἀμφογύοισιν.
 Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνῆρ Σαρπηδάνα διον
 Ἐγνώ, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κοινήσιν
 640 Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειαν, ὡς οὔ μνῆαι
 Σταθμῶν ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγῆας κατὰ πέλλας,
 Ἦρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγρα δεύει·
 Ἦς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειαν. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 645 Τρέψεν ἀπὰ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσας φαιρινῆ,
 Ἀλλὰ κατ' αὐτοῦσ αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ
 Πολλά μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μεμηρηγῶων,
 Ἦ ἦσθι καὶ κείνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηθῶνι φαίδιμος Ἐκτωρ
 650 Χαλκῷ δησίῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔληται,
 Ἦ ἔτι καὶ πλεόγεσσι θφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 Ἦδε δέ οἱ φρονέοντι δαάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Ὅφρ' ἤς θεράπων Πηληγιάδεω Ἀχιλλῆος
 Ἐσαῦτις Τρῳῆς τε καὶ Ἐκτορα χαλκοχοροστήν

- 650 Ὡλοῖτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο
 Ἐκτορι δὲ πρωτίστῃ ἀνάκλιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 Ἔς διφρον δ' ἀναβῆς, φύγαδ' ἔιραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρῶας φευγέμεναι· γινῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
 Ἐνθ' οὐδ' ἔφθιμοι Λυκιοὶ μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
- 660 Πᾶντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 Κεῖμενον ἐν νεκρῶν ἀγύρει· πολίεις γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κάππεσον, εὐτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὠμοῖν Σαρπηδόνος ἔντε' ἔλοντο,
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νηας
- 665 Δῶκε φέρειν ἱεράοισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφέεις αἵμα κάθηρον
 Ἐλθῶν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσων ποταμοῖο ῥοῆσιν,
- 670 Χρῆσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 Πέμπε δὲ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἴπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοισιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πῖονι δῆμῳ.
 Ἐνθα ἔταρχύουσι κασιγνητοὶ τε ἔται τε
- 675 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρός ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς φύλοπιν αἰνῆν·
 Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἄειρας,
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσων ποταμοῖο ῥοῆσιν,
- 680 Χρῆσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 Πέμπε δὲ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἴπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοισιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πῖονι δῆμῳ.
 Πατρόκλος δ' ἵπκοισι καὶ Αὐτομέδοντι κελύεσας,
- 685 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' αἰσθη αἰετῶν
 Νῆπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 Ἴη τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος ἤεπερ ἀνδρῶν·
 [Ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφελίτο νίκην
- 690 Ῥηίδιος, ὅτι δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
 Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἀνήκεν.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξεναρίξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θανάτόνδε κάλεσσαν·
 Ἄδριστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχεκλον,
- 695 Καὶ Πέρμιον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάργην
 Τυὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μῶνοντο ἕκαστος.

Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον νίεσ' Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ γὰρ ἔγχεϊ θύειν·
 700 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φαῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργῳ
 Ἔστη, τῷ ὅλασ' φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 Τῆς μὲν ἐκ' ἀγκυρῆσ' βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πατρόκλος, τρις δ' αὐτὸν ἀπειτυφίλιξεν Ἀπόλλων,
 Χείρεσσ' ἀθανάτησι φαιεινῇν ἀσπίδα νύσσειν.
 705 Ἄλλ' ὅτε δὴ τό τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὀμοκλήσας ἔπαυε πτερόεντα προσηΐδα·

(instrument
agent)

Χαίρεο, Διογενὲς Πατρόκλειε! οὐ νύ ται εἶσα,
 Σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγεροχῶν,
 Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.

χαλ δ = cad = celo

710 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάξετο πολλὸν ὄπισσιν,
 Μῆνιν ἀλευάμενος ἱκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῆνι πύλῃσ' ἔχε μώνυχας ἵππους·
 Δίξε γὰρ, ἧς μάχοιτο, πατὰ κλόνον αὐτῆς ἑλάσσας,
 Ἡ λαοὺς ἐς τείχος ὀμοκλήσασιν ἀλῆναι.

715 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἄνερὶ εἰσαίμενος αἰζήνῳ τε κρατερῶν τε,
 Ἀσὶω, ὃς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
 Αὐτοκασιγνήτης Ἐκάβης, νῖος δὲ Δύμαντος,
 Ὅς Φρυγῆν κείσασκε φοῆς ἐπὶ Σαγγαρίοιο·

720 Τῷ μιν εἰσαίμενος προσέφη Δίος νῖος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρῆ·
 Αἶθ', ὅσον ἦσσαν εἰμί, τόσον σέο φέερος εἶην·
 Τῷ κε τάχα στυχερωῖς πολέμου ἀπέρωτησίας.

725 Ἄλλ' ἄγε, Πατρόκλεφ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 Αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δούη δά τοι εὐχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἶπων ἃ μὲν αὐτῆς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν.

Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἴππους ἐς πόλεμον πεπληγμένον· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Δύσεθ' ὄμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν

730 Ἦκε κακόν· Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῆδος ὄπαζεν.
 Ἐκτωρ δ' ἄλλαν μὲν Λατασοῦς ἔα, οὐδ' ἐνάριξεν
 Ἀντάρ ὃ Πατρόκλεφ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτα χαμαῖζε,
 Σκαιῆν ἔγχος ἔχων· ἐτέρωφι δὲ λάξετο πέτρον

735 Μάρμαρον, ὀκροῖέηα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἑκάλυπεν.
 Ἦκε δ' ἐρησάμενος· οὐδέ δὴν χάξετο φωίτος,
 Οὐδ' ἄλλως βελέος βάλα δ' Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον νῖὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 Ἴππων ἠνὶ ἔχοντα, μετώπιον ὄξει λάϊ.

740 Ἀμφοτέρως δ' ὄφρῦς συνέλεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν

Crucifix

Ὅστιον ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίησιν,
Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνέυτηρι ἰοικώς,
Καίπεσ' ἀπ' εὐεργείος δίφρου· λίπε δ' ὄστια θυμός.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ', Πατρόκλεις ἱππεύ·

745 "Ὡ πόποι, ἦ μάλ' ἑλαφρὸς ἀνὴρ! ὡς ῥέτα κυβιστᾶ!
Εἰ δὴ που καὶ πάντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
Πολλοὺς ἂν κόρβειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν, *Luna*
Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη·
Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥέτα κυβιστᾶ.

750 "Ἢ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβισιτητῆρες ἔασιν!

Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἤρωϊ βεβήκει,
Οἴμω λέοντος ἔχων, ὅστις σταθμούς κεραῖζων
Ἐβλητο πρὸς στήθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
Ὡς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαῶς.

755 "Ἐκτωρ δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε.
Τῷ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὡς, θηρινθήτην,
Ὡτ' ὄρειο κορυφῆσι περὶ κταμένης ἑλάφοιο,
Ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
Ὡς περὶ Κεβριόναο δύο μῆστωρες αὐτῆς,

760 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,
Ἴεντ' ἀλλήλων ταμείην χροά νηλεῖ χαλκῷ.

Ἐκτωρ μὲν κεφαλήφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρώες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.

765 "Ὡς δ' Ἐὐρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν
Οὐρεὸς ἐν βήσσης, βαθύην πελεμιζέμεν ὕλην,
Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
Αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
Ἥχῃ θευπεσίη, πάταγος δὲ τε ἀγνυμενάων·

770 "Ὡς Τρώες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Λήου, οὐδ' ἕτεροι μνῶντ' ὀλοοῖτο φόβοιο.

Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἄμφ' ὄξια δοῦρ' ἐπεπήγει,
Ἴοι τε πτερόεντες ἀπὸ νευροῆφι θορόντες·

Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν

775 Μαρναμένων ἄμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στεροφάλλυγι κονίης
Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λειασμένος ἱπποσυνάων.

Ὅφρα μὲν Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βελε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.

Ἥμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,

780 Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἴσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.

Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἤρωα ἔρυσσαν

Τρώων ἐξ ἑνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τευχέ' ἔλοντο.

Πάτροκλος δὲ Τρώσιν κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·

- Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, Θοῶν ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 785 Σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 Ἦνευτο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 790 Ἡἶρι γὰρ πολλῇ κακαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 Στῆ δ' ὄπιθε, πλήξεν δὲ μετάφρενον εὐρῆε τ' ὤμων
 Χεῖρι καταπρηγεῖ· στρεφεδίνηθεν δὲ οἱ ὄσσε.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἢ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 795 Αὐλώπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
 Αἵματι καὶ κονίησι· πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 Ἴππόκομον πῆληκα μιαινέσθαι κονίησιν·
 Ἄλλ' ἀνδρὸς θεϊοῦ κάρη χάριεν τε μέτωπον
 Ῥύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἐκτορι δῶκεν
 800 Ἡ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δὲ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 Πᾶν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,
 Βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἅπ' ὤμων
 Ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέυε τερμίοεσσα.
 Αὐσέ δὲ οἱ Θῶρηκα ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 805 Τὸν δ' αἶτη φρένας εἶλε, λύθειν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 Στῆ δὲ ταφῶν· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὄζει δουρὶ
 Ἰλῶων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνήρ,
 Πανθοῖδης Εὐφορβος, ὃς ἠλικίην ἐκέκαστο Καλνυμαί = <καλεῖω
 Ἐγχεῖ θ' ἵπποσύνῃ τε, πόδεσσι τε καρπαλλίμοισιν·
 810 Καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας εἴκοσι βῆσεν ἅπ' ἵππων,
 Πρωτὶ ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλειε ἵππευ,
 Οὐδὲ δάμασσ'· ὁ μὲν αὐτίς ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλη,
 Ἐκ χροῶς ἀρπάξας δόρυ μείλιον· οὐδ' ὑπέμεινε
 815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἔοντ', ἐν δηϊοτῆτι.
 Πάτροκλος δὲ Θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 Ἄψ ἰτάρων εἰς ἔθνος ἔχαζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλήα μεγάθυμον
 Ἄψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὄζει χάλκῳ,
 820 Ἀρχιμολὸν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στιχας, οὐτα δὲ δουρὶ
 Νείατον ἐς κενεῶνα· διαρὸ δὲ χυλκὸν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσῶν, μέγα δ' ἠκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβίησατο χάρμη,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 825 Πίδακος ἄμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
 Πολλὰ δὲ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν·

δαβιο

1

- Ὡς πόλεος πέφροντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Ἐκτωρ Πρωϊμίδης κτεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἠπαύρα·
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπει πτερόεντα προσηΐδα·
 830 Πάτροκλ', ἣ που ἔφησθα πόλιν κροαίξμεν ἀμῆν,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, εἰλεύθερον ἤμαρ ἀπούρας,
 Ἄξιν ἐν νῆεσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νῆπιε! τῶν δὲ πρόσθ' Ἐκτορος ὠκίης ἔπει
 Ποσσὶν ὄρωραχεται πολεμίζων· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
 835 Τρῶσι φιλοποτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σπιν ἄμυνω
 Ἕμῳ ἀναγκαῖον· σὲ δὲ τ' ἐνθάδε γυῖες ἔδονται·
 Ἄ δειλ'! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς εἶων, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,
 Ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μόνων ἐπετίλλει ἴοντι·
 Μῆ μοι πρὶν ἴσται, Πατρόκλεις ἐκπολέωνθε,
 840 Νῆας ἔπι γλαφυράς, πρὶν Ἐκτορος ἀνδροφόνου
 Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 Ὡς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι παῖθιν.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη, Πατρόκλεις ἱπαιῦ·
 Ἦδη νῦν, Ἐκτορ, μεγάλη εὐχιο· σοὶ γὰρ ἔδοκεν
 845 Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν
 Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι εἰλικσιν ἀντεβόλησαν,
 Πάντες κ' αὐτόθ' ἔλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντας.
 Ἄλλὰ με Μοῖρ' ὀλοή καὶ Ἀητούς ἔκτανεν υἱός,
 850 Ἄνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δὲ με τρίτος ἐξεναρξίεις.
 Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βύλλω σῆσιν·
 Οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη
 Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖφιν κραταῖή,
 Χερσὶ δαμνῶν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Διαικίδαο.
 855 Ὡς ἄρα μιν ἐπὶόντα τέλος θανάτου κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Λιδόσδε βεβήκει,
 Ὄν πότμον γούωσα, λιποῦσ' ἀδροτήτα καὶ ἤβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηΐδα φαιδριμος Ἐκτωρ·
 Πατρόκλεις, τί νῦ μοι μαντεύσαι αἰπὺν ὀλεθρον;
 860 Τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλλεύς, θεϊδος καίς ἠκυόμοιο,
 Φθίῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμῶν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ γάλχεον ἐξ ὠτειλῆς
 Εἴρυσε, λᾶξ προσβείς· τὸν δ' ὑπτιον ὡς ἀπὸ δουρός.
 Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 Ἀντιθεὸν θεράποντα ποδάκεος Διαικίδαο·
 Ἴετο γὰρ βαλίειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκίης ἔπει
 Ἀμβροτοί, οὓς Πηληΐ θεοὶ δόσαν ἄγλαα δῶρα.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ρ.

Occiso Patroclo arma detrahentem Euphorbum interficit Menelaus (1-60): Hector autem, Apollinis monitu, ab inse-
quendo Automedonte reversus, exuvias aufert, dum Menelaus
Ajacem majorem ad cadaver tuendum arcessit; quin illud quo-
que mutilatum abstulisset, nisi Ajax accurrisset (61-139).
Ajaci cedit Hector; sed, Glauci objurgatione stimulatus, mox
Achillis armis superbiens redit ad corpus eripiendum, ac for-
tissimum quemque suorum in eandem pugnam accendit;
simul, a Menelao convocati, advolant strenuissimi Achivorum
(140-261). Sic uno in loco acerrimâ dimicatione ortâ, Mene-
laus et Hector cum catervis suis ancipiti fortunâ in
diversa contendunt: illi, ut Patrocli corpus defendant; hi, ut
ad ludibrium trahant (262-425). Achillis equis, casum Pa-
trocli dolentibus, vigorem reddit Jupiter, eosque in prælium
reducit Automedon, socio assumpto Alcimedonte (426-483).
Statim adoriuntur currum Hector, Æneas, alii, ut nobiles equos
capiant; at impetum eorum fortiter sustinent Achivi, qui etiam
cadaver propugnant, quum Menelaum novis viribus implet
Minerva, Hectorem hortatur Apollo, annuente Jove (484-596).
Tandem inclinat Achiva acies, ipse etiam Ajax Telamonius
trepidat: cujus jussu Menelaus Antilochum cæsi Patrocli et
accepto eladis nuntium ad Achillem mittit (597-701); idem-
que Menelaus cum Merione cadaver ad naves deportare audet,
comitatu fretus Ajacum, ingruentes hostes arcentium (702-
761).

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἄτριος υἱόν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρῳέεσσι δαμνέει ἐν δηϊοτήτι.

Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθιοπι χαλκῷ.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὡς τις περὶ πόρτανι μήτηρ,

• Πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἶδυια τόκοιο.

Ὡς περὶ Πάτροκλου βῆεν ξανθὸς Μενέλαος.

Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἄσπιδα πάντοσ' ἔισην,

Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
 Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἔυμμελῆς ἀμείλησεν
 10 Πατρόκλοιο πειρόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 Ἔστι, καὶ προσέειπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον·

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 Χάζο, λιῦπε δὲ νεκρόν, ἕα δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 15 Πατρόκλοιο βάλε δουρὶ κατὰ κρατερῆν ἵσμινην·
 Τῷ με ἕα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρῆσθαι,
 Μῆ σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.

Τὸν δὲ μὲγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάσθαι.
 20 Οὔτ' οὐν πόρδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
 Οὔτε σὸς κἀπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμαίνει,
 Ὅσσον Πάνθου υἱὲς ἔυμμελῆαι φρονέουσιν.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βλή Τπειρήνορος ἵπποδάμοιο
 25 Ἴς ἤβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καὶ μ' ὑπέμεινεν, *ἡ ἀνάστα ἡ οὐκ ἔτι*
 Καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστῆν
 Ἔμμεναι· οὐδὲ ἔφημι, πάδεσσί γε οἴσι κίοντα,
 Εὐφροῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνοὺς τε τοκῆς.

Ὡς θῆν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
 30 Στήης· ἀλλὰ σ' ἐγὼγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἔς πληθύν ἱέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δὲ τε νῆπιος ἔγγω.

Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πῆϊθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἡ μάλα τίσεις
 35 Ἰγρωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.

Ἢ κέ σφιν δελοῖσι γόον κατάπανμα γενοίμην,
 Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλῆν τε τετῆν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνθω ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι διη.
 Ἄλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπειρήτος πόρος ἔσται,
 Οὐδὲ τ' ἀδήριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.

Ὡς εἰπὼν, οὔτησε καὶ ἄσπίδα πάντοσ' εἶσθη·
 Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμθη δὲ οἱ αἰχμῆ
 45 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὁ δὲ δεῦτερος ὤρνοντο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 Ἀψ δ' ἀναχιζόμενοι, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χεῖρὶ πιθήσας·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' ἀνιχένος ἤλυθ' ἀκωκῆ
 50 Δούπησεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

- Διματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοίαι,
 Πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
 Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνήρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὃθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 85 Καλόν, τηλεθάον· τὸ δὲ τε προιαὶ δονέουσι
 Παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἄνθεϊ λευκῶ·
 Ἐλθῶν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαλλαπὶ πολλῇ
 Βόθρου τ' ἐξίστρεψε, καὶ ἐξεάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 Τοῖον Πάνθου νιὸν εὐμμελίην Εὐφορβον
 90 Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὄρεσίτροφος, ἀλκί πεποιδώς,
 Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 95 Διῶν· ἀμφὶ δὲ τόγγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 Πολλὰ μάλ' ἰύζουσι ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσι
 Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 Ὡς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
 70 Ἐνθα κε ῥέϊα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοῖδαο
 Ἀτρείδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὃς ῥῆ οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε, θεῶν ἀτάλαντον Ἀρηῖ,
 Ἄριμι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
 Καί μιν φωνήσας ἑπτὰ πτεροῖεντα προσηυδα·
 75 Ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ὦδε θεῖεις, ἀκίχητα διώκων,
 Ἴππους Διακίδαιο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 Ἄνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἦδ' ὕχεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 Τύφρα δὲ τοι Μενέλαος Ἀρηῖος, Ἀτρείος νιός,
 80 Πατρόκλῳ περιβᾶς, Τρώων τὸν ἀριστον ἔπεφνεν,
 Πανθοῖδην Εὐφορβον, ἔπανσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν·
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Πάπτηγεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στήχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 85 Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κείμενον· ἔρῃει δ' αἶμα κατ' οὔταμένην ὠτειλήν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθιοπὶ χαλκῶ,
 Ὀξεία κεκληγώς, φλογὶ εἴκελος Ἥφαίστοιο
 Ἀσβίστω· οὐδ' νιὸν λάθειν Ἀτρείος ὀξὺ βοήσας·
 90 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε λῖπω κἄτα τεύχεα καλὰ,
 Πάτροκλόν θ', ὃς κῆται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 Μῆτις μοι Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὅς κεν ἰδηται.*

- Εἰ δέ κεν Ἐκτορι μόντος ἰὼν καὶ Τρωαὶ μάχουμαι
 96 Αἰδισθεῖς, μήπως με περιστήσω' ἕνα πολλοί·
 Τρωῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ἄλλα τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Ὀππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 Ὅν κε θεὸς τιμᾶ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίεσθαι.
 100 Τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νυμεσθήσεται, ὅς κεν ἰδῆται
 Ἐκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεῶφιν πολεμίζει.
 Εἰ δέ που Αἴαντός γε βεβήν ἀγαθοῖο πυθόμην,
 Ἄμφω κ' αὐτίς ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάριτος,
 Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἰφυσαιέμεθα νεκρῶν
 105 Πηλείδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤφραμαι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρωῶν στίχες ἤλυνθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δέ νεκρῶν,
 Ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λίς ἠΰγένειος,
 110 Ὅν ἴα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δῶνται
 Ἐγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἀλκιμον ἦτορ
 Παχνοῦται, αἰκῶν δέ τ' ἔβη ἀπὸ μυσσαύλοιο·
 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο εἰς Ξανθὸς Μενέλαος.
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,
 115 Παπταλῶν Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον νῖον.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀρισταρᾶ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβολε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἤδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 Σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προσφέρωμεν
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄριεν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ Ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἐκτωρ μὲν Πατρόκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπήρα,
 Ἐλχ', ἐν' ἀπ' ἁμοιῶν κεφαλῆν τάμοι ὄξει χαλκῷ,
 Τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἰφυσάμενος κνοὶ δοίη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἦντε πύργου.
 Ἐκτωρ δ' αἰψ' ἐς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων,
 130 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ
 Τρωαὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλῆος ἔμμεναι αὐτῶν.
 Αἴας δ' ἄμφι Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 Ἐστήκει ὡς τίς τε λίων περὶ οἴσι τέκισσεν,
 Ὡς ἴα τε νήπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
 135 Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὃ δὲ τε σθένει βλεμαίεται·
 Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλαται, ὅσσε καλύπτων·

- Ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἤρωϊ βεβήκει.
 Ἄτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 Ἔσθήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν αἰέων.
- 140 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἔκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Ἔκτορ, εἶδες ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἔδευο!
 Ἦ σ' αὐτῶς κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύζηλιν ἔοντα.
 Φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστν σαώσεις
- 145 Οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Πλω ἐγγυγῆασιν.
 Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 Εἶσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νολεμές αἰεί.
 Πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σαώσεαι μεθ' ὄμιλον,
- 150 Σχέτι! ἐπεὶ Σαρπηθόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον,
 Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 Ὃς τοὶ πόλλ' ὄφελος γένητο, πτόλει τε καὶ αὐτῶ,
 Ζωὸς ἔων· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλακτέμεναι κύνας ἔτλης.
 Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπέσειται ἀνδρῶν,
- 155 Οἴκαδ' ἔμεν, Τροίῃ δὲ πεφῆσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσείας ἐνεῖη,
 Ἄτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐξέρχεται, οἱ περὶ πάτρησ'
 Ἄνδράσι θυςμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 Αἰψά κε Πατρόκλον ἐρυσσάμεθα Ἴλιον εἶσω.
- 160 Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστν μέγα Πριάμοιο ἀνάκτος
 Ἐλθοὶ τεθνηώς, καὶ μιν ἐρυσσάμεθα χάριμης,
 Αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηθόνοσ' ἔντεα καλὰ
 Λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἶσω.
 Τοῖον γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μὲγ' ἄριστος
- 165 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχιμαχοὶ θεράποντες.
 Ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
 Στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δῆϊων ἐν αὐτῇ,
 Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
- 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἔων ὑπέροπλον εἶπες!
 Ὡ πόκοι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετιάουσιν·
 Νῦν δὲ σευ ἄνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον εἶπες·
 Ὅστε με φῆς Αἴαντα πλωριον οὐχ ὑπομείναι.
- 175 Οὔτοι ἐγὼν ἐρήγισα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
 Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
 Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο τλῆην
 Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέποι, παρ' ἐμ' ἴστασο, καὶ ἴδε ἔργον·

- 160 Ἡὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορευεῖς,
 Ἥ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μῦλα περ μεμαῶτα,
 Σχίσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Ὡς εἰπὼν Τρῳέεσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·
 Τρῳῆς καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
- 165 Ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
 Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριζα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Διῆτον ἐκ πολέμοιο· θεῶν δ' ἐλίχανεν ἐταίρους
- 190 Ὡκα μῦλ', οὐπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν,
 Οἱ προτὶ ἄστρ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 Σίας δ' ἀπάνευθε μάχης πολυθακρῦτον, ἔντ' ἄμειβεν·
 Ἥτοι ὁ μὲν τὰ ἅ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἰρήν,
 Τρῳαὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεν
- 195 Πηλεΐδew Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες
 Πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ὧ παιδὶ ὅπασσεν
 Ἰηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρός ἐγγήρα.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
- 200 Κινήσας ἅα κάρη, προτὶ ὄν μνησάτο θυμὸν·
 Ἄ δειλ', οὐδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 Ὅς δῆ τοι σχεδὸν ἐστί· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 Ἄνδρὸς ἄριστῆος, τότε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τοῦ δῆ ἐταῖρον ἔπαφνες ἐνήγα τε κρατερόν τε·
- 205 Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
 Εἴλεν· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
 Τῶν παιήν, ὃ τοι οὔτε μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Δίξεται Ἀνδρομέηχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
 Ἥ, καὶ κυανήσιν ἐκ' ὄφρῦσι νεῦσε Κρονίωα
- 210 Ἐκτορι δ' ἤρμωσε τεύχε' ἐπὶ χροῦ· δῦ δέ μιν Ἄρης
 Δεινός, ἐνυάλιος· πλήσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
 Βῆ ἅα μέγα ἰάχων· ἰνθάλλετο δὲ σφισι πάσι,
 Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμον Πηλεΐωνος.
- 215 Ὡτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσιν,
 Μίσθλην τε Γλαῦκόν τε, Μίδοντιά τε Θερούλοχόν τε,
 Ἀστεροπαῖόν τε Δεισήραρά θ' Ἰππόθροόν τε,
 Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐντομον οἰωνιστήν·
 Τοὺς οὖγ' ἐποτρύνων, ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα·
- 220 Κέκλυτε, μυρία φύλα περικτιόνων ἐπικούρων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
 Ἐνθαῦδ' ἀφ' ὑμετέρων πολλῶν ἤγειρα ἕκαστον·

- Ἄλλ' ἵνα μοι Τρῳέων ἀλόχους καὶ γήπια τέτρα
 Προφρονέως φύοισθε φιλοπολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·
 235 Τὺ φρονέων, δῶροισι κατατρέχει καὶ ἔθεδῃ
 Λαούς, ὑμίτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν αἶξω.
 Τῷ τις κύν' ἰθύς τετραμμένος, ἢ ἐπολέσθω,
 Ἡὲ σωθῆτω! ἦ γὰρ πολέμου οὐραστὺς.
 Ὅς δὲ καὶ Πύτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης
 240 Ἰρῶας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δὲ οἱ Δίας,
 Ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 Ἔξω ἔγωγ'· τὸ δὲ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσοι ἔμοι περ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθύς Δαναῶν βρῖσαντες ἔβησαν,
 Δούρατ' ἀναυχόμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπιτο θυμῶς,
 245 Νεκρὸν ὑπ' Αἰάντας ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 Νήπιοι, ἢ τε πολέσαιν' ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπήνηα.
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν' ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διατροφές, οὐκέτι τῷ
 ἔλπομαι αὐτῷ περ νοστήσεμεν ἐκ πολέμοιο.
 250 Οὔτι τόσον νέκχος περιδείδια Πατρόκλοιο,
 Ὅς καὶ τάχα Τρῳέων κορέει κύνας ἠδ' εἰωνοῦς,
 Ὅσσοι ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσι,
 Καὶ σῆ'· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτω,
 Ἐκτορ, ἥμῃν δ' αὐτ' ἀναφαιίνεται αἰπὺς ὀλεθρὸς.
 255 Ἄλλ' ἄγ', ἀριστήας Δαναῶν κάλει, ἦν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐδ' ἀπίθῃσι βοῆν' ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἡὔσαν δὲ διακράσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·
 Ὡ φίλατ' Ἀργείων ἠγῆτορες κτδὲ μίδοκτες,
 Οὔτε παρ' Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 260 Δῆγμα πίνουσιν, καὶ σημαίνασιν ἕκαστος
 Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦθος ἀπῆδει.
 Ἀργαλέον δὲ μοι ἐστὶ διασκοπιῶσθαι ἕκαστον
 Ἠγαμόνων· τόσσα γὰρ ἔρις πολέμοιο δίδησιν.
 Ἄλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, νεμσαῖέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ.
 265 Πάτροκλον Τρῳῆσι, κυσὶν μὲλπηθρα γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὁδὺ δ' ἄκουσαν Οἴληος ταχὺς Αἴας.
 Πρῶτος δ' ὄντιος ἦλθε θένωκ ἀνὰ δηῆστῆτα·
 Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπίωιν Ἰδομενεύης,
 Μηριόνης, ἀτάλακτος Ἐνυαλίῳ ἀνδραειφόνῃ.
 270 Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦεν φρεσὶν οὐνάματ' εἶποι,
 Ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διίπετιος ποταμοῖο
 Βέβρουχεν μέγα κύμα ποτὶ ἕορον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκρα
 275 Ἰσίωνες βρούσασιν, ἐρευνγομένης ἄλῃς ἔξω·

- Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῆ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιῶδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεισιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 Λαμπρῆσιν κορύθευσι Κρονίων ἠέρα πολλήν
 170 Χεῦ· ἐπὶ οὐδὲ Μενoitιῶδῃν ἤχθυιρα πάρος γε,
 Ὅφρα, ζωὸς εἶν, θεράπων ἦν Διαικίδαο·
 Μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆϊων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμννέμεν ὤρσεν ἑταίρους.
 Ὡσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλλικώπας Ἀχαιοὺς·
 175 Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέφθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἱέμενοι περ·
 Ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 Μέλλον ἀπέσσευθαι· μάλα γὰρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 180 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεῖωνα.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, σὺν εἰκέλος ἀλκὴν
 Καπρωῖ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
 Ῥηϊδίως ἐκίδασσαν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·
 Ὡς υἱὸς Τελαμώνος ἀγανού, φαιδίμος Αἴας,
 185 Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκίδασσε φύλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 Ἄστν πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἦτοι τὸν Λήθιοιο Πελασοῦ φαιδίμος υἱός,
 Ἰκπόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμένην,
 190 Δυσάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
 Ἐκτορι καὶ Τρῶεσσι χαριζόμενος· ἰάχα δ' αὐτῷ
 Ἰλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμώνος, ἐπαΐξας δι' ὄμιλλον,
 Πηλῆς· αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρῆου·
 195 Ἦρικε δ' ἵπποδάμεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωπῆ,
 Πληγῆσ' ἔγχε' τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ωτειλῆς
 Αἵματόεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλιοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμάζε
 200 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχι αὐτοῖο πέσσε πρηνῆς ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβόλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰῶν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ διαμῆντι.
 Ἐκτὸρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαινώ.
 205 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 Τυτιθόν· ὃ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμον Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκῆων ἔχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Παισπηῖ
 Ἰκίη ναιετίασκε, πολέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσειν·

- Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσῃν· διὰ δ' ἄμπερές ἄκρη
 810 *Αἰχμὴ χαλκείη παρα νείατον ὤμον ἀνάσχειν.*
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἶας δ' αὖ Φόρκυα θαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποθόω περιβάντα, μέσῃν κατὰ γαστέρα τύπει·
 815 Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
 Ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν καρῆσι πεσών ἔλε γαίαν ἀγαστῷ.
 Χώρασαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φριδιμός· Ἔκτορ
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἱρύνσαντο δὲ νέκρους,
 Φόρκυν θ' Ἴπποθόω τε· λύοντα δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 820 *Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηίφιλων ὑπ' Ἀχαιῶν*
 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δὲ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
 Κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὰς Ἀπόλλων
 Αἰνεῖαν ὠτρυνε, δέμας Περιφραντι τοικώς,
 Κήρυκι Ἠπυτιδῆ, ὃς αἰ παρὰ πατρί γέροντι
 825 Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσαίμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεῖα, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύνσαισθε
 Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὲ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
 Κάρτεϊ τε σθένει τε παποιθότας, ἤρορῃ τε,
 830 Πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν
 Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνεῖας δ' ἐκπιτηβόλον Ἀπόλλωνος
 Ἔγνω, ἐσάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἔκτορα εἶπε βοήσας·
 835 Ἔκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἄγοι ἦδ' ἐπικούρωσιν,
 Αἰδώς μιν νῦν ἦδε γ', Ἀρηίφιλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 Αἶλλ' ἔτι γὰρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὑπατον μήστωρα, μάχης ἐπιτάφθορον εἶναι.
 840 Τῷ ῥ' ἰθύς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' ὄλγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν κελασαίατο τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ἦε πολὺ προμάχων ἐξέλιμνος ἔσθη.
 Οἱ δ' ἐλελήθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 845 Ἐνθ' αὐτ' Αἰνεῖας Λειώκριτον εὐτασε δουρὶ,
 Τῶν Ἀφισθάντος, Λυκομήδεος ἐσθλον ἐταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηίφιλος Λυκομήδης·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγύς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἰππασίδην Ἀπισάουσα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 850 Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
 Καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἄριστευσε μάχεσθαι.

- Τὸν δὲ πρῶτον ἔλεησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἰθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 285 Ἔσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλ' αὖτις πάντας ἐπαίχετο, πολλὰ κελεύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπῖσω νεκροῦ χάριζεσθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσοχον ἄλλων,
 Ἄλλ' αὖ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβύμεν, σχεδόνθεν δὲ μάχεσθαι.
 290 Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν
 Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρῶων καὶ ὑπερμενείων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμῶτί γ' ἐμάχοντο·
 Παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνητο γὰρ αἰεὶ
 295 Ἀλλήλοισι καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρός· οὐδὲ κε φαίης
 Οὔτε ποτ' ἠελίον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἡέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὄσσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, κατατεθνηῶτι.
 300 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκῆλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγῇ
 Ἡελίου ὄξεια, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὄρεων· μεταπανόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλείνοντες βίβλα στονόαντα,
 305 Πολλὸν ἀφισταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγ' ἔπασχον
 Ἡέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χυλκῶ,
 Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπὼ φῶτε πεπύσθην,
 Ἀνίρς κυδαλλίμῳ, Θρασυμήθῃς Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλειο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
 310 Ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῃ Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπιουσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθη, ἐπεὶ ὧς ἐπετίλλετο Νέιστωρ,
 Ὅτρυνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νείκος ὄρωρει
 315 Ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρωῖ νωλεμές αἰεὶ
 Γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστον,
 Χεῖρές τε ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετε μαρναμένοισιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοῶς μεγάλιοιο βοεῖην
 320 Λαοῖσιν δῶή τανύειν, μεθύουσαν ἄλοιφῃ·
 Διξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διασιάντες τανύουσι
 Κυκλός, ἄφαρ δὲ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἄλοιφῃ,
 Πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δὲ τε πάσα διαπρό·
 Ὡς οἷγ' ἐνθα καὶ ἐνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 205 Ἐλκειον ἀμφότεροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρῶσιν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 Ἄργιος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσασαι, οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 Ἥματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα ποί τι
 Ἦδεσ Πατρόκλον τεθνήτοτα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γάρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 Τίχει ὕπα Τρῶων· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ
- 405 Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιχρῖμοφθίντα πύλῃσιν,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδέ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπέρσειν πτολλέθρον ἄνευ ἔσθεν, οὐδέ σὺν αὐτῷ.
 Πολλάκι γάρ τόγε μητρός ἐπέυθετο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα·
- 410 Δῆ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νωλεμές ἐχχρίμπτιοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Ἦδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων·
- 415 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἤμιν εὐχλεες ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Πᾶσι χάνοι! τό κεν ἤμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἶη,
 Εἰ τοῦτον Τρῶεσσι μεθήσομεν ἵπποδάμοισιν
 Ἄστυ ποτι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
- 420 Ὡς δέ τις αὐ Τρῶων μεγαθύμων ἀυδήσασκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πᾶντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἐταῖρου.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδηρείος δ' ὄρουμαγδός
- 425 Χάλκειον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυνγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἔοντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἠνιόχοιο
 Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὕφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο.
 Ἥ μὰν Αὐτομέδων, Διῶρος ἄλκιμος υἱός,
 430 Πολλὰ μὲν ἄρ μάλιστα θοῆ ἐπεμαλετο θείων,
 Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρεῖη·
 Τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἰθελέτην ἱεῖναι, οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 Ἄλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἧτ' ἐπὶ τύμβῳ
 435 Ἀνέρος ἐστήκει τεθνήτοτος ἧς γυναικός·
 Ὡς μείνον ἀσφαλῶς περικαλλία δίφρον ἔχοντες,
 Οὐδεὶ ἐνισκίμψαντε καρήατα· δάκρυα δέ σφιν

- Θερμά κατὰ βλεφάρων χηράδης ἔτε μυρομένοντιν,
 Ἰνίοχοιο πόθῳ· θαλερῆ δὲ μαίνεται χαιτή,
 440 Ζεύγλης ἐξερικοῦσα παρὰ ζυγῶν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρομένω δ' ἄρα τόγχε ἰδὼν ἔλεσθε Κροτίων,
 Κινύσας· δι' κάρη προῖε ἄν' μυθήσατο θυμῶν·
 Ἄθειλά, τί σφῶϊ δόμεν ἠελῆϊ ἄνακτι
 Θνητῶ, ὑμεῖς δ' ἴστων ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε!
 445 Ἥ ἴνα δυσηνοῖσι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχηεν;
 Οὐ μὲν γὰρ τί πού ἐστιν οὐζυρότερον ἀνδρὸς
 Πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἔπει κρείε τε καὶ ἔρπει.
 Ἄλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτωρ Ἡφιαμίδης ἐποχῆσεται· οὐ γὰρ ἔασω.
 450 Ἥ οὐχ' ἄλλης, ὣς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπενύχεται αὐτῶς;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἧδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὅφρα καὶ ἄυτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἔπει γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέτω,
 Κτείνειν, εἰσέκε νῆας εὐσπέλους ἀφίπικται,
 455 Ἄνῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἧδ'.
 Τῷ δ' ἀπὸ χαιτῶν κονίην οὐδᾶσδε βυλόντε,
 Ῥίμφ' ἔφερον θεῶν ἄρμα μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοῦς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἄυτομέδων μάχετ', ἀχνυμένός περ ἑταῖρον,
 460 Ἴπποις ἄίσσων, ὡςτ' αἰγυπῖος μετὰ χῆνας·
 Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκον ὑπέκ Τρώων ὀρμηγοδοῦ,
 Ῥεῖα δ' ἐπαῖξασκε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάσων.
 Ἄλλ' οὐχ' ἦρει φώτας, ὅτε σενάιο διωκείν·
 Οὐ γὰρ πῶς ἦν, οἷον ἰόνθ' ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγχεῖ ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκείας ἵππους.
 Ὅψι δὲ θῆ μιν ἐκῆϊφος ἀνῆρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 Στῆ δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ ἄυτομέδοντα προσήυδα·
 Ἄυτομέδον, τίς τοί νυ θεῶν σκηκερθεῖα βουλήν
 470 Ἐν στήθεσσιν ἔδθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἑσθλάς;
 Οἷον πρὸς Τρώας μάχεαι πρώτω ἐν ὀμίλῳ
 Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Ἄυτός ἔχων ἑμοῖσιν ἀγάλλεται Αἰαλίδαο.
 Τὸν δ' αὖτ' ἄυτομέδων προσέφη, Λαέρκεος υἱός·
 475 Ἀλκιμέδον, τίς γὰρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῦς,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμησίην τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτρκλος, θεῶφιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς εἶναι; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηχάνει·
 Ἄλλά σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἠλία σιγαλόεντα
 480 Δεῖξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.

- Ὡς ἔφατ' Ἰλιόθεν δὲ βοηθέν ἄρ' ἐπαρούσας
 Καρπαλλίμου μάλιστα καὶ ἦνία λείστο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε νόησε δὲ φαιδίμος Ἔκτωρ·
 Ἀντίκα δ' Αἰνεΐαν προσεφώνεεν, ἔγγυς ἔοντα·
 485 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Ἴππων τοῦδ' ἐνόησα ποδάκεος Δίακιδιο,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἠνιόχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἐελποίμην αἰφαισίμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
 Σῶ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορηθέντε γε νοῖι,
 490 Τηλαΐην ἐναντίβιον σιάντες μαχίσασσθαί Ἀρηΐ.
 Ὡς ἔφατ' ἰοὺς οὐδ' ἀπίσθηεν εἰς παῖς Ἀγχίσιω.
 Τῷ δ' ἰδὺς βήτην, βοῆς εἰλυμένω ὤμοις
 Αὔρῃσι, στερεῆσσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τῷσι δ' ἅμα Χρομίης τε καὶ Ἀρητος Θεοειδῆς
 495 Ἥϊσαν ἀμφοτέρω· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Αὐτῷ τε κτενέειν, ἑλίαν τ' ἐφιαυχενας ἵππους·
 Νηπιοί, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον ἀναιμαστί γε νεεσθαι
 Ἀπίης ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὃ δ' εὐζήμενος Διὶ πατρί,
 Ἀλκῆς καὶ σθένος κλήτο φρένας ἀμφιμελιώνας.
 500 Ἀντίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσήνδα, πιστὸν ἐταῖρον·
 Ἀλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰαχέμεν ἵππους,
 Ἄλλὰ μάλ' ἐμπνεόντες μεταφρένω. οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἐκτορα Ἰφριπιίδην μένος ἐχρήσεσθαι οἶσα,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππων,
 505 Νοῖι κατακτείναντα, φεθῆσθαι τε στήχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἦ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἄλοισι.
 Ὡς εἰπὼν Αἰάντα καλέσσετο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορι, καὶ Μενέλαε,
 Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτρέπεθ', οὔτερον ἄριστοι,
 510 Ἀμφ' αὐτῷ βεβαίμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στήχας ἀνδρῶν·
 Νοῖν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεῆς ἤμαρ.
 Τῆδε γὰρ ἔβρισκον πόλεμον κἀτα δακρυόεντα
 Ἐκτορ Αἰνεΐας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κέεται.
 515 Ἦσσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἡ ἴα, καὶ ἀμπεκαλὼν πρόσει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρητοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθην·
 Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔφυτο, διακρῶ δὲ εἴσατο χαλκός·
 Νειαιόρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 520 Ὡς δ' εἶπ' ἂν οὖν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνήρ,
 Κόψας ἐβόπιθεν κεράων βοῶς ἀγραύλοιο,
 Ἴνα τάμη διὰ πάσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπρησιν·
 Ὡς ἄρ' ὄγε προθορῶν πεσεν ὑπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- Νηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 825 Ἐκτῶρ δ' Ἄυτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλένατο χάλκεον ἔγχος·
 Πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 Οὔδεις ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
 Ἐγχος· ἐνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 830 Καὶ νῦ κα δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθῆτην,
 Εἰ μὴ σφῶ Ἀἴαντε διεκρίναν μεμαῶτε,
 Οἳ ῥ' ἤλθοι καθ' ὄμιλον, εἰαίρου κικλήσκοντος.
 Τοὺς ὑποταβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς
 Ἐκτῶρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος Θεοειδής·
 835 Ἄρητιον δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαίγμενον ἤτορ,
 Κείμενον· Ἄυτομέδων δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 Τεύχεά τ' ἐξενάρηξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠῦδα·
 Ἡ δὴ μὰν ὀλλῶν γε Μενoitιάδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχος μεθήκηκα, χερσινά περ καταπέφνων.
 840 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἔλὼν ἔναρα βροτούετα
 Θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἐβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Αἱματόεις, ὡς τίς τε λῶν κατὰ ταῦρον ἐδηδαίς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερῇ ὕσμίνῃ,
 Ἀργαλή, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθῆνη,
 845 Οὐρανόθεν κατάβασα· προήκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
 Ὅρνύμεναι Δαναοὺς· δὴ γὰρ νόος ἐτραπέτ' αὐτοῦ.
 Ἦῦτε πορφυρέην ἴριν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
 Ἡ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 850 Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κῆδε·
 Ὡς ἢ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἔαυτήν,
 Δύσει Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 Πρῶτον δ' Ἀτρεὺς υἱὸν ἐποτρύνουσα προσῆνυδα,
 Ἰφιδιμον Μενέλαον· ὁ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 855 Εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαθοῦ πιστὸν εἰαῖρον
 Τείχει ὑπο Τρωῶν ταχέες κύνες ἐκλήσουσιν.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερώς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 860 Τὴν δ' αὐτε προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιῆ παλαιγενής, εἰ γὰρ Ἀθῆνη
 Δοίη κάρτος ἐμοί, βελίων δ' ἀπερῦκοι ἐρωήν·
 Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοισι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μᾶλα γὰρ με θανῶν ἐξεμάσασατο θυμῶν.
 865 Ἄλλ' Ἐκτῶρ πυρὸς αἶνον ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 Χαλκῷ δηῖων· τῷ γὰρ Ζεὺς, κῦδος ὀπίαζει.

- Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὅτι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἤρησато πάντων.
 Ἐν δὲ βλην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασσι ἐθηκεν,
 570 Καὶ οἱ μνῆς θάρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐνήκεν,
 Ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 Ἰσχανάα δακείν, λαφόν τε οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 Τοῖου μιν θάρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαινας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιεῶ.
 575 Ἔσχε δ' ἐνὶ Τρῳέεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἥeliωνος,
 Ἄφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δὲ μιν τίς Ἐκτωρ
 Δήμου, ἐπεὶ οἱ ἐταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστής·
 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 Αἷξαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 580 Δούπησεν δὲ πεσῶν· ἀτιὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρῳῶν ἔρυσεν μετὰ ἔθρος ἐταίρων.
 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαινοπι Ἀσιάδῃ ἐναλλγκιος, ὃς οἱ ἀπάντων
 Ξείων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
 585 [Τῷ μιν εἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσεειν;
 Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρος περ
 Μυλθακὸς αἰχμητής· νῦν δ' οἴχεται οἶος αἰείρας
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρῳῶν, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἐταῖρον,
 590 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἥeliωνος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Μαρμαρέην· Ἰθὴν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυπεν,
 595 Ἀστράφας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 Νίκην δὲ Τρῳέεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιωτίος ἦρχε φόβοιο.
 Βλῆτο γὰρ ὤμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένους αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιλυθὴν· γράψεν δὲ οἱ ὄστίον ἄχρις
 600 Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθῶν.
 Λήϊτον αὖθ' Ἐκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Ἦδ' Ἀλεκτρύονος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
 Τρέσσει δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλλετο θυμῷ,
 Ἐγχοῦ ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρῳέεσιν.
 605 Ἐκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρηθήντα
 Βεβλήκει θῶ· ἦκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 Ἐν καυλῷ δ' εἰγὴ δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῳέες· ὃ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Λευκαλλίδαο,
 Δίφρω ἐφειστατός· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

- 610 *Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάσά θ' ἠτιχόν τε,
Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λυκτοῦ ἐνκτιμίνης ἔπει· ἀντὶρ —
Πεῖρος γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νείας ἀμφιπέλασας
Ἦλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κρᾶτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος οἴκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·*
- 611 *Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεῖς ἡμαρ·
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑπ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοιο —
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖα καὶ οὐατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ἰωσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλαῖσσαν τίμα μέσσην.
Ἦριπε δ' ἐξ ὀχείων, κατὰ δ' ἠρία χεῦεν ἔραζε.*
- 620 *Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλησιν
Κυψας ἐκ πεδίοιο, καὶ ἴδομενῆμ προσηυδα·
Μάλιστα νῦν, εἰως κε θαῶς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ἄτ' οὐκίτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ὡς ἔφατ'· ἴδομενεύς δ' ἴμισεν καλλιτριχας ἵππους*
- 625 *Νῆας ἐπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δῖος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Ἀλάνια μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑσθραλκία νίκην.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τυλαμώνιος Αἴας·
Ὡ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ ὃς μάλα νῆπιός ἐστιν,*
- 630 *Γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πανήρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἔκτεται, ὅστις ἀφείη,
Ἦ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
Ἥμῖν δ' αὐτως πῶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
Ἄλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζόμεθα μῆτιν ἀρίστην,*
- 635 *Ἥμῖν ὑπὸς τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμια φίλοις ἐπάρουσι γενώμεθα ροστήσαντες·
Οἳ που δεῦρ' ὀρώοντες ἀκηχέσθαι, οὐδ' ἔτι φαιῖν
Ἐκτορος ἀνδροφόνιοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσεέσθαι.*
- 640 *Εἶη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀταγγελλεῖ τάχιστα
Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν ὄδομαι αὐδὲ πεκύσθαι
Λυγρῆς ἀγγελῆς, ὅτι οἱ φίλος ὄλεθ' ἐταῖρος.
Ἄλλ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
Ἦέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.*
- 645 *Ζεὺ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρας νείας Ἀχαιῶν,
Ποίησον δ' αἰθήρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νῦν τοι εὐαδεν οὕτως!
Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα
Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·*
- 650 *Ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
Καὶ τοί' ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἶ κεν ἴδηαι*

- Ζῶν ἔτι Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
 Ὄτρυνον δ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι θάσσον ἰόντα
 655 Εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλιτατος ἄλεθ' ἑταῖρος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Βῆ δ' ἰέναι, ὡς τίς τε λίων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 Ὅστ' ἐπέεσσιν αἶψα κέ κάρησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 Οἷτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πύαρ ἐλίσθαι,
 660 Πάννυχτοι ἐγρησσοντές· ὁ δὲ κρείων ἐρατιζῶν
 Ἰθύνει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμῆτες γάρ ἄκοντες
 Ἀντίοι αἴσσοσι θρασυειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 Καιόμεναι τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 Ἠῶθεν δ' ἀπονύσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ἦε πόλλ' αἰέων· περὶ γὰρ δῖε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 Ἀργαλίου πρό φόβου ἐλωρ δηΐοισι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Λιάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Αἶαντ', Ἀργείων ἠγῆτορε, Μηριόνη τε,
 670 Νῦν τις ἐνηελὴς Πατροκλῆος δειλοῖο
 Μνησάσθω· πάριν γὰρ ἐπίστατο μέλιχος εἶναι,
 Ζωὸς ἔων· νῦν αὖ θύνατος καὶ μοῖρα κηράνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ῥά τε φασιν
 675 Ὀξύτατον δέρεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
 Ὅντε, καὶ ὑπόθ' ἰόντα, πόδας ταχύς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 Θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 Ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὠκα λαβὼν ἐξέιλετο θυμόν·
 Ὡς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὕσσε φαιινῶ
 680 Πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
 Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 Λυγρῆς ἀγγελίης, ἢ μὴ ὄφελλε γενέσθαι.
 Ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσορόωντα
 Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κύνεινδει,
 Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 Ἀλλὰ σύγ' αἰψ' Ἀχιλλῆϊ, θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Εἰπεῖν, αἶ κέ τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σωῶσι
 Ἰυμνόν· ἀτὰρ τίγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.
 695 Δῆν δὲ μιν ἀμφιστή ἐπέων λάβει· τῷ δὲ οἱ ὕσσε

- Δακρυόφι πλησθεν, θαλερή δὲ οἱ ἔυχετο φωνή.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημουίνης ἀμέλησεν.
 Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρω,
 Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεψε μῶνυχας ἵππους.
 700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε Διαιτρεφές, ἤθελε θυμὸς
 Τειρομένοις ἐταροῖσιν ἀμυνέμεν, ἐνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλλίοισιν ἐτύχθη.
 705 Ἄλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδα διον ἀνήκεν,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἤρωϊ βεβήκει.
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶδαρ δὲ προσήδα.
 Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροΐηκα θοῆσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἴω
 710 Νῦν ἵεναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἐκτορι δίῳ.
 Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἔων Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 Ἡμῖν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνοπιῆς θάναταν καὶ Κῆρα φύγωμεν.
 715 Τὸν δ' ἠμεῖβει· ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Πάντα κατ' αἴσασ' ἔειπες, ἀγακλείης ὦ Μενέλαε.
 Ἄλλ' σὺ μὲν καὶ Μηριόνην ὑποδύντε μάλ' ὤκα,
 Νεκρὸν αἰείραντες φέρετ' ἐκ πόνοιο. αὐτὰρ ὄπισθεν
 Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἐκτορι δίῳ.
 720 Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, εἰ ταπάρως περ
 Μίμνομεν ὄξυν Ἀρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 Ἐπι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἔαχε λαὸς ὀπίσθεν
 Τρωϊκός, ὡς εἶδοντο νέκυν αἰφοντας Ἀχαιοῦς.
 725 Ἴδυσσας δὲ κύνεσσιεν ἰοικότες, οὔτ' ἐπὶ κάρῳ
 Βλημένῳ αἴζουσι πρὸ καύθων θρηνητῶρων·
 Ἔως μὲν γὰρ τε θεόουσι, διαρῆφαῖσαι μεμαῶτες,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκί πεποιθῆς.
 Ἄφ τ' ἀνεχώρησας, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
 730 Ὡς Τρώες εἰοῖς μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφασιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἰάντα μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοῦς
 Σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χροῖς, οὐδέ τις ἔτιη
 Πρόσω. ἄδης, περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.
 735 Ὡς οἶγε μεμαῶτες νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπι γλαφυροῖς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 Ἀγρίας, ἠῦτα πῦρ, τότ' ἐπρασύμενον πόλις ἀνδρῶν
 Ὀρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι

- Ἐν σέλαϊ μέγῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο·
 740 Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 Ἀζηχῆς ὀρυμαγθὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 Οἱ δ' ὡς θ' ἠμίνοιο, κρατερόν μένος ἀμφιβαλόντες,
 Ἐλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλοέσσαν ἀταρπὸν
 Ἦ δοκόν, ἧ δὲ δόρυ μέγα νῆϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
 745 Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεςσιν.
 Ὡς οἶγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Αἴαντι ἰσχανέτην, ὥστε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 Τλήϊς, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
 Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
 750 Ἴαχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥέον πεδίονδα τίθησιν,
 Πλάζων· οὐδὲ τί μιν σθένει φηγγῦσι ῥίοντες·
 Ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρῳάων· αἱ δ' ἄμ' ἔτοντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιᾶδης καὶ φαιδίμος Ἔκτωρ.
 755 Τῶν δ' ὥστε παρῶν νέφος ἔρχεται ἧὲ κολοίων,
 Οὔλον κεκλήγοντες, ὅτε προῦδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὅ, τε σμικρῆσι φόνον φέροι ὀρνίθεσσιν·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἐκτορι κούροιο Ἀχαιῶν
 Οὔλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάριτος.
 760 Πολλὰ δὲ τευχέα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον,
 Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Σ.

Accepto nuntio de nece Patrocli, Achilles planctui et lamentis indulget (1 - 34). His lamentis ex mari excita Thetis cum cohorte Nereidum ad filium consolandum venit; quem quum ulciscendi Hectoris cupidissimum videt, quamvis id statim ipsi fatale futurum sit, cupidinem ejus in posterum diem differt, quo ei nova a Vulcano fabricanda arma perlaturam se promittit (35 - 137). Nereidibus domum remissis, Thetis ad Olympum festinat, dum praelium renovatur super Patrocli corpore; quo tandem potiturus erat Hector, nisi Achilles, monitu Junonis, ex fossâ Trojanos truci adspectu voceque terruisset, et funestam ad mœnia fugam fecisset (138 - 231). Interim Achivi corpus ereptum tabernaculo Achillis inferunt, instante nocte (232 - 242). Tumultuariam concionem habent Trojani, quibus Polydamas suadet, ut salutem intra mœnia quærant, neu se Achilli in acie objiciant trucidandos; sed prudens consilium displicet Hectori et populo (243 - 314). Noctem in armis pervigilant Trojani: Achivi, præeunte Achille, Patrocli casum desunt, cadaver curant, lectoque componunt (315 - 355). Ad Olympum, ubi Jupiter modo conjugem objurgabat, quod Achillem concitasset, eâdem nocte pervenit Thetis, inque domo Vulcani amice excipitur (356 - 427): qui ei facile exoratus clipeum eximiâ arte et reliqua arma fabricatur (428 - 617).

Ὅ π λ ο π ο ι ῖ α .

Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πρὸς αἰθομένοιο·
 Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλλῆϊ πόδας ταχύς ἄγγελος ἦλθεν.
 Τὸν δ' εὖρε προπαροῖθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτὲ κερηκομόωντες Ἀχαιοί
 Νηυσὶν ἐπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
 Μὴ δὴ μοι τελέσῃσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῶ,
 Ὡς ποτὲ μοι μητιηρ διεπέφραδε, καὶ μοι εἶλεπεν,

- 10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώοντος ἐμείο,
 Χερσὶν ὕπο Τρώων λείψει φάος ἡέλλιοιο.
 Ἡ μάλα δὴ τέθνηκε Μεναιτίου ἄλκιμος υἱός·
 Σχέτιλος, ἣ τ' ἐκέλευον, ἀπώσαμένον δῆϊον πῦθ,
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἔμεν, μηδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.
- 15 Ἔως ὃ ταυῖθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμῷ,
 Τόφρα αἰ ἔγγυθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέαιτορος υἱός,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλσεινήν·
 Ὡ μοι, Πηλεὸς υἱὸς δαΐφρονος, ἣ μάλα λυγρῆς
 Πεύσσαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὠφέλλε γενέσθαι.
- 20 Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 Γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνην αἰθάλωσσαν,
 Χεύατο κακὰ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἦσχυνε πρόσωπον·
- 25 Νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζωνε τέφρη.
 Αὐτὸς δ' ἐν κονίησι μέγας μεγαλωστί ταρυσθεῖς
 Κεῖτο, φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ἦσχυνε δαΐζων.
 Διωαὶ δ', ὡς Ἀχιλεὺς κήϊσσατο Πάτροκλός τε,
 Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἔαχον· ἐκ δὲ θύραζε
- 30 Ἐδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο, λύθει δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετα, δάκρυα λείβων,
 Χείρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὃ δ' ἔατε νεκράλιμον κῆρ·
 Δεΐδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε αἰδήρῳ·
- 35 Σμυρδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουας δὲ πότνια μήτηρ,
 Ἡμῖν ἐν βένθεσσιν ἄλός παρὰ πατρὶ γέροντι·
 Κωκυσὶν τ' ἄρ' ἔπειτα· θηαὶ δὲ μιν ἀμφοτέρωτα,
 Πᾶσαι ὄσαι κατὰ βένθος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.
 Ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλεια τε Κυμαδόχη τε,
- 40 Νησαίη Σπειώ τε, Θόη θ' Ἄλλη τε βοώπις,
 Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Διμνωφεία,
 Καὶ Μελίτη καὶ Ἴκιρα, καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἄγανη,
 Διωτὴ τε Πρωτώ τε, Φέροναί τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
- 45 Δωρὶς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀφειδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 Ἐνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἴάνειρά τε καὶ Ἴανασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὠρεΐθυια, εὐπλόκαμος τ' Ἀμάθεια·
 Ἄλλαι θ', αἷ κατὰ βένθος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.
- 50 Τῶν δὲ καὶ ἀργύρεον πλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο· θέτις δ' ἐξῆχε γόοιο·
 Κλύτε, κωλύνηται Νηρηίδες, ἄφρ' εὐ πᾶσαι

- Εἶδεν ἄκούουσαι, ὅσ' ἐμῶ ἐνὶ κήδεα θυμῶ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια!
- 85 Ἦν ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 Ἔσχον ἠρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσοις·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνοῦ ἁλωῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν ἴλιον εἶσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
- 90 Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἶσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄφρ' φάος Ἥλλιοιο,
 Ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισιμῆσαι ἰούσα.
 Ἄλλ' εἴμ', ὄφρα ἰδῶμι φίλον τέκος, ἦδ' ἐπακούσω,
 Ὅτι μιν ἴκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
- 95 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 Δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δὲ σφισι κῦμα θαλάσσης
 Ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἴκοντο,
 Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἶρυντο νέες ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλῆα.
- 100 Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 Ὄξυ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἰοῖο·
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἴκετο πένθος;
 Ἐξάυδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
- 105 Ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὐχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 Πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 Σεῦ ἐπιδευομένους, παθῆεν τ' ἀεκήλια ἔργα.
 Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Μῆτηρ ἐμῆ, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
- 110 Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦθος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἑταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τίον ἑταῖρων,
 Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' ἔκτωρ
 Δηϊώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Καλά· τὰ μὲν Πηληϊῆ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
- 115 Ἥματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβalon εὐνή.
 Αἶθ' ὄφελος σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτης ἀλήσιον
 Νάλειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἀκοῖτιν!
 Ἴνυν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυθρον εἴη,
 Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτίς,
- 120 Οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν
 Ζῶειν, οὐδ' ἀνδρῶσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ ἔκτωρ
 Πρῶτος ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,
 Πατρόκλοιό δ' ἔλωρα Μενoitιάδεω ἀποτίση.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
- 125 Ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσειαι, οἷ' ἀγορεύεις·

- Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότμος ἐτοῖμος.
 Τὴν δὲ μὲγ' ὄχθησας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον εἰαίρω
 Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μῆλα τηλόθι πάτρης
 100 Ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀφῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νείομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Οὐδὲ τι Πατρόκλῳ γεγόμεν φάος, οὐδ' ἑταροῖσιν
 Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμην Ἐκτορι δίω·
 Ἄλλ' ἤμαι παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
 105 Ἵτος ἑών, οἶος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιταίων
 Ἐν πολέμῳ ἀγοῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔρις ἐκ τε θεῶν, ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιο,
 Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολυφρονά περ χαλεπήναι·
 Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
 110 Ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν ἀέξεται, ἥντε καπνός·
 Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Ἄλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἴσομεν, ἀχρῦμενοι περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετήρα κιχείω,
 115 Ἐκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅπποτε κεν δῆ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἦδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
 Ὅσπερ φίλιατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳι ἄνακτι·
 Ἄλλὰ ἱ Μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
 120 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
 Κεῖσομαι, ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος εὐθλόδον ἀροίμην,
 Καὶ τινα Τρωϊάδων καὶ Λαρδανίδων βαθυκόλπων,
 Ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειῶν ἀπαλάων
 Δύκρου ὁμορξάμενην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
 125 Γνοῖεν δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πίπαυμαι.
 Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Ναὶ δὴ ταυτὰ γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔστιν,
 Τειρομένοις ἑταροῖσιν ἀμννέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
 130 Ἄλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
 Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔφημι
 Δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθην αὐτῷ.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσσο μῶλον Ἄρης,
 135 Πρὶν γ' ἐμὲ δευρ' ἐλθούσασιν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰθῆαι.
 Ἦώθην γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἠέλιφ' ἀνιόντι,
 Τεύχεα καλὰ φέρονσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἱὸς εἶο·

- Καὶ στρεφθεῖς, ἀλίησι κασιγνήτησι μετηΐδα·
 140 Τριῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 Ὀφόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσαι· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 Εἶμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
 Τίτ' ἐμῶν δόματα κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
 145 Ὡς ἔφαθ'· αἰ δ' ὑπὸ κῆμα θαλάσσης κῦμα ἔδυσαν·
 Ἡ δ' αὐτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα
 Ἦίεν, ὄφρα φίλῳ παιδί κλυτὰ τεύχε' ἐκείποι.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίῳ ἀλαλητῶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνουο
 150 Φεύγοντες, νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοιτο.
 Οὐδὲ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδις Ἀχαιοὶ
 Ἐκ βελίων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 Αὐτίς γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
 Ἐκτῶρ τε Πριάμοιο παῖς, φλογὶ εἴκελος ἀλκήν.
 155 Τριῖς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβει φαιδίμος Ἐκτῶρ,
 Ἐλκόμεναι μεμαῖως, μέγα δὲ Τρῳέεσιν ὁμόκλα·
 Τριῖς δὲ δὴ Αἴαντες, θοῦρον ἐπιειμένοι ἀλκήν,
 Νεκροῦ ἀπαστυφείλιξαν· ὅ δ' ἔμπεδον, ἀλλὰ πεποιθῶς,
 Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὐτὴ
 160 Στάσκει μέγ' ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
 Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτε λείοντ' αἰθῶνα δύνανται
 Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίσσθαι·
 Ὡς ἴα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύναι Αἴαντε κορυστὰ
 Ἐκτῶρα Πριάμιδην ἀπὸ νεκροῦ δευιδίξασθαι.
 165 Καὶ νῦ κεν εἰρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
 Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις
 Ἄγγελος ἦλθε θεῖονσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρό γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
 Ἀρχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 170 Ὅρσειο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρώεσσιν ἐπάμνον, οὐ εἵνεκα φύλοπις αἰνῆ
 Ἔοιθη πρό νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 Οἱ μὲν, ἀμνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 Οἱ δὲ ἐρύσασθαι ποτὶ ἴλιον ἠγεμόεσσαν
 175 Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαιδίμος Ἐκτῶρ
 Ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει
 Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσιν, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ θειφῆς.
 Ἄλλ' ἄνω, μηδ' ἔτι κείσο· σέβας δὲ σε θυμὸν ἰκίσσθω,
 Πάτροκλον Τρωῆσι κῶσιν μέλπηθρα γενέσθαι·
 180 Σοὶ λάβη, αἴ κέν τι νέκυς ἡσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τῶν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρχης Διὸς Ἀχιλλεύς·

- Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν ;
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις·
 Ἦρῃ με προήκε, Διὸς κυδρῆ παρακοίτις·
 188 Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 Ἀθανάτων, οὐ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμεται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον ; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 Μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωρησσευθαι,
 190 Πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθούσασιν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι·
 Στεῦτο γὰρ Ἥφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
 Ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύνω,
 Εἰ μὴ Αἰαντίος γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 Ἄλλα καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὀμιλεῖ,
 196 Ἐγχεῖ δηϊῶν περὶ Πατρόκλοιο θανάτος.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις·
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 Ἄλλ' αὐτῶς ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
 Αἰ κέ σ' ὑποδδελσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 200 Τρώεσ, ἀναπνεύσασι δ' Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἶποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκία Ἴρις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὤρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 Ὀμῶσι ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
 206 Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νῆφος ἔστεφε διὰ θεῶων
 Χρῦσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐε φλόγα παμφανόωσαν.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἔκηται,
 Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊο ἀμφιμάχονται,
 Οἷτε πανημέριοι στυγερῶ κρίνονται Ἀρήϊ
 210 Ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠέλιφ' καταδύντι
 Πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγῇ
 Γίγνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσιγ ἰδέσθαι,
 Αἰ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἴκωνται·
 Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἴκωνεν.
 216 Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 Μίσητο· μητρός γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
 Ἐνθα στάς ἦῦσ' ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Φθείγγετ'· ἀτιφ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὥρσε κυδοιμόσ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἔλαχε σάλπιγξ
 220 Ἄστυ περιπλομένων δηϊῶν ὑπο θυμοραϊστέων·
 Ὡς τοῖ' ἀριζήλη φωνή γένητ' Αἰακίδαο.
 Οἱ δ' ὡς οὖν αἶον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἴπποι
 Ἄψ ὄχεα τρώπειον· ὄσσουντο γὰρ ἄλγεα θυμοῦ.

- 226 Ἦνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
 Λεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
 Λαϊόμενον· τὸ δὲ θαῖε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἔαχε διος Ἀχιλλεύς·
 Τρὶς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπικούροι.
- 227 Ἐνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
 Ἀμφὶ σφοῖς ὄχεϊσσι καὶ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελίων ἐρύσαντες,
 Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι
 Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφι ποδῶκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς,
- 228 Λάκρνα θερμα χείων, ἐπεὶ εἶδε πιστὸν ἑταῖρον,
 Κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαῖγμένον ὄξει χαλκῷ.
 Τὸν ᾧ ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
- 229 Πέμπωεν ἐπ' Ὀκεανοῖο φῶας ἀέκοντα νέεσθαι·
 Ἥλιος μὲν ἔδω, παύσατο δὲ διοὶ Ἀχαιοὶ
 Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὐτ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 Χωρήσαντες, ἔλιυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
- 230 Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόροιο μέδεσθαι.
 Ὅρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 Ἐξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἀλεγεινῆς.
 Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν,
- 231 Πανθολίδης· ὁ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἱῆ δ' ἐν νυκτι γέγοντο·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἔτικα·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
- 232 Ἄστυδε νῦν ἵεναι, μὴ μίμναιν Ἠῶ διαν
 Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκὰς δ' ἀπὸ τειχεὸς εἴμεν.
 Ὅφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μῆνις δίω,
 Τόφρα δὲ βῆϊτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θεῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
- 233 Ἐλπόμενος νῆας αἰρησέμεν ἀμφιέλισσας.
 Νῦν δ' αἰνῶς δειδόμενα ποδῶκεα Πηλεΐωνα·
 Οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθέλησει
 Μίμναιν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
 Ἐν μίσῳ ἀμφοτέροι μένος Ἄρηος दाτέονται,
- 234 Ἄλλ' ἴσμεν προτὶ ἄστυ· πύθεσθί μοι· ὦδε γὰρ ἔσται.
 Νῦν μὲν νῦξ ἀπέπαυσε ποδῶκεα Πηλεΐωνα

- Ἄμβροσιν· εἰ δ' ἄμμε κινήσεται ἐνθάδ' ἰόντας
 Ἀύριον ὀρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὐ νύ τις αὐτὸν
 270 Γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται ἴλιον ἱρήν,
 Ὃς κε φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρωῶν· αἶ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐατος ὦδε γένοιτο!
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πειθώμεθα, κηδόμενοι περ,
 Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν· ἄστυ δὲ πύργοι.
 275 Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
 Μακρὰι, εὐξέστοι, ἔξευγμένοι εἰρυσσονται.
 Πρωῖ δ' ὑπηῶιοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Στήσόμεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλιον, αἶ κ' ἐθέλῃσω
 Ἐλθῶν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 280 Ἄψ πάλιν εἰς ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους
 Παντοίου δρόμου ἄση ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
 Εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
 Οὐδέ ποτ' ἐκπίρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλῆμεναι αὐτίς ἰόντας.
 Ἡ οὐπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἐνδοθι πύργων;
 Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπις ἀνθροῦποι
 Πάντες μυθήσκοντο πολυχρυσον, πολυχαλκον·
 290 Νῦν δὲ δὴ ἔξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
 Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινήν
 Κτήματα περναμέν' ἴκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Κύδος ἀφείσθ' ἐπὶ νησί, θαλάσση τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 295 Νῆπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
 Οὐ γὰρ τις Τρωῶν ἐπιπέισεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐργήγορθε ἕκαστος·
 300 Τρωῶν δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
 Συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,
 Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπανρέμεν, ἥπερ Ἀχαιοὺς.
 Πρωῖ δ' ὑπηῶιοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 305 Εἰ δ' ἔτεόν παρὰ ναυφιν ἀνίστη διος Ἀχιλλεύς,
 Ἄλιον, αἶ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἴσεται. οὐ μιν ἐγὼ γε
 Φεύξομαι ἐν πολέμοιο δυσχητός, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Στήσομαι, ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἥ κε φεροίμην.
 Ζυγὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.
 310 Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρωεὶς κελύδησαν,

- Νήπιοι· ἐκ γὰρ σφραων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιόωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν·
 Διηπον ἐπειθ' εἰλοντο κατὰ στρατὸν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
- 215 Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστινάχοντο γοῶντες·
 Τῷσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θήμενος στήθεσιν ἑταίρου,
 Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λῆς ἠϋγένειος,
 ὦ λυγρὸν ὑπὸ σπύμνους ἑλαφρόβολος ἀρπάσῃ ἀνήρ
- 220 Ἦλθ' ἐκ πυκνῆς· ὁ δὲ τ' ἀχνυται ὑστερος ἐλθῶν·
 Πολλὰ δὲ τ' ἄγκυ' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἔχνη' ἔρευνῶν,
 Εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ θριμύς χόλος αἰρεῖ·
 ὦς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῃ,
- 225 Θαρσύνων ἦρωα Μενελαιον ἐν μεγάροισιν·
 Φῆν δὲ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐπέρσαντα, λαχόντα τε λήϊδος αἴσαν·
 Ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεςσι νοήματα πάντα τελευτᾷ·
 Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἔρειψαι
- 230 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 Δίξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλάτα Πηλεΐς,
 Οὐδὲ θεῖτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει·
 Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὑστερος εἴμ' ὑπὸ γαῖαν,
 Οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορός ἐνθάδ' ἐνέικαι
- 235 Τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σείο φονῆς·
 Δώδεκα δὲ προπαροῖθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς·
 Τόφρα δὲ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κίσειαι αὐτῶς·
 Ἄμφι δὲ σὲ Τρῶαί καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
- 240 Κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσαι,
 Τῆς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφι τε δουρὶ τε μακρῷ,
 Πείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων·
 ὦς εἰπὼν ἑτάροισιν ἐκέκλετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἄμφι πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
- 245 Πάτροκλον λούσειαν ἀπο βρότον αἱματόεντα·
 Οἱ δὲ λοτροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῃ,
 Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
 Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
- 250 Καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἑλαίῳ·
 Ἐν δ' ὠτειλᾶς πλησαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
 Ἐν λεγέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὴ κάλυψαν
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δὲ, φάρει λευκῇ·

- Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλῆα
 266 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γούνατες. —
 Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κλισιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ἐκρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ἀσπτήσασ' Ἀχιλῆα πόδας ταχὺν· ἧ ῥά νυ σείο
 Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
 267 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
 Ὅσπερ Θνητὸς τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 Πῶς δὴ ἔγωγ', ἧ φημι θεῶων ἔμμεν ἀρίστη,
 268 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παρὰκοιτις
 Κέκλημαι, σὺ δὲ πάσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
 Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 Ἡφαίστου δ' ἴκανε δόμον Θέτις ἀργυροπέξα,
 270 Ἀφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπὲ ἀθανάτοισιν,
 Χάλκων, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
 Τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶνonta, ἐλισσόμενον περὶ φύσας,
 Σπείδοντα· τρίποδας γὰρ εἰκόσι πάντας ἔτευχεν,
 Ἐστάμεναι περὶ τοῖχον ἔυσταθείος μεγάροιο·
 271 Χρῦσεια δὲ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμῆνι θῆκεν,
 Ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαῖατ' ἀγῶνα,
 Ἥρ' αὐτίς πρὸς δῶμα νοιοατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὐατα δ' οὐπω
 Δαιδάλεια προσέκειτο· τὰ ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δισμούς.
 272 Ὅφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίησι πραπίδεσσι,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεξα.
 Τὴν δὲ ἶδε προμολούσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 Καλή, τὴν ὤπνις περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 273 Τίπτε, Θέτι ταυῦπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτε θαμλίεις.
 Ἄλλ' ἔπει προτέρω, ἵνα τοι παρ' εἰνία θεῖω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δια θεῶων.
 Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλλον,
 274 Καλοῦ, δαιδαλείου· ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν·
 Κέκλετο δ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, εἰπέ τε μῦθον·
 Ἡφαιστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νῦ τι σείο χατίζει.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἢ ῥά νῦ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον·
 275 Ἢ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεισόντα,
 Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἧ μ' ἐθέλησεν

- Κρύψαι, χολὸν ἔντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη θεΐτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγατήρ ἀφοβήσου Ὀκρεανοῖο.
 400 Τῆσι παρ' εἰνάτεες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
 Πόρπας τε γναμπίας θ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· περι δὲ ῥόος Ὀκρεανοῖο
 Ἀφρῷ μορμύρων ῥέει ἀσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 ἴδεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 405 Ἀλλὰ θεΐτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἶ μ' ἐσάωσαν.
 Ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεῖ
 Πάντα θεΐτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθεις ξεινήϊα καλά,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὄπλα τε πάντα.
 410 Ἢ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτιο πέλωρ αἶητον ἀνίστη,
 Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥοίσοντο ἀραιαί.
 Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὄπλα τε πάντα
 Δάρνακ' ἐς ἀργυρῆν συλλέξατο, τοῖς ἐπορεύτο·
 Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἀμφὼ χεῖρ' ἀπομόργνυ,
 415 Αὐγέα τε στιβαρόν καὶ στήθεα λαχρήνεια·
 Δὺ δὲ χιτῶν· ἔλε δὲ σκήπτρον παγέ, βῆ δὲ θύραζε,
 Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι φέοντο ἄνακτι,
 Χρύσειαι, ζωῆσι νεφέσιν εἰοικυῖαι.
 Τῆς ἔν μὲν νεὸς ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐτῇ,
 420 Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἰ μὲν ἕκαστα ἄνακτος ἐποίκνον· αὐτὰρ ὁ ἔφην,
 Πλησίον, ἔνθα θεΐτις παρ, ἐπὶ θρόνου ἴζε φαινοῦ·
 Ἐν τ' ἄρα οἶ φύ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, θεΐτι τανύπεπλε, ἰάνεις ἡμέτερον δῶ,
 425 Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γὰρ μὲν οὔτε θημίζεις.
 Αὐδα ὅ,τι φρονέεις· τελείσαι δὲ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύνάμμαι τελείσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὸν δ' ἡμίβει· ἔπειτα θεΐτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἕπρωσι, ἧ ἄρα δῆ τις, ὄσαι θεαὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 430 Τούσασ' ἐνὶ φρεσίν ἦσιν ἀνείαχτο κήδεα λυγρὰ,
 Ὅσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγ' ἴδωναι,
 Ἐκ μὲν μ' ἀλλείων ἀλίστων ἀνδρὶ δάμασσαν,
 Διαικίῃ Πηληΐ, καὶ ἔτιην ἀνέρος ευνήν,
 Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθείουσα· ὁ μὲν δὲ γῆραι λυγρῷ
 435 Κεῖται· ἐνὶ μεγάροισι ἀρήμενος· ἄλλα δὲ μοι νῦν·
 Τῖόν ἐπέ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 Ἐξοχὸν ἠρώων· ὁ δ' ἀνείδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρήψασα, φυτὸν ὡς γουρῷ ἄλωης,
 Νηυσὶν ἐπιπροΐηκα κορονίσιν Ἴλιον εἶσω,

- 440 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 Οἴκαδ' εὐοτήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἴσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος Ἥελιοιο,
 Ὄφρυται, οὐδέ τί σέ δύναμαι χροισμῆσαι ἰούσα.
 Κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔβελον νῆες Ἀχαιῶν,
- 445 Τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν ἔειλεον, οὐδ' ἐθύραζε
 Εἶων ἐξιάναί· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
- 450 Ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠγαίνετο λοιγὸν ἀμύναι·
 Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσθεν,
 Πέμπτε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν.
 Πᾶν δ' ἤμαρ μάραντο περὶ Σκαίῃσι κίλησιν·
 Καὶ νῦ κεν αὐτήμαρ πόλεον ἐπραθοῦν, εἰ μὴ Ἀπόλλων
- 455 Πολλὰ κακὰ θέξαστα, Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 Τυῖνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἰ κ' ἐθέλῃσθα
 Τίεἰ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 Καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφηνίοις ἀραρυίας,
- 460 Καὶ θύραξ· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
 Τρωσὶ δαμείς· ὃ δὲ κείται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχνύων.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυνῆϊς·
 Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φορεῖ σῆσι μελόντων.
 Αἰ γάρ μιν θανάτοιο δυσνηχίος ὠδε δυνασίμην
- 465 Νούφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰρὸς ἱκάνοι·
 Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρῆυσσαι, οἷά τις αὐτὲ
 Ἀνθρώπων πολέων θανμάσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φῶσας·
 Τὰς δ' ἐς πύρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
- 470 Φῦσαι δ' ἐν χροῖνοισιν εἰλκοσι πᾶσαι ἐφύσαν,
 Παντοίην εὐπρηστον αὐτὴν ἐξανειῖσι,
 Ἄλλοτε μὲν σκευθῶντι παρῆμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτὲ,
 Ὅππως ἤφραιστος τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρῆσα καυσίτερόν τε,
- 475 Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 Ῥαιστῆρα κρατερῆν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράργην.
 Πῶλε δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 Πάντοσε θαιθαλλῶν, περὶ δ' ἀντυγα βάλλε φαινήν,
- 480 Τρίπλεκον, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμώννα.
 Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Ποῖα δαΐδουλα πολλὰ ἰδύλησι παρακίδεσαι.

- Τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' αὐτι προνόησαν.
 Οἱ μὲν τὰ προΐδόντες ἐπέδραμον, ὧκα δ' ἔπειτα
 Τάμνοντ' ἀμφὶ βοσὴν ἀγέλας καὶ κώια καλὰ
 Ἀργεννῶν οἴων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτήρας.
 530 Οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κελადον παρὰ βουσίη,
 Εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, ἀντίκ' ἐφ' ἵππων
 Βάντες ἀρσιπόδων μετεκίαθον, αἴψα δ' ἴκοντο.
 Στήσασμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.
 535 Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὄλεθ' Κῆρ,
 Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεύτατον, ἄλλον ἄοντον,
 Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἴλκε ποδοῦν·
 Εἶμα δ' ἐχ' ἀμφ' ὠμοῖσι θαφροῖτόν αἵματι φωτῶν.
 Ὀμίλειον δ', ὡςτε ζωοὶ βροτοί, ἤδ' ἐμάχοντο,
 540 Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρουον κατατεθνηῶτας.
 Ἐν δ' ἐτίθει νεῖδον μαλακῆν, πλείραν ἄρσφραν,
 Εὐρεΐαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 Ζεύγα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἐνθα.
 Οἱ δ' ὅποτε στρέψαντες ἰκοίατο τέλσον ἀρούρης,
 545 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιθδέας οἴνου
 Δόσκεν ἀνῆρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἄν' ὄγμους,
 Ἴεμενοι νεῖοιο βαθείης τέλσον ἰκίσθαι.
 Ἢ δὲ μελαινεῖ ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐφίκει,
 Χρυσεὴ περ ἰούσα· τὸ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκτο.
 550 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθεοι
 Ἦμων, ὄξειας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραξε,
 Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετήρες ἐν ἑλληδανοῖσι δέοντο.
 Τρεῖς δ' ἄφ' ἀμαλλοδετήρες ἐφίστασαν· αὐτὰρ ὄπισθεν
 555 Παιῖδες δραγμένοντες, ἐν ἀγκαλίδισσι φέροντες,
 Ἀσπερχές πάρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 Σηήπτρον ἔχων ἐσθήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
 Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πίνοντο.
 Βοῦν δ' ἱερτέσαντες μέγαν ἄμφιπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
 560 Δεῦπρον ἐρίθοισιν, λεῖν' αἴψατα πολλὰ πάλινον.
 Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βροίδουσαν ἄλωήν,
 Καλήν, χρυσεῖην· μέλαρες δ' ἀνὰ βότρες ἦσαν·
 Ἐσθήκει δὲ κάμαξι διαμπτρές ἀργυρέησιν.
 Ἀμφὶ δὲ κωνεῖν κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασεν
 565 Κασσιτέρον· μία δ' οἷα ἀταρκιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτῆν,
 Τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγόμεν ἄλωήν.
 Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἧέθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιθδέα καρπόν.

- Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγέη
 870 Ἴμερόεν κιθάριζε· ἴνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
 Λεπταλή φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῇ
 Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.
 Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὄρθοκραιρῶων·
 Αἰ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχато καυσιτέρον τε·
 875 Μνηστῶν δ' ἀπὸ κόπρον ἐπεσσαύοντο νομόνδε,
 Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.
 Χρῦσειο δὲ νομῆες ἄμ' ἐστιχῶντο βόεσσι,
 Τῖσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 Σμερδαλέω δὲ λείοντε δὴ ἐν πρώτῃσι βόεσσι
 880 Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὃ δὲ μακρὰ μεμυκῶς
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζήοι.
 Τῷ μὲν ἀναρῆξαντε βοὸς μέγαλοιο βοείην,
 Ἐγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσειον· οἱ δὲ νομῆες
 Αὐτῶς ἐνδίσσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
 885 Οἱ δ' ἦτοι δαπέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λέοντων,
 Ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἰγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλείοντο.
 Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἶων ἀργεννάων,
 Σταθμούς τε κλισίας τε κατηρφεάς ἰδὲ σηκούς.
 890 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Τῷ ἔκελον, οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῶ εὐρείῃ
 Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῃ Ἀριάδῃ.
 Ἐνθα μὲν ἦθεοι καὶ παρθένοι ἄλφειβόιοι
 Ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
 895 Τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 Εἶατ' εὐνήτους, ἦκα στίλβοντας ἑλαίῳ·
 Καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτι μὲν θράξασκον ἐπισταμένδοισι πόδεσσι
 900 Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 Ἐξόμενος κεραιμῆς πειρήσεται, αἶ κε θήσιν·
 Ἄλλοτε δ' αὐθράξασκον ἐπὶ στήλας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' ἴμεροντα χορὸν περιῦσταθ' ὄμιλος,
 Τετραμένοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμείλετο θεῖος αἰοῖδός,
 905 Φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
 Μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίενον κατὰ μέσσοις.
 Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 Ἄντυγα παρ' πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 910 Τεῦξε ἄρα οἱ θωρήκα, φαινότερον πυρός ἀυγῆς·
 Τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρήν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,

Καλήν, δαιδαλήν· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἦκεν·
 Τεῦξε δὲ οἱ κνημίδας ἱανοῦ κασσιτέροιο.

Ἀντάρ ἐπεὶ πάνθ' ὄπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 615 Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἵρας.
 Ἴδ' ἔρηξ ὣς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
 Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἴφαιστοιο φέρουσα.

Ι Α Ι Δ Δ Ο Σ Τ.

Ortâ luce Thetis Achilli arma Vulcania affert, eumque rursus ad belli societatem impellit; Patrocli autem corpus divinis perfundit odoribus, ut ad sepulturam integrum duret (1 - 39). Achilles, advocatâ concione, iracundiam suam abolitione deponit, atque e vestigio praelium postulat (40 - 73). Agamemno vicissim confitetur errorem suum, simul reconciliato dona offert, per Ulyssem legatum promissa: sed eorum ille negligens, quippe ultioni intentus, praelium poscere instat (74 - 153). Tandem denique cedit Ulyssi, exspectandum esse momenti, dum copia pranderint, recipitque coram concione dona et ipsam Briseidem, contentionis causam, quam intactam reddere se Agamemno per sacrificium adjurat (154 - 275). Dona ex publico loco in tabernaculum Achillis transferuntur, ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denuo lamentatur heros; qui, exercitu cibum capiente, pertinaciter abstinet (276 - 339). Is igitur a Minervâ cælo demissâ recreatur, mox novis armis accingitur, curram conscendit cum Automedonte, atque, auditis ex altero equorum fatis suis, prodigus vitæ in aciem educit (340 - 424).

Μήνιδος ἀπόρρησις.

- ¹ Ἦώς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῦ φάων
Ἦρηνθ', ἔν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν ·
Ἦ δ' ἐς γῆας ἴκανε, Θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
Εὔρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον υἷον,
⁶ Κλαίοντα λιγέως · πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Μύρονθ' · ἠ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δια Θεάων,
Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρῖ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν ·
Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἑάσσωμεν, ἀχνύμενοί περ,
Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα Θεῶν ἰότητι δαμάσθη ·
¹⁰ Τὴν δ' Ἰφραίτοιο πάρα κλυτὰ τεῖχεα δεῖξο,
Καὶ μάλ', οἷ' οὔπω τις ἀνήρ ὤμοισι φόρημεν.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεῖχε' ἔθηκεν

- Πρῶσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀντίβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδὲ τις ἔτελλε
 15 Ἄνιτην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὣς εἶδ' ὡς μιν μάλλον ἔδου χόλος· ἐν δὲ οἱ ὄσσε
 Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥσπερ σέλας, ἐξεφάνανθεν·
 Τέτρπετο δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἄγλαα δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσων,
 20 Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μητὲρ ἐμῆ, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρεν, οἳ' ἐπεικίεσ
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτῶν ἄνδρα τελείσαι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 Μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους αἰτελάς,
 Εὐλάς ἰγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν —
 Ἐκ δ' αἰὼν πέφαιται — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήη.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Τέκνον, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 Μυῖας, αἳ ἤα τε φώτας Ἀρηιφάτους κατέδουσι.
 Ἴνπερ γὰρ κῆται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 Αἰεὶ τῶδ' ἔσται χροῖς ἔμπυδος, ἣ καὶ ἀρειῶν.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορῆν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 35 Μῆνιν ἀποσιπῶν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσοο, δύσοο δ' ἀλκήν.
 ὣς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσῆς ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 40 Στάζε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῖς ἔμπυδος εἴη.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Σμερδαλέα ἰάχων, ὤρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' οἵπερ τοπάρους γε πῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἳ τε κυβερνήται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, οἴτοιο δοτῆρες,
 45 Καὶ μὴν οἳ τότε γ' εἰς ἀγορῆν ἴσαν, οὐνεκ Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, θερὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δῦο σκάζοντε βύτην Ἄρτος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπιτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἔγχει ἔρειδομένῳ ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά.
 50 Καδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κίοντες.
 Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Οὐτα Κόων Ἀντηρορίδης χαλκήρεϊ δουρά.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας αἰκὺς Ἀχιλλεύς·

- Ἄρτεϊδῃ, ἣ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 Ἐπλῆτο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχρυνμένῳ κῆρ,
 Θυμοβόρῳ ἔριδι μενήναμεν εἵνεκα κουρῆς.
 Τὴν ὄφειλ' ἐν νῆεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ,
 68 Ἰμῆτι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἰλόμην Λυρνησὸν ὀλέσασας·
 Τῆ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ οὐδ' ἔλον ἀσπετον οὐδας,
 Δυσμενίων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
 Ἐκτορι μὲν καὶ Τρῳαὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἴω.
 69 Ἄλλ' αὖ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔασομεν, ἀχρυνμένοι περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδὲ τί με χρῆ
 Ἀσκειέως αἰεὶ μεναιέμεν. ἀλλ' ἄγε θ' ἄσσοι
 Ὅτρυνον πόλεμόνδε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς,
 70 Ὅφρ' ἔτι καὶ Τρῳῶν πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν,
 Αἶ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαυεῖν· ἀλλὰ τιν' οἴω
 Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 Δηῶν ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχυτος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 71 Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [Αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μίσησσι ἀναστής·]
 ὦ φίλοι, ἦρῳες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ἐσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 72 Τρβάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἔόντα.
 Ἄνδρων δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσῃ,
 Ἴφ' εἶποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἔων ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σύνθεσθ'· Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὐ γνόιτε ἕκαστος.
 73 Πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
 Καὶ τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς,
 Οἵτε μοὶ εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγχιον ἄτην,
 Ἰμῆτι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπήρῳον.
 74 Ἄλλ' αὖ τί κεν φέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρῆσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀάται,
 Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπιλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδαι
 Πίλλονται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαινε.
 [Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' αὖν ἑτερόν γε πέδησεν.]
 75 Καὶ γὰρ δὴ νῦν ποτε Ζῆν' ἄσατο, τότερ ἄριστον
 Ἄνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἰφρη, θ' ἦλυς ἰούσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 Ἰμῆτι τῷ, ὅτ' ἐμελλε βίην Ἰφρακλήϊκην

- Ἀλκμήνῃ τέξασθαι εὖστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
 100 Ἦτοι οὐκ εὐχομένος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ πάσαι τε θείαιαι,
 Ὅφρ' εἶπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγει.
 Σήμερον ἄνδρα φώωσδε μογοστόκος Εἰλειθυία
 Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 105 Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηΐδα πότνια Ἥρῃ·
 Ψευστήσεις, οὐδ' αὐτὸ τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὄμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὄρκον,
 Ἥ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξιν,
 110 Ὅς κεν ἐπ' ἡματι τῷδε πῆσῃ μετὰ ποσὶ γυναικὸς
 Τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι, γενέθλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 Ἄλλ' ὄμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἥρῃ δ' αἶξασα λίπεν ὄλον Οὐλύμπιοι,
 115 Καρπαλλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἔνθ' ἄρα ἦδ' ἔτι
 Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 Ἥ δ' ἐκύει φίλον υἷον· ὃ δ' ἔβδομος ἐστήκει μεις·
 Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φώωσδε, καὶ ἡλιτόμηρον ἴοντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχεθε δ' Εἰλειθυίας.
 120 Αὐτὴ δ' ἀγγεῖλousα, Δία Κρονίωνα προσηΐδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 Ἦδῃ ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεύς, Σθενέλιου παῖς Περσηϊάδαο,
 Σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικὲς ἀνασσεῖμεν Ἀργείοισιν.
 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὄξυ κατὰ φρένα τυψε βαθεῖ
 Αὐτίκα δ' εἶλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμιοι,
 Χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὄρκον,
 Μῆποι' ἐς Οὐλύμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 Αὐτὶς ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας αἶται.
 130 Ὡς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 Χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
 Τῆν αἰεὶ στενάχεσθ', ὃθ' ἰὸν φίλον υἷον ὄρωτο
 Ἐργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθέως αἰθλων.
 Ὡς καὶ ἔγων, ὅτε δ' αὐτὴ μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
 135 Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρυμνήσιν νεέσιν,
 Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄτης, ἣ πρῶτον ἀάσθη.
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἀσάσμην, καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 Ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερεῖσι ἄποινα·
 Ἄλλ' ὄρσεν πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς!
 140 Δῶρα δ' ἔγων ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθῶν
 Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέαχeto διὸς Ὀδυσσεύς.

- Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
 Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἰλόντες,
 Οἴσωσ', ὄφρα ἴθαι, ὃ τοι μενοεικέα δῶσαι.
- 145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἄτρεϊδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 Δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐθέλησθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικής,
 Ἦτι ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάριτος
 Δίψα μάλ'· οὐ γὰρ χρη κλοτοπέυειν ἐνθάδ' ἔοντας,
 150 Οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
 Ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρωτοισιν ἴθαιται,
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
 Ὡδὲ τις ὑμῶν μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
- 155 Μῆ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἔων, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 Νῆστας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν,
 Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
 Φύλοπις, εὖτε ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
 Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
- 160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοῦς
 Σίτου καὶ οἴνιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ αἰκλή.
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἀκμηρος σίτιοι δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
 Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοιάα πολεμίζειν,
 165 Ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
 Δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι.
 Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
 Θαρσαλίον νῦ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὐδέ τι γυῖα
- 170 Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωήσῃ πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθε
 Ὅπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Οἰσέτω ἐς μίσσην ἀγορήν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
- 175 Ὀμνυέτω δὲ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι·
 [Ἦ θίμις ἴστιν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν·]
 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσίν ἴλαος ἔστω.
 Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρσεάσθω
- 180 Πιπίρη, ἵνα μῆτι δίκης ἐπιδενὺς ἔχῃσθα.
 Ἄτρεϊδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλω
 Ἔσσαι· οὐ μὲν γὰρ τι νεμεισητόν, βασιλῆα
 Ἀνδρ' ἀπαρέσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 198 Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μοίῃ γὰρ πάντα δῖσκεο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἔγων ἐθέλω ὁμοῦσαι, κέλται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπισηρῆσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς·
 Μιμνέτω αὐθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
- 199 Μιμνέτε δ' ἄλλοι πάντες Ἀολλεῖς, ὄφρα κε δῶρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 Σοὶ δ' αὐτῷ τὸδ' ἔγων ἐπιτέλλομαι, ἠδὲ κελεύω·
 Κρινάμενος κούρητας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεκέμεν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
- 200 Χθιζὸν ὑπέστημεν δῶσειν, ἀγέμεν τε γυναικάς.
 Τυλθύβιος δέ μοι ὠκα κατὰ στρατὸν εὐρὴν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἔτοιμισάτω, ταμίειν Διὶ τ' Ἥελίῳ τε.
 Τῶν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρείδη κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
- 201 Ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
 Ὅπποτε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μίγος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἑμοῖσιν.
 Νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαῖγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτῶρ Πριάμιδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
- 202 Ἔμεις δ' ἐς βρωτῶν ὄτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγα
 Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 Νηήστας, ἀκμήνοους· ἅμα δ' ἠέλιῳ καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρυπον, ἐπὴν τισαίμεθα λῶβην.
 Πρὶν δ' οὐπωσ ἂν ἔμοιγς φίλον κατὰ λαιμὸν εἰή
- 210 Οὐ πόσις, οὐδὲ βρώσις, ἐταῖρου τεθνήωτος,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὀξεῖ χαλκῷ
 Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἄμφι δ' ἐταῖροι
 Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
 Ἄλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλῆος στόνος ἀνδρῶν.
- 211 Τῶν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, Πηλῖός νίε, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρετρος οὐκ ὀλίγον περ
 Ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματι γε προβαλομένη
 Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.
- 212 Τῷ τοι ἐπιτήτῳ κραδίη μῦθοισιν ἑμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος κέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 Ἦστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχενεν·
 Ἀμητος δ' ὀλιγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
- 213 Γαστέρι δ' οὐπωσ ἔστι νίκυν περῆσθαι Ἀχαιοῦς·
 Αἴην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
 Πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;

- Ἄλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς κε θάνησιν,
 Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύναντας·
- 220 Ὅσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λλωπταί,
 Μεμνήσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Ἄνδρασι θυσιενέεσσι μαχώμεθα τωλεμές αἰεὶ,
 Ἐσάμενοι χροὶ χαλκὸν αἰτεῖρα. μηδέ τις ἄλλην
 Λαῶν ὄτρυντὸν ποτιδέγμενος ἰσχανάσθω.
- 225 Ἴδε γὰρ ὄτρυντὺς κακὸν ἔσεται, ὃς κε λίπηται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὄρηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγέλομεν ὄξιν Ἄσφα.
 Ἴη, καὶ Νέστορος νῆας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
 Φυλεῖδην τε Μίχητα θόανά τε Μηριόνην τε,
- 240 Καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελέαριππον.
 Βᾶν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 Ἐπιτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 Δίδωνας δὲ λίβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
- 245 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμίμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπιτὰ ἀτὰρ ὄγδοατην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 Ἴηχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητις Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
- 250 Ἰστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶν ἐναλίγκιος αὐδῆν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμῆνι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐφυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἢ οἱ παρ' ἕξφεος μέγα κούλιον αἰὲν ἄωριτο,
 Κάπρον ἀπὸ τρίχας ἄρξάμενος, Διδ' χεῖρας ἀνασχῶν,
- 255 Εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρόν·
 Ἰστα γυν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ἕκατος καὶ ἄριστος,
 Ἰῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐφρινύες, αἰθ' ὑπὸ γαῖαν
- 260 Ἀνθρώπους τίνονται, ὅτις κ' ἐπιόρκον ὁμόσση·
 Μῆ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενείκαι,
 Οὐτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχηρμένας, οὔτε τιν ἄλλον·
 Ἄλλ' ἔμεν ἀπρουτίμαυτος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῆσιν.
 Εἰ δὲ τι τῶνδ' ἐπιόρκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
- 265 Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλιτῆται ὁμόσσεας.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρον τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολίης ἁλὸς ἐς μέγα λαΐτμα
 Ρίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αἰτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἄνστας Ἀργείοισι φιλοποτόμοισι μετηύδα·
- 270 Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτας ἄνδρεςσι διδοῖσθαι!

- Οὐκ ἂν δῆποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἑμοῖσιν
 Ἀτρείδης ὄροιε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
 ἦγεν, ἑμεῦ ἀέκοτος, ἀμήχανος· ἄλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 ἦΘελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δέλπτον, ἵνα ξυνάγωμαι Ἄσθα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λύσαν δ' ἄγορην αἰψηρήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἔην ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Δαῖρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμπεπέοντο,
 Βίαν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κῆθισαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
 Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ' ἰκέλη χροσῆήν Ἀφροδίτῃ,
 Ὡς ἰδὼ Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὄξει χαλκῶ,
 Ἄμφ' αὐτῷ χυμένην, λίγ' ἐκόινε, χερσὶ δ' ἄμυσεν
 285 Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὼ καλὰ προσώπα.
 Εἶπε δ' ἄρου κλαίονσα γυνὴ εἰκυῖα θεῆσιν·
 Πάτροκλέ μοι διελὴ πλεῖστον κεχαρισμένα θυμῷ!
 Ζωὸν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθ' ἐνοῦσα·
 Νῦν δὲ σε τεθνηῶτα κινάρομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 290 Ἄψ' ἀνιοῦσ'· ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
 Ἄνδρα μὲν, ὧ ἔθυσάν με πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλοσ' δεδαϊγμένον ὄξει χαλκῶ·
 Τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
 Κηδσίους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μυνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλαχον θήσειν, ἄξυν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 Ἔς Φθίην, δαίσει δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μέλιχρον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσα· ἐπὶ δὲ στεναχοντο γυναῖκας,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἄμφι γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερῆθοντο,
 Λισσόμενοι δειπνήσαι· ὁ δ' ἠφρονεῖτο στεναχίζων·
 305 Μῆ με πρὶν σίτοιο κελύετε μηδὲ ποτήτος
 Ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰὼν ἰκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Δοῖω δ' Ἀτρείδην μενέτην καὶ Δίος Ὀδυσσεύς,
 Νέστορ φ' Ἰδομενεὺς τε, γέρωσ φ' ἱππηλάται Φαίησι,
 Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμετρον· οὐδέ τι θυμῷ
 Τέρπετο, πρὶν πολέμον στόμα δέμεναι αἰματοέοντος.

- Μνησάμενος δ' ἄδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε ·
 315 Ἢ ἕα νύ μοι ποτε καὶ σύ, δυσάμορε, φίλταθ' ἑταίρων,
 Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 Αἶψα καὶ ὀτρυνέως, ὅποτε σπερχοῖαι Ἄχαιοι,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα ·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κείσαιο δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἄκμηρον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἰόντων,
 Σῆ ποθῆ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένωι πυθοίμην,
 Ὃς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 Χῆτι τοιοῦδ' υἱός· ὁ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δῆμῳ
 325 Εἵνεκα θρυγδαλῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
 Ἢὲ τὸν ὃς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός·
 [Ἐξ που ἐτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θροειδής·]
 Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐώληται,
 Οἶον ἐμὲ φθίσασθαι ἀπ' Ἄργεος ἵπποβότοιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δὲ τε Φθίῃνδὲ νέεσθαι,
 Ὡς ἂν μοι τὸν παῖδα θοῆ ἐνὶ νηϊ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγύγοις, καὶ οἱ δειξείας ἕκαστα,
 Κτῆσιν ἐμῆν δμῳάς τε καὶ ὑπερφές μέγα δῶμα·
 Ἢδὴ γὰρ Πηλῆά γ' ὀδομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 335 Τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἐτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι,
 Γῆραί τε στυγερῶ, καὶ ἐμῆν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθῃται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον·
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τούγχε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔηος·
 Ἢ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλει Ἀχιλλεύς,
 Κεῖνος ὄγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 Ἦσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηρος καὶ ἄπαστος·
 Ἄλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἵκηται.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμανῦιαν Ἀθήνην·
 350 Ἢ δ' ἄρπη εἰκνῖα ταυρυπτέρουγί, λιγυφώνῃ,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος· αὐτὰρ Ἄχαιοι
 Αὐτίκα θωρησσοῦντο κατὰ στρατόν· ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ὑπερπῆς γούναθ' ἵκοιτο·
 355 Αὐτῇ δὲ πρὸς πατρός ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
 Ὡχετο· τοὶ δ' ἀπινευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.

- Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νηπιάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 Ψυχραὶ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέαιο·
 Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανώουσαι,
 300 Νηϊῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 Θωρήμιές τε κραταιογύαλοι καὶ μελίνα δοῦρα.
 Ἄγλη δ' αὐρανὸν ἔκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κύκπος ὤφρυτο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 305 [Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλα· τῶ δὲ οἱ ὄσσο
 Λαμπρίασθην, ὡς εἰ τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Δῦν' ἄχος ἀτλήτων· ὃ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 Δύσσετο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἑφαιστὸς κάμε τεύχων.]
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 310 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι εἰδυεν.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀμοισιν βύλετο ξίφος ἀργυροῦλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 Εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένητ', ἥντε μῆνης.
 315 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανῆη
 Καιομένοιο πυρὸς· τὸ δὲ καλεῖται ὑπόθ' ὄρεσφι,
 Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῃ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄλλαι
 Πόντορ ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκος σέλας αἰθέρ' ἴκτανεν
 320 Καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 Κρατὶ θέτο βριαρῆν· ἣ δ' ἄστηρ ὡς, ἀπέλαμπεν
 Ἰππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 Χρῦσαι, ἃς Ἑφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
 325 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 Τῷ δ' αὐτε πτερὰ γίγνεται, ἄεϊρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρῷον ἐσπάσαι ἔγχοσ,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιοῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 330 Πηληιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῃ πόρε Χείρων
 Πηλλῶν ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 Ἰππους δ' Ἀυτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 Ζεύγνυον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λίπαδν' ἴσαν· ἐν δὲ χαλινούσ
 Γυμφελῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠρία τῆναν ὀπίσσω
 335 Κολητῶν ποτὶ δίφρον. ὃ δὲ μάστιγα φαινήν
 Χειρὶ λαβὼν ἀραρυίαν, ἐφ' ἵπποισιν ἀνόρουσεν,
 Ἀυτομέδων· ὀπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὡς ἠλέκτωρ Πτερίων.
 Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·

- 400 Σάνθε τε καὶ Βαλλε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 Ἄλλως δὴ φράζεσθε σωσίμεν ἠνιοχῆα
 Ἄφ Λαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεί χ' ἔωμεν πολέμοιο·
 Μηδ', ὡς Πατρόκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγῶφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Σάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσσε καρήατι· πᾶσα δὲ χαιτή,
 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὐδας ἴκανεν·
 Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεῖα λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λίην σ' εἶτι τῦν γε σωσίσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλὰ τοι ἔγγυθεν ἡμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 Αἴτιοι, ἀλλὰ θεὸς τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτήτι τε νωγελή τε
 Τρῶες ἀπ' ὤμοιῖν Πατρόκλον τεύχε' ἔλοντο·
 Ἄλλὰ θεῶν ὤριστος, ἐν ἠΰκομος τίκε Λητώ,
 Ἐκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κύδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα προίῃ Ζεφύροιο θείοιμεν,
 Ἥνπερ εὐαφροσύνῃ φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῶ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῶν τε καὶ ἀνέρι ἴφι θαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὄχθησας προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 420 Σάνθε, τί μοι θάνατον μαρτυεῖται; οὐδέ τί σε χρή.
 Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄθην ἐλάσαι πολέμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Τ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maturetur (1-30). Ita ad bellum proficiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terræ concelebrat (31-74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75-155). Varias provocaciones sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fatiis destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156-352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353-418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille congregitur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419-454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fedâ strage cæsorum atque armorum complet (455-503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

⁹ Ως οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο
Ἄμφι σέ, Πηλῆος υἱέ, μάχης ἀκρόητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίλοιο.

Ζεὺς δὲ θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλεῖσθαι

- ⁶ Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἢ δ' ἄρα πάντη
Φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις οὐν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκειανοῖο,
Οὔτ' ἄρα Νυμφαίων, αἵτ' ἄλσεια καλὰ γέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πῖσαι ποιήεντα.
¹⁰ Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ξεστῆς αἰθούσῃσιν ἐφίξανον, ἃς Διὶ πατρί

- Ἡφαιστος ποιήσεν ἰδυήσι πραπίδεσσιν.
 Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
 Νηκουστήσας θεῶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
- 15 Ἴξε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
 Τίπτ' αὐτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσαι;
 Ἥ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
 Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμος τε δέδηκεν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 20 Ἐγὼς, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,
 Ἵν' ἔνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ἀλλύμενοί περ.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μνείω πτυχι Οὐλύμπιοιο
 Ἡμνος, ἐνθ' ὀρώων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ἐρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἱκησθε μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς·
- 25 Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου.
 Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἴος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
 Οὐδὲ μίνυθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Καὶ δέ τε μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὄρωντες·
 Νῦν δ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χῶεται αἰνῶς,
- 30 Δεῖδω, μὴ καὶ τείχος ὑπέρομορον ἔξαλαπάξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἄλλαστον ἔγειρεν.
 Βᾶν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἠδὲ Ποσειδάων γαιήοχος ἠδ' ἰριούνης
- 35 Ἐρμείης, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πενκαλλμησι κέκασται·
 Ἡφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμμαιῶνων,
 Κελένων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥέοντο ἀραιαί.
 Ἐς δὲ Τρώας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῶ
 Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
- 40 Ἀητῶ τε Εὐάνθοσ τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Εἴως μὲν ὃ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 Τίως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κῦδανον, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 Ἐξεφάνη, θηρόν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρώας δὲ τέρμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἑκάστου,
- 45 Δειδιότας, ὅθ' ὄρωντο ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Τεύχεσι λαμπρόμενον, βροτολογίῳ ἔσαν Ἄρηϊ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,
 Ἔφατο δ' Ἔρις κρατερῆ, λωσσοός· αὐτὸ δ' Ἀθήνη,
 Στάσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐπέως,
- 50 Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτῶν ἰριδούπων μακρὸν αὐτί.
 Αὐτὸ δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἱερμῆι κίλιππι ἴσος,
 Ὄξυ κατ' ἀκροτάτης πέλιος Τρώεσσι κελύων,
 Ἄλλοτε παρ Σιμόντι θίων ἐπὶ Καλλικελῶν.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέροισι μάκαρες θεοὶ ἀτρύγοντες,

- 65 Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα φέγγυντο βαφαῖαν.
 Δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Τρόθεν· αὐτὰρ ἔερεθε Ποσειδάων ἔτιναξεν
 Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὄφρων τ' αἰπεινά κάρηνα.
 Πάντες δ' ἑασείοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης.
- 66 Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἐδδειςεν δ' ὑπέρεφθεν ἀναξ' ἐρέρων, Αἰδοινεύς,
 Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μὴ οἱ ὑπερθεῖν
 Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐροσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανεῖη
- 65 Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Τόσσοις ἄρα κτύπος ὤρτο θεῶν ἔριδι ξυκίωντων.
 Ἴπτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδῶνος ἄνακτος
 Ἴστακ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὸν περὸντα·
 Ἄντα δ' Ἐνναλίιο θεῷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
- 70 Ἴρη δ' ἀντίστη χρυσηλάκατος, κελαιδινή,
 Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
 Ἀητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος, ἑριούνιος Ἐρμῆς·
 Ἄντα δ' ἄρ' Ἰφραίτιοιο μέγας Ποταμός βαθυδίνης,
 Ὄν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
- 76 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἐκτορὸς ἄντα μάλιστα λιλαίετο δύναι ὄμιλον
 Πριαμίδεω· τοῦ γὰρ ῥα μάλιστα ἔθυμός ἀνώγει
 Αἶματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαίρινον πολεμιστήν.
 Αἰνείην δ' ἰδυὺς λαοσσόος ὤρσεν Ἀπόλλων
- 80 Ἀντίκ Πηλεῖωνος, ἐνήκε δὲ οἱ μένος ἦν·
 Τίεϊ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἶσατο φωνήν·
 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεῖα, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
 Ἄς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
- 85 Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζεις·
 Τὸν δ' αὐτ' Αἰνείας ἀπαμειβομένος προσέειπεν·
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κλενεῖς
 Ἀντίκ Πηλεῖωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι·
 Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεις ἄντ' Ἀχιλῆος
- 80 Στήσομαι, ἀλλ' ἦδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
 Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν,
 Πέρας δὲ Λυρνησὸν καὶ Πηδάσον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεῦς
 Εἰθύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρος μένος λαιψηρὰ τε γούνα.
 Ἴκ' ἰδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
- 85 Ἢ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἦδ' ἐκέλευεν
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·

- Λαίε γὰρ πάρα εἶς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγαι,
 100 Πρὶν χρόος ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεὸς περ
 Ἴσον ταίνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ρία
 Νικήσει, οὐδ' εἰ παγγάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὐτὰ προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἥρωσ, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 Εὐχεο· καὶ δὲ σὲ φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκγεγάμεν, κείνος δὲ χειρότερος ἐκ θεοῦ ἐστίν·
 Ἥ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἧ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
 Ἄλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρεία, μηδὲ σε πάμπαν
 Λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειη.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μίγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῶ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο πάϊς λευκώλερον Ἥρη,
 Ἀντία Πηλεΐωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 Ἥ δ' ἄμυδις καλίσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνείας ὃδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῶ,
 Ἀντία Πηλεΐωνος· ἀνήκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἧμεῖς περ μιν ἀποτρωνώμεν ὀπίσσω
 120 Αὐτόθεν· ἧ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 Παροταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῶ
 Δευέσθω· ἵνα εἰδῆ, ὃ μιν φιλείουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων, οἳ δ' αὐτ' ἀνεμῶλιοι, οἳ τοπάρους περ
 Τρῳαῖν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δῆϊοιτητα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθμεν ἀντιώωντες
 Τῆσδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρῳέεσσι πάθῃσιν
 Σήμερον· ὕστερον αὐτὰ τὰ πείσεται, ἅσσα οἳ Δῖσσι
 Γεινομένῳ ἐπένησε λῆψ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πείσεται ὀμφῆς,
 130 Δεῖσται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
 Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Ποσειδάων ἰνοαίχθων·
 Ἥρη, μὴ χαλεπταίνε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρῆ·
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλομι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι·
 135 [Ἥμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰμεν·]
 Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθ' ἐξώμεσθα κίοντες
 Ἐκ πάτου ἐς σκοπὴν, πόλεμος δ' ἀνδρῶσσι μελήσει.
 Εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἧ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἥ Ἀχιλῆϊ ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 140 Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν εἰκόσ ὀρεῖται

- Φυλόπιδος· μάλα δ' ὤκα διακρινθέντας οἶω
 Ἄψ ἔμην Οὐλύμπόνδε, θεῶν μεθ' ὀμήγυριν ἄλλων,
 Ἡμετέρης ὑπὸ χειρῶν ἀνάγκη ἴφι δαμέντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησαιο Κνωστοχαλῆτες
- 145 Τείχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θεῖοιο,
 Τψηλόν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ποῖον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλείοιτο,
 Ὅπποτε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίουδε.
 Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔξετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
- 150 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀρήχτην νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὄφρ' ὤσι Καλλικολώνης,
 Ἀμφὶ σέ, ἦτε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
 Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθείατο μητιόωντες
 Βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ θυσηλεγέος πολέμοιο
- 155 Ὡκνεόν ἀμφοτέροι· Ζεὺς δ' ἤμενος ὕψι κέλευεν.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῶ,
 Ἄνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαϊρε δὲ γαῖα πόδεσσι
 Ὄρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἀριστοὶ
 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
- 160 Αἰνεῖας τ' Ἀχχισιάδης καὶ διὸς Ἀχιλλεύς.
 Αἰνεῖας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
 Νευστοῶν κόρυθι βριαρῆ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦρον
 Πρῶσθεν ἔχε σιτέροιο, τίναςσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἑτέρωσθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὡς
- 165 Σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμαῶσαι,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊθῶν αἰζηῶν
 Δουρὶ βάλῃ, ἐάλῃ τε χανῶν, περὶ τ' ἀφρός ὀδόντας
 Πύγεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·
- 170 Οὐρῆ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωσθεν
 Μαστίεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσασθαι·
 Γλαυκίῶν δ' ἰθύς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφρη
 Ἄνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρῶτω ἐν ὀμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλῆ' ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
- 175 Ἄντιον ἐκθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνεῖαιο.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεῖα, τί σὺ τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπέλθῶν
 Ἔσθης; ἣ σίγα θυμὸς ἐμοὶ μάχεσασθαι ἀνάγει,
- 180 Ἐλπόμενον Τρῳάεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξαναρίξῃς,
 Οὐ τοι ταῦνεκά γε Πριάμος γέρας ἐν χειρὶ θῆσει.
 Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἐμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.

- Ἡ νύ τί τοι Τρωῆς τέμετρος τέμον, ἔζοχον ἄλλων,
 185 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νίμῃαι,
 Αἶ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπὸς δὲ σ' ἔολπα τὸ φέβειν.
 Ἴδῃ μὲν σίγῃ, φημί, καὶ ἄλλοτα δουρὶ φάβησα.
 Ἡ οὐ μέμνη, ὅτε πᾶρ σε, βοῶν ἄπο, μῦνον ἰόντα,
 Σῦα κατ' ἰδαιῶν ὄρειων ταχίσσι πόδεσσι
 190 Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλλίξο φεύγων·
 Ἐνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τῆν
 Πύρρα, μαθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ·
 Ἀητιάδας δὲ γυναικᾶς, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 Ἴγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐφύβησται, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 Ἄλλ' οὐ νῦν σε φύεσθαι οἶομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελύω
 Ἐς πληθὺν ἰάναι, μῆδ' ἀνείλος ἴσασ' ἐμῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· φεχθῆν δὲ τε νήπιος ἔγνω.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 200 Πηλεΐδῃ, μὴ δῆ μ' ἐπίεσοί γε, νηπίτιον ὤς,
 Ἐλπεο δειδίξασθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμῖν κερτομίας ἤδ' αἰσῦλα μυθήσασθαι.
 Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γανεῖν, Ἴδμεν δὲ τοκῆας,
 Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
 205 Ὀφει δ' οὔτ' ἄρ' πᾶσιν ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σάφα.
 Φασὶ σὲ μὲν Πηληϊὸς ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἄλοσύνῃς·
 Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγκίσαιο
 Εὐχόμαι ἐκγεγήμεν, μήτηρ δὲ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.
 210 Τῶν δῆ νῦν ἕτεροὶ γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι
 Σήμερον· οὐ γὰρ φημ' ἐπίεσοί γε νηπιτίοισιν
 Ὄδῃ διακρινθέντε, μάχης ἐξ ἀπονείεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' ἐν εἰδῆς
 Ἥμετέρην γενεήν, πολλοὶ δὲ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κτίσσει δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὔπω ἴλιος ἰρή·
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
 Ἄλλ' ἐθ' ὑπορείας ὤκεον πολυπίδακος Ἰδῆς.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 220 Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τοῦ τρισχίλακι ἴπποι ἔλος κᾶτα βουκολίοντο
 Θήλειαι, πῶλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν.—
 Τῶν καὶ Βορέης ἠρώσαστο βοσκομινῶν,
 Ἴππῳ δ' εἰσάμενος παρελίξατο κυανοχαίτη·
 225 Αἰ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτακον δυοκαίδεκα πείλους.
 Αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,

- Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θείον, οὐδὲ κατέκλων·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιόιο θέεσκον. —
- 230 Τρωῖα δ' Ἐριχθόγιος τέκετο Τρώεσσιν ἀνακτα·
 Τρωῶς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Πῶς τ' Ἀσάρακος τε καὶ ἀντίθεος Ἴωνυμῆδος,
 Ὃς δὴ κάλλιτος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τὸν καὶ ἀνθρῆψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦειν,
- 235 Κάλλεος εἵνεκα οἴο, ἵν' ἀθανάτοισι μετέη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμῳν τε,
 Λάμπων τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος·
 Ἀσάρακος δὲ Κάπυ· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
- 240 Αὐτίμ' ἔμ' Ἀγχίσης, Πριάμος δ' ἔτεχ' Ἐκτορα δῖον·
 Ταυτῆς τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 Ὅπως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὦς,
- 245 Ἔσταοί· ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηιοτήτος.
 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνειδα μυθήσασθαι
 Πολλὰ μάλ' οὐδ' ἂν νηὺς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιο·
 Στρεπῆθ' ἄγε γλῶσσοι ἐπιβροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 Μυνητοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
- 250 Ὅπποῖόν κ' εἶπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαιο·
 Ἄλλα τίη ἔριδος καὶ νεῖκεα νῶϊν ἀνάγκη
 Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
 Αἶτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 Νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσση ἐς ἄγυιαν ἰούσαι,
- 255 Πόλλ' ἔτιά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 Ἀκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλ' ἄγε, θάσσον
 Γενεόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν!
- Ἢ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σῖκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
 260 Σμερδαλέω· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωπή·
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ
 Ἔσχετο, ταρβήσας· γάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 Ῥεῖα διελεύσεισθαι μεγαλήτορος Αἰνείου·
 Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
- 265 Ὡς οὐ φήϊδι· ἐπιβροτῶν ἐρικυδέα δῶρα
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν.
 Οὐδὲ τότ' Αἰνείου δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ῥήξε σάκος· χυρὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Ἄλλα δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτήχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς

- 270 Ἦσαν· ἐπὶ πάντε πύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθε κασσιτέροισι,
 Τὴν δὲ μίαν χρυσεῖν· τῇ ᾧ ἔχετο μείλιον ἔγχος.
 Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προῖει δολιχόσιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,
 275 Ἄνιυγ' ὑπο πρῶτην, ἣ λεπτότατος θεῖε χαλκός,
 Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινόσ βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηλείας ἤϊζεν μέλη, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' εἴλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχεν,
 Δείσας· ἔχχει δ' ἄρ' ὑπὲρ ῥώτου ἐπὶ γαίῃ
 280 Ἔστιν ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέροισι ἔλε κύκλους
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλειψάμενος δόρυ μακρόν,
 Ἔστι, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 Τραβήσας, ὃ οἱ ἄγχι κίγη βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐμμεμαὸς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος εἴφος ὀξύ,
 285 Σμερδαλία ἰάχων· ὁ δὲ χειρῶν λαβε χεῖρῖ
 Αἰνείας, μάγα ἔργον, ὃ οὐ δυο γ' ἄνθρωποι φέροισιν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἶσ'· ὁ δὲ μιν φέα πάλλε καὶ οἶος.
 Ἐνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 Ἡ κόρυθ' ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 290 Τὸν δὲ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄσφι θυμὸν ἀπηύρα·
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόσσησ Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖσ μετὰ μῦθον εἶπεν·
 Ὡ πόποι, ἣ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
 Ὅσ τάχα Πηλείωνι δαμῆϊσ Ἰδόςδε κάτεισιν,
 295 Πειθομενος μῦθοισιν Ἀπόλλωνος ἱκάτοιο·
 Νῆπιος, οὐδέ τί οἱ χροαιμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἄλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀνάϊτος ἄλγεα πάσχει,
 Μῆψ· ἔνεκ' ἀλλοτριῶν ἄχιων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 300 Ἄλλ' ἄγεθ' ἡμεῖσ περ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγμεν,
 Μῆπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεὺς
 Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δὲ οἶ ἔσ' ἀλέασθαι,
 Ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
 Δαρδίνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
 305 Οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 Ἴδῃ γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθησ Κρονίων·
 Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
 Καὶ παίδων παῖδες, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμίβειε ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 310 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόσσησ
 Αἰνείαν, ἣ κέν μιν ἐρῖσσαι, ἣ κεν ἐάσῃσ.
 [Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμῆμεναι, ἐσθλὸν εὔντα.]

- Ἦτοι μὲν γὰρ τοῖσι πολέας ὠμόσσαμεν ὄρκους
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 315 Μῆποτι ἐπὶ Τρώεσσιιν ἀλεξήσειν κακὸν ἡμᾶρ,
 Μηδ' ὀπίοι' ἄν Τροίην μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρηῖοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Βῆ ῥ' ἔμην ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχεΐων,
 320 Ἴξε δ', ὄθ' Αἰνείας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὄφθαλμῶν χέεν ἀχλύν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὐχαλκον
 Ἀσπίδος ἔξερυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 Καὶ τὴν μὲν προπάροισθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθνηκεν·
 325 Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς αἴερας.
 Πολλὰς δὲ στήχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 Ἴξε δ' ἐπ' ἑσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 Ἐνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μετὰ θωρήσσοντο.
 330 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, τίς σ' ὦδε θεῶν ὑπέοντα κελεύει
 Ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 Ὃς σεῦ ἕμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 335 Ἄλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβλήσῃαι αὐτῷ,
 Μῆ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Αἴδος εἰσαφίκηαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλλεύς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Θαρσύνσας δὲ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
 Οὐ μὲν γὰρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἔξαναρίξει.
 340 Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραθε πάντα.
 Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλλῆος ἀπ' ὄφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλύν
 Θεσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὄφθαλμοῖσιν·
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὄρωμαι·
 345 Ἔγχε μὲν τοδὲ κείται ἐπὶ χθονός, οὐδὲ τι φῶτα
 Λεύσσω, τῷ ἐφῆκα, κατακτάμεναι μενεαίων.
 Ἴη ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἴεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μᾶψ αὐτως εὐχετάσθαι.
 Ἐρφέτω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 350 Ἔσσεται, ὅς καὶ τῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ Λαλαοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 Τῶν ἄλλων Τρώων πειρηθῆσομαι ἀντίος ἐλθῶν.
 Ἴη, καὶ ἐπὶ στήχας ἄλτο· κέλευε δὲ φῶτι ἐκάστω·
 Μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἕστατε, δίοι Ἀχαιοί,
 355 Ἄλλ' ἄγ', ἀνήρ' ἄντ' ἀνδρὸς ἔτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι.

- Ἄργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμω περ ἔοντι,
 Τρῳασῶν δ' ἀνθρώπους ἐφίπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
 Οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τρῳασῶν ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο·
 260 Ἄλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε,
 Καὶ σθένει, οὐ μὲ τί φημι μεθ' ἡσέμεν, οὐδ' ἠβαιοῖν·
 Ἄλλὰ μάλα στιχὸς εἼμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἴω
 Τρῳῶν χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρῳέεσι δὲ φαιδίμος Ἔκτωρ
 265 Κίχλεθ' ὀμοκλήσας, φάτο δ' ἴμμεναι ἀντ' Ἀχιλῆος·
 Τρῳῆες ὑπέρθυμοι, μὴ δεῖδτε Πηλεΐωνα!
 Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·
 Ἐγχεῖ δ' ἄργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 270 Ἄλλὰ τὸ μὲν τελεεῖ, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺν κολουεῖ.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἼμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
 Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε ἄειραν
 Τρῳέες τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὠρτο δ' αὐτή.
 275 Καὶ τότε ἄρ' Ἔκτορα εἶπε παρστιάς Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἔκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
 Ἄλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δεῖδεξο,
 Μήπως σ' ἤε βύβλη, ἤε σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὐτίς ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 280 Ταρβήσας, οἷ ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.
 Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρῳέεσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκῆν,
 Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιτίωνα,
 Ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
 Ὄν Νύμφη τέκε νῆϊς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ,
 285 Τρωάων ὑπο νιφόεντι, Τῆς ἐν πίοιι δῆμῳ·
 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βύβλ' ἔγχεϊ δίος Ἀχιλλεύς
 Μείσσην κακὰ κεφαλὴν· ἣ δ' ἀνδρῶν πᾶσα κεάσθη.
 Δούπησεν δὲ πεσοῖν· ὃ δ' ἐπεύξατο δίος Ἀχιλλεύς·
 Κεῖσαι, Ὀτρυντεῖδῃ, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 290 Ἐνθαδὲ τοι θάνατος· γενεὴ δὲ τοι ἔστι ἐπὶ λῆμνῃ
 Ἰνγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρῴϊόν ἐστιν,
 Ἄλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἐρμῷ δινῆεντι.
 Ὡς ἔφατ' εἰσχύμενος· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν·
 Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο
 295 Πρῶτῃ ἐν ὑσμίνῃ, ὃ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
 Ἐσθλὸν ἀλεξητήρα μάχης, Ἀντήροφος υἱόν,
 Νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήν.
 Οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

- Αἰχμὴ ἱεμίνῃ φῆξ' ὄστιον, ἐγκίφαλος δὲ*
 400 Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμασῶτα.
 Ἰπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἱππων αἰζάντα,
 Πρόσθεον ἔθεν φεύγοντα, μεταφρονον οὔτασε δουρῶ.
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
 Ἥρυγεν, ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 405 Κούρων ἐλκόντων· γάννται δὲ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
 Ὡς ἄρα τόνγ' ἐρυγόντα λίπ' ὄστία θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ συν δουρὶ μετ' ἀντίθειον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἶσσκε μάχασθαι,
 Οὐνεκά οἱ μετὰ παιὶ νεώτατος ἔσκε γονοιο,
 410 Καὶ οἱ φίλιτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα·
 Δῆ τότε νηπιήσι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 Θυγε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ὤλεσε θυμὸν.
 Τὸν βύλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς,
 Νῶτα πυραΐουσοντος, ὅθι ζωατῆρος ὄχηες
 415 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ·
 Ἀντικρῦ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῆ·
 Ἰνυῆ δ' ἔριπ' οἰμώϊζας· νεφέλῃ δὲ μιν ἀμπεκαύλυψε
 Κυανῆν, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς.
 Ἐκτῶρ δ' ὡς ἐνόησε κασιγνήτων Παλῦδωρον,
 420 Ἐντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
 Κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτι ἔτλη
 Διφρον ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 Ὄξν δόρυ κραδάων, φλογὶ εἰκελος· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 425 Ἐγγύς ἀνήρ, ὃς ἐμὸν γε μάλιτ' ἐξεμίσσατο θυμὸν,
 Ὅς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολίεθμοιο γειφρας.
 Ἢ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσφρώνειεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἄσσαν ἴθ', ὡς κεν θᾶσσαν ὀλίθρου πείραθ' ἴκηαι!
 430 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κερυθαίολος Ἐκτῶρ·
 Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσι γε, νηπίτιον ὡς,
 Ἐλπεο δειδίξασθαι· ἐπεὶ σάρα οἶδα καὶ αὐτός,
 Μὴδὲν κροτοπίας ἦδ' αἰσυλα μυθῆσασθαι.
 Οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πελὺ χεῖρων.
 435 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνοισι κεῖται,
 Αἷ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 Δουρὶ βαλὼν· ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βίλος ὄξν πάροισθεν.
 Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεκαλὸν προΐει δάφν, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 Πνοιῆ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλλμοιο,
 440 Ἰκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ ἴκεθ' Ἐκτορα δῖον,
 Αὐτοῦ δὲ προπαίροιστε ποδῶν πέσειν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

- Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Σμερδαλία ἰάχων· τὸν δ' ἐξήραξεν Ἀπόλλων
 Ῥῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῆ·
 445 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθείαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσαντο, δαίμονι ἴσος,
 Διὶνὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπρα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐξ αὐτῶν νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἢ τέ τοι ἄγχι
 450 Ἦλθε κακὸν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἶ μείλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 Ἦ θῆν' σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Ἐξ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάφροθός ἐστιν.
 Νῦν δ' αὐτοὺς ἄλλους ἐπίεισομαι, ὃν κα κίχεται.
 455 Ὡς εἰπὼν Ἀρούπ' οὐτὰ κατ' ἀνχίνα μίεσον ἄκοντι·
 Ἦριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἧνν τε μέγαν τε,
 Καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 Οὐτάζων ἔλφεῖ μέγαλῳ, ἔλαιντο θυμόν.
 460 Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, νῆς Βίαντος,
 Ἄμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὡς χαμᾶζε,
 Τὸν μὲν δουρὶ βαλαίν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἦλθε, γούνων,
 Εἰπὼς εὐπεφίδοιτο, λαβῶν, καὶ ζωὸν ἄφειθε,
 465 Μηδὲ κατακτείνειεν, ὀμηλικίην ἐλεήσας·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκύνθυμος ἀνήρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
 Ἄλλὰ μάλ' ἔμμεμαῶς· ὁ μὲν ἠπτετο χεῖρεσι γούνων,
 Ἰέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὐτὰ καθ' ἧπαρ·
 470 Ἐκ δὲ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, ἄταρ μέλαν αἶμα κατ' αὐτοῦ
 Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν,
 Θυμοῦ δευόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὐτὰ παραστάς
 Δουρὶ κατ' οὐς· εἶδαρ δὲ δι' οὐατος ἦλθ' ἐτέροιο
 Λιχμῆ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον.
 475 Μίσσην κακὰ κεφαλὴν ἔλφεῖ ἤλασε κωπήεντι·
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ἔλφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
 Δευκαλλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοστας
 Ἀγκῶνος, τῆ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 480 Λιχμῆ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρι βαρυνθείς,
 Προσθ' ὀρώων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ ἀνχίνα θείνας,
 Τῆλ' αὐτῆ πῆληκι κάρη βίαιε· μυελὸς αὐτε
 Σφονδυλίῳν ἐκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κείμε τανισθείς.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵέναι μετ' ἀμύμοια Πείρεω υἱόν,

- 488 Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρηκῆς ἐριβόλακος εἰηλούθει·
 Τὸν βύλε μέσσον ἄκοιτι, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
 Ἴριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὃ δ' Ἀρηΐθσον θεράποντα,
 Ἄφ ἵππους στρέψαντα, μεταφρενον ὄξει δοροῖ
 Νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὠσε· κυκλήθησαν δέ οἱ ἵπποι·
 490 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθεί' ἄγκρα θεσπιδῆες πῦρ
 Οὔρεος ἄζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καλεῖται ὕλη,
 Παντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὄγς πάντη θῦνς σὺν ἔγχει, δαίμονι ἴσος,
 Κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μίλαινα.
 496 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξη βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
 Τριβήμεναι κῆρ λευκὸν ἐνυκτιμένη ἐν ἀλωῇ·
 Ῥίμφα τε λέπει· ἐγένοντο βῶων ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 Στεῖβον ὁμοῦ νέκνυς τε καὶ ἄσπιδας· αἵματι δ' ἄζων
 500 Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἰ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἵππειων ὀπλέων ἰαθάμιγγες ἔβαλλον,
 Αἴ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὃ δὲ ἴστο κῦδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρω δὲ παλάσσετο χεῖρας ὑάπτους.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Φ.

Trojanos partim ad urbem, partim in Xanthum (Scamandrum) agit Achilles, et multis in flumine trucidatis, XII juvenes vinctos inferiis Patrocli servat (1-33). Ibidem Lycaonem, Priami filium, quamvis supplicem (34-135), mox et Asteropæum, duocem Pæonum, cum aliis hujus gentis, interficit, Fluvio irriso, ut impari (136-210): cædemque continuabat, nisi Xanthus vi cadaverum obstrui se dolens, alveo eum excedere jussisset. Vix excesserat, quum rursus insilit; at Fluvius eum suis fluctibus mergere furit, et egressum insequitur (211-271). Jam in undis luctanti vires addunt Neptunus et Minerva; Xantho autem, qui irritator etiam Simoëntis opem invocat, a Junone objicitur Vulcanus, qui campum et Fluvium exurit, nec flammam cohibet, nisi eadem deâ auctore (272-384). Oriuntur deinde singulares contentiones cæterorum deorum: Martis, Minervæ, Veneris; Apollinis, Neptuni; Junonis, Dianæ; Mercurii, Latonæ (385-513). Post hæc in Olympum revertuntur dii præter Apollinem, qui Trojam versus pergit, dum Achilles ferro sævit per campum, alios compellit in urbem; quibus portam recludi jubet Priamus (514-543). Illi ne in fugâ opprimantur, Apollo Achillem primum immisso Agenore distinet, mox ipse, Agenoris specie indutus, fallit fugiundo, et ab urbe abstrahit (544-611).

Μάχη παραποτάμιος.

- Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴσον εὐφρέειος ποταμοῖο,
 Ζᾶνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 Ἐνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν
 Πρὸς πόλιν, ἢ περ Ἀχαιοὶ ἀνυζόμενοι φοβέοντο
 Ἰμᾶτι τῷ προτέρῳ, ὅτε μάλιντο φαίδιμος Ἐκτωρ
 Τῇ δ' οἶγε προχέοντο πεφυζότες ἤερα δ' Ἥρη
 Πίπτα πρόσθε βαθείαν, ἐρυνέμεν ἡμίστες δὲ
 Ἔς ποταμὸν εἰλεῦντι βαθύφρον, ἀργυροδίνην·
 Ἐν δ' ἔπιπτον μεγάλῳ πατάγῳ βράχε δ' αἰπὰ φέεθρα,
 10 Ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ

- Ἔργον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλισσόμενοι περὶ δίνας.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερίθονται,
 Φευγέμενοι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
 Ὅρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
- 15 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Πάνθου βαθυδιηέντος
 Πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενῆς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐκ' ὄχθῃ,
 Κεκλιμένον μυρικήσιν· ὁ δ' ἔσθορε, δαίμονι ἴσος,
 Φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
- 20 Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' αἰεκῆς
 Ἄορι θεινομένων, ἐρυσθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακῆτεος ἰχθύες ἄλλοι
 Φεύγοντες, πιμπλάσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
 Δειδιότιες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὄν κε λάβῃσιν·
- 25 Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 Πτώσσουν ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ' ἐπεὶ κάμα χεῖρας ἐναίρων,
 Ζωὸς ἐκ ποταμοῖο δυνώδεκα λέξατο κούρους,
 Ποινὴν Πατρόκλοιο Μεναιτιάδαο θασόντος.
 Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἦντε νεβρούς,
- 30 Ἀῆσι δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτῳσιν ἱμάσιν,
 Τούς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 Δῶκε δ' ἐταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, δαΐξέμενοι μενεαίνων.
 Ἐνθ' ὕει Πριάμοιο συνήτητο Λαρδανίδαο,
- 35 Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Ἴγυ λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 Ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεί χάλκῳ
 Τάμνε, νέους ὄρηπκας, ἴν' ἀρματος ἄντυγες εἶεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνώιστον κακὸν ἤλυθε Διὸς Ἀχιλλεύς.
- 40 Καὶ τότε μὲν μιν Ἀῆμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσεν,
 Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 Κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἰμβριος Ἥπειων, πέμψεν δ' ἐς Δίαν Ἀρίσβην·
 Ἐνθεν ὑπεκπροφυγὼν, πατρῷον ἵκετο δῶμα.
- 45 Ἐνδεκα δ' ἡμᾶτα θυμὸν ἐτέρπετο οἴσι φίλοισιν,
 Ἐλθὼν ἐκ Ἀῆμοιο· δυωδεκάτῃ δὲ μιν αὖτις
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὃς μιν ἔμελλεν
 Πέμψειν εἰς Αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης Διὸς Ἀχιλλεύς
- 50 Γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἰδρῶς
 Φεύγοντι ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἰδάμνα·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·

- Ἦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τὸδ' ὄφθαλμοῖσιν ὄρωμαι·
 65 Ἡ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὐσπερ ἔπεφνον,
 Αὐτίς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·
 Οἶον δὴ καὶ ὄδ' ἤλθε, φυγῶν ὑπο νηλεές ἦμαρ,
 Δῆμον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Πόντος ἄλως πολιῆς, ὁ πολέας αἰκοντας ἐρύκει.
- 66 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 Γένυσται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν, ἧδὲ θαλάω,
 Ἡ ἄρ' ὁμῶς καὶ κῆθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
 Ἰῆ φυσίζοος, ἧτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
 Ἦς ὄρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλθε τεθηπώς.
- 67 Γούνων ἀψασθαι μεμαώς· περὶ δ' ἦθειε θυμῷ
 Ἐκφυγεῖν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Ἦτοι ὁ μὲν δόρῳ μακρὸν ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐτάμειναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμα καὶ λάβε γούνων,
 Κύπας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
- 70 Ἔσθη, ἱεμένη χροὸς ἄμειναι ἀνδρομέοιο.
 Αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνοῦμαι σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δὲ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον!
- 71 Ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφές, αἰδοῖοιο.
 Πὰρ γὰρ σοὶ πρότῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
 Ἰῆματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένη ἐν ἄλωι,
 Καὶ μ' ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
 Δῆμον ἐς ἠγαθέην· ἐκατόμβοιον δὲ τοι ἤλφον.
- 72 Νῦν δὲ λύμην, τρεῖς τόσσα πορών· ἧὼς δὲ μοι ἔστιν
 Ἦδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἦλιον εἰλήλουθα,
 Πολλὰ παθῶν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Μοῖρ' ὄλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
 Ὅς μὲ σοι αὐτίς ἔδωκε· μινυνθάδιον δὲ με μήτηρ
- 73 Γείνατο, Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέγοντος,
 Ἄλτω, ὃς Λελέεσσι φιλοπτολίμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
 Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πριάμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
 Τῆσδε δῶα γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσις.
- 74 Ἦτοι τὸν πρότῳσι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὄξει δουρὶ·
 Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὄτω
 Σὺς χεῖρας φεύξομαι, ἐπεὶ ὅ' ἐπέλασέ γε δαίμων.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλο σῆσιν·
- 75 Μὴ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἐκτορός εἰμι,
 Ὅς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνήϊα τε κρατερόν τε.

- Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσήνυδα φαίδιμος υἱός,
 Δισσόμενος ἐπέεσσι· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν·
 Νῆπιε, μή μοι ἄποινα πιφάνασκο, μηδ' ἀγόρευε!
- 100 Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἰσιμον ἤμαρ,
 Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωὸς ἔλον, ἡδ' ἐπέρασσα·
 Νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κε θεὸς γο
 Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βύλῃσιν,
- 105 Καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 Ἀλλὰ, φίλος, θάναε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Οὐχ ὀράεις, οἷος καγὼ καλὸς τε μέγας τε;
 Πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
- 110 Ἀλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή —
 Ἔσσομαι ἢ ἤως, ἢ δεῖλη, ἢ μέσον ἤμαρ —
 Ὀπποῖτε τις καὶ ἐμείο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 Ἢ ὄγῃ δουρὶ βαλῶν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν οἴστω.
- Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
- 115 Ἐγχος μὲν ᾧ ἀπέηκεν, ὃ δ' ἔξετο χεῖρε πειτύσας
 Ἀμφοτέρας· Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ἕϊφος ὀδύ,
 Τῦψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
 Δύ ἕϊφος ἀμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖτο ταθεῖς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ἔειε, δεῦτε δὲ γαῖαν.
- 120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβῶν ποδός, ἦκε φέρεσθαι,
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἷ σ' ὠτειλήν
 Αἶμ' ἀπολιχηθήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
- 125 Οἴσει δινήεις εἴσω ἄλός εὐρέα κόλπον.
 Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρεῖχ' ὑπάξει
 Ἰχθύς, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
 Φθείρεσθ', εἰσοκεν ἄστῃ κίχτιον Ἰλίου ἰρῆς,
 Ἐμῆς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὅπιθεν κεραΐζων.
- 130 Οὐδ' ὑμῖν Ποταμὸς περ' εὐθρόος ἀργυροδίνης
 Ἀρκίσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολέας ἱερέυετε ταύρους,
 Ζωὸς δ' ἐν δίνῃσι καθέλετε μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκα πάντες
 Τίστε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιοῦ,
- 135 Οὗς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμείο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μάλλον·
 Ἐρμηγεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 Δίον Ἀχιλλῆα, Τρῳέεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλοιο.
 Τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,

- 140 Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίων,
 Κίϊ Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἄξιος εὐρυρέεθρος
 Γίνατο, καὶ Περιβόια, Ἀκισσαμενοῖο θυγατρῶν
 Πρεσβυτάτῃ· τῇ γὰρ ὅα μίγῃ Ποταμὸς βαθυδίνης.
 Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὃ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
- 145 Ἔστη, ἔχων δύο δοῦρα· μένος δὲ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν
 Ἐάνθος, ἐπεὶ κεκόλωτο θαῖκταμένων αἰζηῶν,
 Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλείφειν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσείπε ποδάργης διος Ἀχιλλεύς·
- 150 Τίς, πρόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μιν εἴλης ἀντίος ἐλθεῖν;
 Δυστήνων δέ τε παῖδες; ἐμῷ μίνοι ἀντιώσων.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Πηλεΐδῃ μεγάθυμῃ, τίη γενεῇν ἐρείνεις;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβόλου, τηλόθ' ἰούσης,
- 155 Παιονας ἀνδρας ἄγων δολιχεγχείας· ἦδε δέ μοι νῦν
 Ἦως ἑνδεκάτῃ, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἄξιοῦ εὐρυρέαντος,
 [Ἄξιοῦ, ὃς κίλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἴησιν.]
 Ὅς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεῖ, τὸν δ' ἐμὲ φασιν
- 160 Γέλνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· ὃ δ' ἀνέσχετο διος Ἀχιλλεύς
 Πηλεΐδα μέλιν· ὃ δ' ἄμαρτῇ δούρασιν ἄμφις
 Ἦως Ἀστεροπαίος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
 Καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βύλεν, οὐδὲ διαπρῶ
- 165 Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βύλε χειρὸς
 Δεξιτερῆς, σῦτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἦ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μέλιν ἰδυπτίωνα
- 170 Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίων.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὃ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 Μεσσοπαλῆς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μέλλινον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Ἄτ' ἐπὶ οἱ μεμαώς· ὃ δ' ἄρα μέλιν Ἀχιλῆος
- 175 Οὐ δύνατ' ἐκ κρημοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 Τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίων,
 Τρὶς δὲ μεθῆκε βίη· τὸ δὲ τέτρατον, ἦθελε θυμῷ
 Ἄσαι ἐπιγνάμψας δόρυ μέλλινον Αἰακίδαο,
 Ἄλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπήυρα.
- 180 Γαστέρα γὰρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
 Ἀσθμαίνοντι· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσιν ὀρούσας,

- Τεύχεά τ' ἔξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἔρισθενέος Κρονίωνος
 188 Παισὶν ἐρίζεσθαι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
 Φῆσθα σὺ μὲν Ποτιμοῦ γένος ἔμμεναι εὐροφίοντος·
 Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.
 Τίκτε μ' ἀνήρ πολλοῖσιν ἀνίσσων Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Διακίδης· ὁ δ' ἄρ' Διακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρηέντων,
 Κρείσσων δ' αὐτὲ Διὸς γενεῇ Ποταμοῖο τέτρυκται.
 Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμὸς γε πᾶσαι μίγας, εἰ δύναται τι
 Χραιομεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳτι μάχεσθαι.
 Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσαφιρίζει,
 196 Οὐδὲ βαθυθρόνιαιτο μέγα σθένος Σκφαινοῖο,
 Ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσαι θάλασσα,
 Καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρεῖατα μικρὰ νίουσι·
 Ἀλλὰ καὶ ὅς δειδοικε Διὸς μεγάλοιο κρηνοῖόν,
 Δεινὴν τε βροτην, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγγήση.
 200 Ἥ ῥα, καὶ ἐκ κρημοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 Τὸν δὲ καὶ αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπήνηρα,
 Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δάιτε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἔγγχευέες τε καὶ ἰχθυέες ἀμπερίνοντο,
 Δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
 206 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Παιῶνας ἱπποκορυστάς,
 Οἷ ῥ' ἔτι πῦρ ποταμὸν κεφοβήατο δινήεντα,
 Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ
 Χέρσ' ὑπο Πηλείδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.
 Ἔνθ' ἔλε Θερούλοχόν τε Μύδωνα τε Ἀστύπυλόν τε,
 210 Μνησόν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἠδ' Ὀφελίστην·
 Καὶ νῦ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παιῶνας ὠκύς Ἀχιλλεύς,
 Εἰ μὴ χρωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίτης,
 Ἄνερι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατεῖεις, περὶ δ' αἴσυλα φέζεεις
 216 Ἄνδρῶν· αἰεὶ γὰρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
 Εἴ τοι Τρῶας ἔδακα Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
 Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτω μέμμερα φέζε.
 Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκῶν ἐρατεινὰ ζέεθρα·
 Οὐδέ τι πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα διαν,
 220 Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως.
 Ἄλλ' ἀγέ δὴ καὶ ἕασον· ἀγῆ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρος Διοτρεφέας, ὡς σὺ κελεύεις.
 Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρξίζων,
 226 Πρὶν ἴλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἐκτορι πειρηθῆναι.

- Ἀντιβίην, ἣ κέν με δαμάσσειται, ἣ κεν ἐγὼ τόν.
 Ὡς εἰπὼν Τρῳέεσσι ἐπίσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 Καὶ τότε Ἄπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·
 Ὡ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγχε βουλᾶς
 220 Εἰρύναιο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 Τρῳαὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Δαίελος ὄψε δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
 Ἢ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἐνθόφρ' ἐμίσσῃ,
 Κρημνοῦ ἀπαΐζας· ὃ δ' ἐπίσσυτο, οἴδηματι θύων·
 225 Πάντα δ' ὄρινε φέεθρα κυκώμενος· ὡσεὶ δὲ νεκροῦς
 Πολλούς, οἳ ἄκατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὐς κτάν' Ἀχιλλεὺς·
 Τούς ἐκβαλλε θύραζε, μεμνηκῶς, ἦύτε ταῦρος,
 Χέρσονδε· ζωνὸς δὲ σάω κατὰ καλὰ φέεθρα,
 Κρύπτων ἐν δίῃσι βαθείησιν μεγάλῃσιν·
 230 Δεινὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
 Ὡθεὶ δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσι
 Εἶχε στηρῆσασθαι· ὃ δὲ πετέλην ἔλε χερσῖν
 Εὐφυνία, μεγάλην· ἣ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,
 Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ φέεθρα
 235 Ὀξοῖσιν πυκινοῖσι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,
 Εἶσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὃ δ' ἄρ' ἐκ δίῃς ἀγορούσας,
 Ἥϊξεν πεδίοιο πουλὶ κραιπινοῖσι πέτεσθαι,
 Δείσας· οὐδὲ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτόν
 Ἀροκελαινίων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 240 Διον Ἀχιλλῆα, Τρῳέεσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλεΐδης δ' ἀπόφουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
 Αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
 Ὅςθ' ἄμα νάρτιστός τε καὶ ὠκιστος πετεηνῶν·
 Τῷ εἰκῶς ἦϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκός
 245 Σμερδαλίον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς
 Φεῦγ', ὃ δ' ὄπισθε φέων ἔπετο μέγαλῳ ὀρυμαγθῶ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἄχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἠγεμονεύη,
 Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάσῃς εἴς ἔχματα βάλλων·
 250 Τοῦ μὲν τε προφροντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
 Ὀχλευνταί· τὸ δὲ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρῶζε
 Χάϊρῳ ἐνι προαεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγροισι·
 Ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κινήσατο κῦμα ῥόοιο,
 Καὶ λαμπρὸν ἰόντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
 255 Ὅσαάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρεης διὸς Ἀχιλλεὺς
 Στήναι ἐναντίβιον, καὶ γνῶμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 Τουσαάκι μιν μέγα κῦμα Διίπετρός ποταμοῖο

- Πλῆς ὄμους καθύπερθεν · ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα
 270 Θυμῷ ἀνιάζων · ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἰδάμνα
 Λαίβρος, ὑπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρθετε ποδοῦν.
 Πηλεΐδης δ' ἠμώξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν ·
 Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἔλευινὸν ὑπέστη
 Ἐκ ποταμοῦ σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 275 Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανιαίων,
 Ἄλλὰ φίλη μήτηρ, ἧ με ψεύδεσιν ἔθελγεν ·
 Ἢ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τειχεῖ θωροηκτῶν
 Λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσι.
 Ὡς μ' ὄφελ' ἔκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος ·
 280 Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δὲ κεν ἐξεναρίξεν.
 Νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἁλῶνας,
 Ἐρχθένι' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
 Ὅν ῥά τ' ἐναυλὸς ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.
 Ὡς φάτο · τῷ δὲ μάλ' οἶκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 Σιγῆτην ἔγγυς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρῆσιν ἐίκτην ·
 Χεῖρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστάσαντ' ἐπέεσσι.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων ·
 Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει ·
 Τοῖω γάρ τοι καὶ θεῶν ἐπιταφρόθω εἰμέν,
 290 Ζητὸς ἐπαιήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη ·
 Ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε διμῆμεναι αἰσιμὸν ἔστιν ·
 Ἄλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσαι αὐτός.
 Αὐτὰρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πίθῃαι ·
 Μῆ πρόν παύειν χεῖρας ἑμοῖου πολέμοιο,
 295 Πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τεῖχεα λαὸν ἔλσαι
 Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι. σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἴμεν · δίδομεν δὲ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
 Τῷ μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γάρ ῥα θεῶν ἄτρυνεν ἔφετιμή —
 300 Ἐς πεδῖον · τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο ·
 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ διακταμένων αἰζηῶν
 Πλῶιον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
 Πρὸς ῥόον αἰσσοντος ἄν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Εὐρυρῶν ποταμὸς · μέγα γάρ σθένος ἔμβαι' Ἀθήνη.
 305 Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μίνος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Χώετο Πηλεΐωνι, κύρυσσε δὲ κύμα ῥόοιο,
 Ἐψὸς ἀειρόμενος · Σιμόεντι δὲ κίκετ' αὔσας ·
 Φίλι κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
 Σχῶμεν · ἐπεὶ τάχα ἄστνυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 310 Ἐκπίρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενίουσιν.
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπύληθε ῥέεθρα ·

- ἴθατος ἐκ πηγῶν, πάντας δ' ὄροθυνον ἐναύλους·
 ἴστη δὲ μέγα κῆμα· πολὺν δ' ἔρρυμαγδὸν ὄρουε
 Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἀγροῖον ἄνδρα,
 315 Ὃς δὴ νῦν κρατεῖ, μέμονεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
 Φημί γάρ οὔτε βίην χραισμησόμεν, οὔτε τι εἶδος,
 Οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τὰ που μάλα νεοῖδι λιμνῆς
 Κεῖσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· κἀδ δὲ μιν αὐτὸν
 Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περιχεύας
 320 Μυρλόν, οὐδέ οἱ ὄστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
 Ἀλλέξαι· τούσῃν οἱ ἄσιν καθ' ὑπερθε καλύψω.
 Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεώ
 Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοὶ.
 Ἡ, καὶ ἐπώρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θῦών,
 325 Μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκροῖσιν.
 Πορφύρεον δ' ἄρα κῆμα Διῖπετιός ποταμοῖο
 ἴσται ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἦρεε Πηλεΐωνα.
 Ἥρη δὲ μέγ' ἄυσε, περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
 Μὴ μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
 330 Αὐτίκα δ' ἠφαιστον προσεφώνειεν, ὃν φίλον νιόν·
 Ὅρσσο, Κυλλοπόδιον, ἔμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
 Ξάνθον δινήεντα μάχη ἤσχομεν εἶναι·
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τίχιστα, πωραύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργύστεα Νότοιο
 335 Εἴσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρουσα θῦέλλαν,
 Ἢ κεν ἀπὸ Τρωῶν κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 Φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 Δένδρεα καὶ, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρὶ· μηδὲ σε πάμπαν
 Μυλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ·
 340 Μηδὲ πρὶν ἀπόπαιε τέον μένος, ἀλλ' ὀπότε ἄν δῆ
 Φθέγξωμ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!
 Ὡς ἔφαθ'· Ἰφραιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαιῆς πῦρ.
 Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ θαλετο, καὶε δὲ νεκρούς
 Πολλούς, οἳ ἔα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 345 Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχετό δ' ἀγλαῶν ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὄτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδὲ ἄλωήν
 Αἴψ' ἀνξηράνη· χαιρεὶ δὲ μιν ὄστις ἐθείρη·
 Ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κἀδ δ' ἄρα νεκρούς
 Κῆεν· ὃ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσα.
 350 Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρτίαι,
 Καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρόνον ἠδὲ κύπειρον,
 Τὰ περὶ καλά ἕεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 Τείροντ' ἐγγελεύς τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
 Οἳ κατὰ καλά ἕεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα.

- 365 Πνοιῆ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαιστοιο.
 Καλετο δ' ἴς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἡφαιστ', οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερῆζειν,
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὠδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
 Ἀγ' ἔριδος· Τρωῆς δὲ καὶ ἀντίκα διὸς Ἀχιλλεύς
- 366 Ἄστρος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
 Φῆ, πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφαυε καλὰ ῥέεθρα.
 Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῶ,
 Κνίσση μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κείται·
- 368 Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγεται, ζεῖ δ' ὕδωρ·
 Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἔυχετο· τεῖρε δ' αὐτῆ,
 Ἡφαιστοιο βήφει πολύφρονος. αὐτὰρ ὄγ' Ἥρην,
 Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρη, τίπτε σὸς τίος ἐμὸν ῥόον ἔχρας κήδειν;
- 370 Ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιός εἰμι,
 Ὅσων οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
 Πανέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τὸδ' ὁμοῦμαι,
 Μῆποι' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
- 375 Μῆδ' ὀπί' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δαηται
 Καιομένη, καιῶσι δ' Ἀρήϊοι υἱές Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' ἄρ' Ἡφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 Ἡφαιστε, σχέδ, τέκνον ἀγακλές! οὐ γὰρ εἰοικεν
- 380 Ἀθάνατον θεὸν ὠδε βροτῶν ἕνεκα στυφελῆζειν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ κατέσβησε θεσπιδαῖς πῦρ·
 Ἀφορῆον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 Πανασάσθη· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
- 385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσσε βεβριθυῖα,
 Ἀργαλήη· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
 Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρέϊα χθῶν·
 Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
 Ἥμενος Οὐλύμπω· ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
- 390 Γηθουσύνη, ὃθ' ὄρατο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 Ἐνθ' οἴγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
 Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίη ἐπόρουσεν,
 Χάλκειον ἔγχος ἔχων, καὶ ὄνειδειον φάτο μῦθον·
 Τίπτ' αὐτ', ὦ κυνάμνια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις;
- 395 Θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνήκας
 Οὐτάμεναι; αὐτῆ δὲ πανόψιον ἔγχος ἔλουσα,

- Ἴθυσ ἔμευ ὤσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδασας ;
 Τῷ σ' αὖ νῦν οἶω ἀποτισίμεν, ὅσα μ' ἔοργας.
- 400 Ὡς εἰπὼν οὕτως κατ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν,
 Σμερδαλίην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
 Τῇ μιν Ἄρης οὕτως μαιφόνος ἔγχεϊ μακροῦ.
 Ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἶλετο χειρὶ παχείῃ,
 Κεῖμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,
- 405 Τὸν δ' ἄνδρες πρότεροι θίσαν ἔμμεναι οὐρον ἀρούρης
 Τῷ βάλε θούρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λύσε δὲ γυῖα.
 Ἐπτά δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
 Τεύχεα τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 410 Νηπύτι, οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσῃ, ὅσσαν ἀρείων
 Εὐχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
 Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις,
 Ἡ τοι χωομένη κακὰ μῆδεταί, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
- 415 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ.
 Τὸν δ' ἄγε χεὶρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
 Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 420 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀρτυάωνη,
 Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμνεια ἄγε βροτολοιογὸν Ἄρηα
 Διήϊον ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε !
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετίσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
- Καὶ δ' ἐπεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
- 425 Ἥλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄμφω κείντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
 ἔλεν, ὅτ' Ἀργεῖοισι μαχοίατο θωρηκτῆσιν,
- 430 Ὡδὲ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
 Ἥλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώσασα·
 Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλλου ἐκπίρσαντες ἐνκτίμενον πτολλέθρον.
- Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
- 435 Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων·
 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν ; οὐδὲ ἕοικεν,
 Ἀρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἰσχίον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 Ἴομεν. Οὐλύμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δαῖ.
 Ἄρξε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
- 440 Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.

- Νηπύτι, ὡς ἄρσιν κραδίην ἔχεις! οὐδέ νυ τῶν περ
 Μένουαι, ὅσα δὴ πάθουεν κακὰ Ἴλιον ἄμφι,
 Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήγορι Λαομέδοντι
 Πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
 445 Μισθῶ ἐπιθήτω· ὃ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
 Ἦτοι ἐγὼ Τρῶεσσι πόλιν πέρι τείχος ἴδεσμα,
 Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἵν' ἀβήκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἑλικας βούς βουκολέεσκες
 Ἰδης ἐν κνήμοισι πολυπτύχου ὑλήεσσης.
 450 Ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθεῖς Ἦραι
 Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βίησατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 Σοὶ μὲν ὄγ' ἠτέλλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἐπι τηλεδαπάων·
 455 Στεῦτο δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῶ.
 Νῶϊ δέ τ' ἀσφόβοι κίωμεν κεκοτηότι θυμῶ,
 Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσεν.
 Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
 Πειρᾶ, ὡς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
 460 Πρόγνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίης ἀλόχοισιν!
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐνθαλίγαι, οὐκ ἂν με σάοφρονα μυθήσαιο
 Ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πολεμίζω,
 Διολῶν, οἱ φύλλοισιν εἰοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
 465 Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 Ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
 Πανσώμεσθα μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ θηριασάσθων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γάρ φα
 Πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
 470 Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νεέκεσε, πότνια θεῶν·
 [Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὄνειδειον φάτο μῦθον·]
 Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 Πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἱ εὐχος ἔδωκας;
 Νηπύτι, τί νυ τόσον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτῶς;
 475 Μὴ σε νῦν ἔτι πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 Εὐχομένου, ὡς τοπρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Ἄλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις·
 480 [Νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὄνειδείοις ἐπίεσιν·]
 Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύν ἀδδέες, ἀντί' ἐμεῖο
 Στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
 Τοξοφόροι περ ἑούση· ἐπεὶ σε λείοντα γυναιξίν

- Ζεύς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἦν κ' ἐθέλησθε.
 485 Ἴτιοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
 Ἄγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοισιν ἴφι μάχεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο θυήμεναι ὄφρ' εὐ εἰδῆς,
 Ὅσον φερέτρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερέρις.
 Ἡ ῥά, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτεν
 490 Σκαιῆ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ἔμων αἴνυτο τόξα.
 Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔδεινε παρ' οὔατα μειδιώουσα
 Ἐντροπαλιζομένην ταχίης δ' ἐκπιπτον οὔτοιο.
 Δακρυόεσσα δ' ὑπαιθα θεῶ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 Ἢ ῥά θ' ὑπ' ἔρηκος κοίλῃν εἰςέπιπτο πέτρην,
 495 Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλώμεναι αἰσιμον ἦεν.
 Ὡς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Αἴτω δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Αἴτωϊ, ἔγω δὲ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 Πληκτίζουσ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέτω·
 500 Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὐχέσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Αἴτω δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 Πεπτεῖσι ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφαίλλυγι κοίλης.
 Ἡ μὲν τόξα λαβούσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἧς. —
 505 Ἡ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἴκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ·
 Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἱανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ αἶ
 Εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρατο, ἦδ' ἠγαλάσασα·
 Τίς νῦν σε τοιαῦδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανωίωνων ;
 610 [Μαψιδίως, ὡσεὶ τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ ;]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδείην·
 Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
 Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νείκος ἐφήπται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 615 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσπετο Ἴλιον ἱρήν·
 Μὴ βλετο γὰρ οἱ τεῖχος ἐυδμήτοιο πόλης,
 Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρορον ἦματι κείνου.
 Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ὄντες,
 Οἱ μὲν, χαόμενοι, οἱ δέ, μάγα κυδιόωντες·
 620 Καὶ δ' ἴζον πάρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Τρωῶας ἅμας ἀντούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
 Ἄστεις αἰθομένοιο, θεῶν δὲ ἑ μῆνις ἀνῆκεν·
 Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδε ἐφῆκεν·
 625 Ὡς Ἀχιλλεύς Τρωέεσι πόνον καὶ κῆδε ἔθηκεν.
 Ἐσθήκει δ' ὁ γέρον Πριάμος θεῖον ἐπὶ πύργου,

- Ἔς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἄλλη
 Γύγνεθ'· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βραῖνε χαμᾶζε,
- 830 Ὀτρυνέων παρὰ τείχος ἀγακλειτοῦς πυλαωρούς·
 Πεπταμένως ἐν χερσὶ πύλας ἔχει, εἰσόκε λαοὶ
 Ἐλθῶσι προτὶ ἄστν πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἐγγύς οἶδε κλονέων· νῦν οἴω λογιεῖσθεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσωνιν ἀλέντες,
- 835 Αὐτὶς ἐπανθήμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 Δειδία γὰρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τείχος ἄλῃται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὄχθας·
 Αἰ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν φάος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἄντιος ἐξέθορε, Τρῶων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
- 840 Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
 Δίψῃ καρχαλέοι, κεκοιμημένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεύγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
 Αἰὲν ἔχε κρατερῇ, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἐνθα κεν ὑπίπυλον Τροίην ἔλον νιές Ἀχαιῶν,
- 845 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν,
 Φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονα τε κρατερόν τε.
 Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, παρ δὲ οἱ αὐτὸς
 Ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκαλυπτο δ' ἄρ' ἤερι πολλῇ.
- 850 Αὐτὰρ ὄγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
 Ἔστη, πολλὰ δὲ αἰ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 Ὡ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 Φεύγω, τῆπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
- 855 Αἰρήσει με καὶ ὡς, καὶ ἀνάγκη δειροτομήσει.
 Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλη
 Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὄφρ' ἂν ἱκωμαι
 Ἴθης τε κνημοῦς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύω·
- 860 Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσαμένος ποταμοῖο,
 Ἴθρῶ ἀποψυχθῆις, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μὴ μ' ἀπαιερόμενον πόλιος πεδίοις νοήσῃ,
 Καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
- 865 Οὐκίτ' ἐπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 Αἴην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστι ἀνθρώπων.
 Εἰ δὲ κέν οἱ προπύροισθε πόλιος κατεναντίον ἔλθῃ
 Καὶ γὰρ θῆν τούτῳ τρωτὸς χρῶς ὄξεϊ χαλκῶ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώποι.

- 770 [Ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.]
 Ὡς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλεῖς μίεν· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Ἄλκιμον ὄρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἦντε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 Ἄνδρὸς θηρητήρος ἐναντίον, οὐδὲ τι θυμῷ
- 775 Ταρβεί, οὐδὲ φοβῆται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
 Εἶπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσιν,
 Ἄλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
 Ἀλκῆς, πρὶν γ' ἠὲ ξυμβλημένοι, ἠὲ δαμῆναι·
 Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, διὸς Ἀγήνορ,
- 780 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασθαι Ἀχιλῆος·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἵσων,
 Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μὲγ' αὐτεῖ·
 Ἡ δὴ που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, παλιδίμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἥματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγεροῖων.
- 785 Νηηπίτι, ἠ' τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
 Ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν,
 Οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ νιῶν,
 Ἦλιον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 Ὡδ' ἐκπαγλὸς ἔων καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
- 790 Ἡ ῥα, καὶ ὄξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 Ἀμφὶ δὲ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 Βληθδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 Βλημένον, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
- 795 Πηλείδης δ' ὄρμησάτ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· οὐδὲ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρῆσθαι,
 Ἄλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 Ἥκνυχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλω ἀποείργαθε λαοῦ·
- 800 Αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγήνορι πάντα τοικῶς,
 Ἔσθῃ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 Ἔως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
 Τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινηέντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλω δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
- 805 Ὡς αἰεὶ ἔλποιο κιχῆσεσθαι ποσὶν οἴσιν·
 Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὀμίλῳ
 Ἀσπασιοὶ προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέωντων.
 Οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιός καὶ τελχεὸς ἐκτός
 Μῆναι ἐτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
- 810 Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἄλλ' ἔσυμένως ἐξείχοντο
 Ἐς πόλιν, ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σάωσαν.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Χ.

Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro flebiliter revocantibus (1-89). Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; aspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circum mœnia agente (90-166). Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lacibus, illi necem appendit, quem ab Apolline statim desertum Minervâ, specie fratris Desiphobi, ad dimicandum hortatur (167-247). Ita heroës congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit (248-305). Tandem hunc, maximâ contentione pugnantem, Achilles hastâ transfigit, armis spoliat, insultandum fœdandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat (306-404). Hectoris sui interitum plorat omnis civitas, lamentantur ex muro spectantes parentes et domo excita Andromache (405-515).

Ἔκτορος ἀναίρεσις.

- ⁹ Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἦντε νεβροί,
 Ἴδρω ἀπεψύχοντο, πλον τ' ἀκίοντό τε δίψαν,
 Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ ἄχαιοι
 Τέλχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
⁸ Ἔκτορα δ' αὐτοῦ μῆναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
 Ἰλλου προπάροιθε, πυλάων τε Σχαιῶων.
 Αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Τίπτι με, Πηλεΐος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
 Αὐτὸς θνητὸς ἔων θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πά μ'ε
¹⁰ Ἔγνωσ, ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' αὐπερχές μενεαίνεις.
 Ἥ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας,
 Οἱ δὲ τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λίσσῃσθε.

- Οὐ μὲν μα κτενίεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.
 Τὸν δὲ μίγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκῆς Ἀχιλλεύς·
 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
 Γαῖαν ὀδαῖ εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
 20 Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύννημίς γε παρῆη.
 Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Σευάμενος, ὡς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὅς ῥά τε φεία θέησι τιταίνόμενος πεδίωιο·
 Ὡς Ἀχιλλεύς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
 25 Τὸν δ' ὁ γέρον Πρῖαμος πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν.
 Παμφαλινόνθ', ὥστ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίωιο,
 Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἰσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστρασι νυκτὸς ἀμολγῆ·
 Ὅντι κύν' Ὠρίωνος ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 30 Λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστί, κακὸν δὲ τε σῆμα τέτυκται,
 Καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεῖοντος.
 Ἦ μωξεν δ' ὁ γέρον, κεφαλῆν δ' ὄγε κόψατο χερσέν,
 Τῆσ' ἀνασχομενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγγυώνει,
 35 Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπαύροισι πυλάων
 Ἔστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 Τὸν δ' ὁ γέρον ἔλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὄρεγνός·
 Ἔκτορ, μὴ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τούτου
 Οἶος ἀνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότιμον ἐπίσπησ,
 40 Πηλείωνι δαμεις· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Σχέτλιος! αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
 Ὅσσον ἔμολξ' τάχα κέν ἐ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
 Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὐνὴν ἔθηνεν,
 45 Κτείνων, καὶ περὶ νῆσων ἐπι τηλεδαπάων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
 Τούς μοι Λαιοθῆ τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῷ, ἦ τ' ἂν ἔπειτα
 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρον ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 Εἰ δ' ἤδη τεθνήασι, καὶ εἰν Αἶδαο δόμοισιν,
 Ἄγλος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
 Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυθ' αἰετῶν ἄλγος
 55 Ἔσσειται, ἦν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.

- Ἄλλ' εἰσέρχθε τείχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σωθήσῃς
 Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς.
 Πρὸς δ' ἔμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 60 Δυσμογον, ὃν ἴσα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 Αἴσῃ ἐν ἀργαλίῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Τίς τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθίτσας τε θύγατρας,
 Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νῆπια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 65 Ἐλκομένας τε νουὸς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν μιν κύνες προῦρσι θυρήσιν
 ὤμησται ἐρούουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὄξει χαλκῷ
 Τύψας, ἢ ἐβαλὼν, ῥεθίων ἐκ θυμὸν ἔληται,
 Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπέζης πύλαωρούς,
 70 Οἳ κ' ἐμὸν αἷμα πίνοντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ,
 Κεῖσονται ἐν προθύροισι. νῆα δὲ τε πάντ' ἐπίοικεν,
 Ἀρηϊπταμένω, δεδαϊγμένω ὄξει χαλκῷ,
 Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ,τι φανήη·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολίον τε κάρη, πολίον τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 Τούτο δὴ οἰκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ἢ ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνά τριχὰς ἔλκετο χερσίν,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
 Μήτηρ δ' αὐτῷ ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 80 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν·
 Καὶ μιν δακρυχέουσα· ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 ἔκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον
 Αὐτήν! εἴπατέ τοι λαθικηδεὰ μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μῆσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνα δὲ δηϊὸν ἄνδρα,
 85 Τρίχως ἐντὸς ἑῶν, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 Σχέτιλιος! εἴπερ γάρ σε κατακτάνη, οὐ σ' εἶ ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 Οὐδ' ἄλλοχος πολύδαρος· ἀνευθε δὲ σε μέγα ρῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 90 Ὡς τῷγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
 Πολλὰ μισθόμενα· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθον·
 Ἄλλ' ὄγε μὲν Ἀχιλλῆα πελώριον ἄσασον ἰόντα.
 Ὡς δὲ δρᾶκων ἐπὶ χεῖρ' ὀρέστροφος ἄνδρα μένησιν,
 Βεβρωχῶς κακὰ φάρμακ'· ἔδου δὲ τί μιν χολὸς αἰνός·
 95 Σμερδαλίον δὲ δεδορκεν, ἐλισσόμενος περὶ χεῖρ'
 Ὡς ἔκτορ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώραει,
 Πύργῳ ἐπι προὔχοντι φαεινῇ ἀσπίδι ἐρείσας.
 Ὁχθῆσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 21*

- Ὡ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 Ὃς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἠγήσασθαι
 Νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ἄσπετο διὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλλήσιν ἐμῆσιν,
 105 Αἰδέομαι Τρῳᾶς καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
 Μῆποτέ τις εἴκησι κακώτερος ἄλλος ἐμῆο·
 Ἐκτῶρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότε ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἢέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
 Καὶ κόρυθα βριαρῆν, δόρυ δὲ πρὸς τείχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κούλης ἐνὶ νηυσὶν
 Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἦ τ' ἐπλετο νεκρεὸς ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἀποδάσασθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε πέκυθεν·
 Τρωσὶν δ' αὐτὸ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μῆτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδρα πάντα δάσασθαι·
 [Κτῆσιν ὄσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργει·]
 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μῆ μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔσθτα,
 125 Αὐτῶς, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ θροῦς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
 Τῷ ὀαρίζεμεναι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
 Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 Βίλτερον αὐτὶ ἔραδι ξυνελαννέμεν· ὅτι τάχιστα
 130 Εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ.
 Ὡς ὤρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνυαλίῳ, κορυθαῖκι πτολεμιστῇ,
 Σείων Πηληϊάδα μέλιην κατὰ δεξιὸν ὤμον
 Διυῆν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἑλαμπετο εἰκαλὸς ἀνγῆ
 135 Ἢ πυρὸς αἰδομένου, ἢ ἡέλιον ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ' ὥς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Αὐτῆ μάνειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς·
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεπειθώς.
 Ἦντα κίρκος ὄρεσφιν, ἑλαφροτάτος πετεγῶν,
 140 Ῥηϊδίως οἶμησε μετὰ τήρῳνα πέλειαν·
 Ἢ δὲ θ' ὑπαιθα φοβείται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεικκός·

- Τυφάει ἐπαύσσει, ἔλπειν τί εἰ θυμὸς ἀνώγει
 Ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰθύς πέτετο· τρεῖς δ' ἔκωτορ
 Τείχος ὑπο Τρώων, λαιψήφα δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
 Τείχος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξίτων ἰσσεύοντο·
 Κρουνοὶ δ' ἵππων καλλιφρόω, ἐνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαὶ ἀνέσσουσι Σκαμανδρον δινήεντος.
 Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῶ φέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 Πύγεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθρομένοιο·
 Ἡ δ' ἐτέρη θέρεϊ προφείει εἰκνῖα χαλάζῃ,
 Ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἣ ἐξ ὕδατος κρουπιτάλλῃ·
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶων πλυνοὶ εὐφρέες ἐγγυὸς ἔασιν
 Καλοὶ, λαίνεοι, ὅθι εἴματα σιγαλόεντα
 155 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρες.
 Τοπρὸν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθεῖν νίης Ἀχαιῶν.
 Τῇ ἕα παραδραμέτην, φεύγων, ὃ δ' ὀπισθε διαίκων·
 Προσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφηνε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἰερήϊον, οὐδὲ βοεῖην
 160 Ἀρνύσθην, ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 Ἄλλὰ περὶ ψυχῆς θεῶν ἔκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ὡς δ' οἱ ἀεθλοφόροι περὶ τέρματι μώνυχες ἵπποι
 Ῥιμφοι μάλα τραχώσῃ· τὸ δὲ μέγα καίται ἀεθλον,
 Ἢ τρίπος ἠὲ γυνή, ἀνδρὸς καταεθνηῶτος·
 165 Ὡς τῶ τρεῖς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δὲ τε πάντες ὄρωντο.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ ποιοι, ἣ φίλον ἀνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 Ἐκτορος, ὃς μοι πολλὰ βῶων ἐπὶ μηρὶ ἔκην,
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτὴ
 Ἐν πόλει ακροτάτῃ· νῦν αὐτὴ εἰ δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἄστυ περὶ Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι διώκει.
 Ἄλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
 175 Ἢέ μιν ἐκ θανάτοιο σῶσομεν, ἠέ μιν ἦδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἰόντα.
 Τὸν δ' αὐτὴ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἷον εἶπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἰόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 180 Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσχερὸς ἐξανυλῦσαι;
 Ἐφθ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ὑπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θίψει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 Πρόφρονι μυθήομαι· ἐθέλω δὲ τοι ἦπιος εἶναι·

- 185 Ἐρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδὲ τ' ἐρώει.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴζασα.
 Ἐκτορα δ' ἀπερχέξαι κλονίῳν ἴφειπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύνων ἐλάφοιο δίληται,
 190 ὄφρασ ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκυα καὶ διὰ βήσασα·
 Τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνω,
 Ἄλλὰ τ' ἀνιχνεύων θείει ἔμπεδοσ, ὄφρα κεν εὐρη.
 Ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Οὐσάκι δ' ὄρμησεις πυλάων Λαρδανιάων
 195 Ἀντιον αἴζασθαι, ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργουσ,
 Εἴ πῶς οἱ καθύπερθεν ἀλάλοικον βελείσσειν·
 Τουσσάκι μιν προπάροισθαι ἀποστρέψασαι παραφθᾶς
 Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 Ὡς δ' ἐν ὀνείρω οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
 200 Οὐτ' ἄρ' εἰ τὸν δύναται ὑποφευγεῖν, οὐθ' ὅ διώκειν·
 Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίη, οὐδ' ὄσ ἀλύξαι.
 Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ Κίρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὅσ οἱ ἐπόησε μένος λαιψηρά τε γούνα·
 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆατι δίος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι τιχρὰ βέλεμα·
 Μῆτις κῦδος ἄροιο σφαλῶν, ὃ δὲ δευτέρου ἔλθοι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κροννοὺς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατῆρ ἐτίτανε τάλαντα·
 210 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆφε τανηλεγέος θανάτοιο,
 Τῆν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπει δ' Ἐκτορος αἰσιμον ἤμαφ,
 Ὡχετο δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δὲ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλεΐωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 215 Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ ρωτῆ γ' ἔολπα, Δίε φλεε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσασθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆασ,
 Ἐκτορα δηώσαντε, μάχης αἰτόν περ ἑόντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινδόμενος πατρός Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγὼ τοσ
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπέειθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 225 Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινοσ ἐφεισθεῖσ.
 Ἥ δ' ἄφα τὸν μὲν ἔλειπε, κυχῆσατο δ' Ἐκτορα Διὸσ,
 Δῆφρόβοι εἰκνῖα διήμιεσ καὶ αἰτερέα φωνῆν·

- Ἄγχοῦ δ' ἰστιαμένη ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθ' εἴ, ἣ μάλα δὴ σε βιάζεται ὠκύς Ἀχιλλεύς,
 230 ἄστν πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξόμεσθα μένοντες.
 Τὴν δ' αὐτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Διήφοβ', ἣ μὲν μοι τοπάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
 Ἰγνώτων, οὗς Ἐκάβη ἠδὲ Πριάμος τέκε παῖδας·
 235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοεῶ φρεσὶ τιμήσασθαι,
 Ὅς ἐλθῆς ἐμεῦ εἶνακ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥθ' εἴ, ἣ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 Ἄισσονθ', ἐξείης γουνοῦμενοι, ἀμφὶ δ' ἵταίροι,
 Αὐθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἄπαντες·
 Ἄλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείετο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδὲ τι δούρων
 Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 Νῶϊ κατακτείνας, ἔγαρα βροτόεντα φέρηται
 Νῆας ἐπι γλαφυράς, ἣ κεν σφ' ἄστυρ δαμῆη.
 Ὡς φασμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγήσατο Ἀθήνη.
 Οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλῆος υἱέ, φοβήσομαι, ὡς τοπάρος περ.
 Τρίς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμον διον, οὐδέ ποτ' ἐλθῶ
 Μείναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτὲ με θυμὸς ἀτήκεν,
 Στήμεναι ἀντία σείο· ἔλοιμί κεν, ἣ κεν ἀλοίην.
 Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοῦς ἐπιδαίμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπαγλον ἀεικίω, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δῶη καμμοσίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὡς δὲ σὺ φέξεις.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, μὴ μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 Οὐδέ λύκοι τε καὶ ἄφνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι,
 Ἄλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 265 Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 Ὅρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολέμιστήν.
 Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρὴ
 Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλίον πολέμιστήν.
 270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξ· ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἀθήνη

- Ἐγχεῖ ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἄθροα πάντ' ἀποτίσω·
 Κῆδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θυῶν.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 275 Ἔξετο γὰρ προῦδῶν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκειον ἔγχος,
 Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνά δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἄψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
 Ἐκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
 Ἥμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκειλ' Ἀχιλλεῦ,
 280 Ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἦτοι ἔφης γε·
 Ἀλλὰ τις ἀρτιπέης καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
 Ὅφρα σ' ὑποδδίσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 Οὐ μὲν μοι φευγοντι, μεταφρόνῳ ἐν δόρῳ πῆξις,
 Ἄλλ' ἰθύς μεμῶντι διὰ στήθεσφιν ἴλασσον,
 285 Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
 Χάλκειον! ὡς δὴ μιν σῶ ἐν χοῦί πᾶν κομίσαιο.
 Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
 Σῆο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μάλιστα.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 290 Καὶ βύαε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
 Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκειος δόρυ. χῶσατο δ' Ἔκτωρ,
 Ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτάσιον ἔκφυγε χειρός·
 Στῆ δὲ κατηφής, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλιον ἔγχος·
 Διήφοβον δ' ἐκάλεε λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,
 295 Ἥτεέ μιν δόρυ μακρὸν· ὃ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἐκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ φωνήσεν τε·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν·
 Διήφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωα παρῆναι·
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
 300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεν,
 Οὐδ' ἀλή· ἦ γὰρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
 Ζηνὶ τε καὶ Διὸς νιεῖ, Ἐκηβόλω, οἳ με πάρος γε
 Πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὖτέ με Μοῖρα κιχάνει·
 Μῆ μὲν ἀσπονδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολομην·
 305 Ἀλλὰ μέγα φέξας τι καὶ ἔσομένοιοι πυθέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
 Τό οἱ ὑπὸ λαπάρῃν τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.
 Οἷμησεν δὲ ἀλεῖς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
 Ὅστι εἰσιν πεδλονδε διὰ νεφῶν ἐρεβεννῶν,
 310 Ἀρπάζων ἢ ἄρ' ἀμαλῆν ἢ πτώκα λαγῶν.
 Ὡς Ἐκτωρ οἷμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
 Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
 Ἄγχιον· πρόσθεν δὲ σάκος στήθεσσι κάλυψε

- Καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευ φαεινῇ,
 315 Τετραφάλω· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθαιραι
 Χρυσταί, ἃς Ἥφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμναίης.
 Οἶος δ' ἄστῆρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 Ἔσπερος, ὃς κάλλιτος ἐν οὐρανῶ ἴσταται ἄστῆρ·
 Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς·
 320 Πάλλεν· δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἔκτορι δίω,
 Εἰσορόων χροῖα καλόν, ὅπῃ εἴξει μάλιστα.
 Τῷ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῖα χαλκεία τεύχη,
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτύς·
 Φαίνεο δ', ἧ κληίδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
 325 Δαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος·
 Τῇ ῥ' ἐπὶ αἰ μεμαῶν ἔλασ' ἔγχεῖ διος Ἀχιλλεύς·
 Ἀντικρῦ δ' ἀπικλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῆ.
 Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελή τάμε χαλκοβάρεια,
 Ὅφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 Ἦρπε δ' ἐν κονίῃς· ὃ δ' ἐπέυξάτο διος Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, αἰτάρ που ἔφης, Πατρόκλῃ ἔξενιρίζων,
 Σῶς ἔασσεθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νοσφιν ἔοντα.
 Νῆπιε! τοιοῦδ' ἀνευθεν ἀσαστήρ μὲγ' ἀμείνων
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσιν ἐγὼ μετόπισθε λελειμμένη,
 335 Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες τῆδ' οἰωνοὶ
 Ἐκλήουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανεῖον προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Λίσσασθ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 Μὴ μ' ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 340 Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἄλις χρυσόν τε δέδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατῆρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρώες καὶ Τρώων ἄλαχοι λελάχουσι θανόντα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 345 Μὴ με, κύνων γούνων γουναίεο, μηδὲ τοκῆων!
 Αἰ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 Ὡμ' ἀποταμόμενον κρέα ἔδμεναι, οἶά μ' ἔοργας·
 Ὡς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλαλκοί·
 Οὐδ' εἰ κέν δεκάμεις τε καὶ εἰκοσινῆριτ' ἄποινα
 350 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωμαι δὲ καὶ ἄλλα·
 Οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτόν χρυσῶ ἐρύσσασθαι ἀνώγοι
 Δαρδανίδης Πηλεῖος· οὐδ' ὡς σέγε πότνια μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὅν τέκεν αὐτή,
 Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰῶνοι κατὰ πάντα δάσσονται.
 355 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Ἦ σ' εὐ γινώσκων προτιφύσομαι, οὐδ' ἄρ' ἐμῆλλον

- Πάισιν ἢ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Φράζεο νῦν, μὴ τοί τι θεῶν μήτημα γένομαι,
 Ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 360 Ἐσθλὸν ἔοντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σχαιῆσι πύλῃσιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτῳ κάλυψεν·
 ψυχὴ δ' ἐκ φεθέων πταμένη Ἄιδόςδε βεβήκει,
 Ὀν πόμον γούωσα, λιπούσ' ἀδροιῆτα καὶ ἦβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηΐδα διὸς Ἀχιλλεύς·
 365 Τίθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῆ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἧδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐτύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 Καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔθηξ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 Αἵματοσεντ'· ἄλλοι δὲ περιδρομμον νίεσ' Ἀχαιῶν,
 370 Οἳ καὶ θηήσαντο φύην καὶ εἶδος ἀγῆτον
 Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουητί γε παρέστη.
 Ὡςδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφοφάσασθαι
 Ἐκτωρ, ἦ ὅτε νῆα; ἐπέπρησεν πυρὶ κηλίφ.
 375 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὔτησασκε παραστάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἔξενάριξε παδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἧδὲ μέδοντες,
 Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ θαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 Ὅς κακὰ πόλλ' ἔβρεξεν, ὅσ' οὐ συμκαρτες οἳ ἄλλοι·
 Εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 Ὅφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὄντιν' ἔχουσιν·
 Ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πισόντος,
 Ἢ ἐμένειν μεμάσσι, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἔόντος.
 385 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διαλέξατο θυμός;
 Κεῖται πᾶρ νῆεσι νέκυσ ἀκλαντος, ἄθραπτος,
 Πατροκλός· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αἴδαο,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλον μεμνήσομ' ἑταίρων.
 Νῦν δ' ἄγ', αἰείδοντες παιήονα, κούροισι Ἀχαιῶν,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφρομεν Ἐκτορα διόν,
 Ἢ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῶ ὣς, εὐχετόωντο.
 395 Ἡ ῥα, καὶ Ἐκτορα διόν αἰκία μήδετο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηγε τέροντε
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πέτρης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἰμάντας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβῆς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰείρας,

- 100 Μάστιξεν δ' ἑλάαν, τῷ δ' οὐκ ἔκοντε πετίσθην.
 Τοῦ δ' ἦν ἔλκομένοιο κονίβαλος· ἀμφὶ δὲ χαιται
 Κυνῆται πλῆναντο, κάρη δ' ἄπαν ἐν κονίησιν
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέσσων
 Δῶκεν ἀεικίσασθαι ἧ ἔν πατρὶδι γαίῃ.
- 405 Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἄπαν· ἡ δὲ νῦν μήτηρ
 Τίλλε κομην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
 Τηλόσει· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
 Ἠμῶξεν δ' ἑλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Κωκυτῶ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστν.
- 410 Τῷ δὲ μάλιστα ἄφ' ἦεν ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπανα
 Ἥλιος ὄφρυνέσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 Λαοὶ μὲν ἴα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλῶντα,
 Ἐξελθεῖν μεμαῖατα πυλάων Λαρδανιάων.
 Πάντας δ' ἑλλιτάνευε, κυλινδομένους κατὰ κόπρον,
- 415 Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἑάσατε, κηθέμενοι περ,
 Ἐξελθόντα πόληος, ἰκίσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἀλυσσῶν ἄνερα τοῦτον ὑπὸ σπυρίον, ὄβριμοεργόν,
 Ἴν πως ἠλκίην αἰδέσσεσται, ἠδ' ἑλεήσῃ
- 420 Γῆρας· καὶ δὲ νῦν τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται,
 Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἔμοι περὶ πάντων ἄλγε' εἶθ' ἔκειν.
 Τούσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 Τῶν πάντων οὐ τέσσον ὀδυρόμαι, ἀχνυμένους περ,
- 425 Ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὄξυ κατοίσειται Ἄιδος εἴσω,
 Ἐκτορος· ὡς ὄφειλεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῆσιν!
 Τῷ κε κορυσσάμεθα κλαίοντί τε μυρομένῳ τε,
 Μήτηρ θ', ἧ μιν ἔτικτε, δυσάμμοφος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στεναχοντο πολῖται·
- 430 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἄδινου ἐξήχε γόοιο·
 Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νῦν βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 Σεῦ ἀποταθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας
 Εὐχολῆ κατὰ ἄστν κελίσκειο, πᾶσι τ' ὄνειρα,
 Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, εἴ σε, θεῶν ὡς,
- 435 Δειδέχεται· ἧ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθε,
 Ζωὸς εἶν· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κηχάνει.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ' ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπτυστο
 Ἐκτορος· οὐ γάρ σφ' τις ἐτήτιμος ἄγγελος ἐλθὼν
 Ἠγγεῖλ', ὅτι ἴα οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
- 440 Ἄλλ' ἦγ' ἰσθὸν ἕφαινε, μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
 Δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔκασσεν.
 Κίκλετε δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,

- Ἀμφὶ περὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 Ἐκτορι θερμὰ λοστρά μάχης ἐκ νοστήσαντι·
 465 Νηπιή, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοστρῶν
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλανκῶπις Ἀθήνη.
 Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 Τῆς δ' ἐλέλχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 Ἥ δ' αὖτις δμῶῃσιν ἐϋπλοκάμοισι μετινύδα·
 470 Δεῦτε, δῶμα μοι ἐπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
 Αἰδοίης ἐκυρῆς ὅπως ἔκλυον· ἐν δ' ἔμοι αὐτῆ
 Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
 Πήγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσαν.
 Αἶ γὰρ ἀπ' οὐατος εἶη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 475 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἐκτορα διὸς Ἀχιλλεύς,
 Μοῦνον ἀποιμήξας πόλιος, πεδιονδὲ δίηται,
 Καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηροῖης ἀλεγεινῆς,
 Ἥ μιν ἔχεσσι· ἐπεὶ οὐποτ' ἐνὶ πληθύνι μένεν ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὄν μένος οὐδενὶ εἰκῶν.
 480 Ὡς φασμένη μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κλον αὐτῆ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργου τε καὶ ἀνδρῶν ἕξεν ὄμιλον,
 Ἔστη πακτῆνας· ἐπὶ τείχεϊ τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δὲ μιν ἵπποι
 485 Ἐλκον ἀκηδέστωσ κολλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τὴν δὲ κατ' ὄφθαλμῶν ἐρεβεννῆ νύξ ἐκάλυψεν·
 Ἥριπε δ' ἔξοπλίσω, ἀπὸ δὲ ψυχῆν ἐκάπυσσεν.
 Τῆς δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέσματα σιγαλόεντα,
 Ἀμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδείσμην,
 490 Κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσῆν Ἀφροδίτη,
 Ἥματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἐκτωρ
 Ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 Ἀμφὶ δὲ μιν γυλῶν τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσταν,
 Αἶ ἃ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀνυχομένην ἀπολέσθαι.
 495 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν ἀμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέσθη,
 Ἀμβλήθην γοῶσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἐγὼ δυσστηνος! ἴη ἄρα γενόμεθ' αἴση
 Ἀμφοτέροιο, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση,
 500 Ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
 Δυσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὠφέλλε τεκέσθαι!
 Νῦν δὲ σὺ μὲν Αἶδαο δόμους, ὑπὸ κεύθει γαίης,
 Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγεροῖ ἐνὶ πένθει λείπεις
 Χῆρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νῆπιος αὐτῶς,
 505 Ὅν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ

- Ἔσσειαι, Ἐκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνας, οὔτε σοὶ οὔτος.
 Ἦν γὰρ δὴ πάλεμόν γε φύγη πολυδάκρυν Ἀχιυῶν,
 Αἰεὶ τοι τούτω γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 Ἔσσοντ'· ἄλλοι γὰρ οἱ ἄπουρῖσσοισιν ἀρούρας.
 490 Ἦμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθεισιν·
 Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 Δευόμενος δὲ τ' ἀνεισι παῖς ἐς πατρός ἱταῖρους,
 Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δ' ἔλεσάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχεν,
 495 Χεῖλα μὲν τ' ἔδιην, ὑπερώην δ' οὐκ ἔδιηεν.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἔστυφέλιξεν,
 Χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὄνειδείοισιν ἐνίσσων·
 Ἐρῶ' οὔτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαινύται ἡμῖν.
 Δακρυόεις δὲ τ' ἀνεισι παῖς ἐς μητέρα χήρην,
 500 Ἀστύαναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός
 Μυελὸν ὄλον ἔδεσκε, καὶ οἶων πύονα δημόν·
 Αὐτὰρ ὄθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχέων,
 Εὐδέσκη ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 Εὐνῆ ἐνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 505 Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθησι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτῶν,
 Ἀστύαναξ, ὃν Τρῶες ἐπέκλησιν καλέουσιν·
 Ὀλος γὰρ σφιν ἔρυσσὸ πύλας καὶ τείχεα μακρὰ.
 Νῦν δὲ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίει, νόσφι τοκῆων,
 Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κέ κύνες κορέσωνται,
 510 Γυμνὸν· ἀτὰρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 Λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω,
 Οὐδὲν σοίγ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
 Ἄλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 515 Ὡς ἔφατο κλαίους· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Ψ.

Myrmidones circa Patrocli lectum in armis decurrunt, præeunte Achille, qui iisdem mox epulum funebre præbet, ipse apud Agamemnonem cœnat, et in alterum diem exsequias indicit (1 - 58). Insequente nocte per quietem offertur ei imago Patrocli, iusta funebria poscentis (59 - 107). Agamemnonis jussu mane convehuntur ligna, affertur corpus, comis conspersum Achillis et aliorum, exstruitur rogus, et mactatis ad eum multis victimis et XII juvenibus Trojanis, accenditur, ardetque flatu Boreæ et Zephyri, dum Hectoris corpus a Venere et Apolline curatur (108 - 225). Proximo die leguntur et in urnam conduntur Patrocli ossa, ex ipsius voto olim eum Achillis reliquiis socianda; excitatur etiam tumulus subitarius (226 - 256). His in defuncti honorem adjicit Achilles certamina de vario genere, in quibus præmia et munera merent principes Achivorum: equis, Diomedes, Antilochus, Menalaus, Meriones, Eumelus, Nestor (257 - 650); pugilatu, Epeus et Euryalus (651 - 699); luctando, Ajax Telamonius et Ulysses (700 - 739); cursu, Ulysses, Ajax minor, Antilochus (740 - 797); decertando armis, Diomedes et Ajax Telamonius (798 - 825); disco, Polypætes (826 - 849); sagittando, Meriones et Teucer (850 - 883); jaculando, Agamemno et Meriones (884 - 897).

Ἄ θ λ α ἐ π ἰ Π α τ ρ ό κ λ ω .

- ^α Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἔην ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκιδνασθαι Ἀχιλλεύς,
^β Ἄλλ' ὄγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηΐδα·
Μυρμιδόνες ταχύπῳλοι, ἐμοὶ ἐρήφες ἐταῖροι,
Μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μαινυχᾶς ἵππους,
Ἄλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσπον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
¹⁰ Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο,

- Ἴππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤμωσαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτρίχας ἤλασαν Ἴππους,
 Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι θέτις γόου ἴμερον ὤρσεν.
 15 Δεύνοντο ψάμαθοι, δεύνοντο δὲ τευχρα φωτῶν
 Δάρουσι· τοῖον γὰρ πόθειον μήστωρα φόβοιο.
 Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θήμενος στήθεσσιν ἑταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν!
 20 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελῶ, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
 Ἔκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμὰ δάσασθαι,
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἔκτορα δῖον ἀεικία μήδετο ἔργα,
 25 Πρηγέα πᾶρ λεχέεσσι Μενοϊτιάδαο τανύσας
 Ἐν κοιλίῃς· οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, λυόν δ' ὑψηχίας Ἴππους·
 Καὶ δ' ἴζον παρὰ νηϊ ποδώκεος Αἰακίδαο,
 Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικία δαῖνυ.
 30 Πολλοὶ μὲν βύες ἀργοὶ ὄρεχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
 Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' οἶες καὶ μηκάδες αἰγες·
 Πολλοὶ δ' ἀργιόδοτες ὕες, θαλιέθροντες ἀλοιφῇ,
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἰφαιστοῖο·
 Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρτουον ἐβόεον αἶμα.
 35 Αὐτὰρ τότεν ἄνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλιχῆς Ἀχαιῶν,
 Σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταῖρου χωόμενον κῆρ.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴζον ἰόντες,
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγοισι κέλευσαν,
 40 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοισιν
 Πηλεΐδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμοσσεν·
 Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσπον ἰκέσθαι,
 45 Πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῖναι,
 Κεῖρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δευτέρον ὦδε
 ἔξει ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετεῖω.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ κειθώμεθα δαιτὶ·
 Ἠῶσθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 50 Ἴλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὡς ἐπιεικῆς
 Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·
 Ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
 Θάσσον ἄπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἔτι ἔργα τράπωνται.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐκίδοντο.
- 66 Ἔσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς εἰδένετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔστο,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίῃθδε ἕκαστος.
 Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
- 67 Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μνημιδόνεσσι,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
 Εὐτε τὸν ἕπνος ἔμαρπτε, λῶν μελεδήματα θυμοῦ,
 Νηδυμὸς ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαλδιμα γυῖα
 Ἐκτορ' ἐπαΐσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόσσαν.
- 68 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο,
 Πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκνῖα,
 Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ' εἴματα ἔστο·
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μὲν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμῖο ληλασμένος ἔπλεν, Ἀχιλλεῦ·
- 70 Οὐ μὲν μὲν ζῶντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
 Θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Αἴδαο περήσω.
 Τῆλέ με εἰργουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων,
 Οὐδέ με πῶ μίσγευθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἔωσιν·
 Ἄλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἂν' εὐρυπυλῆς Αἴδος δῶ.
- 71 Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ εἶ' αὐτίς
 Νίσσομαι ἐξ Αἴδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε.
 Οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἵταίρων
 Βουλῆς ἐξόμενοι βουλευόμεν'· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 Ἀμφέχευε στυγερή, ἥπερ λάχε γαινώμενόν περ·
- 72 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τείχει ὑπο Τρῶων εὐηγενέων ἀπολίσσθαι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πίδῃαι.
 Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὄστέ', Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμέτεροισι δόμοισιν,
- 73 Εὐτὶ με τυτθὸν ἰόντα Μυνοῖτιος ἐξ Ὀπόεντος
 Ἦγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
 Ἦματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 Νηπίος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς·
 Ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς,
- 74 Ἐτραπέ τ' ἐνδυκίως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
 Ὡς δὲ καὶ ὄστέα νῶϊν ὀμῆ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 Χρῦστος ἀμφιφορεὺς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 Τίπτε μοι, ἦθειή κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
- 75 Καὶ μοι ταῦτα ἔλασσι' ἐπιτέλλεται· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.

- Ἄλλὰ μοι ἄσπον στήθι· μίνυθ' ἀπερ ἀμφιβαλόντε
 Ἄλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο.
- Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξαστο χερσὶ φίλησιν,
 100 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἦντι καπνός,
 ὤχετο τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδρῶν ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ ῥά τις ἔστι καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν
 Ψυχὴ καὶ εἶδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
- 105 Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 Ψυχὴ ἐφραστήκει γοοῶσά τε μυρομένη τε,
 Καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θείσκειλον αὐτῶ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἕμερον ὠρσε γόοιο·
 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδακτύλος Ἥως
- 110 Ἀμφὶ νέκυν ἐλεινόν· ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὐρῆάς τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνήρ ἐσθλὸς ὄραφρει,
 Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
 Οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους παλέκτας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 115 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν·
 Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχημά τ' ἤλθον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
 Αὐτίκ' ἄρα δρυς ὑψικόμους ταναήκει χαλκῶ
 Ταμνον ἐπειγόμενοι· ται δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
- 120 Πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσαντες Ἀχαιοί,
 Ἐκδεον ἡμιόνων· ται δὲ χθόνα ποσοὶ दाτεῦντο,
 Ἐλδόμεναι πεδίλοιο, διὰ φωπῆϊα πυκνά.
 Πάντες δ' ὕλοτόμοι φειρούς φέρον· ὡς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
- 125 Καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχεράϊ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς
 Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἦριον, ἦδ' οἱ αὐτῶ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
 Ἔϊα ἄρ' αὐθι μένοντες ἀολλίες· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
- 130 Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεύξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
 Ἴππους· οἱ δ' ὤρουντο, καὶ ἐν τεύχεσσι ἐδυνον.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἠνίοχοί τε·
 Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν,
 Μυθίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πατρόκλον ἱταίροι.
- 135 Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνουσιν, ἄς ἐπέβαλλον
 Κειφόμενοι· ὅπιθ' ἐν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἀγνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδόςδε,
 Οἱ δ' ὅτε χωρον ἱκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
 Κάθετσαν, αἴψα δὲ οἱ μεροεικέα νῆσον ὕλην.

- 140 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρχης διός Ἀχιλλεύς·
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χεῖτην,
 Τῆν ῥα Σπερχεῖω ποταμῷ τρέφε τηλεθώωσαν·
 Ὀχθησας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 Σπερχεῖ', ἄλλως σοίγε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεΐδης,
 145 Κεῖσά με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Σοὶ τε κόμην κερεῖν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
 Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν·
 Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
 Ὡς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσας.
 150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Πατρόκλῳ ἤρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἕμερον ὤρσε γόοιο.
 Καὶ νῦ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος Πηλείοιο,
 155 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Ἀτρεΐδῃ—σοὶ γάρ τε μάλιστα γέλαος Ἀχαιῶν
 Πείσονται μύθοισι—γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὀπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷοι μάλιστα
 160 Κηδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μερόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἴσας·
 Κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθι μένον, καὶ νῆσον ὕλην·
 Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 165 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θίσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βούς
 Πρόσθε πυρῆς ἔδερον τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 Δημῶν ἔλων, ἐκάλυψε νέκυν μεγαθύμος Ἀχιλλεύς·
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆσι·
 170 Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφοροῆσας,
 Πρὸς λέγεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 Ἐννέα τῶγε ἄνακτι τραπέζης κύνες ἦσαν·
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
 175 Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοῦς,
 Χαλκῷ ἀηῖών· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 Ὡς μωῶξεν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμησεν ἑταίρω·
 Καῖρός μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν!
 180 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελίω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοῦς,
 Τοὺς ἅμα σοὶ πάστας πῦρ ἐσθλεῖ· Ἐκτορα δ' οὔτι

- Δείσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.*
Ὡς φάτι' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπέοντο·
 185 *Ἀλλὰ κύνες μὲν ἀλαλαξε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη*
ἤματα καὶ νύκτας· φοδοῖεντι δὲ χρίεν ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.
Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὐρανόθεν πεδίοιεν, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
 190 *Ὅσσον ἐπέιχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥελιοιο*
Σκήλαι' ἀμφὶ περὶ χροά ἴνεσιν ἤδὲ μέλεσσιν.
Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.
Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς
Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἤρᾳτ' Ἀνέμοισιν,
 195 *Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέυχτο ἱερὰ καλὰ·*
Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσεῶν δέκαί, λιτάνευεν
Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγθολάτο νεκροί,
Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα καήμεναι. ὠκέα δ' Ἴρις
Ἀράων αἴτουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
 200 *Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσκαέος ἀθροοὶ ἔνδον*
Εἰλαπίην θάλυντο· θείουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
Βηλῶ ἐπι λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τε μιν εἰς ἕκαστος·
Ἢ δ' αὖθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 205 *Οὐχ ἔδος· εἶμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,*
Αἰθιόπων ἐς γαίαν, ὅθι ῥέξουσ' ἐκατόμβας
Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
Ἄλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαιδαιὸν
Ἐλθεῖν ἀράται, καὶ ὑπίχεται ἱερὰ καλὰ,
 210 *Ὅφρα πυρὴν ὄρητε καήμεναι, ἧ ἔνι κείται*
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπεβήσαστο· τοὶ δ' ὄριοντο
Ἥχῃ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάφοιθεν.
Αἶψα δὲ πόντον ἴκανον ἀήμεναι· ὄρωτο δὲ κῦμα
 215 *Προῖῃ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθη,*
Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἔαχε θεσπιδαῖς πῦρ.
Παννύχιοι δ' ἄρα τοίγχε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννηχος ὠκὺς Ἀχιλλεύς
Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 220 *Οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χεῖε, δευε δὲ γαίαν,*
Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλήος δειλοῖο.
Ὡς δὲ πατήρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὄστία καίων,
Νυμφίου, ὅστε θανάων δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
Ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὄστία καίων,
 225 *Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊῆν, ἀδινὰ στεναχίζων.*

- Ἦμος δ' Ἐωςφόρος εἶσι φώας ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 Ὅντε μετὰ κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἅλα κίδνεται ἦως,
 Τῆμος πυρκαϊῆ ἔμαφαίνεται, παύσατο δὲ φλόξ.
 Οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὐτὶς ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Ἐρηϊκίον κατὰ πόρτον· ὁ δ' ἔστενεν, οἴδματι θύων.
 Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρως λιασθεῖς,
 Κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὑπρος ὄρουσεν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα ἀλλείες ἠγερέθοντο,
 Τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 235 Ἐξέτο δ' ὄρθωθεῖς, καὶ σφραγὸς πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαι· αἶθροιο οἴνη
 Πᾶσαν, ὀπόσσον ἐπέσχε πρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστιά Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 240 Ἐν διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται
 Ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῆ, τοῖ δ' ἄλλοι ἀνευθεν
 Ἐσχατιῇ καλοῦσι· ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες—
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῆι φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῶ
 Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἔγων Ἄϊδι κεύθωμαι.
 245 Τυμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 Ἄλλ' ἐπιεικία τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 Εὐρὺν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμῆιο
 Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
 250 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἶθροιο οἴνη,
 Ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἤλθε, βαθεία δὲ κάππεσε τέφρη·
 Κλαιόντες δ' ἐτάροιο ἐνῆος ὄστιά λευκά
 Ἄλλεγον ἐς χρυσῆν φιάλην καὶ δίπλακα δημόν·
 Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν·
 255 Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμελιά τε προβάλοντο
 Ἀμφὶ πυρῆν· εἶθαφ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχεισαν.
 Χεῖραντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτοῦ λαὸν ἔρourke, καὶ ἔζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
 Νηῶν δ' ἔκφερε ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 Ἴππους θ' ἠμιόνοὺς τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα,
 Ἦδὲ γυναῖκας εὐζῶνοὺς, πολίων τε σίδηρον.
 Ἴππευσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
 Θῆκε γυναῖκα ἀγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίποδ' ὠτάεντα δύσκαιεκοσίμετρον,
 265 Τῷ πρῶτῳ· ἀτὰρ αὐτῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
 Ἐξέτα· ἀμῆτην, βροφὸς ἠμιόνον κυέουσαν·
 Αὐτὰρ τῷ τρίτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 Καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔξ' αὐτῶς·

- Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύν χρυσοῖο τάλαντα ·
 170 Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὄρθρος, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν ·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἰππῆας τάδ' ἄεθλα δεδευγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
 175 Ἢ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβῶν κλισίηρδε φεροίμην.
 Ἴστα γάρ, ὅσσον ἔμοι ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι ·
 Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι · Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοῖς
 Πατρὶ ἔμῳ Πηληΐϊ, ὃ δ' αὐτ' ἔμοι ἐγγυάλιξεν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενίω, καὶ μώνυχες ἵπποι ·
 180 Τοῖον γάρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἥτιοχοιο,
 Ἴπλιον, ὃ σφωῖν μάλα πολλάκις ὕγρον ἔλαιον
 Χαϊτάων κατέχευε, λοίσσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τῶγ' ἴσταότες πενθείετον, οὐδεῖ δὲ σφιν
 Χαῖται ἐρηρίδαται, τῷ δ' ἔστατον ἀγρυμένω κῆρ.
 185 Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν
 Ἴπποισίν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὡς φάτο Πηλεΐδης · ταχίης δ' ἵππῆς ἄγεσθην.
 Ὄρω πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἵπποσύνην ἐκέκαστο ·
 190 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὄρω κρατερός Διομήδης,
 Ἴππους δὲ Τρωῶνς ὑπάγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπέξασάωσεν Ἀπόλλων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ὄρω ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκίας ἵππους,
 195 Αἶθην τὴν Ἀγαμέμνονέην, τὸν ἑὸν τε Πόδαργον ·
 Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιᾶδης Ἐχέπωλος
 Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόευσαν,
 Ἄλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων · μέγα γάρ οἱ ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὄγ' ἐν ευρυχόρῳ Σικυῶνι ·
 200 Τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰσχανώσασαν.
 Ἀτίλοχος δὲ τέταρτος εὐτρίχας ὠπλίσαθ' ἵππους,
 Νίστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἄνακτος,
 Τοῦ Νηληϊάδαο · Πυλογενεῖς δὲ οἱ ἵπποι
 Ὄκνιποδες φέρον ἄρμα. πατήρ δὲ οἱ ἄγχι παραστάς
 205 Μυθᾶϊ εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ ·
 Ἀτίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἑόνι, ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν ·
 Πατριᾶς τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὔτι μάλα χρεῖ.
 Οἶσθα γάρ ἐν περὶ τέρμαθ' ἔλισσάμεν' ἄλλα τοι ἵπποι ·
 210 Βάρδιστοι θείειν τῷ τ' οἶω λογιεῖσθεσθαι.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτῶ

- Πλείονα ἕσασιν σίθειν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε θῆ σὺ, φίλος, μήτιν ἐμβάλλω θυμῷ
 Παντοίῃη, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα.
- 315 Μῆτι τοι δρυκόμος μίγ' ἀμείνων, ἧς βίηφι
 Μῆτι δ' αὐτα κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 Νῆα θοῆν ἰθύσει, ἐρεχθαιμένην ἀνέμοισιν.
 Μῆτι δ' ἠτίοςτος περιγίγεται ἠμέροιο.
 Ἄλλ' ὅς μιν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν εἴσι πεποθεύς,
- 320 Ἀφροδάτης ἐπὶ πολλὸν ἔλισσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἴπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ καταίχει.
 Ὅς δέ κε κέρθαι εἰδῆ, ἐλαίων ἤσσονας ἵππους.
 Αἰεὶ τέρμ' ὄροων, στρέψει ἰγγύθειν, οὐδέ εἰ λήθει,
 Ὅπως τοπρῶτον τανύση βοόοισιν ἱμάσιν.
- 325 Ἄλλ' ἔχει ἀσφαλῆως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 Σῆμα δὲ τοι ἐφίω μάλ' ἀφροαδές, οὐδέ σε λήσει.
 Ἔστηκε ξύλον αὖτον, ὅσων τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης,
 Ἢ δρυός ἢ πέδικης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ἄμβροθ.
 Λῆε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῶ,
- 330 Ἐν ξυνοχῆσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἐπιπόδρομος ἀμφίς.
 Ἢ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 Ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔσθηκε ποδαρκῆς διός Ἀχιλλεύς.
 Τῷ σὺ μάλ' ἐγχερίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους.
- 335 Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἢκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν' αἰἄρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 Κένσαι ὁμοκλήσας, εἴξαι τέ οἱ ἠρία χερσίν.
 Ἐν νύσῃ δὲ τοι ἵππος ἀριστερός ἐγχεριμφθήτω,
 Ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοῦσασται ἄκρον ἰκίσθαι
- 340 Κύνκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλίσσθαι ἐπαυρεῖν,
 Μῆπως ἵππους τε τρώσης, κατὰ θ' ἄρματα αἴης.
 Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ
 Ἔσσεται· ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένους εἶναι.
 Εἰ γάρ κ' ἐν νύσῃ γε παρεξ ἐλάσθηθα διώκων,
- 345 Οὐκ ἔσθ' ὅς κε σ' ἔλθῃ μεταίμενος, οὐδέ παρήλθῃ.
 Οὐδ' εἴ κεν μετάπισθῃν Ἀρσίονα διὸν ἐλαῖνοι,
 Ἀδρηστού ταχύν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 Ἢ τοὺς Λαομίδεστος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἑσθλοῖ.
 Ὡς εἰπὼν Νίστωρ Νηληϊὸς ἄψ' ἐνὶ χερσὶ
- 350 Ἔξει, ἐπεὶ ᾗ παιδὶ ἐκάστου παίρατ' ἔειπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρυχῆς ὠπλίσαθ' ἵππους.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλλοντο.
 Πάλλ' Ἀχιλλεύς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστορίδαο
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμηλος.

- 255 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνόμεν· ὕστατος αὐτὸς
 Τυδείδης, ἃχ' ἀριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνόμεν ἵππους.
 Στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνη δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
 Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
- 260 Ἀντίθεον Φοῖνικα, ἑπάονα πατρὸς ἰοῖο,
 Ὡς μεμνῆστο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποιέποι.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιόν μάλιστα ἄειψαν,
 Πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
 Ἐσσυμένως· οἱ δ' ὤκα διέπρησσαν πεδίοιο,
- 265 Νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέροισι κονίη
 Ἰσταί· ἀειφομένη, ὥστε νῆφος ἢ εὐελλα.
 Χαίται δ' ἐρῆφοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλωντο πτυλοβοταίῳ,
 Ἄλλοτε δ' αἴξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
- 270 Ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου,
 Νίκης ἱαμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
 Ἴπποι, οἱ δὲ πῖτοντο κονιόντες πεδίοιο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκίης ἵπποι
 Ἄφ' ἐφ' ἄλὸς πολίης, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάστον
- 275 Φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὤκα δ' ἔπειτα
 Αἰ Φηρητιάδαο ποδώκεις ἔφερον ἵπποι.
 Τὺς δὲ μετ' ἐξέφερον Λιομήθεος ἄρσενες ἵπποι,
 Τρωῖοι· οὐδὲ τι πολλὸν ἀνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
 Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν εἵκτην,
- 280 Πνοιῆ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
 Θείρμετ'· ἐπὶ αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθη.
 Καὶ νῦ κεν ἠ παρέλασσε, ἠ ἀμφήριστον ἔδθηκεν,
 Ἐ μὴ Τυδείος νῦν κοπέσσαστο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς εἶα οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάλιστα φαεινήν.
- 285 Τοῦτο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χυτο δάκρυα χρωμόνοιο,
 Οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺν μᾶλλον ἰούσας,
 Οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἀνευ κέντροιο θέτοντες.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίων ἐλεφθαράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδείδην, μάλα δ' ὤκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
- 290 Δῶκε δὲ οἱ μάλιστα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
 Ἢ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοπέουσι ἐβεβήκει,
 Ἴππειον δὲ οἱ ἦε θεὰ ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Ἀμφὶ ὕδου δραμέτην, θυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐξεκλίεσθη.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκλίεσθη,
- 295 Ἀγκωνάς τε περιδρόμωσθη, στόμα τε φῶνάς τε·
 Θρυλλέσθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρούσι· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Διαιρνεφί πλησθεῖν, θαλαρῆ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.

- Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
 Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνη
 400 Ἴπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῶ κῦδος ἔθηκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέλετο πατρὸς ἰοῖο·
 Ἐμβητιον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅτι τάχιστα!
 Ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐρίζεμεν οὔτι κελύεω,
 405 Τυδείδω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
 Νῦν ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῶ κῦδος ἔθηκεν.
 Ἴππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε, μηδὲ Μπρησθον,
 Καρπαλλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχέειν καταχευή
 Αἶθρη, θήλυς ἔουσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;
 410 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 Ἔσσειται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὄξει χαλκῷ,
 Αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερωμένα χεῖρον ἄεθλον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτέϊτον, καὶ σπεύδετον ὅτι τάχιστα.
 415 Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω,
 Στεινωπῶ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδὲ με λήσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὄλλγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 Στεινος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 420 Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ἧ χειμέριον ἄλὲν ὕδαρ
 Ἐξέβηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 Τῇ δ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιάς ἀλειών.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὄλλγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
 425 Ἀτρείδης δ' ἔθδειςε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάξεται· ἄλλ' ἀνεχ' ἵππους!
 Στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρύτερη παρελάσσεις·
 Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσειαι, ἄρματι κύρσας.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 430 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ αἴοντι εἰκοκίς.
 Ὅσα δὲ δίσκου οὐρα κατωμαδίοιο πέλονται,
 Ὅντ' αἰζήος ἀφήκεν ἀνήρ, πειρωμένος ἦβης,
 Τύσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρείδω· αὐτὸς γὰρ ἐκῶν μεθέθηκεν ἔλαυνειν,
 435 Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχας ἵπποι,
 Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 Ἐν κονίησι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὔτις σείο βροτῶν ὀλωότερος ἄλλος!
 440 Ἐφθή· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί.

- Ἄλλ' οὐ μᾶν οὐδ' ὧς ἄτερ ὄρκου οἶση ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλετο, φώνησέν τε·
 Μῆ μοι ἐρύκεσθον, μῆδ' ἔστατον ἀχνημένω κῆρ.
 Φθῆσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμύνα,
 445 Ἢ ὑμῖν ἄρφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γέγοντο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 Ἴππους· τοὶ δὲ πέτοντο κόνιόντες πεδίοιο.
 450 Πρῶτος δ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·
 Ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέριτατος ἐν περιωπῇ.
 Τοῖο δ' ἀνευθεν ἑόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
 Ἔγγω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπεία προύχοντα,
 Ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 455 Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἧῦτε μήνην.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργεῖοισιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἧὲ καὶ ὑμεῖς;
 Ἄλλοι μοι δοκίουσι παροῖτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 460 Ἄλλος δ' ἠνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ πον αὐτοῦ
 Ἐβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
 Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλουσῶς,
 Νῦν δ' οὐπῆ δύναμαι ἰδεῖν· πάντη δὲ μοι ὄσσε
 Τρωϊκὸν ἅμ πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.
 465 Ἦὲ τὸν ἠνίοχον φύγον ἠνία, οὐδὲ δυνάσθη
 Εὐ σχεθεῖεν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἔλλξας·
 Ἐνθα μιν ἐκπεσείεν οἴω, σὺν θ' ἄρματα ἄξαι·
 Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μείνος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἄλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγιοις
 470 Εὐ διαγιγνώσκω· δοκίει δὲ μοι ἔμμεναι ἀνῆρ
 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργεῖοισιν ἀνάσσει,
 Τυδείος ἵπποδάμου υἱός, κρατερὸς Διομήδης.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνίρισπεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας·
 Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεται; αἱ δὲ τ' ἀνευθεν
 475 Ἴπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο διενταί.
 Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργεῖοισι τοσοῦτον,
 Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρεται ὄσσε·
 Ἄλλ' αἰεὶ μῦθοις λαβρεύεται. οὐδέ τί σε χρὴ
 Λαβραγόρην ἔμμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
 480 Ἴπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροῖτεραι, αἱ τοπάρος περ,
 Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐλήρα βέβηκεν.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγός ἀντίον ἠῦδα·
 Αἴαν, νεῖκει ἄριστε, κακοφραδῆς! ἄλλα τε πάντα

- Δέεται Ἀργείων ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνήρ.
 485 Δεῦρό νυν, ἣ τρίποδος περιδιδόμεθον ἤε λήβητος·
 Ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
 Ὀππότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτινῶν.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
 Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπίεσιν.
 490 Καὶ νῦν κε δὴ προτέρω ἔτι ἔρις γίνετ' ἀμφοτέροισιν,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
 Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείψεσθον ἐπίεσιν,
 Αἴαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 Καὶ δ' ἄλλα νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαυτὰ γε ῥέξει.
 495 Ἄλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράσασθε
 Ἴππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
 Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
 Ἴππους Ἀργείων, οἱ δεῦτεροι, οἱ τε πάροισιν.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διαίκων,
 500 Μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Τρὸς ἀερέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
 Αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ῥαθ' ἀμίγγες ἔβαλλον·
 Ἀρματα δὲ, χρυσῶ πεπυκασμένα κασιτιέραν τε,
 Ἴπποις ἄκνυπέδεσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλή
 505 Ἴγινετ' ἐπισσώτρων ἄρματροχὴ κατόπισθεν·
 Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπεύδοντε πετάσθην.
 Στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκήμεν ἰδρῶς
 Ἴππων, ἕκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέροιο χαμῶζε.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώνωντος,
 510 Κλίε δ' ἄρα μαστίγια ποτὶ ζυγόν· οὐδὲ μᾶτησεν
 Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἔσσυμένως λαβ' αἰθλον·
 Δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
 Καὶ τρίποδ' οἰώοντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυσεν ὑφ' ἵππους.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῆος ἦλασεν ἵππους,
 515 Κίρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 Ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἔγγυθεν οικίας ἵππους.
 Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
 Ἐλκῆσιν πεδίλοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 Τῷ μὲν τε ψάουσιν ἐπισσώτρου τρήχες ἄκραι
 520 Οὐραῖαι· ὁ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρήχει, οὐδέ τι πολλή
 Χωρῆ μεσσηγύς, πολέος πεδίλοιο θέοντος·
 Τάσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἰπέτ'· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λείλιπτο,
 Ἀλλὰ μιν αἴψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἧῶ
 525 Ἴππου τῆς Ἀγαμέμνονέης, καλλίτριχος Αἰθήης.
 Εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,

- Τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
 Ἀντάρ Μοριόνης, Θεράπων εὖς ἰδομενῆος,
 Λείπειτ' ἀγακλήος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 630 Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 Ἕκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 Τίος δ' Ἀδμήτιοι πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
 Ἐλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 636 Στάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Δοῖσθός ἀνῆρ ὠριστός ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικές,
 Δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδεὸς υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευεν.
 640 Καὶ νῦν κέ οἱ πόρην ἵππον — ἐπήνησαν γάρ Ἀχαιοί —
 Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νεστοροῦ υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκη ἡμίψατ' ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσσης·
 Τοῦτο ἔπος· μέλλεις γάρ ἀφαιρήσεσθαι ἀέθλον,
 646 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβην ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 Αὐτὸς τ' ἐσθλὸς ἔων· ἀλλ' ὠφελεν ἀθανάτοισιν
 Εὐχέσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἤλυθε διώκων.
 Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
 650 Καὶ πρόβατ'· εἰσι δὲ τοι δμῶαι καὶ μώνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἀέθλον,
 Ἡὲ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δάσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω,
 Ἄνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.
 656 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς,
 Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελύεις οἴκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλω ἐπιδούναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσωω.
 660 Δάσω οἱ Θῶρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
 Χάλκεον, ᾧ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
 Ἀμφιδεδίγηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσται.
 Ἡ ἦα, καὶ αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταῖρον,
 Οἴσασμαι κλισίῃθεν· ὁ δ' ὤχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
 663 [Εὐμήλω δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.]
 Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
 Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπήσασί τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετήνδα ἰσόθεος φῶϊς·

- 670 Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας!
 Ἰσχυίνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἵππους,
 τοὺς σοὺς πρόσθε βαλῶν, οἳ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
 Ἄλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἰδὲ μέδοντες,
 Ἐς μίσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀμφωγῇ
- 675 Μῆποτέ τις εἴησιν Ἀχαιῶν χαλκοχιταίων,
 Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βησάμενος Μενέλαος,
 οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἳ πολὺ χείρονες ἦσαν
 Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βλῆ τε.
 εἰ δ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὐτινά φημι
- 680 Ἄλλον ἐπιπλήξῃσι Δαναῶν· ἰθεὶα γὰρ ἔσται.
 Ἀτίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἧ θέμις ἐστίν,
 Στάς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἰμάσθλην
 Χερσὶν ἔχων φαιδίην, ἧπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες,
 Ἴππων ἀψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
- 685 Ὀμυυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Ἄσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεωτέρός εἰμι
 Σείο, ἄραδ' Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 Οἴσθ', οἳαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·
- 690 Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δὲ τοι μήτις.
 Τῷ τοι ἐπιπλήξω κραδίη· ἵππον δὲ τοι αὐτὸς
 Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο
 Μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δούναι
 Βουλοίμην, ἧ σοίγε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
- 695 Ἐκ θυμοῦ πρῶσειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
 Ἦ φη, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 Ἰάνθη, ὥσει τε περὶ σταχύεσσιν ἔεργη
 Ἀήϊον ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
- 700 Ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείζομαι αὐτός,
 Χαόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀειφρων
 Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
- 705 Δεύτερον αὖτ' ὑλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπειύεν.
 Οὐ γάρ κεν με τάχ' ἄλλος ἀνήρ παρεπέισεν Ἀχαιῶν·
 Ἄλλὰ σὺ γάρ δὴ πόλλ' ἐπάθεις, καὶ πόλλ' ἐμύγησας,
 Σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμείο·
 Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἧδὲ καὶ ἵππον
- 710 Δώσω, ἐμὴν περ εἶουσιν· ἵνα γνώωσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφιάλος καὶ ἀπηνής.
 Ἦ φη, καὶ Ἀντίλοχοιο Νοήμονι δώκεν ἑταίρῳ

- Ἴππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λίβηθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 Τείρατος, ὡς ἔλασαν. πέμπτον δ' ὑπελείπει' ἄεθλον,
 Ἀμφίθετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ εἶπε παραστάς·
 Τῆ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλιοι τάφου μνήμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 620 ὄψει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τὸδ' ἄεθλον
 Αὐτῶς· οὐ γὰρ πῦξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσεις,
 Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσθύσειαι, οὐδὰ πόδεσαι
 Θεύσειαι· ἦδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπαίγεις.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' εἰδέετο χαίρων,
 625 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν εἶπες,
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυνία, φίλος, πόδες, οὐδ' εἶ χεῖρες
 Ὡμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαῖσσονται ἐλαφραῖ,
 Εἶθ' ὡς ἠβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 630 Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκία θάπτον Ἐπειὸς
 Βουπρασίου, παῖδες δ' ἔθισαν βασιλῆος ἄεθλα·
 Ἐνθ' οὐτίς μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένηετ', οὐτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 Οὐτ' αὐτῶν Πυλῶν, οὐτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἦνοπος υἱόν·
 635 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
 Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρίδραμον, ἐσθλὸν ἔόντα·
 Δουρὶ δ' ὑπεερέβαλον Φυλιῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 Οἰοισάν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 Πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 640 Οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφει λείπει' ἄεθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχευεν,
 Ἐμπεδον ἠνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κίλευεν.
 Ὡς ποιεῖσθε· νῦν αὐτὲ νεώτεροι ἀντιοώντων
 Ἔργων τοιοῦτων· ἐμὲ δὲ χρῆ γήραϊ λυγρῶ
 645 Πείθεσθαι, τότε δ' αὐτὲ μετέπριπον ἠρώεσσιν.
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἄεθλοῖσι κτερεῖζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χεῖρε δέ μοι ἦτορ,
 Ὡς μεν αἶε μέμνησαι ἐνητός, οὐδέ σε λήθω
 Τιμῆς ἧστέ μ' εἶοισε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοικία δοῖεν.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὄμιλον Ἀχαιῶν
 Ὡχετ', ἐπεὶ πάντι' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλγεινῆς θῆκεν ἄεθλα
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
 655 Ἐξέτε', ἀδμήτην, ἧτ' ἀγλίστη διμάσασθαι·

- Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 Στῆ δ' ὄρθος, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρείδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἄνδρα δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὡπερ ἀρίστω
 660 Πύξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ᾗ δέ κ' Ἀπόλλων
 Δῶκε καμμονίην, γνώσει δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδ' ἐείσθω·
 Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἶσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνήρ ἧς τε μέγας τε
 665 Εἰδῶς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπήος Ἐπειός·
 Ἄφατο δ' ἠμιόου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
 Ἄσσοι ἴτω, ὅστις δέπας οἶσεται ἀμφικύπελλον·
 Ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 Πυγμαῖ νικήσαντι· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἀρίστος.
 670 Ἡ οὐχ ἄλλις, ὅττι μάχης ἐπιδύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαίμονα φῶτα γενέσθαι.
 Ἴδ' ἐγὼ γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Ἀντικρὺ χροῖα τε θήξω, σὺν τ' ὅστέ' ἀράξω.
 Κηδεμόνες δὲ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὐθι μερόντων
 675 Οἱ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Εὐρύαλος δὲ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηχιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδ' ἀνακτος,
 Ὅς ποτε θήβαςδ' ἤλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
 680 Ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
 Θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακαββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δῶκεν ἱμάντας ἐϋτιμήτους βοῶς ἀγραύλοιο.
 685 Τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσοι ἀγῶνα·
 Ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρῆσιν ἅμ' ἄμφω,
 Σὺν ᾗ ἔπεσον, σὺν δὲ σφι βαρεῖται χεῖρες ἔμυχθεν.
 Λεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γίνετ', ἔρρεε δ' ἰδρῶς
 Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ἐπειός,
 690 Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἔστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθῦς
 Θίν' ἐν φυκιόεντι, μέγα δὲ ἐ κύμα κάλυψεν·
 Ὡς πληγὴς ἀνέπαλι· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειός
 695 Χερσὶ λαβῶν ὠρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
 Οἱ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσι,
 Αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·
 Καδ' δ' ἄλλοφρογέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες·

- Ἄυτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμωσαν δέπας ἀμφικύπελλον
 700 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα κατὰ τρίτῃ θῆκεν ἄεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαιμοσύνης ἀλγευιῆς·
 Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἔμπυρβήτην,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφραϊ τῶν Ἀχαιοῶ.
 Ἄνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκα ἔς μίσσον ἔθηκεν,
 705 Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τῶν δὲ ἑτεσσαράβοιον.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὀρυσσθ', οἳ καὶ τούτου ἀεθλοῦ πειρήσεσθον!
 Ὡς ἔφατ'· ὦρο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀρίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 710 Ζωσαμένω δ' ἄρα τῶγε βάτην ἑς μίσσον ἀγῶνα,
 Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν·
 Ὡς ὅτ' ἀμειβόντες, τούστε κλυτὸς ἦραρς τέκτων,
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλειών.
 Τατρυγι δ' ἄρα νῶτα θρασυαῖων ἀπὸ χειρῶν,
 715 Ἐλκόμενα στιρεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρῶς·
 Πυκναὶ δὲ σμῶδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 Αἵματι φοινικέσσαι ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
 Νίκης ἰέσθην, τρίποδος περὶ ποιητοῖο.
 Οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδαι τε κελάσσαι,
 720 Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερῆ δ' ἔχεν ἑς Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζον ἐνκνήμιδας Ἀχαιοῦς,
 Δῆ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαιρτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἦ ἔμ' ἀνάειρ, ἧ ἔγωγ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μάλῃσει.
 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθει Ὀδυσσεύς,
 Κόψ' ὅπιθεν κώληπα τυγῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Καδ δ' ἔβαλ' ἐξοπλίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσιν Ὀδυσσεύς
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεύντό τε, θάμβησάν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 730 Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὔδὲ τ' ἄειφεν·
 Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 Πλησίοιο ἀλλήλοισι, μίανθησαν δὲ κοινή.
 Καὶ νῦν νε τοτρίτον αὐτίς ἀνάϊξαντ' ἐπάλαιαν,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρκονεν·
 735 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν·
 Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· αἰεθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 Ἔρρεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοὶ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἧδ' ἐπίθεοντο,
 Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κοινήν, δύσαντο χιτώνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτήτος ἄεθλα,
 Ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα

- Κάνθανεν, αὐτὰρ κάλλι ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὐ ἤσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡφροειδεία πόντον,
 746 Στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
 Τῆος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὄνον ἔδωκεν
 Πατρόκλω ἤρωϊ Ἰησονίδης Εὐνήος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεύς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἑτάροιο,
 Ὅστις ἑλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πάλαιτο·
 750 Δευτέρω αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πλοῖνα δημῶ·
 Ἡμυτάλαντον δὲ χρυσοῦ λισσῶντι ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 Ὡς ἔφατ'· ὤροντο δ' αὐτίκ' Ὀϊλήος ταχὺς Αἴας,
 756 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 [Στῆν δὲ μεταστοιχεί· σήμερι δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὤκα δ' ἔπειτα
 Ἐκφειρ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὤροντο διὸς Ὀδυσσεύς
 760 Ἄγχι μάλ'· ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζῶνοιο
 Στήθεός ἐστι κανών, ὄνι' εὐ μάλα χερσὶ ταχύσση,
 Πηλῖον ἐξέλουσα παρὰ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴαχει
 Στήθεος· ὡς Ὀδυσσεὺς θῆεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὄπισθεν
 Ἰχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 766 Καδ' ὅτ' ἄρα οἳ κεφαλῆς χεῖ' αὐτμένα διὸς Ὀδυσσεύς,
 Αἰεὶ ὄλμοι θῆων ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 Νίκης ἱεμένω, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 Εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὄν κατὰ θυμόν·
 770 Κλυθι, θεά, ἀγαθὴ μοι ἐπιβρόθος ἔλθ' ἐ ποδοῖν!
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἑλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ἐπαΐξασθαι ἀέθλον,
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θῆων — βλάψεν γὰρ Ἀθήνη —
 776 Τῆ ἤα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἱριμύκων,
 Οὐδ' ἐπὶ Πατρόκλω πέφνηεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 Ἐν δ' ὄνθου βοείου κλήτο στόμα τε ρινάς τε.
 Κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτιλος διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἔλε φαίδιμος Αἴας.
 780 Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
 Ὀνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἦ τοπάρος περ,
 Μῆτηρ ὡς, Ὀδυσσῆι παρίσταται, ἦδ' ἐπαρήγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἦδὺ γέλασαν.

785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδίωσιν, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Εἰδοῖσιν ὕμῃ ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν

Ἀθάνατοι τιμᾶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.

Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·

790 Οὗτος δὲ προτιέρης γενεῆς, προτιέρων τ' ἀνθρώπων·

Ἦμογέροντα δὲ μὴ φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ

Ποσσὴν ἐριδῆσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

Ὡς φάτο· κύδηγεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.

Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἴνος,

Ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.

Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος

Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τροφάλειαν,

800 Τεύχεα Σαρπηδότος, ἅ μιν Πάτροκλος ἀπήνυα.

Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,

Τεύχεα ἴσασμένω, ταμεισίχροα χαλκὸν ἰλόντε,

Ἀλλήλων προπάροιθεν ὀμίλου πειρηθῆναι.

805 Ὀπποῖτερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροῶ καλόν,

Ψαυση δ' ἐνδύων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἶμα·

Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,

Καλόν, Θρηῆκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπήνυων.

Τεύχεα δ' ἀμφοτέροιο ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·

810 Καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,

Ἄν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερός Διομήδης.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,

Ἐς μίσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,

815 Δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.

Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

Τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.

Ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη

Νύξ', οὐδὲ χροῶ ἴκανεν· ἔρυτο γὰρ ἐνδοθι θώρηξ.

820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο

Αἶν ἐπ' ἀνχέην κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.

Καὶ τότε δὴ ῥ' Αἶαντι περιδδίσσαντες Ἀχαιοί,

Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελεῖσθαι.

Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἦρωσ

825 Σὺν κολῶν τε φέρων καὶ ἐντμήτῳ τελαμῶνι.

Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωντον,

Ὅν πρὶν μὲν ῥήπτασκέ μέγα σθένος Ἡετίωνος·

- Ἄλλ' ἦτοι τὸν ἔπειτα ποδάρεης διος Ἀχιλλεύς,
 Τὸν δ' ἄγει ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.
 830 Στῆ δ' ἔρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυθ', οἳ καὶ τούτου αἰθλοῦ πειρήσεσθε!
 Ἐὶ οἳ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγραί,
 Ἔξει μιν καὶ πάντα περιπλομένους ἐνικυτοῦς
 Χρωόμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ὑπεμβόμενός γε σιδήρου
 835 Ποιμῆν, οὐδ' ἀροτῆρ' εἰς' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρῖξει.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυπόλετς,
 Ἄν δὲ Λεοντίης κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
 Ἄν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ διος Ἐπειός,
 Ἐξείης δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε διος Ἐπειός,
 840 Ἦκε δὲ διγῆσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Δεύτερος αὐτ' ἀφίηκε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρης·
 Τετρίτον αὐτ' ἔρβυψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 [Χειρὸς ἔπο στιβάρης, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυπόλετς,
 845 Ὅσσον τίς τ' ἔρβυψε κλυαύροπα βουκόλος ἀνήρ·
 Ἡ δὲ θ' ἔλισσθημένη κίεταται διὰ βούς ἀγελαιάς·
 Τόσσον παντός ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
 Ἀσπάντες δ' ἔταροι Πολυπολῆταο κρατεροῖο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς ἔφερον βασιλῆος αἰθλοῦ.
 850 Αὐτὰρ ὁ τοξυτῆσι τίθει ἰόντα σιδήρου,
 Κάδ δ' ἐτίθει δίκαι μὲν κελίκεας, δίκαι δ' ἠμιπέλεκκα·
 Ἰστόν δ' ἔστησεν νηὸς κναυσπρώροιο
 Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρανα πύλαιαν
 Δεπτῆ μῆρινθον δήσεν ποδός, ἧς ἄρ' ἀνώγει
 855 Τοξευειν· ὅς μὲν καὶ βάλῃ τρήρανα πύλαιαν,
 Πάντας ἀειφάμενος κελίκεας, οἰκόνδε φερίσθω·
 Ὅς δὲ καὶ μῆρινθοιο τύχη, ὄρνιθος ἀμαρτῶν —
 Ἥσων γὰρ δὴ κείνος — ὁ δ' οἴσεται ἠμιπέλεκκα.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βλή Τεύκροιο ἄρακτος,
 860 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενεός,
 Κλήρους δ' ἐν κωνῆι χαλκῆρ' εἰ κάλλον ἐλόντες·
 Τεύκρος δὲ πρῶτος κλήρω λαχεν· αὐτίκα δ' ἰὸν
 Ἦκεν ἐπικρατίως, οὐδ' ἠπάλλησεν ἄρακτι
 Ἄρων πρῶτογένων ῥέζειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 865 Ὅρνιθος μὲν ἀμαρτι· μέγης γάρ οἱ τοῦ Ἀπέλλων·
 Αὐτὰρ ὁ μῆρινθον βάλει κῆρ ποδός, τῆ δέθει ὄρνιθ·
 Ἄντικρῦ δ' ἀπὸ μῆρινθον τάμε πικρὸς οἰστός.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς οὐρανόν, ἧ δὲ παρῖθη
 Μῆρινθος ποτὶ γαῖαν· αὐτὰρ κελιάδωσαν Ἀχαιοί.
 870 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἔβησσε χειρὸς

- Τύζον· ἀτὰρ δὴ δίστον ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἠπέλησεν ἐκηβόλω Ἀπόλλωνι
 Ἀρνῶν πρωτογόνων φέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 Ἔψι δ' ὑπὸ νεφίων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
 876 Τῇ δ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
 Ἀντικρὺ δὲ διήλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 Πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
 Ἰστοῦ ἐφεζομένη νηὸς κωνοστροφόροιο,
 Αὐχὲν ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λιασθην.
 880 Ὡκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πιάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Κάππεσα· λαοὶ δ' αὐθιγῆντό τε, θάμβησάν τε.
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέεας δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 886 Κὰδ δὲ λέβητι ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα
 Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ δ' ἤρποντες ἄνδρες ἀνίσταν·
 Ἄν μιν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἔνς Ἴδομενῆος.
 Τῷσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεύς·
 890 Ἀτρεΐδη· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβίβηκας ἀπάντων,
 Ἴδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἐπλεῖ ἀριστος·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν τοῦ ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 Ἔρχεο, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἠρωῖ πρόσωμεν,
 Εἰ σύγε σῶ θυμῷ ἐθέλοισ' κέλομαι γάρ ἔγωγε.
 896 Ἦς ἔφατ'· σὺδ' ἀπίθῃσιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαυίμωφ.
 Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ αἰγ' ἤρωε
 Ταιθυβίῃ κηρυκι δίδου περικαλλῆς ἄεθλον.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ω.

Ludis peractis, cœnæ somnoque se dant Achivi; Achilles noctem insomnem ducit, maneque Hectorem curru religatum circa tumultum Patrocli raptat (1-18). Eam contumeliam, plures per dies repetitam, inter deos, partim dolentes, partim lætantes, miseratus Apollo, qui corpus adhuc integrum servabat, graviter conqueritur (19-54). Itaque Jupiter per Thejdem, ab Iride arcessitam, imperat Achilli, ut ab sævitiâ desistat, et corpus redimentibus tradere ne recuset; simul ejusdem mandatu Iris cohortatur Priamum, ut oblato redemptionis pretio filium recipiat (55-186). Geruntur hæc duodecimo post mortem Hectoris die, quo Priamus sub noctem, Hecubâ et cæteris omnibus remotis, qui iter morarentur, pretiosa dona colligit, hisque currum onerari, ab Idæo præcone ducendum, sibi alium parari jubet (187-282); tum libatione factâ, et dextro omine accepto, iter ingreditur (283-330). Ei Jovis missu occurrit Mercurius, a quo per sopitos vigiles ad tabernaculum herotis deducitur (331-467). Achilles, a rege supplice facile exoratus, pretium redemptionis accipit, corpus ei lotum et vestibus involutum restituit, undecim dies induciarum ad sepulturam concedit, cœnæque adhibitum honestissime dormitum dimittit (468-676). Primâ luce postridie, Mercurio duce, Priamus ad urbem refert corpus, cujus visendi causâ obviam effusi Trojani lamentantur; mox in aulâ positum, præter conductos cantores, plorant Andromache, Hecuba, Helena (677-776). Exstructo deinde rogo, celebratur funus cum epulo (777-804).

Ἔκτορος λύτρα.

Αὐτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θεῶς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ἐσίδναντι ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
Ἔπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Κλαῖε, φίλον ἐτάφου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
ἦρμε πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφει ἔνθα καὶ ἔνθα,

- Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἤϊ·
 Ἡδ' ὅποσα τολύπειςσιν σὺν αὐτῷ, καὶ πάθειν ἄλγεα,
 Ἄνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κῦματα πείρων·
 Τῶν μιμησκόμενος, θαλερόν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
 10 Ἄλλοι' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος ἄλλοτε δ' αὐτε
 Ἔπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηγής· τότε δ' ὄρθῶς ἀναστάς
 Δινεύεσσι' ἀλύων παρὰ θῖν' ἄλος, οὐδέ μιν Ἡὸς
 Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε.
 Ἄλλ' οὐ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 15 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν·
 Τρεῖς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
 Ἀντις ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
 Ἐν κόνι ἔκτανυσσας προφηγέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Πάσαν ἀεικείην ἀπεχε χροῦ', φῶτ' ἐλαιῶν,
 20 Καὶ τεθνηότα περ' περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
 Χρυσεῖη, ἵνα μή μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.
 Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
 Τὸν δ' ἐλειρέσκεν μάκαρες θεοὶ εἰςυρόωντες,
 Κλέψαι δ' οἰτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργειφόντην.
 25 Ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνθανεν, οὐδέ ποθ' ἤρη,
 Οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδέ γλαυκῶπιδι κούρη·
 Ἄλλ' ἔχον, ὡς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αἴτης·
 Ὅς νεέεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,
 30 Τὴν δ' ἤγησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἦ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένητ' ἠώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτιλοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ἔμιν
 Ἐκτωρ μῆρι' ἔκπε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἔόντα, σαώσασι,
 Ἴη τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ φῶ,
 Καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσι τε· τοῖ κέ μιν ὄκα
 Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.
 Ἄλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
 40 Ἴη οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιοι, οὔτε νόημα
 Ἰναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὡς, ἄγρια οἶδεν,
 Ὅστι' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 Εἶξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβησιν·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς
 45 Γίγγεται, ἦτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνήησιν.
 Μίλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσει,
 Ἡὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἦε καὶ υἷόν·
 Ἄλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ οὐθυράμενος μεθέηκεν.

- Τλητόν γάρ Μοῖρα θυμὸν δέσαν ἀνθρώποισιν.
 60 Ἀντάρ οὖν ἔκτορα διοῖ, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπύρρα,
 Ἴππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἱταροῖα φίλοιο
 Ἐλκεῖ· οὐ μὴν οἱ τοῦτο κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
 Μὴ ἀγαθὸν περ ἰόντι νεμεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς·
 Κωφὴν γάρ δὴ γαῖαν ἀεικίλει μενεαίων.
- 65 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκάλευκος Ἥρη·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτο τῶν ἔπος, Ἀργυροτόξε,
 Εἰ δὴ ὄμην Ἀχιλῆϊ καὶ ἔκτορι θῆσται τιμὴν.
 Ἐκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θῆσαστο μαζόν·
 Ἀντάρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶν γόνος, ἦν ἐγὼ αὐτῇ
 60 Θρέψα τε καὶ αἰτήλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
 Πηλεΐ, ὅς περὶ κῆρι φίλος γίνετ' ἀθανάτοισιν·
 Πάντας δ' ἀντιάσσοθι, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ, αἰὲν ἄπιστα!
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 65 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσεται· ἀλλὰ καὶ Ἐκτωρ
 Φίλιπτος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἱ ἐν Ἄλλῃ εἰσιν·
 Ὡς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δαίρων.
 Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἴσης,
- 70 Λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἄσσομεν—οὐδέ πη ἔστιν
 Λύδηρ Ἀχιλλῆος—θρασύν Ἐκτορα· ἦ γὰρ οἱ αἰὲν
 Μῆτηρ παρμύμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμέρας.
 Ἄλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν θέτιν ἄσσον ἐμεῖο,
- 75 Ὀφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὣς κεν Ἀχιλλεύς
 Δαίρων ἐκ Πριάμοιο λάχη, ἀπό θ' ἔκτορα λύσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελίευσσα.
 Μεσσηγύς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου καιπαλοδάσσης
 Ἐνθορε μέλλανι κόντω· ἐπεστονόχησε δὲ Ἄμυν.
- 80 Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
 Ἦτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κίρας ἐμβεβαυῖα,
 Ἐρχεται ὠμηστήσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
 Εὖρε δ' ἐνὶ σπητῇ γλαφυρῶν θέτιν, ἀμφὶ δὲ τ' ἄλλα
 Εἶαθ' ὀμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἦ δ' ἐνὶ μίαισσι
 85 Κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἐμίλλεν
 Φθίσειοθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
 Ἀγχού δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ἀκία Ἴρις·
 Ὅρσο, θέτι, καλεῖε Ζεὺς ἀφθίτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὴν δ' ἡμίβειτ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
- 90 Τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεὸς; αἰδέομαι δὲ
 Μίσγεοθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῶ.

- Εἶμι μὲν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἶπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμ' ἔλε δια θεάων
 Κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθρος.
 90 Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδῆγεμος ὠκία Ἴρις
 Ἠγείτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κύμα θαλάσσης.
 Ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσαι, ἐς οὐρανὸν ἀιχθήτην·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 Εὔαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες.
 100 Ἡ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἷς δ' Ἀθήνη.
 Ἥρη δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
 Καὶ ῥ' εὐφρογν' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὠρεξε πιούσα.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἥλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
 105 Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, τοῦ σ' εἴνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 Ἐννήμαρ δὴ νέκυος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
 Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὐσκόπον Ἀργεϊφόντην·
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότῃτα τετὴν μετόπισθε φυλάσσων.
 Αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθέ, καὶ νιεῖ σῶ ἐπίτειλον.
 Σχύζεσθαι οἱ εἰπέ θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔσοχα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
 115 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνάισιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
 Αἶ κεν πῶς ἐμὲ τε δεῖσῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφήσω,
 Λύσασθαι φίλον νῆόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ.
 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Βῆ δὲ καὶ Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα.
 Ἴξεν δ' ἐς κλισίην οὐ νείος· ἐνθ' ἄρα τότε
 Εὐρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν εἵαιροι
 Ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
 125 Τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο.
 Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
 Χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ'· ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 Σὴν ἔδεικε κραδίην, μνημημένος οὔτε τι σίτου,
 130 Οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃτι
 Μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἄλχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κρηταιή·
 Ἄλλ' ἐμέθεν ζῆνες ὦκα, Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι.
 Σχύζεσθαι σοὶ φησι θεοῦς, ἐὲ δ' ἔσοχα πάντων

- 125 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
Ἔκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κερφαίσι, οὐδ' ἀπέλυσας.
Ἄλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροῖο δὲ δίδαι ἄποινα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τῆδ' εἴη ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
140 Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνοίγει.
Ὡς οἴγ' ἐν νηῶν ἀγύρῃ μητηρ τε καὶ υἱὸς
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευον.
Ἴριον δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱήν·
Βάσικ' ἴθι, Ἴρι ταχέϊα, λιποῦσα ἔθας Οὐλύμπιου,
145 Ἀγγεῖλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω,
Δούσασθαι φίλον υἱόν, ἴοντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλεῖ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήηη,
Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κήρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραιτέρος, ὅς κ' ἰθύνει
150 Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἥδ' ἐκαὶ αὐτὴς
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔτανε Διὸς Ἀχιλλεύς.
Μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τι τάφρος·
Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργιφώνηη,
Ὅς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλεῖ πειλάσση.
155 Αὐτὰρ ἐπὶν ἀγάγησιν ἔσω κλισίῃη Ἀχιλλῆος,
Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
Οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων, οὐτ' ἄσκοπος, οὐτ' ἀλιτήμων·
Ἄλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελίουσα.
160 Ἴξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε.
Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
Δάκρυσιν εἶματ' ἔφυρον· ὃ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
Ἐντυπὺς ἐν χλαίῃη κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλῇ
Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχίνῃ τοῖο γέροντος,
165 Τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἔῃαιν.
Θυγατέρες δ' ἀνὰ δῶματ' ἰδὲ νοοὶ ὠδύροντο,
Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολίεις τε καὶ ἰσθλοὶ
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
Στῆ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, ἥδ' ἐπροσηύδα,
170 Τυτθὸν φθειγδαμένην· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γένια·
Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμει, φρεσὶ, μηδὲ τι τέφρῃ·
Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσομένην τόδ' ἰκάνω,
Ἄλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς σευ, ἄνυσθ' ἐν ἰῶν, μέγα κήδεσσι ἧδ' ἐλεείρει.
175 Δούσασθαι σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἔκτορα Δίω,
Δῶρα δ' Ἀχιλλεῖ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήηη,
Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.

- Κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραιτέρου, ὃς κ' ἰθύνου
 Ἠμιόνου καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἦδ' αὖτε αὐτίς
 190 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβος·
 Τυῖος γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔφεται Ἀργεῖφόντης,
 Ὅς σ' ἄξει, εἰώσ κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελασση.
 Αὐτὰρ ἔπην ἀγύγῃσιν ἔσω κλισίῃν Ἀχιλλῆος,
 185 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλουσι πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλεσθήμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκίως ἰκέτω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰπούσ' ἀπέβη πόδας ὠκία Ἴρις.
 Αὐτὰρ ὄγ' υἴας ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖν
 190 Ὀπλίῃσι ἠνώγει, πείριενθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον καταβήσεται κηώεντα,
 Κεδρινον, ὑπόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνθει·
 Ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἤλθεπ,
 195 Λύσασθαι φίλον υἷόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήηη.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι,
 Αἰνῶς γάρ μ' αὐτὸν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 Κεῖα ἔναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὴν Ἀχαιῶν.
 200 Ὡς φάτο· καί κυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθη·
 Ὡ μοι, πῆ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἦς τοπάρος περ
 Ἐκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἦδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
 Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 Ἄνδρός ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 205 Τῆας ἐξενάρξει! σιδήρειών νύ τοι ἦτορ.
 Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐξόψεται ὀφθαλμοῖσιν
 Ὡμηστῆς καὶ ἄπιστος ἀνήρ ὄδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
 Ἡμενοὶ ἐν μεγάροισιν τῶ δ' ὡς ποθὶ Μοῖρα κραταιή
 210 Γεινομένη ἐπένησε λίνω, ὅτε μιν τέκον αὐτῆ,
 Ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἔων ἀπάνευθε τοκήμα,
 Ἄνδρὶ πάρα κρατερῶ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 Ἐσθίμεναι προσφῦσα· τοῖ' ἀντιτα ἔργα γένοιτο
 Παιδὸς ἐμοῦ! ἐπεὶ οὐ ἐκακίζόμενόν γε κατέκτα,
 215 Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
 Ἔσταότ', οὔτε φόβον μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωφῆς.
 Τῆν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πηλεΐδης θεοειδῆς·
 Μῆ μ' ἐθέλοντ' ἔναι κατερούνα, μηδὲ μοι αὐτῆ
 Ὅρκις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλει· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,

- Ἡ οἱ μάντις εἰσι, θνoσκόοι, ἧ ἱερῆς,
 Ψεῦδος κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μάλλον·
 Νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐξέδρακον ἄντην —
 Εἶμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσεται. εἰ δέ μοι αἴσα
 225 Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Βούλομαι· αὐτίκα γὰρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀγκὰς ἔλόντι ἔμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην.
 Ἡ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν.
 Ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
 230 Δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 Τρῶσας δὲ φάρεα καλά, τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτώνας.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερον δέκα πάντα τάλαντα·
 Ἐκ δὲ δὺ' αἰθῶνας τρίποδας, πύυρας δὲ λίβητας,
 Ἐκ δὲ δέπας περικαλλέας, ὃ οἱ Θρηῆκες πόρον ἄνδρες,
 235 Ἐξείλην ἔλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδὲ νυ τοῦπερ
 Φείσασθαι φίλον υἱόν. ὃ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
 Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσι αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·
 Ἐφῆετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες! οὐ νυ καὶ ὑμῖν
 240 Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηθήσοντες;
 Ἡ οὔνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Παῖδ' ὀλέσθαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ἑμμες!
 Ῥήτεροι γὰρ μάλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 Κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
 245 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραιζομένην τε,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄιδος εἴσω.
 Ἡ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
 Σπερχομένοιο γέροντος. ὃ δ' υἱάσιν οἴσιν ὁμόκλα,
 Νεικείων Ἑλεόν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνα τε δῖον,
 250 Πάμμονά τ' Ἀντιφρόν τε, βοῆν ἀγαθόν τε Πολίτην,
 Δηΐφοβόν τε καὶ Ἰππόθρον καὶ Δίον ἀγαυόν·
 Ἐννέα τοῖς ὁ γεραίὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·
 Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἰθ' ἅμα πάντες·
 Ἐκτορος ὠφέλει' ἀντὶ θεῆς ἐπὶ νηυσὶ περᾶσθαι!
 255 Ὡ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱὰς ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινα φημι λελεῖσθαι·
 Μῆστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωΐλον ἵππιοχάρμη,
 Ἐκτορά θ' ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐφίκει
 Ἄνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
 260 Τούς μὲν ἀπόλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λείλειπται,
 Ψεῦστα τ' ὀρχησται τε, χοροῖτυπῆσιν ἄριστοι,
 Ἀρῶν ἧδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἰρπιακτῆρες.
 Οὐκ ἂν δὴ μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,

- Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα κήσσομεν ὄδοισι,
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρός ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειφον εὐτροχον ἡμιονεῖην,
 Καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ διῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
 Καδ δ' ἀπὸ παυσαλόφι ζυγὸν ἦρεον ἡμιόνειον,
 Πύξινον, ὀμφαλόεν, εὐ οἰήκισσιν ἀρηρός·
 270 Ἐκ δ' ἔφερον ζυγούδεσμον ἅμα ζυγῶ ἐννεάπηχυν.
 Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκαν εὐξέστω ἐπὶ ῥυμῶ,
 Πέξῃ ἐπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρῖον ἔστορι βύλλον·
 Τρίς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλοῖχινα δ' ἔκαμψαν.
 275 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης
 Νῆσον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι ἄποινα·
 Ζεύξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργούς,
 Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἴππους δὲ Πριάμῳ ἔπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραῖός
 280 αὐτὸς ἔχων αἰτάλλεν εὐξέστη ἐπὶ φάτῃ·
 Τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 Κήρυξ καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἤλθ' Ἐκάβῃ τετιηότι θυμῶ,
 Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφιν,
 285 Χρυσῶν ἐν δέσπαι, ὄφρα λείψαντε κιοίτῃ·
 Στῆ δ' ἔππων προπαροῖθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῆ, σπέισον Διὶ πατρὶ, καὶ εὐχεο, οἴκαδ' ἰκέσθαι
 Ἀφ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς
 Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
 290 Ἄλλ' εὐχευ σὺγ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι,
 Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται·
 Αἶτιε δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῶ
 Φίλιπτος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δειδῖόν· ἄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 295 Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἦς Δαναῶν ταχυπόλων.
 Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἰὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
 Οὐκ ἂν ἐγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
 Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πριάμος Θεοειδής·
 300 Ὡ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιμενῆ ἀπιθήσω.
 Ἔσθλόν γάρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλέησῃ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὠτρυν' ὁ γεραῖός,
 Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεύαι ἀκήρατον· ἥ δὲ παρέστη,
 Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
 305 Νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
 Εὐχετ' ἔπειτα στῆς μέσῳ ἔρκει, λιῖβε δὲ οἶνον,

- Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ἤυδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθεν μεδεῶν, κύνιστε, μέγιστε!
 Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἔλθειν ἢ δ' ἑλεεινόν·
 310 Πέμπων δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅσπερ σοὶ αὐτῷ
 Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δειξίον· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 Τῷ πλάντος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπάλων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεύς.
 315 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Μόρφων, Θηρητήρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
 Ὅσση δ' ὑφορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
 Ἄνερος ἀφνειοῦ, ἐνκλήϊς, ἀραρυῖα·
 Τῶσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερὰ· εἴσατο δὲ σφιν
 320 Δειξιὸς αἴξας ὑπέψ' ἄστεος· οἱ δὲ ἰδόντες
 Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραῖος ἐοῦ ἐπεβήσατο διαφρον·
 Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδοῦπου.
 Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
 325 Τὰς Ἰθαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτῷ ὀπισθεν
 Ἴπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μᾶστιγι κέλευεν
 Καρπαλλίμως κατὰ αὐτῷ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο
 Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὥσπερ θάνατόνδε κίοντα.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
 330 Οἱ μὲν ἄρ' ἀφορῆοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
 Παιδὲς καὶ γαμβροί. τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν',
 Ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἔλεψε γέροντα.
 Αἴψα δ' ἄρ' Ἐρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἤυδα·
 Ἐρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν
 335 Ἄνδρι ἐταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, ὧ κ' ἐθέλησθα·
 Βάσκ' ἴθι, καὶ Πηλεῖον κοίλῃς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ' τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ' τε νοήσῃ
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωνάδ' ἰέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 340 Αὐτίκ' ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 Ἦδ' ἐπ' ἀπίερον γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Ἐίλετο δὲ ῥάβδον, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὰ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 345 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
 Αἴψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκανεν·
 Βῆ δ' εἶναι, κούρω αἰσθητῆρι εἰοικώς,
 Πρωτὸν ὑπηγήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρεῖ Ἴλοιο ἔλασσαν,

- 350 Στήσαν ἄρ' ἡμίονους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιαν,
 Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαίαν.
 Τὸν δ' ἐξ ἀχχιμολοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
 Ἐρμείαν, ποτὶ δὲ Πηλεῖον φάτο, φώνησίν τε·
 Φράξο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τίτυκται.
- 355 Ἄνδρ' ὄρω· τάχα δ' ἄμμε διαβράσεισθαι δῶ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φευγόμεν ἐφ' ἵππων, ἣ μιν ἔπειτα
 Γούνων ἀπάμενοι λιτανεύσομεν, αἱ κ' ἐλέησῃ.
 Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δεῖδιε δ' αἰνῶς·
 Ὅρθαι δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·
- 360 Στῆ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Χεῖρα γέροντος ἔλων, ἐξείρτο καὶ προσέειπεν·
 Πῆ, πάτερ, ὦδ' ἵππους τε καὶ ἡμίονους ἰθύνεις
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι,
 Οὐδὲ σὺ γ' ἔδδειςας μένεα πνείοντας Ἀχαιοῦς,
- 365 Οἱ τοι δυσμένεες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
 Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Τουσᾶδ' ὄνειαι' ἄγαντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη;
 Οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρον δὲ τοι οὗτος ὀπηθεῖ,
 Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
- 370 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδὲν σε φέξω κακά, καὶ δὲ κεν ἄλλον
 Σεῦ ἀπαλεξήσασμαι· φίλῳ δὲ σε πατρὶ εἴσκω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πριάμος Θεουιδῆς·
 Οὕτω πῆ ταῦδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
- 375 Ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὀδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
 Αἴσιον, οἶος δὴ σὺ δέμυς καὶ εἶδος ἀγητός,
 Πέπνυσαι τε νόῳ, μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκῆων.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
- 380 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ἥε πῆ ἐκπέμπετε κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά
 Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ ταῦδε τοι σόα μῆμῃ;
 Ἥ ἤδη πάντες καταλείπετε ἴλιον ἱρῆν
 Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὠριστος ὄλωλεν
- 385 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδευέτ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πηλεῖος Θεουιδῆς·
 Τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκῆων,
 Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπὸ τμον παιδὸς ἐνίσπεες;
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
- 390 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἐκτορα δῖον.
 Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείῳ
 Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσεας

- Ἀργείους κτείνεσκα, δαΐζων δὲεἰ χαλκῷ·
 Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θανμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 390 Εἶτα μάφρασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μῖα δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής·
 Μομφιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἔστι Πολυκτῶρ.
 Ἀφνειός μὲν ὄδ' ἔστι, γέρον δέ δή, ὡς σύπερ ὤδα·
 Ἐξ δὲ οἱ νῆες ἔασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἔβρομός εἰμι.
 400 Τῶν μετὰ καλλόμενος, κλήρω λαχὼν ἐνθάδ' ἔπεσθαι·
 Νῆν δ' ἤλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
 Θήσονται περὶ ἄστρῳ μάχην ἑλικώπες Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλώσι γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύναται
 Ἴσχειν ἑσσυμένους πολέμου βασιλῆς Ἀχαιῶν.
 408 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος Θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 Εἰς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθεῖην κατάλεξον,
 Ἥ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἧέ μιν ἦδη
 ἦσι κυσὶν μελίσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
 410 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 ὦ γέρον, οὕτω τόγγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
 Ἄλλ' ἔτι κείνος κείται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῖ
 Αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δὲ οἱ ἠώς
 Κειμένω, οὐδέ τί οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 415 Ἐσθουσι, αἰ ρᾶ τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἢ μὲν μιν περὶ σῆμα τοῦ ἐταροῖο φίλοιο
 Ἐλκει ἀκηδέστως, ἠὼς ὅτε δια φανήῃ·
 Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θεοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθεῖν,
 Οἷον ἑρσήεις κείται, περὶ δ' αἶμα νέμπται,
 420 Οὐδέ ποθι μιαιρός· σὺν δ' ἔλκει πάντα μέμνηκεν,
 Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
 Ὡς τοι κήθονται μάκαρες θεοὶ νῆος ἔηος,
 Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σοι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἀμείβετο μῦθον·
 428 ὦ τέκος, ἧ ῥ' αγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοισ'· ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 Ἀθήτετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσι·
 Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 Ἄλλ' ἔγε δὴ τόδε δεῖξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον·
 430 Αὐτὸν τε φῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
 Πιερᾷ ἐμεῖο, γεραίε, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 Ὅς με κέλευε στέ δῶρα παρ᾽ ἔξ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 438 Τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι

- Συλεύειν, μή μοι τι κακὸν μετέπισθε γίνηται.
 Σοὶ δ' ἄν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 Ἐνδυκίως ἐν νηϊ θοῇ ἢ πικρὸς ὀμαρτίων·
 Οὐκ ἄν τις τοι, κομπὸν ὄνοσσάμιμος, μαχίσαιτο.
 440 Ἢ, καὶ ἀπαίξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 Καρπαλλίως μάλιστα καὶ ἠρία λάξαιτο χερσίν·
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἦῦ.
 Ἄλλ' ἄτα δὴ πύργους τε τεινὴν καὶ τάφρον ἱκοίτο,
 Οἱ δὲ νέον περὶ δόρυπα φυλακτῆρας πονίοντο·
 445 Τοῖσι δ' ἔφ' ὑπνον ἔχεις διάκτορος, Ἀργειφόντης,
 Πᾶσιν ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆσας,
 Ἐς δ' ἄγαγε Πηλεΐον τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
 Ἄλλ' ὅτα δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοιτο
 Τυηλῆν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
 450 Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθ' ὑπερθεὶν ἔρψαν,
 Λαγνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
 Ἀμφὶ δὲ αἰ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
 Σταυροῖσιν πυκνοῖσι· θύρην δ' ἔχει μόνος ἐπιβλής
 Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιφύθησσεσκον Ἀχαιοί,
 455 Τρεῖς δ' ἀναοίψασκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιφύθησσεσκε καὶ αἰὼς·
 Δῆ ῥα τότ' Ἐρμείας ἐριούνιος ὧς γέροντι,
 Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδοκεί Πηλεΐωνι,
 Ἐξ ἵππων δ' ἀπίθαιεν ἐπὶ χθονί, φωνήσεν τε·
 460 Ὡ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἐρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἄμα κομπὸν ὄπασσεν·
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 Ὀφθαλμούς εἰς εἰμι· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἶη,
 Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἀγαπαζέμεν ἀντην.
 465 Τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὴ γούνατα Πηλεΐωνος,
 Καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠῦκόμοιο
 Ἄσασο καὶ τέκεος· ἵνα αἰ σὺν θυμὸν ὀφίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπῶν
 Ἐρμείας· Πηλεΐος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμαῖς,
 470 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐτὴν λίπεν· ὃ δὲ μίμνεν ἐρύκων
 Ἴππους ἡμιόνους τε· γέρον δ' ἰθὺς κίεν οἴκου,
 Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἕζεσκε, Διὶ φίλος. ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 Εὐρ· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθέλιτα· τῷ δὲ δὴ οἶω,
 Ἦρος Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, ὄσος Ἀρης,
 475 Ποίπνυον παρεόντες· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
 Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 Τυὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πηλεΐος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στῆς
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος· λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας

- Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἷ οἱ πολέας κτάνον νῆας.*
 480 Ὡς δ' ὅτ' ἀν' ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβη, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 Ἄνδρῶς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησαν, ἰδὼν Πηλεΐδην θεοειδέα·
 Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 485 Τὸν καὶ λισσόμενος Πηλεΐδης πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Μνησαί πατρός σοιο, θεοὶς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τηλίκου, ὡς περ ἐγὼν, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 Καὶ μὲν πού κείνον περιναίεται ἀμφὶς ἐόντες
 Τείροισ' ὅδ' ἐστὶν ἄρην καὶ λοιγὸν ἀμύναι·
 490 Ἄλλ' ἤτοι κείνός γε, σέθεν ζῶοντος ἀκούων,
 Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
 Ὀφεισθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίηθε μολόντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτος, ἐπεὶ τέκον νῆας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεΐφθαι.
 495 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον νῆες Ἀχαιῶν·
 Ἐγνακαίδαχα μὲν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 Τυτὸς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ὃς δὲ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστνυ καὶ αὐτοῖς,
 500 Τὸν σὺ πρῶτῃν κτείννας, ἀμνυόμενον περὶ πάτρης,
 Ἐκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενος παρὰ σείδι, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 Ἄλλ' αἰδέϊο θεοῦς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 Μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλείοντέρος περ,
 505 Ἐτλην δ' οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 Ἄνδρῶς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ὑψ' ἕμερον ὤρας γόοιο·
 Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὃ μὲν Ἐκτορος ἀνδροφόνιοιο,
 510 Κλαῖ' ἀδινά, προπάραιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔλυσθεις·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτὴ
 Πάτροκλον· εἰὼν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔρα γόοιο τετάρτετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
 [Καὶ οἱ ἀπὸ πρῶπιδων ἤλθ' ἕμερος ἠδ' ἀπὸ γυῶν,]
 515 Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἄνιστη,
 Οἰκτεῖρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένοιον·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἢ δὴ πολλὰ κακ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 Πῶς ἔειπες ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 520 Ἄνδρῶς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 Κτεῖας ἐξανάριξα; σιδηρεῖόν νύ τοι ἦτορ.

- Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
 Ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἑάσομεν, ἀγνύμενοι περ.
 Οὐ γὰρ τις πρῆξις πέλειται κρυεροῖο γόοιο.
 825 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 Ζῶειν ἀγνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσιν.
 Δοιοὶ γὰρ τε πίθοι κατακελαται ἐν Διὸς οὔθει,
 Δῶρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἑάων·
 Ἦ μὲν κ' ἀμμίξας δόλη Ζεὺς τερπικέραντος,
 830 Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
 Ἦ δέ κε τῶν λυγρῶν δόλη, λωβητὸν ἔθνηεν·
 Καὶ ἐ κακῇ βουβύρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἑλαύνει·
 Φοιτᾶ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πηληΐ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 835 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέαστο
 Ὀλβῷ τε πλοῦτι τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 Καὶ οἱ θνητῷ ἑόντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν·
 Ἄλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὔτε
 Παιδῶν ἐν μεγάροισι γονὴ γένητο κρειόντων.
 840 Ἄλλ' ἓνα παιῖδα τέκεν παναώριον· οὐδὲ ἐν τόνγῃ
 Γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μῦλα τηλόθι πάτρης
 Ἡμεῖ ἐν Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σά τέκνα.
 Καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 845 Ὅσσοι Λεύβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἑέργει,
 Καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
 Τῶν σε, γέρον, πλοῦτω τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωσι,
 Αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 850 Ἄσχεο, μὴδ' ἄλλαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 Οὐ γὰρ τι πρῆξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔηος,
 Οὐδέ μιν ἀνοτήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Μῆ μέ πω ἐς θρόνον ἵξε, Διοτρεφίς, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 855 Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 Λύσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δεξιὰ ἄποινα
 Πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἑλθοῖς
 Σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρότον ἔσασας.
 [Αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄραν φάος Ἑλλοιο.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 860 Μῆκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοεῶ δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 Μήτηρ, ἧ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Καὶ δέ σε γινώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 Ὅτι θεῶν τίς σ' ἤγε θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 995 Ὅν γάρ κε τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἤβῶν,
 Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λαθοί, οὐδέ α' ὄχθας
 ῥαῖα μετοχλίσσεται θυράων ἡμετέρων.
 Τῷ νῦν μὴ μοι μάλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνη·
 Μῆ σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔασω,
 1000 Καὶ ἱκέτην περ ἶόντα, Διὸς δ' αἰδέσθαι ἐφορμαῖς.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδουσιν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέθετο μῦθον.
 Πηλεΐδης δ' οἴκῳ, λίαν ὡς, αἴτο θυραῖς,
 Οὐκ οἶός· ἅμα τῷγ' ἄλλοι θεράποντες ἔπειτο,
 Ἥρωσ' Αὐτομείδων ἠδ' Ἄλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα
 1005 Τῷ Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἷ τόθ' ἐπὶ ζυγόνων λυόν ἔκπους ἡμίονους τε,
 Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῦ γέροντος·
 Καὶ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· εὐξέστου δ' ἀπ' ὑπῆρης
 Ἥροον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερῖαι' ἀποινα.
 1010 Καὶ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐννηγίον τε χιτῶνα,
 Ὀφρα νέκυν πυκνάσας δαή οἰκόνδε φέρεσθαι.
 Δωμῶας δ' ἐκαλέσας λούσαι κίλει', ἀμφὶ τ' αἰεῖψαι,
 Νόσασιν ἀπειράσας, ὡς μὴ Πηλεΐδης ἴδοι νιόν·
 Μῆ ὁ μὲν ἀχνημῆνη κραιδίη πόλιν οὐκ ἐρύσαιοτο,
 1015 Παῖδα ἰδών, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρίνη φίλον ἦτορ,
 Καὶ ἑ κατακτείνεαι, Διὸς δ' αἰλίτῃται ἐφορμαῖς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δευαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἑλάφ,
 Ἀμφὶ δὲ μιν φάρος καλὸν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
 Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεγέων ἐπέθηκεν αἰείρας,
 1020 Σὺν δ' ἕταροι ἤειραν εὐξέστην ἐπ' ἀπήνην.
 Ῥωμῶξεν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηγεν ἑταῖρον·
 Μῆ μοι, Πάτροκλε, στυδμαινόμεν, αἶ κε πύθῃται
 εἶν Ἄιδός περ ἔων, ὅτι Ἐκτορα δίον ἔλυσα
 Πατρὶ φίλον· ἐπεὶ οὐ μοι αἰκία δῶκεν ἀποινα·
 1025 Σοὶ δ' ὡς ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσο' ἐπίσκιεν.
 Ἐἶ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε Διὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἐξέτο δ' ἐν κλισίῃ πολυδαίδαλα, ἐνθεν ἀνύστη,
 Τολύχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πηλεΐδην φάτο μῦθον·
 Πῶς μὲν δή τοι λέλνεται, γέρον, ὡς ἐκέλευες,
 1030 Κεῖται δ' ἐν λεγέσσ'· ἅμα δ' ἠοὶ φαινομένησιν
 Ὀφραι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησοίμεθα δόρυκον.
 Καὶ γάρ τ' ἠΰνομος Νιόβη ἐμνήσατο σέκου,
 Τῆ περ δαδευαὶ παῖδες ἐνὶ μαγάρουσιν ὄλοστο,
 Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱᾶς ἠβωνότες.
 1035 Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῦτο,
 Χωρόμητος Νιόβη, τὺς δ' Ἄρτεμις ἰαχίαιρα,
 Οὐνεκ' ἄρα Λητοῦ ἰσάσκετο καλλιπαρήφω·

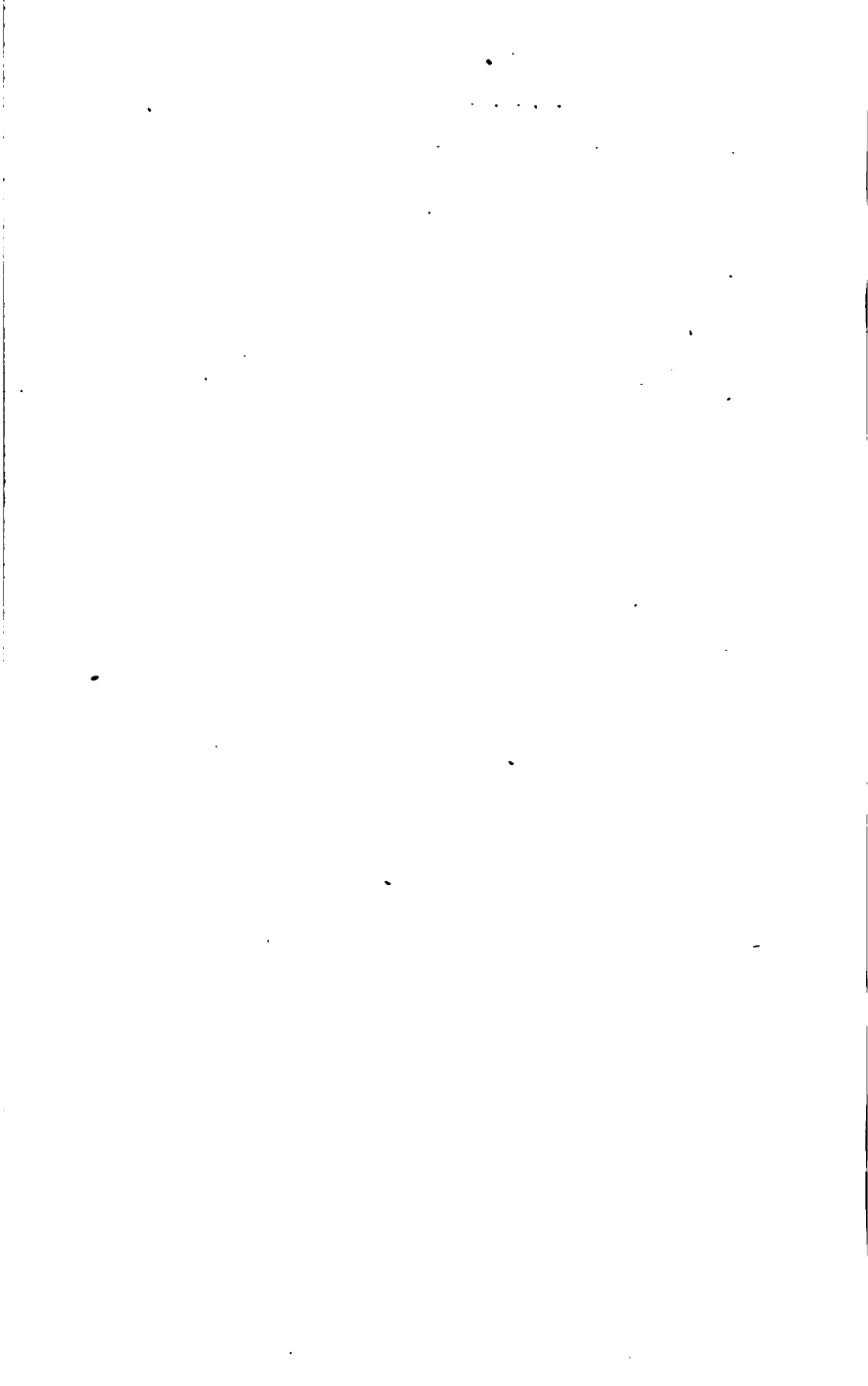
- Φῆ δοιῶ τέκευν, ἣ δ' αὐτῆ γείνατο πολλούς·
 Τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιῶ περ ἑόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσαν.
 610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐνήμαρ κείατ' ἐν φόνῳ, οὐδὲ τις ἦεν
 Κατθάψαι· λαοὺς δὲ Μῆθους ποίησε Κρονίων·
 Τούς δ' ἄρα τῆ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσαι, ἐπεὶ κάμα δακρυχέουσα.
 Νῦν δὲ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,
 615 Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεῶν ἔμμεναι εὐνάς
 Νυμφάων, αἰτ' ἄμφ' Ἀχελώϊον ἐβρώσαντο,
 Ἐνθα, Μῆθος περ ἑούσα, θεῶν ἐκ κήδεα πείσσει.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νοῖ μεδώμεθα, δῖε γεραιέ,
 Σίτου, ἔπειτά κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαιούσθα,
 620 Ἄλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
 Ἡ, καὶ ἀνάϊζας δῖν ἄργυρον ὠκύς Ἀχιλλεύς
 Σφάξ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὐ κατὰ κόσμον,
 Μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελόισιν,
 Ὠπιτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτον ἔλων ἐπένειμε τραπέζῃ
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἵαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ἦτοι Δαρδανίδης Πριάμος θαύμαξ' Ἀχιλλῆα,
 630 Ὅσσοσ ἔην, οἴος τε· θεοῖσι γὰρ ἅτα ἐφίκει.
 Αἰσχροῶν ὄψιν τ' ἀγαθῆν καὶ μῦθον ἀκούων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 Τὸν πρότερος προσεΐπε γέρον Πριάμος θεοειδής·
 635 Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφίς, ὄφρα κεν ἦδη
 Τῆνῃ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
 Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 Ἄλλ' αἰεὶ στενάχῳ καὶ κήδεα μυρία πείσσω,
 640 Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδύμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἰθόπα οἶνον
 Λανκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
 Ἡ δ', Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμωῆσι κέλευσεν,
 Δέμνι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγχα καλὰ
 645 Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 Αἰ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Αἴψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιῶ λίχ' ἐγκονέουσαι.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 650 Ἐκτός μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· ὑήτις Ἀχαιῶν

- Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουλήφορος, οἷτε μοι αἰεὶ
 Βουλῆς βουλευούσαι παρήμενοι, ἧ ἕμεῖς ἐοίκαμεν·
 Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μιλαινωῖα
 Αὐτίκ' ἄν ἐξέλποι Ἀγαμέμνωνι ποιμένι λαῶν,
 655 Καὶ κεν ἀνάβλησις λυσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκταρα δῖον,
 Ὅφρα τέως αὐτῶς τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδῆς·
 660 Εἰ μὲν δὴ μ' ἐθάλλεις τελίσαι τάφον Ἐκτορι δῖου,
 Ὡδέ κέ μοι βέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἶσθα γάρ, ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμηθα, τηλόθι δ' ὕλη
 Ἄζεμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 Ἐννήμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροισι γοοῖομαι,
 665 Τῇ δεκάτῃ δέ κε θύπτοίμεν, δαινυτό τε λαός·
 Ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσοιμεν,
 Τῇ δὲ δωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἴπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις,
 670 Σχίσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 Ἐλλαβε διεξίτην, μήπως δαίσει ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμον αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 675 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὔδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρ' Βρισίης παρελίξατο καλλιπάροχος.
 Ἄλλοι μὲν ἦα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορουσταὶ
 Εὐδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνην ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 Ὅρμαινοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 Νηῶν ἐκ πέμπειε, λαθῶν ἱερὸς πυλακρούς.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νῦν τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον εἶθ' εὐδαίς
 Ἀνδράσιν ἐν δαίτοισιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.
 685 Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 Σείο δὲ κε ζῶαυ καὶ τρεῖς τόσα δαῖτεν ἄποινα
 Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἷ κ' Ἀγαμέμνων
 Γνώη σ' Αἰρεΐδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισαν δ' ὁ γέρον, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 690 Τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζεύξ' ἵππους ἡμιόνοους τε·
 Ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδὲ τις ἔγνω.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔξον εὐρῆτος ποταμοῖο,
 [Ἐάνθου δινηγντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]

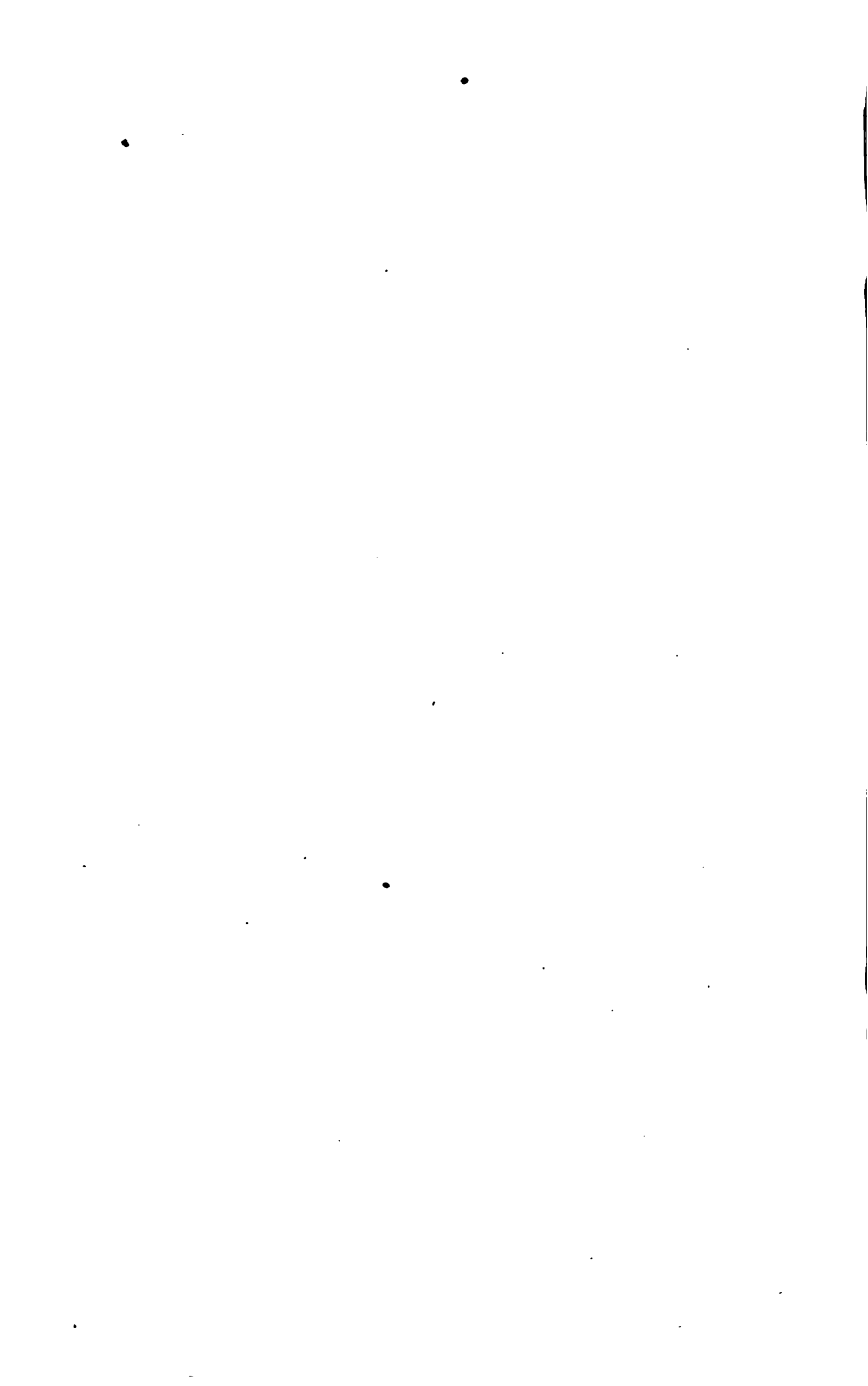
- Ἐρμίας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 695 Ἦώς δὲ χρυσόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
 Ἴηπους, ἡμίλοιοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδὲ τις ἄλλος
 Ἐγνώ πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 Ἄλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, ἐκείλῃ χρυσῇ, Ἀφροδίτῃ,
 700 Πάργαμον εἰσαναβάσας, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,
 Ἔσταοί τ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
 Τὸν δ' ἄρ' ἔφ' ἡμίονων ἴδε κείμενον ἐν λεχίσσιν·
 Κώκυσάν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνε τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
 Ὅψεσθε, Τρώες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντις,
 705 Ἐἴποτε καὶ ζῶοντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Χαιρετ'· ἐπεὶ μέγα χάριμα πάλει τ' ἦν, παντὶ τε δῆμῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπει ἀνήρ,
 Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀσάχετον ἔκτεο πένθος·
 Ἀγχοῦ δὲ ξυμβλήντο πυλάων νεκρὸν ἔγοντι.
 710 Πρῶται τόνγ' ἀλόχος τε φῆλη καὶ πότνια μήτηρ
 Τίλλεσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἴζασαι,
 Ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 Καὶ νῦν κε δὴ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἐκτορα δακρυχιόντιες ἀδύροντο πρό πυλάων,
 715 Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρον λαοῖσι μετήνδα·
 Εἴξατέ μοι, οὐραῖσι διελθόμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἄσσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διεύτησαν, καὶ εἴξαν ἀπήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσέγαγον κλυτὰ δῶματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 720 Τρητοῖς ἐν λεχίσσιν θέσαν, παρὰ δ' εἰσαν αἰοιδούς,
 Θρήνων ἐξάρχους, οἷτε στονόεσσαν αἰοιδῆν
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στεγάχοντο γυναῖκες.
 Τῆσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἤρχε γόοιο,
 Ἐκτορας ἀνδροφόνοιο κάθη μετὰ χειρῶν ἔχουσα·
 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καδ δὲ με χήρην
 Λεῖπεις ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 Ὅν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, δυεῖς ἀμμοροί, οὐδὲ μιν οἶο
 Ἥβην ἴξασθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 Πέσσειται· ἢ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτῆς
 730 Ρῖσκεν, ἔχει δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα·
 Αἰ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχθήσονται γλαφυρῆσιν,
 Καὶ μὲν ἐγώ μετὰ τῆσι· σύ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἔμολ' αὐτῆ
 Ἔφασαι, ἔνθα κεν ἔργα ἄεικέα ἐργάζοιο,
 Ἀεθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἢ τις Ἀχαιῶν
 735 Ρῖψει, χειρὸς ἔλων, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 Χωόμενος, ὃ δὴ πον ἀδελφῶν ἐκτανεν Ἐκτωρ,

- Ἦ πατήρ, ἦ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδᾶς ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατήρ τεὸς ἐν δαΐ λυγρῇ·
 740 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
 Ἀρητὸν δὲ τακεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἔκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
 Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
 Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκνὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
 745 Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
 Τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινού' ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φιλίτατε παίδων!
 Ἦ μὲν μοι ζωὸς περ ἑὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
 750 Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσθ.
 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Πέρσασχ', ὄντιν' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
 Ἔς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Ἀἴηνον ἀμικθάλόεσσαν·
 Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,
 755 Πολλὰ φυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφρες· ἀνέστησεν δὲ μιν οὐδ' ὤς.
 Νῦν δέ μοι ἐρσῆεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 Κεῖσαι, τῷ Ἴκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσιν ἐποιοχόμενος κατέπεφρες.
 760 Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλλαστον ὄριγεν.
 Τῆσι δ' ἔπειθ' Ἐλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ θατέρων πολὺ φιλίτατε πάντων!
 Ἦ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὠφελον ὀλέσθαι!
 765 Ἦθῃ γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν,
 Ἐξ οὐ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 Ἄλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσυφθλον·
 Ἄλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 Θατέρων, ἦ γαλόων, ἦ εἰρατέρων εὐπέπλων,
 770 Ἦ κρυρή— ἐκυρὸς δὲ, πατήρ ὡς, ἦπιος αἰεὶ—
 Ἄλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσαι παραιφάμενος κατέρυκας,
 Σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοὶς ἀγανοῖς ἐπέεσαι.
 Τῷ σέ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἐμ' ἀμμορον, ἀχρυσμένη κῆρ·
 Οὐ γὰρ τίς μοι εἶ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐφραῖη
 775 Ἦπιος, οὐδέ φίλος· πάντες δὲ με πεφρίκασι.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπειρών.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρον Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδὲ τι θυμῷ
 Λείψητ' Ἀργείων πυκνὸν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεύς

- 780 Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 Μὴ πρὶν πημαίνειν, πρὶν δωδεκάτη μὸλη Ἠώς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόσας ἡμίονους τε
 Ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρό ἄστειος ἠγερέθοντο.
 Ἐννήμαρ μὲν τοίγε ἀγλῖνον ἄσπετον ὕλην·
- 785 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαισίμβροτος ἠώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἔκτορα δακρυχιότιες,
 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἔκτορος ἔγχετο λαός.
- 790 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἴθροπι οἴῳ
 Πᾶσαν, ὀπόσπον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοὶ θ' ἔταροί τε,
 Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
- 795 Καὶ τάγε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
 Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθεν
 Πυκναῖσιν λίσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 Ἔμψα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη,
- 800 Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίοι· ἴσ' τὰρ ἔπειτα
 Εὐ συναγειρόμενι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 Δώμασιν ἐν Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οἴγ' ἀμφίεπον τάφον Ἔκτορος ἱπποδάμοιο.

NOTES.

NOTES.

PRELIMINARY REMARKS.

THE first authentic date in Greek chronology is the Olympiad of Coræbus, B. C. 776. The Ionic migration took place one hundred and forty years after the fall of Troy. The interval between these events chronologists have no means of determining; the precise date, therefore, of the war of Troy, on which the Homeric poetry is founded, it is impossible, by any combinations or calculations, to establish. The chronology of Eratosthenes, as stated by Clemens and explained by Clinton (*Fasti Hellenici*, Vol. I., p. 124), places the fall of Troy in the year B. C. 1183. Apollodorus gives the same, and he is followed by Diodorus, excepting that, by a slight difference in the mode of calculation, the latter adds one year to the era; and this, viz. 1184, is the date which is commonly received. Newton, however, brings it down to B. C. 904. Taking the statements made by Isocrates respecting the Return of the Heracleidæ in three of his orations, — Archidamus, the Panathenaicus, and that on Peace, — and adding to them eighty years for the interval between that event and the Trojan war, Mr. Clinton obtains dates varying from that of Eratosthenes by forty or fifty years. The fall of Troy is fixed by the Parian Marble at B. C. 1209; by a calculation founded on the statements of Herodotus (II. 145) at 1260 or 1270, and as deduced from the Life of Herodotus at B. C. 1270. Perhaps, if we assume the first quarter of the twelfth century B. C. as the period within which the Trojan war took place, we shall come as near the actual date as can ever be expected.

The Heroic age is commonly regarded as embracing the period between the first known appearance of the Hellenes in the north of Greece, and the return of the Greeks from Troy. The personages, whose names and exploits fill up the real and fabulous history of this age, are called *heroes*, — an epithet of honor, but of doubtful etymology. In Homer we find it given to leaders, kings, and priests, seemingly implying nobility of descent. The wars, expeditions, and adventures of this legendary age are the principal material out of which the creations of Greek poetry arose. In this age lived Bellerophon and Perseus; in this age, Hercules performed his marvellous deeds, and Theseus rivalled him in heroism, besides being the first political reformer;

Minos established his commonwealth in Crete; the deadly war between Thebes and Argos, more than once afterwards the subject of tragedy, was waged; the Argonautic expedition, and its story of love, desertion, and murder, took place, — adventures as renowned as the tale of Troy itself; and then the events which the genius of epic song has emblazoned with unequalled glories, the beginning, the progress, and the end of the war which laid the capital of Priam in ashes, and filled the states of victorious Greece with revolution, disaster, and woe. The fates of the great families, whose names and sufferings fill this part of the Heroic age, are familiar to us in the masterpieces of Attic tragedy.

To go back a few steps in the Heroic history. The celebrated hero Perseus was the ancestor, removed by three degrees, of Hercules, whose mother, Alcmena, was a granddaughter of Perseus. Before the birth of Hercules, his parents were forced by Sthenelus, another son of Perseus, to quit Mycenæ, and take refuge in Thebes. In this way, the legitimate heir to the throne of Mycenæ became, by birth, a Theban. Sthenelus reserved Mycenæ and Tiryns, and bestowed Midea on Atreus and Thyestes, the sons of Pelops. Eurystheus, the predestined enemy of Hercules, succeeded his father Sthenelus, and, after the death of Hercules, pursued his children, who fled for refuge into Attica. The implacable chieftain demanded their surrender of Theseus, the Athenian monarch, and an invasion of the Attic territory was the consequence of his refusal. The army of Eurystheus was defeated, and he himself fell by the hand of Hyllus, the eldest son of Hercules. Atreus, the uncle of Eurystheus, succeeded him on the throne. His sons were Agamemnon and Menelaus, the famous leaders of the Grecian armament in the war of Troy. Agamemnon succeeded Atreus; and his brother Menelaus, having married Helen, the daughter of Tyndareus, king of Laconia, became, by the resignation of his father-in-law, master of that country. Thus the house of Pelops rose to great splendor and power. Their dominions were richer and more extensive than had as yet fallen to the lot of any princely family in the Heroic times; but their subsequent calamities afforded the poets a favorite theme for pathetic delineations of human sorrows and solemn reflections upon the shifting destinies of man. As one of them sings: —

“ For, when a house is whelmed by heavenly wrath,
 Woe never fails, but steals from age to age;
 As when the billow, urged by Thracian blasts
 And rolled across the sea-swept Erebus,
 Upheaves the dark and tempest-driven sand
 From the abysses underneath the sea,
 And the lashed shores reëcho with the sound.”

Of the institutions belonging to the earlier portions of the Heroic age we know but little, except so far as they are shadowed out in the descriptions of Homer. A warlike race of nobles appear to have overspread the country, without any very violent revolutions; and the institution of slavery existed in very remote antiquity. In the petty wars between rival states, and in the piratical expeditions, which had an almost exact parallel in the adventures of the Northern sea-kings, captives were constantly taken, and generally reduced to domestic servitude. The princely houses traced their origin to the gods, and rested on this high genealogy a part of their claims to superiority over the common freemen; yet mere illustrious birth was not sufficient to secure a permanent influence and control. The chief was called upon to lead the armies in war, and to stand among the foremost in battle. His personal presence must be imposing, by a robust frame and lofty stature; he must awe his troops by his fiery eye, and stir them up by his sonorous voice, as by the sound of a trumpet; he must surpass them by his skill in martial exercises, his patience under fatigue, and his love of hazardous enterprises.

The only form of government known in the Heroic age was the kingly. Aristotle declares it to have had its origin in the free choice of the people, who conferred the royal office in honor of distinguished public services. If this assertion is correct, the Heroic times have been but repeated in the history of the Germanic tribes, and in the origin of most of the monarchies of modern Europe. But if the monarchical form sprang up in this manner, it soon became hereditary, through the influence and the increasing power of some distinguished families. The later forms of the Heroic government exhibit the people divided into smaller bodies, which may be called tribes and clans, growing, it is likely, out of the simplest combinations of social life, and each having originally a patriarchal head. This feature, also, has been repeated in modern history. The sacrifices performed by the chiefs and kings continued, from the remotest times, to be their bond of union. The officiating at these sacrifices, the command in war, and the administration of justice were the three principal functions of the Heroic kings; but their powers, in these three respects, are not defined with much accuracy. We may naturally suppose that the authority of a military leader, in warlike expeditions, would be more ample and imperative than that of a priest officiating at solemn national sacrifices, and merely representing the people over whom he presided. It would appear from the representation on the shield of Achilles, that justice was administered by an assembly of elders. Taking this description as a true picture of Heroic manners, we must suppose that the judicial function was not uniformly exercised by the king,—at least, personally. Other passages exhibit the king as presiding

ever the assembled chiefs and elders, and pronouncing sentence in the name and with the assent of the whole body. In general, the kings appear to have transacted no official business without the sanction of the chiefs, and sometimes of the chiefs and the people together. Even in the camp, Agamemnon calls together the whole army, on great occasions; and popular assemblies in times of peace transacted affairs of every description. With such indefinite powers, it is plain that the royal authority must have varied perpetually with the personal qualities of the individuals who held it. It furnished ample means for personal aggrandizement in the hands of an ambitious and able leader. Telemachus, in the *Odyssey*, says, with much simplicity, "It is no bad thing to be a king; his house grows rich at once, and himself more honored." A portion of land was set apart for the royal service; ample presents were bestowed upon the king, and, in fact, constituted an important part of his revenue. Even the administration of justice was paid for by gifts from the parties concerned.

As to the principles on which the government was maintained and individual rights protected, we must not look for that regularity and order and certainty, in the Heroic age, that we expect to find in civilized communities, under whatever political forms, at present. Human and divine rights were not established by any thing like legislative assemblies, but grew up from long-continued usage, judicial decisions, and the principles of natural equity. But, in the absence of any established power to enforce them, the fear of divine anger and the force of public opinion must obviously have been the chief restraints upon the insolence of the rich and great. No public notice was taken of private feuds, unless the parties agreed to submit to the award of the tribunals. In quarrels which tended to disturb the public peace, the community interfered so far as to compel the injured party to accept a customary compensation from the aggressor. Even the blood of a murdered kinsman might be atoned for at a stipulated price. Herodotus describes a practice among the Lydians and Phrygians, according to which the manslayer withdrew into a foreign land, and remained there until he had been purified by expiatory rites. The fugitive was shielded from injury by the sanctity with which his person was supposed to be surrounded. The story of Orestes, who was pursued by the Furies after the assassination of Clytemnestra, is a good illustration of the religious instinct with which the ancient Greek shrank from the pollution of blood, especially the blood of kindred, and the solemn expiations by which such a crime was to be atoned. If the rights of individuals were thus slenderly protected, the mutual rights of independent states were even less definitely settled. Individuals of two tribes or nations, not in close alliance or amity with each other, made no scruple to exercise hostilities and retali-

ations. Piracy, according to Thucydides, was universally an honorable occupation. Yet sometimes neighbouring states united for religious or political purposes, and an imperfect feeling of national unity early pervaded the Hellenic tribes; and the contrast between Greek and Barbarian, which afterwards grew so marked and broad, in the pride of national enthusiasm, began to show itself, but only in the Hellenic consciousness of possessing a more harmonious language.

In tracing the manners of the Heroic age, no trait is more striking and more honorable to the Grecian character than the institution of marriage, in the form of monogamy. The relations of the sexes were not marked by that refinement which Christianity has imparted to modern manners, yet the pictures presented to us in the *Iliad* and *Odyssey* are by no means unpleasing, even compared with the manners of our own times. The beautiful scenes between Hector and Andromache; the passionate love of Achilles for Briseis; the nuptial rejoicing described in the *Iliad*; the dance of youths and virgins; the lovely but guilty Helen, whom the consciousness of her error never leaves; the exquisitely drawn character of the Phœacian princess Nausicaa, whose maiden modesty, filial tenderness, and simple womanly delicacy make her one of the noblest creations in the whole circle of ancient poetry; the conjugal devotion and unwavering fidelity of Penelope; the queenly Arete, wife to King Alcinoüs, who shared his power, and whom the people gazed upon as a goddess whenever she walked abroad; are poetical creations, it is true, but must have been borrowed from actual life. They are unquestionably bright and glowing transcripts of individual qualities with which the poet was himself familiar, and by which his noblest strains were inspired. But, on the other hand, the simplicity of Heroic life sanctioned many customs which aftertimes rejected, and imposed upon women many tasks that were afterwards performed by slaves. The princess carried the urn, and drew water from the river with her own hands. The first meeting of Odysseus with Nausicaa was on a washing-day, when the princess and her Phœacian maids had gone to the river to perform the very necessary but not very romantic task of cleansing her father's and brothers' soiled clothes. Other services, still more at variance with modern notions of refinement, appear to have been performed by maidens of the highest rank. Nestor's daughter assists Telemachus in bathing, anointing, and dressing; and Odysseus accepts the same kind of attendance in the house of Alcinoüs. In marriage contracts, the father's authority seems to have been absolute, and the agreement was ratified by the mutual exchange of presents, according to the wealth of the parties. If the contract was broken by the wife's infidelity, the presents received by her friends were restored: but if she was

forced to return to her father, without her own fault, she was allowed to carry back her portion with her.

It has been remarked, that "one of the noblest and most amiable sides of the Greek character is the readiness with which it lent itself to contract intimate and durable friendships; and this is a feature no less prominent in the earliest than in later times." The friendships of Hercules and Iolaus, of Theseus and Peirithoüs, of Orestes and Pylades, of Achilles and Patroclus, are renowned in European poetry. Some of the most passionate scenes in the *Iliad* delineate the sorrow of Achilles for the death of his friend and companion in arms.

Another feature of the Heroic age, and, indeed, characteristic of that state of society, was the tie of hospitality. Many pleasing illustrations of this occur in the *Odyssey*. The stranger appears at the threshold of a princely house. He is received with open arms; no question is asked, until he has partaken of the hospitable cheer immediately set before him by the master. Thus Athene, in the form of Mentor, is received by Telemachus. Thus Telemachus is welcomed at Pylos, by Nestor, who coolly asks him, after the banquet is over, "Whether he is voyaging upon some business, or only roaming over sea, like a pirate, bearing mischief to others." Thus Odysseus is treated in the delightful scenes at the court of King Alcinoüs. The laws of hospitality are enforced still more strongly, in the *Odyssey*, by the belief that the gods themselves sometimes visit the cities of men in the likeness of strangers; a thought expressed in the language of Scripture, "for some have entertained angels unawares." The connection of hospitality often bound together individuals and families of different and distant nations, and was transmitted from father to son, retaining its sacred meaning from generation to generation. In one of the battles of the *Iliad*, an Argive and a Lycian hero are restrained from rushing into single combat by the accidental discovery that this hereditary bond exists between them. They pledge mutual friendship, and ratify it by an exchange of arms. In short, the tie of hospitality was the freemasonry of the Heroic age.

Closely connected with this topic is that of the convivial usages of the Greek Heroic age. These are all described with admirable simplicity, both in the *Iliad* and *Odyssey*, and they agree in many points with patriarchal customs anciently existing, and others still preserved, in the East. "The Hero and the Patriarch," says Coleridge, "are substantially coeval; but the first wanders in twilight, the last stands in the eye of Heaven. When three men appeared to Abraham in the plains of Mamre, he ran from the tent-door to meet them, brought them in, directed Sarah to make bread, fetched from the herd himself a calf, tender and good, dressed it, and set it before

them ; when Ajax, Odysseus, and Phoenix stand before Achilles, he rushes forth to greet them, brings them into the tent, directs Patroclus to mix the wine, cuts up the meat, dresses it, and sets it before the ambassadors. The son of Peleus sits down to eat, and the sons of Jacob sat also before Joseph ; the practice of reclining at meals, which afterwards became universal, was unknown to either." An expression in the Iliad, describing sacrifices, and feasts that followed them, —

αἰνὰς ἴσκι παρὰ μηρί ἰσθή και σπλάγγν' ἰσάσαντο, —

"but when the thighs were burned, and they had tasted the entrails," —

has puzzled critics not a little. These fastidious gentlemen, forgetting that heroes and patriarchs had stronger stomachs than themselves, have endeavoured to make *σπλάγγνα* mean every thing else except entrails — they have interpreted it heart, liver, lights, and kidneys, and many other things. A few years ago, Mr. Stephens, the American traveller, in the course of his wanderings, fell in with a patriarchal old Arab, who received him with great hospitality, killed a lamb and cooked it, and they all sat down together and *σπλάγγν' ἰσάσαντο*, — feasted on the entrails, — with the keenest relish, just like the heroes at Troy.

The guests, it seems, were ranged along the walls of the banquetting-room, each with a table to himself. In the palace of Alcinöus, who lived in more luxury than any other Heroic personage, the feast consisted of sheep, hogs, and oxen. Instead of drinking wine with his guests, the host sent a portion of his dish to their tables. Thus, in the seventh book of the Iliad, Agamemnon compliments Ajax with the whole backbone of an ox. Wine was used principally to make libations to the gods ; but the proper "ornaments" of a feast were the song and the dance. The minstrel was an indispensable personage at every entertainment, just like the bards at the baronial castles of the Middle Ages. Thus, Demodocus, at the feast with which Alcinöus entertains Odysseus, sings a lay of the war of Troy that moves the heart of the unknown hero to tears. The dance is then exhibited by youths trained in the art, under the eye of judges appointed to control these amusements, and accompanied by the bard in a sportive lay. Other gymnastic exercises conclude the entertainment, amidst the applause of the spectators. All this is very much like the present Turkish and Egyptian customs, except that the dancers now employed by them are women, and the exhibition has become indecent, if the description of travellers is to be relied on.

The customs of war, as represented in the Iliad, are characterized by all the ferocity of a barbarous age. Quarter was never given in battle, except for the sake of ransom. The armor of the slain was al-

ways stripped off by the slayer; the naked corpse was the object of hard and bloody fighting; if the enemy gained possession of it, he deprived it of burial rites, — the heaviest calamity which could befall a Grecian soldier, — mutilated it, and exposed it to vultures and the wild beasts. The contests of the Greeks and Trojans over the body of Patroclus fill up no small portion of the *Iliad*; and the indignities inflicted by Achilles upon the corpse of Hector present one of the most revolting pictures of the atrocious usages of ancient warfare.

Religion is an important element in the character of every people. It has powerful bearings upon intellectual culture, the fine arts, and poetry. A picture of the Heroic age, without an outline of the religion of that age, would be very defective; and yet the subject is encompassed with so many difficulties, and the few facts known are so entangled in the theories of the learned, that a satisfactory view, in brief or at length, cannot be presented; — that view will probably come the nearest to being satisfactory, which is shortest. It is easy to invent a plausible explanation, in the absence of authenticated facts; and it is equally easy to refute that explanation by another just as good. It would be superfluous to recount all the theories of scholars and philosophers on this subject. A few leading ideas are all that I shall endeavour to suggest. In the first place, it appears that the mythologies of which we have any knowledge point to one great idea, which preceded them all, and constituted, in fact, their common point of departure, — and that is, the idea of the unity of God. It seems probable that monotheism is the fundamental religion of all mankind; the religion with which man began, and the religion with which he will end. In the Eastern religions, it was, without doubt, the great primeval idea. Whether it came from an original and direct revelation, or was an innate idea, or the earliest result of reflection, must be decided by each one according to his own theory of metaphysics and religion. From whatever source it was derived, it appears to be the only rational origin of all other religious opinions. But in Egypt and the Oriental nations, the great idea was lost sight of in the multitude of secondary ideas that were embodied in the popular mythologies. The degeneracy continued, until it seems to have reached its lowest point in the worship of brutes and in the practice of obscene religious rites. From the midst of this debasement, even as new forms of life and beauty spring from the midst of corruption, the old religion again arose, and was embodied in the theology of Moses and the Jews. But that portion of the original race, which overspread the North and the South of Europe, left the first abodes of man before this utter debasement took place. They carried with them from the highlands of Upper Asia the simple religious notions, and the primeval ceremonies by which religious feelings were uttered. The mythologies of

Northern Europe, of the ancient Germans, and of Greece bear a close family resemblance, and betray marks of a common parentage. They have gods with common attributes; — there is an Apollo of the North, the god of song, and a Mars like the Grecian Ares, only more bloody. These mythologies were susceptible of numerous modifications, according to the different habits the diverging branches of the original wandering race were led to form, the climates to which they were subjected, and the scenery in which they lived. There are indications of monotheism running through the Homeric poetry. A not indistinct consciousness of this great truth appears to betray itself in incidental expressions, and to be shadowed out in many mythological allusions. The divine power is often spoken of in the abstract, or rather in the singular number, as God. It is true, that, in the supernatural machinery of the Iliad, Zeus often appears as the father of gods and men, to whose nod all beings and all things are subjected; — this is an engrafting of the old idea upon the subsequent impersonations of nature. Again, Zeus appears as the successor of a more ancient dynasty of gods, whom he has dethroned, and in whose stead he reigns; — and this is a dark revelation of preëxistent and less individualized religious conceptions. Again, Zeus appears to be himself subjected to a mysterious power, — a Fate, — scarcely named, and not described, except by a dread and mysterious attribute of irresistible strength, controlling the gods themselves. This shows the conflict between the old system and new creations of popular faith. In short, the cycle of religious ideas is continually revolving. We read the past in the history of the present. Simplicity precedes complexity, in one age as in another. Men begin with a belief in one God; — a few ages pass, and they worship many gods. The polytheism of Egypt comes to a stand, and a new order springs up in the monotheism of Moses. The monotheism of Moses degenerates into a system of ceremonial rites and priestly observances, and then the original religion reappears, in a higher form, with stronger sanctions, in the teachings of Christ. But, despite these solemn sanctions, and this sublime purity which hallowed the first development of Christianity, the old process is renewed, and the Blessed Virgin and the whole calendar of saints tell again the story of heroes and demigods, and form a supernatural assemblage on a Christian Olympus.

To return to the Greeks. They sympathized deeply with every thing that was addressed to their senses. The imagination of the early Greek attributed life to all the objects by which he was affected, precisely as a child of lively sensibility creates from the tree, the stream, the wind, the storm, beings of conscious action. Every appearance of nature suggested to him the idea of supernatural power, and by degrees this power assumed, to his mind, the form of distinct personality, and was clothed with the attributes of his:

own nature, but enlarged and idealized. Human passions and affections, also, prompting to kind or violent actions, would soon be regarded as independent powers, would be invested with names and personality, and share with the phenomena of external nature in popular veneration and religious worship. In a mountainous country, Pan, the shepherd-god, would naturally be worshipped; along the coasts, and on islands agitated by the eternal lashing of the ocean waves, temples and altars would be raised to Poseidon, the earth-shaker. Among a people advancing in the arts, the mysterious genius of improvement and discovery, embellishing civil life with its beautiful creations, and purifying it from the rudeness and licentiousness of the savage state, would be embodied in the lovely and majestic form of the virgin goddess Athene. The terrors of battle, the enjoyments of peace, the affections of domestic life, are by degrees all personified, until a mythology is formed, addressed to the imagination, and cherished in the popular heart. Then poets arise, and seize the already existing creations of superstitious faith, and make them agents in fictitious scenes. They animate them with new life, give them a new hold upon the popular heart, and connect them indissolubly with human affections, by assigning them an influence over the course of human affairs proportioned to their dignity. In this way, probably, the gods of Olympus gradually acquired their attributes and forms; so sprang up the Nymphs of the fountain, the stream, and the sea; so the Graces, the Dryads, the Furies, and all that beautiful assemblage of impersonations with which ancient poetry and art are alive. Homer and the poets who preceded him took up the popular mythology as they found it ready to their hands. They did not create it; they consecrated it to new uses, and gave it new charms in their songs. But, without doubt, the influence of poetry strengthened the hold of these imaginary personages over the popular mind, and gave a clearer outline to their several qualities and attributes. A regular national worship would thus grow up. A sort of established church, with ceremonies, sacred rites, solemn chants, sacrifices, and prayers, extended itself over the states of Greece.

The indications in Homer of an earlier and simpler belief have already been mentioned. The characters of his divinities confirm the preceding explanation of their origin. They are actuated by human passions and affections; they quarrel with each other, like angry men and women; they are bribed with gifts; they have their partialities and antipathies, their loves, jealousies, and hates; — all of which point to their origin in the nature of man. But the established church of Greece, though it had its foundation deep in popular feeling and faith, was soon impugned by the doubts and arguments of dissenters; and here again modern history supplies us an exact parallel with antiquity. The philosophers and thinking men could not fail to perceive the absurdities of

the national religion, considered as a system of morals and of religious faith; but to call it in question would be to incur popular odium and the anathemas of the church. To avert this danger, they formed their esoteric schools, and professed openly the people's faith. The Sophists charged Socrates with introducing new gods, — in other words, with renouncing the old theology, — and the charge cost that great man his life.

The clear delineations of Homer enable us to form probably an accurate picture of the state of knowledge and of the arts in the Heroic age. The most general summary is all that can here be given. Greece, the Ægean Sea, the regions of Asia Minor, Egypt, seem to have embraced nearly the whole range of their geography. All beyond is dark and obscure. Their notions of distance may well excite a smile. The long voyage home from Priam's kingdom, which caused such anxiety in the Grecian councils, is now performed by the French steamers, with perfect accuracy, in less than two days. The largest ships mentioned in the Homeric catalogue carried a hundred and twenty men; but twenty rowers are repeatedly spoken of as the sufficient complement of a ship. Naval architecture was rude, and navigation was merely the art of following the windings of the coast by day, and hauling the ship on shore by night. Astronomy consisted in the simplest observations of the moon and stars. Commerce was known, but not held in high repute. The common arts of life appear to have made considerable progress. Houses, furniture, and clothing are described as costly both in materials and workmanship. The palaces of princes are filled with a profusion of magnificent objects, which indicate not only great skill, but at least the elements of refined taste. The wonderful shield made by Hephæstos for Achilles was the work of a god for the greatest of heroes; but, as the gods themselves were created out of mortal attributes, so the works of the gods sustained an analogous proportion to the works of men.

The shield of Achilles was probably copied, in its main design, from workmanship which the poet actually saw, with the addition of poetical ornaments and supernatural splendors. At any rate, Mr. Flaxman rivalled Hephæstos, and reproduced his famous work, with a masterly delineation of all the scenes which are drawn upon it in the Iliad. Though the Homeric pictures of Heroic life may have been highly colored, there can be little doubt that they are taken substantially from the life which existed in the poet's own age. The arts appear to have been rapidly advancing, and artificers were held in great honor. The carpenter, the soothsayer, the physician, the bard, and the warrior ranked among the most distinguished and illustrious personages; Odysseus was a skilful carpenter, ship-builder, and upholsterer; Achilles was a capital cook. The art of war was simple, as in the early campaigns of modern Europe. Contests were generally

decided by the personal activity and bravery of the chieftains. Their strength and hardihood were great, indeed, but were rivalled, if not surpassed, by the knights and barons of the Middle Ages. Poetry and music were held in the highest estimation, and formed a part of Heroic education. The bard appears, on all occasions, as a person of unquestionable consideration. He sings at the feast, he propitiates the gods with sacred chants, and he is sometimes intrusted with the administration of the most important affairs. The other arts—architecture, sculpture, &c.—appear only in the most general descriptions. The palaces of princes and the temples of the gods were adorned with much splendor, and probably were not deficient in architectural proportions. The customs which gave rise in subsequent ages to many of the most beautiful productions of the chisel,—dancing, united with music and poetry, and consisting of graceful and harmonious movements,—already existed in high perfection. The garment woven by Helen contained an embroidered battle-piece; Penelope gave another to Odysseus, representing a chase, woven in golden threads. The queen of Troy offers to Athene an embroidered robe, which is laid upon the knees of the goddess. In the palace of Alcinoüs, golden statues of youths stand on pedestals, holding torches to light the hall at night. All these indicate clearly enough that the imitative arts were not unknown to the poet; and that they were generally, if not universally, consecrated to religious uses.

Such is a rapid and very imperfect outline of the Heroic age, according to the delineations of Homer alone. The picture which his poetry presents is remarkable for its clearness, fulness, and strength. If it had been composed after a profound study of the principles of art, it could not have been executed with a nicer observance of just proportion and delicate coloring, or with a more vigorous exhibition of character. It is, indeed, the great historical painting transmitted to us by the genius of the remotest antiquity.

The Homeric poems, by which are meant especially the *Iliad* and *Odyssey*, are usually called epic, and considered the best, as they are the most ancient, of that species of poetry. We do not generally form to ourselves a very distinct notion of what is essential to constitute an epic poem. The ancient critics took the Homeric works as they found them, and constructed their theories upon the real or supposed practice of the author. In this way the critical canons of Aristotle were formed, and from his canons modern systems have been derived. It is evident that principles drawn from a small number of examples are likely to be wrong, when brought to a general application, unless, indeed, they are supported on some universal ground of philosophy and human nature. It has so fared with the criticism of *Aris-*

totle, excellent in its way, and with the proper limitations ; yet predicated upon the accidental condition, in which the Homeric poems were introduced into Greece. Modern poets have considered them as comprising the whole substance of the rules which regulate the epic song. Those, therefore, who have aspired to the honor and dignity of this species of poetry, with few exceptions, have imitated, not the essential spirit, but the accidental form, which these productions happened to take ; and it must be confessed, the majority of modern epics are not very easy reading. Milton thought supernatural machinery necessary to an epic, because Homer and Virgil used it ; he must, therefore, task his powers of sublime description to the utmost, in depicting the battles of the angels. He has given us, no doubt, scenes, which, as mere scenes addressed to the imagination, are hardly to be paralleled for grandeur of conception and splendor of language ; but we cannot help feeling their utter incongruousness with modern and Christian conceptions of celestial beings. We read them with a profound dislike, both for their grossness of representation, and the closeness of their resemblance to ancient paganism. Camoens, the Portuguese epic poet, carried this absurd theory still farther, and, not content with the supernatural apparatus of a corrupted Christianity, forced into a most unnatural conjunction with it the old pagan mythology ; — Bacchus, Venus, the Virgin Mary, and the Genius of the Indian Ocean are the strange jumble out of which he built his epic wonders. These fantastic results flow from neglecting to attend to the real spirit of the ancient epic, and to watch its natural growth in the wants, manners, customs, and opinions of its age. If we set up the *Iliad* as the model epic, it is plain that the *Odyssey* must be placed in another class. The one describes a general war of the combined Grecian states in a national enterprise, — the other narrates the adventures of a single hero, in his long and perilous voyage home. But they are both epics, though they have little in common, except the language, the metre, and a general resemblance in the pictures of society they present to us.

What, then, is an epic poem ? We shall, perhaps, be able to answer the question indirectly, by tracing the origin and progress of epic poetry. The earliest poets sang of the gods, and gave utterance to religious sentiments ; — they were, in fact, religious teachers, and received from, and gave back to, the people the deities clothed with their several attributes. The next step in the progress of poetry was to celebrate the deeds of heroes in strains addressed to the natural sympathy which all men feel for the doings of their brother men. When social and political life had advanced so far as to admit the existence of powerful chiefs receiving their friends and dependents into the banqueting-hall, the sacred bard was a welcome guest, and his lays of heroic deeds were considered the greatest ornament

of the brilliant festive scene. The Homeric poems themselves show conclusively that such was the actual fact. What themes were handled by these old minstrels,—Phemius, Demodocus, and the long train of forgotten singers, who chanted the preludes to the immortal songs of Homer? What but tales of war, and piracy, and plunder? what was their strain but the animating recital of actions which the bold listeners were themselves performing every day,—recitals to move their spirits, and stir them anew to martial exploits? The greatest of the minstrels is himself our witness. It is a story of Trojan adventure that Demodocus chants at the feast of Alcinoüs, in the presence of Odysseus. Indeed, it is no learned theory which thus explains the origin of epic poetry; it is historical fact, growing out of human nature. The bards of the Middle Ages did the same thing precisely, without knowing it had ever been done before. The baronial castles of Germany, England, and Scotland were a new edition of the dwelling-places of the Phœnician king, of Menelaus and of Nestor. The animating songs of the wandering minstrel, accompanied by the lyre, to which the chivalrous revellers listened with delight, were only the echoes from those antique banquetings. The wild forays of semi-barbarous chieftains, the battles to which they gave occasion,—Chevy Chase, and a thousand others, commemorated in the ballad-poetry of almost every European people,—the exploits of the Cid, of Robin Hood, of the old German heroes in the Heldenbuch and Nibelungenlied,—are a repetition of the antique Heroic cycle of actions, sentiments, and manners,—they are the Heroic life lived over again, and again sung to the lyre with the same accompaniments, in the presence of applauding revellers.

Among a simple people of lively imaginations, so pleasing a thing as minstrelsy would plainly excite much attention, and excellence in its practice be entitled to marked honors. The finer intellects among the people would be devoted to it, and an animated rivalry for popular favor would stimulate them to extraordinary efforts after excellence. The excitement of immediate rewards, and the certainty of that sympathetic applause so dear to the poetical heart, would carry on the spirit of song through youth, manhood, and old age. Inspiration would not die out with the thronging cares of middle life, nor the fire of creative energy be extinguished by the cold air of the world. The bard of such an age enjoys the twofold advantage of being devoted singly to his art, and of mingling on terms of familiar intercourse with other classes of men. He has the privileges of caste, but feels the generous and liberalizing influence of an unrestricted social life and universal sympathy. He is first a man, and then a poet; he is an artist, but excelling in common sense. He is no misanthrope, telling men that he is among them, but not of them; his affections and sympathies are

broad as human nature, and his song is but the harmonious utterance of them, addressed to the universal human heart. Poetry of a genial and healthy kind, and strictly expressive of the national character, under such circumstances, springs up speedily into a vigorous growth. The favorite occupations of men are warmly described, and the adventures which call out an immediate admiration are told in modulated measures. The names of men who have made themselves famous in warlike enterprises become the favorite themes of the bard. One great quality after another is assigned to them, one marvel of valor after another is attributed to their prowess, until, by degrees, a full-formed character, graced with those traits which command men's sympathy or admiration, stands out, in the popular traditions and national poetry, a type of the national spirit, and a symbol of its progress. Thus the characters of Agamemnon, of Menelaus, of Hector, Diomedes, and Ajax acquire their grand outlines in the successive songs of the Heroic bards. And thus, in modern times, the favorite hero of Spain, that impersonation of Spanish chivalry, grew into the bold and wonderful character of the Cid, in the beautiful old ballad-poetry of that country. The same phenomenon has been exhibited by every other modern nation. As time advances, some one great action, by which the spirit of the united nation is roused into a free development, gives a new impulse to the spirit of song, and combines the scattered elements into a harmonious whole. Around this action, as around a central point, the heroic personages cluster, taking their place almost with scientific precision. The bards resume the strain, and, in the absence of historical memorials, picture out the traditional scene, according to their conception of its character, or as their imaginations reproduce it. Gradually the heroic lays, accumulated by the labors of successive bards, revolve around this great national action, and, in the dim distance, and amid the shadowy forms of the past, where fable and fact are confounded, seem to form a part of its real events. One after another, the series of exploits, — the preparation, the action, the conclusion, — in the language of Aristotle, the beginning, the middle, and the end, — are embodied in the chanted verse, repeated, improved, and perfected by some great and fortunate genius, until all the parts harmonize, as the colors in a painting are harmonized imperceptibly by the softening hand of time; and the national epic stands revealed, with its basis of historical fact, — concentrating, in proper groups, all the heroic characters that the spirit of national enterprise has produced, all the marvellous legends that the credulity of early ages has believed, all the gods and goddesses of a teeming national superstition, all that is great and good in the domestic life of the human personages with which the scenes are filled, — their passions, their faults, their virtues, as well as their actions, — and all the wisdom, elo-

quence, and art, which have sprung up in the progress of the national intellect.

As great heroic names are formed, so are great poetic ones. Amidst the struggles of mind for excellence, some will of course surpass others; some will be the favorites of the hour, and their songs be sought after with more eagerness than those of their brother bards. The names of these more successful minstrels will become famous in their day, and will be transmitted to posterity with ever-increasing renown. The songs they have composed and chanted pass along in the memories of men, to be chanted anew in solemn ceremonies or festive rites of after-times; but, in the absence of literary history and discriminating criticism, their compositions are gradually altered, though their general spirit, form, and structure are preserved. The bards of lesser note are likewise forgotten, though some of their productions maintain their hold upon the favor of the popular heart. By degrees the greater name is made the type of the poetical cycle to which he belongs; the heroic lays concentrate around him, and are called his. And thus a surpassing genius is formed, who bears the honor of the great national epic, toward which the ten thousand rays of poesy have been, age after age, converging. He concentrates in himself the qualities, attributes, powers, and poetical ideas of many individual men, with such additions as fiction and imagination may choose to throw around him. As, in receding from a city by night, the lights of its thousand habitations gradually blend into a single luminous point, — as, in gazing into the heavens, we behold, in the twinkle of a single star, the intermingled rays of a whole system of shining worlds, — so, when we turn the mental eye towards the deep darkness of the past, we behold the concentrated brilliancy of a thousand lesser luminaries in the star of Homer, which glows triumphant on the brow of the night of antiquity.

The productions of such an early age as we have been describing have more of the spirit of life, than the creations of an age of print. They are the spoken word, the chanted song, modulated by the voice. The bard devoted himself to song with his whole soul; for it was the severest intellectual effort, and a matter of immediate personal concern. He was compelled not only to invent, but to remember. Dependent on the vigor, freshness, and clearness of his intellectual powers, he was ever urged to keep those powers brightly burnished. Then, after all the silent toil in the chambers of the mind, in the studied arrangement of his rhythm, he had, instead of the sober excitement of the press, the thrill of immediate sympathy, and the inspiration of tumultuous applause, amidst which his imagination struck out a brighter flame than solitary study kindled. Nor would these instantaneous flashes of beauty and sublimity be forgotten, when

the next trial of his powers came. Memory retained the happy touches which struck the right chord and drew a rapturous response from his audience, and he repeated them before a new audience with greater perfection and higher success. Thus the poetic power was developed, strengthened, and perfected by many successive trials and a laborious process of art. His repetitions of the chanted song are the early bard's revised editions of his poems, with this advantage, that his corrections are tested at the moment by their effect upon the living heart. His memory, thus exercised, acquires a grasp and retentiveness which astonish the poets of a later age. He carries in it an interminable series of lays, which the habits of his daily life compel him to hold in readiness at a moment's warning.

In this way the early popular poetry of all nations is preserved. And many of the best collections of it are made from the living lips of those who have received it from tradition, and treasured it up in their memory. Thus Walter Scott procured many of the best pieces in his *Border Minstrelsy*, and thus Mr. Fauriel gathered the greatest part of his collection of the *Klephitic Songs*. The race of minstrels continues far longer in the ages of literary civilization than we are apt to imagine. The lay of the last minstrel has not yet been sung. In Greece, to this day, interesting events are chanted by wandering bards, who gain a precarious livelihood by the exercise of their ancient craft. The striking incidents of the late Greek Revolution are thus commemorated, and no doubt a traveller of taste might easily write down from the reciter's mouth enough to make a modern *Iliad*. Scio, the reputed birthplace of Homer, which still preserves the name of the blind old bard, was the scene of the most terrible and bloody massacre of the whole war; and since that desolating event, all its fearful incidents have been recorded in the pathetic chants of other blind bards, who live on the bounty extended to them by their compassionate hearers. The exploits and death of Marco Bozzaris are renowned in popular lays, like the rhapsodies of Diomedes and Patroclus in the *Iliad*.

In some respects the poet of such an age as the Heroic enjoys advantages over his more learned successors. He knows with more speed and certainty when he has struck a happy vein. He reads it in the glistening eye, he feels it in the deep stillness, he hears it in the tumultuous applause. But when his age is gone by, letters and the arts change the aspect of life, and give a new tone to intellectual pursuits, a new character to intellectual amusements. The records of history and the creations of poetry are preserved by other arts than the art of memory. The cold parchment takes the place of the living bard, silent letters on the written page succeed the expressive tones of the spoken voice. Readers stand in the place of hearers, and the poet's strain is silently perused in the study or by the fireside; his

invocation of the Muse is but a figure of speech ; his lyre sinks into a metaphor ; the excitement of thronging multitudes dies away ; the sympathy of many human hearts beating in unison is known no more. The poet himself is but the cold image of what he was. Sitting at his solitary desk, he broods over his imaginary scenes, and his hand transfers them, by a mechanical process, to the page before him. His own judgment is his only guide in the composition of his verse. He is inspired by no delighted listeners, and sympathizes no more with listening men. There are no sparkling eyes, there is no eloquent silence, and no loud applause, to tell him that the chords of the human soul are trembling to his touch ; but all these thrilling accompaniments are generalized into that spectral abstraction, the reading public. The knowledge of his success must come slowly, and may come too late. His bookseller's ledger is the exponent of public sympathy ; the judgments of the Quarterly Reviews, prepared in a solitude like his own, are the tones of applause or dissent which reach his ear. But the Heroic bard has no vexatious examination of bookseller's accounts, no conflicting judgments of reviewers ; he reads his sentence in a nation's eyes. In the unlettered Heroic age, there can be no such thing as a bad poet. Men will not listen to him who delights them not ; — his occupation is not gone, it never comes. The bird that cannot sing and will sing is made not to sing, or rather he who feels not the impulse within never attempts the task which nature never intended him to perform. Heroes and heroic deeds he sings not of, because he has no one to sing them to ; he knows that he cannot seize the hardy chieftains in the festive hall by the button, and pour into their reluctant ears his tiresome lay. The pain of unsuccessful attempts is never felt by him, because there are no opportunities for such attempts even to be made.

Such being the origin and growth of early epic poetry, it is evident that the poems, constructed at later periods, upon the same formal principles, are in essential principle quite different. The age of speculative philosophy succeeds that of unspeculating belief. The gods walk no more among men ; the forest is deserted by the Dryads ; the mountain stream is inhabited by its Nymphs no longer ; the ocean is disenchanted ; the phenomena of nature are subjected to the scrutiny of science, and the reign of wonder is succeeded by the reign of truth. Critics, like Aristotle, examine the poetic monuments of the past, and lay down rules for the future. The mythological personages, who mingle freely and naturally in the actions of men at an early period, are resolved into mere poetical machinery ; and epic poetry, instead of being a natural growth, becomes an artificial work. The supernatural beings are introduced because they appear in the model epic, but the warmth of actual belief exists no more. The poet may possibly think that

his mythology is still revered in the popular faith, that it is believed in by the vulgar; but, being a philosopher himself, he regards it as a mechanical contrivance to carry on the epic action, or at best resolves it into that most lifeless and tedious of all compositions, a prolonged allegory. Such is the origin of the *Æneid*, the *Pharsalia*, and of most modern epics. I am not disposed to deny to these works the honors of the epic name, but they must constitute a separate class from the Homeric epic. The ballad poetry of Germany and England, — the songs which celebrate the exploits of the *Cid*, — and especially the old German Book of Heroes, and the *Nibelungenlied*, — come much nearer the original epic spirit. They differ from the Homeric poems in being less complete and harmonious developments of their age and country, — less perfect utterances of national spirit, — less finished works of art. They have not been, like the Homeric poems, the constant study, the admiration, and the wonder of the national youth. They have not formed the character, inspired the courage, of nations, been chanted on national festivities, and made the foundation of subsequent national literature, like the *Iliad* and *Odyssey*; partly because they had not, in the peculiar circumstances of the times in which they were produced, a united national spirit for their motive power, and partly because they were addressed to men of less exquisite physical and intellectual organization than the Greeks.

If this view of the character and history of ancient Greek Heroic poetry be correct, there can be no question of the genuineness of the *Iliad* and *Odyssey*, — that is, no one can doubt that they are, in fact, the authentic exposition of the spirit of the Greek Heroic age, in a series of lays, gathered around the first great national enterprise of the Hellenic race, and marshalled under a great name, that stands as the type or representative of the rhapsodists and poets who gradually collected the materials out of which the master wrought that magnificent creation. But it was almost the universal belief of antiquity, that Homer was the exclusive author of all the poetry that passes under his name. The science of historical criticism was unknown to the ancient writers. They received traditional fame, they adopted traditional names, with unhesitating credulity. They seemed to forget, or to be ignorant of, the tendency, inevitable in all human affairs, to blend fiction with truth, and imagination with fact. In an age, like the present, of voluminous historical records, how difficult it is to escape error, even in regard to events that are passing in our immediate neighbourhood, perhaps under our very eyes! But when we go back to such an age as the period between the Heroic times and those of Pericles, how is it possible that a mass of poetry, like the *Iliad* and *Odyssey*, which we know from history was in existence at the same time with an im-

mense number of lays now lost, and was chanted in separate portions, on different occasions, by numberless rhapsodists, — poetry composed for this very purpose, and by no means to be read, as it now is, by men of taste, or retired scholars, — how is it possible to believe, that these poems, even if a quantity as great as theirs had been produced by a single bard, were entirely separated from the works of kindred and contemporary poets, guarded from all admixtures, protected from all alteration, and handed down precisely in their original form, to be studied by the men of a more cultivated age ?

In ancient times, not only many traditions were handed about concerning Homer, but many biographies, more or less marvellous, were actually composed. Of all these works, two now remain to us, — the Life of Homer, attributed to Herodotus, and another, bearing the name of Plutarch. Critics have concurred in pronouncing both of these biographies forgeries, — but whether forgeries or not, they have no historical value beyond the interest that naturally attaches to them, as records of ancient traditions concerning the mighty master of song. These traditions agree in the fact that the poet was a native of Asiatic Greece, and that his mother's name was Critheis. It was affirmed by some, that his father's name was Mæon, and that he was born near Smyrna, on the banks of the river Meles, — hence two of his epithets, Mæonides, and Melesigenes. The origin of the name Homerus has been variously explained. Some say that it came from his blindness, the Ionians calling blind men Homeroi, because they were compelled to follow, ἰμνησίους, guides. Another story is, that the Lydians, having resolved to abandon Smyrna on account of an investment by the Æolians, ordered all who wished to follow them to leave the city, and that Melesigenes declared he would accompany them, ἰμνησίῳ, from which he acquired the name of Homer. Another explanation is ἰ μὴ ἰδέσθαι, — he that sees not ; — another, that the poet was delivered up by the people of Smyrna, as a pledge, or hostage, ἰμνησῆος. Other explanations equally trivial and groundless have been given. The biographies go on to state, that Homer became a poet and schoolmaster at Smyrna ; that he travelled, by the advice of Mentès, a foreign merchant, visiting all the countries then known ; that in Ithaca he contracted a disease in the eyes, which cost him his sight. At Phocæa, it is said, another schoolmaster, of the name of Thestorides, procured a copy of his verses, which he carried to Chios and recited as his own. Homer followed him, and resided a long time, wealthy and honored, at Bolissus, a town in Chios. According to one story, he died at Io, on his way to Athens, in consequence of falling over a stone. According to Plutarch, he was cautioned by a response from an oracle to beware of the young men's riddle ; and being once on his way to Thebes to at-

tend a poetical contest at the feast of Saturn, he landed on the island of Io, near the shore of which he saw some young fishermen in a boat. He asked them if they had any thing. In the language of Coleridge, "the young wags, who, having had no sport, had been diligently catching and killing as many as they could catch, of certain personal companions of a race not even yet extinct, answered, — 'As many as we caught we left; as many as we could not catch we carry with us.'

ἴσ' ἴλαμιν, λισόμεθα · ἴσ' οὐκ ἴλαμιν, φερόμεθα."

Homer, being unable to guess this riddle, died of a broken heart, and thus fulfilled the oracle. Such is the ridiculous catastrophe of this idle story. Putting together all the information and all the traditions antiquity has transmitted to us, we have only two or three facts, — that Homer was an Asiatic Greek, that he was a great traveller, that he chanted songs like the other bards, that he surpassed them all in genius, that the distinguished excellence of his songs caused so large a body of them to be preserved, and that he may at the close of his life have been blind.

A word or two on the question whether Homer was or was not actually the author of the poems which now pass under his name. Some have altogether denied the existence of the poet Homer. Others admit his existence, but deny him the authorship of the Iliad and Odyssey. Another question has an intimate connection with this, — whether, admitting that there existed such a poet as Homer, the art of writing was known in his age, and was employed by him. Some affirm that the Sidonians had frequent intercourse with the Greeks on the one hand, and with the Jews on the other; and that, as the art of alphabetic writing had long been known to the latter nation, there is no intrinsic improbability in the supposition that the Phœnicians and Sidonians may have communicated it to the Greeks; and if so, the Homeric poems were probably committed to writing immediately on being composed. Others assert, that, although the art may have been known to Homer yet it was so little practised by his contemporaries, on account of the scarcity and costliness of the materials, that he could not have written out at length the songs he composed for the purpose of chanting at public and private festivals, but that he would be much more likely to adopt the custom of preceding bards, and trust to his memory alone. Others still believe that the greatest of poets could neither read nor write, and that he gradually composed in his mind, and stamped upon his memory, the greater part, if not the whole, of the poems now attributed to him; that other bards learned them from his own lips, and handed them down to their successors; and that they were thus preserved until a later age, when literary cultivation had been introduced into Athens, and when the Homeric

poems were collected, reduced to writing, and so transmitted to modern times.

The first doubt of the personal existence of the individual author of the *Iliad* and *Odyssey* was expressed by Hedelin and Perrault, two Frenchmen, who maintained, that the *Iliad* is a compilation of minstrelsies, put together by successive editors, the work of many poets of the Heroic age, who sang of the wars of Troy and the exploits of the heroes engaged in them. This theory was afterwards adopted, and developed with great ingenuity and learning, by Heyne. Wood believes in the individual existence of Homer, but thinks it impossible that he should have known any thing of alphabetic writing; and rests his opinion chiefly on the fact, that, in the vivid and comprehensive picture of civil society which the Homeric poems present us, there is nothing which conveys any idea of letters or of reading; that there is no allusion to the terms of those arts, either in the *Iliad* or *Odyssey*; the nearest approach to them being a symbolical or picture letter carried by Bellerophon to the king of Lycia. There are, moreover, strong testimonies that the art of writing came late into Greece. All treaties, contracts, and stipulations, in Homer, are verbal, enforced by signs, solemn allusions, and appeals to Heaven. Memorials of the dead were mounds of earth, sometimes with a rude column to denote the distinguished rank of those buried beneath them. Thus Hector desires to be commemorated, should he fall in single fight with Ajax, trusting the particulars of his fame to tradition alone. Homer has no allusion whatever to written laws, or written documents of any kind; but laws, histories, genealogies, and every species of record, were, like the fictions of the poets, intrusted to verse, accompanied by music, and chanted on high festivals to the people. It must be confessed, I think, that these considerations have great weight, and the argument might be strengthened by carrying it out at greater length. Wolf's *Prolegomena* to Homer contains the most systematic and masterly discussion on the subject, though new light has been thrown on the question since his day, and his opinions have ceased to be the prevailing belief of the learned world. He maintains, that neither the whole *Iliad*, nor the whole *Odyssey*, is the work of one author. The outline of his argument is this, — that, for reasons already mentioned, the art of writing, if invented in Homer's time, was not applied to the writing of books, — if Homer did not know how to write, he never could have formed the idea of composing books of such extent, — that such a whole was not in keeping with the civilization of his age. In addition to this, there is in the *Iliad* a great inequality between the first and the last book, — from the nineteenth to the twenty-second, the tone of thinking and expression differs from the first part of the work, — and from the eighth book, marks of the

process of connecting the rhapsodies together are plainly perceptible. Finally, in the time of Homer, the language was not carried to such a point of grammatical and metrical perfection, as it appears to have attained in the *Iliad* and *Odyssey*. The result of all these inquiries is, that neither of these epics belongs to one author, or to the same age. Several parts of the *Iliad* are wholes, by themselves; the seventh, eighth, and ninth books are entirely occupied with the victorious exploits of Hector. Some parts, such as the catalogue of ships, the funeral games, the story of Dolon, were afterwards inserted. Such is, in substance, the view of Wolf.

Most scholars are now agreed that there was a Homer, — the greatest of the epic bards; that he sang, in separate chants or rhapsodies, the exploits and the heroes in the war of Troy; but that other bards sang more or less upon the same themes, and their productions were not always distinguished, in the tradition, from his; and that, in fact, the *Iliad*, at least in its present form, is chiefly the work of this great Homer, but was put together from the mass of his productions, in the form in which we now have them, by collectors several centuries after his age. This is certainly a rational belief. The poems must have been composed by somebody who had some name, — and Homer is the name which has come down to us from very remote antiquity. Some portions of the *Iliad* and *Odyssey* may not be his, because it is not likely to have been possible to preserve an individual's songs free from admixture through a series of uncritical ages, especially when we consider the popular use for which they were composed.

A brief notice of the manner in which these poems have been preserved to us will be appropriate to this place. Their birthplace was Asia Minor, or the Greek Islands, and according to tradition they were introduced into Greece in the following manner. Lycurgus, the Spartan lawgiver, being on his travels in Asia, found the Homeric poems enjoying a high popular favor, and, by some means or other, carried back with him into Greece these works, which had greatly delighted him. Whether they were by him reduced to writing or not is disputed. Another story is, that Solon, the Athenian, made the first collection of the Homeric verses, and ordered the rhapsodists to recite them in a certain order of narrative. Pisistratus, afterwards, aided by a large number of the poets of his age, made a regular collection of the Homeric poems, reduced them to writing, and arranged them nearly in the order in which we now possess them, and directed that they should annually be sung by the rhapsodists at the feast of the Panathenæa. They afterwards underwent repeated revisions, alterations, and additions, and were finally elaborated into their present form by the scholars of Alexandria, who divided them into twenty-four books, according to the letters of the alphabet. These

scholars were called *Diakeuastai* or editors; and it is to them we owe the *Iliad* and *Odyssey* in their present form. Several editions are particularly mentioned by the ancient authors, after the collection by *Pisistratus* and the *Pisistratidæ*; there was one by *Antimachus*, a poet of *Colophon*; another by *Aristotle*, which *Alexander the Great* corrected, and kept in a precious casket taken among the spoils of the camp of *Darius*. There were also editions existing in different cities, and not attributed to particular editors, — of which the *Massiliotic*, *Chian*, *Argive*, *Sinopic*, *Cyprian*, and *Cretan* are mentioned. Among the multitude of critics, *Zenodotus*, *Aristophanes*, the inventor of accents, and *Aristarchus*, are particularly celebrated. *Aristarchus* lived in the reign of *Ptolemy Philometor*, in the second century before Christ. After a severe revision of the existing text, he published a new edition of the *Iliad*, which is supposed to be the basis of the now generally received readings of *Homer*. These few facts will serve to show in a clearer light what deviations from the original must have been made, in the long period of time from the *Homeric age* to that of *Pisistratus*, — from *Pisistratus* to the *Alexandrian critics*, — from these last, through the *Middle Ages*, in consequence of the changes to which the manuscripts were exposed, by the ignorance of copyists, and the presumption of the grammarians in making corrections of the text and rejecting such passages as they thought interpolations. We have, then, no reason to attribute to these poems a strict unity, subjecting all the parts to a predetermined plan. Whatever apparent unity exists in them depends upon the unity of epic spirit which pervades the whole mass of the poems, and upon the form which successive editors have given them.

The language of the *Homeric poems* shows two things, — that it had been long cultivated by the bards, before the date of these poems, and that it has undergone a great deal of critical revision since they were reduced to writing. There was never a happier invention for poetical and musical effect than the *Homeric hexameter*. The felicitous combination of sounds, and syllables, and pauses, — the pleasing variety of *spondees* and *dactyles*, — make it, even under the disguise of our barbarous pronunciation, the most full, flowing, and majestic form in which poetry has ever been embodied. But I do not suppose the laws, so rigidly insisted on, of long and short syllables, were understood or thought of by the *Heroic bards*. After the general modulation of the measure was determined by a happy musical instinct, great liberties were taken in the execution of all the details. Even in modern languages, we know how frequently a syllable commonly short is lengthened by being set to a long musical note, — in fact, that the length of syllables in general depends not so much upon any inherent quality, as upon the musical notation in singing, or the long-drawn sound expressive

of some emotion in common speech. This was probably the case, more or less, in chanting the Homeric poetry, though under greater restrictions. The consequence was, that, when these poems were not only chanted, but read, — after they had been taken down from the lips of the rhapsodists, and particularly when the annual chanting of Homer had given way to the more artificial exhibitions of the tragedies, — there was scarcely a line that could be brought entirely under the rules of the hexameter, and the critics were driven to various devices to subdue the refractory spondees and dactyles. They made a short vowel long by doubling the following consonant. They filled the requisite number of syllables by inserting a vowel, or dividing a diphthong, where the time was originally occupied by a musical note. A hiatus they supplied by supposing the existence of a guttural or semi-consonant sound, which they represented by a character called the digamma. The orthography of the language, as we now have it, is to some extent the work of critics, who lived not only long after the age of Homer, but long after the poems of Homer had ceased to be delivered as they had been originally, — long after they had ceased to be songs, and had been elaborated into books. These inventions of the editors are, perhaps, the best substitute we can have for the original music, which perished with the voice of the singer; but, with all their aid, we must have lost for ever no small part of the charm to which these venerable compositions owed their marvellous power.

This adaptation to musical purposes had a great influence upon the early character of the Greek language. It led to the selection of melodious forms and combinations to a very remarkable degree. In the Homeric poetry, sound corresponds to sense, and thought is expressed by metrical modulation, in a manner inexplicable without referring to its early musical characteristics. It may be safely affirmed that no language was ever unfolded under more favorable circumstances for the perfect expression of human thought. In the bland climate of Asia Minor, and on the lovely islands of the *Ægean*, among a people rendered social and cheerful by the agreeable position they occupied, and versatile by the activity of their governments, the language early acquired that copiousness and flexibility which made it an instrument of unrivalled power, for the expression of every shade of thought, and the description of all objects as they appeared to the senses. The point of social progress indicated by the Homeric poems was one most favorable to the formation of a free, full, and harmonious poetical phraseology. Luxury had not yet corrupted the vigor of national manhood. Speculative philosophy and practical grammar had not involved, and spiritualized, and shackled the energies of speech. Language was no longer rude, as in its first essays towards a vivid expression of wants and feelings; and yet the first

meanings of the words, the primitive utterance of the heart, were fresh and clear. Intricate social relations had not yet introduced those manifold secondary significations, which, in a highly artificial nation, almost obliterate the original impress stamped upon the language. It had grown up among a people whose minds were touched to the finest issues, a people of the most delicate physical and intellectual organization. Poetry had been the only form of speech employed in intellectual productions; oral communication was then the only mode of imparting these intellectual productions to others; and harmony, vivid representation, and clearness were absolutely essential to any one who sought to command the attention of his fellow-men. The resources of the language had, therefore, become inexhaustible. It had the most appropriate expression for the circle of ideas familiar to the age; and for every possible appearance and combination of appearances in nature it possessed the most expressive imagery. Its words seem at times almost the thing itself they represent; its sentences are frequently pictures.

The flexibility of the Homeric language and the variety of its forms are such, that it was formerly the custom of grammarians and teachers to explain them by calling this one Attic, that Æolic, that Doric, and so on; as if Homer and his contemporary poets had composed their songs in a medley language compounded of all the local dialects in Greece. The absurdity of this supposition may be seen by imagining what would be the effect, if an English poet were now to write an epic, diversified by a choice selection of the idioms of half a dozen provinces, — with here and there a pithy expression from the slang of the Cockneys. I suppose the truth to have been nearly this. Among the Ægean islands, in Asia Minor, and among the inhabitants of Attica, who were all bound together by the closest national affinities, and bore the general name of Ionians, the same language substantially was spoken. Of course, there must have been local varieties, as we see among the dialects of the present age. The islands, the provinces, the towns, probably had words, intonations, and expressions peculiar to themselves. But, as in modern nations there is a cultivated language, freed from local peculiarities, and adapted to the general use of writers and educated men, — the High German, among the Teutonic tribes, — the Tuscan, in the Italian states, — the language spoken by the educated in the metropolis of the British dominions, — so in the Homeric age, there was a general language, cultivated by the poets, purified from the vulgarisms of local dialects, and adapted to the wants of the most cultivated classes. If we bear in mind, also, the fact, that the bards travelled from place to place, like the minstrels of the days of chivalry, and must, therefore, have used a language intelligible to all within the circle of their wanderings, the supposition just hazarded will appear natural, probable, and even necessary. The Homeric

language may, therefore, be considered as the universally understood and most cultivated form of poetical speech among the Greeks. Afterwards, indeed, provincial peculiarities grew into independent dialects, which attained to a high degree of beauty. The Ionic retained much of the old Homeric softness and liquid flow. The Doric was marked by a rustic force and picturesque liveliness. The Attic was the language of tragedy, of comedy, of history, philosophy, eloquence, and polished wit. In this respect, the Greek language presents a phenomenon which has but partial analogies among the moderns. The Scotch has been called the Doric of English literature, and, in leed, the description is very appropriate. But the fact, that different dialects were considered in the literature of Greece equally classical, and that particular dialects were set apart for particular kinds of poetry, has no parallel among the nations of our own time. It may be explained in part by the fact, that the Greeks, when they became a writing people, were more inclined than men now are to write as they talked, — having no literary capitals to legislate for literature, and no dictionaries to control the uses of words; that peculiar social or political circumstances caused the different species of poetical composition to be cultivated in different places, — and that, when the form, measure, and dialect of one species had thus been established by usage, they were adopted for that species, by the writers in other parts of Greece who wished to try their hand in the same. As all these dialects sprang from one common root, they would all speak to the general Hellenic feeling, and would have a genuine national force.

If we look into the story of the *Iliad*, as we now have it, we shall see still further reason to question the unity and completeness which have so generally been attributed to that poem. Had one individual poet sat down to plan an epic poem, with all the prescribed supernatural machinery, with a beginning, a middle, and an end, according to the rule of Aristotle, he would probably, in some way or other, have given a complete picture of the action he intended to celebrate. The assembling of the Greek armament at Aulis, — the voyage to Troy, — then the nine years' warfare under the walls of the city, — the death of Hector, — and the sack of the city, would have been brought forward with equal prominence. But the story of the *Iliad*, as we now have it, begins with the quarrel of Agamemnon and Achilles about a captive girl, in the ninth year of the war. Achilles, in anger, withdraws from the Grecian camp, and the siege goes on without him. A series of combats follows, in which the Greeks, deprived of the aid of their swift-footed champion, suffer defeats and slaughter. In the mean time, other and inferior heroes come forward, and, by their marvellous prowess, become the leading figures in the picture of war. The bravery of Diomedes, Ajax, Menelaus, is commemorated in separate chants. But

the Trojans, led on by the crested Hector, drive back the Greeks, even to the ramparts of the ships. All the principal heroes are disabled or wounded, and the prospect of utter defeat stares the Greek chieftains in the face. Agamemnon, at length, convinced of his fault, and anxious to call back the angry hero to the scene of war, sends an embassy with proposals of ample reparation. The proposal is haughtily rejected. The war again proceeds, with varying success, the Greeks are driven within their walls, and the Trojans, led on by Hector, are threatening to fire the ships. The battle wavers, Hector is wounded, and the Trojans are repelled from the fleet. At length, things have come to so desperate a pass, that Patroclus, the companion and brother-in-arms of Achilles, entreats him to carry succour to his suffering countrymen. Achilles consents that Patroclus shall put on his armor, and go forth to battle. The appearance of this champion, clad in the terrible armor of the leader of the Myrmidons, restores the sinking fortunes of the Argive host. But Patroclus is at length slain and despoiled of his armor by Hector; and the furious combats for the possession of the dead body follow. The Greeks prevail, and bear it back to the camp. Achilles is overwhelmed with sorrow for the death of his friend, and surrenders himself to unrestrained lamentation. This calls his mother Thetis, with a band of Nereïds, from the sea. She finds him eagerly bent on exacting a bloody vengeance from Hector and the Trojans; but, as his armor is in the possession of Hector, she resorts to Vulcan, who forges him a shield of marvellous workmanship, a breastplate brighter than the blaze of fire, a strong and curiously wrought helmet, with a golden crest, and metal greaves. Achilles receives the arms, and becomes reconciled to Agamemnon, who sends him precious gifts, and restores the captive Briseïs. After giving some time to lamentation over the dead Patroclus, he mounts the car, and rushes to the field, careless of life, and longing only for vengeance. And now ensues the most terrible conflict of the war. The Trojan and Grecian champions are arrayed in deadly hostility, and the divided deities participate, according to their several likings, in the battle. The warfare is maintained with unabated vigor, and the description rises in magnificence, as the action draws towards its close. At length, both armies are withdrawn from the field, and Achilles and Hector alone remain. A single combat follows, and Hector falls. Achilles insults the body of his foe, lashes him to his car, and drags him down to the Grecian camp, in sight of Priam and the Trojans, who from the walls gaze heart-stricken upon the dreadful scene. On the return of the Greeks to the camp, the games are performed in honor of Patroclus, the funeral pile is built, and twelve Trojan youths are immolated to his manes. These ceremonies continue twelve days after Hector's death. Priam resolves to visit the Grecian camp, and to suppli

cate Achilles for the restoration of the dead body of his son. He is encouraged by an auspicious omen, and departs with precious gifts by which he hopes to propitiate his stern enemy. He is met by Hermes, in the form of a young man, who guides him to the tent of Achilles. The Grecian hero receives him kindly, and, overcome by pity for his unequalled woes, consents to surrender the body of Hector. It is borne back to the city, and met with loud lamentations by the inhabitants. Funeral rites are performed over it, and the poem closes, —

“ Thus they performed the funeral rites of Hector, the tamer of horses.”

Now it seems plain, from this sketch, that the artificial unity and completeness of the epic are wanting in the *Iliad*. Nothing is said directly of the events which preceded the quarrel between Agamemnon and Achilles, — of the causes of the expedition, — the landing at Troy, — and the battles of the first eight years. They are alluded to in some of the speeches, but in such a manner as to show that they were supposed to be familiarly known, — in other words, had been already sung; and they did unquestionably belong to the cycle of epic songs which were chanted by the bards. It does not appear from the *Iliad*, as we now have it, that the war was brought to a conclusion in the tenth year, and that the capital of Priam's kingdom was laid in ruins. There is no necessary, though there may be a natural, connection between the death of Hector and the destruction of the Trojan city. For aught that appears in the *Iliad*, the Trojans might have been finally victorious over the Greeks; — they had suffered no more in the preceding combats; they were in their own country, with the advantage of natives contending against invaders, with the resources of still unexhausted wealth, and supported by numerous allies. The events which followed Hector's death are as necessary to the completeness of the epic action as those which preceded the quarrel of the Grecian chiefs, and, like them, were celebrated in the songs of the bards. The entire epic — not an epic planned by one mind and executed by one hand, but the epic which had the unity of one national enterprise, and attained its completeness by the labors of innumerable singers, animated by one national spirit to celebrate the exploits of favorite heroes — consisted of this whole cycle of songs, and extended as far as the cycle of the actions themselves. Our present *Iliad* is but a series of these songs, commemorating a small portion of these actions, in a natural order, but without any descriptions of what has preceded, or any but slight intimations of what is to follow. It has, indeed, in itself, a certain unity and wholeness, as it now exists. The quarrel of Agamemnon and Achilles and the death of Hector are two of the most important events in the war, and, between these two events, the most decisive

battles took place. In the history of each hero there is another kind of unity and completeness, — the unity of individual action, and the completeness of individual character. In each battle there is again a similar unity and completeness, — the beginning, the middle, and the end, insisted on by the critics. Each battle, then, is an epic poem, — the adventures of each hero are an epic poem, — the *Iliad*, as we have it, is an epic poem, — the whole series of ballads or songs about the Trojan war are an epic poem ; and, if the whole national existence of the Greeks, from Theseus down to Capo D'Istrias, had been chanted by the bards, and these chants brought together by ingenious scholars and editors, the whole mighty mass would have been but a single epic poem. As the long series of figures sculptured by Phidias for the frieze of the Parthenon, representing the fabulous combats of the Centaurs and Lapithæ, have been partly mutilated, and partly destroyed, — yet the remaining groups have an exquisite completeness in themselves, and perfectly exhibit the action they were designed to embody, though taken out of their place in the wondrous original procession formed by the creator's hand ; so has time dealt with the songs of the Heroic bards, destroying some, and mutilating others, — but leaving the groups, the figures, and the actions, which, in their present state of severance from the great heroic array to which they originally belonged, constitute the noblest monument of the poetical genius of man.

It has been said, and justly, that in the Homeric poetry we see nothing of the poet's individual feelings, but every thing of his subject. The remark is true. A multitude of noble figures are summoned before us ; numberless heroic scenes pass in review ; the whole great spectacle of war is exhibited ; but the mighty hand that conjures up this world of wonders is unseen. What the poet himself thought we know only by inference. How far he believed in his mythology we can judge only by applying the general principles of the philosophy of human nature to the common characteristics of his age. What manner of man he was we know not ; did he live in the midst of sufferings, — was he prosperous, was he sad, or gay, — we cannot answer. How could we know any thing of all these matters ? The bard had to sing, not of himself, but of others ; he must utter, not what he felt, but what the heroes did. What cared those burly champions for the refined abstractions of an individual's sentimental musings ? The poet must lay his own personality aside ; he must become the mouthpiece of his times, and give utterance to those things which command the attention of living and acting men. Hence, the objective character of his poetry is not so much a peculiarity of his individual genius as the consequence of subjecting his individual genius to the imperative requisitions of his age. Such was the case with the single poet ; but when we consider that the whole

body of the Heroic poets wrought under the same restraining influence, we find another reason why the whole body of epic poetry is free from individual peculiarities of thought and sentiment, — and why we must read it, not as the embodied thought of this or that man, but as an authentic utterance of the moral and intellectual convictions of a whole age or a whole people.

For the Greeks the Iliad had a great charm, in the dramatic manner in which the personages of their mythology intermingled with the human actors. Formed, as those personages were, from the phenomena of nature and the passions of man personified, there was nothing shocking to Grecian piety in bringing them upon scenes of human affairs, and subjecting them, to a limited extent, to the accidents and reverses of the fortunes of mortals. They have their favorite heroes, by whose side they stand in battle, and from whom they avert the flying arrow. They interpose their divine shields to protect them from the edge of the sword and the point of the javelin, or snatch them from defeat, shrouded in a dark cloud. Nay, the gods themselves are driven in dishonor from the field, gashed with wounds, from which streams the blood. Ares receives a thrust which makes him roar as loud as the shouts of nine thousand; Aphrodite is wounded by Diomedes, and betakes herself to her mother's arms for cure and protection. To the vivid imagination of the Greeks this seemed all natural and consistent; and the immoral doings of the blessed inhabitants of Olympus little less so. Their quarrels and family jars, the termagant conduct of Here in her domestic colloquies with Zeus, were all right and proper, because they saw in them only human life carried out upon a grander scale.

Action, then, human and divine, is the life of the Homeric poetry. It goes on simply and uninterruptedly, but calmly. It is a great action, which the whole nation looked back upon with pride, and with which they connected sentiments of the most exalted patriotism. Their own ancestors were the heroes whose names had been immortalized in the Homeric songs; their own familiar places were those which the Heroic recollections and traditions clustered around. In these poems most of the real, as well as the fabulous, history of the Heroic times was embodied. They are, besides, an encyclopædia of the knowledge of the age, adorned and set forth with all the splendors of the most brilliant imagination.

That such were substantially the origin, growth, and primal character of the Homeric poetry can scarcely be doubted. The questions as to the authorship of the Iliad; how far one mind may have created it; whether it is to be considered a combination of minstrelsy composed by a great number of *ἀοιδοί*, and put together by persons of subsequent times, — or substantially the work of one poet, but interpolated, in the progress of time, with passages from other poets belonging to the same period, and resembling

him in character ; are not wholly dependent on considerations like the preceding. I am still inclined to the opinion indicated in the preface, that *Homer* was the author of the *Iliad*, — with the qualification, however, that, from the circumstances of the case, many changes of phraseology must have been made, and many passages from other minstrels, possibly some of considerable length, may have been interpolated. Probably the *Iliad* was not composed with a view to that strict unity and coherence of parts which modern critics are naturally disposed to look for in an epic poem. Mr. Grote, in the second volume of his "History of Greece," now in the course of publication, has some excellent remarks upon this subject, which I venture to quote, notwithstanding their length. The entire chapter (Chap. XXI. Vol. II.) on the Homeric poems deserves a careful perusal.

"Admitting, then, premeditated adaptation of parts to a certain extent, as essential to the *Iliad*, we may yet inquire whether it was produced all at once, or gradually enlarged, — whether by one author or by several ; and if the parts be of different age, which is the primitive kernel, and which are the additions.

"Welcker, Lange, and Nitzsch treat the Homeric poems as representing a second step in advance, in the progress of popular poetry : first comes the age of short narrative songs ; next, when these have become numerous, there arise constructive minds who recast and blend together many of them into a larger aggregate conceived upon some scheme of their own. The age of the epos is followed by that of the epopee : short spontaneous effusions prepare the way, and furnish materials, for the architectonic genius of the poet. It is farther presumed by the above-mentioned authors that the pre-Homeric epic included a great abundance of such smaller songs, — a fact which admits of no proof, but which seems countenanced by some passages in *Homer*, and is in itself no way improbable. But the transition from such songs, assuming them to be ever so numerous, to a combined and continuous poem, forms an epoch in the intellectual history of the nation, implying mental qualities of a higher order than those upon which the songs themselves depend. Nor is it at all to be imagined that the materials pass unaltered from their first state of isolation into their second state of combination : they must of necessity be recast, and undergo an adapting process, in which the genius of the organizing poet consists ; and we cannot hope, by simply knowing them as they exist in the second stage, ever to divine how they stood in the first. Such, in my judgment, is the right conception of the Homeric epoch, — an organizing poetical mind, still preserving that freshness of observation and vivacity of details which constitutes the charm of the ballad.

"Nothing is gained by studying the *Iliad* as a congeries of fragments

once independent of each other; no portion of the poem can be shown to have ever been so, and the supposition introduces difficulties greater than those which it removes. But it is not necessary to affirm that the whole poem as we now read it belonged to the original and preconceived plan. In this respect the *Iliad* produces upon my mind an impression totally different from the *Odyssey*. In the latter poem, the characters and incidents are fewer, and the whole plot appears of one projection, from the beginning down to the death of the suitors; none of the parts look as if they had been composed separately and inserted by way of addition into a preëxisting smaller poem. But the *Iliad*, on the contrary, presents the appearance of a house built upon a plan comparatively narrow and subsequently enlarged by successive additions. The first book, together with the eighth, and the books from the eleventh to the twenty-second inclusive, seem to form the primary organization of the poem, then properly an *Achilléis*; the twenty-third and twenty-fourth books are additions at the tail of this primitive poem, which still leave it nothing more than an enlarged *Achilléis*; but the books from the second to the seventh inclusive, together with the tenth, are of a wider and more comprehensive character, and convert the poem from an *Achilléis* into an *Iliad*. The primitive frontispiece, inscribed with the anger of Achilles and its direct consequences, yet remains, after it has ceased to be coextensive with the poem. The parts added, however, are not necessarily inferior in merit to the original poem; so far is this from being the case, that amongst them are comprehended some of the noblest efforts of the Grecian epic. Nor are they more recent in date than the original; strictly speaking, they must be a little more recent, but they belong to the same generation and state of society as the primitive *Achilléis*. These qualifications are necessary to keep apart different questions, which, in discussions of Homeric criticism, are but too often confounded.

“If we take those portions of the poem which may be imagined to have constituted the original *Achilléis*, it will be found that the sequence of events contained in them is more rapid, more unbroken, and more intimately knit together in the way of cause and effect, than in the other books. Lachmann, indeed, and other objecting critics, complain of the action in them as being too much crowded and hurried, since one day lasts from the beginning of the eleventh book to the middle of the eighteenth, and there is no sensible halt in the march throughout so large a portion of the journey; he likewise admits that those separate songs, into which he imagines that the whole *Iliad* may be dissected, cannot be severed with the same sharpness in the books subsequent to the eleventh as in those before it. There is only one real halting-place from the eleventh book to the twenty-second,—the death of Patroclus; and this can never be conceived as the end of a separate poem,

though it is a capital step in the development of the Achilléis, and brings about that entire revolution in the temper of Achilles which was essential for the purpose of the poet. It would be a mistake to imagine that there ever could have existed a separate poem called Patrocleia, though a part of the *Iliad* was designated by that name; for Patroclus has no substantive position; he is the attached friend and second of Achilles, but nothing else, — standing to the latter in a relation of dependence resembling that of Telemachus to Odysseus. And the way in which Patroclus is dealt with in the *Iliad* is (in my judgment) the most dextrous and artistical contrivance in the poem, — that which approaches nearest to the neat tissue of the *Odyssey*.

“The great and capital misfortune which prostrates the strength of the Greeks, and renders them incapable of defending themselves without Achilles, is the disablement by wounds of Agamemnon, Diomedes, and Odysseus; so that the defence of the wall and of the ships is left only to heroes of the second magnitude (Ajax alone excepted), such as Idomeneus, Leonteus, Polyetes, Meriones, Menelaüs, &c. Now it is remarkable that all these three first-rate chiefs are in full force at the beginning of the eleventh book; all three are wounded in the battle which that book describes, and at the commencement of which Agamemnon is full of spirits and courage.

“Nothing can be more striking than the manner in which Homer concentrates our attention in the first book upon Achilles as the hero, his quarrel with Agamemnon, and the calamities to the Greeks which are held out as about to ensue from it, through the intercession of Thetis with Zeus. But the incidents dwelt upon from the beginning of the second book down to the combat between Hector and Ajax in the seventh, animated and interesting as they are, do nothing to realize this promise; they are a splendid picture of the Trojan war generally, and eminently suitable to that larger title under which the poem has been immortalized, but the consequences of the anger of Achilles do not appear until the eighth book. The tenth book, or *Doloneia*, is also a portion of the *Iliad*, but not of the Achilléis; while the ninth book appears to me a subsequent addition (I venture to say, an unworthy addition), nowise harmonizing with that main stream of the Achilléis which flows from the eleventh book to the twenty-second. The eighth book ought to be read in immediate connection with the eleventh, in order to see the structure of what seems the primitive Achilléis; for there are several passages in the eleventh and the following books which prove that the poet who composed them could not have had present to his mind the main event of the ninth book, — the outpouring of profound humiliation by the Greeks, and from Agamemnon especially, before Achilles, coupled with formal offers to restore *Briséis* and pay the amplest compensation for past wrong. The words of Achilles (not less than those of Patroclus and Nestor), in the elev-

enth and in the following books, plainly imply that the humiliation of the Greeks before him, for which he thirsts, is as yet future and contingent; that no plenary apology has yet been tendered, nor any offer made of restoring *Briséis*; while both *Nestor* and *Patroclus*, with all their wish to induce him to take arms, nevertheless view him as one whose ground for quarrel stands still the same as it did at the beginning. Moreover, if we look at the first book, — the opening of the *Achilléis*, — we shall see that this prostration of *Agamemnon* and the chief Grecian heroes before *Achilles* would really be the termination of the whole poem; for *Achilles* asks nothing more from *Thetis*, nor *Thetis* any thing more from *Zeus*, than that *Agamemnon* and the Greeks may be brought to know the wrong that they have done to their capital warrior, and humbled in the dust in expiation of it. We may add, that the abject terror in which *Agamemnon* appears in the ninth book, when he sends the supplicatory message to *Achilles*, as it is not adequately accounted for by the degree of calamity which the Greeks have experienced in the preceding (eighth) book, so it is inconsistent with the gallantry and high spirit with which he shines at the beginning of the eleventh. The situation of the Greeks only becomes desperate when the three great chiefs, *Agamemnon*, *Odysseus*, and *Diomedes*, are disabled by wounds; this is the irreparable calamity which works upon *Patroclus*, and through him upon *Achilles*. The ninth book, as it now stands, seems to me an addition, by a different hand, to the original *Achilléis*, framed so as both to forestall and to spoil the nineteenth book, which is the real reconciliation of the two inimical heroes; I will venture to add that it carries the ferocious pride and egotism of *Achilles* beyond all admissible limits, and is shocking to that sentiment of *Nemesis* which was so deeply seated in the Grecian mind. We forgive any excess of fury against the Trojans and *Hector*, after the death of *Patroclus*; but that he should remain unmoved by restitution, by abject supplications, and by the richest atoning presents, tendered from the Greeks, indicates an implacability more than human, and certainly such as neither the poet of the first book, nor the poet of the last twelve books, seeks to portray.

“It is with the Grecian agora in the beginning of the second book, that the *Iliad* (as distinguished from the *Achilléis*) commences, — continued through the catalogue, the muster of the two armies, the single combat between *Menelaus* and *Paris*, the renewed promiscuous battle caused by the arrow of *Pandarus*, the (*Epipoleis* or) personal circuit of *Agamemnon* round the army, the *Aristeia* or brilliant exploits of *Diomedes*, the visit of *Hector* to *Troy* for purposes of sacrifice, his interview with *Andromache*, and his combat with *Ajax*, — down to the seventh book. All these are beautiful poetry, presenting to us the general Trojan war and its conspicuous individuals under different points of view, but leaving no room in the reader's mind

count which we now find at the end of the seventh book. But it will at once appear that there was some difficulty in finding a good reason why the Greeks should begin to fortify at this juncture, and that the poet who discovered the gap might not be enabled to fill it up with success. As the Greeks have got on up to this moment without the wall, and as we have heard nothing but tales of their success, why should they now think farther laborious precautions for security necessary? we will not ask, why the Trojans should stand quietly by and permit a wall to be built, since the truce was concluded expressly for burying the dead.

"The tenth book (or *Doloneia*) was believed by some of the ancient scholiasts, and has been confidently set forth by the modern Wolfian critics, as originally a separate poem, and inserted by Peisistratus into the *Iliad*. How it can ever have been a separate poem I do not understand. It is framed with great specialty for the antecedent circumstances under which it occurs, and would suit for no other place, though capable of being separately recited, inasmuch as it has a definite beginning and end, like the story of Nisus and Euryalus in the *Æneid*. But while distinctly presupposing and resting upon the incidents in the eighth book, and in line 88 of the ninth (probably the appointment of sentinels on the part of the Greeks as well as of the Trojans formed the close of the battle described in the eighth book), it has not the slightest bearing upon the events of the eleventh or the following books; it goes to make up the general picture of the Trojan war, but lies quite apart from the *Achilléis*. And this is one mark of a portion subsequently inserted, — that, though fitted on to the parts which precede, it has no influence on those which follow.

"If the proceedings of the combatants on the plain of Troy, between the first and the eighth book, have no reference either to Achilles or to an *Achilléis*, we find Zeus in Olympus still more completely putting that hero out of the question, at the beginning of the fourth book. He is, in this last-mentioned passage, the Zeus of the *Iliad*, not of the *Achilléis*. Forgetful of his promise to Thetis in the first book, he discusses nothing but the question of continuance or termination of the war, and manifests anxiety only for the salvation of Troy, in opposition to the miso-Trojan goddesses, who prevent him from giving effect to the victory of Menelaus over Paris, and the stipulated restitution of Helen, — in which case, of course, the wrong offered to Achilles would remain unexpiated. An attentive comparison will render it evident that the poet who composed the discussion among the gods, at the beginning of the fourth book, has not been careful to put himself in harmony either with the Zeus of the first book or with the Zeus of the eighth.

"So soon as we enter upon the eleventh book, the march of the poem becomes quite different. We are then in a series of events, each paving the

way for that which follows, and all conducing to the result promised in the first book, — the reappearance of Achilles, as the only means of saving the Greeks from ruin, — preceded by ample atonement, and followed by the maximum both of glory and revenge. The intermediate career of Patroclus introduces new elements, which, however, are admirably woven into the scheme of the poem as disclosed in the first book. I shall not deny that there are perplexities in the detail of events, as described in the battles at the Grecian wall and before the ships, from the eleventh to the sixteenth books; but they appear only cases of partial confusion, such as may be reasonably ascribed to imperfections of text; the main sequence remains coherent and intelligible. We find no considerable events which could be left out without breaking the thread, nor any incongruity between one considerable event and another. There is nothing between the eleventh and twenty-second books which is at all comparable to the incongruity between the Zeus of the fourth book and the Zeus of the first and eighth. It may, perhaps, be true that the shield of Achilles is a superadded amplification of that which was originally announced in general terms, — because the poet, from the eleventh to the twenty-second books, has observed such good economy of his materials, that he is hardly likely to have introduced one particular description of such disproportionate length, and having so little connection with the series of events. But I see no reason for believing that it is an addition materially later than the rest of the poem.

“It must be confessed that the supposition here advanced, in reference to the structure of the *Iliad*, is not altogether free from difficulties, because the parts constituting the original *Achilléis* have been more or less altered or interpolated to suit the additions made to it, particularly in the eighth book. But it presents fewer difficulties than any other supposition, and it is the only means, so far as I know, of explaining the difference between one part of the *Iliad* and another; both the continuity of structure, and the conformity to the opening promise, which are manifest when we read the books in the order i., viii., xi. to xxii., as contrasted with the absence of these two qualities in books ii. to vii., ix. and x. An entire organization, preconceived from the beginning, would not be likely to produce any such disparity, nor is any such visible in the *Odyssey*; still less would the result be explained by supposing integers originally separate and brought together without any designed organization. And it is between these three suppositions that our choice has to be made. A scheme, and a large scheme, too, must unquestionably be admitted as the basis of any sufficient hypothesis; but the *Achilléis* would have been a long poem, half the length of the present *Iliad*, and probably not less compact in its structure than the *Odyssey*; moreover, being parted off only by an imaginary line from the boundless range of the Trojan

war, it would admit of enlargement more easily, and with greater relish to hearers, than the adventures of one single hero; while the expansion would naturally take place by adding new Grecian victory, since the original poem arrived at the exaltation of Achilles only through a painful series of Grecian disasters. That the poem, under these circumstances, should have received additions, is no very violent hypothesis; in fact, when we recollect that the integrity both of the Achilléis and of the Odyssey was neither guarded by printing nor writing, we shall, perhaps, think it less wonderful that the former was enlarged than that the latter was not. Any relaxation of the laws of epical unity is a small price to pay for that splendid poetry, of which we find so much between the first and the eighth books of our Iliad."

ILIAD, I.

THE narrative in the first book of the Iliad embraces the following particulars. Chryses, the priest of Apollo, comes to the camp of the Greeks, to ransom his daughter. His prayer is harshly rejected by Agamemnon, and he is dismissed with threats. He then walks along the seashore, and supplicates the god for vengeance. Apollo listens to his priest, and shoots a deadly shaft upon the Grecian camp, and frequent pyres of the dead are burning. Nine days after, Achilles summons an assembly, and Calchas, the prophet, declares that the god can be reconciled only by restoring Chryseis to her father. The wrath of Agamemnon is aroused, and a quarrel between him and Achilles follows. Agamemnon surrenders his captive, but takes from Achilles the captive who had been assigned to him in the division of the spoils. The daughter of Chryses is conducted, under the guidance of Odysseus, to the altar of Apollo, and restored to her father's hands. Thetis, in compliance with the entreaties of her son, betakes herself to Olympus, and obtains a promise from Zeus to grant the Trojans victory over the Greeks until Achilles shall be avenged.

Stadelmann remarks (*Grammatisch-kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer*, p. 1): — "In the foreground of the Iliad stands the wrath of Achilles, as the principal object of the whole representation. The importance and greatness of its consequences, with which all the threads of the epic narrative connect themselves, animate the poet to a higher flight, and make him feel the presence of a goddess, who guides his song."

1. *Äide*. "By this form, used in the earliest poetry of the priests, long

before Homer's time, Homer hints an echo of that primeval sacred poetry in which *ἔδιν* was used of the ancient inspired singer to indicate the organ of the Deity." St. The Goddess of course means the Muse; but it is to be remarked, that Homer neither mentions names, nor any precise number of the Muses; but sometimes invokes the Muses, and sometimes the Goddess. — Πηληϊάδων. For the formation of patronymics, see Kühner's Grammar of the Greek Language, § 233, 2. b. — Ἀχιλλῆος, for Ἀχιλλῆος, on account of the metre. Achilles was the son of Peleus and Thetis, and king of the Myrmidons in Thessalian Phthiotis. He was the bravest and most beautiful of all the Grecian heroes.

2. εὐλομήνην, poet. for δλομήνην. This participial form has usually an active meaning in Homer, *destructive, deadly*. — μυρί', *innumerable, infinite*, distinguished from μύρια, *ten thousand*, by the accent. — Ἀχαιοῖς. The Achæans being at the time of the Trojan war the predominant tribe in Thessaly and in the Peloponnesus, their name is often used in Homer as a general designation for all the Greeks. — ἴθην. The verb ἵσθηναι is often used with nouns, like ἄλγος, πῆμα, γόος, and πίνθος, in the sense of *to cause, to bring upon*, literally, *to place*.

3. πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς. For the relation between the adjectives and the substantive, see Kühner, § 264, 2. b. — ψυχὰς, *souls or spirits*, used in contrast with αὐτοῖς, *them*, i. e. *their bodies*. — Ἄϊδι. Metaplasm, see Kühner, § 72; § 214, R. 1. — προΐσψιν, *sent forward, sent away, despatched*. The interpretation, *before the time, prematurely*, is now given up as too far-fetched.

4. αὐτοῖς, *them*, i. e. *the men themselves*. In the simple conceptions of an early age, the body, the visible part of man, is the man himself. The soul is only a shadow, and, says Crusius, "according to the Homeric view, as soon as it leaves the body, departs, as a shadow, to the realm of Hades." — ἰλώριαν, an ἔπαξ λιγόμενον, a word occurring but once in this form, but closely connected with ἴλωρ, *booty, prey*. The bodies of enemies slain in battle were left unburied on the field. — τινῶν. The imperfect tense is used when momentary actions are represented as continuing their operation in the past. The imperfect is the tense which describes and paints. K. § 256, 3. — κίνισσιν (for the declension, see K. § 68, 8), epic or old form, later form κινίω. The later form is, however, used in Homer.

5. πάνσι, *all*, i. e. *of all sorts*.

6. ἔξ ὃς δῆ, connected with προΐσψιν and τινῶν; the sense being, *the anger of Achilles sent many brave souls, &c.; and the counsel of Zeus was accomplishing, from the time when the chieftains quarrelled*. For the various uses of the particle δῆ, see K. § 315. — ταπεινὰ, *at the first*, an adverbial expression, K. § 337. — ἰρίεσσιν, *not in wrath*, which would be the present

tense *ἔριζοντο*, but *having quarrelled*, i. e. in consequence of having quarrelled.

7. 'Ατρείδης, son of *Atreus*, i. e. here Agamemnon, elder brother of Menelaus, king of Mycenæ, and the most powerful leader of the Greeks. — *ἴδιος*. This epithet means properly, *descended from Zeus*, but was afterwards used as an epithet of honor, indicating superiority or nobility of descent.

8. *Τίς...μάχισθαι*. Thus rendered by an English hexameter in Blackwood's Magazine, Vol. XXII. No. 5:—

“Who of the Godheads committed the twain to the strife of contention?”

— *τ' ἄρα*, i. e. *τὶ ἄρα*. “The particle *ἄρα* is used in questions, when the further progress of the narrative is introduced by an interrogation.” Nägelsbach. Translate, *and who then*. — *ἔριδι...μάχισθαι*, to fight in contention, i. e. to quarrel in words, not to fight with arms, though *μάχισθαι* without *ἔριδι*, may express the same idea; sometimes *ἰρίσειν* is added. Instead of the dative, another form of expression is used, e. g. VII. 111, *ἔξ ἔριδος*, and 301, *ἔριδος περί θυμολόγῳ*.

9. *Ἀητοῦς...υἱός*, i. e. Apollo, or Phœbus, the son of Leto and Zeus. He is represented as an archer, with bow and covered quiver; and in Homer is different from *Ἥλιος*, the Sun god. — *βασιλῆϊ*, epic dative of *βασιλεύς*, Agamemnon.

10. *νοῦσον*, disease, i. e. a pestilence. — *ἐνὰ στρατόν*, throughout the host or camp.

11. *τὸν Χρύσην*, that *Chryses*, or *him*, *Chryses*; the well known priest, Chryses, celebrated in the Trojan legend. He was the priest of Apollo in Chryse, a small town at the foot of Mount Ida, near the seashore. — *ἄιτητῆρα*, the priest, literally the prayer.

12. *ἐπὶ νῆας*, to the ships. The Greeks, according to the custom of the age, had drawn their ships up high on the beach, and were encamped among them.

13. *λυόμενος*, future participle, with the signification *in order to ransom*. This signification often occurs. *λύισθαι*, mid. to ransom; *λύειν*, act. to surrender, to set free. — *ἄποινα*, ransom, consisting of valuable articles, gold, silver robes, goblets, and the like.

14, 15. *Στίμματ'...επέπτερον*. According to Eustathius, the wreath of Apollo was a laurel crown, bound with fillets of wool, which the priest bore upon a sceptre. The latter was a badge of dignity, carried by priests, kings, and persons in authority. — *στίμματ' ἴχων*. The custom of suppliants carrying branches twined about with wool is often referred to in ancient writers. The student will recollect the opening of the *Cædipus Tyrannus*:—

ὦ τίνα Κάδμου τοῦ πάλαι νόσ τροφῆ,
 Τίνας παῖδ' ἴδρας τάσδ' ἱμοὶ θαύζετε
 Ἰωνηῖος κλάδισιν ἱξιστιμύτου;

*O children, young offspring of ancient Cadmus,
 Why rush you to these seats before me,
 With suppliant branches decked?*

Instead of an olive-branch, the priest is here represented as bearing the golden sceptre, which indicated that he was the priest of Apollo. The epithet *golden* means only that the sceptre was set with golden studs or nails.

16. Ἀτρεΐδα δὲ...δύο, and especially the two *Atreidæ*. — *νοσηῖται*, the two *commanders*, lit. those who put in order or array. "This apposition expresses not so much the rank, as only a portion of the occupations of the *Atreidæ*, and hence serves the purpose of a more lively representation of their spheres." St.

17. ἐκνημόδες. As in the preceding line, a part is put for the whole, for the sake of making a more vivid impression upon the imagination. *Well greaved* is an epithet constantly applied by Homer to the Greeks, referring to only a part of their defensive armor, and presenting in the picture only a particular portion of their outward aspect. Mr. Hope (*Costume of the Ancients*, Vol. I., pp. 30-33) says, — "The defensive armor of the Greeks consisted of a helmet, breastplate, greaves, and shield.

"Of the helmet there were two principal sorts; that with an immovable visor, projecting from it like a species of mask, and that with a movable visor, sliding over it in the shape of a mere slip of metal. The helmet with the immovable visor, when thrown back so as to uncover the face, necessarily left a great vacuum between its own crown and the skull of the wearer, and generally had, in order to protect the cheeks, two leather flaps, which, when not used, were tucked up inwards. The helmet with the movable visor usually displayed for the same purpose a pair of concave metal plates, which were suspended from hinges, and when not wanted were turned up outwards. Frequently, one or more horses' manes, cut square at the edges, rose from the back of the helmet, and sometimes two horns or two straight feathers issued from the sides. Quadrigæ, sphinxes, griffins, sea-horses, and other insign'a, richly embossed, often covered the surface of these helmets.

"The body was guarded by a breastplate, or cuirass, which seems sometimes to have been composed of two large pieces only, one for the back and the other for the breast, joined together at the sides, — and sometimes to have been formed of a number of smaller pieces, either in the form of long slips or of square plates, apparently fastened by means of studs on a leather doublet. The shoulders were protected by a separate piece, in the shape of a broad cape, of which the ends or points descended on the chest, and were fastened,

by means of strings or clasps, to the breastplate. Generally, in Greek armor, this cuirass is cut round at the loins ; sometimes, however, it follows the outline of the abdomen, and from it hang down one or more rows of straps of leather, or of slips of metal, intended to protect the thighs.

"The legs were guarded by means of greaves, rising very high above the knees, and probably of a very elastic texture ; since, notwithstanding they appear very stiff, their opposite edges appear very near at the back of the calf, where they are retained by means of loops or clasps. The most usual shield was very large, and perfectly circular, with a broad, flat rim, and the centre very much raised, like a deep dish turned upside down. The Theban shield, instead of being round, was oval, and had two notches cut in the sides, probably to pass the spear or javelin through. All shields were furnished inside with loops, some intended to encircle the arm, and to be laid hold of by the hand. Emblems and devices were as common on ancient shields as on the bucklers of the crusaders. Sometimes, on fictile vases, we observe a species of apron or curtain suspended from the shield, by way of screen or protection to the legs.

"The chief offensive weapon of the Greeks was the sword. It was short and broad, and suspended from a belt on the left side, or in front.* Next in rank came the spear ; long, thin, with a point at the nether end, with which to fix it in the ground ; and of this species of weapon warriors generally carried a pair.

"Hercules, Apollo, Diana, and Cupid were represented with the bow and arrows. The use of these, however, remained not, in after times, common among the Greeks, as it did among the barbarians. Of the quivers, some were calculated to contain both bow and arrows, others arrows only. Some were square, some round. Many had a cover to them, to protect the arrows from dust and rain ; and many appear lined with skins. They were slung across the back or sides, by means of a belt passing over the right shoulder.

"In early times, warriors among the Greeks made great use, in battle, of cars or chariots drawn by two horses, in which the hero fought standing, while his squire or attendant guided the horses. In after times, these bigæ, as well as the quadrigæ, drawn by four horses abreast, were chiefly reserved for journeys or chariot-races.

"The Gorgon's head, with its round chaps, wide mouth, and tongue drawn

* The blade was leaf-shaped, and, according to Homer, generally of brass ; the hilt was embellished with studs of gold and silver, and the scabbard richly adorned with the same precious metals. The sheath of Agamemnon's sword was all of silver. — Il. lib. xi.

out, emblematic of the full moon, and regarded as an amulet or safeguard against incantations and spells, is for that reason found not only on the formidable ægis of Jupiter and of Minerva, as well as on cinerary urns and in tombs, but on the Greek shields and breastplates, at the pole ends of their chariots, and in the most conspicuous parts of every other instrument of defence or protection to the living or the dead."

20. *λῦσαι....δίχισταί.* The infinitives here stand for imperatives, or may be considered as depending on an imperative verb understood. The explanation of the Scholiast, that they depend on *δαῖν*, v. 18, is inadmissible.

22. *ἰθ.* "The local adverbs in *-αι*, as *ἴθαι*, may perhaps have been originally *locative* forms in *-αι*." Kühner. The *time* signification of this particle, *then*, grew out of its *local* meaning. — *ἰστυφήμεσαν*, *approved with a favoring shout*; *ἰστί, ἰστί, φημί*.

23. *αἰδῖσθαι*, the object of *ἰστυφήμεσαν*. — *δίχθαι*, 2. aor. syncopated of *δίχισθαι*.

24. 'Αλλ'....*Θυμῶ*, but it did not please Atreides Agamemnon in his mind, i. e. to reverence the priest, and receive the ransom. The dative of the name is constructed with *ᾄδαναι*, and *Θυμῶ* is the local dative.

25. *πανῶς ἀφίσι.* The object *αὐτόν* is to be supplied, as is often the case, where it is easily understood from the connection of the sentence. — *κραιτέρον δ' ἰστί.* *κραιτέρον* refers to the loud, angry voice with which the threats were uttered; *ἰστί* may be understood of the direction of the words towards the priest.

26. *Μή....αιχσίαι*, Epic for *αιχῶ*, 2. aor. *μή* with the conjunctive is used to express a warning, *let me not find you*.

28. *Μή....χερσίμη.* Supply *δίδαινα*, or *ἕλα*; see *lest the sceptre and fillet of the god be of no help to you.* *χερσίμη*, a defective aorist constructed with the dative, signifies *to help, defend*.

29. *πρῖν* here is an adverb. *Old age shall come upon her first.*

30. *ἰν Ἀργεῖ*, in Argos, i. e. in Peloponnesus. The kingdom of Argos was the most powerful in that part of Greece, and extended its influence to the neighbouring islands.

31. *ἰστέν ἰσχυραίμην.* The verb properly signifies *to approach, to attack*, and, as has been observed, is applied to *weaving* with peculiar propriety, on account of the ancient custom of standing at the loom. It is, however, used in a general way to signify being employed about any work, and may be rendered here *plying the loom*. The web was suspended perpendicularly from the loom, so that the women in weaving moved along it. — *ἐντίσσειν*, constructed with the acc. here only. It signifies *preparing or taking care of*.

32. *ἀλλ' ἦι*, but go. *ἀλλά* often marks a transition to a different or contrasted thought. Hence it is used in exhortations, exclamations, and the

Eke, and in general when the discourse is suddenly interrupted and quickly applied to something new. — *σώτερος*. The comparative, as here, is often said to stand for the positive. But in all such cases the shade of meaning is different; here, *that you may return safer*, i. e. safer than you will if you provoke me.

33. ἰδδισεν, for ἰδυσεν, from *ἰδω*.

34. βῆ δ' ἀκίον. This line is one of remarkable beauty and expressiveness. It brings vividly before the eye the image of the priest, walking silently and sadly along the shore of the deep-sounding sea; and, as Pope justly remarks, "the melancholy flowing of the verse admirably expresses the condition of the mournful and deserted father." Such passages are perpetually occurring in Homer. It is thus rendered in Blackwood:—

"Silent he went on his way, where the sea-waves roar'd on the sand-beach."

35. πολλὰ, *much, earnestly*.

36. ἠδύνομος, *well-haired, beautiful-haired, with beautiful ringlets*; a constant epithet of Leto, or Latona.

37-42. ἀργυρόεξ', *silver-bowed*, an epithet applied by Homer exclusively to Apollo. — ἀμφιβίβηκας, literally, *has gone around, encompassed, protected*. The gods are represented as frequenting the places where they are specially honored; the word, therefore, implies that Chryse and Killa were seats of the worship of Apollo, and resorted to by him, and therefore under his powerful protection. Killa was probably a small town near Chryse, and at the foot of Mount Ida. — ζαίην. The Epic inseparable particles ζα and δα have an intensive force. — Τινιδαια, *Tenedos*, the famous island, which lay forty stadia from the Trojan coast, now called *Tenedo*. — Σμινθίῳ, *Sminthian*. Under this name Apollo was worshipped in Chryse and other places in Asia Minor. The signification of the epithet has been variously given. Apion and others derive it from a Mysian and Cretan word, *σμίθος*, a mouse, "which," says Crusius, "the ancients regarded as a symbol of divination, as an animal inspired by the vapors of the earth." Aristarchus, on the contrary, regarded such a derivation of the epithet as too mean; he referred it to the city of Sminthe in the Troad. Some explain it as the *mouse-killer*, either because he once freed a priest from mice, or because, by the agency of mice, he indicated to the Teuceri, who had emigrated from Crete, the place where they were to settle. Comp. Strabo, XIII, p. 613, A. The idea of Apollo, the god of music and song, receiving one of his names from the circumstance of his having been a good mouser, is odd, to say the least. — ἱερίψα. ἱερίψαι means *to roof over, to cover*; it may signify *to build*, since *roofing over* is the last part of the process of building. Plato seems to have understood it in this sense. But it may allude to the ancient custom of

decorating the shrines and altars of the gods with garlands and chaplets, according to Heyne and others. It is a question, however, whether this custom existed in the Homeric age. — ἢ εἰ δὴ ποτὶ. Observe the combination of particles, each adding to the significance of the passage; literally, *or if now ever, or if ever already*. — κατὰ. Most prepositions used in this way in Homer, which are frequently said to be separated by *tnesis* from the verb, may better be explained as having an adverbial sense. According to Nägelsbach, κατὰ here signifies *entirely, utterly, completely*. The precise force of the word, however, may be seen by referring to its original meaning, *down*. Thus we say in English, *to burn down*. — μηρῖ, more rarely μῆρα, *the thighs* (sometimes *thigh-bones*), which in sacrifices were cut out, ἐκτάμνιν, and burnt, enveloped with a double covering of fat. — κρήνην. “In the Epic language, the verb κραιῖν, which Buttmann derives from κραιῖναι, admits a prolongation in all its parts. That is, the Epic language uses the liberty of prolonging contracted vowels, as *a* into *aa*, *η* into *ηη*, κρήνην for κρηῖνην. In a certain relation with this prolongation stand the prefixing and the inserting of an *s* in the Ionic dialect, in which often a syllable, long either by nature or position, beginning with the E vowel-sound, receives an *s*, as in *ἰίδωρε*.” St. — εἰςιαί, *may they expiate*. This form of the optative, usually called the Æolic, indicates, according to Eustathius, a desire for a more instantaneous result; he says, “ὁ δὲ εἰσὼν εὐψυχίας, ἢ λήξιας, ἢ γράψιας, εὐχεται τάχιστα ἀνοσθῆναι, δ’ εὐχεται.” — Δαναοί. Properly, the name of the Argives, from Danaus, then applied to the Greeks generally.

43–52. The description of Apollo, descending in wrath, is justly admired. The rattling of the arrows upon his shoulder, the darkness of his coming, the fearful twanging of the silver bow, the shooting the deadly shaft and striking the victims, and the burning piles of the dead, are pictured to the imagination with wonderful vividness, and the sound seems to give back the sense. — βῆ δὲ κατ’, *and he went down* from Olympus, a lofty mountain on the borders of Thessaly and Macedonia, imagined in the Homeric age to be the dwelling-place of the gods. — κῆρ, *in heart*. “The accusative of the passive object is used with intransitive verbs to denote the object towards which the subject directs, refers, or expresses an action.” Kühner. — ἀντοῦ, in antithesis with ἰσσοῖ, *the arrows rattled, as he moved*. — βίω, genitive of origin. — βίλος. “The shooting of each single arrow is here brought prominently forward, and thereby imparts more liveliness to the representation than it would have had if the plural were used. The singular form sometimes has a collective sense, and takes the place of a plural. This use grows out of a poetical mode of viewing the subject, according to which the idea of plurality is conceived and represented as unity.” St. — The adjective ἰχθυοειδής Buttmann derives from ἰχθύς, *the point*, from the verbal form ἰχθύω, ἰχθύω, and adds the re-

mark, that it has lost this signification. See Lexilogus, in Fishlake's translation, pp. 319 - 321. — ἰφίσις, βάλλ', *shooting, he smote*. The imperfect, as here, sometimes expresses the repetition of an action.

54. εἴ διπλάτη. Supply ἡμίχρη; the feminine of the ordinal number is often used with ἡμίχρη understood. — ἀγορεύει. "The assembly of the whole array (ἀγορεύει) was commonly held before Agamemnon's tent, see V. 305 - 308, II. 808; on the other hand, there seems to have been no fixed place for the deliberation of the princes (βουλῆ); see II. 54, VII. 38." Crusius. — καλίσσασθε, *caused to be summoned*, i. e. by heralds. To summon personally would have been expressed by the active voice.

55. Τῷ...Ἡρῆ. "Every salutary thought, especially if it suddenly presented itself, the Homeric age ascribed to the immediate suggestion of the deity. Only a deity favorably inclined to the Greeks could have suggested this thought to Achilles; and this was Here, the sister and wife of Zeus; for she favored the Greeks because Argos was especially dear to her, and she and Athens had been offended by the judgment of Paris." Cr. — εἴ, with pronominal signification. — ὄψατο, the orist has here the sense of the pluperfect, as often elsewhere, *had placed*. — λευκώλοσ, *white-armed*, the constant epithet of Hera. It is applied once to Helen, VII. 121, and three times to Andromache, VI. 371, 377, XXIV. 723.

56. ἰεῖσθε, mid. for active.

57. ἰσὶ ὄν, *when accordingly*. — ἤγχεθιν, ἰμυγχεῖσσι τ', *after they had been summoned, and were all assembled*; the expressions are not, therefore, tautological. They describe the action from its commencement to its completion.

58. εἰσὶν. The person or persons in whose company or presence a thing is done are put in the dative case. The relation is closely connected with that expressed by the local dative. The Scholiast supplies ἦ. "The speaker comes forward into the midst, to deliver his speech upon an elevated stand, and the herald hands him the sceptre as an emblem of power." Cr.

59 - 67. ἄμμι, Doric, Æolic, and Epic for ἡμῶσ. — ἀποσπασθήσιν, *shall return, or perhaps here must return*. — εἴ τις, with the opt., *if we would escape*. — The particle γι gives a particular emphasis to θάνατον. — εἰ δὴ, *if indeed, or if now, i. e. if it be the case that, as it certainly is*. — ἄγι δὴ. "δὴ, connected with verbs, expresses an exclusion, or limitation (*just this and nothing else*), particularly with the imperative, εὐώσθι δὴ, ἄγι δὴ, φείσθι δὴ, ἴθι δὴ." K. — ἰεῖσθε, for ἰεῖσθε, from the Epic ἰεῖω. "The long mode-vowels of the conjunctive, ω and α, were often, in the Epic language, shortened into ε and ε; or rather, these short vowels originally supplied the place of the long." K. — μάστιγ, a *prophet or seer* (properly *one inspired by a god*), from μᾶσσομαι. "The business of the Mantis was rather to announce the feelings of the gods in regard to what was done, than to indicate the future, and what must be done." Wachsmuth.

—The *ἱερεὺς* was the priest charged with the special service of some particular divinity, whose will he was supposed to have the means of knowing. — *ἰμμερσιλάς*, as the etymology shows, was one who interpreted the will of the gods by dreams, not simply an interpreter of dreams; one to whom the divine purpose is disclosed through the agency of dreams. — *καὶ γὰρ εἴ*, i. e. *εἴ*, for *also*. The particle *εἴ* with *γὰρ* increases the binding force which *γὰρ* already has in itself. — *ἴς κ' εἴπωι*, who *might tell us*, if we asked him. — *ἴ, εἴ*, *wherefore*, or, *what the cause may be that*. The use of the accusative in this way runs through all the Greek writers, both in poetry and prose, whether the verb be transitive or intransitive; more commonly, however, with intransitives. — *τέσσαρ*, used adverbially, *so, to such a degree*. — *ἄρ', ἄρα*. This particle is often used in the description of what is great, or striking, or remarkable, or what tends to excite any strong feeling in the mind. It gives a peculiar tone and emphasis to the sentence, which are rather to be felt than expressed in other words. — *ἐνχολῆς*, genitive of cause, or origin; used commonly with words signifying an affection of the mind, particularly with verbs of admiring, praising, blaming, &c. — *ἢ κί*. "*si, if*, is properly used like *#* only in double questions, and denotes an alternative, a hesitation between two possibilities; but often one member only is expressed, while the other exists in the mind of the speaker, after verbs of reflecting, counselling, inquiring, asking, seeking. Very frequently, especially in Homer, are the verbs which express any action connected with this *deliberative si* (*ἰαν*, Epic *ἢ κί*, *ἢ κί*). In such sentences the conjunctive is used; consequently the *;* in *βούλιται* stands here for *η*." St. Some such expression as *ἴνα ἰδῶμεν*, *that we may know*, is to be supplied. *ἢ κί* is often thus elliptically used. — *εἰλίωι*, *perfect, without spot or blemish*. The anger of the gods could be appeased by the sacrifice of unblemished victims. — *ἀντιάρας*. The penult *α* being short, this form is to be considered as derived from the present *ἀντιάζω*. The primary meaning is *to go against, to meet*; whether in a hostile or friendly sense must be decided in each case by the connection. Constructed with the genitive, it signifies *a designed meeting*, and from this comes the signification, *to take part in any thing, to share*. — *ἀώ* has here its original adverbial signification, *away*. "The simple verbs, and the prepositions which were used as adverbs of place, and at first universally so, were originally separate and independent, and were not united into one word until a later period." St.

68–73. *ἦτοι*, a particle used only by the Epic. It expresses, properly, confidence or assurance; *surely, certainly*; but it often introduces a sentence, like *μὲν*, and is followed in the next clause by the particle *δέ*, as a correlative. — *κατ' ἄρ' ἕζετο*, *down then he sat*. The particle *ἄρα*, interposed between *κατά* and *ἕζετο*, is not without meaning. — *ἦδη*, *plup. for ἦδυν*. — *εἴ εἴ*. "The position of the connective particle *εἴ*, after *εἴ*, which has the force of

a pronoun, *that which is, and that which is to be*, denotes the intimate connection of those objects in the view or knowledge of Calchas." St. — *πρό τ' ἴοντα*, in the sense of *τὰ προγεγενημένα*, *the past*, *πρό* being used in a temporal signification. The Greek, by this use of the present, represents the past as something self-existent, and still continuing, though belonging to a period that is gone. — *ἠγάσαν'*, *led*. This verb in Homer is constructed both with the genitive and dative. Sometimes the preposition *ι*, or *μετά* is used, indicating the *local* sense of the dative. The word here expresses the control which the prophet exercised over the expedition by his divining skill, and not a military command. — *Ἰλίου*, accusative of direction towards, more strongly expressed by the addition of the adverb *ἔσω*, or rather, not only towards, but *all the way to*. — *Ἦν...μαντεύειν*, *by means of his diviner's art*, or, *by reason of*; i. e. his skill was the ground on which he was permitted to exert so weighty an influence on the war. — *τῆν*, used as a relative, *which*. — *ἦ*, *he, this man*, demonstrative and emphatic. — *ὑπερόντων*, *well-wishing*, or *wisely thinking*, lit. *well-minded*.

74 - 83. *Διὶ φίλῃ*, *dear to Zeus, favorite of Zeus*. "Kings and heroes were thus called; for the possession of power, honor, wealth, was considered evident proof of the love of the deity." Cr. — "The words *κίχιαί μί*, placed without further explanation after the words *τινα ἰερίομεν*, v. 62, might appear singular at first sight; for in the generality of the expression Calchas was indeed included, but no more than any other seer. It is not therefore to be disguised that here is an uncalled-for interposition of Calchas, which can be explained only by the strongly excited tumult of his heart and of his divining spirit. The meaning and connection of this passage is therefore, *Thou excited by thy suggestion my whole being, and compellest me, without waiting for a more direct and specific command, to expound at once the cause of what has befallen*." St. — *μυθίσταται μῆνιν*, *to expound the cause of the wrath*. — *εὐνέοι*, the middle voice denotes the reference of the action to the subject. This word often has, in addition, the dative *ἑαυτῷ*, or *φρέσιν*, literally, *put together for thyself, bethink thyself, make up thy mind*. — *ἦ μίν*, i. e. *μήν*, used after *ἔμμυμι* with the infinitive, in expressions of solemn asseveration, compact, or promise, — *assuredly, undoubtedly*, equivalent to "So help you God." — *πρόφρων ἐρέξειν*, *that you will, with prompt mind, assist me*. The subject of the infinitive is here omitted, being the same as the subject of the principal verb. The future is used in Greek, whenever the thought or purpose, in the contemplation of the speaker, refers to a future contingency or time. — "*ἦ γάρ* refers here rather to *χολωσίμην* than to *ἴημαι*. He declares not so much that he *believes*, as that he is about to make the king angry." St. *χολεῖν*, act., always signifies to *make angry*; not, as it is often mistranslated, *to be angry*. — *ἔνδρα χολωσίμην*, *that I shall make angry*. Verbs in *ω* generally

signify to put into the state or condition indicated by the nouns or adjectives from which they are formed.—*καὶ αὖ*, instead of *καὶ αὖ*, and *him*, for and *whom*. “In a relative sentence of two parts, Homer often uses in the second part a personal or demonstrative pronoun, instead of a relative.” Cr. This usage is characteristic of the simplicity of a primeval language.—*ἔτι χόρσται*, according to some, indic. fut., *when he shall be angry*. In English, the future has sometimes this hypothetical meaning. The Greek future, according to Bernhardt, is not much more than a conditional present, the representation of that which is incomplete in the present, which, once conceived under a condition, realizes itself. On the other hand, Nägelsbach, Thiersch, Stadelmann, and Crusius explain it as an aorist conj., with the short vowel for the long one; “for,” says Crusius, “it is only an assumed case, which at the moment of speaking does not belong to the reality.” “The future, like the aorist, is used to denote the repetition of an action. The aorist sets forth the repetition as experience and reality, but the future as a mere conception and possibility. The question here is certainly more of a matter of fact, resting upon experience, than of a phenomenon conceived of as merely possible. The conjunctive aorist, therefore, is better supported than the indicative future.” St. The only difference between the two, in this and similar cases, is a slight variety in the form in which we understand the idea to have presented itself to the poet’s mind. Either explanation is perfectly admissible.—*χίεσι*, from an obsolete *ΧΕΡΗΣ*; positive in form, but comparative in meaning, according to Passow and Pape, from *χίε*, signifying properly, *under the hand*, i. e. *subject to the power of another*, but always used in the sense of *inferior to*, in antithesis to *ἐπίσταν* and the like. See Crusius’s *Lexicon, in verb.*—*ἴστω*, &c. Observe the number of limiting and qualifying particles in this line. The subject of the passage is the advantage which a powerful man has in a quarrel with an inferior. The leading idea is, that, though he may check his wrath for the time being, he is sure at last to find or make an opportunity for revenge. *γάρ* is the logical particle, introducing the ground or reason for a previous statement, but yet, in position, never standing at the beginning of a clause; *ἴστω*, the hypothetical particle, followed by the aorist conj.; *εἰ*, a slight connective; *γάρ* emphasizes *χόλον*, and *καὶ* does the same with *ἀντήμαρ*. In the old English, a similar redundancy of particles often occurs; but it is difficult, if not impossible, to find equivalents for the scarcely perceptible shadings of the early Greek. We might translate this line, *For and if he should digest his wrath indeed, and for the day*. In the next line, too, the particles *εἰ* and *καὶ* present a like difficulty, though their individual force is not unfelt; *εἰ* indicates an additional, as *ἀλλὰ* does a contrasted, clause or proposition; *καὶ* emphasizes *μετ᾽ ἰσθίου*. Translate, *But yet afterwards, too (not for the day only), he holds*

a grudge, until he may have fulfilled it. — *δέ*, a simple connective particle, instead of an inferential one, and do you, instead of, do you therefore. — *φρέσειν*, 1. aor. mid. inf., consider, deliberate, make up your mind. — *εἰ*, alternative conjunction, one branch of the alternative being understood, whether or not. — *σώσεις*, Epic form of *σώσεις*. *σάζω* means not only to save, but to carry safely through, to bear safely, &c. It is used, for instance, of a ship which brings the passengers safely into port. Translate, *whether you will hold me safe*.

84 - 91. Τὸν δ'... Ἀχιλλεύς. "By this participle (*ἀπαμειβόμενος*) the mode and manner of address is indicated. With respect to the usage of the Greek language, it is to be remarked, that, with a large number of verbs, it denotes a personal object by the accusative, where other languages apply the dative. The simple sense might have been sufficiently expressed by τὸν δ' ἡμί-*στις*; but the poet wished to give a distinct and particular idea of the address being directed to Calchas, and therefore added *προσίθην*." St. — *Θαρσήσας*. The participle has a great variety of applications in Greek. It may be rendered here, either with *ισί* as an imperative, *be of good courage and tell*, or adverbially, *tell courageously*. — *Διοπρέσιον*, a sign sent from God; according to Buttmann (*Lexilogus*), something which is shown forth by the gods (from *πρίσσειν*, to come to light), an oracle or command of the gods. — *οὐ μὰ*. The particle of adjuration, *μὰ*, is used only in negations, whether with or without the negative *οἶ*, which gives it the force of repetition; *No, by Apollo, no*. The particle *γάρ* implies that the declaration of Achilles is the ground upon which the priest may take courage. — *ἦτις*. "The Epic language may add the enclitic particle *τις* to all the relatives in secondary clauses, in order to bring out and define more exactly the mutual relation of the principal and secondary clause." St. We have a similar usage in English, and may render, *by Apollo, dear to Zeus*, and *to whom you pray*. — *Διοπρέσιος* = *Διοπρέσια*. — *ισί*, with a dative, in reference to place, as with the genitive, serves to express the idea of *remaining in* a place. — *δερκομέναις*. This expression is used to give greater animation to the sentence, — *as long as I live and see, upon the earth*. — *κείλης*. *κείλη* is a common epithet of a ship in Homer, as expressing one of the attributes most obvious to the eye, the ships being without decks. — *βαρῆς χεῖρας ἰσίοισι*. The general idea of doing violence is expressed in a more animated manner by this term, *no one shall lay heavy hands upon you*. — *οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπης*, literally, *not even if you should say Agamemnon*, i. e. not even Agamemnon shall lay violent hands upon you, if you should mention him, — if you should say he did it. "There is here an attraction of the accusative, where Agamemnon is made the object. In this way the secondary clause is more closely united to the principal, and with that, in a measure, blended into one." St. — "*εἰχίνας*

ἵσαι," says Crusius, "is not *gloriatum*, but *profitetur esse*. Plato, Gorg. p. 449, B, explains it by *ἑκαγγίλλισται*, *announces himself*. In that age, when no ceremony or false modesty had worked its way into the manners, which forbids to praise or even to mention one's own virtues or merits, every one boasted of what he believed himself to be, of what he was. The bard said, 'I am a divine singer'; the prince, 'I am the messenger of Zeus.'" The word then *does* mean to *boast*, and it is undoubtedly characteristic of the simple, unaffected manners of the heroic age. The tone of the allusion to the pretensions of Agamemnon harmonizes with the impatient temper of Achilles, and clearly evinces that he has no idea of yielding to the elder chief the self-assumed superiority.

92 - 100. *τότι δέ*. These two particles are emphatic, and the omission of either would mar the sense, *then already*, or *then indeed*. — *ἀμόμων*, *blameless*, not necessarily in a moral sense, but in reference to any distinguishing quality. It is an epithet of honor, and may generally be rendered *noble* or *illustrious*. — *ἄρ'* refers to what has gone before, and gives to the sentence some such meaning as, "Well, then, since you are so urgent, I will tell you, *he neither*," &c. Kühner gives it a somewhat different turn. "With this *οὐτ' ἄρ'...οὐδ'* the speaker begins his address, when he encounters a false view," i. e. these particles serve to contradict a previously formed opinion or expectation. — *ἵσαι*' serves to emphasize *ἀρετῆσσι*, and to give greater weight to the genitive, as expressing the actual cause or origin of Apollo's wrath. — *τοῦτον ἄρ'*, *for this cause then*, i. e. *for this cause I repeat it*. The repetition of the particle *ἄρ'* has this force here. — *Οὐδ' ὄγχι πρὶν...πρὶν γ'*. *ὄγχι* is emphasized by the particle; and the same effect is had in the second *πρὶν* by the repetition of the particle. "The fear which Calchas felt in the presence of Agamemnon caused doubtless the omission of the accusative *Ἀγαμέμνονα*." St. The accusative of the subject is, however, often omitted in such a connection, and the action expressed in its most general and indefinite form, the person who is to perform the action being supplied mentally; *before restoring*. The aorist (*δόμεναι*) here expresses an action which at the time of speaking is in fact future, but is conceived by the speaker for the moment as past, the speaker's mind running forward to the time when the act of restitution will have been accomplished. — *ἰλικώπιδα*. Probably from *ἰλξ*, an epithet descriptive of the quickness and vivacity which characterized the Grecian eye, and which mark the Oriental nations generally; *rolling-eyed*, or *quick-eyed*. — *ἀπριάτην, ἀνάπαινον*. Not tautological, — *unbought, unransomed*. — *Χρύσην*, *Chryse*, the place. — *τότι*, *then*, i. e. if all this were done. — *ἰλασάμεναι*, *having*, by all these means, *rendered him propitious*. — *πειθήμεν*. The second aorist of the active and middle often takes the reduplication in the Epic language. The optative here expresses the possibility

of the action : and the tense (2. aor.) represents it in a light different from the present, though we have to translate it by the present. It describes not an attempt which may be successful under certain conditions, but takes it up as an *accomplished fact*, the conditions remaining the same, and only the point of time changed ; i. e. the time in the speaker's mind being advanced into the future.

101 - 105. φρίνις ἀμφιμίλωνιαι. The diaphragm or midriff was considered by the ancients as the seat of the intellect and the soul. Different explanations have been given of the epithet ἀμφιμίλωνιαι (*black or darkened round*). 1. That it refers to the physical quality of the diaphragm, which was fancied to be of a dark color. 2. That, being placed within the body, it is involved in perpetual darkness. 3. That it has an adverbial sense, expressive of the effect of the verb *εἰμπλεοντ'*, *was darkly filled*, or rather, *was darkened over by being filled*. — ἔσει, Homeric for ἔσει, dual. — εἰ, dative. The dative often denotes a personal object, near or in the presence of which an action is performed, having reference to that object ; accordingly, the dative is the case which denotes the person to which any thing pertains or belongs. — λαμπυσιώντι. "The fire alone was not sufficient for the vivacity of the poet's delineation, but, to accomplish his object, he brought prominently forward the *flashing*, and in a peculiar rhythmical series, inasmuch as he chose to compare the eyes, not to fire in general, but to its brightness. The form of this verb, which occurs but seldom, may properly be derived from an assumed form λαμπύτης, as *ἐχχινάω*, from *ἐχχίνης*. A prolongation of the mixed vowel ω, formed by contraction into ωω, also occurs here." St. — *ἰκσθη*, syncopated form for *ἰκσίσθη*, pluperfect with sense of the imperfect. — *πρώτιστα*, a double superlative, not unfrequently occurring in Homer. — *πάσ' ἐσεύμιος*, *looking evil*, i. e. with a look that threatened evil ; *with angry look*. "I will speak daggers." Shakspeare.

106 - 120. μάντις κακῶν, *prophet of evil*, — ὁ κακῶ μαντιεύμιος. Eustathius. The omission of the article marks the indefiniteness of the expression. — *τὸ κρήγυν*, *the thing that is good*. Some of the grammarians translate it *true* ; but that meaning does not suit the passage. According to Buttmann, it is connected with *χρήσιμος*. — *τὰ κακ'*. "τὰ in this place denotes that which according to the general or common acceptance is called κακῶ. The article form τὰ is therefore placed here, a pronoun with a demonstrative force, in order to set forth the κακῶ as an object already known, or sufficiently discussed." St. — *ἰτίλισσας*. The soothsayer, according to the belief of the ancients, not only predicts the future, but has the power also of bringing it to pass. — *ὡς δῆ*. "δῆ, with those particles which give an explanation, expresses that the matter is simply so and so, and there is no need of seeking farther for a solution." Hartung. *ὡς* after *ἀγορεύεις* = *ἴτι*. — *πύρης ἄπωνα*,

ransom for the maiden. — *προϊτίβοιλα*, *I prefer*, constructed with acc. and gen. Clytemnestra was the wife of Agamemnon, and daughter of Tyndareos and Leda. She was therefore sister of Helen, the cause of the war. — *κουριδίας*. "If we compare all the passages where *κουριδίας* occurs, so far is clear, that it means wedded, and is opposed to the union between master and slave, or to concubinage. . . . The idea of marriage is evident, therefore, in *κουριδίας*, the *true, legitimate*, through which the words *άνήρ, γυνή*, first receive the idea of *husband, wife*." Buttmann, *Lexilogus*, pp. 393, 394. — *ἴδιον*, Epic for *αὐτοῦ*. "The local terminations *-θι, -θις, -δι*, in the Epic language, often take the place of the case inflexion." St. — *ἄλματα*, *build, stature*. — *φύνη*, *growth, form*; or *development of form, figure*. — *φείνας*, *sense, intellect*. — *ἔργα*, *works*, i. e. skill in performing the feminine labors, such as weaving and embroidering, that were customary in the Homeric age. Observe the two pairs of correlatives, *οὐ...οὐδέ, οὐτ'...οὐτε*. — *ἀλλὰ καὶ ἄς*, *but even so*, i. e. notwithstanding she possesses all these advantages. — *βούλομαι*, *I would rather*. This word is often used in the sense of *to prefer*, instead of *βούλισθαι μάλλον*. Kühner, however, says, — "In many places the *ἦ* is incorrectly regarded as a comparative, when it is nothing else than a disjunctive." — *αὐτοῦ* stands at the beginning of a sentence, and denotes a sudden transition. — *αὐτίχ'* strengthens the idea. — *γίρας*, *prize, guerdon*, i. e. the portion of the booty or captives in war which was assigned to a chieftain. — *ἔφευ*, Poet. for *ἴει*. — *ἔ* = *ἴσι*, but St. says, "*τίγισι*, with the force of a pronoun, referring forward, and with the sense of *κίσις*, so that *ἔ* retains its signification as a relative, and is not explained by *ἔτι*." — *ἔρχισται ἄλλῃ*, *is going elsewhere*, is passing from me to another.

121 - 129. *ποδάρευσι*, nearly equivalent to *πόδας ἄνους*, but literally, *strong-footed*. Swiftnes of foot, a most important attribute for the warriors of that age, both in the race and in the pursuit of the enemy, is constantly assigned to Achilles. — *κῆδοισι, φιλοκτιανώτατοι*. Among the free-spoken chiefs in the Grecian camp, no great delicacy or consistency was observed in the choice of epithets. Each man gave utterance to the thought that was in his mind, and the language which represents this trait will sometimes contain apparently contradictory expressions and epithets. — *πῶς γὰρ*, for *how?* *γὰρ* serves to strengthen the interrogative, or perhaps suggests some such expression as, *Thou hast made an unreasonable demand*; according to Kühner it conveys the idea of surprise, *How in the world!* — *οὐδ'* implies another and previous reason, not expressed, only hinted at, perhaps something like this, — "We should not, indeed, be inclined to yield to your demand, if we had ever so much undivided plunder; but the fact is, we no longer know," &c. The *δι* in *οὐδί* may be conceived as having its correlative in this mentally supplied portion of the thoughts of Achilles. — *τὰ μιν*, instead

of δ $\mu\acute{\iota}\nu$. — $\alpha\lambda\ \acute{\alpha}\iota\ \pi\omicron\delta\iota$, *if ever*; $\alpha\lambda\ \mu\acute{\iota}\nu$ = $\epsilon\tilde{\iota}\ \acute{\alpha}\iota\ \nu$ = $\acute{\iota}\acute{\alpha}\nu$; $\pi\omicron\delta\iota$, the local adverb, used in the sense of the temporal $\pi\omicron\tau\iota$. — $\delta\tilde{\eta}\sigma\iota$, epic for $\delta\tilde{\eta}$.

130 - 147. $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\iota}\varsigma\ \pi\epsilon\tilde{\iota}\rho\ \acute{\iota}\acute{\alpha}\nu$. The enclitic $\pi\epsilon\tilde{\iota}\rho$ is the shortened form of the adverb $\pi\epsilon\tilde{\iota}\rho\iota$, and signifies *very, being very brave, brave as you are*, i. e. it is unbecoming so brave a man as you are to try such underhand methods of gaining an unfair advantage. Nägelsbach, however, says, — " $\acute{\iota}\acute{\alpha}\nu$ is to be taken *causaliter*," i. e. "do not, *because* you are a very brave man," &c. — $\kappa\lambda\acute{\iota}\nu\tau\epsilon\ \nu\acute{\omicron}\rho$, *think to cheat*. — $\pi\alpha\pi\epsilon\lambda\acute{\iota}\sigma\epsilon\iota\sigma\iota$, a word borrowed from the race-course, *pass by, outrun*; here signifying *overreach*. — $\epsilon\phi\epsilon'$, here a particle of time, *while*; it may, however, mean *in order that*, since the phrase to which it belongs comes in before the infinitive with its accusative, and may be considered as expressing the relation of design or purpose. "The sense is, 'Dost thou wish, alone of us two, to have a guerdon?' $\alpha\acute{\iota}\nu\tau\acute{\omicron}\varsigma$ serves here to emphasize the subject implied in $\acute{\iota}\delta\acute{\iota}\lambda\iota\sigma\iota$, which is thus at the same time put in contrast with Agamemnon." St. — $\alpha\tilde{\upsilon}\tau\omega\varsigma$, commonly rendered *vainly, idly*; properly *so*, i. e. *so as it* (the thing in question, $\alpha\tilde{\upsilon}\tau\omega$, it) *would make the case*. Here, "Would you have me sit down destitute, as I should be were your demand complied with? Do you wish me to sit idly down, and submit to be deprived of my guerdon?" — $\epsilon\tilde{\iota}\ \mu\acute{\iota}\nu\ \delta\acute{\omega}\sigma\sigma\upsilon\iota\ \dots\ \acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\xi\iota\omicron\nu\ \acute{\iota}\sigma\tau\alpha\iota$. The completion of the sense must be supplied mentally. We must imagine it to have been conveyed by a tone or gesture of the speaker. In many cases, the full meaning of the Homeric words must be felt by keeping present to the mind the mimetic and dramatic character of this poetry, which was composed to be delivered with some degree of action, and not to be silently read. The sense of course is, "If the Greeks will give me a prize which shall be a satisfactory equivalent, *why, very well*; but if not," &c. — $\epsilon\tilde{\iota}\ \mu\acute{\iota}\nu\ \dots\ \epsilon\tilde{\iota}\ \delta\epsilon$, correlatives. The first takes an indicative; the second $\epsilon\tilde{\iota}$, being followed by $\mu\acute{\iota}\nu$, is = $\acute{\iota}\acute{\alpha}\nu$, and takes the conjunctive $\delta\acute{\omega}\sigma\sigma\upsilon\iota\sigma\iota$, the Homeric form of the 3. pers. pl. 2. aor. conj. — $\epsilon\gamma\omega\ \delta\acute{\iota}\ \mu\epsilon\tilde{\nu}\ \alpha\acute{\iota}\nu\tau\acute{\omicron}\varsigma\ \acute{\iota}\lambda\omega\mu\alpha\iota$, *but then I will take one for myself*. The Homeric language often adds to the conjunctive the particle $\acute{\alpha}$ or $\kappa\iota$, although the relation of condition is sufficiently expressed by the conjunctive alone. — $\alpha\acute{\iota}\nu\tau\acute{\omicron}\varsigma$, *myself*, in my own person, and not through another. — $\acute{\alpha}\xi\omega\ \acute{\iota}\lambda\acute{\omega}\nu$. "The speaker's ardor of feeling led him to the repetition of the expression, in which at the same time the idea is still more enhanced by $\acute{\alpha}\xi\omega$. The change from the middle to the active is also to be noted." St. — $\kappa\iota\ \chi\omicron\lambda\acute{\omega}\sigma\iota\tau\alpha\iota$. "This future denotes something fixed and permanent." St. — $\mu\iota\tau\alpha\phi\eta\alpha\sigma\acute{\iota}\mu\iota\sigma\theta\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \alpha\tilde{\upsilon}\tau\iota\varsigma$, *we will consider at another time hereafter*. $\kappa\alpha\iota$ increases the force of the expression, implying another deliberation besides that which has already taken place. — $\nu\tilde{\eta}\alpha\ \mu\acute{\iota}\lambda\alpha\iota\omega\iota\sigma\iota$, *the dark ship*, "probably from the color which wood acquires by exposure to the wind and weather, or, according to others, from the paint with which the

ships were painted." Cr. and K. — *ἰερόσομαι* = *ἰερόσωμαι*, conj., with shortened vowel, like *ἀγιάσομαι* for *ἀγιάρωμαι*, *ἴσσομαι* for *ἴσωμαι*. — *ἰασιηδῆς*, sometimes incorrectly explained as an abbreviation for *ἰασιηδῆϊς*, but in reality an adverb meaning *sufficiently, suitably, in sufficient numbers*. — *βίσομαι*. The 1. aor. and fut. of *βαίνω* have the transitive meaning, *to cause to go*; here, *let us put on board*. — *βουληφόρος*, *counsel-giving*, i. e. one of the nobles or chiefs who were alone admitted to the *βούλη*. — *ἴστω*. "The transition from the conjunctive form to the imperative indicates the relation between these two modes; for both refer the predicate to the present or future, and hence the conjunctive may assume the function of the imperative." K. — *Ἐπάεργον*, *far-working*, the *far-hitter*, = *ἰκηχόλος*. "The epithets *ἰκαστος*, *ἰκάεργος*, *ἰκηχόλος* do not designate a god, working, performing *ἴκηται*, but one working, hurling *ἰκάς*, from his own distance, *invisibly*. The god does not receive an epithet compounded with *τῆλι*, because this would not, like *ἰκάς*, denote the separation and remoteness of the worker, but the wide extent of the effect." Nitzsch. — *ἰλάσσειαι*, the ancient and simple form for *ἰλάσσειαι*. — *ἰεὶρὰ βίξαις*. The aorist tense is not to be translated *performing*, but *having performed*; i. e. the reconciliation of the god will only be effective *after* the performance of the atoning ceremonies.

148 - 171. *ὑπέδρα ἰδών*. The adverb is from *ὑπιδρακων*, and means *looking from below*, i. e. with scowling eyebrows, the natural language of wrath; hence, *wrathfully*; the acc. *εἶν* to be constructed with *πρῶσιθη*. — *ἀναιδέϊν ἰασιμῆϊν*. In the conception of the Homeric age, and of the East generally, the qualities of the mind and character are often poetically represented as garments wherewith the man is clothed. — *πισθηταί*. The conjunctive is often used in questions of hesitation or doubt; hence called *conjunctivus deliberativus*. — *ἴδιν*, *a way*; differently explained, as meaning, according to the ancient grammarians, *an ambuscade*; or in general, *a journey*, whether *a foray* for plunder, a march, or an embassy. — *ἰλθίμεναι*.... *μάχισθαι*. These infinitives express the *object* of the obedience implied in *πισθηταί*. — *ἀνδράσιν*, dative of company. "The dative of company or union stands with verbs of contending." K. — v. 152. "In this verse Achilles speaks especially of himself, and makes the transition to this topic by the particle *γάρ*. The connection of the thoughts is therefore to be made out by some such addition as this: 'We, and especially I, have been doing such deeds hitherto for your benefit, and not from any personal interest. For I came not hither on account of,' &c." St. *ἰγώ* is emphatic, *I came not, whatever others may have done*. — *μοι αἰτίαι*. *μοι*, the dative, indicates the person with respect to whom an action is performed or a relation exists, the person who is interested in any action or relation; *they are not guilty towards me*; they have done nothing to me for which I should wish to fight them. —

οὐδὲ μίς. The particle *μίς* in such connections, = *μήν*, serves for affirmation, and emphasizes the idea contained in the clause where it occurs; "nor even my horses," as if horses were a more common and desirable object of plunder than cows. Forays of the kind here indicated were common enterprises, and, like piracy, were not held criminal in the opinions of the heroic age. — *βωρυαμίση*. *ἀνὴρ* in such compositions means a hero, a brave man; *βωρυάμιση*, sustaining heroes. — v. 157. A picturesque line. *σκίοντα* refers to the forests on the Thracian and Macedonian mountains, not to the shadows cast by the mountains themselves. — *τιμάν*; here *vengeance, satisfaction*. — *κυνῶσα*, dog-faced. The ancients regarded the dog as the image of impudence. It will be observed that the heroes, when angry, never mince the matter, but call each other unscrupulously by the hardest names. — *τῶν*, these things, i. e. the things included in the general statement just made. — *μετατρέψη*. This verb properly means to turn one's self about for the purpose of looking at something; hence metaphorically to regard, to care for, and in this metaphorical sense it takes the genitive. "Many verbs which properly express the idea of a hasty motion towards an end, and then are transferred to a mental effort and desire, take a genitive." K. — *καὶ δὴ*. According to Hartung, these two particles are used when the discourse passes from the general to the particular. Perhaps they are rather used to introduce something which, under the circumstances already described, is intended to be set forth as peculiarly unjust, insulting, or surprising. — *μοι*, constructed with *ἑπιλείψ*. St. remarks, — "In this connection the expression gains in strength: Thou threatenest, not in quiet, or in my absence, but to my very face." — *ῥ' ἴω*, anastrophe for *ἰφ' ῥ'*; *ἴω* with the dative here expresses the object or aim of the toils of Achilles. — *ῥῶσαν δὲ*, an instance of the direct form of speech to which the Greek strongly inclines. The accusative of the object is not expressed, which would be *τό = αὐτό*, instead of the relative *ὅ*. — *ὅς* 'Αχαιῶν, a poetical expression for 'Αχαιοί, "which," says St., "denotes the fresh and youthful life of the Achæans." — vv. 163, 164 are explained by St. thus: — "*ὅ... ποτε... ἴχω, ἰππότε... ἰσπίρω*"; the connection of the conjunctive with the *futurum exactum*, cf. XI. 365, occurs elsewhere also. The negative *ὅ*, which is here used, and is always referred to a negation observed in the outward world, is no objection to our taking *ἴχω* for the conjunctive form. On the other hand, the added *ποτε* clearly indicates the reference of the conjunctive *ἴχω* to some remote future. *ὅ μίς* expresses the certainty with which it may be seen beforehand that something will not be done after the destruction of Troy. *ὅ μίς* for *ὅ μὴν*. The sense is here, — 'Truly the present does not permit me to expect that I shall have,' i. e. get." St.'s explanation is probably incorrect. It rests on the supposition that Achilles is speaking of the future, when in fact he is speaking of the

past, including the present. The *πρωλίδηον* does not mean, as he supposes, the city of Troy, but a city of the Trojans, many such cities, in the Trojan empire, having been destroyed in the course of the war, before the downfall of the capital itself; moreover, *ἰστίως* properly means not *when*, but *whenever*, implying the frequent happening of an event. The particle *μίν*, v. 163, is not then for *μήν*, but rather the correlative of *ἀλλά*, v. 165. *ἔχω* is indicative, simply stating the fact. Translate, *I never have a prize equal to yours, whenever the Greeks may have destroyed a well-inhabited city of the Trojans*. The same idea is expanded and particularized in the following lines, *ἀτὰρ ἦ σοῖς*, &c. As to the expression *ἴσον σοι*, equal to you, it is the abbreviated form, so common in Greek, by which the comparison is made between the object on one side, and the person on the other, instead of between the two objects. Its object is either to shorten the expression, or perhaps, according to St., it indicates the kindling imagination of the poet, which identified, as it were, the thing with the person. *κόμαι χαρίεσσιν ἰμαῖσι* is an example of the same. The idea when analyzed is, *hair so beautiful that it resembles the hair of the Graces*; but the words mean, *hair like the Graces*; as if, in the ardor of excitement, the poet exaggerated the comparison into a resemblance between the beautiful locks and the Graces themselves. "Hence," continues St., "in the words *σοι ἴσον*, the poet may have had in his mind the conception, — a prize, which in respect of greatness and value, should correspond to thy efforts, thy merits, and consequently should, as it were, be like thyself. We say in common life, — 'This looks precisely as if it came from you, as if it were said, or written, or painted by you; this conduct looks exactly like you.' — *οἶδέ σ' ἴσω.... ἀφύξειν*. This passage has been variously explained. The most common interpretation is, *Nor do I, being dishonored*, (i. e. dishonored by you as I am), *think that you will amass, &c.*; *σ'* standing for *σι*. Another refers *ἄτιμος ἴων* to Agamemnon, making it a negligent use of the nominative for *ἄτιμον ἴοντα* · but *ἄτιμος* would hardly mean the sort of dishonor which this would assign to Agamemnon; it rather expresses the dishonor which one receives by being wronged, insulted, or denied a request. Another interpretation makes *σ'* stand for *σοι*, and gives to *ἴσω* the sense of *intend, purpose*; *Nor do I mean, being dishonored by you, to accumulate for you, &c.* I incline, on the whole, to the first and received explanation, which implies that Achilles thinks that Agamemnon will not be able to command success without his aid.

172 - 187. *ἴμοι γι*. The particle *γι* emphasizes the pronoun, *with me*, *me*, whatever might happen to others under similar circumstances. It serves to enhance the importance of the speaker, and to make him, as it were, the central object. — *καὶ ἄλλοι*, *others too*. The force of *καὶ* is to give point to the *ἄλλοι*, and to intimate that, in the opinion of Agamemnon, Achilles is not

so much above the others as he seemed to think. — *κί*. The particle *κί*, or *κι*, is in the Epic language often used with the future indicative, to add the idea of probability, or that the thing will be done when occasion serves, not positively and unconditionally. — *τιμήσουσι*, *will honor*, referring, however, to the same view of honor as is expressed in *ἀνίμοις*, &c. ; i. e. the granting his demand, or making restitution for what he is going to surrender for the common good. — *οὐδὲ* qualifies the positiveness of the statement; lit. *somewhere*, or *somehow*. It would hardly be expressed in English. — *τόγῃ*. The particle *γῃ* here, too, emphasizes the word to which it is joined; it seems to hint that though the other qualities of Achilles were not the gift of God, this, the only undeniable superiority he possessed, was no merit of his, but an attribute bestowed on him from heaven, and therefore not to be boasted of. — *Μυρμιδόνισσιν*. The Myrmidons were an Achæan tribe, led by Peleus from Ægina into Thessaly. Their chief seat was Phthia. — *ἀφαιρέτους* takes two accusatives. — *κ' ἄγω*, present for future, and the particle *κί* conditions the action somewhat; not exactly *I will bring her*, but rather, you may expect that I shall; I shall be likely to do it. — *αὐτὸς ἰών*, *going in person*. — *ἰδῆς*, conj. perf. — *καὶ ἄλλος*, *another too*, and not you alone. — *Ἴσον... ἔντην*, *to say he is equal to me, and to confront himself with me*; or perhaps more exactly, taking the middle sense of the verb, *to say to himself*, i. e. *to think himself equal*, to aspire to an equality with me. *ἔντην* implies a personal confronting, an actual assuming of an equality, a carrying into effect the aspiration expressed in the first part of the verse. The passive form *ἰσημιθήμηναι* has the middle or reflexive signification, not the passive.

188 - 201. *ἄχος*, *pain*, a disagreeable impression in general; it may be anger or disgust. — *ἐν δὲ*, *and within*; *ἐν* standing alone has an adverbial force. — *λαίωσι*, *hairy*, an epithet denoting manly vigor. — *ἔγῃ* seems to bring prominently forward Achilles, the subject of these clauses. — *τοὺς μὲν*, *those*, i. e. the princes who were sitting in council round Agamemnon. — *ἀναστήσειν*, literally, *cause to stand up*, i. e. start from their seats, remove them from their places in order to make his way to Agamemnon. — *χόλον παύσειν* and *ἰσητούσι θυμὸν* are not, as the Scholiast says, tautological; the former is special, *stop his anger*; the latter is general, *quiet or check his passion*. — *δὲ* after *ἴλαστο* connects it with *ἄρηκται*. — *δὲ* after *ἦλθε*, *then*; *then came Athens*. The wise thoughts and resolutions of the heroes are the work of Athens. — *εἰς*, *forwards*, or *forth*. — *ξανθῆς κάμης*, *blond or yellow hair*. The poets give the heroes who are most distinguished for beauty hair of this color. — *διναὸν δὲ* the adjective used as an attributive of the verb, in an adverbial sense. This form gives a more lively and poetical character to the expression than the adverbial. In an elevated style, we sometimes use the same construction in English; *her eyes shone terrible*,

See *terribly*. — φάειν = ἴφαιεν, for ἰφάθησαν. — πτερόεσσα, *winged*. “This epithet expresses not only the idea of swiftness, but also that of flying forth.” St.

202-205. *τίσσι* = *τίσσεσι*. *σσεσι* in such a connection gives a tone of surprise to the question; *why in the world?* — *αἰγίοχος*, *egis-bearing*. “In Homer the *egis* is the fearfully gleaming shield which Zeus brandishes in his right hand. Hephaestus made it, see v. 740. Hence the word is best derived from αἰξ, *a storm*. Others derive αἰγίς from αἰξ, *a goat*, according to which it signifies *a goat-skin*.” Cr. “Probably this epithet stands in connection with the goat Amalthea. For the Greeks it was a sublime idea, and probably expressed the perpetual and close connection of Zeus with external nature, in which he had already stood as a child.” St. — *τίσσι*. “Achilles addresses her, not as a goddess, but simply as the daughter of Zeus, in order to express that he thereby distinguishes her from every other goddess.” St. — ἦ ἴσα. ἦ is sometimes used as an interrogative, in the sense of *is it?* “It is often used when the person asking the question answers conjecturally a preceding question.” Cr. — ἀλλά gives animation to the expression. — *ἴσσω*, *out, I will speak out*; adverbial. — *τό* with the force of a pronoun. — ὑπερωλίγη. Abstract nouns are often put in the plural, as if they embraced in one view a number of instances or acts. Probably the conception in the poet’s mind was of many single acts of insolence, out of which the abstract idea of insolence grew. — ἴλισσῃ, conj. aor., expressing a conditional future, or something which from the present condition of affairs may be expected to happen. This condition is more fully expressed by the addition of the particle *καί* or *ἄν*. — *Δυμός* here means *life*.

210. μηδὶ = καὶ μή, *and do not*.

211. ἀλλ’ ἦτοι, *but yet*. It introduces something which is conceded, after something else has been forbidden. — ὡς ἴσται τις = ὡςτις ἴσται, *as it shall be*, i. e. as occasion shall serve.

212. τὸ δὲ καί, *and it shall be accomplished, too*, i. e. not only said, but done: *καί* emphasizes the declaration.

213. καὶ σσεσι. The sentence introduced by these particles expresses what it is that is to be fulfilled, and therefore, logically speaking, the *καί* is not needed. Without it the sentence is, *Some time there will be bestowed on you thrice as great splendid gifts, in atonement for this insult*. But, in the freedom and flow of the Epic style, the connection of thought and expression easily changing in the poet’s mind, the sentence which describes the mode in which the fulfilment or satisfaction is to be made is joined by a connective particle, *καί*, to the prediction of the fulfilment: — *But I will speak out to you, and that which I say shall be fulfilled, AND some time thrice as great splendid gifts, &c.*

216. *σφαιτέρῳ γα*. The dual possessive, referring to Here and Athens.
— *εἰρόσασθαι*, to obey, to observe.

217. *καὶ μάλα πικρὴ* = *καίσις μάλα*.

218. *μάλα τ' ἴκλυον αἰνοῦ*. The particle *τι* is used in the Epic language to express the mutual relation of different members of a sentence; *whoever obeys the gods, him too they willingly hear*. The imperfect here is used as an aorist, to designate a repeated or customary action.

221. *βιβήκει*. This pluperfect is sometimes said to be used in the sense of the imperfect; but that is not exactly the case. It denotes her instantaneous disappearance; *she had gone*.

225. The abusive epithets in this line are characteristic of the violence of Achilles, and of the heroic age; literally, *heavy with wine, having the face of a dog, but the heart of a stag*. The stag was the symbol of cowardice.

227. *λόχονδ' ἵναι*, to go into an ambuscade, to lie in ambush. The Homeric Greeks regarded this as a proof of bravery quite as great as fighting in the open field.

228. *κῆρ* = *θάνατος*. — *ἰδῖται* = *φαίνονται*.

229. *ἦ*. A particle of affirmation used ironically.

230. *ἔσται*. The antecedent demonstrative is understood, — *from him who*. — *εἶδεν*, gen. The force of the genitive here is, according to Nägelsbach, *any thing which, considered from your point of view, looked at with your eyes, is offensive*. The relation of opposition usually takes the dative, though often also the genitive.

231, 232. *Δημοβόρος...λωλήσειο!* According to Eustathius, *ἰ* must be supplied; then translate, *Thou art a people-devouring king, since thou reignest over the worthless, or thou wouldst now have injured for the last time*. This is not quite satisfactory. It is better to consider *δημοβόρος βασιλεύς* as an exclamation in the nom. for voc.; the particles *ἦ γάρ* do not easily adapt themselves to the above translation; *ἦ* is the particle of asseveration, and *γάρ* hints at something to be mentally supplied: "I will tell you this, for assuredly thou canst not be allowed, so far as I am concerned, to do any thing wrong; this is the last time thou shalt insult me." Perhaps the ideas and connection are something like this: — *People-devouring king! for thou devourst the people over whom thou reignest, and who are so abject as to submit to thee; I speak to thee boldly, for most assuredly this is the last time thou shalt injure me*.

233-239. *ἰστί*, with adverbial sense, *thereto*, i. e. in addition to, or confirmation of, my words. — *ἔμενον*. The chiefs were accustomed to swear by the sceptre, as the sacred symbol of power and justice. The description of the sceptre, then, gives force by the details of its origin, and the purpose for which it is used gives force to the oath. — *περὶ*, used adverbially, *round about*. — *χαλκός*. The material put poetically for the instrument. — *περὶ Λιός*, at

the command of Zeus, or under the direction of Zeus, by his authority. — εἰρέεσσαι for εἰρύνεσσαι = ἱρύνεσσαι, syncopated form of the pres. mid., *guard, sustain, administer*. — ἰ δὲ... ἕκεος, and it shall be a great oath for you; i. e. great or fearful for the consequences it shall entail upon you.

240 — 244. Ἀχιλλῆος παθή, *longing for Achilles*, gen. of cause, on account of. — ἕξεισας takes the accusative without a preposition, *shall come upon*. — σύμπαντας, emphatic, *all*, without exception. — οὔτι, *not at all*, expressive of the entire impossibility of helping them. — οὔτ' ἄν, Epic for ὅταν, *when*. — “ὄψις in the relation of cause is constructed with the genitive, in connection with passive and intransitive verbs, to indicate the person who is the source or originator.” K. It may be rendered here, *at the hands of*. — ἀμύξις, *thou shalt gnaw*. — ἔτ', i. e. ἔτι. “With ἔτι an argument is maintained; but with ἔτι the circumstance is set forth, with which the occasion of a complaint, anxiety, &c., is given.” Nitzsch. ἔτι, *when*, in this connection is equivalent to *inasmuch as*. — οὐδέ, *in no respect*.

245, 246. πασί. Adverbial, for the more precise limitation of the dative γαίῃ, a dative which expresses the object *towards* which an action tends, but not the direct object. The dashing of the sceptre to the ground is in keeping with the passionate character of Achilles. Such proprieties are always observed by Homer. — πικραμένον, *pierced, studded*. “Even in the midst of an animated narrative, the poet, with Epic repose, assigns to the sceptre an apparently unimportant epithet, precisely as if that were of higher significance for the picture.” St.

248. ἀνέρουε, *sprang up*; a stronger expression than ἀνίστη, which often stands in a similar connection.

249 — 253. The description of Nestor's eloquence is strikingly picturesque. τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης, *and from his tongue*. καὶ connects the more particular description of this line with the general one of the preceding. Observe the flow of the verse, and the manner in which the sound corresponds to the sense; the rhythm beautifully represents the thoughts. — τῷ, *to him*. The dative is often used to express the relation of *in the time of*. Here translate, *in his life*, or *in his day*. — ἠφθασ'. This form is sometimes explained as a syncopated aorist (ἠφθίμην instead of ἠφθίσμην); but the common explanation, that it is pluperfect, is better; *had perished, had died*. — πρόσθεν, *before*, i. e. in relation to the present moment, in the earlier part of Nestor's life. — τεράφιν (for ἰτεράφισαν) ἢδ' ἰγίοντα. According to some, a *hysteron proteron*, such as sometimes occurs in the artless style of the Homeric poems. But, as St. remarks, two generations are here spoken of; one, of those who grew up (τεράφιν) with Nestor, being his coevals; the other, of those who were born later (say thirty years, the computed length of a generation), ἰγίοντα. Then came the third generation, with whom he was

now reigning. This would make Nestor some eighty years old. — *εργάσειεν*, Epic form for *ερίτσειεν*.

254 - 284. This speech of Nestor is very happily conceived. He begins with expressions of sorrow for the discord of the kings, which will be a joy to the enemy. He calls on them both to listen to the voice of his long experience, and reverts to the past, to show that greater men than those with whom he is now associated have heard and respected his counsel; and, like an old man recalling the scenes of his youth, he dwells at perhaps unnecessary length upon his earlier exploits. The result of the whole is very urgent advice to the chiefs to be reconciled. — *ἢ κιν γηθήσειας*. *κιν* or *ἂν* in the concluding clause, with *ἰ* in the antecedent; *he would, if he should*. The verb in the singular agrees with the nearest nominative. — *ἰ σφῶν εἴδει*. The verb *συνθάσεται* is constructed with the accusative of the thing learned, and the genitive of the person of or from whom it is learned. — *μαρναμίνωιν*, Epic lengthened form of *μαρναμίνων*. — *εἰ περὶ*, i. e. *εἰ περὶ στυγῆ*, which takes the genitive of comparison, *Δαναῶν*. — *βουλῆν* means both the place of council, and the deliberation or advice itself. — *μάχισθαι*. An infinitive used as a noun, constructed like *βουλῆν*. — *ἀλλά*. Used in exhorting or rallying. — *ἄμφω δὲ*. The particle *δὲ* in the simple constructions of Homer often connects a clause which in fact states a reason, as a mere addition, the logical relation being left for the hearer to make out from the general bearing of the discourse. Thus *δὲ*, *and*, implies in this place, *γὰρ*, *for*. — *ἄδη γὰρ ποτ'*. *ἄδη* connected with *ποτὶ* has the indefinite meaning, *many a time and oft*. — *καὶ ἀρτίστον*, *even with better*; i. e. bold and strong as you think yourselves to be, I have associated with your betters. — *εἴγ'*, and *they* never; *γ* emphasizes the pronoun. — *οὐ γὰρ πο* introduces the ground of the assertion that the men of former times were superior to the present. Observe the repetition of the particle *γὰρ*, a repetition not uncommon in the artless flow of the Homeric style. — *οὐδὲ ἴδωμαι*. The aor. conj. used as a future, but not as an absolute future. It expresses that something may or may not be expected, judging from the present state of affairs; that the speaker thinks something likely to happen. — *ἴδον*, for *ἴδες ἦν*. The relative and the subject of the relative are drawn by attraction into the case which is governed by *ἴδον* and *ἴδωμαι*. — Peirithoüs was the king of the Lapithæ. The fight of the Lapithæ and Centaurs, celebrated in song, legend, and art, took place at the festival of his marriage with Hippodamia. The Lapithæ were an ancient tribe of Thessaly, round Mount Pelion. — *ποιμῖνα λαῶν*, *shepherd of people*, a very common Homeric designation of a ruler, drawn from the pastoral life in the East. — *κέρεισσι μῖν*. According to St., *μῖν* = *μῦν*; rather correlative with *καὶ* in the following clause. — *φηρέν* = *Θηρεν*, i. e. the Centaurs. In Homer they appear as a savage tribe, living near Mount Pelion. The

fabulous representation of the Centaur, as half man, half horse, is unknown to Homer. — ἀπόλυσαν, i. e. οἱ Λακωνοὶ τοὺς κενταύρους. — καὶ μὲν = καὶ μῦν. — ἰξ ἀπίης γαίης. “By the equivalent expression σκληθῆς, the words ἰξ ἀπίης γαίης, which are clear without this, are still further explained with Homeric minuteness.” St. The epithet ἀπίη is by some taken for the name by which Peloponnesus was at a later time designated, especially in the dramatists. But a comparison of the passages where it occurs in Homer (see Od. VII. 25, XVI. 18) shows it to be derived from ἀπί, and to mean *distant*. It has, moreover, a short *a*, while the geographical name, Ἄπεια, has the *A* always long. — καλίσαντε γάρ, for they summoned me, i. e. caused me to be summoned to their aid. — κατ’ ἴμ’ αὐτόν. St. says κατὰ here means κατὰ δύναμιν, according to my power; but κατὰ σφίαις, II. 366, apparently a similar construction, means *by themselves*. If κατὰ has a similar meaning here, it must signify *by myself*, i. e. not in the mass, but conspicuously *on my own account*, as it were. — ζῦνιον for ζυγίσαν. “The meaning of this verb, to attend to any thing, comes from the original signification, to bring together, to put together; to put together in the mind = συντιθεσθαι θυμῷ. — πειθονέ τι μύθη carries out the sense of βουλίων ζῦνιον, — ἀγαθὸς περὶ ἰάν, not though being good, but being very good; i. e. you are too good a man to think of doing so wrong a thing. — ἰμοῖνε, equal, i. e. to that of Agamemnon. — ἴμμορε, 2. perf. of μίρομαι, participated in, shared. — σκεπτουῦχος, sceptre-bearing, i. e. reigning. — καρτερός, strong, mighty. — φέρτερος, superior, not in physical strength, but in power. — εὐ δὲ. The vocative is often followed by a clause connected by a particle, as δὲ. — αὐτὰρ ἔγωγε, but I, i. e. even I, not a common man, I supplicate you. — “αὐτὰρ and ἀτάρ stand always at the beginning of a sentence, and express something astonishing or surprising, or a sudden transition, or a hasty movement.” K. — Ἀχιλλῆϊ μίθιμιν χόλον, to give up your anger against Achilles, or to give up in favor of Achilles your anger. Dativus commodi. — ἕκαστος πολέμοιο, the bulwark of war, or defence against war. The construction of πολέμοιο here is the same as in Æschylus, Ag. 899, Felton’s ed., σκία Συρίου κύνος, a shade protecting against the dog-star.

286. Observe the force of the particles καὶ δὲ....γι. They imply that the truth of all that Nestor has said is fully admitted. — ταῦτά γε, these things indeed, implying that there are other considerations, not touched upon by Nestor, which would put a different aspect on the affair. — κατὰ μῶραν, according to right, truly.

288, 289. κρατεῖν, ἀνάσσειν, and σημαίνειν are not tautological. The first properly means to have power over, but not necessarily to exercise it; the second, to exercise kingly or princely power; and the third, to command, for instance, as a military chieftain. Agamemnon uses these different

words to describe as strongly as possible the excessive ambition of Achilles.—*ἄ*, in respect of which.—*εν*. The indefinite *τις* is often used in the sense of *many a one*. Translate here, in respect to which I do not think there are many who will listen to you. Agamemnon means of course to say, that he does not intend himself to concede these points to Achilles.

293, 294. *ἃ γάρ*. *γάρ* implies some unexpressed thought in the mind of the speaker. “I have done what is right, *for*.”—*τι δῆ*, if forsooth.—*ἄν ἴργον* = *ἰσῶσι*.

295. *ἄλλοισιν δῆ*. *δῆ* with indefinite pronouns emphasizes them. Here it gives an ironical turn to the thought; “*others*, if they are fools enough to obey you.”—*μὴ γάρ* in reference to *ἄλλοισιν*, “command others, *for* you shall not command me.”—*ἴμοις*. The particle *ς* gives the pronoun a special emphasis; “whatever you may do with others, *me at least* you shall not.”

296. *ἴγωγ'*, like *ἴμοις*, is emphatic, and amounts to a repetition of the emphatic refusal.—*ἴτι*, still, for the future, any longer.—*ἴσω*, I intend, not I think. The purpose of Achilles is not doubtful. His mind is made up.

297. *ἰὼ φείσει*. “In our mode of speaking, we should give more heed to the motion or direction of the action (expressed in *βάλλω*) than to the rest which follows it, and should rather expect the construction *εἰ φείσει*. The Greek, however, dwells upon the motion, but regards also the state of repose which follows upon the motion, however inappropriate the verb used in the sentence may be.” St.—The middle form of *βάλλω* (*βάλλω*) indicates an action that refers to the subject.

298. *χίρει μίν*; as if an antithesis with *δέ* were to follow; but, as in many other cases, no correlative clause corresponds to it. The particle *δέ*, however, in v. 300, introduces a whole sentence which is correlative.—*ἴτωι* expresses a confident assertion.

302. *εἰ δ', ἄρα μίν*, a Greek idiom, to be explained by supplying the ellipsis thus, *But if you choose, or wish, come on, &c.* *μίν* strengthens the command or summons.—*καὶ ἴδι*, *these also*; not Agamemnon alone, but all who are present.

303. *εἰψάτωι*. The connecting particle *ἄρα* or *γάρ* is omitted, and the omission adds to the impetuosity of the language of Achilles.

304–311. *τώγ'*, *these two*; the particle gives emphasis to the pronoun.—*ἀντιβίωσι ἰσίσσειν*, *opposing words*; i. e. violent words on both sides.—*Πηλεΐδης μίν*, followed by the correlative, *Ἀτρεΐδης δ'*, v. 308.—*ἄρα* has a special meaning here. It signifies that the statement describes the carrying out of a previously formed determination, in accordance with which a certain thing is done.—*ἀνὰ δέ*, adverbial, *and on board*.—*ἴσεν ἄγων*, *leading, seated her*, i. e. *led her to a seat*.—*πολύμητις*, the constant epithet of

Odyseus, indicating the intellectual ability with which his measures were devised, and the wisdom of his counsels.

312 - 317. *οἱ μὲν*, followed by *λαοὺς δ'*. — *ὕγρὰ κίλισθα*, *watery paths*. There seems to be a difference between the neuter plural *κίλισθα* and the masculine form *κίλισθαι*, inasmuch as the former signifies more commonly a number of parts combined into one whole. — *ἀπολυμαίνεσθαι*. "Here we are to understand a symbolical purification from guilt. The Grecian host had become polluted by contact with the bodies of those who had died of the plague, and at the same time by the offence of Agamemnon, and must, therefore, purify themselves before the act of sacrifice." Näg. — *καὶ εἰς ἄλλα λύμακ' ἔβαλλον*. The water of purification was cast either into the sea or a river, or, in the absence of both, was buried in the ground, to indicate symbolically the entire removal of the guilt. "The imperfect, *ἔβαλλον*, is used to denote the momentary action, which it expresses as operating and effective afterwards." St. — *ἱκατόμβας*. The hecatomb, as its derivation indicates, meant originally a hundred cattle; but before the Homeric age, it seems to have acquired the general and metaphorical sense of *sacrifice*. — *παρὰ θῆν'*, *along the shore*, indicating that they were scattered over the beach. — *ἀστεργίταις*, from *στεργή* = *παρῶς*; meaning, therefore, *ἄκαρπος*, *fruitless*, *barren*. "The epithet here stands in no very close connection with the action, but serves to excite a *naïve* secondary conception, and therefore merely an agreeable entertainment for the fancy of the hearer or reader." St. — *ἰλισσομένη περι παπῶν*, *whirling itself round in the smoke*. *περι* is often used to indicate objects *within* which any thing occurs.

318 - 321. *τά* = *ταῦτα*. — *κατὰ στρατόν*, *throughout the camp or army*. — *οὐδ' Ἀγαμέμνων*, *but Agamemnon did not*; i. e. notwithstanding the purification and the sacrifice, Agamemnon did not cease from his wrath. — *ἰσηπιίλησ'*, *had threatened*. *ἰσηπιίλη* takes the acc. of the thing threatened, and the dat. of the person. — *ἄλλ' ὄγχι*. In two clauses following each other, the subject is often emphatically repeated by *ὄγχι*, to indicate clearly the identity of the subject in both. — *ἰσσηρῶ θεράωνσι*. The heralds were servants of the king, both in public and domestic affairs.

322 - 325. *ἐγίμην*. The infinitive stands with verbs of going, sending, &c., to denote a purpose or end. — *Εἰ δὲ κῆ μὴ δάξῃσιν, ἰγὰ δὲ κῆ αὐτὸς ἴλωμαι*, see *ante*, v. 137. — *καί* emphasizes the comparative, *even worse*, or *and it shall be worse, too, for him*.

326 - 333. *περὶ*. "There are in Homer many Imperfects, which appear to stand for aorists. But they have lasting effects, for the language uses the imperfect, when actions, momentary in themselves, are to be represented as operating afterwards in the past." Näg. — *κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἵσταλλει*. "The Greek words by no means signify merely to *deliver a speech*. These

words of the original can rather be understood of the threatening tone with which Agamemnon spoke them, and which was wholly applied to the substance of the words he had already spoken." St. — *ἀίκευσι*. "The poet looks, as it were, into the inmost thoughts of the heralds, who naturally would not dare to express their reluctance to such a charge." St. — *βάτην*, Epic for *ἰθήτην*. — *ἰσὶ* with *ἰσιόθην* limits more exactly the relation denoted by the acc. — *τι....καί*. These correlative particles indicate the close and necessary relation by which the two clauses are connected with each other. — *ἄρα*. "This particle indicates the impression which the angry countenance of Achilles made upon the heralds." Hart. — *τάως γέ* emphasizes the pronoun. — *ταρβήσαντες καὶ αἰδομένοι*. The former refers to the terror they felt at the sight of Achilles, and the latter to the respect they generally entertained for his person. *αἰδομαι*, an old poetic form, from which the common form, *αἰδέομαι*, is derived. — The object of *ἴγνω* is understood, and is to be inferred from the connection. He knew *what they had come for, or the whole matter*. — *ἦσιν ἰνὶ φρεσὶ*, in his own mind.

334 - 344. *χαίρεισι*, the usual form of salutation and farewell. — *Διὸς ἄγγελιοι*. Heralds were called messengers of Zeus, under whose protection they stood. They are also called *Διὸς φίλοι*, VIII. 517. — *ἠδὲ καί*. Usually the particle *ἡμῖν* precedes *ἠδὲ*. The particle has no relation to the disjunctive *ἦ*. — *σφωῖν* is here the dative dual of the third person. — *τὰ δ' αὐτὰ*, not *the same*, as the words usually signify, but *τούτων αὐτὰ*, *these very persons, these two heralds*, the involuntary instruments of the wrong, shall be my witnesses. — *πρὸς τι*, on the part of, acknowledged by, or before. — *ἴπποισι δ' αὖτι*. *δ'*, i. e. *δή*. Wolf and Spitzner connect this directly with the preceding sentence, *Let them be witnesses of the wrong I have received, if, indeed, hereafter there should be need of me to avert from the others unseemly destruction*; implying, of course, that he will not grant them his aid; i. e. the *apodosis* is to be supplied. St. considers the clauses, *ἴπποισι δ' αὖτι.... γίνεσθαι*, and *τὰ δ' αὐτὰ.... ἴστων*, as correlative. *If ever there should be need, &c., then let them be witnesses*. Voss supplies *τοῦ ἔρκου* with *μέγεθροι*, and begins a new sentence with *ἴπποισι*, the final clause of which is wanting. "Let the heralds be witnesses of this oath, if ever again there should be need of me to avert destruction, then!" The sentence must be supposed to be filled out by a look or gesture. — *ἦ γάρ*. *γάρ* introduces a ground for an affirmation, which is here to be supplied from the connection; "this certainly will happen, for, in truth," &c. — *οὐδὲ τι*, nor in any respect. *τι* is not the object of *οἶδαι*, but *νοῆσαι*, inf., depends upon it; *know how to comprehend or look into*. — *ἄραως*, in what way, by what means. — *οἰ.... Ἀχαιοί*, they, the Greeks.

348. *ἠ* = *αὐτή*, she; followed at some distance by *γυνή*, like *οἰ.... Ἀχαιοί*.

349. *δακρύων*. "Achilles wept, not on account of the separation from his Briseis, but for the dishonor done him by taking away his guerdon. Tears were no disgrace to the Homeric hero, for he openly expresses his pain and sorrow." Cr.

350. *πολιῆς, οἶνωα*. These epithets must be understood as applied to different views of the sea. The first is *white* or *foaming*, i. e. near the shore; the second, *dark-colored*, describes the appearance of the deep water at a distance. The epithet *οἶνωα* means properly *wine-colored*.

352, 353. *καί... ἰγγυαλίξαι*. The particle *καί*, as usual, serves for emphasis, and to express more strongly that Thetis is really his mother. The particle *καί*, repeated, presents some difficulty. Nägelsbach says, — "The *καί* with *μινυθάδιον* is simply *very*. That with the following *τιμῆν* is the Latin *utique, through, entirely*. For *utique* signifies properly *uticunque res est*; i. e. *at all events*; but *καί*, according to its fundamental signification, *very*, when it is used in the expression of a claim, demands that to which it is joined (i. e. that which is claimed) *entirely*." He explains the passage, — "Since a long life is denied to me, an honored one should be my portion." Taking into view the particles *καί* and *καί*, I think the exact sense of the passage is, *Since you certainly bore me, though being short-lived* (implying an antithesis between the shortness of his life and his divine birth), *Zeus certainly ought to bestow honor upon me; καί* after *τιμῆν* meaning *above all things, or for special reasons*, i. e. for the twofold reason, the shortness of his life, and his being the son of a goddess. "The present participle *ἰόντα* indicates absolute certainty, independent of the future." St.

354. *οἰδί*. To be connected, not with *καί*, but with *καυθόν*, *not even a little, not at all*.

356. *ἴχου*, when joined with an active participle, generally implies a continuance of the action, *he has taken and still possesses*. — *ἀπούρας*, 1. aor. from *ἀπορίζω*, or *ἀπαυράω*. "It seems originally to have been pronounced *ἀποφράς*, and from this the form *ἀποφράω*, *ἀπαυράω*, to have arisen." St. Thiersch remarks, — "The greater part of the grammarians have not been prevented by the unusual vowel change, *-αι*, *-ου*, from considering these participles (*ἀπούρας*, *ἀπουράμιος*) as the aor. 1. of the simple verbal stem. Undoubtedly such single cases of an uncertain stem vowel, or vowel change, are perfectly consistent with the nature of an ancient language before the times of the art of writing and of learning, when analogies were forming, but were not so definitely present to the mind of each individual as they became afterwards."

359. *ἀλλίς*, gen. of separation.

360. *καί ἴα*. "The particle *καί* is very often used in the Epic poems, particularly in narrating events that follow closely upon one another, to con-

nect together thoughts which from their intimate union make a whole." Hart.

361. ἴκ ε', entirely out. *She said what she had to say, and said it out entirely.* — ἰνόμαζιν. Not always called him by name, as the etymology would seem to indicate, but simply addressed him. But Näg. says, "ἰνομάζιν, to utter the name of a thing."

362. εἰ...εἰσθεσ. "This use of language is especially a property of Epic poetry, and to be explained by the simplicity of childlike speech, in which ideas that in a more correct style are made dependent on each other, are placed in the relation of coördination with each other." K. — εἰ and φεῖνας may be said to stand in a sort of apposition; i. e. the whole, εἰ, and the part, φεῖνας, being put in the same construction.

363. ἔξαυδα, speak out. — ἰδομεν, Epic for ἰδῶμεν. — The reply of Achilles is a fine specimen of simple, unaffected narrative.

364 - 412. εἰς. The pronoun εἰ, when it means *wherefore*, and its correlative ὅτι, *because*, sometimes add the termination η. — ἀγορεύω, conj. in a doubtful question. — ἱερῆν, sacred. "The poet calls countries, cities, and islands sacred, in so far as they stand under the protection of a god." Cr. But St., — "In order rightly to understand the meaning of this adjective in such a position, we must consider that even the walls of Thebes and the pinnacles of Troy are also designated by it; cf. IV. 378, XVI. 100. It is also applied to other objects which have no special holiness, nor any sort of reverence; for example, to δῖφρεσι, cf. XVII. 464, and even to a fish, XVI. 407; and is explained by the Scholiast by *μεγάλη* and *θαυμαστή*. Homer applies it to several cities; but it can by no means be regarded as a predicate, universally applicable to all cities." It may be remarked, that the idea of sacredness, in an early and simple age, would naturally be connected with a great variety of objects, whether works of nature, or results of the ingenuity of man; more particularly to any thing great, surprising, or overwhelming, but by no means limited to objects of this uncommon description. — ἤγομεν. "By the interchange of the aorist with the following imperfect, the poet brings out the light and shade on this historical picture; for the imperfect paints the event and allows us to dwell upon it; the aorist, on the contrary, places the less important and quickly passing action in the background. This narrative is, therefore, a clear proof, that, even in the earliest times, cruel and barbarous deeds had already been committed on that enchanting coast." St. — "εἰ μὴν = ταῦτα μὴν." St. μὴν, however, is rather to be regarded as correlative with δέ in the next verse. — ἰκ δ' ἔλον, and they chose out, i. e. out of the whole mass of booty. "It belongs to the organic development of language, that originally the simple verbs and the prepositions adverbially used should be separate and independent. It

was not until a later period that they were united into one word." St. — vv. 371–380, see *ante*, v. 12, *seq.* — The verb ἤκει takes the acc. and dat. — ἴπ' Ἀργείους. The dative is not here constructed with the preposition, which only indicates the direction of the shaft. — οἱ δὲ νῦ. The particle νῦ is here simply a particle of affirmation or explication. — ἰπασσύντροι, *one after the other, in rapid succession.* — αὐτῶν ἰγῶ. Achilles here assumes to himself what had been proposed by the prophet. — Ἀτρεΐωνα, a rarer form for Ἀτρεΐδης. — χόλος λάβεν, *wrath seized him.* "This turn of expression denotes the overmastering wrath of Atreides." St. — ἰ δῆ. "The particle δῆ connected with pronouns expresses only distinction, importance, &c." St. — "The signification of *τσιλισμίνος* indicates, that, under the term *μῦθος*, not merely a word, but still more, an action, viz. that of taking away, which Agamemnon had it in mind to commit, is to be understood." St. — τὴν μίν, *her indeed*; i. e. Chryseïs. — τὴν δῖ, *but her*, i. e. Briseïs. — ἴσαν... ἄγοντες. "By this position of the participle, the departure from the tent is represented as the principal action, and the proper predicate of the sentence, *they led forth*, to a certain extent as a secondary circumstance." St. — *περίσχιε*. *περιχέσθαι τινας, to cling round one, to embrace him*; hence, *to protect or guard him.* In this sense, the verb takes the genitive. — ἱῆος, gen. from ἱῆς, *brave.* Some editors read ἱῆος aspirated, from the possessive ἰῆς, which is sometimes used for the first or second person. — Ἡ ἴπυ... ἢ καὶ ἰργῶ, *proverbial*; equivalent to *word and deed*; but literally, *either by word, or by deed also.* — Πολλάκι γὰρ εἶπες, &c., *For often have I heard you boasting in the house of my father*; i. e. in the palace of Peleus, the father of Achilles. — ἔτ' ἴφρηθα. "In similar cases, when a repetition of an action is to be understood, ἔτε stands with the optative. Here, therefore, no repetition is indicated, but only a single instance. — ὑπισύσασ, *mid., cause to be released*; i. e. by calling Briareus to her aid (*to release* by personal effort would be expressed by the active voice). — ἰπαστόγχιρον, *the hundred-handed.* According to Hesiod, Theog. 149, there were three hundred-handed giants, Kottos, Gyes, and Briareus. Briareus means *the strong.* In several places, as here, the poet speaks of one name being given by the gods, and another by men; the explanation of which is, that the former is an older, perhaps obsolete, word; the latter, the word in present and common use. — ἰς μακρὸν Ὀλυμπον. "These words denote the absence of Briareus from Olympus somewhat more definitely, and are not, therefore, superfluously used by the poet." St. — οὐδὲ τ' ἴδησαν, *and also they did not bind him*; object of the verb, Δία, *Zeus*, understood. — λαβῆ γούων. Suppliants threw themselves at the feet of the person to whom the supplication was addressed, and embraced his knees with one hand, and touched the chin with the other. — *κατὰ πρῶμας.*

The ships were drawn up on land stern foremost. — ἔμφ' ἄλα. ἔμφί, with the accusative, in expressing a relation of place, often signifies *along*, as here. — κρινομένους, present, *falling or perishing*. The force of the present here is to denote the falling of the Greeks as contemporaneous with their being cooped up between the ships and the shore. — ἰσαύμενται, ironical, *that they may enjoy their king*.

413-427. εἰ νυ. This particle is often used in impassioned questions. — αἰνά, adverbially, *under an evil fate*. αἰνά for αἰνάς, neut. pl. for the adverb. — αἰὲ ἔφελαι. The 2d aorist of the verb ἐφίλλω, joined with an infinitive, is often used to express a wish, determined by the person of the verb; αἰὲ ἔφελαι, *would that I had or might*, according to the infinitive; αἰὲ ἔφελαι, *would that thou hadst*, &c. — ἦσται expresses the idea of repose and in-door life." St. — ἰκί νυ, *since to be sure*. — μίνυθά τιρ, οὔτι μάλα δύν. These two expressions repeat the same idea, the latter negatively. It is a form of speech, particularly among the Ionians, which is used to strengthen an affirmation. — ἴπλιε, impf. of εἰλωμαι. This tense is said to be often used in the sense of the present; but it is unnecessary to force this meaning upon it. Translate, *not thou art*, but *thou wast*, or rather, *thou wast born or destined to be*. — εἴ, accordingly, thus. — κακῆ αἰση, not exactly to an evil fate, but rather, since it is a dative expressing the relation of condition, or the circumstances under which an event takes place, *in or under an evil destiny*. — εἴμ' αἰνά. "Alius apud Homerum usus nominis αἰτίς ille est, quum significandæ caritatis causâ, aliquis ipse aliquid fecisse dicitur. Et hujus generis exempla exstant plurima." Hermann. — Ζίδε γάρε. Zeus is here represented as going to the ocean, which, according to the Homeric conception, was a mighty stream flowing round the earth upon its outer edge, for the purpose of being present at a festival among the Æthiopians, who were imagined to dwell on the eastern and western border; ἴσχαται ἀνδρῶν, *the remotest of men*, Odyssey I. 23, 24. — χθιζίδε ἴεν, *went yesterday*. Adverbial relations of place and time are often expressed by adjectives. "The poetical language in general prefers, but for the most part in designations of time, adjectives to adverbs, on account of their greater picturesqueness and energy." Bernhardt. — κατὰ δαιτῶν, *for the purpose of a feast*; κατὰ with the acc. is often used to express the relation of end or purpose. — δαδικάτη, i. e. ἡμίση. — σοι, *for you*. The force of the pronoun is to express the direct reference of what is said to the person addressed. — Οὔλυμπίδι. "The local termination δι, in the Epic language, often gives a special emphasis to the flexion of the accusative, and is used to designate the local relation of *direction whither*." St.

428. ἀπεθέσται; "without any further indication of the place into which she disappeared. The swift departure of Thetis from her son, and

the omission of all that a mother may be supposed to have to say to a son far removed from her, shows that the poet speaks with great precision only of that which belongs to the delineation. The form *-αυτο* has probably crept in by an easy analogy, and *ἰδέσθαι* ought everywhere to be written." St. Spitzner has accordingly adopted it into his text.

430. *βίη ἀίκοιτος*. The sense is, *by an act of violence done to me unwilling*.

432 and the following describe the process of disembarking from a ship.—*ἰστία μὲν στυλάντες*, they furled the sails, and placed them in the ship.—*ἰστὸν δ'*, &c., and placed the mast in the case (*ἰστροδόκη*), or, according to others, rested it against a prop or pole.—*πρωτόνοιον ὑφίεντι*, lowering it by the ropes; these ropes passed from prow to stern, through a pulley at the top of the mast.—*εἰς ἔρμον*, &c., and forced it (the ship) to the landing-place with the oars.—*ἐκ δ' ἰνύας*, &c., and let down or threw out the weights, which served for anchors, and were attached to the prow.—*κατὰ δὲ πρυμνίαι*, and fastened the cords or cables from the stern, which was drawn up on the shore.—*ἐπὶ ῥηγμῖνι*, upon the shore, literally, upon the breaker.

449. *Χεῖρῖφανε*, &c., they washed their hands, which was the first ceremony in sacrifices.—*εὐλοχύτας ἀνίλοντο*. These were the cakes of salt and barley, "which were crumbled between the horns of the victim, on its back, and the parts dissected for burning, and also upon the altar before it was sacrificed." Robinson's Gr. Antiq., p. 206.

459. This and the following lines contain a minute description of the sacrifice.—*αἰδμενας*, &c., they first drew back the head of the victim, so as to turn the throat upwards, then cut the throat (*ἱεφαζας*), and flayed the victim (*ἰδμενας*). They then cut out the thighs (*μηρούς*), which were appropriated to the gods, and covered them with fat (*πίσσον*) in double cauls (*δίπτυχα ποιήσαντες*), and placed upon them pieces of flesh taken from different parts of the victim (*ὠμοθίησαν*), and the old man (the priest) burned them upon the cleft-wood (*σχίζης*), and poured on them the wine. And young men stood by, holding five-pronged forks (*πριμώβολα*) in their hands, which were used "for stirring the flesh, that it might be quickly and completely destroyed." Trollope.—*σπλάγχχ' ἰσάσαντο*; they feasted upon the entrails, including the spleen, heart, &c.—*Μίστυλλόν*, &c., they cut up the other parts, and pierced them with the forks, and roasted them skilfully, and took them from the forks.—*δαίτης ἴσης*, the equal or equally distributed feast.—The *κρηστήρ* was a large vessel for mixing the wine and water, as the word indicates.—*ἰπιεσίφανε*, filled to the brim.—The word *ἰσάρεχισθαι* [*ἰσασθᾶμιναι*] belongs to the worship of the gods, and refers to the solemn commencement of the ceremonial act, and signifies the taking of a portion, a *firstling*, for instance, for consecration, or that part of the wine

which is to be poured out in libation. — διαίσειν. These were the cups which the guests held in their hands; then *ἰσαρχόμενοι διαίσειν* means, *pouring out of the mixing goblet, into the cups, for the purpose of making a libation.* Nitzsch (Odyss. III. 340) says: — “The wine-bearer has the mixing vessel, the guests hold the goblets. The former, therefore, cannot *ἰσάρεσθαι* with the goblets, but he had first to mix the fresh wine again for every new libation; then the wine-bearer approached each individual from the left to the right, and poured wine into his goblet. The wine-bearer is the *ἰσαρχόμενος*, but the guests are properly those who pour the libation. The guests poured out, in honor of the gods, the first part (i. e. that which in the mixing vessel was first or uppermost), which they received, and then took for drinking *ἕσσον ἤτις θυμός.*” — *μολπῇ* here signifies *song* accompanied by the dance. — *Καλὸν αἰδοῦντις παῖσινα.... Μίλποντις Ἐπαίρων, singing a beautiful pæan, singing (and dancing) the Far-shooter.* — *τίρσις ἀκούων*, the main part of the idea is *the pleasure of the god; and he joyed in his heart as he listened.*

475 - 487. ἤμας, Epic for ἔτι. — *δὴ τότε*, literally, *now then*; the particles introduce the statement with some emphasis. — *κοιμήσαντο*, *they lay down to rest.* The aorist describes a momentary action; here the single act of seeking repose. — *παρά*, *near, hard by.* — *ἠερίγνια*, *Eos, born in the morning, the early dawn.* “The active signification, *lucem matutinam gignens*, contradicts both the etymology of the word, and the simplicity of the Homeric delineation. — *καὶ τότε*, *then too.* — *ἀνάγοντα*, *they put to sea.* The word is a nautical term, and is the opposite of *πατάγισθαι*, *to come to land.* “As the mast was not yet set up, and the sails were not yet spread, it is obvious that the imperfect tense expresses here the *conatus rei faciendæ.*” St. — The following lines give a spirited and natural description of the return of the ship. — *ἴσ.* The imperfect refers to the continuance of the action, implying that he *continued* to send them a favorable breeze through the whole voyage. — *ἀνά θ’.* “By the particle *εἰ*, the setting up of the mast is placed in close connection with the spreading of the sail.” St. — *ἀμφί* is here adverbial. — *πῦμα.* “The singular form has sometimes a collective sense, for the more lively representation of the object, and takes the place of the plural form. That is, in the poetical mode of looking upon the subject, *plurality* is taken up and represented as *a unity.* Such a representation, however, manifestly contains something elevated, and hence is very well adapted to the poetical style.” St. — The dative *εἰς ἑ* expresses the relation of place, *near, beside, &c.*, without a preposition — *περφόρειον.* “This adjective denotes, not a precise color, but rather the sparkling play of colors into each other. Even the sea itself (elsewhere called *δίωνψ πάρος*, on account of the dark colors, comp. VII. 64), or its surface, receives this

epithet in Homer, II. XVI. 391." St. — *ἐνδὲ ἰούωνς*. "The present marks the lively delineation of the past event." St. It places the scene directly before the mind of the hearer. — *κατὰ κύμα*, over the wave. — *κατὰ στρατόν*. St. says that *κατὰ* here designates *motion towards the army*; and that the reading *μὲν* would correspond much better with the connection of the circumstances. But the distinction seems to be, that *μὲν* implies *motion in the direction of*, but *κατὰ*, in this connection, *actual arrival at*. — *ἐπ' ἠπίμω*. *ἐπί*, with genitive, among other things, implies the relation of *upon*; that *upon* which an action is performed. — *ἕρματα*, props. It was the custom to draw the ships entirely upon the shore, and to secure them by long props. — *κατά*, among.

488-492. *μήνι*, continued to be angry. — *Διογενής*, Zeus-born. The epithet, however, means, not literally descended from Zeus, but only noble or illustrious. — *Οὔτις ποτ'...δῶτις ποτ'*. "The repetition of the particle of time, *ποτ'*, expresses that he had never, in a single instance, taken part in an assembly or in a battle." St. — *πωλίεσσε*. "This imperfect has reference to a repetition, of which the *not entering* is made especially prominent. It is a peculiarity running throughout the old Homeric, as well as the Doric and Ionic dialects generally, that in the historical tenses, but only in the indicative mood, the syllable *σκον* or *σκόμην* is appended; cf. V. 788. The assembly, cf. v. 258, here receives the same epithet, *man-honoring*, that is elsewhere applied to the battle." St. — *φθινύθισκε*, here active; sometimes neuter. — *φίλον κῆρ*. The epithet *φίλον* is said to be used in the sense of the possessive pronoun. This is not quite correct. In old English the exact equivalent, *dear*, is often used precisely in this Homeric way. It means more than *his*, and should be literally rendered *dear heart*. — *ποτίεσσε*. "This longing for battle stands indeed in contradiction with his voluntary withdrawal from all participation in the war. But probably the poet wished to place the *longing for the outbreak of a greater contest* still more in connection with the feeling of anger, in order to explain more clearly the *φθινύθισκε φίλον κῆρ*, and his non-participation. The single small battles and the ordinary conflicts Achilles regarded the less the more he shut himself up, as it were, in himself, and was occupied with the longing for the outbreak of a greater warfare. Moreover the termination *εσσε* in this imperfect refers to a repetition of the longing, during his retirement." St. This explanation of Stadelmann is ingenious, but perhaps it will accord better with the simple spirit of the Homeric poetry to say, that, Achilles being naturally of a warlike disposition, his withdrawing from the war in consequence of a quarrel with Agamemnon could not abate his love of fighting in the abstract; on the contrary, the daily sight of the martial movements around him, contrasted with his own inaction, must have given

greater fierceness to the passion for war which was consuming him. This feeling was analogous to that of the Chourineur, so powerfully described by Eugene Sue, in the *Mystères de Paris*.

493-495. Ἄλλ' ἔτι δὴ β'...καὶ τότε δὴ. δὴ has here a *determinative* meaning; β', = ἄρα, in the progress of a narration contains the idea of rapidity; καὶ has a connective force, joining the correlative τότε δὴ closely upon the preceding. The combination of particles expresses the idea, *just as soon as something happened, just so soon something else happened too*. The day not only came, but the gods, too, returned to Olympus. — ἤρχε, *went first*, led the way.

496. ἤγ', *she, even she*. The particle γι has a recapitulating force. — ἀνιδύσατο, with the acc., not *she ascended from the wave*, but *she went up the wave, she mounted the wave*.

498. ἐρούσα. "The Æolic and some other dialects have for the masculine in the nominative the termination α instead of ης. The Epic language also made use of this form according to the requirements of the verse." K. — ἄριε has here the signification of *νόσφι, apart from*. "The participle serves here to mark the situation or condition in which Thetis found Zeus. It was not the simple finding of Zeus which was the principal object, but the finding of him precisely in this condition, i. e. sitting alone." St.

499. κερυφῆ, dat., indicating the place where an action occurs.

501. δα' ἀνθιριῶντος ἰλουσα. The genitive depends on the participle, not on ἰπέ, which is used adverbially.

508. οὐ τίε. The particle has an enhancing force, and gives an emphasis to the prayer of Thetis; *you, as much as you are able*.

509. ἰπὶ Τρῳάσσι τίει, *bestow upon the Trojans*. — κεάτες, not *victory*, but lit. *power, or strength*. "It embraces here every thing by means of which victory became possible, without meaning victory itself." St.

510. ἐφίλλωσι. The present may be constructed with the aorist, τίωσι, because the latter signifies the doing of a single act, and the former a continued action.

512, 513. ὡς...ὡς. The first ὡς is used relatively, the second demonstratively; *as she had taken hold of his knees, so she held fast, clinging, literally growing to them*. ἔχρηται, in the sense of *to hold on*, is often constructed with the genitive.

514. Νημερτὶς μὲν δὴ. The particles μὲν δὴ are often used with the imperative, nearly in the sense of *in short*, or *without more ado, on the spot*.

515. ἔτι = ἔπισσι. — δῖος, *fear*; put for object or cause of fear.

517-527. ἐχθήσας. "Every kind of violent emotion occasioned by disagreeable occurrences is denoted by ἐχθήσας. Hence it may be directed against beloved persons, as here." St. — ἦ δὴ. These particles express

the certainty of what is asserted. — *λοιγία ἔργ'*, *pernicious doings*. — *ἴτε*, *when*. — *ἰχθόδοιπῆσαι*, *to get into a quarrel with*. The word occurs nowhere else in the Greek language. Its etymology is variously given. See Crusius's Lexicon. The general idea of *quarrelling* is obviously contained in it. — *ἰφίησις*, *thou shalt set me on*. — *ἢ δὲ καὶ αὐτῶς*, *and she, or but she, even so*; i. e. without this additional cause, and as things now stand; "according to the custom," says St. rather tartly, "of vain and excitable women." — *οὐκίῃ*, present, used to denote a customary action. — *καὶ τε*, *and too*. — *μάχη*. "This singular refers to the war in general, and not to any conflict in particular. On what occasion, however, Zeus had previously shown such an inclination for the Trojans, is not indicated by the poet, but only the fact itself indicated." St. — *ἀρέγιον* means *to be in the habit of helping, or to help continually*. — *νόση* here refers to the sense of sight; it usually describes the mental act of perceiving. — *κι* with *μειλίχιστα* diminishes the positiveness of the assertion. — *ἕφρα*, *until*. — *εἰ δ'*, an ellipsis of *βούλις*. The description of the nod of Zeus was a standing example of sublimity with the ancient critics. — *κιφαλλῆ*. "The addition of this word serves to give animation to the picture." St. — *ἕφρα πιπίοιθης*, *in order that thou mayest trust*. The object, the thing with respect to which she is to trust, is to be inferred from the connection. — *ἰξ ἱμῶν γα*, *from me at least, on my part at least, whatever it may be on the part of another*. — *τίμωρ*, *a pledge, literally, a sign*; in this place a sign used in solemn confirmation of something. — *ἱμῶν*, *mine*; i. e. any thing which proceeds from me, whether word or deed, whether promise or assertion. The word is purposely used in the broadest sense, so as to include all possible cases. — *οὐδ' ἀτελιόνηται*, *nor not to be accomplished*, i. e. it is not of such a nature that it cannot be carried into effect. — *ἴ, τε*, *whatever it may be that*. Like *ἱμῶν*, the expression covers the broadest ground. The particle *κεν* intimates that Zeus has no particular promises in his mind, but means to say that all promises, of whatever nature, which he shall sanction with the solemn sign of the nod, shall assuredly be fulfilled.

528 - 530. *ἦ*, by aphæresis for *ἴφη*. "In the language of familiar conversation, the following forms have arisen from *φημί*: *ἡμί*, *I say*, in the animated repetition of a speech. Here belongs also the Epic *ἦ*, *spoke*, after a cited speech, as a transition." B. — *κυάνιος* properly means the bluish dark color of the sea, for example; in gen. it signifies *dark*. — *ἴπ'* is here used adverbially, *thereat*, or *thereupon*, i. e. having said, he thereupon did what is described. — *ἀμρζόσιαι*. According to Buttmann, this adjective is essentially the same as *ἄμρζοτος*, *immortal*. It is used to signify the highest degree of excellence, beauty, or delight. — *ἰαγρόσαντο*. *ἰαί* refers to the nodding of the head, and the simple verb *ἰγρόσαντο* describes the

waving of the locks instantaneously following. "The grammarians derive the miracle from the bodily strength alone of the gigantic god, whose nod made great Olympus tremble. But it was not this mighty stature, it was the almighty power animating it, that inspired Phidias with the idea of his sublime statue." V. This is the passage from which Phidias drew the first suggestion of his Zeus. Wolf does not agree with V.'s interpretation. He says (*Vorlesungen über Homers Ilias*, p. 168), — "From this passage one may, to be sure, extract sublimity, but it is a sublimity which proceeds from rude conceptions, especially from the great size of the gods. Other gods can do the same; so Here, VIII. 199; so in other places, where axles of wagons crack under the weight of the gods, V. 839 (and XIII. 18, forests and mountains tremble under the step of Poseidon). The gods are often described as of huge size; hence we have (V. 744) a helmet of Pallas under which the warriors of a hundred cities found room." The writer in Blackwood already cited thus translates:

"So did he speak, and, at pausing, he signed with his shadowy eyebrows,
And the ambrosial curls from the Head Everlasting were shaken,
And at the nod of the king, deep-trembled the lofty Olympus."

531 - 539. *διετραμαγιν* for *διετραμάγησαν*, from the Epic secondary form *τραμήγω*. — *ἄλτα*, an Epic syncopated form of the aorist *ἄλατο* or *ἤλατα*. "This leap of Thetis from Olympus down to the sea is to be understood rather of a downward sweeping motion, than of a literal jump." St. — *αιγλίαιτος*. "Thus all places are described on which the sun shines, or which the clearness of the air irradiates, or which have white rocks." W. — *Ζεὺς δὲ*, i. e. *ἔβη*, which is to be supplied from *ἄλτα*. Such *zeugmata* are frequent. — *ἰὸν πρὸς δῶμα*, to his house. The life of the gods on Olympus is modelled after that of the heroes in the Homeric age. The palace of Zeus stood on the highest summit, where the gods assembled for council and revelry. — *ἀνίσταν*, rose up, as subjects before their king in the heroic age. — *ἀντίαι*, in his presence. — *οὐδὲ* before *ἠγνοίησιν* gives a peculiar turn to the expression, nor did she not know. Milton has imitated this Græcism. The object of the verb is not the personal presence of Zeus, but the fact that Zeus and Thetis had been taking counsel together. The accusative, by a Greek idiom, is drawn into the first part of the sentence, instead of a nominative in the second. This construction is usually called an Atticism, but it occurs often in Homer. The accusative may, however, be directly constructed with *ἰδοῦσα*. — *ἀργυρέσιζα*. This epithet is applied in Homer to Thetis alone. The grammarians explain it as referring to the foam of the sea, Thetis being a sea-goddess. Pindar applies it to Aphrodite. It signifies *silver-footed*, i. e. having beautiful or shining feet, — *ἀλλίωτο γίγοντες*. "All the principal

deities of the sea are *aged*, hence of preëminent experience, soothsayers." W. The words here refer to Nereus.

540 - 544. *αὖ*, *again*, implying that the same thing has happened many a time before. — *δολομήντα*, *treacherous in purpose, sly boots*. "The quarrelsome Here looks out for every appearance that may give her an opportunity to scold. This trait was evidently borrowed from the real life of the women, and seems to have a deep foundation in the feminine nature, since it has been so long preserved." So says Stadelmann. From the manner in which he speaks on this subject one might infer that personal experience had sharpened the critical perception. — *φίλον ἱερῶν*, *it is your custom*, more exactly, *it is what you like*. — *ἀπενίσθην ἰόντα*, the acc. before the infinitive instead of the dative with *εἰς*; *ἀπενίσθην*, the double particle, increases the idea of separation. — *κεκρυπτάδια φρονίοντα*, *with secret thoughts*. — *δικαζίμην*. This word commonly refers to judicial decisions; here, however, it means simply to *decide*. "We might understand it, 'Zeus, by his power as supreme judge, determines something concerning mankind'; but this is not necessary." W. — *πρόφρων*, *with ready mind willingly*. — *τίτληκας*. "This verb points to an inward struggle of the will, or at least of an inclination for something on one side, and reluctance on the other; for, in the case of one who cannot make up his mind to a thing, we must at least presuppose a meditation upon the act." St. The perfect form refers both to the past and the present. As to the use of *τίτληκας* in the sense of *to bring one's self to do*, or *to make up one's mind*, we have a similar idiom in the English use of the word *to bear*; as, *I cannot bear to do it*, &c. — *ἰσιῖν ἔπος*. "The verb and substantive are, as it were, blended in one verbal idea. It would be a great mistake to suppose that here is a useless accumulation of equivalent words. This Greek expression has, together with a greater simplicity, a certain fulness and force, inasmuch as the whole attention is fastened upon the principal idea alone. *ἔπος*, however, often signifies in Homer not only the spoken word, but also an object which was spoken of. The object here is to be understood of any thought whatever which exists in the mind of Zeus." St.

544 - 550. *τῆς δ'*. The particle *δέ* here is not adversative, but merely connective. — *μὴ δὲ*, an emphatic prohibition; *do not, I charge you*. — *μύθους*, properly, *speeches, words*; then, *the subjects of speeches, or debates*; and so *councils*, as here. — *χαλιπραί*, *hard*, i. e. too weighty for you to comprehend. — *κ' ἰσχυρίσθαι*. The conj. *ἤ* is to be supplied. The reference is to Here; *but whatever one it may be befitting that you hear*. — *ἴστωσα*, *then, in that case*. — *εἰνὴν*, emphasized by the particle *γι*. — *νοῆσαι*, *to reflect, or determine upon*. — *εὐῶντα ἴασσατα*. "These words stand without any grammatical connection with *δ'*, for we should rather have expected *εὐῶντες*, &c.

μῶλον, in this place. The poet by this phrase expresses the feminine way of asking after particulars." St. — *μισέλλα*. "The verb *μισαλλέω* may originally have had the absolute sense, *to search after other things*; *μισέλλα*, *to be curious*. Then it took an object, and in this connection was received into the Epic language. It would retain here in this verse most exactly the original meaning of *curious and prying* interrogation." St.

551 - 559. *βοῶπις πόρνια*. "In the poetical language, especially in the Epic, very frequently two or four adjectives, belonging to one substantive, are placed one after the other without a connecting word, if they are *epitheta ornantia*, so called, and, as it were, depict the object." K. The precise meaning of the epithet *βοῶπις* is a matter of dispute. Its general meaning is clearly *large-eyed*, large eyes being considered by the Greeks a part of beauty. The first half of the word, *βο*, or *βου*, seems to be derived from *βοῦς*; it is used in several compounds, and imparts the idea of great size. It is not, perhaps, unnatural, in a simple age, that the large size and mild beauty of the eye of an ox or cow should suggest an ornamental epithet for a human or divine being, unaccompanied by any degrading associations. Some have rendered it *lofty-looking*. The same epithet is applied to some of the Nymphs and Nereids, not only by Homer, but by Pindar. It has been translated *black-eyed*, and *beautiful-eyed*. "As to the image of beasts," says Wolf, "this naturally cannot pass into modern languages, where there are peculiar tastes in the choice of beasts; to which may be further added some national ideas. Among the Greeks every beautiful eye is large. From the most ancient times, a beautiful, arched eye is necessary for beauty. The thought refers more to beauty than to dignity and majesty." K. O. Müller, in his *Prolegomena to a Scientific Mythology*, says, — "That Homer, by the words *βοῶπις*, "*Here*, hardly thinks of more than *large-eyed*, is manifest from the circumstance that he gives the same epithet to a Nereid and two Heroines; on the other hand, the frequent repetition of this by-name, and the fact that among the Olympian goddesses only Here is thus called, show a solemn use of it which can hardly have originated from any other source than from the principal seat of her worship, known clearly to Homer, that is, from Argos. Now we know that in Argos the priestess of the goddess celebrated in the primeval myths, *Ἰὼ Καλλιθύρση*, appeared in the form of a heifer, — and at all events, before the familiar acquaintance of the Greeks with Egypt, that Here had sacred heifers here, received heifers in sacrifice, and according to an ancient custom the priestess proceeded with heifers to the sacrifice. So we perceive that the ancient Argive, when he named his goddess *βοῶπις*, meant thereby the *cow-formed*. And it is perfectly clear how the name, originally full of meaning and significance, afterwards travelling from place to place, and borne about in the mouths of the singers, should be:

reduced to a traditional formula." — *σοῖον τόσον σοῖός ἐστιν ὁ μῦθος ὅς*; a short construction very common in Greek. — *καὶ λίην*, a phrase often used in answers, and equivalent to *and sure*, as we hear it sometimes in the Hibernian accent; *And sure, your honor*. — *πάρως γ' εὔτ'*, *before this at least I have not*; admitting that in the present case she has done so. — *ἰζρομαι*, present, referring, however, to the past. It was very common for the Greeks to express themselves so; as if for the moment of speaking the past were present to the mind, and the events of the past were, to the fancy, taking place. — *νῦν δ'* brings prominently forward the antithesis to *πάρως γ'*. — *καρσίωη*, *may have led you astray by her words, talked you over, may have talked you out of your senses*. — *τιμῆσιν*, *that you would avenge or honor*.

560 - 567. *δαίμονι*, a term of address, sometimes implying respect and honor, and sometimes rebuke. It generally conveys more or less of rebuke. The precise force of it must have depended on the tone and manner of speaking. The literal meaning is, *belonging to a demon*, i. e. superhuman, extraordinary, strange, wonderful. Here it is of course used with a tone of bitter rebuke. The translator in Blackwood renders the whole line, —

"Pestilent! ever the spy! not a motion is safe from thy peering!"

"The reason why *δαίμονιος* conveys a rebuke is obscure. If a person did any thing extraordinary, it was thought a god wrought through him. If he did any thing bad or stupid, it was supposed that a *κακὸς δαίμων* was acting through him. The meaning of rebuke may thus be derived." Wolf. — *ἴμαι*, *you are always suspecting something*. — *ἔκτ' ἑμοῦ*, *out of my heart*. We have similar expressions in English; as, "to be out of one's good graces," "to be out of favor," and the like. These words are sometimes combined into an adjective, with the same meaning; *ἀποθόμιος*. — *καὶ ῥίγιον*, *even worse*, i. e. as compared with your present condition. — v. 564 is variously explained. Wolf, *If it really is so*, i. e. that I have been taking counsel with Thetis, *I like it very well*, or *such is my gracious will*. St., *If it really be so*, i. e. as I have just said, *I shall be well content with it*. Crusius agrees with Wolf. Blackwood has it, —

"Now if it be as thou sayest, thou hast strengthened the seal of my purpose."

I think the most natural construction is to refer *εὔτ'* to the nearest subject, i. e. to the subject of the previous sentence; *Now if this is so*, i. e. if you mean to go on as you have begun, and to brave my wrath, very well, *I have no objection, it will be very welcome to me*. — *Μή νύ τοι*, &c. An abrupt sentence, implying some such sense as, "If you expect to be helped by the other gods, you reckon without your host; you may find reason

to fear *lest*." — *ἄσπον ἴσαι*, to go nearer, usually implies with a hostile purpose; hence, to attack. As to the participle *ἴσθ*, Wolf Buttmann, Crusius, and others take it for *ἴσσι*, dual for plural, and, of course, referring to the gods. In that case *ἄσπον ἴσαι* means to go nearer, not for the purpose of attacking, but defending. On the other hand, Kühner, Heyne, Köppen, Spitzner, and others agree with the Scholiast, who understands it to be for *ἴσθα*, acc. singular, and agreeing with *ἐμὶ* understood. The construction then would be *χρασμῶν τινὶ σι*, the person defended being put in the dative, and the thing, act, or person against whom he is defended being put in the acc.; and this mode of expressing such a relation of ideas is common enough. Translate, then, *Lest all the gods who are on Olympus may not defend you against me, coming nearer, i. e. assailing you.* — *ἰφίω*, conj. for *ἰφῶ*.

569 - 572. *ἰσιγάμψασα φίλον κῆρ*, bending or curbing her dear spirit. The adjective *φίλος* is often used in Homer very nearly in the sense of the possessive pronoun, but yet with a difference, as before explained. *Dear heart* means a little more than *her heart*. "The poet here has not regarded the reflexive reference to the subject, and therefore has used the active voice, where, according to the customary usage of the language, the middle form was to be expected." St. — *ἀπὸ δῶμα*, throughout the house, lit. over the house. — *ταῖσιν δ'*, dative of the person in whose presence an action takes place. — *κλυττοσίχνης*. "The works of Hephæstos are beyond all human conception, and every thing of art possessed by the gods is from him. From him are the sandals which the gods have, and with which they stride whole miles. From him also are works of art which might be called automata; see XVIII. 417, 418." Wolf. — *ἤρχ' ἀγορεύειν*, began to speak; began, in relation to others, i. e. spoke first. The middle *ἤρχιστο* would mean, not *he spoke first*, but *he began to speak*, i. e. began his speech. — *ἰστίνεα φίρων* = *χαριζόμενος*.

573 - 583. Ἦ δὴ λοίγιμα ἔργα τὰδ' ἴσσιται, here will be bad doings indeed. "In order to express the thought with certainty and decision, the particle *δή* is subjoined to *ἦ*. Hephæstos says, half in jest and half in earnest, 'Now, truly, this will be a pretty story to tell!'" St. — *σι δὴ*, if, forsooth. — *κολῶν ἰλαύνειν*. *ἰλαύνειν*, literally to drive, is used like the corresponding word in the English phrase, to drive a business. The expression here may be rendered, *keep up a din*. — *τὰ χερσίονα*, used substantively, the worse gains the victory, i. e. the disturbance. — *καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ*, even though she thinks of it herself, and therefore has no need of my advice. "Hephæstos intimates thereby that he is sufficiently familiar with the course of his mother's thoughts." St. Another translation is, *although she herself has understanding*. — *ἰξ ἰδίω*. After these words some such expression as *he can do it* must be supplied. Its meaning must be supposed

to have been conveyed by a look or gesture in the delivery of the poem. — *είνυ*, *him, the all-powerful*. The particle, as elsewhere, emphasizes the pronoun. "It is amusing that Hephæstos only speaks of the spoiling of his supper. Hence Cicero (*De Natura Deorum*, II. 28, 70) says that Homer brings his gods too near men. And really, the gods scold each other in a more stupid, vulgar, and ignoble way than men. We see that the singer did not aim to make a beautiful whole. He represents the gods as they were imagined to be in the rudest times; for these ideas maintained their place, and were not easily changed, when men became more enlightened." Wolf.

584, 585. *ἀναίξας* describes the quickness with which Hephæstos started up to hand the goblet to his mother. — *ἀμφιπέπυλλον*. This word is always used by Homer in connection with *δίπας*, *the double-bowled cup*; i. e. a cup the upper and under parts of which were equally adapted to drinking.

586 - 594. *τίτλασι*. "The poets make use of the syncopated forms made from the perfect *τίτληκα* (*τίτλαα*) in the sense of the present." St. — *φίλην πικρ*, *very dear, dear as you are*. — *ἰν ὀφθαλμοῖσιν*, a pleonasm, used however to enhance the idea of seeing; *before my very eyes*. — *ἀργαλῆς* ... *ἀντιφίρεσθαι*. We have the same idiom in English, *hard to be resisted*. — *ἤδη γάρ*. *γάρ* implies an unspoken thought; as, "I know it well, for." — *καὶ ἄλλοτ'*, *at another time, also*, and not now only. — *παδὸς τιταγών*, *having caught me by the foot*; *τιταγών*, though expressing the same general idea, is a more graphic word than *λαβών*, as *catching* is more descriptive than *taking*. — *πᾶν δ' ἡμαρ*, *and all day*, i. e. all the rest of the day. — *κἀπᾶσιον = κατίσιον*. "The prepositions *καρὰ*, *ἀνά*, *κατά*, in the Doric and Epic, often cast off the final vowel, even before consonants." B. — *ἰν Δήμῳ*. This construction of *ἰν* after a verb of motion rests upon the idea of remaining in the place after the motion towards it is ended. — *θυμότη*, *life*, i. e. here, *consciousness*. — *Σίντιαις*. The Sintians were a barbarous tribe in Thrace, who afterwards migrated to the island of Lemnos and became pirates. — *κομίσαντα*, *received to themselves, received into their houses*.

595 - 600. *παίδι;... πύπυλλον*, *received from her son the cup in her hand*. — *ἰδιξμα* describes the order in which he served them, *from left to right*, passing round the hall. — *ῥέοχθι*; properly, *poured out wine*, but used to describe the act of pouring in general. — *ἄσχεστος... γίλω*, *inextinguishable laughter*; "an excellent word," says Wolf, "for when laughter gets into company, it is contagious." — *ἰωῶσα*, sync. aorist. — *παισιύοντα*, *puffing, busily employed and out of breath*.

601 - 604. *μῖν = μῆν*. — *εὐ μῖν = εὐ μῆν*. — *ἀμμιζόμεναι*, used adverbially, *alternately, responsively*; see Virg. *Ec. III. 59, amant alterna Camæna*. Feasts among the Greeks were always accompanied with song and dance, and

the features of human life were transferred by the poets to that of the gods.

605 - 611. λαμπρὸν φῶς ἡλίου, *the shining light of the sun*; a picturesque amplification of the simple idea. — *κακυσίοντι* for *κακυσίοντι*, *desiring to sleep*, or to lie down to rest. This word belongs to a class called *desideratives*, ending in *-σιω*. — ᾗχ' for ᾗ. — *περικλυτός*, *very famous*. — *ἴδυσσι*. This participle, without an object, is used like our *knowing*, as an adjective. — Ζεὺς δέ, correlative with *εἰ μὴν*, v. 606. — *κοιμᾶτο*. The imperfect tense refers to a previous habit, *he used to lie down*. — *ισάνοι*. "The optative denotes the relation of an indeterminate frequency." St. Or it denotes frequent repetition; *as often as* the thing mentioned is done. — *καθεύδ'*, *he lay down*, with a disposition to sleep, not *he slept*; for, in the next book (v. 2) it is said Zeus did not sleep.

ILIAD, II.

THE poem now becomes more exciting; the language more animated, the description more lively and figurative. The poet kindles with his subject, and presses all the phenomena of nature into his service for the purpose of illustration and adornment. Zeus prepares to keep his promise of avenging Achilles by drawing Agamemnon into a deceitful expectation of taking the city. The forces are arrayed for battle. The enumeration of the ships is naturally placed here.

1. ἄλλοι. "The distinction between *ἄλλοι* and *εἰ ἄλλοι* is not found in Homer." St. — *ἰπποκορυστάι*, an epithet compounded of *ἵππος* and *κορύσσω*, to put on the helmet, then to arm. It means properly, therefore, an armed cavalry man; but in Homer the only cavalry known consisted of those who fought from chariots. And as the knight of modern chivalry was a leading warrior, so the *ἰπποκορυστής* was a distinguished champion in the Homeric chivalry.

2. *πανύχιοι*, adverbially, *all night*. "The unbroken sleep of all the other gods and men is mentioned here merely as a contrast to the sleepless condition of Zeus." St.

4. *εἰμής*, that he might avenge.

6. *εὖλοιοι* = *ἐλός*, probably from *ἐλῶν*, *pernicious*; perhaps, here, *deceitful*.

8. *βᾶσ' ἴθι*, like the Latin *vade age, go, go*.

10. *ἐγορεσίμην*. Infinitive for the imperative, properly governed by some word understood; unless we construct it with *βᾶσ' ἴθι*.

11. *κακηκομένους, hairy-headed.* "A national trait of the Greeks in contrast with the Asiatics." Wolf. "The Achæans cultivated long hair, both for ornament, and to frighten the enemy in battle." Cr.

12. *εὐρέστες, broad-streets.* "This epithet denotes the regular and tasteful construction of the streets by which Troy was distinguished, and shows that the art of laying out a city was already well known before Homer." St.

13. *ἀμφί* belongs to *φράζονται* in the next line; its fundamental meaning is *around*; then, *on two sides*, so as to imply a division; *think differently, or are divided in opinion.*

19. *εὐπλ...ύπνος, and around ambrosial sleep was poured.* "In order to express the strengthening, wholesome nature of sleep, the poet chooses precisely the epithet by which *the strengthening, the ever life-giving*, in divine things is indicated." B. Lexil. "The act of streaming, or rather flowing, as of a flowing or aeriform matter, is here attributed to sleep, and by the incomparably beautiful epithet *ἀμυρῶσις*, sleep is compared, as it were, to a delicate perfume. However this epithet of sleep, descriptive of all that is excellent and beautiful, may be explained, the reference to ambrosial exhalation cannot be mistaken." St.

21. *μάλιστα γιγόντων*, the genitive here constructed with the superlative adverb.

22. The construction is, *τῷ ἰσοδάμοιο προσεφώνετο μιν.*

23. *δαίφρωνος*, generally, *prudent, sagacious*; applied to a warrior, *skilled in war, warlike.* — *ισοδάμοιο.* An epithet of honor applied to all the leading warriors, on account of the importance of the horse in war. It resembles the corresponding terms, drawn from similar circumstances in the middle ages.

25. *ἰστιαρέφρατα*, for *ἰστιαραμμίνας ἰστ.*

26. *ἰμδίη*, for *ἴμεο.* A poetical form of the genitive.

34. *ἀνῆ*, for *ἀνῆ.*

37. *φῆ*, literally, *he said.* It is often used by Homer, in the sense of *he thought, "for,"* says Wolf, "in ruder times man always thinks aloud."

41. *Θείη...ἀμφί*, and the divine voice flowed around him; or was sounding in his ears.

42, 43. *χιτῶνα* and *φῆρες*; the first was the inner garment or tunic; the second the exterior garment, corresponding to the Roman toga. "The principal vestment, both of men and of women, that which was worn next the skin, and which consequently, whenever more than one different garment were worn, one over the other, was undermost, bore in Greek the name of *χιτῶνα*; in Latin, that of *tunica.* It was of a light tissue; in earliest times made of wool, in later periods of flax, and last of all, of flax mixed with

silk, or even of pure silk. Its body was in general composed of two square pieces sewed together on the sides. Sometimes it remained sleeveless, only offered openings for the bare arms to pass through, and was confined over the shoulders by means of clasps or buttons; at other times it had very long and wide sleeves. Most usually, however, the body of the tunic branched out into a pair of tight sleeves, reaching to near the elbow, which in the most ancient dresses were close, with a broad stiff band running down the seams, and in more modern habiliments open in their whole length, and only confined by means of small buttons carried down the arms and placed so near the edge of the stuff as in their intervals to show the skin. In very richly embroidered tunics the sleeves sometimes descended to the wrists, in others they hardly reached half way down the upper arm." Hope, *Costume of the Ancients*, Vol. I., pp. 19, 20. The *φᾶρος* was the outside garment, afterwards called the *ἱμάτιον*. It was simply a square or rectangular piece of cloth, sometimes plain and of one color, sometimes variegated and highly ornamented with embroidery. The most common material was wool. It was used for various purposes, like the piece of furniture described by Goldsmith, which became "A bed by night, a chest of drawers by day"; but the most common use to which it was applied was as an article of day dress. It was put on over the left shoulder, then drawn behind the back, and under the right arm, which was left bare, and then again over the left shoulder; or it might be fastened over the right shoulder with a brooch. "The attachment of the blanket by means of the brooch caused it to depend in a graceful manner, and contributed mainly to the production of those dignified and elegant forms, which we so much admire in ancient sculptures." Smith's *Dictionary of Antiquities*, *Art. Pallium*.

44. *λαμπρῶν*. "This word is properly *oiled*, and so *shining*. The Greeks often oiled their feet to make them whiter. It means also *plump*, in contrast with *lean*, and this latter signification seems preferable, as applied to the feet, since the use of oil is scarcely to be thought of here. The grammarians explain it by *ἐντέφρος*; thus the Latins apply *nitidus* to a full face." Wolff. The epithet seems to be used for ornament, but it may be naturally explained by the circumstance that among the early Greeks the feet were not generally cramped and hidden by cumbrous boots, but were allowed to be freely developed, and hence acquired a proportion and beauty scarcely known in modern times. Being exposed to the sight, they were as much attended to as the hands and face; and a plump, shining foot formed a prominent point in the personal appearance of the hero. The epithet is therefore picturesque and appropriate, though it would be absurd to apply it to a soldier who tramps over the field in a pair of clumsy jack-boots.

49. *ἑξίσυρα*, in order to announce.

50. *λυγυφθέγγυσι*. This epithet designates the heralds as having clear, piercing voices. Of course, this was a necessary qualification in the discharge of their principal office.

51. *κηρύσσειν ἀγορήνδε*, to herald to the assembly; *κηρύσσειν*, being the word which characterizes the employment of the functionary, is more expressive than *καλεῖν*, which in other respects is its equivalent.

54. *Νηστορέη*, the Nestorian ship, instead of *Nestor's ship*. — *Πυλογιγίος βασιλῆος*. The gen. is in apposition with the genitive contained in *Νηστορέη*.

55. *πυκινήν*. This epithet has various meanings; 1st, *thick, condensed, firm, strong*; 2d, *prudent, wise, sagacious*, as here.

57. *ἀμβροσίην*, ambrosial. It means *the divine, the sacred night*. The epithet doubtless is drawn from the beauty and majesty of the night, especially under the Grecian skies.

58. *ἄγχιστα* expresses the greatest possible degree of resemblance; lit. *nearest, most nearly*.

71. *ἔχιν' ἀποστάμινος*. This verb is often constructed with participles of verbs of motion. *He flew away*. The aorist, *ἰπτάμην*, is very common in the poets and the Ionic writers.

72. *ῥωπήξομεν*, short form of conj. *ῥωπήξομεν*.

73. *ἢ δίμης ἰστίς*, where it is right, or, perhaps, in the manner that is right.

81. *νοσφιζοίμεθα*, literally, *we should separate ourselves from it*; we should not believe it.

90. *πιστότητα*, for *πιστότητα*, perf. from *πιστάομαι*, Epic form of *πίτομαι*. The beauty and correctness of the simile in these lines cannot fail to strike the reader.

93. *Ὅσσα δίδημι*, fame or rumor burned, from *δαίω*.

95. *τιτρήχει*, *was rough, or tumultuous*, from *τρήχω*. Others explain it as an Epic perf. with intransitive meaning from *τράσσα*.

97, 98. *εἴ ποτ' ἀΰτην σχόσιατ'*, if ever they would restrain themselves from clamor.

99. *σπουδῆ*, *hardly, with difficulty*.

106. *πολύορον*. "In the ruder ages of society, before the use of coined money, the necessaries of life were exchanged for one another, and wealth was accordingly estimated by the number of flocks and herds." Trollope.

111. *μίγναι*, *violently*.

113. *ἰπτίσαντ'* is in the accusative, and agrees with *ἐμὶ* understood, that I when I should have destroyed. — *ἀποτίσθαι*. The present frequently is used where a future action is meant, as here.

116. *μίλλαι*, it appears; or, it may be considered as a pleonasm for *it is*. The idea doubtless is, *Circumstances show that such is the will of Zeus*.

117. *δε δέ*. The particle *δέ* used thus with a pronoun expresses the

greatness or dignity of the person spoken of. — *πέρινα* refers to the lofty towers of cities.

122. *ἄνω εἰ*, not in any respect whatever. *εἰ* does not belong to *εἶλες*.

124. *καμόντις* refers to the killing of the victim in the sacrifice, which attended the making of a truce or league.

125. *ἰφίστιαι*, natives; literally, those by the hearth, i. e. those who have a hearth, or are natives.

131. *ἰγχιόσκαλοι*, spear-brandishing. "This epithet denotes only a part of the warlike action, and stands, therefore, for the general epithet *δαίφρων*, *πολιμικός*, &c." The poet brings the special prominently forward, because it occupies the imagination more, and presents a definite image to the fancy." St.

133. *ἰκπίρσαι*, to destroy utterly.

135. *καὶ δὴ* is used in passing from the general to the particular.

136. *σου* denotes an undefined place.

137. *προτιδίγμιναι*, expecting us.

139. *ἀλλ' ἄγισθ'*. "Not only the connection of the second with the third person, but also the including of Agamemnon himself in the number of those who are to obey, is to be noted. This including himself is a part of the craft with which Agamemnon wishes to turn the feelings of the Achæans in favor of remaining, against the express summons to depart." St.

141. *οὐ γὰρ ἔτι*, for no longer shall we take, i. e. we formerly hoped we should take, but now circumstances have changed, and there is no longer any such hope for us.

146. *ἰπαίξας*, when it rushes on from the clouds. "The particle *ἰπ'* expresses not the height, but the distance, of the clouds." St.

147. *βαθὺ λήϊον*. St. explains, a wide-extending harvest-field; perhaps rather, a deep harvest, or, as we say, a heavy harvest. *λήϊον* is the subject of *ἡμῶν*, and *ἰπ'* expresses the bowing down of the ears.

148. *λάβρος*, violent, tempestuous, used adverbially. — *ἡμῶν*, falls. The figure is bold and highly poetical.

153. *ὄρροῖς*, channels, through which the ships were launched.

154. *οἶκαδὲ ἱμίνων*, eager to return.

160. *ἐυχολήν*, properly a vow; hence, a thing to be desired, something to be boasted of, a boast.

165. *ἀμφιπέλισσας*, rowed on both sides. Sometimes rendered *swift*.

171. *μιν....πρωδίην*. The accusative of the whole is often followed, in the same construction, by the accusative of a part.

175. *ἐν....πυρόντις*, rushing on board. A dative with the preposition *ἐν* is here used after a verb of motion to indicate the rest which follows the

motion ; in the ships, having rushed on board them. Lit. having fallen ; a word expressive of the haste and confusion of the going on board.

183. βῆ δὲ θάσσιν, lit. he went to run, he started off. — τῆν δ' ἐκρίμισσιν. "Here every thing is in a hurry, except the poet, who, by the faithful delineation of such traits, which contrast with the passions of the actors, and are only accidentally connected with their doings, brings into the picture that repose which is preëminently called the Epic." Näg.

188. ἴστυνα, followed by the opt., whatever man he might find, or as often as he found any one.

190. παπὸν ᾄς, like a base or low man, or coward.

195. μήτι χολωσάμενος. Supply some word, beware, lest, &c.

200. ἀτρεΐμας ἦσα, sit quietly.

204. οὐκ ἀγαθόν. This adjective agrees with some neuter noun understood. The construction is a common one.

210. Αἰγυιαλῆ, &c. This is a finely descriptive line.

212, et seq. The character of Thersites is skilfully drawn. All the traits are so lively, that the image stands before us like some absurd being whom we have ourselves seen. It has been justly remarked by the critics, that the poet displays great judgment in representing the opponents of Agamemnon in the character of so base a personage, since nothing could more effectually reconcile the Greeks to the continuance of the war than the ridiculous turbulence of Thersites.

213. ἔδῃ means here more than knew. It implies the giving utterance to what was known.

214. ἐκρίζιμνασι. "This infinitive denotes one out of many of the consequences which originated in the quality of character above described." St.

215. ὃ, τι οἱ εἴσατο γαλοῖον, whatever it seemed to him would excite the laughter of the Greeks.

216. αἰσχιστος, the ugliest. — ὑπὸ Ἴλιον ἦλθιν. "This combination of words indicates the lofty situation of the city of Ilium." St.

217. φαλκός. This word is an ἄπαξ λεγόμενον. It is usually translated squinting. Its meaning was known to the ancients only so far as they could gather it from etymology. Buttmann has carefully examined it (Lexilogus), and given strong reasons for interpreting it bandy-legged. This rendering is certainly better adapted to the rest of the description.

219. φαξίς, &c., pointed as to his head, with a head like a cone. — ἰσπύνησθε, Epic perf. from Th. ΕΝΘΩ, or ΕΝΕΘΩ, connected with ἄσπες and ἀσπίς, the fundamental meaning of which, according to Buttmann (Lex.), is to issue forth ; with preposition ἐπί, to issue forth upon, to grow upon, to be upon.

220. ἰχθυετος, he was most odious.

221. *νυκτίσσει*, he was wont to revile.

222. *ἔξιν πικληγώς*, sharply screaming.

223. *οὐ μὴν* = *οὐ μήν*.

224. *ἰσιδάσκω*, &c., to involve the sons of the Greeks in calamities. The Epic form *ἰσιδάσκω* has the causative as well as neuter signification. It takes, in the former, the accusative of the person and genitive of the thing.

227. *γίγα κραισίμιν*, lit. to digest, i. e. to enjoy in quiet, to amass the guardons of war.

245. *ἠνίκασι*, from *ἠνίσσω*.

246. *ἀπεισίμυθε*, loquacious, lit. confused in speech. — *ληγός τις*, applied ironically. "This is an epithet of honor applied to Nestor. There are many expressions which sometimes praise, sometimes censure, because they contain a general idea. Homer has many of these wavering expressions." Wolf.

250. *οὐκ ἔν... ἄγορεύσεις*, you should not harangue, having kings upon your mouth, or as we say, having the names of kings on your lips.

264. *ἀνίκεσι*, unseemly, disgraceful.

266. *ἰδῶθη*, he writhed. — *Θαλιεὸν δί*, the copious tear, lit. the strong tear.

269. *ἀχρεῖον ἰδῶν*, looking foolish.

270. *καὶ ἀχρύνουσί τις*, though grieved, i. e. because they were disappointed in their hope of returning.

275. *ἔσχ' ἀγορέων*, restrained from his harangues.

285. *βροταῖεν*, dat. of the person in whose presence an action is performed, or in whose eyes a thing is so and so.

291. This is an obscure line. Literally, *Assuredly it is a woe to return afflicted*. Wolf explains it, *Truly it is a hard thing if one must endure many troubles before he can go home*, or *It is a miserable condition to have to endure hardships so long and then to go home*, i. e. our enterprise unaccomplished. It is sometimes rendered, *It is a grievous thing assuredly to return being overcome or disgusted*, i. e. to give up the enterprise in disgust and return home. *ἀνδύσιντα* agrees with *τινά* understood. Perhaps, however, Odysseus is to be understood as suggesting an excuse for the conduct of the Greeks. In that case the line must be rendered, *No doubt there is hardship enough to make a man go, exhausted with suffering*.

296. *μιμνόντισσι*, part. dat. pl. from *μίμνουσι*.

299. *ἔπι χρόνον*, for a time, i. e. a short time.

302. *ἔσαν... φέρεσθαι*, carried away.

303. *Χθιζέ τι καὶ πρότερον*, yesterday and the day before, proverbial for lately, referring to the pestilence.

305. *ἀμφὶ περί*, round about.

312. *δυσωπεικηνῶντες*, perf. from *ωπείσω*, *hiding themselves fearfully among the branches, or fluttering cowering among the branches.*

314. *ἰλιινά* belongs to *τιτεργῶντες*, *miserably screaming.*

316. *ἰλιεξάμενος*, *having coiled himself.*

318. *ἴφηνι*, *who sent him.*

325. *ἔψιμον, ἐψυείλιστον*, *late, to be fulfilled late.*

330. *τιλιῶνται*, *are accomplishing.*

336. *Γιρήνιος*, so called, from Gerenon or Gerena, a city of Messenia, where Nestor was brought up.

340. *ἐν πυρὶ δῆ*, *in fire, forsooth.*

341. *σπονδαί τ' ἄκρηται καὶ δεξιαί*, *the libations of unmixed wine, and the right hands*; in allusion to the custom of pouring out a libation of pure wine in the ceremony of forming a league, and joining right hands, as a pledge of mutual fidelity after the sacrifice.

348. *πρὶν Ἀργεὸν ἴναι*. This is to be connected with *βουλιώσ' ἰν* in the preceding line, *to return to Argos first, before we know, &c.*

353. *ἰπιδίξ'*. Auspicious omens were supposed by the Greeks to appear on the right.

356. *Ἑλίης ἰερόματά τι στεναχάς τι*. There are two leading interpretations of this passage. 1. *Helen's sorrows and groans.* 2. By considering *Ἑλίης* the genitive of the object, *the sorrows and groans of the Greeks on account of Helen.* The latter is the preferable one.

362. *φῦλα, φεήτραι*. The Athenians were divided into tribes, called *φῦλα*, each tribe being subdivided into *φεατρίαί*, or clans. The words seem to be used here, however, in a more general sense, and the passage means that they should be divided according to their races and clans.

366. *πατὰ σφίαις*, *by themselves*, separated from the rest of the forces.

367. *Θισσισίη*, i. e. *βούλη*, *by the will of the gods.*

370. *μᾶν = μῆν.*

379. *ἴς γι μία*, i. e. *βούλην* to be supplied from *βουλιώσομεν*. — *ἴστωτα*, *then, in that case.*

380. *οὐδ' ἠεαίον*, *not even a little, not a moment.* This speech of Agamemnon is artful and spirited. He first praises the wisdom of the old Nestor; then speaks of his own quarrel with Achilles, doing ample justice to the hero's bravery; then gives the most animated directions to prepare for the coming contest; and lastly threatens the coward who shall shrink from the battle with instant death.

389. *ἀμφιζρότης*. The shields of the Greeks were of sufficient diameter to protect the whole or the greater part of the body, sometimes reaching to the feet.

400. *Ἄλλος δ' ἄλλω*, *some to one god, some to another* (each to his own peculiar god).

409. ἀδελφὸν ὡς ἰκονίῃα, instead of ὡς ἀδελφὸς ἰκονίῃα, for he knew in his mind how his brother was toiling.

410. περιστήσαντο, stood around, or placed themselves around.

412. αἰεῖναι γαίῳν. Verbs which signify to reside or dwell are often followed by the dative of the place without a preposition.

413. The infinitives in this line come under the class of forms of entreating, praying, &c.; but strictly speaking they depend upon some word understood. "Grant," &c.

415. αὐρὸς δῆϊοις. The verb is constructed both with the genitive and dative.

418. Πρηνίς ἐν κοίῃσιν, prone in the dust, i. e. face foremost in the dust.

420, seqq. A sacrifice is here described, not materially differing from that mentioned in Book I. — δίκτο, ep. sync. aor., = ἰδίξατο.

438. ἀγυρόντων, third pers. pl. imper. pres.; found also in Ionic and Doric.

447. Αἰγὶδ'. The Ægis of Athene was a shield, with rows of tassels (Σύσσωι) hanging from the edge.

449. ἑκατόμυξοις, worth a hundred oxen. Before coins were in use, the value of things was expressed by reference to some familiar article of property. Cattle furnished the usual standard.

453. πόλιμος γλυκίων γίνετ', war became sweeter than to go.

455, seqq. The description of the march is adorned with copious, but natural, imagery. The poet employs a magnificent prodigality of similes, all appropriate, and forming an extremely lively picture.

457. Στενωσίος. "This is commonly the epithet of any great phenomenon, whether proceeding from nature or man. Applied to the brass, it does not denote the general qualities of the metal, but rather the dazzling brilliancy of it in the full sunlight." St.

459. πικτηνῶν. "This epithet is indeed necessarily contained in the substantive ἰερὸν, but still, in presenting the picture of the object, it is brought out with special emphasis as a part of the whole." St.

461. ἀμφὶ signifies here, on both sides of.

465. προχίνετο, with middle signification, poured themselves forth, poured forth. The monosyllable χλῶν at the end of the line has a peculiar force.

472. ἐπὶ Τρώεσσι, against the Trojans.

473. διαβήσισαι. The object must be supplied.

477. ἴνα. The infinitive here denotes the object of διακρίσειν.

480, 481. βούτ'...εὐκέρεις. A word of general meaning is here followed by another more specific.

484. The poet now invokes the Muses to aid him in the enumeration of the Grecian leaders and their respective forces. He says that he should

be unable to "describe the multitude (i. e. of the common men), and to name them." The following catalogue was anciently appealed to as a high authority in geographical questions, and is therefore worthy of particular attention. It is interesting for the poetical beauty of the verse, the peculiar order which is followed, and the little characteristic touches, which denote the peculiarities of the several regions.

The catalogue of the ships has generally been considered as forming a part of the regular plan of the Iliad. It is a sort of muster of the forces, and an enumeration of the leaders under whose guidance the war is to be carried on. Others, however, as Wolf, regard it as a separate poem, or document, and ascribe the composition to another author. He thinks it a historical document, unconnected with the rest of the Iliad, composed to be delivered in the customary mode of the Epic age. "It is," says he, "a historical song, and so the Greeks regarded the piece as an important geographical monument. Long commentaries were written upon it, all of which, however, have perished. . . . The Greeks gave to this piece the name of *Bæotia*. The reason for this is, that the enumeration begins with the Bœotians, and the reason for this again is, that the Greek fleet starts from Aulis, a Bœotian harbour."

The Bœotians are first enumerated, beginning with the towns on the eastern coast. Proceeding westward, the Phocæans next occur, then the Locrians, with their several towns. The poet now moves eastward, and enumerates the Eubœans, and their several towns, affixing to many of them epithets descriptive of their situation or productions, or some other characteristic circumstance. Turning his course towards the Peloponnesus, he comes to Athens, then to Salamis, then to Argos and other towns in the province of Argolis, then to Mycænæ, and Corinth, and Sicyon. It is to be remarked, however, that the description proceeds more in the order of the large towns or cities, than in reference to the boundaries which were afterwards established between the several regions. Then follows the description of Lacedæmon, Pylos, and the neighbouring towns on the southwestern extremity of the Peloponnesus. Proceeding northward, the poet comes to the Arcadians; and it may be observed, as a proof of his minute accuracy of information, that he says Agamemnon gave them ships because they had never concerned themselves in naval affairs. Arcadia was an inland province, nowhere touching on the sea. This is a small circumstance, but valuable, because it shows the fidelity of the poet in matters of fact. Northwest of Arcadia lie Elis, Buprasium, &c., which follow in the enumeration; then the islands called Echinades, which lie near the mouth of the river Achelous, and, as Homer expresses it, *οἰσην ἄλεις*, "Ἡλιδος ἄντρα. We have now followed the poet through the Peloponnesus, southward on the eastern

coast, then northward through the interior and along the western coast: We now arrive at the dominion of Odysseus, Cephallenia, Ithaca, Neritus, &c.; then turn to the continent, and come to the Ætolians, the subjects of Thoas. We must now retrace our course to the south, and visit the islands in the Ægean Sea, the dominions of the renowned Idomeneus, Crete, the island of a "hundred cities." Following the course of the enumeration, we find ourselves on the celebrated island of Rhodes, from which Tlepolemus led his bands, with many other islands in its neighbourhood. Having gone over the islands, the poet leads us next to the important dominions of the "swift-footed, godlike Achilles," which lay on the north of all the nations hitherto enumerated, Pelasgic Argos (so called to distinguish it from Argos in Peloponnesus), Alus, Alope, &c., and Hellas, "abounding in beautiful women." This last name became afterwards common to all Greece. Next comes the dominion of Protesilaus, lying on the coast. This hero was celebrated for being the first who was slain in the war. He was killed while leaping from his ship upon the Trojan shore. Proceeding northward, we come to Pheræ, and the lake Boibeis, whose forces Eumelus commanded. Still farther north, and along the coast of the Thermaic gulf, lay Methone and other parts of the kingdom of Philoctetes. In the west of Thessaly were Tricca and Ithome, whose forces were commanded by the sons of Æsculapius, celebrated for their skill in medicine. In the northern part of Thessaly are Argissa, Gyrtone, Oloosson, &c.

Then proceeding to the northwest, we come to the region of the "stormy Dodone," and the river Titaresius, which flows into the Peneus "without mingling its waters." And last of all are the Magnetæ, who dwelt in the neighbourhood of "the Peneus, and the leaf-shaking Pelion." It will thus be perceived that the order of enumeration is sufficiently precise for easy recollection, and the details, with respect to early Hellenic geography, are worthy of attention. It is interesting to estimate the combined forces of the Greeks upon this enumeration. Trollope remarks, that the number has been variously given by different authors: Plutarch puts them down at 120,000 men; Thucydides, about 102,000, &c. Now, if we take the whole number of ships, 1,184, and multiply by 120, the number of men in each of the Bœotian vessels, we shall have 142,080 for the whole Grecian army. This is obviously too great; and a much fairer way of estimating it is to take the mean between 120 and 50, the smallest number mentioned, which will give the average 85, and multiply this by 1,184; then we shall have 100,640, or, in round numbers, about 100,000 men.

In the same manner we may trace the nations who were united with the Trojans, and the islands lying near the coast of the Troad. The enumeration is not so particular, nor so regular, as that of the Greeks, nor

does it afford any basis for a calculation of their number. Perhaps this circumstance may still farther confirm the credibility of Homer as to historical facts. He would naturally be more familiar with the traditions relative to the Greeks than with those relative to the Trojans, of whom he might easily learn about as much as he has told us, and could not probably acquire more particular information.

Every thing is now prepared. The two armies are arrayed, enumerated, and ready to engage. The next book shows how the battle was interrupted by the proposal of a single combat between Menelaus and Paris.

ILIAD, III.

THE scenes in this book are described with great spirit. The figures are graphic and beautiful, and the mind of the reader is borne along with breathless interest over the sonorous verse.

1. *κίεμης* for *κίεμῆστας*, were arrayed.

6. Ἄνδρες Πυγμαίους. "They are placed by Aristotle and Strabo on the banks of the Nile, and the Scholiast describes them as a diminutive race of men in Upper Egypt, who assemble in their fields for the purpose of scaring the cranes from the corn, at the time of their periodical passage to the warmer climate of the south." Trollope. "The cranes, in order to escape from winter, at this day, turn their course to Africa." Völcker, Über Homerische Geographie und Weltkunde, § 48.

18. *κίεσθμῖνα* for *κίεσθμῖνα*, pointed or armed with.

28. *φάτο γάρ*, &c., for he thought to avenge himself upon the wrong-doer.

35. *παρῖος*. The verb takes two accusatives, viz. the whole and the part.

39. *Δύσπας*, unhappy Paris. *Δυς* is compounded with other words, and sometimes with proper names, as in this instance.

57. *Δάϊες ἔσσο χιτῶνα*, you would have put on a coat of stone, i. e. you would have been stoned to death; a punishment in the East often inflicted by an excited populace.

64-66. Several words are here employed in an unusual sense. Literally,

Do not bring before me (i. e. reproach me with) the desirable gifts of golden Venus.

The glorious gifts of the gods cannot be rejected,

Whatever they may give, and no one can acquire them at will.

77, 78. Τρώων... ἰλῶν, he kept back the phalanxes of the Trojans, taking his spear by the middle. "The part of a thing taken hold of is put in the genitive."

83. σειῦραι, he has it in mind, is desirous.

98. διαπραθήμεναι, to be reconciled, or to bring the war to a close.

99. πείσασθι. Various explanations are given of this form; 1st, for πείσασθε; 2d, for πεισάσθε, perf. mid. of πείσχω; the latter is correct.

100. ἀρχῆς, the beginning of the war, gen. of source.

103. εἶπει, Epic aorist imperative.

115. ἀμφί, between. This word bears occasionally, but not often, this meaning.

146. Οἱ δ' ἀμφί, Priam, Panthoüs, &c., with their attendants. This construction often occurs.

151. τριπίπτεον. On this insect, Mr. Charles Folsom has furnished the following facts:—

"For an account of this tuneful insect, its habits, and the wonderful apparatus by which its music is produced, see Shaw's General Zoölogy, Vol. VI., p. 149; Kirby and Spence's Entomology, Vol. II., Letter 24, On the Noises of Insects; and especially The Library of Entertaining Knowledge, Insect Architecture, pp. 147—152; Insect Miscellanies, pp. 83—87, 150.

"The τριπίξ or cicāda being scarcely ever found in England, Pope, and all preceding English translators of the Greek and Latin poets, mistook its nature, and wrongly translated it 'grasshopper,' an insect of an entirely different order, and unlike it as well in external form as internal economy. The more recent translators have wisely naturalized the name cicāda. From Dr. Harris, a distinguished American entomologist, we learn (Encyclopædia Americana, Vol. VIII., art. LOCUST), that, in some parts of the United States, it is called 'the Harvest Fly,' and also simply, but very erroneously, 'the Locust.' Mr. Rennie (Library of Entertaining Knowledge, as above cited) has attempted to save it from being ranked among grasshoppers by imposing on it the unpoetical name of 'Tree-hopper'; since it is commonly observed on trees in an open, sunny situation.

"In the Iliad (III. 151). where the eloquence of Priam and his aged counsellors is compared to the song of the τριπίξ, Cowper translates it by the general name fly; and not inappropriately, if we regard the form of its body, its wings and legs, and the sucker (instead of mouth) by which it lives entirely on liquids, as dew and the juices of plants.

“Virgil says:—

‘Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ’;

‘And shrill cicadæ all the woodland tire’ (*Sotheby*);

and various modern poets and travellers speak of their music as an annoyance rather than a pleasure. But the song of the cicada, like the chirping of crickets and the piping of frogs, gives delight by being associated with the season;—*Σίριος γλυκὺς προφήτης*, ‘prophet sweet of summer hours.’”

156. This episode is remarkable for its beauty. The effect of Helen’s appearance upon the aged counsellors is striking and poetical. It must be borne in mind, that Helen was of divine parentage and unfading beauty, and this will explain the enthusiasm which her sight called forth from the old men. The poet’s skill in taking this method of describing the Grecian chieftains is obvious, and the sketches themselves are living and characteristic to a high degree. The reminiscences of the aged Priam, as their names are announced, and the penitential sorrow of the erring Helen, which the sight of her countrymen, and the recollection of her home, her child, her companions, excite in her bosom, are among the most skilful touches of natural feeling.

164. *αἰσίν*, to be blamed.

170. *γίμναιον*, respectable, imposing.

175. *ἐνηλυγίτην*, generally, a child born in old age, but secondarily, a beloved child.

180. *ἰμὸς ἔστι κυναΐσιδος*, &c. A form of expression conveying a sad feeling for the past. The possessive is here used instead of the genitive of the personal pronoun. *He was the brother-in-law of me, shameless*,—if indeed he ever was so related; i. e. I am now so degraded that I almost doubt whether such a man ever was connected with me.

183. *διδμήματα*, pluperf. pass. from *δαμάω*.

189. *Ἄμαζόνες*, a tribe of warlike women, belonging to the mythical ages. They are said to have lived near the river Thermodon.

206. *σὺ*, concerning you. — *ἀγγελλίης*, gen. of source or cause. It would be difficult to find in poetry or rhetoric a more distinct and beautiful sketch of different kinds of eloquence, than is here drawn in the description of Menelaus and Odysseus.

224. *Ὅ τίνε γ’*. This line is supposed to be spurious. Perhaps it means, *Our admiration was not then drawn to the form of Odysseus, but to the power of his oratory*.

234, *seqq.* Helen sees nowhere in the plain her two brothers, Castor and Polydeuces. Her inquiry is a natural one, and her self-reproach nat-

urally suggests her own disgrace as the cause of their not appearing among the other commanders. The two lines in which the poet mentions their death are simple and touching.

269. *θύματα προστά.* The victims by which the compact was to be confirmed and sanctioned.

273. *τάμνι τείχεας.* One of the first ceremonies of making a covenant was the cutting from the heads of the victims a portion of the hair, and distributing it among the chiefs of the contracting parties.

279. *τίουθεν*, dual, referring to Hades and Persephone. — *ἴσσι*, is used in relation with the plural, a frequent construction, for *whoever of departed men*, &c.

286. *τιμήν*, a tribute. Some understand the following line to mean, *Which shall continue to be paid in coming times*; and such tributes, paid annually, were not unknown to the ancients. Here, however, probably, *Which shall be, i. e. which shall be known or famous.*

330. *πημιδάς*, greaves, for the defence of the legs, fastened with buttons.

372. *ἰχίός*, the thong by which the helmet was fastened under the chin.

376. *κινή*, for *κινή*, empty.

420. *πάρος δὲ Τρωῶν λάθει*, she passed unseen by the Trojan women.

The battle between Menelaus and Paris is thus ended by the interposition of the goddess Aphrodite. The reproaches of Helen are well-timed and deserved. Her penitence and her anger are, however, but momentary.

ILIAD, IV.

THE scene changes to the golden hall of Zeus, where the gods deliberate on human affairs in the midst of revelling.

1. *εἰ δὲ.* At the beginning of a narrative the particle *δὲ* denotes a transition to another subject. — *ἠγορεύοντα*, from *ἠγορεύω*, impf. for *ἠγορεύοντα*.

3. *ἰπιπχίει*, poured the wine. At feasts in the Heroic age, it was the custom for young men to perform the part of wine-bearers, which Hebe is represented as doing among the gods.

4. *διδίχατ' ἀλλήλους*, Epic for *διδίχαστε*, pl. of *δίδομαι*, saluted or pledged each other.

8. *Ἀλαλομένης*. Derived, according to some, from *ἀλαλέω*, to render assistance; according to others, from Alalcomensæ, a part of Bœotia, where stood an ancient temple of Athene. The former is the more generally received explanation.

11. *παρμίμελῶκε*, a Homeric verb from *παρεμέλωκε*, to support or assist.

24. "Ἡρῆ δ' οὐκ ἔχασε στήθος, the breast of Here did not contain her anger. Epic dat. for gen.

43. *ἰπὸν αἰκονεὶ γι θυμῷ*, yielding, but with reluctant mind.

46. *πῆρῃ κῆρῃ*, above, beyond, most of all in her heart.

49. *λοιεῖς*, the libation of wine.

59. *περσεύωσάνην*, = *τιμιωσάνην*, most revered or honored. — *ἀγκυλομήτης*, having deep or inscrutable counsels.

74, seqq. The descent of Athene, and the effect of her appearance upon the Greeks and Trojans, are described with simplicity and fine poetical imagery.

95. *παῖσι*, among all, or in the eyes of all.

107. *διδύγμινος*. In the Epic language this perfect has the sense of the present, waiting for, lying in wait for.

111. *περσώνην*, the tip or end of the bow, provided with a metal ring, to which the string was fastened.

122. *γλυφίδας*, the notch in the arrow, which was pressed against the string. This description, so full of circumstantial detail, is remarkable.

1. The history of the bow, giving in a few words the picture of a hunter lying in ambush and slaying his victim. 2. Then the process of making the bow. 3. The anxious preparation for discharging the arrow with certainty, which was destined to break off the truce and precipitate the battle. 4. The hurried prayer and vow to Apollo, after which the string is drawn, the bow is bent, the cord twangs, the arrow "leaps forth." The whole is described with such graphic truth, that we see, and hear, and wait in breathless suspense to know the result.

124. *κυκλωσείς*. This word expresses the result of the bending of the bow.

141. "Ὡς δ' ἴτε τίς. "We learn from hence that the Lydians and Carians were famous in the first times for their staining in purple, and that the women excelled in works of ivory; as also that there were certain ornaments which only kings and princes were privileged to wear." Pope.

151. *ἄγκους*, the barbs, the barbed head.

161. *ἀπίτσειας*, the aorist instead of the future, or rather, a past tense used in reference to a future action, indicating the certainty in the speaker's mind that the punishment will take place.

166. *ὑψίθρονος*, high-throned, an epithet of Zeus, borrowed from the upper bench of a ship, and meaning properly, sitting on the upper bench.

167. *ἱερμῆν κίγινδα*, his dark or awful shield. This speech of Agamemnon over his wounded brother is full of noble power and touching eloquence. The Trojans have violated a truce sanctioned by a solemn sacrifice to the

gods. The reflection that such perjury cannot pass with impunity, but that Zeus will sooner or later punish it, occurs first to the mind of the warrior. In the excitement of the moment, he predicts that the day will surely come when sacred Troy shall fall. From this impetuous feeling, his mind suddenly returns to the condition of his brother, and imagines, with much pathos, the consequences that will flow from his death, and ends with the wish, that the earth may open before him when that time shall come.

169. ἔχες σίβην, sorrow on thy account, gen. of the source or cause.

176. οἷς, used here in the sense of many a one.

192. θείων κήρυκα. "Cf. I. 334, where the κήρυκας are brought forward as Διὸς ἄγγελος ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, and consequently the meaning of the word θείος may here be assumed to be standing under the divine protection." Cr.

200. παρταίνων, looking round for.

211. ἀγηγίραθ', 3 plural pluperf. pass. of ἀγίρω.

214. πάλιν ἄγιν (for ἄγησαν), were bent back, or, according to Thiersch, broken off.

224. πρῶσσω, to cower.

235. ψευδίζεις, to the false or perjured.

243. εἰσηπίεις, from θάππω, to be astonished or amazed.

259. γηρούσιον, that which is given to old men, or counsellors, i. e. precious.

275. νέφος, a cloud, i. e. a multitude like a cloud. The comparison in the succeeding lines is picturesque, and the description which follows, brilliant.

306, 307. "Ὅς δὲ κ'", &c. And whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (i. e. of the enemy), let him attack with extended spear.

315. γῆρας...ἰμοῖον, old age alike to all. This epithet is applied by Homer to disagreeable or painful things which belong to the common lot.

322. ἀλλὰ καὶ ὧς, but even so, or notwithstanding this.

343. ἀκουάζεσθε, you hear of, i. e. you are first invited, and are always prompt to come.

347. φίλος χ' ἐρόητε, you would gladly see.

371. πολέμιοι γιφύρας, literally, the bridges of war, i. e. the spaces between the contending armies, or the spaces between the ranks of the armies, which are, as it were, bridges between them.

376. This refers to the embassy on which Tydeus went, with Adrastus, king of Argos, and Polynices, to Mycenæ, to ask for succour against Eteocles. This was the Theban war, which took place one generation before the Trojan.

378. εἴ μιν, they, i. e. Polynices and Adrastus.

380. οἱ δ'. The inhabitants of Mycenæ.

382. *αἰ δ'*, Tydeus and Adrastus. — *πρὸ ἰδαῦ*, advanced on their way.
384. *Ἐνθ'...* Ἀχαιοί, Then again the Achæans despatched Tydeus on an embassy, i. e. to Thebes. *ἴπαι* belongs to *στειλάν*. *ἀγγελίην*, acc. of purpose.
386. *βίης Ἐπειοκλήϊης*, a circumlocution for Eteocles himself.
389. *προκαλιζέτω*, challenged. It was a customary amusement of the heroes to try their strength in various games after a feast.
409. *παῖναι*, they, i. e. our fathers.
412. *τίττα*, a friendly term of address from a young to an old man.
422. The comparison with which the description of the battle is introduced is one of the noblest in the Iliad. It presents a striking picture of one of the grandest scenes in nature.
- 446, *σεqq.* This is a most animated description. The onset, the clashing of spears, the shield pressed to shield, the tumult of battle, the shouts and groans of the slayer and the dying, — all are described in words every sound of which conveys the terrible meaning. Then come the exploits performed by individual heroes. The student must bear in mind that the battles of the Heroic age depended in a great measure on the prowess of single chieftains. Hence the appropriateness of the following enumeration.
472. *ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἰδιωπάλκιον*, man grappled with or threw down man.
478. *Θερίπτερα*, originally *Θερίπτερμα*, provision made for parents as a return for support in childhood.
500. *παρ' ἵππων*, from the charge of the swift mares, in Abydos, where, according to a Scholiast, Priam kept a stud. But, according to St., the expression is like *ἀπὸ δὲ ἰχθύων*, with an adverbial signification, *by chariot, or with horse*. If this is right, *παρ' ἵππων* is for *ἰφ' ἵππων*.
511. *βυλλομίνουσιν*. "The addition of this participle at the end of the verse denotes the circumstances under which they could not resist the piercing brass." St.
- 539, *σεqq.* "The turning off in this place from the actions of the field, to represent to us a man with security and calmness walking through it without being able to reprehend any thing in the whole action, is not only a fine praise of the battle, but, as it were, a breathing-place to the poetical spirit of the author, after having rapidly run along with the heat of the engagement." Pope.

ILIAD, V.

THE poet in this book continues the narrative of the first battle, and particularly celebrates the exploits of Diomedes.

1. αὖ. This particle serves to continue the narrative, like δέ, but it has the additional force of suggesting a sort of contrast, or rather, in this case, of introducing something of especial importance.

4. δαῖς, *she* (i. e. Athene) *kindled*.

5. ἀστὴρ ἰσώρειος, *the autumnal star*, i. e. Sirius. This comparison, among many others, shows how constantly the poet's attention was directed to the phenomena of nature. "This star is called ἰσώρειος, *the autumnal*, because it rising, in the middle of July, marked the beginning of the ἰσώρεα, i. e. the season of the year when the grapes and the fruits come to maturity. It lasted until the middle of September, and consequently was quite different from our autumn." Cr.

6. Ὀλισσαῖος, *gen. of place*.

11. εὖ ἰδότες, *well skilled in*. In this sense the part. takes the genitive case.

12. ἀποκεκομμένους, *separated from the rest*.

13. ἀφ' ἵππων, literally, *from their horses*, i. e. *from their chariot*, which was drawn by two horses. In the Heroic age, horses were used only with chariots in battle.

21. περιβῆναι, literally, *to go round*, i. e. *to protect*.

26. κατὰ γιν, *to lead down to*.

36. ἤϊεντος, formed from ἤϊον, *a shore; on the banked*, i. e. *high-banked Scamander*. The epithet is applied to the river on account of its high and steep banks.

49. αἶψονα, *skilled*.

64. Διῶν ἐκ Δίεφατα, *the oracles of the gods*. These oracles are no further indicated in Homer. One by Helenus and Cassandra is mentioned, which forbade the voyage of Paris. This perhaps is the one referred to as having commanded the Trojans to abstain from naval affairs, and devote themselves to agriculture.

67. ἀντιερέ, *through, to the opposite side*.

73. ἰνίον, *the hollow below the back of the head*.

74. ὑπὲρ γλώσσης τέμεις; the construction is, ὑπὲρ τῆς γλώσσης. The spear passed through *and cut out his tongue*.

85. Τυδίδη. The activity and energy of the hero are vividly described. The simile of an overflowing river, sweeping all before it, presents a lively image of his exploits on the field of battle.

92. ἔργα αἰζηῶν, *works of the youths*, i. e. *cultivated fields*, and all that belongs to farms.

113. *σσερωτοῖο χιτῶνος*, from *σσερίθω*. A species of breastplate strengthened with pieces of metal, and joined by hooks, so as to be *flexible*.

117. *φίλωνι*, imp. 1 aor. mid. Epic, as if from *φίλω*.

119. *ἴσαλι φθάμινος*. The aorist middle participle used in the sense of the active; *anticipated me*, hit me first.

135 - 139. The comparison of Diomedes to a lion among the sheep-folds, and the description of the terror of the flocks, are finely executed.

154. *ἐπὶ κτιάτῃσσι*, in possession of his estate.

158. *χρηῶσται δὲ*, the relatives or heirs of a childless man.

178. *ἰεῶν*, on account of sacrifices, i. e. neglected.

182. *αὐλώσιδί τι*. The upper part of the helmet was composed of the *λίφος*, the crest, and the *φάλας*, the cone. The helmet is called *αὐλώσις*, because it has an orifice or tube of metal, *αὐλός*, into which the crest is secured. It appears, from the epithets frequently applied to helmets, that the crest was generally made of horse-hair.

252. *φίλωνδ' ἀγέριε*, do not counsel me to betake myself to flight.

262. *ἔξ ἄντρογος*. The *ἄντροξ* was a rim that ran round the chariot, with a hook or peg in the centre in front, by which to fasten the reins.

292. *γλωῦσσαν γεμυμένην*, the root of the tongue.

302. *χιεμάδιον*. "That the Homeric heroes used stones in battle, if they could accomplish nothing by their ordinary arms, is a circumstance that frequently occurs." Cr. Mr. Mure, in his interesting Tour in Greece, describes the *χιεμάδια* as abounding in the plains of Acharnania, and as being constantly used by the natives as weapons of offence and defence. "It is," says he, "to these stones that travellers and the population at large instinctively have recourse, as the most effectual weapon of defence against the dogs. Those selected are seldom smaller than a man exerting his full force can conveniently lift and throw with one hand,—a class of weapon by consequence most aptly and concisely designated with Homer by the term *chermadion*, or handful, and which the *agoghates* and peasantry, like the heroes of old, are in the habit of hurling with great force and dexterity. The weapon is the more effectual, owing to the nature of the rock itself, broken as it is in its whole surface into angular and sharp-pointed inequalities, which add greatly to the severity of the wound inflicted. This property is also very aptly described by the epithet 'rugged' or 'jagged,' which Homer familiarly applies to the *chermadia* of his heroes. Nor is the use of this primitive weapon confined to engagements with the brute species, but also extends to those between man and man, in extreme cases, when none of a more convenient nature is at hand. It was a personal familiarity with this joint feature of Hellenic nature and Hellenic manners, that first conveyed to my mind a clear and vivid impression of that per-

petually recurring incident of Homer's battles, where the combatants, when momentarily unprovided with their regular missiles, at once resort to the substitute which their native soil so abundantly supplies." Vol. I., pp. 95-97.

306. *ἰσχίῳ*, the hip-joint, *κετύλην*, the hollow of the hip-bone, into which the thigh-bone is inserted.

335. *ἰωρεξιάμινος*, attacking him with extended spear.

364. *ἄκηχημίην*, Epic for *ἄκηχημίην*.

387. *κεράμω* here means a cavern.

416. *ἰχῶ*, acc. for *ἰχῶρα*. The meaning and construction of the line is, *She said, and, with both her hands, she (Dione) wiped away the ichor from the hand (of Aphrodite).*

453. *λασιόια*, small and very light shields.

487. *ἄψισι*, the meshes.

499. *Ὠς δ' ἄνιμος*. This is a simile of great beauty. The poet always draws his comparisons from objects which were the most familiar to the sight of men in that age. The ancients did not thresh out their grain in barns, but employed oxen to tread it out in the open field. They then winnowed the wheat from the chaff, by throwing it up when the wind blew freshly.

522. *νεφίλῃσιν ἰαικόντες*. The comparison is true and striking.

526. *πνοιῆσιν*. This line describes, with sound corresponding to the sense, the whistling of the winds as they scatter the clouds by their blasts.

530. *αἰδιῦσθε*, respect each other, i. e. be ashamed to fail in your duty in the presence of each other.

554. *λίοντι δύο*. The comparison of the two brothers to two mountain-nurtured lions is very fine, and the description which follows is characteristic.

579. *κληῖδα*, the collar-bone.

586. *κύματαχος*, headlong.

620. *λάξ προσβάς*, treading upon him, generally explained, with his heel.

661. *μαιμάωσα*, part. pres. from *μαιμάω*.

686. *οὐκ ἄρ' ἴμιλλον*, I was not destined.

698. *κίκαφηόνα*, for *κίκαφηόνα*, fainting.

709. *περὶ γέγυς*, in the neighbourhood of.

723. *ὀκτάκνημα*, having eight spokes.

724-729. *ἴνυς*, the circumference of the wheel, the felloes; *παίσσωρα*, the tire; *πληῆμυκε*, the nave and boxes; *δίφρες*, the body; *ἄντυγες*, the borders, or rims; *ρῦμς*, the pole.

733. The description of the Ægis of Athene is highly wrought. The symbolical devices of Terror, Discord, Violence, and Pursuit give it a most warlike appearance; and the wonder is raised to the highest point, when

the poet declares the helmet of the goddess to be sufficient for the warriors of a hundred cities (v. 744). The remainder of the description — the goddess seizing her mighty spear, and mounting the flaming car, the opening gates of heaven, the Hours — are sublime conceptions, and expressed in magnificent language.

751. ἀνακλῖναι, to remove the thick cloud, and ἐπιθῆναι, to spread it over the heavens. The expressions are used of opening and shutting the gates of heaven.

770-772. These lines are quoted by Longinus as an example of the sublime.

817. ἀκήριον, heartless, or rather, disheartening, dispiriting.

834. τῶν δῖ, i. e. the Greeks.

851, 852. Πρὸσθεν....χαλκίῳ, in front, Ares assailed him with extended spear, over the yoke and reins.

859. Ares is wounded, and shouts as loud as nine or ten thousand men. This is bold, but the poet is describing the voice of the god of war. The description (864-868) completes the picture with wonderful liveliness and even grandeur.

ILIAD, VI.

IN this book the battle is continued. It contains also the remarkable episode of Glaucus and Diomedes, and that unequalled passage, the parting of Hector and Andromache.

1. οἰῶθι, was left alone, i. e. by the gods.

4. Σιμόεις. The Simoïs and Xanthus were two rivers of the Troad, which formed a junction before they reached the Hellespont. The Simoïs rose in Mount Ida, and the Xanthus had its origin near Troy.

14, 15. Axylus was distinguished for his hospitality. This trait was characteristic of the Oriental nations, and as such is spoken of by the ancient writers. The right of hospitality often united families belonging to different and hostile nations, and was even transmitted from father to son. This description is a finely expressed tribute to the generosity of Axylus.

17. ὑπαντιάσας, assisting or protecting.

24. παῖτιον, illegitimate, or rather one whose father is unknown.

39. βλαφθῖντι, impeded by.

40. ἔξαντ', having broken.

47. ἐν ἀφροῦ, in the house of my wealthy father.

56. *ἔριστα*. Spoken ironically, in allusion to the wrongs Menelaus had sustained in his domestic relations.

62. *αἴσιμα*, *justice*, what is merited by the enemy.

72. The Greeks begin to gain the advantage over the Trojans. Helenus, the chief of the soothsayers, directs Hector to enter the city, and cause the Trojan women to assemble in the temple of Athene, with a splendid robe for a propitiatory offering, and to promise a sacrifice if she will stay the victorious career of the son of Tydeus.

117. *τύπτει*, *struck against*; *δίεσμα κιλαιόν* is the nominative. This and the following line set Hector vividly before us, as he walked.

118. *ἄνυξ*, *the rim*, the edge or border, made of hide, in apposition with *δίεσμα*, in the preceding line.

119. The episode of Glaucus and Diomedes is remarkable in several respects. At first sight, it seems improbable that two combatants, eager to engage, should hold a dialogue of this description; and accordingly we find a writer in the Edinburgh Review objecting to and ridiculing it, as in the highest degree absurd. It must be remembered that Homer is describing the manners of an ancient Heroic age, and not of the nineteenth century. His battles are not like those of Waterloo and Austerlitz, the result of scientific calculation, and dependent on the movements of masses of men, giving but little scope to individual prowess, and, above all, are not decided by powder and bullet. They are the battles of an age of simplicity, in which the personal valor of the chieftains bore a distinguished share. It happened, not unfrequently, that opposing chieftains singled each other out, and fought hand to hand, after holding parley, and putting various interrogatories to each other. This has indeed occurred in the skirmishing warfare of the last Greek revolution. It cannot be deemed improbable that two warriors, whose fathers had exchanged courtesies and pledges of the sort here described, and who therefore stood to each other in the relation of guests, should meet on the field of battle, and, upon inquiry, find themselves to be thus related. The peculiar sacredness of this tie would cause them at once to suspend hostilities, and perhaps exchange tokens of friendly recognition. On the whole, this episode, so far from being an unnatural and improbable excrescence, is a relief to the carnage and confusion of the battle, and presents a beautiful picture of a peculiar feature of ancient society.

143. *ἄλιθρον πείραθ' ἴκηαι*, *that you may come to the end of death*.

150. *δαήμεναι* for *δαῖναι*, 2 aor. pass. from *δαίω*. After this some word must be supplied. "If you wish to know, *know*, or *I will tell you*."

168. *σήματα λυγρά*, *deadly signs*. Some suppose that alphabetical writing was unknown in the Homeric age, and consequently that these

signs must have been hieroglyphical marks. The question is a difficult one, and the most distinguished scholars are divided in opinion. To some it seems improbable that a poem of the length and general excellence of the Iliad could be composed without the aid of writing; and yet, we are told, there are well authenticated examples of such works being preserved and handed down by traditional memory. However this may be, we know that the Oriental nations were in possession of the art of alphabetical writing at a very early period, and it is not improbable that the art may have been introduced at least into occasional use in Greece before the Trojan war. Inscriptions as early as the seventh century before Christ are known to exist. It cannot, then, seem very improbable, that the author or authors of the Iliad should also have been acquainted with this art. Whether they used it to record and perpetuate their poetical compositions is another and more difficult question. The student may find the subject amply and learnedly discussed in Wolf's Prolegomena, Wood's Essay on Homer, &c., and the arguments on both sides very concisely stated by H. N. Coleridge, in his Introduction to the Study of the Classics. The various questions connected with the origin, character, history, and growth of the Homeric poetry have been handled with much ability, especially among recent authors, by those eminent German scholars, Nitzsch, Lachmann, K. O. Müller, and Wilhelm Müller.

169. *πίνακι πτυκτῷ, a folded tablet.* The nature of this folded tablet cannot at this day be precisely determined. The expression is one of those on which the discussion of the use of writing in the Homeric age turns. It may be observed that *γράφω* means originally *to mark* or *scratch*, not *to write*; so that it may be used of making hieroglyphic figures, or conventional signs of any description. *σημάματα*, also, is a general term, meaning only *signs*, without specifying their nature. Wolf (Prol., p. 86) says,—"I think it very probable that already certain symbolical marks had been agreed upon among relatives, by which they could communicate their wishes on the most important matters to each other; and especially this kind, *ὑπομνηστικῶν σημάτων*, was invented in an age in which punishment for killing and the wreaking of private vengeance in personal animosities were enforced with dreadful severity." He is inclined to think that the tablet was of wood, with marks rudely cut upon it, which conveyed with sufficient distinctness the deadly meaning. A waxen tablet, he says, can hardly have been intended, because it is the poet's custom to designate any such product of art by some descriptive epithet. At any rate, the tablet must have consisted of two plates or leaves, which could be shut up and sealed. There is no trace in the Iliad to indicate the use of writing, further than this.

194. *εἰμυνοί*. It was usual to appropriate tracts of land, called *τεμίνα*, for the distinguished services of the great men in the Heroic age. This word afterwards acquired the signification of *a spot sacred to some divinity*.

222. *Τυδίαια*. Verbs of remembering, which ordinarily govern the genitive, sometimes take the accusative.

234. *ἔξλιπε*, *took away*. The expression appears to be a familiar one, like the English "to take away one's wits." Porphyrius, however, and after him Eustathius, thinking this sense unworthy of the poet, explain *φρίνας ἔξλιπε* by *φρίνας ἔξαιρίωνος ἰαρίωνος*, i. e. *he made his thoughts lofty or excellent*; so lofty that he cared nothing about the superior value of the arms which he gave in exchange for those of Diomedes. This explanation has been adopted by several modern critics, but it is too far-fetched and inconsistent with the simple conceptions of the Homeric age. The heroes were shrewd fellows generally, and knew how to drive a good bargain. Homer means doubtless to say, that Glaucus was not as sharp as he should have been; and the thing was so remarkable, that the way to account for it, as for all extraordinary events, was to suppose some god had a hand in the proceeding. The poet seems to think the oversight so great, that Zeus himself must have robbed Glaucus of his senses.

236. *ἑκατόμυχοι*, *worth a hundred oxen*, for those *worth but nine*.

The episode is now completed, and the narrative of Hector's visit to the city is resumed. The description of the Trojan wives and daughters gathering around him, to inquire the fate of their friends in the war, has much natural beauty, but is lost in the incomparable pathos of the following scene between Hector and Andromache.

242 - 244. *δέμον* means the whole establishment of Priam. — *ξερῆς αἰθούσῃς*, *porticoes or piazzas*, made of polished stone or marble, and running along the house on either side of the door. — *θάλαμοι*, *apartments* opening upon the piazzas.

247. *αἰθῆς*, *the outer hall or court*, upon which the piazzas looked.

251. *ἠπιόθυτος*, *gentle*; *lit. one who gives kindly*. The incidents in this little scene, occurring by such a natural chance, are simple and touching. They display the power of a great master in the art of representing the feelings of the human heart.

285. *φρί*, *subject of the infinitive*.

322. *ἄφύωντα*, *handling*. The employment in which Hector finds Paris engaged is extremely characteristic.

331. *σφίσι*, *genitive of material*.

344. This address of Helen to Hector is in fine keeping with her character. H. N. Coleridge (Introduction to the Study of the Greek Classic Poets) says: — "Few things are more interesting than to observe how the

same hand that has given us the fury and inconsistency of Achilles gives us also the consummate elegance and tenderness of Helen. She is, throughout the Iliad, a genuine lady, graceful in motion and in speech, noble in her associations, full of remorse for a fault for which higher powers seem responsible, yet grateful and affectionate towards those with whom that fault had connected her."

351. *ᾗδῃν, knew, regarded, or rather, in this place, felt.*

365. *Καὶ γὰρ ἰγών.* Hector, having performed his public duty, by directing his mother to supplicate the goddess Athena, and by calling Paris from his idle employments, now hurries to an interview with his wife, having a presentiment that he shall come back no more. This conduct was worthy of him to whom the city looked for support and deliverance. No private tie, however strong, could long keep his attention from a public duty. That duty performed, he yields to the impulses of the heart, and rushes to his home. Andromache is gone, in her anxiety and sorrow, to the tower. The hero turns thither, and meets her at the Scæan gate. The nurse is with her, bearing on her bosom the young Astyanax, the hope of the city, "the loved child of Hector, like a beautiful star." The father looks upon his son in silence, and smiles, while the mother stands by in tears. The address of Andromache to her husband is full of natural and touching eloquence. She calls up the sorrowful recollection of her slaughtered father, her brothers, and her mother, slain by Artemis, after her release from captivity. Hector is now "her father, mother, brother, husband,"—her all; and she tenderly entreats him to protect the city, and not expose himself to death on the plain. The reply of Hector is full of lofty sentiment, and fine and generous feelings. He forebodes the destruction of Troy, and then pictures to himself the desolate condition of his gentle wife. The anticipation is woful to him, the picture is heart-rending; he looks forward, and sees her, in imagination, reduced, by strong necessity, to be the menial of another, plying the loom, or drawing water from the Messeis or Hyperea, as a slave, in Argos. He imagines one of the hostile nation, looking upon her as she weeps, and exclaiming, "This is the wife of Hector, the bravest of the Trojan warriors," and prays that he may repose in death before hearing of the unhappy doom which he has just pictured.

The incidents which follow are simple but exquisite. Hector wishes to take in his arms his beloved son; but the child, terrified by the glittering armor and the waving crest, clings to the bosom of the nurse. This calls a smile upon the countenance of the parents, who are thus, by a happy stroke of nature, made to forget, for a single moment, the gloomy state of public affairs, in affection for their offspring. Hector lays upon the

ground his shining helmet, caresses his son, and utters a prayer natural to an ancient patriot and warrior. He places the child in the arms of his wife, who receives him upon her fragrant bosom, in the poet's inimitable language smiling tearfully (*δακρυῖν γιλάσασα*).

The moment of separation draws nigh. Hector, in compassion for the distress of his wife, utters such consolation as the case will bear, urges her to return to her domestic employments, and departs for the field of battle. Fearfully she directs her steps homeward, casting a frequent look behind, in the direction of her departing lord. Arriving at her door, she finds her maidens assembled, and all together "lament the living Hector as the dead," for they suppose he will come back no more. Such is an outline of the scene between Hector and Andromache; an episode, which, for true and unaffected pathos, delicate touches of nature, and knowledge of the human heart, has rarely been equalled, and perhaps never surpassed.

490 - 492. "These words, with which Hector dismisses his wife to her domestic labors, seem, according to our modern feeling, too rude and hard. But we must not forget that those natural men took no thought of softening an idea in the expression, whether it contained praise or censure; that the relation of the wife was a much more subordinate one, and that this command of Hector implies the wish to dissipate the sorrow of his wife by labor." Cr.

506. Ὠς δ' ἔστι. This comparison is a lively one, and presents forcibly to the mind the dashing and splendid bearing of Paris. — *στῆνός ἵππος, a stabled horse*, that has been long confined in the stable.

508. λούσθαι ὑψηλοῖς ποταμοῖς, *to bathe in the swift-flowing rivers*. This verb, and several others, are constructed with a genitive or dative indifferently.

516. ἰέριζι, *met with, or spoke with*.

523. Ἄλλα ἰπὸν μισθῖς, *but you willingly remit your efforts in the war, and are not willing to labor*.

528. Κεῖτ' ἤρα στήκαται ἐλευθερον, *to set up, or place the goblet of freedom*, having freed our city from the beleaguering of the Greeks. It may be observed that Hector begins to resume his hope of success, and his warlike spirit is roused again, as he approaches the field of action. The depressing effect of his interview is wearing away from his mind, and he is already prepared for the battle with Ajax which awaits him.

ILIAD, VII.

THE poet completes the narrative of the first battle.

1. ἐξίσουσε, sallied forth.
4. ὡς δέ. The arrival of the two heroes is as welcome to the longing Trojans, as a favorable breeze to sailors wearied with beating the sea with their oars.
5. ὑξίσσης ἰλάτθουσιν, with their polished firs, i. e. oars made of the fir-tree.
12. σσιφάνης, the exterior rim of the helmet, hence the helmet.
26. ἰσσελάτεια, literally, giving our strength or aid.
30. τίμωρ, the end, the fate.
45. μητιώουσιν, participle from μητιώω, and a frequent poetical form.
52. πόντον ἐπισσιῖν, to overtake fate or death, to be slain.
63. φεῖξ, the rippling of the waves caused by the zephyr.
80. λαλάχουσι, cause to share in, impart, bestow upon.
83. κρεμίσω, suspend, as a trophy. It was a custom to consecrate the armor taken from the enemy to the gods, and to hang it up in their temples.
86. Σῆμά τί εἰ χιύουσιν, raise a mound or tomb for him. It was common in the Heroic age to raise these monuments in honor of distinguished chieftains.
96. Ἀχαιίδης. It was a common form of reproach, in the mouths of the leaders, wishing to instigate their followers by shame, to call them women, not men, as here; the second being an emphatic repetition of the first.
117. ἄδυσς, Epic for ἀδήςς, fearless.
118. γίνω κάμψουσιν, bend the knee, a graphic expression for to rest from the conflict.
124. The character of old Nestor is one of the most consistently preserved in Homer. Having had a reputation for eloquence, he loves to hear himself talk. He rarely makes a speech without recurring to the brave deeds of his youth, which he dwells upon with the fondness, and sometimes garrulity, of the privileged old man; and he is always sure to receive a very polite compliment from his audience. Sometimes his stories get involved in the meshes of minute incident, from which it is difficult to disentangle them.
130. αἰεταί, 3d sing. opt.
171. Nestor, the wise counsellor, advises them to decide by lot who shall meet the valiant Hector. — πικράλαχθε, from πικράσσω, which, in the passive, with κλήρω, means to decide by lot. "The expression, κλήρω πικράλα-

χθαι, to decide by lot, occurs also Od. IX., 331. Aristarchus and some of the old commentators read here *πιπάλασθαι*, because they were of opinion that the form *πιπάλασθαι* can only mean to be stained. According to others, *πιπάλασσιν* means not only to stain or besprinkle, but also, like *βάλλειν*, to hit, in general; hence *κλήρω πιπάλασθαι*, to let one's self be hit by a lot, to cast lots." Cr.

184. *ἰδιζμα*, from the left towards the right.

198. *νήϊα*. "The heroes, like the knights in the Middle Ages, were carefully instructed in the use of arms." Cr.

199. *ἴλωμαι* is often used in the sense of *I believe*, or *I think*. The use of the word, however, is not unlike the Americanism, *I expect*, applied to what is past.

212. *Μιδιών βλασυρῶσι προσώπασι*, smiling with his grim countenance, darkly smiling. The dative case is formed as if from *πρόσωπας*. The force of the expression is increased by the use of the plural.

238. *εμμησαι βῶν* (for *βῶν*), to wield my ox-hide, i. e. shield.

241. *μίλωνσθαι Ἄρηϊ*, to fight, a figurative expression borrowed from the war-dance, accompanied with music or singing. The dance and the battle are often compared.

255. The description of the conflict in this and the following lines is animated by the fiercest spirit of war.

270. *μυλειδίῃ*, huge, large as a mill-stone, or like a mill-stone.

272 - 276. "The appearance of the two heralds was explained in different ways by the ancients. The best view is that of Heyne, who suggests that the chieftains in both armies, as this duel could only prove the bravery of the heroes, which had now been sufficiently displayed, had taken care for both, and, as the night approached, despatched their heralds (here like the modern seconds) in order to put an end to the conflict." Cr.

279. The interference of the herald to stop the progress of the battle shows in what consideration the dignity of this class of men was held. The reply of Ajax, his willingness to cease provided Hector will propose it, since he is the challenger, have something of the spirit of chivalry.

298. *Θῆεν δέσπονται ἄγῶνα*, will enter, or take part in the sacred assembly, i. e. the procession of Trojan women, who were to resort to the temple of Athene to supplicate the pity of the goddess, and to pray for Hector's safe return. The address of Hector, and the separation with a mutual exchange of presents, are worthy of the generous combatants.

310. *ἄσπεριοντι*, not expecting.

327. Nestor proposes that a truce shall be agreed upon for the purpose of disposing of the dead, who now overspread the plain. This proposition is made partly with the design of gaining time for the erection of fortifica-

tions against the assaults of the Trojans, who, under the guidance of Hector, and in the absence of Achilles, have become formidable and audacious.

348. The speech of Antenor contains one of those delicate touches of nature for which Homer is remarkable. He is conscious of the perfidious part which his countrymen have played, in violating the truce, and distrusts the success of their cause. He consequently advises the restoration of Helen.

371. *ἰγρήγορθι*, an Epic form for *ἰγρηγόρασι*, *be vigilant, watch*.

402. *ἔλιθρον πείρατ'*, for *ἔλιθρος*, or *τείλιος ἔλιθρος*, *utter destruction*.

410. *πυρρὸς μιλισσέμεν*, *to gratify or to favor with the funeral fire*.

421. Here is a very brief, but lively, picture of the two parties, doing honor to the remains of their slaughtered comrades.

443. The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Poseidon, the Earth-shaker, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Zeus to destroy it.

467. *ἐκ Λήμνου*, from *Lemnos*. "The Greeks carried on a friendly intercourse with Lemnos, probably because, on their voyage, they had landed and had been received in a friendly manner there." Cr.

472. *εἰνζόντα*, *purchased wine*. The enumeration of articles in the following lines shows that trading was not carried on by means of coined money, but with brass, iron, slaves, and the like.

ILIAD, VIII.

THE second battle is narrated in this book. It is called *πέλος μάχη* because the fight is broken off by the coming of the night.

1. *πρῆσιππιλος*, *saffron-robed*, an epithet of Aurora, supposed to designate an earlier hour than *ροδοδάκτυλος*. "The grammarians find here an allusion to the ruddy or deep yellow color of the early morning. Moreover, purple and yellow were among the colors of festal robes." Cr.

8. *διακίρσαι*, from *διακίρω*, *to rescind, to make void*.

12. *πληγίς*, *smitten*, i. e. by the thunderbolt.

13. *Τάρταρον*. "The Tartarus, the Titans' place of terror, is a deep abyss beneath the earth, which lies as much below Hades as Hades is above the earth. That is, we must imagine the earth to be a level plain between heaven and Tartarus. The under or opposite side of the earth is Hades,

and Tartarus must be conceived of as an opposite heaven, which from below arches towards the ends of the upper earth." Cr.

14. βίβραρον, *abyss*.

19. χρυσὴν χευσίνην, *the golden chain*, simply. Many have explained this as an allegorical expression for one of the great laws of nature, gravity, or the attraction of the sun. There is not the slightest probability that any such meaning is intended. All such scientific allusions are quite foreign to the simplicity of the Homeric style.

24. ἀντὶ γαίης, *earth and all*; dative of accompaniment.

27. περί. This preposition is often used to signify *superiority*, as in this passage.

29. ἀγασσάμενοι, *amazed, or terrified at*.

36. ὑποθησάμεθα, *we will suggest*.

37. τισὶ, Epic for εἴ.

43. γίντο, for ἔλετο.

48. Γάργαρον. Gargarus was a part of Ida. — τίμιος, *a sacred spot*, on which a temple or altar stands. This place was celebrated in subsequent times for the worship of Zeus. Several years ago, Dr. E. D. Clarke deposited in the vestibule of the public library in Cambridge, England, a marble bust of Here, taken from the ruins of the temple of Zeus, at the base of Mount Ida. He quotes these lines of Æschylus, in allusion to the same temple:—

Οἷς ἐν Ἰδαίῳ πάγῳ

Διὸς πατρῶν βωμὸς ἴσσι. Clarke's Greek Marbles, p. 48.

54. ἀπὸ δ' ἀνεῶ, *and forthwith*.

56. καὶ ἄς, *even so*, i. e. notwithstanding.

60. The following lines give a spirited picture of the meeting of the armies. We almost hear the clash of shield and spear, the tumult and the groans of battle.

69. χρύσεια τάλαντα, *the golden scales*. The scales were in antiquity, as in modern times, the symbol of impartiality.

70. τανηλεγίης, *causing long repose*.

72. βίσι δ', *weighed down*, according to the ancient conception portending destruction.

75, 76. The omen is terrific, and the description striking.

84. κείριον, *fatal, or vital*.

87. κερσηρίας, *the reins*, by which the *side horse* was guided. "It was usual to attach an additional horse to the side of the chariot, which would therefore be ready to supply the place of either of the other two which might happen to be disabled." Trollope.

94. *μὲν ἄνω βαλὼν*, = *στρέψας ἄνω*, *turning your back*.
96. *γίεοντες*, i. e. *Nestor*.
108. *οὓς παρ' ἄπ' Αἰσίου*, *which I took from Æneas*. Verbs signifying to deprive, and the like, govern two accusatives.
121. *παρὰ*, *near or by*.
122. *ὑπερώησαν*, *started back*.
124. *πέπασαι*, *clouded, enveloped*. It takes a double accusative.
131. *σέπασθιν*, — from *σηπάζω*, derived from *σηαίς*, a *sheep-pen*, — *would have been penned up like sheep*.
162. *ἴδρη*. It was usual at the feasts to honor the chief men with the first seats, and largest and choicest portions of food.
178. *οὐδὲν ἰσμεν*, *worthy of no thought*. Hector, full of courage, and knowing that the omens of heaven are in his favor, exhorts the Trojans to valor, and contemns the ramparts thrown up by the Greeks.
185. Hector, in the excitement of the moment, addresses his favorite horses. "This address," says Crusius, "has been censured as inconsistent with the dignity of the epopee. But if we consider how highly the heroes prized their horses, and that Hector was able only by their help to force his way over the wall and the trench, the censure will appear unreasonable. Besides, it is, as Köppen rightly observes, entirely consonant to nature that a hero, who is on such intimate terms with his trusty steeds, should, in a moment when he expects the most important aid from them, have expressed this wish aloud." Cr. From this speech it would seem that Andromache herself was accustomed to loosen the horses from the chariot, on their return from battle, and to feed them; and from verse 189, unless it is spurious, it seems that the provender was sometimes mixed with wine. It is most probable, however, that the line is not genuine, or at least is out of place.
193. *κανόνες*, *rods*, passing across the inside of the shield, and serving for a handle.
215. *εἰλομένωι*, *crowded, pressed closely together*, horses and charioteers.
222. *μυγαπήτι*. This epithet has given rise to some doubts. Buttmann's explanation is, *μυγαπήτης* = *μίγα κῆτος ἰχθυσα*, *having a large hollow*, then, generally, *large, huge, monstrous*.
223. *γαγωνίμωι ἀμφοτέρωσι*, *so as to speak to the forces on both sides, so as to be heard at either extremity*. The Greek fleet lay along the shore so that Ajax's ships were on the extremity towards Sigeum, those of Achilles at the opposite end, those of Odysseus in the middle.
230. *κεῖται*, *empty boasting*.
247. *ἄντικα δ' αἰετὸν ἦεν*. The application of this is obvious: — the eagle signified Hector; the fawn denoted the fear and flight of the Greeks. Being dropped at the altar of Zeus, it showed that they would be saved

by the protection of that god. "The word *παινεμφαῖος*, says Eustathius, has a great significancy in this place. The Greeks having just received this happy omen from Zeus, were offering oblations to him under the title of the *Father of Oracles*." Pope.

281. *φίλη κεφαλῆς*, *dear head*, an address of endearment, like our *dear soul*.

282. *φύωσ*. This word occurs frequently in Homer in the sense of *help*, *deliverance*, and the like, and sometimes is applied to persons, as here.

287. *δάη*, for *δαῖ*.

306. *μήμων*. The simile is very beautiful. The circumstance mentioned in verse 308, that the head was weighed down by the helmet, adds to the truth of the picture.

336. *εἰφέροις βαθείης δραν*, *drove them back from the trench*, gen. of place whence.

348. *ἀμφισπικισσέρωφα*. This compound has great significancy. It can only be expressed by a periphrasis, — *drove his horses about in every direction*.

353. *κικαθησόμεθ'*, Poet. for *κικησόμεθα*, from *κίδομαι*.

371. *γυνίου*. The attitude of supplication is here alluded to, which was to touch the knees of the person supplicated with one hand, and the chin or beard with the other.

378. *γυθῆσιν προφανείσα*. The participle here is in the accusative dual, referring to the two goddesses, Here and Athens. The expression is idiomatic, and the accusative is governed by the verb, though, strictly considered, it is neuter.

402. *γυιώσω*, = *χολώσω*, *I will lame*.

405. *μάρπηται*, *may inflict*, by overtaking or striking them. That is, the verb, literally meaning only to overtake, includes or implies the rest.

408. *ινκλᾶν*, poetical for *ιγκλᾶν*.

432. "The Hours here appear as the handmaids of Here, as the Graces are associated with Aphrodite, and the Nymphs with Artemis." Cr.

434. *ἀμβροσίησι πάγησιν*, *the ambrosial cribs*. Whatever belongs to the gods may be designated by the epithet *ambrosial*.

435. *ινώσια*, *the outer walls*, on both sides of the entrance.

441. *βωμοῖσι*. These were *pedestals* or frames, the word meaning not only *altar*, but the *base* of an altar, the *base* of a statue, or any raised surface.

449. *ἄλλῃσαι*, participle present.

470. Zeus now discloses, in part, the divine decrees in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call out Achilles from his fleet to take part again in the war, for the purpose of avenging his slain friend.

474. *ἔφθαι*, Epic syncopated inf. for *ἔφθαις*.

488. *τριπλάκωτος*, *thrice-wished*, compound of *τρίς* and *ἄσπεσμαι*.

495. *κόραυς*, *the golden ring*, which secured the head upon the handle of the spear.

500. *τίς*, used in the sense of the relative; a frequent usage of Homer.

535. *δεικνύσθαι*, *he shall prove, or show*, i. e. *shall cause to be known*.

538 - 541. *Would that I might be immortal, and free from old age, all my days, and might be worshipped like Athens and Apollo, as surely as this day will bring disaster upon the Greeks.*

555. The simile is the most magnificent that can be conceived. The stars come forth brightly, the whole heaven is cloudless and serene, the moon is in the sky, the heights and promontories and forests stand forth distinctly in the light, *and the shepherd rejoices in his heart*. This last simple circumstance is natural and beautiful, and heightens the effect of the visible scene, by associating it, in the most direct and poetical manner, with the inward emotion that such a scene must produce.

558. *ὑπερβάλλω*, *breaks up, clears off*. "The metaphorical application of this verb is very natural, and allied to an idiom of our own." Trollope.

ILIAD, IX.

THE leading subject handled in this book is the embassy to Achilles.

2. *φύξα*, *a disposition to flight*; it is here personified as the companion of *φόβος*.

3. *βίβληκατο*, for *ἔβιβληκατο*, from *βόλιον*, always used of pain of mind.

4. 'Ω, δ' ἔνι μιν. This figure is very expressive as an illustration of the mental agitation of the Greeks. On this passage, Wood (Essay on the Original Genius of Homer) remarks:—

"The poet's purpose, which was to paint the struggle of wavering indecision in the people, distracted between a sense of honor and of danger, and alternately resolving to fly or to stay, is, no doubt, completely satisfied in the general image which he makes use of. But though his meaning went no farther, I am not less of opinion, that, upon this occasion, his imagination suggested to him a storm which he had seen; and having myself had more than once an opportunity of observing from the coast of Ionia the truth of this picture in every circumstance, I cannot help giving it as an instance of the poet's constant original manner of composition,

which faithfully (though perhaps in this case inadvertently) recalls the images that a particular striking appearance of nature had strongly impressed upon his youthful fancy, retaining the same local associations which accompanied his first warm conception of them.

"But lest my testimony, as an eyewitness of the exact correspondence of this copy to the original from which I suppose it taken, should not be satisfactory, I would propose a test of this matter, upon which every reader will be enabled to form his own judgment. Suppose a painter to undertake this subject from Homer, he will find each object not only clearly expressed, though within the compass of four hexameters, but its particular place on the canvass distinctly marked, and the disposition, as well as perspective, of the whole ascertained, with a precision of outline from which it is impossible to depart. The Thracian mountains must form the background; thence the tempest is to burst on the Ægean Sea, which has its proper stormy coloring; while the Ionian shore, covered with sea-wreck, by a succession of waves breaking on its beach, will make the foreground; where the poet views, admires, and describes the whole."

11. κληῖον, *by name, personally.*

32-49. This speech of Diomedes is highly characteristic. He had been reproached by Agamemnon with want of warlike spirit, and now alludes to it, but only as becomes a warrior. His exploits have already given him the right of retort. The speech is full of generous courage, and rouses the enthusiasm of the listening council.

37. διάνδιχα, *one of two.*

49. ἐν γὰρ θεῶν, *for with the favor of the divinity.* The interposition of the gods appears to have been perpetually recognized in the Homeric age. Every enterprise was begun by propitiating them with sacrifices, libations, prayers. Every compact was sanctioned by solemnly calling them to witness it. Every event was attributed to their agency, every success to their favor, every disaster to their anger. Even the bad conduct of men themselves, arising from the indulgence of evil temper, turbulence, or avarice, was attributed to their interference.

59. βασιλῆας. The verb βάζεις, like others of similar meaning, takes two accusatives.

72. ἡμέραι, *every day.*

96-113. This speech of Nestor is very happily conceived. It belonged to him, as the aged counsellor, to begin the debate, by laying the subject before the assembly, especially as it was necessary to impute the blame of the present unfortunate condition of the army to Agamemnon. It would have seemed presumptuous in any other, and it was a matter of difficulty and delicacy even for Nestor. He begins with an expression of the highest rev-

erence for Agamemnon, "to whom Zeus has given the sceptre." He then urges upon him the duty of listening to good counsels from others, and declares his purpose of giving that which seems to him best. He touches upon Agamemnon's injustice towards Achilles, and his own attempt to dissuade him from its commission, with much skill, and in such language as would not irritate Agamemnon. The ambiguity of the word *μεγαλήσσει*, which means properly *great-hearted*, but may mean *violent* or *high-tempered*, is happily adapted to the object of the speaker, which was, to make him fully sensible of his wrong conduct, without awakening his pride or anger; to make him *think* that he had yielded to the impulse of a haughty temper, by *telling* him that he had followed the leading of his *great heart*. Finally, he proposes to propitiate Achilles, by acceptable gifts and soothing words, intending that Agamemnon shall take the hint, and offer to restore the captive Briseïs, whom he has robbed from Achilles's tent.

115. *ψῦδες*, adverbially.

119. *λιτογάλησι*, *pernicious, destructive*.

122. *ἀπύρου*, *untouched by fire*, entirely new. Tripods were sometimes used for culinary purposes, as for *boiling*, and the like.

124. *ἀίθλια*, *prizes in the race*. From time immemorial, the Greeks were fond of this kind of amusement. The Olympian, Isthmian, Pythian, and Nemean games were established in obedience to this national passion, and confirmed and increased it.

146. *ἀνάιδεν*. This word may mean either *without a dowry*, or *without having a dowry or price paid*. Here it bears the latter meaning. In the Heroic age, the custom was the reverse of that which afterwards grew up. The bridegroom paid, either to the bride or her father, a marriage dowry; and Agamemnon's offer, therefore, was very liberal, for he promised, not only to give his daughter without the dowry, but to add, from his own, a munificent gift.

154. *σελήβρησι, σελυβοῦσαι*. These words show what some of the principal articles of wealth were in that age. On the whole, this speech of Agamemnon justifies the skill and tact of Nestor's opening address. Agamemnon candidly acknowledges his fault, offers the desired reparation, and even goes farther than could have been expected, by proposing a gift worthy of a prince, in addition.

171. *Φίρει δὲ χερσὶν ὕδαρ*. This was one of the religious ceremonies previous to any important enterprise. Then followed the order for silence and reverent attention (*ἐδφημῆσαι*), then the libation, and the rest.

173. *ιαδόντα*, from *ἀλάτω*.

186. *Τὸν δ' ἔδρον*. This passage shows that music was, at a very early period, an amusement among the Greeks. It was also customary to ac-

company songs, in honor of the great exploits of heroes, by the lyre, which was the most celebrated musical instrument among the Greeks. In Homer, skill in this art is attributed only to Achilles and Paris. How appropriate was this employment to occupy the leisure of Achilles!

187. *ζυγίον*, the neck of the lyre, held in the left hand.

196. *δυνάμιστα*, welcoming, taking them by the hand. Achilles's reception of the embassy is interesting as a picture of ancient hospitality.

206. *πέσιον*. Some dispute has arisen in regard to the meaning of this word. From the context, it seems most likely that it was a sort of table or chopping-block on which the meat was placed before division. — *ἐν πυρὶ ἀβύρῳ*, in the light of the fire, i. e. near the fire. The materials for the feast were plain, and Achilles himself officiated as chief cook. What was wanting in refinement was probably made up in an excellent appetite and hearty cheer. They did not recline on couches, but sat at tables. After they "had removed the appetite for drink and food," Ajax gives Phoenix the nod, in relation to the business in hand. Then ensues a scene of a remarkable character, in several respects. The speeches are models of several kinds of eloquence, and suit the characters of the speakers, as well as the object which they wished to gain. Odysseus opens the business, because he is skilled in council. His speech is well conceived. He begins with an allusion to their hospitable reception, but quickly turns to the unhappy condition of the Greeks, the audacity of the Trojans, and the invincible daring of Hector, who longs for the day to come that he may complete his vengeance. He calls upon Achilles to rouse himself, and defend his countrymen from the impending destruction. It is to be observed that he dwells particularly upon the proud bearing of Hector, in the hope of arousing the personal pride of Achilles. He reminds him of the commands of Peleus, on the point of his departure to the war, and then enumerates the gifts which Agamemnon promises as an expiatory offering; and if Agamemnon and his gifts are abhorred, he entreats him to look with compassion upon the other Greeks, who will honor him as a god. The speech concludes with another and more direct allusion to the glory which he might acquire by killing Hector, "who boasts that no one of the Greeks is equal to himself."

The reply of Achilles is characteristic. He refuses their prayer. He touches slightly upon his services, — the many spoils he had won for Agamemnon, — "who had distributed but few, and retained many." The portions which other chieftains received have remained in their possession, but his alone is taken away. His reference to the cause of the war, and the application of it to his own case, are "decided hits"; and the sentiments with which he accompanies it are natural and beautiful. He alludes to the works which have been thrown up since he left the army, but declares that

all these cannot arrest the progress of the man-slaying Hector. His purpose is to return on the morrow to his native land. He repeats, with additional assurances, his determination to share no more in the war, refuses to marry Agamemnon's daughter, and resolves that he will, the rest of his life, enjoy the possessions which "the old man, Peleus, has acquired." He mentions the twofold fate which had been destined to him from his birth; but he will still return, and counsels others to do the same. He commands the messengers to announce his determination, and prepare some other means of defence than that which they have devised, in the hope that he would renounce his wrath.

The speech of Phoenix is very different, and very curious. The old man looks upon Achilles with affection, and hears his determination with sorrow. He then enters upon a long and rather garrulous account of his early adventures, before he knew the father of Achilles. In this speech occurs the singular and not perfectly intelligible personification of Prayers, whom the strong and nimble-footed Ate outstrips. Then we have the story of the Calydonian boar, and the fight for his head and skin between the Kuretes and the Ætoliens; and so on, ending with an entreaty that Achilles would accept the gifts and go.

The reply of Achilles is short, respectful, but resolute.

Ajax, seeing that nothing is to be gained, addresses Odysseus in a brief, pithy, and indignant speech, and counsels a speedy return. Achilles again alludes to the injuries he has received from Agamemnon, but treats Ajax with courtesy. Still further, he declares he will not move until Hector has come to the very tents and ships of the Myrmidons.

After a libation, the embassy returns. Their message is sorrowfully received. Diomedes inspirits them, the day closes, and they retire.

ILIAD, X.

THE most remarkable passage in this book is the night expedition of Odysseus and Diomedes into the Trojan camp. Even the ancients, according to Eustathius, supposed it to have been composed by the poet as a separate song, and not inserted in the Iliad until the recension of Pisistratus. This was the opinion of Wolf, who traced in it the marks of a different style and manner.

2. *διδμημίνας, overcome with, from δαμάω.*

8. *πυελίμοιο μίγα στέμα*, the great mouth of mournful war, an expressive circumlocution for war, or devouring war. The simile in the preceding lines is descriptive of the frequency of Agamemnon's sighs.

10. *υιόθιν ἐκ κραδίης*, from the bottom of the heart.

13. *αὐλῶν ευρέγγων ε'*, pipes and flutes, the most ancient and simple musical instruments.

15. *προβελύμενος*, by the root.

24. *ποδηνικίς*, reaching to the foot.

30. *σπιθάων* is here used for the whole helmet, properly the rim.

43. *ἰμι καὶ σί*. The sentence is elliptical. *ἰάνει*, or some such word, must be understood.

56. *ἱερός*, sacred. This word, however, must not always be understood in the sense of our sacred. It often means great, distinguished, excellent, &c.

67. *ἰγρήγορθαι*. An Epic form, as if from perf. pass. *ἰγρήγορμαι*, but = *ἰγρηγορεύειν*.

82. It has been remarked that Nestor's questions, when roused in the night, show how imperfect was the art of war in the Heroic age, in respect to sentinels and guards. No pass-word was used, so that Nestor was in doubt whether he addressed a friend or an enemy.

98. *ἄδδῆκέεσσι*, from *ἄδδω*. There seems no necessity for doubling the δ; α would be long without it.

124. *ἰμίο προτέρω*, before me.

125. *καλήμιναι*, for *καλίμιναι*, and that is poetical or Epic for *καλιῶν*.

134. *διπλῆν*, double, perhaps because it could be wound twice round the body; the opposite of *ἀπλοῖς*.

139. *περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή*, the sound came round his senses, he quickly heard the sound.

145. *βιζίηκιν*, from *βιάω*. Such distress has overcome, or pressed upon the Greeks.

150. *Βὰ, δ'*. The following lines are concise, but graphic. The scene rises up before the reader's mind.

158. *Λὰξ ποδὶ κινήσας*, moving him by the foot, with his toe. "This very natural way of waking up any one who lies upon the ground is, according to our conceptions, unseemly. Köppen well remarks upon it, 'The heroes always choose the easiest and most direct way, because as yet no conventional courtliness restrains them.'" Cr.

160. *Θεωσμηῶ*, the height of the plain.

167. *ἀμύχανος*, in this passage, indefatigable, unbending.

173. *ἰὼ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς*, a proverbial expression, — it stands on the edge of a razor, — we are all in the most difficult situation, it is the very crisis of our fate.

199. *ἰν καθαρῷ*, in a clear spot.
206. *ἰσχυρόντα*, straggling in the rear.
224. *Σύν τι δὴ ἰσχυρίσθω*, nominative absolute. *Two going together, one perceives, or discovers before another, how an advantage may be gained.* — *πρὸ δ τοῦ* = *ἰσχυρὸς πρὸ τοῦ ἰσχύου*. The expression is equivalent to our proverb, "Two heads are better than one."
- 227 – 232. These lines well describe the eagerness of the heroes to accompany Diomedes. The repetition of the verb gives vivacity and rapidity to the scene.
247. *πρὶσθίδι*. The force of the preposition in composition is to be observed, — *since he knows above, or more than, others.*
252. *"Ἄστρα δὲ δὴ*, the stars are far advanced, and the greater portion of the night is passed, the portion consisting of two parts.
258. *ἄφωλόν τι καὶ ἄλλοφον*, without cone or crest. — *καταῖτις*, a sort of cap.
263. *λευκὰ ἰδόντις*, white teeth. These boars' teeth were arranged on the outside, for the purpose of strengthening the cap, and it was lined with the *πίλοις*, or felt, to protect the head.
274. *ἱερῶν*, a heron. The two following lines show how careful the poet always was to be true to nature. The little circumstance, that they could not see the heron, but only heard him, marks the poet's careful observation.
281. *ἰὺπλίαις*, Epic accusative plural from *ἰὺπλίης*.
285. *σπιῶ*, Epic for *σπῶ*, from *ἵσπαι*, formed from the 2d aorist *ἵσπῶμην*.
290. *πρόφρασσα*, an old Epic feminine of *πρόφρων*.
294. *χρυσίν*. It was the custom to adorn the horns of the victim with gold. This custom continued to a late period among the Greeks. It was also necessary, according to the allusion in the preceding line, that the victim should never have been used for any ordinary purpose.
332. *ἰσπερον ἰσώμοσι*. This phrase frequently, perhaps generally, would mean, *he perjured himself*. Here it means only, he swore an oath which was not fulfilled.
335. *κτιδίν*, a helmet of weasel-skin.
341. *οὔτως*. The demonstrative used for an adverb of place; a frequent idiom of the Greeks.
- 351, 352. Köppen, Heyne, and Spitzner explain the *ἰσῶρα ἡμίονων*, as far as a yoke of mules can plough, i. e. in the time that Odysseus and Diomedes wait; then the words *αἱ γὰρ τι βοῶν προφιέσσειται*, for they are preferable to oxen, are added to show that Dolon had passed by a considerable distance. According to another explanation, the point

of the comparison is in the distance by which a yoke of mules precedes a yoke of oxen.

361. The simile is appropriate and lively.

362. *μυμηαίς*, from *μυμηάμαι*.

375. *βαρβυλίον*, *clattering*, or *with chattering teeth*, through fear.

401. *ιωμαιίερα*, literally, *felt after*; metaphorically, *aspired after*, spoken in irony.

403. *δαρήμηναι*. This is analogous to our English idiom, *hard to be subdued*.

418. *συρῆς ἰσχάροι*. This expression refers to *native Trojans*; unless it be = *συρά*, *camp-fires*.

457. *φθιγγόμενον*, *while he was yet speaking*.

460. *ληϊτιδί*, *the plunderer*, or rather *the giver of plunder*.

462. *εἰσῆσαι* = *εἰσῆδι*. This termination to the plural of the pronoun occurs but rarely. It is formed by declining *δί* as if that were the proper termination of the word.

463. *ἰωϊσσίμην*, poetical for *ἰωϊσσησίμην*.

466. *δίσιλον*, Epic for *διήλον*.

475. *ἔξ ἰσπιδφριάδος σωματίης*, *from the edge of the chariot-seat*.

480. *μίλιον*, *inactive*. In the tragedians the word means *wretched*.

483. *ἰωισσεφάδην*, *turning on all sides*.

493. *αἰθίσειεν γὰρ ἴσ' αἰνῶν*, i. e. *νικρῶν*, *for they were not yet accustomed to them*. The Thracians had but lately arrived, and had not yet taken part in the war. Their horses, also, were unaccustomed to trample on dead bodies.

502. *ροίζησον*, *whistled*.

515. *ἀλασσοκινήν*, literally, *blind*, i. e. *careless watch*.

540. *Οὔτω πᾶν εἴρητο ἴσως*, *the word had not yet all been spoken*.

564. *εἶα φέρο δὴ λάσει*, *drive them over the trench*, i. e. by the *ἰσσηλασίη δόσι*, which had been left.

572. *ἰδρῶ*, accusative for *ἰδρῶνα*.

573. *λίφον*, *the neck*. "These warriors plunge into the sea to wash themselves; for the salt water is not only more purifying than any other, but more corroborates the nerves. They afterwards enter a bath, and rub their bodies with oil, which, by softening and moistening the flesh, prevents too great a dissipation, and restores the natural strength." Pope.

576. *ἀσμηθούσι*, *bathing-tubs*.

577. *λίπ'*, always used with *ἀλίψασθαι*, *χρίσαι*, and *χρίσασθαι*. The ancients take it for *λίψα*, used adverbially, = *λίψαρῶς*. But others hold it for *λίψατ'*, dat. of an old substantive, *λίψα*, and *ἔλαιον* is the adj.; *λίψα ἔλαιον*, is, accordingly, *olive-oil*.

. 578. *δέσπη*. This is the third time they have eaten since sunset; first at Agamemnon's, next at Achilles's. But they have had hard work, and, like Captain Dugald Dalgetty, they find it expedient to lay in a supply of provant whenever they have a good opportunity.

The libation to Athene, with which the book closes, and the offering mentioned in verse 571, show, among numberless other passages, the extreme carefulness of the ancients to pay due honor to the gods.

ILIAD, XI.

THIS book begins with the twenty-sixth day, and is chiefly occupied with the exploits of Agamemnon.

1. *καρ' ἀγαυῷ Τίθωνι*, from the side of noble Tithonus.

4. *πελίμοιο τίρας*, the signal of war. What that was is left undecided.

11. *ἔρη'*, loudly; according to others, standing upright.

20. *ξενίῳ*, a hospitable gift; a gift that passes between persons standing in the sacred relation of private hospitality to one another; a token of friendship.

24–26. A particular description of the shield of Achilles. *οἶμοι*, strips. *μίλανος πυάνου*; the nature of this metal is uncertain; Beckmann and Voss understand by it a sort of dark blue steel; Millins and Heyne take it to be lead. *κασσσίτερος*, tin. *ἐκωρέχασα*, pl. pf. of *ἐρέγω*, extended, arose. *πρωτὸ δειράν*, i. e. Ἀγαμέμνονος.

27. *Ἰρισειν ἰοικόντι*, like the rainbow. It is remarked by Trollope, that, "of all the points of resemblance which may be discovered between the sentiments, associations, and expressions of Homer, and those of the Sacred Writings, this similitude is perhaps the most striking; and there can be little doubt that it exhibits a traditional vestige of the patriarchal record of God's covenant, in Gen. ix. 13, LXX. *τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἴσται εἰς σημεῖον ἀπὸ μίσην ἰμοῦ καὶ τῆς γῆς.*" But here it refers to a different idea. It is a sign of terror, foreboding, &c., and not of a covenant. The coincidence is one of expression, not of thought.

62. *οὐλίος*, according to Köppen, = *ἔλος*, full. But it refers to Sirius, which, being the symbol of Hector, is deadly or threatening to the Greeks.

67. *ἀμητῆρες*, mowers, or reapers. — *ἰναντίαι*, opposite. This is to be explained by the ancient mode of reaping and mowing. The workmen were divided into parties, beginning at the opposite ends of the field, and meeting

in the middle. And as handfulls of wheat fall rapidly as they advance, so the dead fall numerously before the two armies.

68. ἔγμον, *the row*; applied to hay, perhaps it would mean the *sweat*.

69. δράγματα, *handfulls*.

84. αἴξιντο ἰερόν ἡμαρ, *the day was increasing*. This was the simple notion of the division of time. The day increased till noon.

86. ἔρυσίμος, *the wood-cutter*. Homer most frequently borrows his similes and descriptive circumstances from the most familiar objects of nature or of daily life.

105. δίδω, from the old verb δίδωμι, = δῖω, *to bind*.

130. γουναζίσθην. This verb means, primarily, *to take by the knees*, that being the usual sign of supplication. Its secondary meaning is, therefore, *to supplicate*, as here. It is often used when the supplicatory attitude is impossible from the situation of the parties, and means simply *to supplicate*.

147. ἔλμων. According to some, *a round stone*; others explain it, *a mortar*.

160. προτάλιζον, a derivative from προτίω, *draw with a noise*, i. e. the noise of the horses' hoofs and of the empty chariots.

173. ἐν νυκτὶ ἀμελγῆ, *at the milking-time of night*. This is an instance of the reckoning of time by the recurrence of some familiar object or operation. It may mean either *evening* or *morning*. Here, if either, it is evening. Buttmann, however (Lexilogus) has a long analysis of the word, and considers it an Achæan term = ἀκμή, *the highest point, the middle*; therefore, here, *midnight*.

214. ἐλιχθησαν, *and they rallied*.

227. μετὰ πλῆτες, *after the report*, i. e. having heard the report.

236. ἴτορι, 2d aorist, Epic, defective, τοριῖν, *to pierce*.

243. πολλὰ δ' ἴδωνεν, *had given much*, referring to a custom of the bridegroom paying a dowry to the bride or her father, or both. Here to the former.

251. ἐρέξ, *sideways*.

256. ἀνιμετορφίς, literally, *wind-nourished*, — supposed to mean, "the wood, of which the spear-shaft was made, was hardened and strengthened by exposure to the weather." May it not mean, *borne on the wind*, i. e. when hurled from the warrior's hand, or *swift as the wind*?

269. βίλος, here means *the pains of child-birth*.

282. ἄφρον, *they foamed*. The description is brief and graphic.

297. δειραῖϊ, *violent*.

307. τρέφι, an Epic form for τρεφόν, *swelling*.

319. βάλισσα, the old Epic form for βούλισσα.

334. *πικρόν*, Epic 2d acc. from *χάζω*, *having deprived of*.

364. *μίλλω*. *μίλλω* often expresses only a *probable future*.

385. *Τεξίνα*, &c. These epithets are intended to convey the idea of contempt. *Boo-man*, thou who boastest of thy *bo-w*.

393. *ἀμφιδρυφω*. This word denotes figuratively the extremity of grief, *lacerated on both sides of the face*.

413. *ἔλαυν*, for *εὐλάυνω*, from *εὐλία*, *shut him up*, surrounded him.

424. *πρόσμησον*, *the navel*.

455. *πτεροῦσι*, *shall perform funeral rites*. It was held necessary to the repose of the shade, that proper funeral honors should be paid to the body of the dead.

509. *μικροκλιβίντος*, *giving way*.

537. *ἰσιπώρω*, *the tire of the wheels*.

548. *ὦς δ' αἴθωνα*. There are several points to be noticed in these two similes. First, Ajax is compared to a lion who has been prevented by the watchfulness of the herdsmen and their dogs from preying upon the cattle. He is bold and terrible; but numbers thwart him, and prevent him from accomplishing his purpose. Second, his retreat is compared to the obstinate and slow retreat of an *ass* from a field, when young men surround him and beat him with clubs. Their power on him is but small; and he retires, but only when he has satiated himself in the rich pasture. The single point of comparison it must be observed, is the almost indomitable obstinacy of the animal in withdrawing from the tempting repast. So far, the illustration is nowise derogatory to the character of the warrior. Whatever apparent meanness may be found in it arises wholly from later associations with the name of this much-abused and long-suffering beast. It is well known that, in ancient times, and among the Oriental nations, the *ass* was held in high repute. The ancient listener to the song of Homer would think of none of the ridiculous images which exist in the mind of the modern reader.

574. *λιλαίμενα*, *eager to satiate themselves with his flesh*. The genius of the poet animates all things that come within its magic influence. The *arrow* leaps forth from the bow, eager to fly among the hostile throng; the *spear* is stopped in the shield, while urging its way onward, eager to taste of, or to satiate itself with, the flesh. The student will observe innumerable instances of this, which give an incomparable liveliness to the objects and scenes that the poet describes.

593. *ἑπί' ἄμοις κλίανταις*. The warrior, fighting by himself, held the shield before him. But fighting in serried ranks, he brought it up so as to rest it upon the shoulder.

622. *πρὸ ἀνοῆς*, *towards the breeze*.

624. *κνπιῶν*, for *κνπιῶνα*, a *potion*, literally, a *mixture*.

630. *κρέμμον*, *onion*, or *garden-leek*, was used to flavor the wine. — *κρητῆ ἔψον*, a *relish to the drink*.

631. *χλωρόν*, *pale yellow*. — *ἀκνήν*, *meal*.

632. *Πᾶρ δὲ δίπας*. The cup of Nestor is described with considerable particularity. It was adorned with golden studs, with four ears or handles, being double, and on each handle two doves were carved, and gilded.

639. *κνή*, Epic for *ἱκνη*, from *κνάω*, to *grate*. She grated goat's-milk cheese upon it.

659. *βιβλημίνοι, οὐνάμινοι τι*. The difference between these seems to be, that the first is *hit*, as by an *arrow*, or *javelin*, and the second *wounded*, as by a *sword*. This long speech of Nestor must be judged in reference to the character of the speaker. It may be rather tedious, but cannot for that reason be considered out of place.

674. *Ῥύσι' ἱλατόμινοι*, literally, *driving away the cattle by way of retaliation*, for what had been previously carried off by the other party.

754. *σπιδίος*, *extended*.

762. *ὦς ἴον*, Epic for *ἦν*, thus *I was*. — *εἴ ποτ' ἦεν γι*, *if ever I was among men*. The expression conveys a sad recollection of former times.

764. *μετακλαύσεσθαι*, *will weep or lament afterwards*, will repent when it is too late.

796, *aeqq.* Nestor closes his long story by proposing to Patroclus, that he should obtain Achilles's permission to wear his armor, and appear on the field, that the Trojans may think it is Achilles himself, and the Greeks thus obtain some respite.

This book is full of stirring events. The war is apparently drawing towards a crisis unfavorable for the Greeks. Many of their leaders have been wounded, and there is great danger that they will be driven to take refuge in their ships. It is a characteristic circumstance, that Achilles sends his friend Patroclus to inquire who it is that has just been brought back wounded from the battle. His anger is gratified with the disasters which he sees gathering over the Grecian cause, in consequence of his absence; his pride has been pampered by the embassy sent with splendid offers to conciliate him; he has threatened to return home, but does not intend to execute his threat, partly because he wishes to enjoy in person still farther gratification of his revenge, and partly because he thinks that his reappearance in the scene of combat will give a new aspect to the war, and silently anticipates that an occasion may be made, by the audacity of Hector, to call him out in defence of his own ships.

ILIAD, XII.

THIS book contains the wonderful description of the fight at the wall.

2. *ἰᾶσ'*, was tending, or was dressing the wounds of.

4. *Τάφρος...ὑπερθεῖν*, the trench of the Greeks, and the wall beyond it; i. e. beyond it from the Trojans.

17. This episode is introduced in advance of the story.

29. *φικρῶν καὶ λάων*, the foundations of trunks of trees and stones.

54. *κηρμηνοὶ γὰρ ἰσηρηφίσις*, for the overhanging ridges.

55. *σπαλίωσις*, stakes, a palisade.

66. *στυῖος...ἴσω*, for the passage is narrow, where I think they will be wounded, i. e. *ἰστυῖς*.

74. *ἰλιχθίντων ὑπ' Ἀχαιοῶν*. *ὑπὸ* is used to designate the cause or author.

105. *Οἰ...βίσιον*. The meaning of this line, they formed in such close order that shield touched shield; literally, they joined each other with the wrought hides, i. e. shields.

116. *ὑσώνυμες*, ill-named. "The *Moera* is so called, because even her name is repulsive, or has an evil foreboding, — hated, deadly." Cr.

121. *ἰπικικλιμέναις*, leaned upon, i. e. closed; opposite of *ἀνακλιταίαις*.

125. *κικλήγοντις*, Epic for *κικληρόσις*, from the perf. *κικληγα*, used in the sense of the present, but formed as if from *κικλήγω*.

132–134. One of Homer's picturesque comparisons. The point of it is the firmness with which the two heroes await the enemy.

147. *δίχεται*, for *διδίχεται*, = *διδιγμέναι ἴσι*, or sync. pres.

160. *ἄμφ' αὖτον ἔδυσεν*, sounded sharply. It describes the ringing sound of the helmets.

179. *ἀπαχίατο*, Epic for *ἠπάχυντο*.

200. *ἄρεις*, a bird, the eagle, separating or flying between the hosts, so as to be on the left of the Trojans, which was an evil omen to them, but favorable to the Greeks.

205. *ἰδυθὺς ἐπίσω*, drawing back, as a snake does in biting.

207. *πνοῆς ἀνέμοιο*, on the breath of the wind.

233. *ἄπο σπουδῆς*, seriously. This speech of Hektor is worthy of attention. In the ardor of the contest he forgets the dangers of his situation, disregards the threatening omen, and breaks out in the following martial sentiment, often quoted with approbation by the moderns, as well as by the ancients:—

Εἴς εἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

One omen is best, to fight for our country.

254. ἴθις νηῶν, *straight towards the ships.*

258. κρήνας, *the pinnacles.* — ἰσάλλξεις, *breastworks.*

278. The comparison gives occasion to one of those natural pictures of consummate beauty, into which a simile is so often wrought by Homer.

284, 285. Καί τ' ἰφ' ἄλγος πολεῖται, *and it (the snow) is poured along the sea, down to the inlets, and the shores; but the wave, beating against the shore, stays it; i. e. the snow.*

311. Ἐδρησι. An instance of the custom of honoring the chief men at the feasts with ampler portions than those of others.

322 — 325. This passage is very striking. The sentiment is tinged with melancholy, but appropriate to the occasion. The lines have been often quoted, and are among the most celebrated in Homer.

340. ἰσώχασθε, 3d pl. plupf. pass. of ἰσίχω, *were closed.*

381. "As Homer's heroes were chiefly sons or grandsons of gods or goddesses, it was natural to represent them as endowed with superior abilities to the men of his own days, who were somewhat farther removed from such lofty origin." Trollope.

385. ἀρνευτήρισι ἰοικώς, *like a diver.*

421 — 431. The comparison, though drawn from common life, is picturesque and lively. Two neighbours dispute about the boundaries of their farms, which are contiguous to each other. They stand, measure in hand, disputing about an equal division, each refusing to yield to the other. So here the breastwork only sundered the combatants, each firmly maintaining his ground.

431. ἰββάδατ', Epic plupf. to ἰαίνω.

433. Ἄλλ' ἔχον, ᾧσσι. There is something touching in this simile. Our attention is fixed, not so much on the battle, as on the struggles of the laboring, honest woman, who toils for a hard-earned pittance for her children. The description is not so much illustrated by the simile, as the simile by the description. The comparison was much praised among the ancients. χερσηῆσις, properly, *one who toils with the hands; a person who labors.* ἀληθής, *honest.*

446. πρυμνὸς παχύς, *broad at the bottom.*

456. ἰσημοίκοι, *bars crossing each other, and fastened by a bolt, κληῖς,*

458. Ἐὺ διαβάς, *having set his feet wide apart, i. e. braced himself.*

The description of this exploit of Hector is wonderfully splendid and imposing. It seems to be the poet's wish to magnify his deeds during the short period that he has yet to live, both to do justice to the hero of Troy, and to give the greater glory to Achilles, his conqueror.

ILIAD, XIII.

THE battle at the ships continues the animated story.

3. *πάλλον ερίσσει*, turned back.

5. *Ἴππημολγῶν*, mare-milkers, so called from their simple diet, consisting principally of mares' milk. They were a people living on the north-eastern coast of the Euxine Sea. These epithets are sometimes supposed to be the *gentile* denominations of different tribes; but they are all susceptible of interpretation, as epithets applied to the *Hippemolgi*. Thus *γλαυκοφάγων*, milk-eaters, *ἄκιον*, with scanty subsistence. *Ἄκιον*, however, is usually taken as a proper name.

12, 13. *Σάμου*....*Θρηϊκίης*, Thracian Samos, afterwards called Samothrace.

18-22. The magnificence of this description has been universally admired. It is quoted with approbation by Longinus. The mountains and the forest tremble under the immortal feet of Poseidon, as he descends from the summit, and goes towards his home in the deep. Having harnessed his horses, he drives them to the Grecian fleet. The description of the effect of his presence on the inhabitants of the sea is highly poetical.

36. *αἶδας*, fetters or shackles.

42. *καρ' αὐτόφει*, adverbial, = *αὐτοῦ*, referring to the ships.

53. *λυσεῶδες*, mad, or more exactly, like mad.

59. *εκηπαῖσι*, the same as *εκήπτειν*, a sceptre or staff.

60. *κικοπαῖς*, 2d perf. from *κίπτω*, striking.

72. *ἐρίγνωτοι*, easily known.

90. *μισυσάμειος*, = *μισυλιθῶν*, placing himself among them.

102. *φωζακινῆς*, timid or frightened.

114. *Ἡμίαι γ' οὐτως ἔστι*, it is by no means right that we.

119. *λογγός*, a miserable creature, a coward.

128. *λαοσείας*. This word is susceptible of two interpretations, — *pressing the people*, from *λαός* and *είας*, and, according to Apollonius, *ἡ τοῦ λαοῦ σοῦσεν ὃ ἔστι ἐπὶ πόλιμον ἐρμῶσα*, exciting the people to war.

130. *Φεράξαντις*. This description of the array of the Greeks represents what was afterwards called *εὐνάσσιμος*.

137. *ἐλοοίεραχος*, understand *λίθος*. The epithet may mean *destroying as it runs*. This simile has been much and justly admired. The lines, in rhythm and sound, are descriptive of the rock in its downward course, which represents the descent of Hector upon the Greeks who await him, be-

tween the wall and the ships. When the rock reaches the level ground, it stops, and remains immovable; so Hector meets the Greeks, and his career is arrested by a firm repulse. "The ancients were divided in opinion on the meaning and derivation of this word (*ἁλοειπέροχος* or *ἁλοειπέροχος*). Those who wrote it with the rough breathing derived it from *ἅλος*, *whole, entire*; therefore, *an entirely round stone, a rolling stone*; others, who preferred the soft breathing, took for its stem *ἁλός* (*ἡ ἰσὶ τῷ ἐρείχῳ ἁλός*), *the destructively rolling stone.*" Cr.

146. *μᾶλ' ἐγγχειμφθίσι*, *hard pressed, very near.*

158. *Καῦφα...περσσιδίζων*, *Lightly and rapidly advancing, one foot before the other, protected by the shield.*

162. *κουλῶ*, *the end of the shaft*, which is inserted in the spear-head.

191. *ἴστανε*, *passed*, i. e. pierced, = *διήλυε*.

204. *Ἦκε δὲ μιν σφαιρηδόν*, *and he threw it (the head) like a ball.*

212. *ἰγύνη*, *the part of the leg behind the knee, the knee-gorge.*

237. *Συμφερέη...λυγρῶν*, *The united courage, even of cowards, avails.*

240. *Ἰδομένης δ' ἔρι*. Idomeneus's appearance is splendidly described. The simile is grand and vivid, being borrowed from the sublimest phenomenon in nature.

261. *ἰνώπια κερφαινύοντα*, *all-shining side-walls*. "Properly speaking there can be no shining walls in a tent; but the minstrel transferred the expression in this place from houses to the tent." Cr.

275-286. This is a noble passage. The difference between the conduct of the brave man and that of the coward is drawn with great vigor and beauty.

288. *βλαῖε*, Epic 2d aor. mid. in a passive sense.

315. *ἰλάσσει*, from *ἰλέω*, poetic for *ἰλάσσει*.

334-344. The simile is one the appropriateness of which is obvious. The liveliness of the following description is a good example of Homer's power of conveying a distinct picture by choosing a few expressive words. The *man-destroying* fight *bristles* with the long *flesh-piercing* spears. The *brzen* splendor; from the glittering helmets, the newly-polished breastplates, and the shining shields, dazzles the eyes. He must be bold-hearted, says the poet, indeed, who could look without shrinking upon the struggle.

347. *Ζεὺς μίσι*. These lines contain a distinct intimation of the purposes of Zeus. He wished to exalt Achilles, and do honor to Thetis, but he did not wish to destroy the Greeks wholly.

352. *ὑπεκαυαδύς*, a very expressive compound, — *coming-up-from-under*.

382. *ἰδνωταί*, *fathers-in-law*, so called because they received from their daughters' suitors the *ἰδνα*, or marriage-gifts.

385. *κατ' ὤμων*, *over the shoulders* (of Asius). The chariot followed so closely that the breath of the horses was upon his shoulders.

407. *δωρεάν*, rounded. — *καώνισσ'*, rods, crossing each other inside the shield.

408. *λάλα*, from *ἔλω*, 2d aor., *he crouched down*.

409. *καρφαλίον*, lit. *drily*, like *ἄδον*.

416. *ωραπίον*, attendant.

431. *ἰκίασσεν*, she excelled, plupf. in sense of imperfect. This form is constructed with an accusative of the person excelled, and the dative of the thing in which he is excelled.

433. *ἄριστος* = *ἰ ἄριστος*.

443. "Ἡ *ῥά* *οἱ*, *Which, palpitating, shook the end of the spear*. "That the heart, pierced through by the spear should have beat so strongly, and even have shaken the end of the shaft, is certainly a poetic exaggeration; yet there is no reason for rejecting the verse, with Köppen, as spurious." Cr.

515. *Τρίσσα...πολίμους*, literally, *His feet did not carry him quickly to flee from the war*. "If the warrior saw himself hard pressed by his enemy, it was no disgrace to him to hasten back to his friends." Cr.

534. *περὶ μίσσῳ χεῖρεσ ἐνθάσ*, *putting or clasping his hands round his middle*.

544. *θυμαρταῖστίς*, *life-destroying*.

564. *σπῶλος*, a stake, hardened by exposure to heat, and sometimes used instead of a spear.

583. *πῆχυς*, the arm or extremity of the bow.

589. *πέσμαι, ἕλιδου*, beans, peas. The arrow rebounded from the shield as lightly as beans and peas from the winnowing-fan. The *σπῶλος* was an instrument for winnowing.

612. *κίλιονος*, the helve or handle of the axe.

650. *ἀπίντος*; *ἴω. ἴνωσ*, in the sense of *to throw at*, is constructed with the genitive.

654. *σπῶλος*. The simile applies only in one point, the extended position of Harpalion.

658. *πατὴρ Πύς*. That is, Pylæmenes. The death of one Pylæmenes has been already recorded in Iliad, V. Some suppose that the poet forgot that he had already killed him; others, that there were two of the same name. But there is nothing strange in the supposition that the poet, having such a variety of characters on his hands, inadvertently let one of them come back again after he was dead and buried. The wonder is that such an accident did not oftener happen.

685. *Ἴωνες*, the Ionians, i. e., here, the Athenians. So the Schollast. "Ancient and modern interpreters find difficulties in this mode of naming the Athenians, because the Ionians had emigrated, nearly 200 years before the Trojan war, from Attica to Ægialos, and only partially returned 80 years

after it. Yet we may, with Heinrich and Heyne, defend this name by assuming that it had been retained by the Athenians, when Ion had already taken Ægialos, the inhabitants of which were called *Αἰγιαλιῖς* "Ionia, to distinguish them from the Attic Athenians." Cr.

696. *ἄνδρα κατακτείνας*, having slain a man. It was a custom for those who had slain a man to flee for refuge to another country, and demand a purification, which consisted of certain ceremonies, and was usually accompanied by hospitable entertainment on the part of the purifier. An example of this characteristic feature of ancient life occurs in Herodotus, in the interesting story of Adrastus, the Phrygian. Herod., I., 35, seqq.

703. 'Ἄλλ' ἄρα'. This simile is derived from one of the most common and familiar sights. It is natural, and its propriety will strike any one who has seen a yoke of oxen ploughing in a hot day. The principal point of the comparison, however, is the equality and simultaneous impulse with which they toil.

726. The speech of Polydamas is interesting, for the simple and natural classification of men which it contains. The substance of it is, God has made Hector a warrior, but he should listen to the counsels of others; that he cannot be first in council, as well as in the field.

775-787. The reply of Paris to the reproaches of Hector exhibits the character of the man. He was effeminate, a lover of pleasure, fond of show, but, though destitute of principle and virtue, not devoid of courage.

799. *φωληρείωσσαν*, crested with foam.

820. *κονίοντις πιδίαις*, raising a dust through the plain.

829. *πιθήσει*, from *φίνα*, you shall be slain, = *φονεύσει*.

We are hurried on through this book by the warlike ardor of the poet. Battle after battle presses on. The impassioned speeches harmonize with the scenes, and the similes are drawn from the most imposing natural phenomena. The descriptions possess a wonderful vigor and distinctness, presenting the images to the mind by a few bold and grand lines.

ILIAD, XIV.

THE poet resumes the narrative from the end of the eleventh book. The present book contains the remarkable passage which describes the fraud which Here practised on Zeus.

8. *πτερωπών*, a look-out.

15. ἐξέπεσε, *was overthrown*, plupf. pass. from ἐξίτω.

16 - 20. 'Ὠς δ' ἔτι....' Ὠς ἰ. There is great beauty and appropriateness in these lines, the beauty of the thought being heightened by vivid words. The sea in a calm moves gently, but without any determinate motion; when a wind arises, the swelling waves take one direction accordingly. So the old Nestor was irresolute in his mind, as he gazed upon the operations of the war, hesitating which of two courses he should choose. The use of the epithet κωφῆ, and the participle ἐσθόμενον, produces the effect of a personification. The wave is represented as noiseless, and the sea as *expecting*, or rather *looking for*, the rapid coming of the shrill winds. Shakspeare puts into the mouth of Northumberland a similar comparison:—

“T is with my mind

As with the tide swelled up unto its height,
That makes a still-stand, running neither way.”

King Henry IV., Part II., Act 2, Sc. 3.

25. λάξ, 2d aor., applied to the clinking of brass.

34. χεῖδισιν, *contain*. It seems that the two promontories were not far enough apart to contain all the fleet in a single line, so that the ships were drawn up in two, or perhaps more, rows.

35. ἠροπέσσας, *stepwise, in rows*, from κρέσσει, *pinnacles*. This has been compared to the seats in a theatre, which rise one above another. The Trojan coast rose gradually, and the ships, as seen from a distance, seemed arranged above one another, like the benches of a theatre.

37. ἐψίλοντες, *desiring to see*. One of the class of verbs ending in -ιτω, called *desiderative*.

77. “Υψί δ' ἐπ' ἰνῶων ἐμίσσομεν, *let us hold them at anchor on the high seas*.

89. καλλείψιν, for καταλείψιν.

92. ἄρτια βάζειν, *to speak things agreeable to prudence, i. e. rationally*.

101. ἀποσπασταίνουσιν, from ἀποσπασταίνω, *will look round, as if to escape*.

123. ἔρχαστοι, *fruit-gardens, arranged in rows*.

129. ἰχώμιθα, *let us keep ourselves away*.

142. εἰφλώσειν, *may God destroy him; from the adjective εἰφλός, deformed or imbecile*.

145. κοίρουσιν πιδίον, *shall fill the plain with dust*.

154. ἀπὸ βίου, *from a summit or peak*.

162. ἰντύμασαν, *having adorned*.

164. ἧ χροῖῃ, *on account of her beauty, or, according to Eustathius, a periphrasis for ἱαντῆ*.

169 - 186. This passage is very curious, as a description of Here's toilet.

It is probably copied from the costume of the Heroic age. The ancients admired the minute and exact details of the picture. First she cleansed her body with ambrosia, and anointed herself with ambrosial oil, the fragrance of which spread over earth and heaven. Then she combed her hair, and braided it in shining braids; next she put on an ambrosial robe of Athene's skilful embroidery, and fastened it with golden clasps over her breast. She encircled her waist with a zone, hung with a hundred tassels, and put in her well-bored ears the ear-rings with three drops. Then she covered herself with a beautiful newly-wrought veil, shining as the sun. And under her glancing feet she bound the handsome sandals.

201. Ὠκεανόν τι. From this passage it appears that Here was educated by Oceanus and Tethys, after Kronos was dethroned; that these two divinities had quarrelled, and Here pretended a wish to reconcile them, in order to obtain the cestus of Aphrodite. They are represented as living at the extremities of the earth, which accords with the Homeric conception that the "stream of the Oceanus" encompassed the earth.

221. ἀπεργασεν has here an active sense, — *unsuccessful*, without having accomplished.

225. There is lightness and rapidity in these lines, which is beautifully descriptive of the progress of Here.

252. ἵλαξα, *I put to sleep*.

271. ἀάασον, *invulnerable*.

291. χαλιπίδα, κίμινδι. The latter was the common name of the bird, the former the more ancient, which seems to be Homer's meaning when he speaks of the different names used by gods and men. Aristotle, Hist. An., IX. 12, says, — Ὁ δὲ κίμινδις ἰλιγάκις φαίνεται· οἰκῆ δὲ τὰ ἔρη· ἴσσι δὲ μίλας. "The κίμινδις appears but seldom. He inhabits the mountains, and is of a dark color." Pliny, Hist. Nat., X. 8, remarks, — "Nocturnus accipiter cymindis vocatur, rarus etiam in sylvis, interdiu minus cernens. Bellum inter necinum gerit cum aquilla." The precise species of bird designated by these Homeric names is not clear, though the prevailing opinion seems to be that it was a kind of hawk, probably the night-hawk. Some think it the owl.

307. περιμυρεῖν, = ἐν τῷ περιμυρῷ τοῦ ἔρους, *at the foot of the mountain*.

This story of the deception practised upon Zeus by Here speaks but little for the sagacity of the king of gods and men. Longinus makes the general remark of Homer's representing the gods as liable to human passions and infirmities, that, unless they are allegorically understood, they are altogether impious and indecorous. The indecorum is more prominent here than in any other passage of the Iliad, and any allegorical interpretation is impertinent.

During the slumbers of Zeus, the affairs of the war take a different turn. Poseidon rouses the Greeks to resistance. Hector animates the Trojans. The contest which ensues displays the nervous power of the poet. The sea dashes against the tents and ships of the Greeks, — the armies meet, with a terrible uproar; but neither the beating of the waves, driven by the fierce wind against the shore, nor the roaring of the flames in a blazing forest, nor the crash of a hurricane among the trees, is so loud, as the shouts of the Trojans and Greeks rushing upon each other.

The poet selects from the crowd the two most conspicuous heroes, Ajax and Hector. The contest between them excites a breathless interest. We feel the vast efforts of the combatants in the vigor of the verse, and the fall of Hector is like the crash of an oak torn up from the roots by a stroke of the thunderbolt of Zeus. His friends rush to the rescue, and he is borne away, senseless, to the bank of the river. They dash water upon him; his breath returns; he opens his eyes; he vomits blood, and falls back again in a swoon.

317—327. "These eleven verses, in which Zeus relates a whole series of gross infidelities, were pronounced spurious by the Alexandrine critics, because they must have irritated much more than persuaded Here. The long story, moreover, was at variance with Zeus's present state of feeling, and inconsistent with the power of Aphrodite's girdle. Köppen and Heyne took offence at them also, and Spitzner has for this reason inclosed them in brackets." Cr.

458. ἄχος γίνετ' εἰς αἰμίνοι, gen. of cause, *pain on account of his boasting.*

460. τῷ Τελαμωνιάδῃ. The article is used here to distinguish him clearly from the other Ajax.

463. λιπεφίς ἀΐξας, *springing aside, obliquely.*

471, 472. ἦ ῥ'... ἄξιός, literally, *Is not this man worthy to be killed in requital of Prothoenor?* i. e. *Is not Prothoenor amply avenged by the death of Archelochus?* — *κακός*, base, i. e. of base origin, not noble, low.

479. ἰέμεροι, *archers.*

485. ἀεὶς ἀλευτήρα, *the averter of destruction.*

488. ὤρμηθη. This verb takes the genitive, its signification being to *attack.*

499. ἰ δι φῶ, *πάθειαν ἀνασχών.* According to Zenodotus, φῶ or φή is an old particle like ὤς. Aristarchus, on the contrary, took it for ἴφσ, and struck out the following versæ as tautological. But as similar tautologies elsewhere occur, this is no insuperable objection to the versæ. *πάθειαν*, literally, *a head of a porphy.* The metaphor, if it be one, is unusual and bold.

502. γοήμιναι, Epic for γοῶν.

509. ἀνδράγαυς, *spoils, i. e. arms, taken from the enemy.*

In this book there are many excellences, and some objectionable passages. The description of the girdle of Aphrodite is among the most fanciful conceptions.

ILIAD, XV.

Zeus awaking, sees how things have been going forward during his stumbers. He falls naturally into a great passion with Hera, but is easily appeased by her asseverations. He sends for Phoebus Apollo to set affairs right again.

2. δάμνην, Epic, = ἰδάμνησαν.

3. ἔχισθον, for ἔχισσι. This termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. ἐκινύσσειν, fainting or senseless, from ἐκινύειν. Elsewhere this word is applied to the mind.

16. κακοῖσφις, evil machinations, from βόσσω, to sow.

18. ἐπέμω, imperfect of ἐπέμωμαι.

19. ἄκμωνας, anvils.

24. ὀλιγησιλίον, having but little power.

37-40. Στυγὴς Ἰδωε. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe, also," says Trollope, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them." The water of the Styx flows from the upper to the lower world; hence κατεβύμινον, flowing down. — εὐ κεφαλῆ, i. e. ἵστα. "The oath by the head and by the love of Zeus has not only, as Eustathius remarks, something dignified, but also aims to soften the wrath of Zeus." Cr. — λίχης κουρῖδιον, the nuptial couch.

60-77. Zeus discloses, in this speech, the final determination of his purposes in regard to the war. Hector is to resume the battle, inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them back to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles, enraged by this event, is to return to the field, and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed, until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles's vengeance is accomplished. The poem proceeds, in accordance with this declared purpose of Zeus, to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector. This prophetic exposition of the plan of

the remainder of the war has led some critics to reject the passage as spurious.

80. 'Ως δ' ἔρ'. The simile in the following lines is very fine. The rapid passage of Here is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed.

86. δεικνάνοντα, = ἰδιξιόνοντα, from δεικνάνομαι, an unusual form for δεικνύμαι, they welcomed her with their cups.

101. ἡ δ' ἰγίλασεν. The picture is true to nature. Here is not inclined to laughter. She has a smile upon her lips, for the sake of wearing the look of cheerfulness in the presence of the other gods, and to conceal her disgust. Her brow remains dark.

110. ἴλωμ', I am in dread, or fear. The general meaning of this verb is, to expect any thing whatever. It more commonly means to hope. The corresponding noun, ἴλωσις, bears the same primitive sense, though it oftener occurs in the signification of hope.

113, 114. πωπλόγησε μηρῶ. The striking the thighs was an expression of vivid emotion. — πατασσηνίσσ', with the flat of the hand. "By this addition the poet gives a visible picture of the whole action." Cr.

119. Διμόν τε. Terror and Fear were the sons and companions of Ares. He commands them to harness his horses. The rapid rhythm of the dactylic verse gives a very animated character to the lines.

128. φρίνας ἠλί, wandering in mind.

153. ἀμφὶ δὲ μιν, &c. This brief description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii. 11, — "He made darkness his secret place; his pavilion round about him were dark waters and thick clouds of the skies."

167. ἐσθγίονσι, dread, elsewhere, hate.

191. παλλομένων, we casting lots.

194. βίωμαί, an Epic future, connected with βῆναι, but to walk used in the sense of to act, conduct one's self.

204. ὡς περισυτίθειεν Ἐρινύς αἰὲν Ἰουνοῖσι. In allusion to the respect due to superiors in years. The Furies always attend upon the elders, i. e. avenge offences committed against them.

228. ἀνδραυγί, without sweat or toil.

229. αἰγίδα. The ægis is here evidently a shield.

238. φασσασφίην, a dove-killer.

242. Διὸς νόος. "This is one of the few cases where the Deity makes his power felt from afar." Cr.

283. ἰσθῶδι, in standing fight or contest, hand to hand.

306. ἦρχε δ' ἄε' Ἐκτωρ. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The scene is presented in the

most lively manner. The arrows leap from the string; the spears, from strong hands, are fixed, some in the bodies of the warriors, and some in the earth between them, before *enjoying the flesh, eager to satiate themselves*. The language of personification makes every thing seem instinct with life.

350. *πυρὸς λιλάχουσι*, shall bestow the rights of the funeral pyre. The 2d aor. with reduplication, *λιλάχων*, signifies *to cause to participate*; the person being put in the accusative, and the thing participated in, in the genitive.

356. *ἔχθρας παπίουσι*, the edges or banks of the trench.

363. *νηπίησιν*, in his childishness.

379. *Τρῶες δ' ὡς ἰούοντο*. The rush of the Trojans upon the Grecian fleet is happily compared to the dashing of a wave over the sides of a ship driven by an impetuous wind.

389. *ναύμαχα*, fit for sea-fight.

410. *στάθμην*, a measure.

447. *ὁ μὴν σιωπήητο*, he was occupied

453. *Κιὴν ἔχθια κροτήοντες*, clattering with the empty chariot.

463, 464. *Ὅς οἱ, who (Zeus) snapped the string of the bow, ἐπὶ ἰέοντι, while he (Teucer) was drawing it against him (Hector).*

479. *τετραβήλυμοι*, fourfold, having four thicknesses of hide.

484. *βλαφθήσεται*, made powerless.

492. *ἴσιναι*, for εὔσιναι.

494. *ἴ; δι' κιν*, &c. This sentiment is in the received patriotic style. It is well suited to the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies go with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. These lines were quoted with effect by the orator Lycurgus in his speech against Leocrates, with several other patriotic and poetic passages.

502. *νῦν ἄρτιον*, now is the time. The speech of Ajax is conceived in the excited spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. *σφρεύγισθαι*, to waste away by degrees.

513. *ἄδ' αὐτως*, thus needlessly, vainly, without an effort to prevent it.

520. *ὑπαιθε λάσθη*, slipped away from him, as if from under.

521. *ἀπήμερτον*, Poet. 2 aor. from ἀφαιμαρτάνω.

533. *ἀνδρῶν ἀλιωρήν*, a means of avoiding, i. e. a defence against the enemy.

536. *κύμβαχον ἀκρότατον*, the top of the arch of the helmet, in which the plume was inserted.

553. *μυθήσομεν* = ἀμελήσομεν. *μυθίσαι* is often used absolutely in the sense of to remit efforts, or to neglect.

556, 557. *οὐ γὰρ... μάχεσθαι*, we must no more fight with the Greeks at a

distance; i. e. we must come to close quarters.— *σφίβ γ' ἢ κατακτάμεν*, i. e. *ἡμᾶς* is the subject; and the subject of the next two infinitives is *ἐκείνους*.

567. ἔρκει χαλκίῳ, *with a brazen wall*; i. e. by pressing shield to shield.

582. Ὡς ἰπὶ σολ. There is a change in some respect in the manner of representation through the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. Σηδὲ πανθὲν βίξαντι ἰονώσ, *like a wild beast who has done some mischief*. The lion is particularly referred to.

590. Ἐχῆ....χίοντα. The sound of the words in this line seems to echo the sense.

592. Τρωῖς δέ. The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and so fulfil the prayer of Thetis. Zeus urges him on, that he may accomplish the purpose of avenging Achilles. This has the remoter consequence of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with the fury of the martial Muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the sea-shore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized. It is a grand "battle-piece." — *λίσσουσιν ἰονόσσι ἀμοφάγοισιν*, *like raw-flesh-eating lions*, a frequent comparison for the Homeric warriors.

628. *εὐρθεὶ γὰρ ἔσ' ἐκ θανάτοιο φέρονται*, *they are borne up from death but a little*; an expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment plunged into the deep, and the next "borne up from death" on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰσώπει δ' ἰγίοντοσσι νηῶν*, *and they (the Greeks) were facing the ships*, i. e. the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are now behind the first line, and consequently their faces are towards it. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *τοί*, in verse 654, refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, *to be men*. His eloquence is successful; their spirits are roused, and they rally. Athene removes from their eyes the mist (which, however, has not been alluded to before),

and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding attitude, and, with Hector, shares the chief interest of the contest.

679. κίλησιζον, *to ride on horseback*. Trollope says, that "the custom here alluded to, of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leaped from ship to ship, on the decks, *ἦμα*, repelling the Trojans and animating the Greeks. Though the Greeks in the Trojan times did not ordinarily ride, it is evident that they knew how, and in cases of necessity *could* do it. The common notion, that the Homeric Greeks knew not how to ride, is characterized by Wolff as a *Grille*, or *bee in the bonnet*.

705. ἀνυάλου, *a swift sailer*.

709. αἰκίης, *the assault*. The word is from αἰεῖν, and is used in the plural.

717. ἄφλαστον. This was the curved extremity of the stern, on which ornaments were placed.

729. Σεῖνυ....ἰστραπέδην, *a bench seven feet long, for rowers*.

738. ἰσραελία δῆμον ἴχοντες, *having a host to supply other strength, i. e. a host in reserve to rally upon*. Herodotus, Lib. VIII., c. 11, ἰσραελίως ἀγωνιζομένους, *fighting a drawn battle*. Valckenaer remarks,—"Quando victis virtus redibat in præcordia, tum qui se putabant victores, *νίκην* reportasse dicuntur ἰσραελία."

741. Τῷ....πολίμοις, *Wherefore our safety lies in our hands, not in shrinking from battle*. φῶς, *light*, here, *safety*.

The battles in this book are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical turning-point.

ILIAD, XVI.

THIS book is very interesting, containing as it does the exploits of Patroclus, when, permitted to equip himself in the armor of Achilles, he goes forth to battle, and finally falls under the hands of Hector.

3. δάκρυα θερμὰ χίων, *pouring hot tears*. In the Heroic age, men gave expression to the natural feelings in the most natural manner. They not

only applied fierce language to each other in their anger, but wept like children without feeling that there was any thing effeminate in it.

4. *δυσφρεζόν*, dark.

7. *διδάκρυσσαι*, perf. pass., *why are you in tears?* The picture in the following lines is homely, but in point of truth and reality is excellent.

22. *μὴ νιμίσα*, *be not angry with me*, i. e. for being in tears.

31. *αἰναρίστη*, *unhappily brave*; a compound like *αἰνώτειρις*, *δύσπαρις*, and the like.

33. *οὐκ ἄρα*. "*Ἄρα* thus stands in sentences which express the acknowledgment of an error, or some piece of information." Cr.

41. *ἴσκειναι*, *likening me to you*; i. e. taking me for you. It was the wish of Patroclus, as expressed in this address, to assume the armor of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat by the terror of Achilles's prowess.

54. *περὶβίβηκεν*, *may surpass in power*, alluding to Agamemnon.

57. *κτιάτισσα*, *acquired possession of*.

59. *μισανόστην*, *a sojourner, a stranger*.

60. *Ἄλλὰ τὰ μὲν προτιτόχθαι λάσομεν*, *But let us leave the past*; like the Scotch idiom, *Let bygones be bygones*. — *οὐδ' ἄρα πως ἦν* = *οὐδαμῶς δυνατὸν ἦν*, *it was not possible*, here in the sense of *it was not right*.

62. *μνηθμίν*, *wrath*.

66. *Τρώων ἴφους*, *a cloud of Trojans*, met. for *a multitude*.

68. *κικλιῆται*, *are close upon*, Epic 3d pl. perf. pass. poetical.

69. *πόλις*....*πᾶσα*, *the whole city*, i. e. *all the citizens*.

70. *κόρυθος*....*μίτωπον*, *the front of the helmet*; lit. *the forehead*.

71. *ἰσπύλους*, *ditches*.

75. *μαίνεται ἰγχιήν*, *the spear maddens*. This sort of personification is common in Homer, especially when speaking of the implements of war.

78. *περιάγνυται*, *breaks around me*; i. e. *sounds about*. The breaking refers to the echo of the voice.

100. *ἱερὰ κρηθίμνα*, *the sacred walls*. The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and yet it is true to the fierce and impetuous character of Achilles.

102. *Ἄϊας ὄ οὐκίε' Ἴμμυε*. The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Zeus, is vigorously drawn.

106. *κὰπ φάλαξ'*, for *κατὰ φάλαρα*.

128. *οὐκίτι φουτὰ πύλωνται*, *lest the means of escape exist no longer*.

129. *δύσε*, an Epic imperative aorist.

143. *Πηλιόδα μιλίην*, *an ashen spear from Pelion*.

147. *μῆτις ἰμευλήη*, to stand the shout, i. e. the hostile shout or the challenge of the enemy.

161. *γλώσσην ἑραιῆσιν*, with their thin or broad tongues.

172. *σημαίνεις, ἤσασσι*. The difference in these words has been noticed before. It seems that *ἀνάσσειν* here signifies the degree of command which was possessed by the subaltern officers of Achilles, while *ἤσασσις* is applied to the command-in-chief of Achilles himself.

183. *χρυσηλακάτευ*, an epithet applied to Artemis, usually explained with *golden arrows*, but literally means *with golden spindle*. — *σιλαδινῆς*, *shouting*, an epithet applied to her as the goddess of hunting, from the shouts and clamors of the chase.

192. *ἀμφογυπαζόμενος*, treating him with loving kindness.

214, seqq. These lines are highly graphic.

233 — 235. Zeus is called the Dodonæan, on account of the oracle at Dodona, in Epirus. It was the most ancient and venerable oracle in Greece, and, according to one tradition, was founded by Deucalion, according to another, by the Pelasgians. It was situated in a grove of oaks, one of which was supposed to communicate in its whispers the responses of the god. The Selli appear to have been an ancient priestly caste or family, distinguished by great austerity of manners. They are called 'Ἐλλᾶί by Pindar (see Donaldson's Pindar, p. 340, fr. 31), the former name being the Pelasgian, and the latter the Hellenic form. Their reputed severity of life is indicated by the epithets *ἀντιπόδες*, with *unwashed feet*, and *χμαϊνῆται*, *sleeping on the ground*. — The word *ὑποφῆται* is variously explained. Some suppose it signifies *under-prophets*, or those subalterns in the service of the temples who undertook to explain the oracles when they were obscure. But the Selli are here represented as priests, and not as servitors, excepting as all priests are the servitors of the god to whose worship they are dedicated. It has been said, "that in all other temples the priests delivered the oracles which they received from their gods immediately; but in the temple of Dodona, Jupiter did not utter his oracles to his priests; he rendered them to the oaks, and the wonderful oaks rendered them to the priests, who declared them to those who consulted them. So these priests were not properly *προφῆται*, *prophets*, since they did not receive their answers from the mouth of the god immediately; but they were *ὑποφῆται*, *under-prophets*, because they received them from the oaks." But probably *ὑποφῆται* is nearly equivalent to *προφῆται*, and signifies simply those who speak under the direction of some superior power, those who declare the will of the gods.

259. *σφάισσον ἰσπίους*. The comparison is a very pointed one. The venom and fury of the irritated wasp are quite appropriate emblems of the excited passions of a martial host rushing to battle.

260. *σινάδιος*, by the way-side.

272. ἀγχιμάχοι θειράσωντι, "for καὶ οὗ θειράσωντι σὶν ἀγχιμάχοι."
Cr. According to this the relative οὗ is to be supplied, and the clause must be rendered, *and whose attendants are close fighters*. Trollope says, "There seems to be some latent corruption," and is at a loss to determine the meaning. Spitzner says, that *μίγ' ἄριστος* embraces both Achilles and his attendants, and there seems to be no great difficulty in this construction. Then translate, *Achilles, who claims to be the bravest of the Greeks, and his companions in arms claim the like*. Or perhaps the sense may be, since Patroclus desires to animate the Myrmidons with their leader's invincible courage, *that we may do honor to Achilles, who claims to be by far the bravest of the Greeks, and whose warriors assert a like superiority*.

297. Ὠς δ' ἔσ'. The point of comparison is this. The Greeks recover their breath and renew their courage by reason of the appearance of Patroclus and the Myrmidons; the light of safety dawns upon them, as when Zeus removes a cloud from the summit of a high mountain, and restores to light a scene before veiled in darkness.

302. ἱρωή, *cessation*.

336. μίλιον, *in vain*.

361. σκίπτειν', *watched, or listened keenly to the whizzing of the arrows*.

363. εἶω = ἰσῶ = ἰσᾶω, from εἶω = εἴζω.

371. ἔξαν', *dual, referring to the pairs of horses*.

379. ἀνικυμβηλίαζον, *were overturned with a crash*. The word is drawn from the clashing of cymbals, and designates the rattling noise of the upsetting chariots.

390. κλιτύς, = κλίτυς, *crag*.

392. ἐπὶ κάρ, *headlong*.

395. ἔπειτα παλμιστῆς, i. e. the Trojans. Patroclus, having repelled the Trojans from the ships, had intercepted their retreat, and was driving them back again towards the fleet.

403. ἤσεν ἀλγίς, *sat crouching*.

419. ἀμιντορχίστωνος, *having tunics without the μίτρα, which was an under and lower cincture, beneath the breastplate, and serving for an additional protection to the body*.

426. ἝΗ βα. The simile of the two vultures illustrates suitably the savage fury with which the two warriors rushed to the conflict.

453. Αὐτὰρ ἰσὴν δῆ. The request here made is afterwards fulfilled.

457. τὸ γὰρ γίγας ἰσσι θανόντων. "Possibly, in the time of the singer, Sarpedon's monument was still in existence in Lycia. The old expression pointed to this, 'Zeus, whose son he was, gave his body to Death and Sleep, to bear to his native land.' How natural and beautiful, since he had been

brought back slain, and his bones rested in the bosom of his native soil. The mode by which the body had really come to Lycia from the Trojan battle-field was unknown." Heur.

459. *αιματώσας* ἢ ψιάδας, *bloody drops*. A portent of the shedding of blood.

469. *μακρόν*, 2 aor. from *μηκέραμι*.

491. *κτανόμενος μινίαισι*, *mortally wounded raged*.

507. *λίπιν*, for *ἰλίπυσαν*, 2d aor. pass., *after the chariot was left by the chiefs*, i. e. Sarpedon and his charioteer.

515, 516. *δύνασαι δὲ εὐ πάντοσ' ἀκούεισ' ἀνίρι κηδομίη*, *you can give heed to*. The construction is an unfrequent one.

562. The contest over the body of Sarpedon is magnificently described. The darkness is to be conceived as an actual cloud which Zeus spread over the combatants, for the purpose indicated by the poet.

574. *ἰσέτευσι*, *came as a suppliant to*, according to a custom which has been explained.

584. The direct address of the poet to Patroclus is an instance of that more animated manner already remarked.

589. *αἰγανίης βωή*, *the throw of a dart*.

617. *ἔρχασσέην πτε*. "This stroke of railing upon Meriones is founded upon the custom of his country; for the Cretans were peculiarly addicted to this exercise, and in particular are said to have invented the Pyrrhic dance, which was performed in complete armor." Pope.

630. *τίλος πολέμου*, *the issue of war*.

633. *Τῶν δ'*. The ringing of the shields struck by the spears is well illustrated by the simile of the woodcutter's axe in the forest.

642. *βρομίωσι*, an imitative word, expressing the sense by the sound, — *buzz*.

658. *ἰρὰ τάλαντα*, *the sacred scales of Zeus*, i. e. the decree or determination of Zeus.

668. *Ἐλθὼν ἱε*. The construction is somewhat confused, but the sentence may be thus rendered, *Going away from the battle, purify Sarpedon from the gore, and, carrying him far off, wash him*. The command of Zeus, that Sarpedon should be conveyed by Sleep and Death to Lycia, is in accordance with the request in verse 453.

685. *καὶ μίγ' ἀέσθη*, *and was greatly deceived in his mind, or was led into a dreadful fate*.

702. *ἀγκῶνες*, *the elbow; here, a corner or angle*.

714. *ἀλῆται*, = *ευσσεμαφῆνται*, *to be gathered, or collected together*.

722. *Ἄϊψ', ἴσον ἤεσσω*, *Would that I were as much superior as I am inferior to you*.

745. ὦ ἄσπευ. This kind of insulting raillery seems to have been very common in the Heroic age.

747. σήθια διφῶν, *searching for oysters*.

765. These lines are vigorous and picturesque. The storm is the battle of the winds. Eurus and Notus, tearing up trees whose branches are interwoven, and the crash of their breaking, picture the battle, the clash of the spears, the winged arrows leaping from the string, and the huge stones dashing against the shields of the combatants.

779. βουλυρόνδε, *towards evening*, so called, as the etymology of the word indicates, from loosing the oxen. For βουλυρός, from βούς and λύω, is the time when oxen are unyoked.

785, 786. The poet is describing Patroclus in the third person. He suddenly changes, and addresses him directly, as if, in the impetuosity of the description, he imagined Patroclus to stand before him. He returns, in the next line, as suddenly to his former manner.

803. τειμιύσσα, = ποθητικίς, *reaching to the extremity of the person*.

836. ἤμαρ ἀναγκαῖον, *the fatal day*. The reproachful address of Hector to his fallen adversary is accordant with the customs of the age. The poet shows his invention by putting into the conqueror's mouth the imaginary command of Achilles to Patroclus, which, though false in fact, is probable. The reply of Patroclus is characteristic. The last words of the dying hero are the prophecy of Hector's death.

The events in the latter part of this book are of the greatest consequence in the conduct of the poem considered as a whole. The friend of Achilles has gone forth to the battle, and fallen by the hands of a god and of the Trojan leader. This is the grand turning-point of the action. Achilles will soon appear, to avenge the death of his beloved Patroclus, clad in the terrible panoply wrought by the marvellous workmanship of Hephæstos. His anger with the Greeks is already satiated, and soon will he wreak a fearful and bloody vengeance on the body of his great antagonist.

ILIAD, XVII.

THIS book is chiefly occupied with the deeds of Menelaus, and forms part of the narrative of the twenty-sixth day.

1. εἶδ' ἔλασ'. This verb, with a participle signifying the action of suffer-

ing, often occurs in the sense of doing or suffering *unseen by*; the person by whom unseen being put in the accusative.

4. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', to go about a person, is a periphrasis for to defend him.

19. ὑπέροισιν, proudly, haughtily.

25. ὄνατο, an Epic aorist, ὄνομαι, from ὄνομαι, to reproach.

32. ῥιχθὲν δὲ τι νήπιος ἴγνω, when a thing is done, even a fool knows it.

34. τίσις, you shall expiate the death of.

51. Χαρίτισσιν ἰμοῖαι, like the Graces, i. e. like the hair of the Graces.

52. ἰσφῆκοντο, from σφηνόω, were bound.

66. ἰύζουσιν, they shout. The verb expresses a sharp and piercing cry.

71. ἀγάσσατο, envied, or grudged.

88. φλογὶ ἐπιλοῖς, like the flame. The points of comparison are, the splendor of Hector's armor, and the rapidity with which he moves.

93. μή τις, let no one. — νιμισήσεται, for νιμισήσεται.

98. πρὸς δαίμονα, in opposition to the deity, or contrary to the will of the deity.

101. ἰν Θιέφιν, for Θεῶν, from God, i. e. by the impulse of a god.

105. κακῶν δὲ καὶ φίερατον εἶη, it would be the best of evils, or, as we should say, the least.

112. παχυνῶται, is frozen, i. e. with grief.

136. Πᾶν δὲ τ' ἰσισηύσιον κάτω ἵλκισται, and he draws down all his brow, a natural expression of wrath.

142. ἰδιύς, imperfect, thou wast much lacking in battle, thou art but a poor fighter. μάχης διύσθαι, to lag in the fight.

155. πειθήσεται, from φάω, a form of φάινω.

187. Πατρόελλοιο βίην, circumlocution for Patroclus.

196. πατρί, his father, i. e. Peleus.

197. γηράς, 2d aor. participle; see Sophocles's Greek Verbs, p. 112.

201. καταθύμιος, present to your mind.

210. Ἔκτορι δ', &c. The description of Hector in the armor of Achilles is full of spirit. The added courage and splendid appearance of the hero are in poetic harmony with the general purpose of exalting Achilles.

220. περιεπίονων, dwelling around, in the neighbourhood.

243. νίφος περι πάντα καλύπτει. Hector is called here the cloud of war, unless the sentence may be constructed thus, Ἐκτορι καλύπτει νίφος περι μαις περι πάντα.

250. δήμια, at the common charge.

263-266. Ὡς δ' ὄτ' ἐπὶ προχοῆσι... ἴσαν. This simile has been greatly praised by the best of the ancient critics, especially Dionysius of Halicarnassus, and Aristotle. "The poet has been supposed to allude, in this

simile, to the noise of the breakers at one of the mouths of the Nile. Mr. Wood observes, that the representation is so strikingly expressive of the dashing sound, like that proceeding from a succession of cascades, which he experienced on his approach to the coast of Egypt, that it might fairly be concluded that Homer had been in precisely the same situation. The exquisite beauty of the lines, in which the sound is so distinctly accordant with the sense, determined Solon and Plato to abandon poetry, in despair of ever producing a description of equal sublimity. See Wood's Essay on Homer." Trollope.

The following is the passage referred to :—

"It is not easy to imagine any thing more awful than the approach to this Bogas* in stormy weather. The breakers, which were heard and seen at some distance, had now the appearance of a succession of cascades, which we were to pass through for half a mile. If the most striking and expressive resemblance of a picture to that appearance in nature which it attempts to represent is a sufficient proof of the painter's having seen the original, we might conclude from three lines† in the Iliad, that Homer had been in Egypt, and passed this Bogas."

268. φραχθίνεις, from φράσσω, closely covered with their shields.

292. ἰμίνων πτε, desiring it ever so much.

319. ἵπ' Ἀχαιῶν, driven by the Greeks. ἵπ' denotes the origin or cause.

331. πᾶλὸ βούλιται ἤ, more than. Some qualifying adverb must be understood, as μᾶλλον.

389. Ὠς δ' ἴσ' ἀνίρη. This is one of the similes of Homer which illustrate the manners, customs, and arts of his age. The mode of preparing hides for use is particularly described. They were first softened with oil, and then were stretched in every direction by the hands of men, so that the moisture might be removed, and the oil might penetrate them. Considered in the single point of comparison intended, it gives a lively picture of the struggle on all sides of the body to get possession of it.

426. Ἰάωσι. The circumstance of the horses weeping the loss of their

* The Arab name for the mouth of the river.

† "Ὠς δ' ἴσ' ἐπὶ προχοῇσι Διῖσιτιος ποταμοῖο
Βίβρουχιν μίγα κῦμα ποτὶ ῥέον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκραι
Ἰήονσι ΒΟΟ'ΩΣΙΝ, ἰεργομίνης ἀλὸς ἴξω, &c.

"These lines are said to have determined Solon and Plato to abandon poetry, despairing of ever being able to produce any thing like them. To those who admire the art of making the sound an echo to the sense, they certainly offer beauties which are beyond all translation." Wood's Essay, p. 77.

master must be attributed partly to their being of divine origin, and consequently gifted with supernatural powers, and partly to the license of poetry in attributing to inanimate things and brutes the sentiments and actions which belong properly to humanity alone. Many admire this passage; but probably more will think that the image of a pair of crying horses borders on the ludicrous. Yet one of them afterwards (Il. XIX., 404) speaks with a human voice.

440. ζύγλις, ζυγόν. The first was the *circle* or *bow* at the end of the yoke, through which the horse's head was inserted; the second was *the yoke* itself, which crossed from one horse to the other.

446. Οὐ μὲν γάρ. The sense of the misery and weakness of man expressed in these lines has been often alluded to. It is certainly remarkable that a poet like Homer, whose pictures of nature are so smiling and cheerful, should have attributed this depressing view of the condition of man to the father of gods. But it shows, as Köppen well says, that no idea was entertained of the moral ends of the creation and government of God.

469. νησιρδία, compounded of the inseparable particle νη and αἰρδός, and means *useless*.

476. ἰχίμην δμῆσιν τι μίνος τι, *to restrain and govern*.

481. βρηθόν, *swift in battle*.

496. αὐτά, i. e. Alcimedon and Automedon.

502. ἱμπνίσοντι μεταφρένω, *breathing upon my back*.

514. ἐν γούνασι κίτται, a proverbial expression, literally, *lie in the knees*, i. e. *depend on the will of the gods*. It is founded on the fact that supplicants embraced the knees of the person supplicated.

515. ἤσω, *I will hurl*.

520. Ὀς δ' ἴσ' ἄν. This simile is drawn from a very common incident, but is entirely applicable.

622. μάστιγι, from μαστίω, the same as μαστίζω, *to lash*.

645. Ζεῦ πάτερ, &c. This fine passage is quoted by Longinus as an example of the sublime in sentiment. "He (Ajax) does not pray for life, for that request would be beneath the hero; but since he is unable to employ his manhood in any noble deed, in the inextricable darkness, angry that he is thus inactive in the battle, he prays for light immediately, as if resolved to find at all events a sepulchre worthy of his bravery, should Zeus himself be arrayed against him." § 9.

670. ἰησίης, *gentleness*.

676. Ὀντι, &c. Homer frequently, in his illustrations, goes on to describe the habits and characteristics of animals or things from which the similes are taken, thus making a minutely drawn picture.

696. Θαλιεὴ δὲ οἱ ἴσχυι φωνή, *and his strong voice stuck in his throat*.

716. ἀγαλλεῖς ἤ Μενίλας. The exclamation particle ἤ, in the Ἔπιο language, often stands between the adjective and the substantive, and gives a peculiar emphasis to the address.

722. ἀγκάζοντο, = εἰς τὰς ἀγκαλὰς ἰλάμεσθαι, they took into their arms. They lifted up the corpse in order to place it on their shoulders.

728. ἰλίζεσθαι, i. e. ἰλίζεσθαι.

737. ἡὔτε πῦρ. "The heap of images which Homer throws together at the end of this book makes the same action appear with a very beautiful variety. The description of the burning of a city is short, but very lively. He compares the Ajaxes to a boar, for their fierceness and boldness; to a long bank which keeps off the course of the waters, for their standing firm and immovable in the battle; those that carry the dead body, to mules dragging a vast beam through rugged paths, for their laboriousness; the body carried, to a beam, for being heavy and inanimate; the Trojans, to dogs, for their boldness, and to water, for their agility in moving backwards and forwards; the Greeks, to a flight of starlings and jays for their timorousness and swiftness." Pope, from Eustathius.

738. ἔρμινος ἔξαίφνης, suddenly breaking out.

743. ἀτραπίς, Poet. for ἀτραπίς, a way, literally, from which one cannot stray.

ILIAD, XVIII.

THIS book is called the *ἰωλοποιία* from the passage in which is described the making of the shield for Achilles by Hephestos.

1. *δίμας*. This word is often used in the accusative to express the idea of resemblance, the thing with which the comparison is made being put in the genitive.

3. *νῶν ἰεθοσκηριέων*. This epithet is borrowed from oxen. *κρηῖρα* = *κρηῖρα*. "The ships of the most ancient Greeks were so much curved at both ends, that they looked like the moon in her last quarter, at least on the coils. These curved points were called horns." K.

7. *πιδίσι*, genitive of place over or through which an action is performed.

20. *Κίεται*. This announcement of the death of Patroclus is praised by Quintilian. See X. 1, 49, *Narrare vero quis brevis potest, quam qui mortem nunciat Patrocli?* Nothing can be more simple and appropriate. — *εἰκνός*, genitive of cause, and constructed with *ἀμφιμάχοντα*.

23. *κῆν ἀθαλίεσσιν, the ashes.* This form of manifesting grief is frequently alluded to in the classical writers, and in the Bible. It belonged to the Oriental manners. The lamentation of Achilles is in the spirit of the Heroic times, and the poet describes it with much simplicity. The captives join in the lamentation, perhaps in the recollection of the gentleness which formed a part of the popular conception of his character.

54. *δυσμαρτυρία, the unhappy parent of the bravest.*

74. *τὰ μὲν δῆ.* The prayer of Thetis and the wish of Achilles.

93. *Ἰλωρα, retribution for the death of,* properly, the plunder of, i. e. the stripping him of his arms.

100. *δῆσει,* syncopated Epic form for *ἰδίησει, needed.*

107. *Ὠς ἔρει.* The feeling of Achilles is natural, and naturally expressed. The sudden introduction of this imprecation against discord is a fine and characteristic touch.

114. *φίλης κεφαλῆς, of his dear head, i. e. of my dear friend.*

128. *ἰσῆνυμον,* adverbially, = *ἀληθῶς, you have spoken this truly.*

136. *νῦμα,* for *νίεμα,* in a future sense, *I shall return.*

138. *υἱὸς ἰσῆ,* from her son.

151. *Οἰδί κτ.* The contest about the body of Patroclus is renewed. The struggle between Hector and the Ajaxes is fierce and obstinate. Hector is resolved to obtain the body of his fallen-foe, and his indomitable firmness is well described.

207. *Ὠς δ' ἔσι καπνός.* The smoke arising from the signal-fire of distress. The poet's description in the following lines is faithful, since the blaze of the fires would be seen in the night, where only smoke appeared in the day. Achilles comes forth, protected by the ægis of Athene, and shouts, so as to terrify the Trojans, and enable the Greeks to bring off the body. The sight of the flame which Athene sent from the cloud around the hero's head, and the terrible sound of his shout and the voice of the goddess, frighten the Trojans, their horses and drivers, to such a degree that the Greeks are enabled at length to rescue the dead Patroclus.

236. *φίετρον, a bier,* from *φίεω.*

258. *ῆπότερον παλαμίζεσθαι,* like the English Idiom, *easier to fight, i. e. to be matched or beaten in battle.*

265. *πτόλιες...γυναικῶν,* referring to the Trojans.

276. *ἰζιγγμίαι, = κελισμίαι, closed; barred and bolted.*

300. *κτιάττειν...ἀνιάζει,* is much troubled about his wealth. The verb has here an intransitive meaning.

309. *Ἔνυός Ἐνυάλιος, Enyalios (i. e. Arēs) is common to all, i. e. the fate of war is shifting, and sometimes slays the slayer.*

316. *Τῶσι δὲ Πηλεΐδης.* The grief of Achilles is described in Homer's

usual vivid manner, and the simile of the lion robbed of his whelps, at the end, expresses his warlike character and fierce desire of vengeance upon him who has robbed him of his friend.

331. *κτεριῶ*, fut. from *κτερίζω*, *I will not perform your funeral rites.*

339. Ἄμφι δὲ σί. The custom of the Heroic age, still existing in the East, was to employ persons to lament over the body of the deceased. It is alluded to both in pagan and Jewish writers. Among others, see the *Alcestis* of Euripides, edited by President Woolsey of Yale College, verses 103, 104.

346. *λοιτροχόον*, the vessel into which the water for bathing was poured.

350. Καὶ τότε δῆ. It was customary for the friends of the dead to wash the body, anoint it with oil, and wrap it in fine linen.

351. *ἑνιῶρος*, nine years old.

357, 358. Ἐπερξῆς... ἀνετήσας, *Thou hast, then, after all, succeeded in rousing up.* Ἐπερξῆς, connected with the participle, signifies to accomplish the act expressed by the participle.

358, 359. ἢ ῥά... ἐγίνοντο... Ἀχαιοί, *surely these were born of you, yourself*, i. e. you favor them so much that one would suppose they were your own offspring.

362. *μίλλαι* "expresses here merely a possibility or a probability." Cr.

367. *ῥάψαι*, to contrive, usually in a bad sense, i. e. to contrive mischief.

369 - 374. Ἡφίστιον. The narrative in relation to Achilles and Thetis is here resumed. The description of the house and works of Hephæstos, together with the making of the shield, is a very curious document of antiquity. — *δῶμον*. The abode and forge of Hephæstos are conceived by Homer, according to the description here, as placed in Olympus, like the dwellings of the other deities. — *Κυλλοπαδίων*, limping. — *ἑλισσόμοις*, turning round, i. e. busied about.

376. *Θεῶν... ἀγῶνα*, the divine assembly. The assembly of the gods.

378. *τίσσον μὲν ἔχον τίλος*, were so far completed. — *εὐατα*, the handles.

379. *κόπτει δὲ*, and he was beating or hammering. — *δισμούς*, nails or screws, by which the handles were to be fastened to the bodies of the vessels.

382. *λασκαροεῤῥήδιμος*, with a shining veil.

387. *ξείνια θείω*. It was the hospitable custom of the early ages to entertain the stranger, before making any inquiries as to the object of his visit. In the *Odyssey*, Telemachus receives Pallas Athene in the form of Mentor, after the same fashion.

Χαῖρι ξείνι· παρ' ἄμμι φιλήσαιο· ἀντὰρ ἔπειτα
Δίσιπυ πασσάμοις μυθήσαιο, ὅττιό σε χεῖρ.

Od., l. I, vv. 123, 124.

See, also, V. 88 - 91.

407. *ζωάγρια*, *recompense for life preserved*, properly, the price paid by the captive to the captor for his life.

409. *ἀποθείομαι*, conj. 3d aor. mid. from *ἀποθεῖναι*.

410. *H, καί. The most probable meaning of this line is, *He said, and the huge monster rose from his anvil-stand*. *πίλωρ* is by some understood to be an adjective, the same as *πίλωρος*; but it is better to take it for a noun. *αἶηται* is understood variously. Some understand it to be from *ἄω*, *I breathe*, and explain it *puffing or blowing*, from blowing the bellows; others explain it, *terrible, huge*.

411. *βέοντο*, *moved quickly*.

415. *λαχύνετα*, *hairy, shaggy*; a mark of great strength.

418. *ζῶσι νήυσιν εἰοικυῖαι*, *resembling living maidens*.

421. *ἴββων*, *tottering*. Schol., *διὰ τὴν χλωλότητα*.

435. *ἀρημίος*, an Epic perf. pass. from an obsolete root, = *βεβλαμμένος*, *tormented or wearied*.

457. *τὰ εὐ γούναθ' ἰκάνομαι*, *I come suppliantly to you, literally, I come to your knees*.

470. *χοάνοισιν*, *crucibles*.

472. *σπιῦδοντι παρίμματα*, *to be ready for him when working*.

477. *ραιοτήρα*, *a hammer*. — *πυράγην*, *tongs*.

The elaborate description of the shield of Achilles is one of the most striking passages of the Iliad. "Led by a fine poetic feeling," says K., "Homer describes, not the shield as it was found after its completion, but lets the reader himself see it while it is making. Instead of a lifeless delineation, we have a living action." Besides the poetical interest that belongs to this splendid episode, it possesses another still stronger, perhaps, when we consider it as a representation of the principal scenes of the life of man in remote antiquity.

478 - 482. Hephæstos first makes the framework of the shield, with a triple shining border, and a silvern belt. Over it he draws five thicknesses, or laminæ, of different metals; and on it he wrought with cunning skill many varied figures. — *δαδάλλον*, *elaborating, adorning with skill and art*. — *ἄντυγα*, *the rim of the shield, here consisting of three strips of metal*. — *ἀργύρεον*, *silvern*, i. e. *plated or ornamented with silver*.

483 - 489. "This field was probably the central one; the subject seems to show this, for it contains a *general* representation of the heaven and the earth, but all the rest consists of particular delineations of daily life." K. — *θάλασσαν*, *the sea*, i. e. the only sea known to the poet, the Mediterranean. — *τίρια* = *τὰ ἄστρια*, from *τιῖρος*, Epic for *τίεας*, *a sign*. — *τὰτ' οὐρανὸς ἱσσιφάνεται* = *οἷς κικόσμηται*; *ἱσσιφάνεσθαι*, *to be crowned*, often takes an accusative. — *εὐβίος Ὀρίωνος*, lit. *the might of Orion*, i. e. *the mighty*

Orion; a circumlocution like βίη Ἡρακλεσίη. — ἄμμορες, without a share of.

490 – 606. The second circle represents the earth, and may be considered as divided into four fields, and each field into three compartments, each containing pictures of society, as follows: —

I. In the first field is a city, in peace. 1. Marriages and festivals are celebrated; brides led by torch-light to their husbands' houses; the nuptial song is heard; young men are dancing to the music of the flute and lyre. This is the first picture of peace. 2. Justice is administered; a cause is argued, two men appear before an umpire; the partisans of both surround them; the heralds keep the people in order; the old men sit upon seats of polished stone, "in a sacred circle." 3. The cause is decided.

II. The second field represents a beleaguered city. 1. The besieging armies deliberate what they shall do with the plunder which they anticipate from the city. The wives and children and old men defend the walls. 2. An ambuscade is devised. The herds and flocks are cut off, as their attendants approach unwittingly the place of ambush. 3. The noise of the assault calls out the army, and a battle ensues; in the conflict appear Strife, Tumult, and pernicious Fate, the most conspicuous figures. The men, "like living mortals," fight and drag away each other's dead.

III. The third field represents rural employments. 1. Tilling. Ploughmen are occupied in driving the oxen across the newly-broken field. They arrive at the end of the furrow, and a man offers them wine. The furrow darkens behind the plough, "though made of gold." 2. Harvest. The workmen are reaping the heavy crop with their sharp sickles, and frequent handfuls fall upon the ground. The sheaf-binders follow, and bind the sheaves, which the boys collect, and bring in their arms. The owner and his attendants stand by, rejoicing in heart. The attendants get ready a feast under an oak; the women prepare the bread. 3. Vintage. A vineyard appears, the vines loaded with dark clusters of grapes. They are supported on silver vine-props, and surrounded with an inclosure of tin. There is but one narrow path to it, for gatherers, when they pluck the grapes. Maidens and young men bear the sweet fruit in baskets; a boy plays upon a pipe, and they dance to the measure.

IV. The fourth field contains representations drawn from agricultural life. 1. A herd of oxen go from the stall to the pasture by a reedy river. Four herdsmen accompany them with their swift-footed dogs. Two fierce lions seize a bullock, who is dragged away bellowing. The dogs and the young men press closely upon him. The dogs abstain from assaulting, but, standing near, bark at them. 2. A flock of sheep. In a beautiful pasture are the sheep, the shepherds' houses, the folds, and covered pens. 3. A

dance. The dance is like that invented by Dædalus for the fair-haired Ariadne. The young men and maidens dance, holding each other by the hand. The young men wear their swords, and the maidens, garlands upon their heads. The dance is at first slow, but gradually increases in rapidity, and a rejoicing crowd surround the ring. A musician plays upon the pipe. Two tumblers sport in the midst, keeping time with the measure.

The third and outer circle represents the ocean, which was supposed to be an immense stream, flowing round the earth.

The above is one mode of representing the poet's conception of the shield of Achilles. Much has been written on the subject, and the order of the delineated scenes has been differently given by different commentators. So far is pretty certain, that the sun and the celestial signs occupied the centre; and the ocean stream must be supposed to have flowed round the border. It may be supposed, also, that the celestial representations were on the embossed or elevated part (*ἑμφαλος*) of the shield. Crusius arranges the description thus:—In the centre, the sun, moon, and stars. In the second circle, 1. The city in a state of peace, with marriage festivals, and the assembly of the people; 2. The beleaguered city and the battle. The third circle contained, 3. The fallow field; 4. The harvest; 5. The vintage; 6. The herd of cattle; 7. The flock of sheep; and 8. The dance and sports. The ocean surrounded the outer border. Others again assume only one circle, and divide that into eight fields. As to the form of the shield, the poet, notwithstanding Heyne's opinion to the contrary, evidently intended to represent it as round, since his shields are generally said to be *κύκλιον ἴσιον*, and since the disk, with the ocean flowing round it, exhibits the outline of the world, according to the Homeric conception of its shape.

This episode has given rise to a vast amount both of critical and antiquarian discussion. Among the ancients, Heraclides Ponticus, the philosopher Demo, who wrote a book upon the subject, and Philostratus the Younger, attempted to explain it as an allegorical picture of the earth, the heaven, and the various relations of human life. Many modern scholars have illustrated it, each from his own point of view. Boivin, Caylus, Montbel, have in various forms discussed the subject. Nast published in 1784 a tractate, entitled "De Clypeo Homérico." Schlichtegroll treated of it in his work, "Ueber den Schild des Herkules," *On the Shield of Hercules*, Gotha, 1788. Lessing touched upon it in his *Laocöon*. But the most elaborate inquiries are those of Heyne, in the Third Excursus to Il. XVIII (Heyne's *Homeric Ilias*, T. VII., pp. 581–595), and Quatremère de Quincy in his great work entitled "Le Jupiter Olympien," pp. 64–72.

It is certainly remarkable for the views it opens of ancient life, and the information it conveys, or seems to convey, of the state of the arts, the em-

ployments, amusements, and general condition of men in the age of its composition. From several passages in the Iliad, it is evident that the shields of the Heroic age were wrought with curious art, and were among the most elaborate ornaments belonging to the military attire. Figures were sculptured or cut on them, and this practice was one of the earliest indications of the plastic genius of the Greeks. The "Shield of Hercules," attributed to Hesiod, is another ancient document bearing testimony to the same general fact. Several passages in the tragedians may be used as secondary proofs, though, being some centuries later than Homer and Hesiod, they have not the same authority with the descriptions emanating from the Epic age. See particularly Æschylus, Seven against Thebes, 385, *seqq.*, and Euripides Phœnissæ, 1107, *seqq.* For an exact and minute description of the Greek shield, see Wolf's "Vorlesungen über die Alterthumswissenschaft," Vol. IV., pp. 92, 93. "Ἄσπις or σάκος. The hero prides himself most on the shield, and on the shield the most art is expended. This protection covers the whole body, and has in Homer the descriptive epithet, ἀμφίβροτος, *sum-encompassing*. . . . At first it is of twisted osiers, afterwards covered with strong leather. Then several thicknesses are laid upon each other, which are the σπύγες or θύσεις. Thus seven occur ἰστανύσεις, see Il. VII., 220, Æneis 7, 632, Il. XII., 295. It is called *equal all around*, surrounded with plates, which are wrought. Within, are several ox-hides laid upon each other. After metal was employed, the shields also were overlaid with metallic plates. On these metallic plates figures were usually carved; an art which was brought to perfection in Greece before painting. However, we must not form our opinion of the art displayed on the shields by the representations of the poets; for they describe like children, and picture out what is not to be pictured out; they picture too much to the senses. Such figures all ancient nations have had, and with many it pertained to luxury to have shields quite full of them. The several fields or divisions of the shield are filled with figures all round on the border. In the centre of the outside of the shield, it has an elevation, ἰμφολίς, *umbo*, from which the arrows glance off. Besides this, the ἰμφολίς served for ornament. The border of the shield is called the ἔσπερος, see Il. VI., 118. Such a shield was strong enough, and heavy, and fit only for the warriors of that age. To manage it better, a thong or belt was attached, τελαμών, see Il. XVI., 808. This was thrown over the right shoulder, so that the shield was placed more on the left side, the spear being carried in the right hand; hence the phrase among the Greeks, 'the spear side,' i. e. the right side, see Il. XVI., 106, and XXIII., 404. Besides this, there are two παρώνες, which are cross-pieces of wood, by the aid of which the shield can be better wielded, see Il. VIII., 395, and XIII., 407. Besides these, we hear of ἔχων and εἰζωνες, the

invention of which is ascribed to Charon (*sic*, but a mistake for the Carians). It is still a question how far the two last are distinguished from the *αἰσίοις*. "Ὀχλαὶ and *πίεραυς* are straps, and not cross-pieces, see Strabo, 14, p. 661, and Herodotus, I., 171." On this last point, see Smith's Dictionary of Antiquities, article *Clypeus*:—"Around the inner edge ran a leather thong (*πίεραξ*) fixed by nails at certain distances, so that it formed a succession of loops all round, which the soldier grasped with his hand." In the same article there is a wood-cut, taken from Tischbein's *Terra-Cotta Vases*, Vol. IV., tab. 20, which shows the precise form and use of the *πίεραξ*.

It is obvious, then, that the hint of such a shield must have been taken from the actual shields used by the warriors in Homer's day. The great variety of the details, the completeness of the pictures, and the comprehensive design of the whole, should of course be attributed to the genius and invention of the poet. The reader must remember, that the armor was of divine workmanship, and was made for the greatest of the Grecian heroes, at the request of his goddess-mother, preparatory to his last and decisive meeting with the champion of Troy. We should naturally expect something a good deal more magnificent for such a person and such an occasion, and forged by such an artist, than the best-hammered shields, by common smiths, for common warriors. It is to be noted, also, that the poet gives free reins to his fancy, and describes the scenes on the shield not as the results of art, but as actually taking place. Warriors are fighting, ploughmen are ploughing, reapers are reaping, sheaf-binders are binding the sheaves, the vintagers pluck the dark clustering grapes, the piper pipes, and the men and maidens dance. All this and many other lively movements are actually passing on the surface of the shield. But a work of art can only represent a scene at a single moment; all that goes before and all that follows that moment must be left to the spectator's imagination. The moment seized by the artist may suggest all the rest; but the spectator can only see it in his mind's eye. It was a strange idea of a certain Dionysius, according to Eustathius, that the work was a sort of automaton, the figures on the shield being self-moved, *αὐτοκίνητα*, since they were *Ἡφαίστιοντα*, of Hephaestus's making. Another imagined they were worked by machinery inside. This literal way of interpreting such poetical descriptions is absurd enough. The true explanation, of course, is, that the poet, instead of confining himself to an actual shield, such as he might have seen, or the image of a more richly ornamented one, such as he might have invented, kindles with his subject, and follows the thread of association, until he sees, in fancy, not only the pictorial groups of a moment, but living groups, in a succession of moments; not merely the artistic imitation, but the compre-

hensive living action, of which the artist could only embody a part. Quatremère de Quincy, in the passage above referred to, has discussed this point with the discriminating sense of the artist, and the elegance of the scholar. The same kind of poetical expansion of the single idea and the one moment, embodied in a work of art, may be seen in Byron's fine description of the statue of the Dying Gladiator, at Rome. As the passage is directly in point, and breathes the spirit of the most exquisite poetry, it will not be amiss to enliven these pages by inserting it here:—

“ I see before me the Gladiator lie ;
 He leans upon his hand ; his manly brow
 Consents to death, but conquers agony,
 And his drooped head sinks gradually low ;
 And through his side the last drops, ebbing slow
 From the red gash, fall heavy, one by one,
 Like the first of a thunder-shower ; and now
 The arena swims around him ; — he is gone,
 Ere ceased the inhuman shout which hailed the wretch who won !

“ He heard it, but he heeded not ; — his eyes
 Were with his heart, and that was far away ;
 He recked not of the life he lost, nor prize,
 But where his rude hut by the Danube lay,
 There were his young barbarians all at play,
 There was their Dacian mother, — he, their sire,
 Butchered to make a Roman holiday.
 All this rushed with his blood ; — shall he expire,
 And unavenged ? Arise ! ye Goths, and glut your ire.”

Childe Harold, Canto IV., st. 140, 141.

Both Heyne and Quatremère de Quincy have discussed the bearings of the shield of Achilles upon the theory and practice of ancient art. The latter thinks we may regard the description as the first monument of the history of the arts in Greece. The reader is referred to the places already cited for their learned views on this subject, both with regard to the materials used in works of art at that early period, and to the method by which the materials were wrought. But there is another interesting point on which a word may properly be said. Heyne was led to form the opinion, that the shield of Achilles was a separate poem, designed to represent, in the method of an anaglyph, the varied scenes of human life, and that the poet, whoever he was, had no idea of delineating the figures on a shield intended to be used by a warrior in battle. “ How idle and absurd,” says he, “ are these anaglyphs on a shield ! how foreign from the character

of Achilles, no less than from the argument of the *Iliad*! how could it ever enter into the mind of a poet to delineate, on the shield of a hero, however ornamental he might desire to make it, cities, fields, pastures, dances, wrought over with figures crowded upon figures!" He proceeds, in his skeptical tone, — "Could the author have imagined that the enemy against whom the shield might be raised would either be frightened by the figures of such elaborate art, or would be occupied in contemplating them?"

Impressed by objections of this sort, Heyne came to the conclusion that some rhapsodist, struck by the beauty of the poem, inserted it in the *Iliad*, at the place where the divinely forged arms of Achilles are mentioned, and that the ancients, charmed by the sweetness of the verse, forgot to inquire into the probability of the sculpture, and the adaptation of the episode to the character of the work.

This kind of reasoning, though ingenious, is by no means decisive. On the contrary, it seems to put out of the question the free episodic movement of the Epic style. The same sort of criticism would condemn most of the similes in Homer, where, though there is but a single point of comparison, the poet is led on, by the enchantment of the imagery that the play of his fancy has brought around him, to make a finished picture; the picture itself having as little to do with the time, place, and character of the scene, as the figures on the shield are supposed to have with the situation of Achilles rushing into battle. De Quincy has drawn a different and a sounder conclusion. He says, — "If we compare it with all the similar descriptions of works of art, with which so many poets have embellished their compositions, we are compelled to acknowledge that the author of the *Iliad* has surpassed all his successors as much by the probability and the necessity of his episode, as in the measure and proportion of the accessories." *Le Jupiter Olympien*, p. 65. Another objection has been made, on the ground of the impossibility of comprising so great a variety of scene within the compass of a shield. This objection was put at rest first by Boivin, whose design is given in the great work of De Quincy, and still more artistically by De Quincy himself, in the beautifully delineated plan which he has drawn (*Ib.*, p. 72). But the most satisfactory refutation of this practical objection was given by Mr. Flaxman, whose well known shield of Achilles is only three feet in diameter.

The following description of this splendid work of art is taken from Mr. Allan Cunningham's elegant biography of Flaxman: —

"Round the border of the shield he first wrought the sea, in breadth about three fingers; wave follows wave in quiet undulation; — he knew that a boisterous ocean would disturb the repose and harmony of the rest of the work. On the central boss he has represented Apollo, or the sun, in his

chariot; the horses seem starting forward, and the god bursting out in beauty to give light to the universe around him. The circle, of which Apollo is the centre, is in diameter little more than a foot; yet in this space he has pictured

‘The earth, the heaven, the sea,
The sun that rests not, and the moon full-orbed;
There also all the stars, which round about,
As with a radiant frontlet, bind the skies;
The Pleiads and the Hyads, and the might
Of huge Orion, with him Ursa called,
Known also by his popular name, the Wain.’

“On the twelve celebrated scenes which fill that space in the shield between the ocean-border and the general representation of the universe, he exhausted all his learning and expended all his strength. The figures are generally about six inches high, and vary in relief from the smallest visible swell to half an inch. There is a convexity of six inches from the plane; and the whole contains upward of a hundred human figures. Of this magnificent work, the artist was justly proud; he was paid £620 for the drawings and model; the first cast, in silver gilt, price 2,000 guineas, was placed by his Majesty on his own sideboard; the second, of the same material and value, was presented by the king to the Duke of York; a third, of the same metal, was made for Lord Lonsdale, and a fourth for the Duke of Northumberland. Two casts in bronze were made by the proprietors for themselves, and three in plaster were prepared, for the Royal Academy, for Sir Thomas Lawrence, and for Flaxman himself.” *Lives of Painters and Sculptors*, Vol. III.

Casts of this work have since been multiplied, and one is now in the possession of the editor.

480. *ἐν ᾧ ἀργύριον*, i. e. from the frame of the shield, *σάκου*, understood.

488. *ἥσ' αὐτοῦ στείφεται*, which turns there. — *Ὠρίωνα δεξιῦν*, it watches Orion, i. e. is opposite to.

501. *ἐπὶ ἴστροι αἰῶμα ἐλίσθαι*, literally, to take the trial before an umpire.

507. *τάλαντα*. “Some of the ancients understood by this the money which the plaintiff deposited in the court, and which was forfeited if he did not make out his case; this among the Attics was called *παρακαταβολή*. But the words in the next line show clearly that it was destined for the *Geron* who should pronounce the most just judgment. Another question is, Who paid in the money? Perhaps both parties, as Köppen remarks, as at a later time both had to pay down the *πρυτάνεια* in Athens.” Cr.

530, 531. *Οἱ δ'...εἰρῶν προπάρουσι καθήμενοι*, and they (i. e. the enemy),

when they heard the much tumult among the cattle, sitting in front of the place of assembly, or in front of the debates, as the auditors would naturally sit.

570. λίνον. The most probable explanation of this word is, that it was a kind of song which derived its name from Linus, one of the eldest singers.

600. τροχόν, a wheel, used by the potter in shaping his vessels. The point of the comparison is this. When the potter first tries the wheel to see "if it will run," he moves it much faster than when at work. Thus it illustrates the rapidity of the dance.

ILIAD, XIX.

THIS book is called the Μήνιδος ἀπίρησις, the renunciation of wrath, because it contains the reconciliation between Achilles and Agamemnon.

3. ἡ δ', i. e. *Thetis*, who came in the morning to bring the armor to Achilles.

8. ἰάσσομεν = ἰάσωμεν.

10. εὐνή, Epic and Doric for εὐή.

13. ἀνίστασθαι, resounded, when laid upon the ground. The divine armor filled even the Myrmidons with fear. Wrath seizes Achilles anew, his eyes flash terribly from under his brows, and he exults as he holds in his hand the splendid gifts of the god.

24. Διῖδω, μὴ. "It was considered a grievous misfortune by the ancients in general, that the bodies of their dead should putrefy above ground previous to their interment." Trollope.

27. Ἐκ δ' αἰὸν σίφασται, for life is killed out, i. e. out of the body.

35. μῆνιν ἀποισάνων, renouncing your wrath.

42. νῆων ἐν ἀγῶνι, at the station of the ships.

43. Οἴ...τηῶν. There is a little hardness in the construction of this line. But the last clause, καὶ ἔχον σιήϊα τηῶν, is to be considered as an explanatory addition to the preceding.

47. ἐκάλυπται, limping. Diomedes had been wounded in the foot, and Odysseus in the side.

62. ἀπεμνησίαντος. The preposition has an intensive force, *having been very angry, having been angry so long*; as it were, having had it out in anger. But it has sometimes been rendered *ceasing from anger*.

65-144. Ἄλλὰ τὰ μέν. This part of the speech of Achilles displays the impetuosity of his character. Having determined, in obedience to the com-

mand of his mother, to be reconciled with Agamemnon, and return to the war, he wishes to rush at once into the combat. Agamemnon attempts to moderate his zeal, then exonerates himself from all blame, and lays it upon Zeus and Ate, and the Erinnyes who "walketh in darkness," who inspired his mind with discord on the day when he robbed Achilles of his prize. He then enters into a long history of the goddess Ate, the eldest daughter of Zeus, and of the injuries she has done to men, and even to Zeus himself, of which he gives an instance in the story of Heracles and Eurystheus. When Zeus detected the fraud, he hurled Ate from heaven, with an oath that she should never return. So the goddess consoled herself by playing off her mischief upon unhappy men. It is clear, then, that Zeus, and not Agamemnon, is to blame, though the latter is willing to make honorable amends for the share he had in the wrong-doing.

77. *Αἰεΐθις...ἀναστράς*, *There from his seat, and not standing up in the midst.* This line has been supposed to mean, that Agamemnon addressed the council sitting, being unable to stand on account of his wounds. Some have therefore rejected the line as spurious, since Agamemnon was only wounded in the hand. But Crusius and Voss rightly interpret it, that Agamemnon, instead of coming forward into the midst of the assembly, as the speaker usually did, merely rose from his seat, and spoke from the place where he then was, on account of the throng pressing around him.

79, 80. The meaning of these two lines has been variously given. If we look to the connection, as Crusius suggests, the word *ἰσσεδάλλειν* (for *ἰσσεδάλλειν*) would seem naturally to mean *to interrupt*. Achilles has given the assembly to understand, that he is willing to be reconciled, and demands that the army should be led at once against the enemy. The Greeks receive his words with clamorous applause, and the tumult has not yet subsided, when Agamemnon rises and begs to be heard without interruption. "It is good," says he, "to hear the standing man (i. e. the speaker who always stood up), nor is it seemly to break in upon him; it is troublesome, even for a skillful speaker," i. e. *it is difficult*.

82. *βλάβεται*, *is confused*, Epic for *βλάβεται*.

83. *ἰδιίξομαι*, *I will address myself, or I will explain myself.*

149. *κλεσσιύειν*. The exact meaning and the etymology of this word are uncertain. Some suppose it to mean *to make fine speeches*, for *κλεσσιύειν*. Others, deriving it from *κλίωω*, explain it, *to use deceitful pretexts*.
156. *ρήσσιαι*, *unfed*.

180. *μήτις δίκης ἰσθιδυὶς ἰχνηθεῖα*, *that you may have no want of ample justice.*

182, 183. *ὅ μὴ...χαλιωθήν*, *it is not censurable to reconcile or propitiate a princely man, when one has been the first to quarrel; &ωί* in composition

having here, as often elsewhere, an intensive force. Heyne, on the contrary, thinks the sentence means, *it is not to be blamed that a princely man should be angry, when one has injured him first*. The former interpretation is more suitable to the connection.

193. *κούρηται*, Epic for *κούρου*, = *νίους*.

199. *Ἄτρεϊδῃ κιδίσσει*. This speech of Achilles is brief, pointed, and pithy, and breathes the natural eloquence of excited feeling and impatience of delay. It forms a striking contrast to the long harangue of Agamemnon.

221 - 224. "In this passage, where literal expressions are mixed up with figurative, there is great obscurity, and hence it has received various explanations, both by the ancient and the modern interpreters. The obscurity is increased by the fact that *ἄμνηται* may signify either the time of reaping, or the reaped fruits themselves. Among the various explanations, the following, which Heinrich, Köppen, and Spitzner, after Eustathius, give, is the most probable and the most agreeable to the connection. The sense of these words, according to those scholars, is, 'We must strengthen ourselves beforehand with food and drink; for, although at first very many fall after Zeus has turned victory in our favor, yet we can only follow up the victory for a short time, because our powers will fail.' Odysseus, therefore, would advise Achilles, that he cause the army first to strengthen themselves with food and drink, before leading them to battle. *φολέσιδες....κίρροι*, the satiety, disgust of battle, i. e. exhaustion and failure of strength. *ἦσσι* (i. e. *φολέσιδες*), for *καθ' ἡς*, is *ῥ*. *πλίσσων....καλάμην*, = *πολλοὺς μαχημένους*. *καλάμην*, properly, the stalk of the corn. Killing in battle is expressed by the figure to mow down; the warriors are the stalks, the corn, which the iron reaps." Cr. A similar figure is used in the old ballad on the battle of Morat by Veit Weber, — "Till evening mowed he with the sword." "Old Time," with his scythe, is another form of the same idea. — *ἄμνηται*, here, the mowing. — *ισθὴν κλίψει τάλαρα*, when Zeus may once have turned the scales, i. e. when he has decided the overthrow of the enemy. — *ἴστω'....τίτυνται*, who is the steward, i. e. the supreme disposer of the war of men.

225 - 229. *Γαστήρι....Ἀχαιοί*, And it is by no means fitting that the Greeks should mourn the dead with the belly, i. e. by fasting. *γαστήρι*, = *νησσίῳ*. — *Δίην....πάντα*, For very many are falling every day, literally, many and crowded together. — *νηλία* commonly means pitiless, stern, unrelenting; here, firm. The expression *νηλία θυμὸν ἔχουσα* may be well rendered by the English phrase, *steeling our hearts*.

247. *εσθήσας*, having weighed.

254. *ἀπὸ τρίχας*. It was the custom to cut hair from the forehead of the victim, and throw it into the fire. — *ἐξέμίνοις*, a term belonging to

religious services, and signifying the performing the first ceremony; here, cutting off the hair and throwing it into the fire.

263. ἀπερώμαστος, Epic for ἀπερώμαστος, *untouched*, from *περώμαστος*.

287. Πάτροκλι. The passage was praised by the ancient critics. The lamentation of Briseïs over the body of Patroclus is full of fine touches. The turning from her grief for the death of Patroclus to the recollection of her own sufferings is extremely beautiful. The whole scene is well conceived; but there is one little circumstance which illustrates particularly the poet's true understanding of natural feeling. *The women joined in her lamentation, and mourned for their own calamities, under the pretext of mourning for Patroclus.* They were captives who had lost every thing. They had no hopes like those of Briseïs (verses 297, 298), from the life of Patroclus, and lost nothing by his death. How natural that they should be occupied by their own sorrows, while Briseïs wept incessantly for him who had always been kind and gentle to her!

342. πάμπαν ἀρείχθαι, *you go off entirely*, i. e. *you neglect*.

362. γίλασσι δὲ πᾶσα περιχθάν. A beautiful expression, — *and all the earth around laughed with the splendor of the brass*, i. e. with the reflected brightness.

375. 'Ως δ' ἔστ'. The poet seizes every occasion of describing the glory of Achilles's shield. The return of the hero to the war was an event of sufficient consequence to justify the splendor of poetical imagery which the poet has thrown around it.

387. εὐρίγγες, *a case or envelope*.

407. αὐδήσιντα. "This miraculous gift of voice may be compared with that of Balaam's ass." Trollope.

417. Σιῶν τι καὶ ἄνις, *the god and the man*, i. e. Apollo and Paris.

418. Ἐρινύεις, *the Furies*. "The Erinnyes, as the goddesses of fate, did not permit too much knowledge to be imparted to men concerning their future destiny. Thus Phineus was punished by the Erinnyes because he had disclosed too much by his soothsaying." Cr.

ILIAD, XX.

THIS book is entitled *Σιομαχία*, because in it the gods take part in the battle.

2. Ἀμφὶ σὶ, Πηλῖος υἱί, *around thee, son of Peleus*. This book and the two following books are chiefly occupied with the deeds of Achilles. "In

effect," says Montbel (*Observations sur l'Iliade*, Tom. II, p. 177), "the poet says not only that they are the Myrmidons who surround Achilles, but the Achæans, a name under which he comprehends the entire army of the Greeks. Certain it is, that in the battles which take place in this twentieth and in the two following cantos, none are concerned but Achilles; no other chief is named, neither Agamemnon, nor Menelaus, nor the two Ajaxes, nor Nestor, nor Diomedes, who is alluded to once only in a speech addressed by Ares to Athene. These three books, XX. — XXII., a genuine Achilleïd, are absolutely devoted to the exploits of Achilles, as the fifth is devoted to the exploits of Diomedes, the eleventh to those of Agamemnon, and the seventeenth to those of Menelaus. Observe, also, that to the last there is not the slightest allusion to the wrath of Achilles, which is said nevertheless to be the principal subject of the poem."

4. *Θήμισσα*. "The duty of Hermes, as the herald of the gods, or of Iris, is here discharged by Themis, the goddess of right, to intimate that in these assemblies the right should prevail." K.

7—9. Heyne and others consider these verses to be a later addition. But their genuineness was never called in question by the ancient critics. "Commonly," says Cr., "only the gods of higher rank assemble, but this time all the divine beings meet together, because it is to be a general assembly, like that of the Achæans; see XIX. 40, *seqq.*" The whimsical reason assigned by the Scholiast for the absence of Oceanus is, that respect for him as the oldest of the gods would have hindered them from strife. The rivers Scamander and Simois afterwards take part in the conflict. Oceanus is one of the *dramatis personæ* in the Prometheus Bound.

14. *μηλούσσης*, compounded of *μή* and *αἰούω*, = *εὐ κερταίνουσι*, i. e. *εὐ κίνουσι*.

16. *Ἀργυρίωντι*, god of the swift, or bright, thunderbolt.

29. *ἰαίρου*, gen. of cause.

30. *ἰνρίμερον*, contrary to fate. The walls of Troy were not destined to fall by Achilles. "The ancients found it surprising that Zeus, the ruler and director of fate, see *Od.* XX. 78, *seqq.*, should fear lest Achilles might plunder Troy. The following may be said in reply:—True, it is, in general, the poet's conception that nothing can be done in opposition to the will of Destiny, see VI. 487; still the decrees of Destiny are not absolute, but only conditional, so that even man in his freedom has an influence upon it." Cr.

39. *ἀκιστριμέντι*, with unshorn hair. Apollo is thus represented, both in poetry and plastic art, as a symbol of his eternal youth.

43. *ἔην δὲ μάχης ἰώσσαντ'*, and he had long been absent from the war, Epic construction for *who had long been absent from the war*.

56. Διὸν δὲ βρόντησι. This description of the battle of the gods is a celebrated example of Homer's sublimity. Zeus thunders in the heavens, Poseidon shakes the boundless earth and the high mountain-tops; Ida rocks on its base, and the city of the Trojans and the ships of the Greeks tremble, and Aidoneus leaps from his throne in terror, lest his loathsome dominions should be laid open to mortals and immortals. Longinus, in his work on the Sublime, 8, 9, comments upon this passage with admiration, Virgil, *Aeneis*, VIII. 243-246, imitates this passage:—

“ Non secus, ac si qua penitus vi terra dehiscens
 Infernas reseret sedes, et regna recludat
 Pallida, diis invisā; superque immane barathrum
 Cernatur; trepidentque immisso lumine manes.”

72. εἴπεις, *powerful*. Some have explained it as = εἰπίεις, i. e. εἰ εἰζῶν εἰπεις.

90. ἀλλ' ἦδη. Æneas here refers to events which took place in the early period of the war, and before the commencement of the action of the poem.

98. πάρα = πάριστι.

107. Ἡ μὲν γὰρ, i. e. Aphrodite. — ἡ δ', i. e. Thetis. — ἀλίσι γίγνεται, i. e. Nereus.

123. Γυνομένη ἐπίνησι λίβη, *sprung for him at his birth*.

131. χαλκωὶ δὲ θεοί, *the gods are terrible, or dangerous*. It was a superstition that for a mortal to behold a god was a dangerous thing.

137. Ἐκ πάτου ἐς ἐκωπιήν, *from the travelled way, or ground, to a high place*.

138. ἄρχουσι, plural for singular, the verb standing between two nominatives.

145. Τίχησι ἐς ἀμφίχυτον. Laomedon refused to pay Poseidon the price he had stipulated for building the walls of Troy; in revenge for which the latter sent a monster of the deep which killed and devoured all who fell in his way. The country could be delivered from this affliction only by sacrificing Hesione, the daughter of the king, to the monster. Heracles promised to rescue the daughter on condition of receiving the horses which had been given to Tros for the stolen Ganymedes. He built a wall of earth, behind which he concealed himself when the monster pursued him.

147. τὸ κῆτος, *the monster*. The use of the article points out the thing as what is well known. The myth was probably familiar, from long tradition, to all who would hear the story of Troy from the lips of Homer or the Homeridæ.

157. κάρκαιρι, *cracked*, a word formed by *onomatopœia*.

166. ἀτιζων, *disregarding*, i. e. the men. "The lion, as is well known, retires slowly, when not hungry, as if he cared nothing for falling in with the hunters." K.

183. ἀειφρον, *stupid-minded*.

186. χαλίστως δὲ σ' ἴστωσιν εὐδὲ βίβην, *you will find it hard, I think, to do it*.

199-258. This dialogue between Achilles and Æneas when on the point of battle, as well as several others of a similar description, have been sometimes censured as improbable and impossible. The true explanation is to be found in the peculiar character of war in the Heroic age. This subject has already been discussed. See II. VI. 119, *seqq.*

204. Πρέβλυτ' ἀκούοντες ἴστωσιν, *hearing the legends of ancient fame*.

227. ἀσφείλων, *ears*, properly, of asphodel, but generally, of wheat.

253. Αἴτις χαλωράμισσι, a picture of two vulgar women quarrelling in the middle of the street; accurate, but unpleasant.

275. Ἐπὶ ὄψεσ' ὄψεσ' ὄψεσ', *upon the extreme border of the shield*.

282. ἄχος....μυρίων, *myriad grief*, i. e. boundless.

325. ἔστανεν....ἀίετας, *bore away, raising him from the ground*.

332. ἀτίοντα, *infatuated*.

342. βίβη' ἔξωθεν, *looked forth afar, or saw clearly*.

359. ἑρμῆος στίμα, *the mouth of battle; for battle, but more expressive; as it were, the devouring battle*.

391. Γυγαλίη. The Gygean lake was about five miles from Sardis.

403. Θυμὸν ἔειρε καὶ ἔβουλε, *breathed and bellowed forth his life*.

404. Ἑλικωνίην ἀμφὶ ἄνακτα. The Heliconian king is Poseidon. The name is derived either from Mount Helicon in Bœotia, or from Helice or Helicone, a town in Achaia. In the latter there was a renowned temple of Poseidon, where his worship was celebrated yearly by the sacrifice of a bull. If the bull *bellowed* as he was led to the altar, it was considered a favorable omen.

439, 440. Πιστῆ...ἔτα μάλιστ' ἔβουλε. Some understand this to mean, *She turned back the spear by the motion in the air caused by the gentle waving of her hand*. But there is nothing in the language to justify this interpretation. The words ἔτα μάλιστ' ἔβουλε show that it means, according to a literal version of the words, *She turned the spear with her breath, having gently breathed*.

451. μίλλισσι, *you are wont*.

458. καὶ γίνω, *for κατὰ γίνω*.

496. τρεβίμισσι καὶ λευκῆσιν, *to tread out the white corn*. It is well known that, among the ancient nations, the corn, instead of being threshed, was trodden out by oxen. It is familiarly alluded to in the Jewish Scriptures. For example, "Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn." Deut. xxv. 4.

ILIAD, XXI.

THE leading passage in this book is the description of the battle at the river, μάχη παραποτάμιος. "As Hector was snatched away from Achilles, the latter rushed madly upon the host of the Trojans, overthrew all before and around him, and hurried in his chariot over the prostrate foes. The fugitives are chased to the ford of the Scamander. Here they divide. One crowd hurries, probably crossing the ford, over the plain, to the city; the other, lest the mass in the ford should be too great, precipitates itself into the stream, and thus attempts to escape. Achilles leaps in after the latter, and prepares a great blood-bath in the Scamander. Twelve young warriors he catches alive for a death-sacrifice to the shade of Patroclus. Here also he encounters Lycaon, Priam's son, and Astropæus, the leader of the Pæonians, who fall under his hand. Both afford materials for special battle-pictures." K.

3. διαρραΐζει, εὐὸς μίαν, dividing them into two parts, he drove one towards the city.

7. ἰσχυρίσασθαι, i. e. ἔσσει, to impede them, i. e. the Trojans.

8. ἀργυροδίνην, silver eddying.

12. ἀκρίδες ἠερίδωνται, locusts rise, driven by the heat of the fire. Swarms of locusts sometimes invade whole countries in the East. It seems that the ancient mode of exterminating them was to kindle a fire, and thus drive them into a lake or river. The panic caused by Achilles, the hasty plunging into the river, the press and confusion there, are represented in a most lively manner by the simile.

22. Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος. "It is observable with what justness the author diversifies his comparisons according to the different scenes and elements he is engaged in. Achilles has been hitherto on the land, and compared to land animals, a lion, &c. Now he is in the water, the poet derives his images from thence, and likens him to a dolphin." Pope, from Eustathius.

26. ἤψημένους, the high banks.

31. Τὰς αἰνὰς φερίεσαν, which they carried. The thongs seem to have been carried, for various purposes, — as, for instance, to tie the hands of captives, — on the persons of the warriors.

38. ἔφωνας, suchers or shoots.

58. ἀνωσημένους, transported.

75. Ἄσπί τοί σπῆ' ἰσθίνας, I am in the place of a suppliant. — ἀδίκους, entitled to respect.

76. *πασάμην Δημήτριος ἀκνήν*, *I have tasted Demeter's broken corn with you. ἀκνή = εἶνος*. This was anciently a pledge of amity.
79. *ἰαστέμβουον δι' τοῦ ἡλφον*, *I brought you a price of the value of a hundred oxen.*
83. *μίλλω σου ἀπίχθισθαι*, *I must be an object of hatred.*
95. *ἰμογάστρους*, *born of the same mother, a uterine brother.*
99. *Νήπιον...ἀγόρευε*, *Say nothing to me of ransom-money, fool!* The whole speech of Achilles forcibly expresses his relentless desire of vengeance.
126. *μίλλωσαν φρεῖχ'*, *the dark curling*, i. e. the gently agitated surface of the water.
131. *κολίας ἱερύειν τούρους*. It was an ancient custom to sacrifice bulls and horses by throwing them into the sea alive.
162. *ὁ δ' ἀμαρτῆ δούρασιν ἀμφίς* (*ἱβαλι* understood), *and he hurled two spears at once.*
163. *χειρὶδιξοις*, *ambidextrous*, i. e. using both hands alike.
166. *ἰσιγαμέδων*, *just grazing.*
169. *ἰθυστίονα*, *flying in a straight course.*
196. *Ἐξ ὄπιτρος*. Oceanus was conceived to be a stream encircling the earth. All rivers, seas, and fountains had their origin from this mighty stream.
204. *ἰριπτερίσσοι...κίρροσις*, *consumed by nibbling.*
221. *ἄγνη*, *wonder*, including the idea of indignation, amazement.
234. *κηρυκοῦ ἀπαίξας*, *springing from the bank*, i. e. into the midst of the stream. The contest between Achilles and Xanthus abounds in vivid description and splendid imagery.
245. *γυφύρωσιν*, *bridged it over.*
259. *μάκιλλαν*, *a spade*. — *ἀμάρεσις*, *a channel.*
260. *ψηφίδες*, *the pebbles.*
262. *πρωαλιῖ*, *sloping.*
271. *κονίην δ' ὑπίρωσεν*, *and washed away the earth from under his feet.*
277. *Ἡ μ' ἴφατο*. The fate of Achilles had already been communicated to him.
283. *Ἰκυλος*, *the channel of the torrent.*
306. *πέρωσεν*, *tossed up*. "A lively conception, of which the different properties of the two rivers gave the poet the idea, which is always exact, always true. For the Simois is dry the greater part of the year, or supplied with but little water; but when its water is increased by the melting snow on Mount Ida, or by rain, it overflows the whole region, and causes the greatest destruction. Uprooted trees, and stones whirled along, are everywhere to be seen." Lenz, *Ebene von Troja*, Plain of Troy.

313. ἴσση, imperat., *raise*.
319. χίμαδες, *blime*, or *mud*, such as is washed down from the mountains by the swollen streams.
346. νεαροῖσι, *newly watered*. The conflagration kindled by Hephæstos, and burning the plants and trees, is magnificently described.
363. κρίσση μελδόμενος, *melting in the fat*. Another reading is κρίσση (see Crusius and Spitzner), and with that μελδόμενος must be taken in a transitive sense.
366. οὐδ' ἴδιαι, = οὐκ ἰδύνατο, *nor could it*.
369. ἴχρηαι κῆδιν, *why has he fallen upon troubling my stream?* ἴχρηαι, a defective verb, = ἰπῆλθι.
370. ἴξ ἄλλων = ὑπὲρ τοὺς ἄλλους. The force of the genitive with ἴξ here is to intimate a *preference* or *selection* of one from others.
386. ἔησα, *was moved like the wind*, = ἴπυι or κενίτσα, according to Eustathius.
394. κυνάμνισα, *dog-fly*, an insect, a species not exactly determined; used as an epithet, signifying *impudent*.
407. αἰλίθεα, Poet for κλίθεα. The plethron is properly what can be ploughed with one yoke of oxen in a day. According to the Scholiast, the αἰλίθεον was about one hundred feet.
- 441 - 460. Poseidon here tells the story of the wrongs that he and Apollo had endured at the hands of Laomedon, king of Troy. Under the command of Zeus, they had served the monarch a whole year for stipulated wages. Poseidon had built a broad and handsome wall around the city, and Apollo had tended the trailing-footed, cranking-horned cattle. But when the rejoicing Hours had brought round the payday, the royal bargainer not only refused to settle the bill, but threatened to bind them hand and foot, and send them off to some distant island to be sold into slavery. So far did his indignation at being dunned carry him, that, though his creditors were two of the first class of gods, he gave a significant hint that he would cut off their ears with the brass. Quintus Calaber has imitated this passage. The ancients gave various and contradictory explanations of this myth, but, as Montbel justly remarks, "it is impossible to reconcile all the facts of an obscure mythology."
465. Ζαφλεγίσι, *fiery, full of ardor*.
503. μιστὰ στροφάλιγγι κοίσι, *under a covering of dust, covered with dust*.
537. ἄνοιάν τι πύλας, καὶ ἀπῶσαν ἰχῆας, *they threw open the gates, and drew back the bars*.
- The panic-stricken Trojans rush to the gates, covered with dust and parched with thirst, endeavouring to escape the mad pursuit of Achilles.

559. *ἰωρήϊα, bushes.*

604. *εὐρδίῳ ἰωικεραβίοντα, running before him but little beyond his reach.*
The compound is very expressive.

The scenes described in this part of the Iliad are full of action. The battle with the rivers, the intervention of the gods, the flight and terror of the Trojans, the insatiable madness and hot pursuit of Achilles, the rush to the city, the hurried opening of the gates, affording a glimpse of safety, the crowding in of the dusty and worn-out fugitives, form a picture on which the poet has exerted his most vivid powers of representation.

ILIAD, XXII.

1. *κρηζέσσι, in terror.*

3. *πικλημίνοι, resting against, from fatigue.*

5. *ἔλθῃ Μοῖρ'.* The time had now arrived when it was fated that Hector should fall.

6, 7. "The Scæan gates enjoy a great celebrity in the Iliad, because it is near these gates that the touching scene passes between Hector and Andromache; it is also on a platform overlooking the Scæan gates that the ancient Trojans are assembled, when Helen appears before them, and amazes them by her beauty; finally, because in this book the dying Hector predicts to Achilles that before the Scæan gates he will perish under the strokes of Paris and Apollo. . . . If the word is etymologically explained, it signifies the *gates on the left*; but is it on the left in entering or leaving the city? The interpreters do not tell us, and nothing can be concluded from the words of the poet. Some will have it that the name comes from the builder who constructed these gates, and who was called Scæus. Others say that by *the left* we are to understand *the west*, to distinguish them from the Dardanian gates, which are elsewhere spoken of, and which were situated on the eastern side. Others, finally, give to this name the meaning of sinister, because the wooden horse was carried in through them; so that *these gates could not have had their name until after they had been destroyed.* Neither Homer nor Virgil say that it was by the Scæan gates that the horse entered Ilium. Tryphiodorus mentions the *Dardanian gates*, —

Πυλίων ἰσιθήσατο Δαρδανίων.

All that we can infer from the various passages of the Iliad is, that the

Scæan and Dardanian gates alike opened upon the plain where the Greeks and Trojans were fighting." Montbel.

12. ἄλις, for ἄλυσαι, = *εὐσεσρέθησαι*, are driven, or crowded, Epic aor.

26. ἄστ' ἀσπίς'. This simile not only describes the appearance of Achilles, but is appropriate because the star brings with it, in hot climates, disease and death. So Priam beholds Achilles, splendid with the divine armor, and the destined slayer of his son.

44. εἶνυ, = *ισσημίνοιν*, destitute, deprived of.

45. πικρίας, sending off for sale, = *πικρέσκων*.

54, 55. "The sense is, the death of the other children will cause sorrow to the parents only, but the death of Hector will be lamented by the whole people." Cr.

57. Τρῶας καὶ Τρῳάς, Trojan men and Trojan women.

60. ἐν γήρατι οὐδῶ, on the threshold of old age; an expression understood by the Scholiasts and Eustathius to mean the extremity of old age; but more naturally to be explained as the entrance or beginning. The lines which follow set in a forcible light the horrors that attended ancient warfare.

69. τραπέζης, fed at their master's table, an epithet that heightens the agonies of the imaginary scene, the whole of which is depicted with force, feeling, and truth.

94. βιβρωκὸς κακὰ φάρμακ', having eaten deadly poisons. It was an ancient notion, that serpents derived their venom from eating poisonous roots and plants.

99, seqq. This speech of Hector shows the fluctuation of his mind. He communes with himself, and meditates a return to the city. The desire of escape conflicts with the sense of honor and the reproaches which Polydamas and the other Trojans will heap upon him. At last he makes up his mind to remain and abide the issue. The speech is full of natural feeling, and simply but strongly represents the emotions of a brave man, who, placed in circumstances of the utmost peril, from which there is a way of escaping, wavers for a moment, and then with collected energies meets the shock.

109. κατακτιθῆναι agrees with ἐμὶ understood, and Ἀχίλλῃς is governed by it.

126. ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, neither from an oak, nor from a rock. Hector means to say, that it is impossible to discourse freely and carelessly with Achilles, as a youth and maiden may talk together. There is no joking with him. The expression is probably a proverbial one, and originates in the simple customs of antique rural life. People chat together, sitting upon a rock, or the trunk of an oak. According to Wolf, the idea is, that those who sit upon a higher place, as a tree or rock, can converse secure from surprise.

132. *καρδάϊα κροταλισμένα*, the crest-waving warrior. *καρδάϊα* = *κροταλίς*.

140. *μετά*, after, in pursuit of.

153. *κλυσταί*, cisterns, built of stone, for washing. It was the custom of that age to have cisterns by the side of rivers or fountains, to which the women, including the wives and daughters of kings and princes, resorted on washing-day. "Let us abandon philology for a while," says Montbel, "to admire these sweet pictures, that precede the death of the ill-starred Hector. There reigns here a profound melancholy, filled with regrets for the fate of the hero. This recurrence to the happy times of peace, when the wives of the Trojans and their lovely daughters came to wash their rich garments in the springs of the Scamander, — for the daughters of kings themselves did not disdain those employments which seem mean to us; this recollection of occupations so pleasant, of past happiness, in the midst of the alarms of war, at the moment when the heaviest of calamities is to fall on Ilium, adds to the deep impression produced by this song of woe, which sounds throughout like the knell of death."

159. *ιερίων*. This properly means a victim, or any animal fit to be a victim; here, an animal for slaughter.

206. *οὐδ' ἴα ἴμισυ*, nor did he permit them to hurl.

221. *προστραπευλιθόμενος*, prostrating himself before.

224 — 227. The ancients found nothing offensive to their moral ideas in this deceit practised by Athene. It was only the fraud which men might practise against an enemy; and the characters and actions of the gods were drawn from the conceptions of men.

225. *χαλκογλῶχνοι*, brazen-barbed.

247. *πιδεσύνη*, with deceit.

255. *ἀρμοσιῶν*, compact, agreement, or terms of agreement.

257. *παρμονίην*, perseverance, success arising from perseverance.

260. *Τὸν δ' ἔρ'*. Achilles maintains his implacable anger to the last. He rejects scornfully the proposal of Hector, that the victor should abstain from treating his fallen foe with the usual barbarous indignities of war. Such a reply was to be expected from his fierce and revengeful character.

281. *ἀρτισις*, properly, one who speaks what is fitting, skilled in speeches.

297. *Ὡς ἔειπεν*. Hector, having discovered the deception that Athene practised on him, now resigns hope, and sees that it is the evident purpose of the gods that he shall die. He resolves, however, not to die without a struggle, but having done some brave deed for future men to hear of.

325. *λαυραίνης*, the throat. The fatal scene is described with a rapid and vigorous hand. The exultation of Achilles over Hector, and the taunt, that the dogs and birds shall tear him in pieces, while the Grecian army

shall perform the funeral honors of Patroclus, are characteristic of the atrocities of war in that age. The entreaty of the fallen hero is an expression of the high value the ancients set upon funeral honors, and their sense of the calamity of being deprived of them. The reply of Achilles is in the wildest strain of savage ferocity. It has but one redeeming point, such as it is, namely, that Achilles *only wishes* he had the heart to eat up his enemy.

351. *χευρῶ ἰούσασθαι*, to weigh you down with gold, to ransom by an equal weight of gold.

358. *μήνιμα γίνωμαι*, literally, lest I be to you an anger of the gods, i. e. lest I pursue you as a Fury, or bring on you the anger of the gods. The ancients attributed to the dying a prophetic power. According to Quintus Smyrnaeus, III. 50, 176, Hector's prediction was fulfilled in the onset upon the Scæan gates.

The death of Hector is accompanied by many circumstances of ferocity and barbarity. The Greeks rush to the spot, to insult his body and disfigure it by wounds.

381: *ἀμφὶ πάλιν σὺν εὐόχισι*. Achilles first turns his thoughts to the destruction of Troy, but suddenly reverts to his friend Patroclus, who lies by the ships, "dead, unwept, unburied." The ardor of his friendship is as strong as his desire of vengeance had been fierce.

391. *παῖθον*, here, a song of triumph, a psæan.

397. *ἰε σφῆδός ἰε περιέης*, from the ankle to the heel. The savage act of Achilles, in dragging the body after his chariot, is characterized by the poet as *ἀνίπια*, unseemly; not, probably, because it went much beyond the common practices of war, but that it was an unseemly destiny, a terrible calamity, to fall upon a hero like Hector. It is to be considered in the light of a highly wrought picture of war in the Heroic age.

405-414. The despair of the Trojans, the anguish of the father and mother of Hector, the lamentations that filled the city, are described in these lines with pathetic simplicity and power. — *εἴη δὲ μάλιστ' ἔρ' ἴην ἰναλίγκιον*, supply *θρήνην*, like the lamentation which would be made if. — *ἰφρευέσσα*, from *ἰφρέος*, a brow, then a height, an epithet describing the situation of a high place; as it were, on the brow of a mountain. — *Δαρδανίδαων*, Dardanian, not Scæan, as Crusius incorrectly explains. — *κυλινοδύμιστος*. Rolling in the dust was the most vehement expression of sorrow.

427. *εἴη*, then, in that case, i. e. if he had died in our arms.

431-436. Lament of Hecabe. In the laments uttered by the different persons over the corpse of Hector, the poet has shown a wonderful power in delineating the varying forms of sorrow, according to the character and circumstances of the mourners.

437-449. Andromache, obedient to the command of Hector (VI. 490,

εργ.), has busied herself about her feminine labors. She orders her servants, also, to prepare a bath for her husband on his return from the battle. Hearing the lamentations of the men, she forebodes calamity, her limbs tremble, and the shuttle falls from her hand. — *μυχῶν*, in the retirement, i. e. in the women's apartment, in the *harem*. — *Θρόνα κοικίλ'*, varied ornaments, such as flowers and other like embellishments.

461. *παλλομένη καρδίην*, agitated in heart, or with beating heart.

462 - 476. The picture of Andromache rushing to the wall, and beholding thence her husband's body dragged at the car of Achilles, is one of the most pathetic in Homer. — *ἰρεσινὴ νύξ ἰσάλυψον*, dark night veiled; here spoken of fainting, elsewhere of dying. — *δίσματα εγκυλίοντα*, bright bands, a general expression for whatever ornaments were used about the hair. The particular kinds of ornament are specified in the next two lines. Mr. St. John (Manners and Customs of Ancient Greece, Vol. II., pp. 59, 60), speaking of the parts of the head-dress, says: — "Among these one of the most elegant was the *ampyx*, a fillet by which they confined their hair in front. It sometimes consisted of a piece of gold embroidery, the place of which was often supplied by a thin plate of pure gold, studded with jewels. Another Homeric ornament, the *hētraphalos*, can only be alluded to as a critical puzzle which has baffled all the commentators; in which predicament the *plecte anadesme* also stands; all that we know being that it found its place in the female head-dress, though whether as a mitre or a diadem Apollonius is unable to determine." With regard to the *περιφάλλος*, Crusius thinks it was probably a woven net, to keep the hair together, a *head-net*. And Eustathius describes the *ελεπτή ἀναδίση* as a *σινετή*, ἢ *κύκλω περι τοὺς κροτάφους ἀναδύσει*, a band with which they bind up the hair round the temples. This is not very definite, but perhaps the thing intended was some kind of *feronière*.

474. *ἀτυχεμένην ἀπολίθηαι*, supply *δραστῆς*. We have a similar form of phrase in *frightened to death*.

477 - 514. The lament of Andromache.

476. *ἀμυγλήδην*, with broken sighs. "Andromache was recovering from her fainting fit; her breathing came back by degrees only; she now gasped out a few broken tones of woe. Finally, when she has wholly come to herself, she breaks out in the following words." Cr. Dionysius of Halicarnassus cites this verse as a specimen of imitative harmony. Upon which Montbel remarks — "I doubt much whether our ears, but little trained to the sounds of the Greek language, can well appreciate these delicacies, which depend on the cadence of the phrase, and the measure of syllables. . . . But what may be felt in all times and in all countries is the delineation of this pathetic scene, in which the poet has represented the sorrow of Andromache.

. . . . Retired within her palace, Andromache is the only one who has not heard of the terrible calamity of the Trojans. She only knows that Hector has remained outside of the gates, and she orders her women to prepare the bath, that her husband may find it ready on his return from the battle. All these details are true and touching; and how much does Homer add to the pity with which this unfortunate wife inspires us by this so natural reflection,—‘Unhappy one, she knew not that, far from the bath, Athene had subdued her husband under the hand of Achilles.’ Meantime, alarmed by the cries which strike her ear, she wishes to know what new misfortunes threaten her, and mournful presentiments arise in her soul. Soon she arrives at the summit of the tower, and can no longer doubt her misfortune. ‘She sees him dragged before the city; swift horses drag him mercilessly towards the ships of the Greeks.’ If I am not mistaken, there is here great delicacy, a profound knowledge of grief, in not having named Hector on this occasion; she sees *him* *τὸν δ’ ἰσῆσιν*,—horses drag *him*, *ἵπποι μιν ἴλκον*. . . . The end of the narrative is of equal beauty, and the calling to mind the veil which she had received from Aphrodite on the day of her marriage is one of those fine touches of feeling which Homer could not allow to escape him.”

487. *πόλιμον*. “The battle at the capture of Troy. Otherwise the boy Astyanax could not encounter war and battle. If, then, he escapes with life, he will have lost the protection and support that you could give him (*δυναρε*, 486). All the misery, wrong, shame, and penury which a fatherless child can experience, Andromache even now clearly foresees for her son.” K.

490. *ἡμαρ δ’ ἑρφαικίαν*, the orphan day, instead of *ἑρφάνιμα*; like *ῥίστιμον ἡμαρ*, for *ῥίστος*.

498. “*Ἐῖψ’ οὔτως*, *Begone, so!* The Scholiast says, *ὡς ἴχθις*, as thou art; but there is no need of supplying such a phrase. We use the word *so!* as a sort of exclamation, nearly in the same way.

500 - 504. The contrast between the wretched condition to which the mother, in her foreboding imagination, sees her son reduced, and his former enjoyments of all the luxuries of a princely and prosperous home, is drawn with a mastery over the emotions of the human heart which Shakspeare alone has rivalled.

ILIAD, XXIII.

"THIS book takes us into the Grecian camp, and sets forth the burial of Patroclus. The funeral games, which required the most circumstantial description, if they were to be placed before the eyes of hearers and readers, formed a part of his burial honors. Hence the description of them takes up the larger part of this book; and hence the ancients entitled it, *Αἰὼς ἐπὶ Πάτροκλῳ. It forms a whole by itself, but is connected with what precedes by 386 - 400. The burial honors there announced are now brought to a completion." K.

2. *ἰκιδὴ νῆας*. Achilles and the Greeks returned immediately to the ships. — *Ἐλλάσσαντων*. By the Hellespont is here to be understood the part of the Ægean Sea just before the entrance into the Hellespont; for the camp of the Greeks lay between the promontories of Rhœteum and Sigeum.

9. *ἰ γὰρ γίγναι ἐπὶ θανόντων*, for this is the right of the dead.

19. *Χαῖρέ μοι*, a form of salutation both of welcome and farewell.

29. *τάφον*, a funeral feast.

30. *ἐρέχθων*, were extended.

34. *κοτυλήρευτον*, Schol. *πολλὸ ἄσπι κοτύλη ἀρέσασθαι*, cup-dipped, i. e. so plentiful that it might be dipped up by the cupful.

44. *λοτρῶ... ἄσπον ἰκίσθαι* = *λούσασθαι*.

46. *κίρμασθαι τι κόμην*, to cut off my hair. It was an ancient custom to cut off the hair and offer it on the funeral pyre of a deceased friend.

50. *παρέ τι σχῆν*, and to bestow those things that are proper, i. e. the due funeral honors.

61. *ἐν καθαροῦ*, on the bare ground, or, in a clear, or clean, spot. According to the Scholiast, *washed clean by the waves*.

65. *Ἥλδαι*. The appearance of the spirit of Patroclus is a very impressive passage. The souls of the dead could not enter the abodes of Hades, the place of their final repose, until their bodies had received the due funeral honors. This appears in several passages of the Homeric poems, and the idea is often repeated, both in the writings of the Greeks and of the Romans. The reappearance of a soul, not yet irrevocably placed in Hades, is brought out nowhere in a more solemn manner of simple reality than here.

79. *ἀμφίχωνι*, yawped for, i. e. devoured or destroyed. — *ἦσπερ λάχαι γινόμενός περ*, which was my lot at my birth. "To him who was to die a violent death, the Κῆρ was already assigned at his birth." Cr.

88. *ἀστραγάλισσι*, the dice.

91. ἰμὴ σορός, *the same chest, or urn*. Into this urn the ashes of the dead were collected. Patroclus wishes to have his ashes buried in the same urn with those of Achilles, as a proof of friendship surviving even death.

92. χρύσεος ἀμφιφορεύς. It was a golden, two-handled vessel or urn; in apposition with σορός, and added by way of more particular description.

101. τριγυῖα, *shrieking*. It describes the feeble shriek usually attributed to the ghosts of the departed.

104. φρέις, here means the bodily *life* or *substance*, properly, the diaphragm or seat of sensation.

116. Πᾶλλὰ δ' ἄνασσα, *Up hill and down hill, by side ways and winding ways*. The rhythm and sound of the verse express the laborious nature of the occupation.

116. ὄπισθιν δὲ κάρη Ἴχτι, and Achilles, *walking behind, supported the head*, as the body was borne in the arms of the others.

139. μινουκία, *sufficient*, lit. *according to his wish*.

146. σοί τε κόμην κείρῃν, *to cut off my hair for thee*. Besides offering hair on the funeral pile of friends, it was also customary to dedicate a portion of it to the river-god.

148. ἐς πηγάς, *at the sources*. The dwelling-place of the river-god was supposed to be at the fountains of the stream.

168. Δημὸν ἰλόν. It was customary to cover the body with fat taken from the slain victims, and to place on the funeral pile vessels of oil and honey, that it might be more speedily consumed.

173. τραπέζης κύνας, *domestic dogs, dogs fed from their master's table*.

191. σκήλι', from σκίλλω.

220. χαμάδις χίι, *poured upon the ground*. The libation belonged to the funeral honors, and formed an important part of the ceremonies.

243. χρυσίη φιάλη, *a golden urn*, not the same as σορός and ἀμφιφορεύς, but one to hold the bones of Patroclus until the death of Achilles. — δίπλακι δημῶ, *a double covering or lining of fat*.

255. περιόσαντο δὲ σῆμα, *they marked out the mound*, lit. *they rounded it*.

259. Νηῶν δ' ἔκφορ' ἄειλα, *now bring out the prizes*. The rest of the book is taken up with a minute description of the games performed in honor of Patroclus, the prizes, the combats, and the victories. The scene presents a clear and interesting picture of this custom of antiquity. These games consisted of eight exercises; the chariot-race, the cestus, wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, archery, the throwing of the javelin.

A thorough system of gymnastic exercises belonged to the earliest customs of the Greeks. In the Ionian states, as far back as the Homeric age, the habits of out-of-door life, the beauty of the climate, the festive character of the people, encouraged the natural tendency to physical activity. The *Panegyries*

and *Amphictyonies*, the meetings of single towns or provinces, or the more general assemblies of confederated tribes, were celebrated by contests of strength and swiftness, as well as by trials of genius and art. Religious rites consisted in part of stately and elaborate dances, performed by graceful bands, around the altars of the gods. Honors were done to the heroic dead by funeral games. At a later period, the establishment of the four great national festivals, the Olympian, Pythian, Nemean, and Isthmian games, embodied the Hellenic passion for physical exercise in the most imposing forms. Indeed, the elements of these renowned festivities existed in the Heroic age. Still later, the Athenians unfolded, with scientific precision, in modes and to an extent unknown before and since, a gymnastic system, which entered deeply into their civic life, and had the most important bearings upon the plastic arts. It formed a part of the education of the boy, the training of the man, and was continued in advancing age. Its object was to develop all the powers of the body, for the sake of securing a clear, vigorous, and sound mind; then to heighten the beauty of the manly form, of which the Greeks were passionate admirers; and lastly, as a preparation for the honors of victory, coveted by every free-born Athenian, in the national games. It entered, also, into the practical and theoretical pharmacy of the Greek physicians. Although the scientific terms of Athenian gymnastics are not found in the Homeric poems, still the principal exercises are described here. The practice existed, but the theory came afterwards. The whole subject is handled with exhaustive erudition by Krause, in his "Gymnastik und Agonistik," "Olympia," and "Pythien, Nemeen, und Isthmien."

262-271. Achilles offers five prizes for the first contest, that of the chariot-race. This is the most conspicuous of the games, and therefore is most circumstantially described. Similar descriptions occur in many ancient authors; one of the best is in Sophocles's *Electra*. See Woolsey's edition, 680, *seqq.*

267. *ἄκρον*, = *ἀπύρρον*, probably, *not yet past over the fire*, i. e. *new*.

273. *ἔδισγμίνα*, *awaiting, ready for*.

282. *λοίσμας*, 1st aor. part from *λοῖω*, the same as *λοῖω*.

284. *ἑπερίδουσαι*, for *ἑπερισμίνας εἶσαι*, perf. pass. Ionic from *ἑπίδω*.

310. *βρέδισσαι*, *slowest*, for *βράδισσαι*.

326. *σῆμα*, *the goal*.

327. *ἔργω*. This was probably the distance between the hands when the arms are extended, *a fathom*.

330. *ξυνοχῆρον*, *the narrowest part*. According to Heyne, the place at the goal where the track on the left joins the track on the right.

332. *ύσσον*, *the goal at the other end of the course*.

339, 340. 'Ως ἄν εἶ, *That the nave of the wheel may appear to approach the edge of the well-made goal, but yet may avoid striking against the stone*.

352. *ἰσθ' ἀ κλήρου ἰβάλλοντα*, they cast in the lots, i. e. to decide their respective places. Though the chariots started abreast, as afterwards at the Olympic games, yet it is obvious that he who obtained by lot the inner track would have a smaller curve to describe at the end of the course, and consequently less ground to pass over. Some have supposed that they were arrayed one after the other. But this would make their situations too unequal.

361. *Ὅτι μινίησθε δρέμου*, that he might watch the race.

369. *αἰχμασσι μινύουσα*, bounded in the air.

379. *Αἰεὶ γάρ.* The horses of Diomedes press so closely that they seem about to mount the car of Eumelus. The passage describes the scene very picturesquely.

396. *Θραλλίχθην*, was bruised.

420. *ῥωχμαίς*, a fissure.

431. *δίσκων εὔρα*, the throw of a quoit.

454. *φείνη*. "Properly, a palm-tree, and thence the fruit thereof, called the date. It is here used adjectively, and may be rendered chestnut-colored." Trollope.

474. *τί πάρος λαζαίαι;* why do you grate unseasonably?

481. *εἶληρα*, = *ἡνία*, the ruins.

505. *ἀρματοροχῆ*, wheel-track.

546. *ἑδλὸς ἴω*, nominative absolute. Spitzner, however, says that it is only necessary to supply *ἰκλάδην* from the preceding sentence.

570, seqq. The speeches of Menelaus and Antilochus show the care that was taken to prevent fraud or violence.

598, 599. *Ἰάνη... ἄρσεται*, The heart of Menelaus was exhilarated, as the dew exhilarates the ripening corn, when the fields are bristling.

604. *νιότη*, = *νιότης*, youthfulness, the thoughtlessness of youth.

618. *εἴ, take it.*

632. *ἀνοσιότης*, = *ἀνοσιότης ἀγῶνα*, the combat of javelins.

626. *Ναὶ δέ, seqq.* The poet sustains the character of the sage old Nestor. He admits that he cannot now participate in the games, on account of his age; but, to make amends, tells a long story of what he did at the obsequies of King Amarnyceus.

670. *ἶναί μ' ἔστιν ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ'*, that I am inferior in battle.

679. *διδουόντες*. This word generally signifies the noise made by the fall of a man slain in battle. Here it means dead.

683. *ζώνη*, the girdle, or scarf, round the middle, the *subligaculum* of the Latins.

684. *ἰμάντας ἰνυρήνας*, the thongs, which were worn round the hands and arms, but left the fingers free.

688. *χρόμαδος*, the sound of the blows on the cheeks.

702. *ἰμπεριθήναι*, that is set over the fire, i. e. that can be so employed.

712. *ἀμυζόντες*, here, the rafters. So called from their meeting or answering to one another. The simile exactly illustrates the attitude of two wrestlers.

724. *ἀνάμειψ'*. "When neither of the combatants seemed likely to gain any advantage over his antagonist, in order to bring the matter to a conclusion, they mutually agreed to a trial of strength, and that one should endeavour to raise the other from the ground, and by this means throw him. This was called *ἀναμίξιν*." Trollope, from Eustathius.

726. *κάλυμα*, the bend of the knee.

743. *Σιδόνις*. The Sidonians were early distinguished for their skill in works of art, and in various manufactures; hence the epithet *πολυδαίδαλοι*.

759-764. "The sense of this passage," says Crusius, "which is not without difficulty, is correctly explained by Eustathius, — τὸ δὲ κανὼν ἐν συντακτικῷ μετὰ τοῦ ἐσθῆτος, ἀλλ' ἰδίᾳ κατ' αὐτό· ἴσσι γὰρ ἰ τοῦ, ὅτι ἄγχι μάλα Δίαντος ἢ Ὀδυσσεύς, καθάσπερ ἐσθῆτος ἄγχι μάλα ἴσσι ἰ τοῦσδε κανόνων. We must, therefore, take *ἐσθῆτος* as the *genitivus separativus*, or supply *ἄγχι* from the preceding. The meaning, therefore, is, Odyseus was as near to Ajax as the instrument by which the wool is drawn through the warp is to the breast of the webster. *κανὼν* is, according to the Scholiast, *ἡ κάλαμος*, *σπειρὶ δὲ εἰλιπταὶ ἡ μῖτος*, a straight, round rod, about which the yarn of the wool is wound. This *κανὼν*, therefore, supplied the place of a weaver's shuttle. — *ἴσσι*....*φανίσσῃ*. The webster shoots the *κανὼν* through the warp; *φανίσσιν*, is, therefore, here, *to set in motion, to draw through*. — *σπειρὶ*, Schol. *εἰλημα κρόπης*, the yarn of the wool, the thread wound round the *κανὼν*. This the webster draws out (*ἰξίλωνσα*), and along the warp, through the warp (*σπειρὶ μῖτος*), comp. *σπειρὶ ἄλα*, IX. 7. *μῖτος* is probably the warp, the web, although some of the Scholiasts understand it to be the wool. That the instrument comes so near the breast of the weaver is explained by the ancient mode of weaving, as the warp did not lie horizontally, but hung down vertically, so that they wove standing."

761. *κανὼν*, a shuttle, properly, a rule.

795. *μίλιος*, = *μάταιος*, to no purpose, idle, useless.

826. *δέλον αὐτοχόωνον*, the disk of metal, or quoit self-fused, i. e. rough, unsharpen.

845. *παλαίρωσα*, a shepherd's crook.

847. *ἀγῶνος*, the space in which the quoit was thrown.

851. *ἡμιστίλιονα*, half-axes, i. e. axes with but one edge.

866. *αἰρήμων*, the cord.

885. *βόες ἄξιον, ἀσθιμίονα*, worth the value of an ox, flowery, i. e. adorned with grassen flowers.

890. Ἀτρείδῃ. Atreides comes in at last, to take part in the games, and so to do honor to Achilles and Patroclus. As a matter of respect, Achilles will not permit him, but gives him the prize at once. Madame Dacier says, "There is in this a *bienséance*, which deserves to be noticed."

 ILIAD, XXIV.

THE principal subjects of the last book of the Iliad are the journey of Priam to the Grecian camp for the purpose of ransoming the body of Hector, the admirable scene of the interview between Priam and Achilles, the return to Troy and the lamentations there, and, finally, the burial honors paid to Hector, with which the poem closes. Some critics have rejected this book as spurious, on the ground that it is not worthy of Homer, that many *ἄταξ εἰρημίαια* occur in it, and that several legends, not elsewhere mentioned by Homer, are alluded to here. Such views are the suggestions of an over-refined criticism, and the alleged arguments can have but little weight when set off against the Homeric excellences with which the book abounds. Opinions founded upon mere changes, or supposed changes, of style are entitled to but little consideration. The "Interview" is among the most affecting passages in the Iliad.

1. *λύτο δ' ἀγών*, the assembly was dissolved. *λύτο*, Epic aor. for *λύθη*.

16. *Τρίς δ' ἑλύσας*. Achilles dragged the body of Hector thrice round the tomb of Patroclus.

28. Ἀλιξάνδρου ἴνικ' ἔτης, on account of the wrong done by Paris. This allusion to the judgment of Paris is one of the legends not elsewhere spoken of in Homer.

54. *Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν*, seqq., For in his wrath he insults the senseless earth, i. e. the body. Spitzner, however, takes it literally, that Achilles in his wrath rages even against the senseless earth.

58. *γυναῖκά τι θήσαστο μαζόν*, he sucked a woman's breast, from *θάσμα-γυναῖκα* is used as an adjective, or *μαζόν* may be governed by *κατέ* understood, or the two accusatives may come under the general principle of the apposition between the whole and the part. The last is to be preferred.

80. *μολυβδαίνη*, a leaden weight, a sinker.

81. *βόεις κέρας*, a horn tube, in which the sinker was placed.

128. *τίς μήχρῃς*, how long?

157. *ἄφρων, ἄσπουτος, ἀλιτήμων*, ignorant, careless, malicious, or impious.

160. *νήχις ὄϊνοῦ* &c. The picture which the poet has here drawn of the afflicted father is marked by his characteristic touches of simple beauty, delicacy, and pathos.

172. *παῖς ἰσσημίον*, *boding ill, or the messenger of ill.*

190. *σπίρηθ*, *the body of the car.* The square box or basket which was bound on the carriage.

192. *γλήστια*, = *ἀγάλματα, τιμίλια*, *ornaments for the person, sumptuous apparel, or, in a more general sense, any kind of curious or costly articles of luxury.*

202. "Ἐκλιέ", = *ἰδέξασα*, *you were renowned.*

214. *πασιζόμενον*, *behaving like a coward.*

219. *ἔρως*...*παῖς*, *an ill-boding bird.*

221. *θουοῖαι*, *priests who burn the sacrifices.* — *ἱεῖς*, *priests who slay and inspect the victims.*

228. *θωρημῶν*, *chests, or wardrobes.*

230. *ἀπλοῖδας*, *simple, i. e. to be wound once round the body.*

235. *ἔξισι*, *on an embassy.*

253. *παρηβίαι*, *abstract for concrete, disgraces.*

261. *χορευτικαῖαι*, *dances.*

267. *πρωτοκωμία*, *newly framed.*

269. *ἀμφαλίαι*, *having an elevation in the middle.* — *οἰήσασθαι ἀρετῆς*, *fitted with rings, through which the reins passed.*

270. *ζυγῶδεςμον*, *the yoke-band, i. e. the thong connecting the yoke and pole.*

272. *πίτῃ ἰσὶ πρώτῃ*, *at the foremost end.* — *κρίνον*, *the ring.* — *ἰσος*, a kind of hook, or nail.

274. *γλαυχίνα*, *the end of the yoke-band.*

316. *μέφθιν*, *black*, probably, though the etymology is unknown. — *σπένος*, *Poet. for σπένος*, also signifies *black*.

333. "Ἐρμείων. "Hermes is, in a special manner, the messenger of the gods, when he is the guide and protector of the heroes to whom he is sent; for he is a deity favorably inclined to men; hence he is called *φιλανδρος, ἱερόνιος*." Cr.

354. *φραδῖος νόου ἔργα*, *something requiring a prudent mind.*

418. *Θηοῖα*, from *Θηίομαι*, *Poetic and Ionic for Θείομαι.*

419. *ἱερῶς*, *fresh*, literally, *dewy, moistened with dew.*

420. *μίμναιεν*. *μύω* is properly used of the closing of the eyes; but in this place, by a natural transition, it describes the closing of the wounds.

429. *ἄλιον*, *a scap.*

451. *λαχνίον*' *ἔροφον*, *the woolly or shaggy roof.* So called from the woolly reed which was used for thatching houses.

464. ἀγαπαζίμι, to receive in a friendly manner, to treat as a friend, to show regard for.

486. Μῆναι πατρὸς σοῦ. The speech of Priam is an admirable example of Homer's power to excite deep emotions by the just conception of mournful and pathetic circumstances. It is full of true, simple, and profound feeling. It was much and justly praised by the ancient critics. Quintilian, X. 1. 49, — "*Epilogus quidem quis unquam poterit illis Priami rogantis Achillem precibus æquari?*"

507. πατρὸς, gen. of cause.

532. βούρωσσι, literally, huge hunger, but here, great misery, in general.

540. πανάροισι, all untimely.

577. καλήτορα, the caller, because the herald was employed in summoning assemblies.

616. ἠρόσσαντο, danced, or sported.

648. ἠγυιόσσαντο, serving diligently.

665. δαιῖνα, opt., = δαιύοντα, let the people feast, i. e. partake of the funeral feast.

709. Ἄγχουῶ δι. The approach of Priam with the body of Hector, the grief and lamentations of the Trojans, their simultaneous rush to the gates, form an impressive and pathetic picture.

720. τερευῶς, pierced, i. e. adorned with pierced or filigree work.

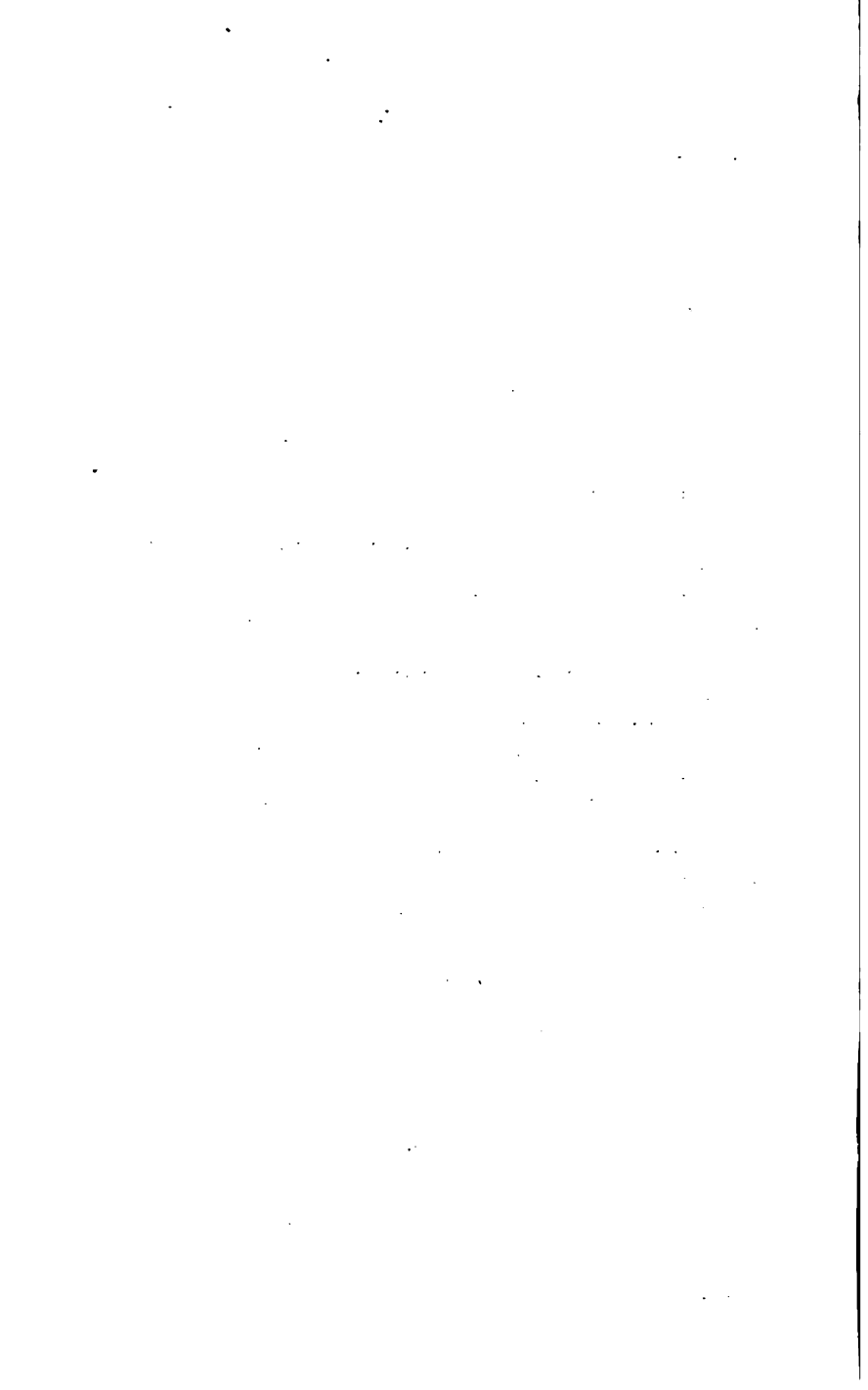
721, 722. There is a difficulty in constructing these lines, on account of εἶρα, followed by εἰ μὴ, so that some have rejected verse 721 as an interpolated gloss upon the word εἰσαίεσσι. But perhaps it should be considered a broken construction, εἰ in εἰ μὴ being only a repetition of εἰ in εἶρα, — *The leaders of wails, who — a sad strain — who then wailed, while the women joined the lament.*

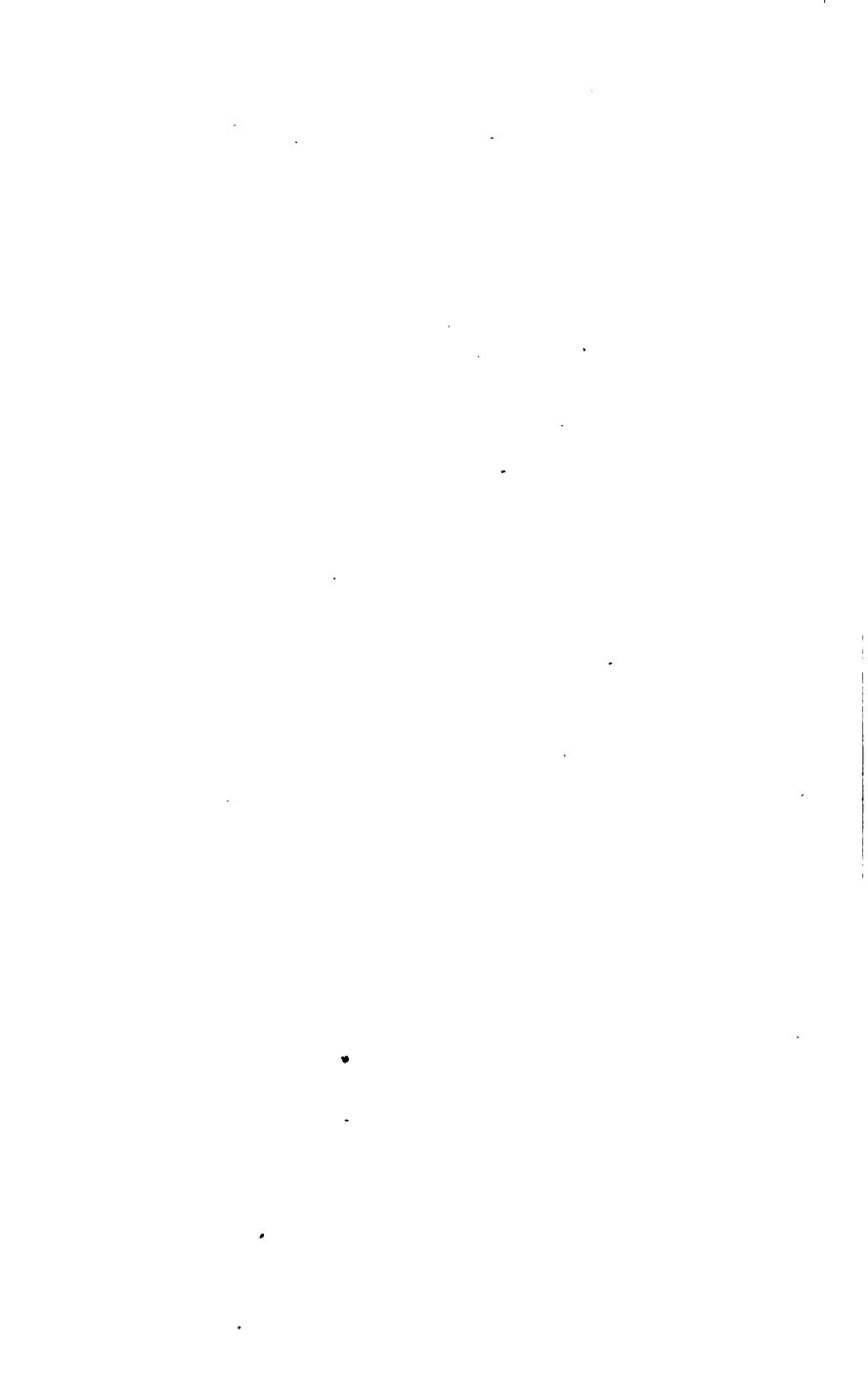
725. ἀπ' αἰῶνος, from life. This lament of Andromache may be compared with her address to Hector in the scene at the Scæan gates.

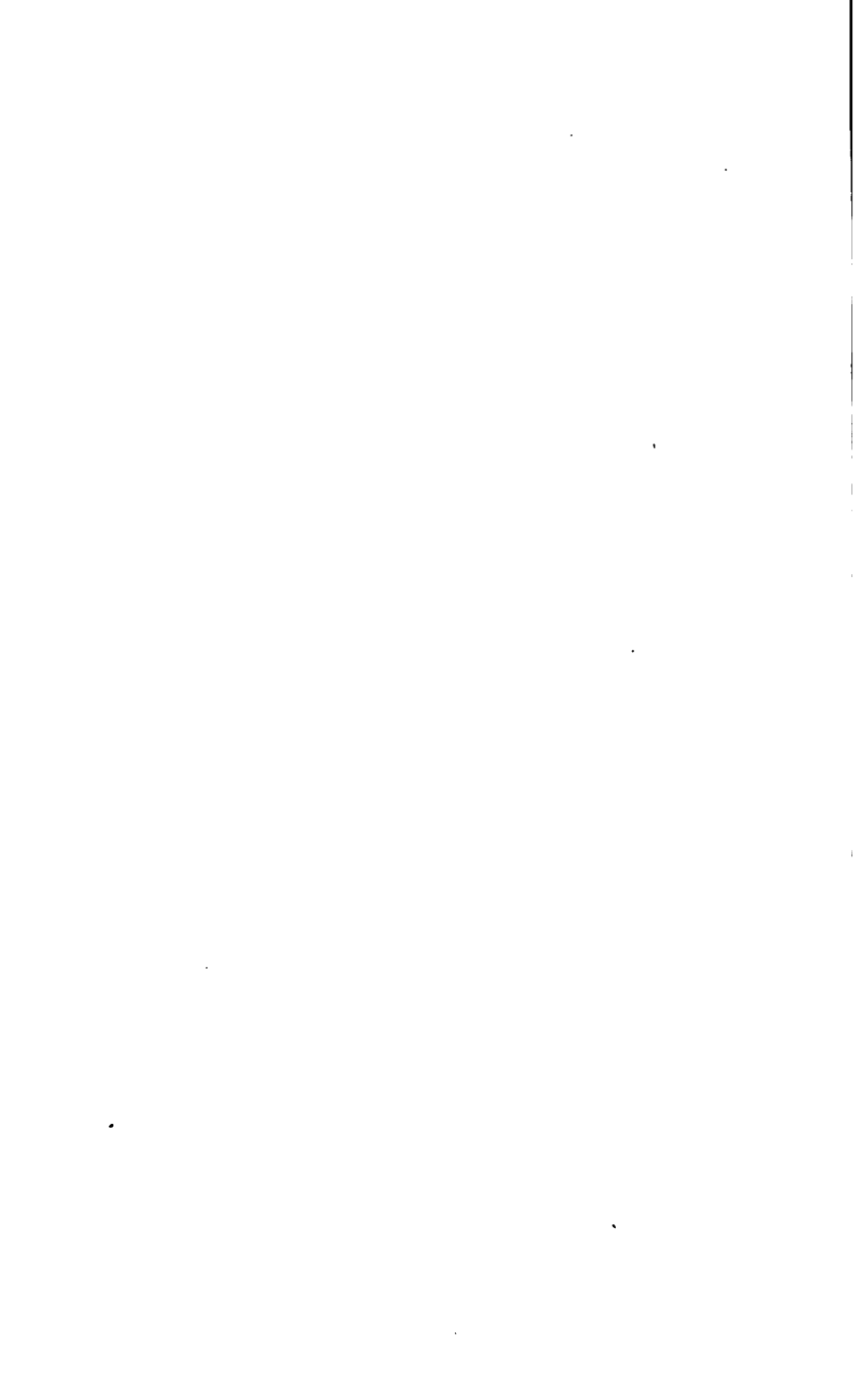
734. ἐρεῖ, either in the sense of ἐπίε, for, or, in reference to place, before, in the presence of.

753. ἀμυχθαλίωσαν, inaccessible.

762. Ἐπταρ. The lament of Helen is exceedingly beautiful, both as an appropriate expression of her own natural feelings, and as a tribute to the virtues and gentleness of Hector.

FRENCH, GERMAN, AND ITALIAN TEXT-BOOKS.

BELLENGER'S CONVERSATIONAL PHRASES AND DIALOGUES,

In French and English. Compiled chiefly from the 13th and last Paris edition of Bellenger's Conversational Phrases, with many additions and corrections. Edited by PICKERING. 18mo. pp. 138. Cloth. 31c.

"Bellenger's Conversational Phrases, which was published not long ago in Paris, is now extensively used in France, where it has already passed through EIGHTEEN editions. It is intended particularly for the use of schools, and is consequently elementary in its character. The subjects of the lessons are judiciously arranged under appropriate heads, and in a systematic order, well adapted to the gradual progress made by the younger, as well as the more advanced student." — *The Preface.*

BACHI'S ITALIAN FABLES.

Raccolta di Favole Morali; or, a Collection of Italian Fables in Prose and Verse, selected from the Works of the best Italian Fabulists, with Interlinear Translations and Explanation of Idioms. 12mo. New edition in press.

BACHI'S ITALIAN PHRASES.

Conversazione Italiana; or, a Collection of Phrases and Familiar Dialogues in Italian and English. 12mo. New edition in press.

BACHI'S RUDIMENTS OF THE ITALIAN LANGUAGE;

or, Easy Lessons in Spelling and Reading, with an Abridgment of the Grammar. In press.

BARBAULD'S HYMNS FOR CHILDREN,

Being a Sequel to the "Easy Lessons." pp. 116. Cloth. 50c.

GERMAN READER FOR BEGINNERS.

Compiled by BERNARD RÖLKER, Instructor in Harvard University. 12mo. pp. 332. Half morocco. \$1.25.

"The object in compiling this new German Reader was, to give to those who begin the study of the German language such selections from German literature as might prove easy enough for their first attempts at translating, and at the same time of sufficient interest in themselves." — *The Preface.*

The selection in this volume is made principally from the works of Goethe, Uhland, Schiller, Schlegel, Hoffman, and others.

"We have been highly gratified by an examination of the work itself. Every teacher, and many students of the German language, must feel a relief in finding a new volume of selections adapted to their use. Mr. R. has avoided a common error in works of this kind, by making his selections in part from authors not in the hands of most students, and not confining himself in the main to Goethe and Schiller, whose 'complete works' are to be found in almost every library." — *Boston Daily Advertiser.*

GERMAN EXERCISES.

Exercises for writing German, adapted to the Rules of German Grammar. By J. G. TRARKS, P. D. First American edition. Arranged by BERNARD RÖLKER, Instructor of German in Harvard University. 12mo. pp. 115. Cloth. 50c.

GERMAN AND ENGLISH PHRASE BOOK,

By FRANCIS GRAETER. 12mo. Sheep. 84c.

GERMAN VERSION OF THE GOSPEL OF ST. JOHN,

With an Interlinear English Translation, for the Use of Students. By CHARLES FOLLEN, Professor of the German Language and Literature in Harvard University. 12mo. pp. 172. 84c.

"This Interlinear Translation of the Gospel of St. John is intended to assist those who wish to study the German language, in the beginning of their course." — *The Preface.*

IL TESORETTO DELLO SCOLARE ITALIANO ;

Or, the Art of Translating English into Italian at Sight. By LOUIS FENWICK PORQUET. Revised, corrected, and improved, by F. SALES. 12mo. pp. 172. Boards. 62½c.

LA HENRIADE,

Poème, par Voltaire. Stereotype Edition, revised and corrected, with Annotations. 18mo. pp. 171. Half cloth. 31c.

LONGFELLOW'S FRENCH GRAMMAR.

Elements of French Grammar. By L'HOMOND. Translated from the French, with Notes and Exercises. By H. W. LONGFELLOW, Professor of Modern Languages in Harvard College. 12mo. Eighth Edition. pp. 196. Sheep. 75c.

MANUEL DE PROVERBES DRAMATIQUES ;

Selected by Professor LONGFELLOW. Third Edition. 12mo. pp. 333. Cloth. 75c.

The Proverbes Dramatiques is a collection of small comedies, illustrating familiar proverbs. The colloquial style is more difficult than that of plain narrative; but, after going through the first text-book of the course, the mind of the pupil is prepared to undertake a more difficult task.

PUBLIUS VIRGILIUS MARO ;

From the text of HEYNE. Without Notes. 12mo. pp. 307. \$1.00.

SURAUULT'S GRAMMAR OF THE ITALIAN LANGUAGE ;

For the Use of Colleges and Schools. 12mo. pp. 280. Sheep. 84c.

It is believed that the student will find here all that he wants, and nothing more; and that he will not be obliged to exercise any discretion as to what should be selected and what rejected; a discretion which, of course, no learner is qualified to exercise. The rules in the syntax are few and short, but are made clear by copious examples; and the treatise on Italian versification, though brief and elementary, will be found complete.

SURAUULT'S FRENCH EXERCISES ;

Adapted to all French Grammars. Second Edition. 12mo. pp. 120. Half cloth. 50c.

SURAUULT'S FRENCH FABLES ;

With a Key and a Treatise on Pronunciation, for those who begin to read the French Language. 12mo. pp. 272. Half cloth. 75c.

SURAUULT'S FRENCH QUESTIONS

On Sir WALTER SCOTT's Tales of a Grandfather, for the Use of Learners who are beginning to speak the French Language. 12mo. pp. 222. Half cloth. 75c.

SCHOOL AND COLLEGE TEXT-BOOKS.

BUCKINGHAM'S DEVOTIONAL EXERCISES ;

For Schools and Families. By J. T. BUCKINGHAM. Second Edition, with large Additions. 18mo. pp. 192. Half cloth. 38c. •

"It is by far the best thing of the kind that has been attempted, and the only one against which no sectarian objections can be urged. Every word of it is taken from the Bible, and yet it embodies all the variety, in the form of precept and prayer, essential to the devotional exercises of a school." — *Philadelphia North American*.

"We regard this work as one of great value, and we shall feel ourselves most happy if we can be instrumental in procuring its introduction into our common schools." — *New York Commercial*.

COLERIDGE'S INTRODUCTION

To the Study of the Greek Classic Poets, designed principally for the Use of Young Persons at School and College. By HENRY NELSON COLERIDGE, Esq., A. M., late Fellow of King's College, Cambridge. Containing, 1. General Introduction; 2. Homer. 12mo. pp. 242. Cloth. 75c.

"The subject of the Homeric poetry, to which the greater part of the volume is devoted, is admirably discussed. There is ample learning, without pedantry or ostentation; and good sense, good taste, and scholar-like elegance of style. The various theories on the origin of the Homeric poems are stated with clearness and distinctness. The manifold beauties of the Iliad and Odyssey are developed with critical sagacity, and with a warmth of sensibility which never becomes overstrained or extravagant." — *North American Review*.

DAY'S OUTLINES OF PHYSICAL GEOGRAPHY ;

Designed as a Companion to the Common School Geography, and for the Use of Grammar and High Schools. By JOHN Q. DAY. 12mo. pp. 186. Cloth. 62½c.

"We like the plan, and, so far as we have examined it, are pleased with the execution of this book. A friend, whose opinion on such a subject is entitled to much more weight than ours, and who has no acquaintance with the author, after examining a portion of it, spoke of it to us in strong terms of approbation, as filling a new and important place among school-books." — *Christian Register*.

EDWARD'S FIRST LESSONS IN GRAMMAR,

By the Author of "Theory of Teaching." 18mo. pp. 108. Half cloth. 30c.

ELEMENTS OF ORNITHOLOGY ;

* Intended for the College and the Parlor. By CHARLES BROOKS. Illustrated by 400 cuts. 12mo. pp. 324. Cloth. \$1.25.

"A work designed as one of a series of works on zoology. We hope the author will be able to complete his design. From the manner in which this is executed, and the familiar style in which most of it is written, we are sure it will become popular." — *Boston Courier*.

"It is long since we have encountered an educational work so interesting in design, and judicious in arrangement." — *Literary World*.

ELEMENTS OF GEOMETRY.

- Introduction to Geometry and the Science of Form. Translated from the most approved Prussian Text-Books. 1 vol. 12mo. pp. 180. With Plates, and 100 Figures. Sheep. 84c.

This volume has been prepared under the eye of a practical teacher, and is designed to meet an actual want. It is introduced into very many of our High Schools and Academies, Normal School at Lexington, and is also required for examination for entrance into Harvard College.

"Most opportunely for our own wishes, and, we hope, for the uses of many of our readers, there has been placed in our hands, this morning, a school-book of the above title, comprising about 150 pages 12mo., with diagrams. On a hasty examination, we are free to say, that hardly any school-book has ever so nearly met our *ideal* of what was needed. The compiler has hit the nail on the head, and fulfilled, we believe, that great public duty, of meeting most happily an actual public want."—*Portland Advertiser*.

GEOMETRICAL BLOCKS,

- To illustrate the above, in neat cases; containing the Sphere, Cone, &c. \$2.00.

EULER'S ALGEBRA.

An Introduction to the Elements of Algebra, designed for the Use of those who are acquainted only with the First Principles of Arithmetic. Selected from the Algebra of EULER. Second Edition. By JOHN FARRAR, Professor, &c. 8vo. Half cloth. \$1.00.

ELECTRICITY AND MAGNETISM.

Elements of Electricity, Magnetism, and Electro-Dynamics, embracing the Latest Discoveries and Improvements, digested into the Form of a Treatise for the Use of Students. By JOSEPH LOVERING, Hollis Professor in Harvard University. New Edition. 8vo. pp. 344. Plates. Half cloth. \$2.50.

FARRAR'S TOPOGRAPHY.

An Elementary Treatise on the Application of Trigonometry to Orthographic and Stereographic Projection, Dialling, Mensuration of Heights and Distances, Navigation, Nautical Astronomy, Surveying, and Levelling, together with Logarithmic and other Tables. Designed for the Use of Students. Second Edition. 8vo. Half cloth. \$1.25.

"The several parts of this volume are prepared with great care. The tables are from the stereotype plates of Bowditch's Practical Navigator, the correctness of which is too well known to need any recommendation."

FARRAR'S CALCULUS.

First Principles of Differential and Integral Calculus, or the Doctrine of Fluxions. Intended as an Introduction to the Physico-Mathematical Sciences. Taken chiefly from Bézout, and translated from the French. 8vo. Half cloth. \$1.00.

FARRAR'S TRIGONOMETRY.

An Elementary Treatise on Plane and Spherical Trigonometry, and on the Application of Algebra to Geometry. From the Mathematics of LACROIX and BÉZOUT. Translated from the French, for the Use of Students. 8vo. Half cloth. \$1.00.

FARRAR'S ASTRONOMY.

An Elementary Treatise on Astronomy, adapted to the present improved State of the Science. By JOHN FARRAR, late Professor of Natural Philosophy at Harvard College. 8vo. Half cloth. \$2,50.

GOLDSBURY'S GRAMMAR.

A Concise and Comprehensive Manual of English Grammar; containing, in Addition to the First Principles and Rules briefly stated and explained, a Systematic Order of Parsing, a Number of Examples for Drilling Exercises, and a few in False Syntax; particularly adapted to the Use of Common Schools and Academies. By JOHN GOLDSBURY, A. M., Teacher of the High School, Cambridge, Mass. Eighth Edition. 12mo. pp. 94. Half cloth. 20c.

Professor Felton writes, "I have read your 'Manual of English Grammar' with attention. It seems to me to have the qualities of simplicity, brevity, and clearness, to a remarkable degree. All that is essential to an exact knowledge of the English language, and of the practice of the most correct writers, it appears to me, you have brought within a very narrow compass. As a practical grammar of the English language, it cannot fail to be useful both to teachers and scholars. The outline of the principles of Rhetoric, at the end, is concise and intelligible. It contains directions in the art of composition, which will prove valuable, not only to young scholars, but to many practised writers."

GOLDSBURY'S SEQUEL TO THE GRAMMAR.

A Sequel to the Common School Grammar; containing, in Addition to other Materials and Illustrations, Notes and Critical Remarks on the Philosophy of the English Language, and explaining some of its most difficult idiomatic Phrases; designed for the Use of the First Class in Common Schools. By JOHN GOLDSBURY, A. M., Teacher of the High School, Cambridge, Mass. 12mo. pp. 110. Half cloth. 20c.

Professor Sears, in speaking of these two works, (the Grammar and Sequel,) says, "The titles of these two books are a faithful description of their contents. They fully come up to that which they promise. Murray's Grammar is taken for the basis, but the author is by no means confined to one master. He exhibits resources and talents of his own. No work on the subject has pleased us more. The first is wholly elementary. The second introduces the advanced scholar to an acquaintance with some of the most interesting facts relating to his native tongue."

GOLDSBURY'S NEW THEORIES OF GRAMMAR.

A Brief Review of four different Theories of English Grammar, opposed to that of Murray. With an Appendix, giving some Account of Particles, Combinations, Auxiliaries, Ellipses, Idiomatic Phrases, &c. By JOHN GOLDSBURY, A. M., Teacher of the High School, Cambridge, Mass. 12mo. pp. 82. Paper. 20c.

HILL'S ARITHMETIC.

• An Elementary Treatise on Arithmetic, designed as an Introduction to PEIRCE'S Course of Pure Mathematics, and as a Sequel to the Arithmetics used in the High Schools of New England. By THOMAS HILL, 1 vol. 12mo. pp. 94. Half cloth. 37½c.

"This work aims rather at the development of ideas, than the inculcation of rules. It would teach the student how to think, how to handle the idea of numbers with which he is familiar."—*The Preface.*

LACROIX'S ALGEBRA.

Elements of Algebra. By S. F. LACROIX. Translated from the French, for the Use of Students, by JOHN FARRAR. Third Edition. 1 vol. 8vo. \$1.00.

MASON ON GOVERNMENT.

- An Elementary Treatise on the Structure and Operations of the National and State Governments of the United States. Designed for the Use of Schools and Academies, and for General Readers. By CHARLES MASON, A. M., Counsellor at Law. 12mo. pp. 233. Sheep. 84c.

"I do not hesitate to pronounce it an exceedingly useful, valuable, and accurate treatise on the subject, and admirably adapted for our academies by its clearness, its excellent arrangement, and its detailed views of many of our institutions." — *Hon. Judge Story.*

MORAL PHILOSOPHY.

A System of Moral Philosophy, adapted to Children and Families, and especially to Common Schools. By Rev. D. STEELE, and a Friend. 18mo. pp. 80. Half cloth. 15c.

"This work having been submitted, while in manuscript, to Drs. Day, Silliman, Bond, Potter, Durbin, and others, and by them having been pronounced 'very good,' needs no other recommendation, than to say that it is contained in a small 18mo. of 80 pages, well printed, with a good, large, fair type; and that the style is so simple, easy, plain, and intelligible, that it is next to impossible to misunderstand it." — *Christian Advocate.*

OUTLINES OF ANALYSIS.

- Outlines of the Course of Qualitative Analysis, followed in the Giessen Laboratory. By HENRY WILL, P. D., Professor of Chemistry in the University of Giessen. With a Preface by BARON LIEBIG. First American Edition. 12mo. Edited by Prof. HOSFORD. Cloth. 75c.

STEWART'S PHILOSOPHY.

Elements of the Philosophy of the Human Mind. By DAVID STEWART. New stereotype Edition. 1 vol. 8vo. pp. 627. Sheep. \$2.50.

The present edition of this work was reprinted from the last English edition, on a new type, and, unlike the previous, the notes are incorporated as foot-notes, and the Addenda has been placed in the various pages where it belongs, the whole making one volume of 627 pages. The merits of this work as a text-book are well and favorably known, and it is now used in Harvard, Yale, and other colleges.

PEIRCE'S ELEMENTARY TREATISE ON SOUND;

Designed for the Use of High Schools and Colleges. Compiled by BENJAMIN PEIRCE, A. M., Perkins Professor of Mathematics and Astronomy in Harvard University. 8vo. pp. 276. Plates. Cloth. \$1.50.

"Professor Peirce lays no claim to originality in this work. He tells us that he made Sir John Herschel's Treatise on Sound, written for the Encyclopædia Metropolitana, the basis of his own book. In remodelling that work, he has consulted all the works on sound of any consequence, as well as embodied the very important discoveries recently made by Faraday; in a word, he has wrought a pleasing and symmetrical whole out of all the loose and scattered materials which relate to the subject. The labor of such a task is immense, and it is no small praise to say that it has been done accurately, and leaves nothing more to be desired." — *N. A. Review.*

PEIRCE'S MATHEMATICS.

A Course of Instruction in Pure Mathematics, for the Use of Students. By BENJAMIN PEIRCE, A. M., Perkins Professor of Mathematics and Astronomy in Harvard University.

AN ELEMENTARY TREATISE ON ALGEBRA,

To which are added Exponential Equations and Logarithms. Third Edition. 12mo. pp. 288. Sheep. 84c.

"We can say nothing better for the book than that he (Prof. P.) prepared it, and that it fully sustains the reputation for science which he has already won. Those who are interested in the subject will find many new things in this treatise, deserving their attention, particularly the polynomial theorem of Arbogast." — *Examiner*.

AN ELEMENTARY TREATISE ON GEOMETRY.

An Elementary Treatise on Plane and Solid Geometry. 1 vol. 12mo. pp. 170. With Plates. Second Edition. Sheep. 84c.

"The book is throughout simple, though neat and concise; and, as far as we can see, leaves nothing to be desired in this branch of mathematics. Every page shows the same power of condensing, and the same neatness and elegance, for which the two works on trigonometry, by the same author, are so remarkable." — *N. A. Review*.

AN ELEMENTARY TREATISE ON TRIGONOMETRY.

An Elementary Treatise on Plane and Spherical Trigonometry; with their Applications to Navigation, Surveying, Heights and Distances, and Spherical Astronomy, and particularly adapted to explaining the Construction of Bowditch's Navigator, and the Nautical Almanac. Third Edition. 12mo. pp. 450. With Plates. Sheep \$1.50.

"The work of which we give the title above (Plane and Spherical Trigonometry) is part of a course of elementary mathematics, which he (Prof. P.) has given notice that he intends to publish. They show, throughout, the marks of an original thinker. But in this work there is a unity and homogeneity, which shows that it is not mere compilation, but that it has passed through and been reproduced by the author's own mind. The analysis is conducted throughout in the most finished and elegant manner." — *N. A. Review*.

"As a text-book for such a course of instruction as is usually taught in our colleges, it (the Plane Trigonometry) seems to be superior to any before published on that subject; and, if the projected course of elementary treatises be carried out in the same spirit and style, there is no doubt they will be highly useful to both teachers and pupils." — *Mathematical Miscellany*.

ON CURVES, FUNCTIONS, AND FORCES.

Volume First, containing Analytic Geometry and Differential Calculus. 12mo. pp. 304. Illustrated by 167 Figures. Sheep. \$1.25.

Volume Second, containing Integral Calculus and Analytical Mechanics. 12mo. pp. 298. Sheep. \$1.25.

"This volume is marked with almost every excellence that can be sought in a work of the kind. In beauty and compactness of symbols, in terseness and simplicity of style, in vigor and originality of thought, and in happy selections of lines of investigation, it equals the first volume — as high praise as we could bestow." — *Christian Examiner*.

Volume Third, containing Application of Analytical Mechanics to Physics and Astronomy. In press.

PICTORIAL NATURAL HISTORY.

A Pictorial Natural History; embracing a View of the Mineral, Vegetable, and Animal Kingdoms. For the Use of Schools. By S. G. GOODRICH. With 400 Cuts. 12mo. pp. 416. Half morocco. \$1.00.

"The style in which the work is written has all the fascination of Peter Parley's pen, and is more attractive than fiction."—*Providence Journal*.

"It is enlivened by descriptions of the most striking and interesting points in the history of each object, and the scientific and technical words employed are simplified and explained."—*Boston Advertiser*.

"Many of the latest discoveries in Nature's vast cabinet are brought before us in a familiar and comprehensible manner. It will be useful, not only to schools, but in families also."—*Olive Branch, N. Y.*

WILLIAMS'S ALGEBRA.

An Elementary Treatise on Algebra, in Theory and Practice, with Attempts to simplify some of the more difficult Parts of that Science. To which is added an Appendix, on the Application of Algebra to Geometry. By JOHN D. WILLIAMS. 12mo. pp. 605. Sheep. \$1.00.

WHATELY'S LOGIC.

Elements of Logic; comprising the Substance of the Article in the Encyclopædia Metropolitana; with Additions, &c. By RICHARD WHATELY, D. D., Archbishop of Dublin. 12mo. pp. 360. Cloth. 80c.

"This elementary treatise holds a very high rank among the educational works of the day, having been introduced into many of the best managed and popular seminaries of learning, both in England and the United States. It is got up in the usually correct and beautiful style of most Boston books."—*Merchant's Magazine*.

QUESTIONS TO WHATELY'S LOGIC;

Prepared by a Teacher. In press.

WHATELY'S RHETORIC.

Elements of Rhetoric; comprising the Substance of the Article in the Encyclopædia Metropolitana; with Additions, &c. By RICHARD WHATELY, D. D., Archbishop of Dublin. 12mo. pp. 360. Cloth. 75c.

"Both have been well received, and that which we are now to speak of [the Rhetoric] is adopted as a text-book in our higher seminaries."—*American Monthly Review*.

QUESTIONS TO WHATELY'S RHETORIC;

Prepared by a Teacher. 12mo. pp. 34. Paper. 13c.

WHATELY'S LESSONS ON REASONING.

Easy Lessons on Reasoning, in Seventeen Lessons. By RICHARD WHATELY, D. D., Archbishop of Dublin. 12mo. pp. 164. Cloth. 63c.

In offering to the consideration of teachers and others the stereotype editions of the above works of Archbishop Whately, the publishers would say, that these works have been carefully revised by a practical teacher. The questions were made by one who has long felt the need of a text-book with questions for examination, and it is believed that they will meet the desired object in all respects.

"The work before us is an attempt to simplify the study of logic, and to set the young person at the good work of thinking,—thinking correctly and speaking correctly. The attempt is admirable, and the volume deserves general patronage."—*United States Gazette*.

WORCESTER'S AMERICAN PRIMARY SPELLING-BOOK.

Sixth Edition. 18mo. Half cloth. 10c.

"It is intended to be used in teaching children the rudiments of reading and spelling, by a series of lessons addressed to the understanding as well as to the eye and memory." — *The Preface.*

WORCESTER'S SEQUEL TO THE SPELLING-BOOK.

Eighth Edition. 12mo. Half cloth. 15c.

"The arrangements of these books are excellent. Many of the spelling-lessons are accompanied with definitions, and classified as nouns, abstract nouns, adjectives, verbs, and words alike in sound but different in spelling and meaning, which we regard as an important improvement." — *Salem Observer.*

YOUNG LADIES' ELOCUTIONARY READER ;

- Containing a Selection of Reading Lessons, by ANNA U. RUSSELL, and the Rules of Elocution, adapted to Female Readers, by WILLIAM RUSSELL. 12mo. pp. 480. Sheep. \$1.00.

INTRODUCTION TO THE SAME, for Younger Classes. Sheep. 63c.

- These works are intended to combine, in each volume, the twofold advantage of a series of Reading Lessons, selected under the special influence of *feminine taste and habits*, with a manual of elocution, *adapted expressly to the systematic instruction of females* in the art of reading. The "Reader" and the "Introduction" are graduated in adaptation to each other, and, along with "Russell's Elementary Series and Sequel," furnish a complete course of Instruction, from the rudiments of *spelling*, to the rules and principles of *elocutionary reading*.

"Here is a book worth having—well prepared, well printed, and adapted to the wants of the times. The accomplishment of fine elocution has never taken its just rank in our systems of female education.

"The rules given by Mr. Russell for the management of the voice evince judgment and experience; and the taste exhibited in a copious selection from the treasures of elegant literature, is fine and unexceptionable. We are truly glad that this important subject has been taken up by pens so competent to illustrate it, and trust that a book which so happily combines eloquence with poetical wisdom, will find the favor that it deserves from the teachers and pupils of our country." — *Hartford Courant.*

From the Rev. Dr. Putnam, Chairman of the School Committee of Roxbury.

"Mr. Russell's two volumes, 'The Young Ladies' Elocutionary Reader,' and the 'Introduction' to the same, have been introduced into our principal girls' grammar schools. They give great satisfaction to the teachers and the committee. I consider them incomparably the best books, for young ladies' reading-books, that have ever been compiled in this country. The selections have been made with good judgment and taste; and Mr. Russell's well-known skill in the science and practice of elocution is manifested to good purpose in the introductory remarks and illustrations. These volumes are a very valuable addition to our school literature.

"ROXBURY, Jan. 27, 1846."

MISCELLANEOUS BOOKS.

ABBOT FAMILY.

* A History of the Abbot Family, with a full Genealogical Index. Prepared by Rev. EPHRAIM ABBOT. 8vo. In press.

AMERICAN ALMANAC,

And Repository of Useful Knowledge. Published annually, since 1830. 12mo. Paper. Price per vol. \$1.00.

"This book is invaluable. There is no work of the same volume, published on this continent, of equal merit as a statistical calendar and repository of useful knowledge."—*Merchant's Magazine*.

A few complete sets only remain.

ALFRED; OR, THE EFFECTS OF TRUE REPENTANCE.

And the Better Part. By the Author of "Sophia Morton." 18mo. Cloth. 42c.

BALLANTYNE'S REFUTATION

Of the Misstatements in Lockhart's Scott. 12mo. Paper. 34c.

BREMER, (FREDERIKA.) THE BONDMAID.

From the Swedish. 16mo. Boards. 50c.

BREMER, (FREDERIKA.) THE NEIGHBORS.

2 vols. 12mo. Cloth. \$1.00.

BREMER, (FREDERIKA.) THE H— FAMILY.

1 vol. 12mo. Cloth. 63c.

BREMER, (FREDERIKA.) THE PRESIDENT'S DAUGHTERS.

1 vol. 12mo. Cloth. 63c.

BOWEN'S ESSAYS ON SPECULATIVE PHILOSOPHY.

* Critical Essays on a few Subjects connected with the History and Present Condition of Speculative Philosophy. By FRANCIS BOWEN, A. M. Second Edition. 12mo. pp. 370. Cloth. \$1.25.

BULFINCH. THE HOLY LAND AND ITS INHABITANTS ;

Being a Description of this interesting Country, and also a History of it, Ancient and Modern, its Antiquities, &c. &c. By S. G. BULFINCH. 18mo. Cloth. 50c.

BULFINCH'S LAYS OF THE GOSPEL,

By S. G. BULFINCH. 16mo. Cloth. 75c.

"One of the sweetest volumes of sacred poetry that has appeared from the American press."—*Transcript*.

BACON'S POEMS.

16mo. In press.

BROOKS'S SONGS AND BALLADS ;

Translated from Uhland, Körner, Bürger, and other German Lyric Poets. With Notes. By CHARLES T. BROOKS. 12mo. Cloth. \$1.00.

"In this volume we have presented to us a string of beautiful pearls, and think the volume well worthy a place among the selected poetry of the day."—*Christian Review*.

BROOKS'S WILLIAM TELL,

* A Drama, in Five Acts, from the German of SCHILLER. By CHARLES T. BROOKS. 12mo. Cloth. 62c.

CHANNING'S (W. E.) WORKS.

* First Complete American Edition, with an Introduction. 6 vols. 12mo. Cloth. \$3.00.

This edition of the works was published under the author's own supervision.

CHANNING'S SELF-CULTURE ;

With a Biographical Sketch of the Author. 16mo. Cloth, gilt. 37½c.

"It should be the pocket companion of every young man in the country, and to be found on every lady's centre-table." — *Cultivator*.

"It is, indeed, a gem of English composition, of sound, vigorous thought, and pure wisdom." — *Mobile Register*.

CHANNING'S (W. E.) POEMS.

* First Series. 16mo. Boards. \$1.00.

CHANNING'S (W. E.) POEMS.

* Second Series. 16mo. Boards. 63c.

"There is hardly a piece in this volume that has not merits." — *Tribune*.

CHALMERS'S HISTORY OF THE AMERICAN COLONIES.

Introduction to the History of the Revolt of the American Colonies; being a Comprehensive View of its Origin, derived from the State Papers contained in the Public Offices of Great Britain, &c. 2 vols 8vo. Cloth. \$4.00.

"Of the work now before us, no portion has ever been published in England. A portion of it was printed in London, but suppressed by the author. Strange to say, our country has the honor of publishing this work of an Englishman, written, too, for the purpose of telling the English side of the story, and of representing their case. Part of it is printed from a copy of the suppressed volume, and the remainder from the complete manuscript which the author left behind him at his death." — *Boston Daily Advertiser*.

CHRISTIAN EXAMINER,

Complete to 1844. 35 vols. 8vo. \$25.00.

The pages of this work have been enriched by contributions from the pens of Worcester, Channing, Norton, Greenwood, Ware, and others.

CLEVELAND'S VOYAGES.

A Narrative of Voyages and Commercial Enterprises. By RICHARD J. CLEVELAND. 2 vols. 12mo. Cloth. \$1.50.

COLERIDGE'S CONFESSION OF AN INQUIRING SPIRIT ;

Edited from the Author's Manuscript, by HENRY NELSON COLERIDGE, Esq., M. A. 16mo. Cloth. 50c.

CUSHING'S TRUSTEE PROCESS.

A Practical Treatise on the Trustee Process, or Foreign Attachment, of the Laws of Massachusetts and Maine; with an Appendix, containing the Statutes of all the New England States on that Subject. By L. S. CUSHING. 8vo. Sheep. \$1.75.

DEWEY'S DISCOURSES ON HUMAN LIFE.

12mo. Cloth. 75c.

HEINE'S LETTERS.

- *Letters Auxiliary to the History of Modern Polite Literature in German.* From the German. By G. W. HAVEN. 16mo. Cloth. 50c.

HOUSEKEEPER'S ASSISTANT;

Composed upon Temperance Principles, with Instructions in the Art of making all Kinds of Pastry, Confectionery, &c.; also for the Cooking of all the various Kinds of Meats and Vegetables; with a Variety of useful Information, and Receipts never before published. By an old Housekeeper. Fourth Edition. 12mo. Cloth. 38c.

"There is no guess-work about these receipts. The arrangement of the book is superior to any we have seen. To the experienced housekeeper it will be useful; to the inexperienced, a treasure."—*Salem Observer.*

HISTORY OF FRAMINGHAM.

- *A History of Framingham, Massachusetts, including the Plantation, from 1640 to the Present Time; with an Appendix, containing a Notice of Sudbury and its first Proprietors; also, a Register of the Inhabitants of Framingham before 1800, with Genealogical Sketches.* By WILLIAM BARRY, late Pastor of the First Church in Framingham. 8vo. Cloth. \$1.50.

HISTORY OF CAMBRIDGE,

- *From its Earliest Settlement to the Present Time.* By Rev. LUCIUS R. PAIGE. In Preparation.

HISTORY OF BEVERLY,

- *Civil and Ecclesiastical, from its Settlement, in 1636, to 1842.* By EDWIN M. STONE. 12mo. Cloth. \$1.00.

JOUFFROY'S INTRODUCTION TO ETHICS,

- *Including a Critical Survey of Moral Systems.* Translated from the French, by WILLIAM H. CHANNING. 2 vols. 12mo. \$2.00.

This work consists of a critical review of various ethical systems, aiming to give a fair view of the merits and demerits, with especial regard to the particular points wherein lie the qualities of each. To every student of moral philosophy, and of the history of the human mind, such a sketch must be of great interest and value.

JARVES'S SANDWICH ISLANDS.

- *History of the Hawaiian or Sandwich Islands, embracing their Antiquities, Legends, Discovery by Europeans in the Sixteenth Century, Re-discovery by Cook, with their Civil, Religious, and Political History from the Earliest Period to the Present Time.* By JAMES J. JARVES, Member of the Am. Oriental Society. With Maps and Plates. 8vo. Cloth. \$2.25.

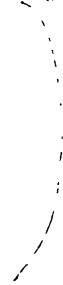
"The book is carefully prepared, and furnishes a highly-attractive narrative. It is a history full of its passages of romance, for these islands have not been exempted from the stirring excitements of larger communities."—*Boston Daily Advertiser.*

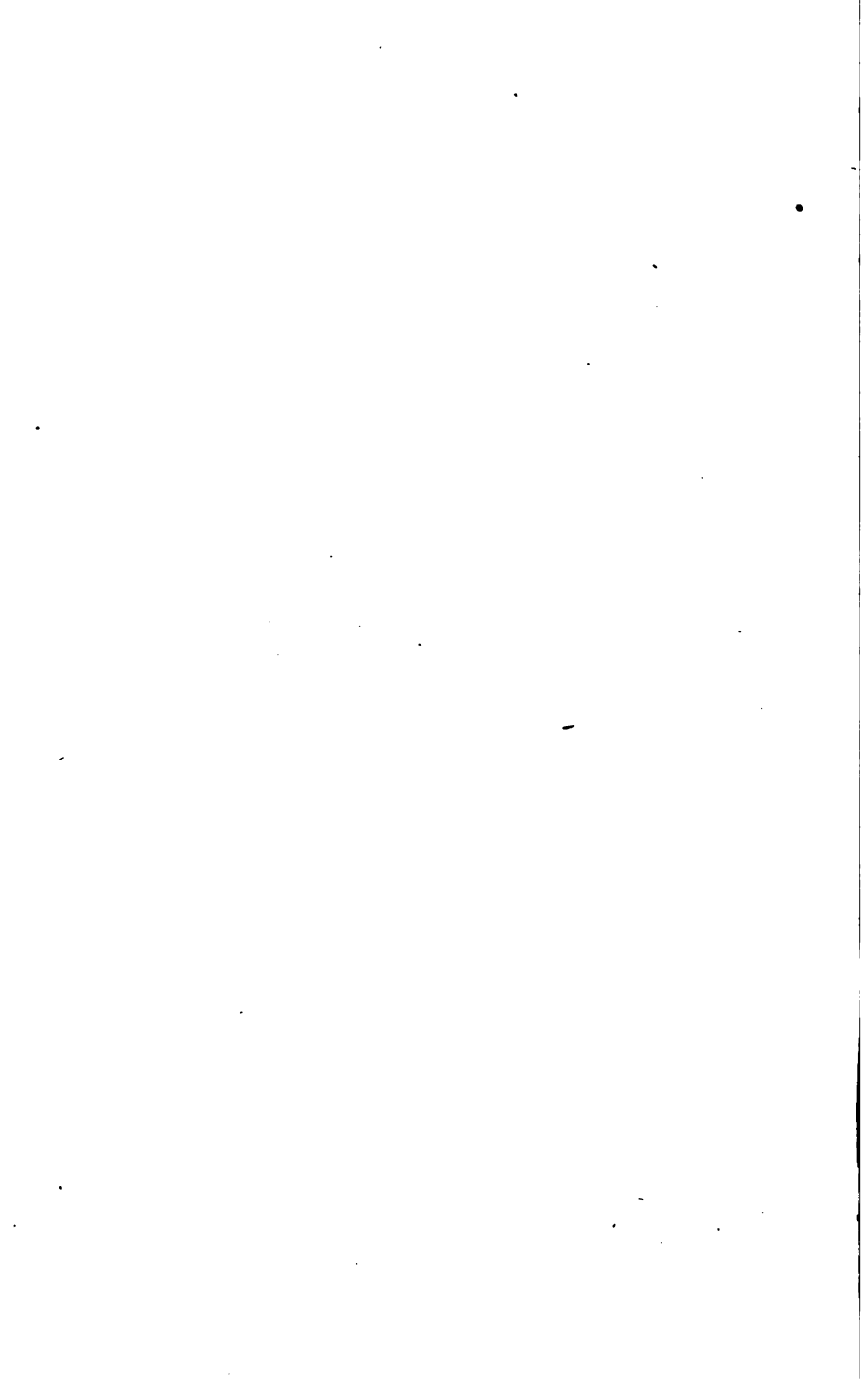
"It supplies a deficiency in our literature, and is finished in such a manner that it will not have to be done again. This work will be a favorite. It affords information not easily found elsewhere, and, if attainable at all, only to be collected by great labor, and from a variety of sources."—*Baptist Memorial.*

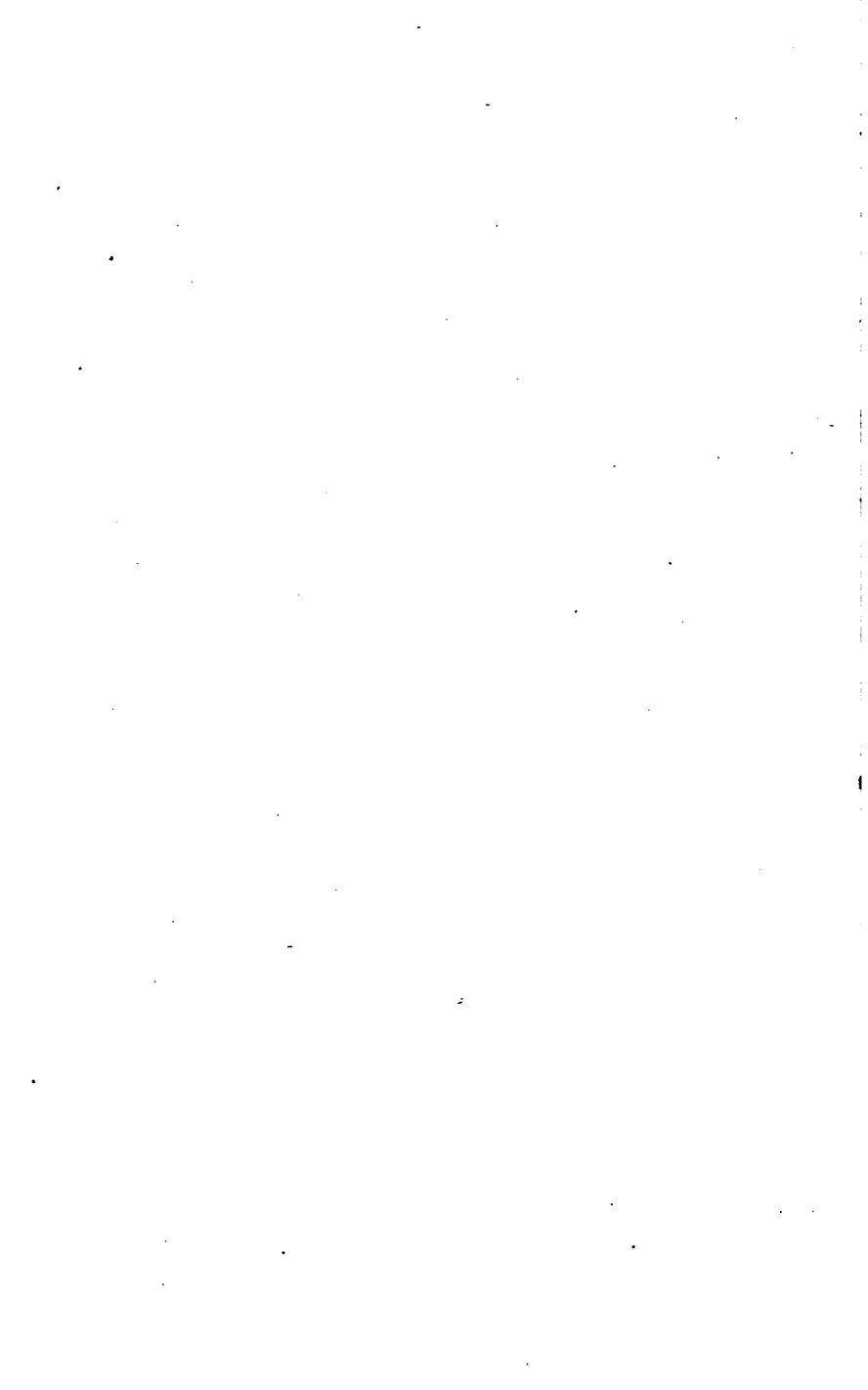
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

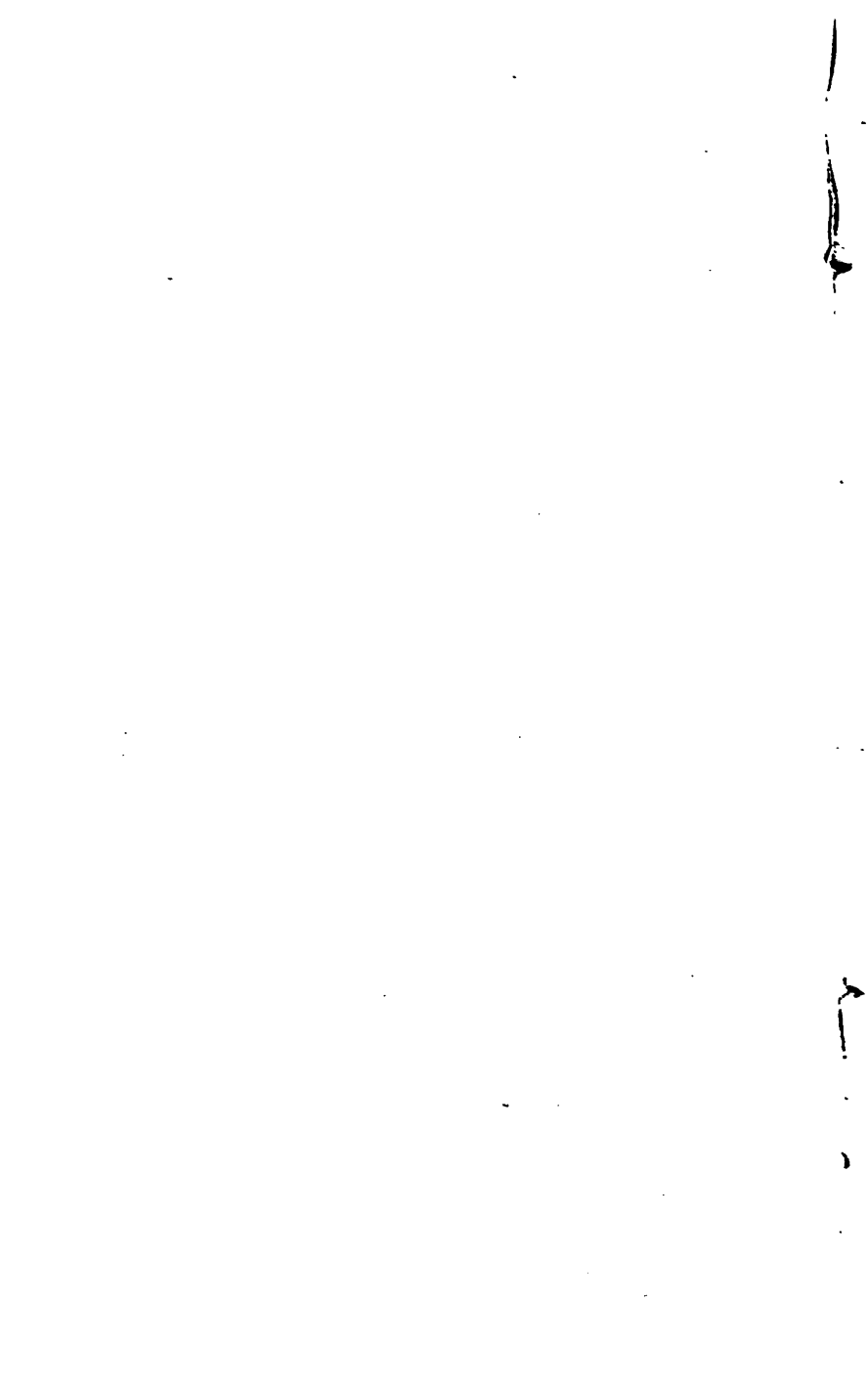
Admiral
S. Lyman
Rich. W. L.
Samborn
Sanger
Ventres
1900

1873-1899

MISCELLANEOUS BOOKS.

ABBOT FAMILY.

* A History of the Abbot Family, with a full Genealogical Index. Prepared by Rev. EPHRAIM ABBOT. 8vo. In press.

AMERICAN ALMANAC,

And Repository of Useful Knowledge. Published annually, since 1830. 12mo. Paper. Price per vol. \$1.00.

"This book is invaluable. There is no work of the same volume, published on this continent, of equal merit as a statistical calendar and repository of useful knowledge."—*Merchant's Magazine*.

A few complete sets only remain.

ALFRED; OR, THE EFFECTS OF TRUE REPENTANCE.

And the Better Part. By the Author of "Sophia Morton." 18mo. Cloth. 42c.

BALLANTYNE'S REFUTATION

Of the Misstatements in Lockhart's Scott. 12mo. Paper. 34c.

BREMER, (FREDERIKA.) THE BONDMAID.

From the Swedish. 16mo. Boards. 50c.

BREMER, (FREDERIKA.) THE NEIGHBORS.

2 vols. 12mo. Cloth. \$1.00.

BREMER, (FREDERIKA.) THE H— FAMILY.

1 vol. 12mo. Cloth. 63c.

BREMER, (FREDERIKA.) THE PRESIDENT'S DAUGHTERS.

1 vol. 12mo. Cloth. 63c.

BOWEN'S ESSAYS ON SPECULATIVE PHILOSOPHY.

* Critical Essays on a few Subjects connected with the History and Present Condition of Speculative Philosophy. By FRANCIS BOWEN, A. M. Second Edition. 12mo. pp. 370. Cloth. \$1.25.

BULFINCH. THE HOLY LAND AND ITS INHABITANTS;

Being a Description of this interesting Country, and also a History of it, Ancient and Modern, its Antiquities, &c. &c. By S. G. BULFINCH. 18mo. Cloth. 50c.

BULFINCH'S LAYS OF THE GOSPEL,

By S. G. BULFINCH. 16mo. Cloth. 75c.

"One of the sweetest volumes of sacred poetry that has appeared from the American press."—*Transcript*.

BURTON'S POEMS.

16mo. In press.

BROOKS'S SONGS AND BALLADS;

Translated from Uhland, Körner, Bürger, and other German Lyric Poets. With Notes. By CHARLES T. BROOKS. 12mo. Cloth. \$1.00.

"In this volume we have presented to us a string of beautiful pearls, and think the volume well worthy a place among the selected poetry of the day."—*Christian Review*.

BROOKS'S WILLIAM TELL,

* A Drama, in Five Acts, from the German of SCHILLER. By CHARLES T. BROOKS. 12mo. Cloth. 62c.